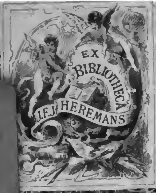

UNIVERS[redacted]

Digitized by Google

H. 2318

Digitized by Google

Digitized by Google

Apud hos Bibliopolas inter alia
Opera inveniuntur.

J. Averanii Interpretationes Juris 8vo. 3 vol.

J. F. Buddei Theſes Theologicae de Atheismo & Superſtitione variis obſervationibus illuſtratæ quibus ſuas Annotationes adjecit J. Lulofs. 4to.

Hiſtoria Symboli Apostolici, cum Obſervationibus Eccleſiaſticis & Criticis ad ſingulos ejus Articulos ex Anglica Sermone in latinum tranſlata, 8vo.

F. Hutcheson Philoſophiae Moralis Inſtitutio Compendiaria, Ethices & Juriſprudentiae naturalis elementa continens, 8vo.

P. Janssen Corpora Angelorum ex Luc. XX : 27 – 29. Mero in die collocata contraque *Viti*, *Moshemii*, *Odei* oppugnantes defenſa, 8vo.

J. D. Koehleri Obſervationes Philologicae in loca ſelecta Sacri Codicis. Accedunt Emendationes in Dionem Chryſoſtomum & alios Scriptores graecos, 8vo.

J. Marckii Faſciculus Diſſertationum ad ſelectos Textus Vet. & Nov. Teſtamenti, 4to. 2 vol.

———— Hiſtoria Exaltationis J. C. illuſtrata, 4to

J. W. Schroederi Obſervationum Philologicarum Criticarumque in difficiliora quaedam Pſalmorum loca faſciculus 8vo. ſub praelo.

Sylloge Diſſertationum Philologico - Exegeticarum a diverſis Auctoribus editarum et ſub praeſidio A. Schultens, J. J. Schultens & N. G. Schroeder defenſarum, quibus multa S. Codicis loca obſcura illuſtrantur & nova ratione explicantur, 4to. 2 vol.

J. Welleri Grammatica Graeca nova, ed. L. Bos 8vo.

Λῆς, ποτὶ τᾶν Νυμφᾶν, λῆς, Αἰπόλε, τᾷδε καθίξας,
Ὡς τὸ κάταντες τοῦτο γεώλοφον, αἵ τε μυρῖκαι,
Συρίσδεν; τὰς δ' αἶγας ἐγὼν ἐν τῷδε νομευσῶ.

LEIDÆ & CAMPIS,
apud J. LE MAIR & J. A. DE CHALMOT

Digitized by Google

THEOCRITI, BIONIS, ET MOSCHI
CARMINA BVCOLICA.

GRAECE ET LATINE.

Latino carmine pleraque reddita ab EOBANO HESSO, *nonnulla a* C. E. HIGTIO *ſubiecit, Graeca ex Edd. primis, Codd. & aliunde emendavit, variisque lectionibus inſtruxit*

L. C. VALCKENAER.

LVGDVNI BATAVORVM,
APVD ABRAHAMVM ET JANVM HONKOOP,
CIƆIƆCCLXXXI.

Digitized by Google

[illegible]

[illegible]

[illegible]

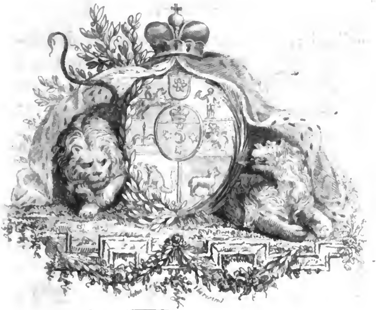
[illegible]

[illegible]

[illegible]

[illegible]

ILLVSTRISSIMO

PRINCIPI

DE

YOVSSOVPOFF

S. P. D.

L. C. VALCKENAER.

Non inexſpectatum accipis, Humaniſſime Princeps, cum Bionis & Moſchi

reliquiis, Theocritum, qualem deſideraſti, nullis oneratum adnotationibus, ante publicato meliorem tamen; quo quidem, ex itinere per nobiliſſimas Europae regiones, ad varii generis homines ſpectandos utiliter ſuſcepto, in patriam reduci nullum gratius donum a me poterat offerri.

Accepto novo libello laetus, opinor, redibis in iſtius temporis memoriam, quod ego Tecum Leidae Theocritea legens, Homeri, Sophoclis, Euripidis, ſimiliumque carmina, iucundiſſimum me fateor exegiſſe, cuiusque temporis ſaepe ſcribis magna Te cum delectatione recordari. Atque ego, Nobiliſſime Princeps, hunc libellum parandum cenſui, quo quidquid a me commiſſum eſſet culpae expiarem: nam probe memini, cum nobiſcum eſſes, & paulo ante ferias aeſtivas Tuum mihi deſiderium indicares exemplaria Graeca mecum iſthac mox aeſtate verſandi, qua liber ab omnibus aliis eſſes curis, quam multa dixerim in iſto primo congreſſu, cur proximis ſaltem menſibus excuſatus ab-

abirem: rure mihi Muſisque vivere, atque otio per aliquot ſaltem dierum hebdomadas frui quotannis cupientem quae es comitate facilis mox excuſaſti; utque mihi morem gereres, multo diutius hic haeſiſti, quam facturus ante videbaris. Huius vero inſtituti primique adeo colloquii me poſtea puduit, cum mihi innotuiſſes tanquam Princeps communis & civilis, & velut ſpecimen humanitatis ac modeſtiae. Has ego literas per annos ſeptem & triginta profeſſus in duabus harum regionum Academiis iuvenilia variorum ingenia, quorundam etiam expertus nobiliſſima, Tui tamen ſimile pertinax ſtudium in nullo deprehenderam; neque etiam credideram, inter Tui ordinis homines reperiri, qui his adeo caperetur veterum literarum elegantiis. Quum huc veniſſes, & praepoſtero more graviora primum ac ſeveriora tractaſſes, ubi Romanae maieſtatis Graiarumque Venerum amor pectus percuſſerat, nullis aequalium iocis, quos Muſcovica nive iudicabas frigidiores, neque aliorum conſiliis a propoſi-

to Te paſſus es abſtrahi: ſed qua es modeſtia rem ſucceſſuram primum diffidebas; tentaſti tamen; &, blandiente profectu, literis, quarum cognoſcendarum flagranti commovebaris cupiditate, atque huic uni curae tanto ſtudio tamque ſevera lege totus invigilaſti, ut egregios brevi tempore feceris progreſſus, multis pudorem incuſſeris, operaeque iam tuleris pretium; qui Pariſiis, per Italiam, atque alibi terrarum, dum verus laudator Graecae luſtrares antiquitatis monumenta, Codicesque ſcriptos perita manu verſares in Bibliothecis, harum cuſtodibus, qui quidem iudices eſſent idonei, Graece & Latine eruditus hac aetate Princeps fueris admirationi. Academici Pariſini, ad praecedentis ſeculi eruditorum popularium gloriam properantis, & multos exemplo moventis, Villoiſoni literis, laudum Tuarum plenis, vehementer me delectatum, qui homines resque noſti humanas, non valde miraberis. Sed me, qui laudibus iſtis mirifice faveo, Tuumque in has literas incredibile ſtudium facio

cio ſane permagni, me tamen longe magis commoverunt recta in Te indoles; mores ab omni arrogantia alieni; nudae, quam exſeris animi candore, veritatis amor; quodque perpaucis ineſt

incoctum generoſo pectus honeſto.

Tuque adeo mihi viſus es Theocriti

Πᾶν ἐπ' ἀλαθείᾳ πεπλασμένον ἐκ Διὸς ἔρνος.

Hoc etiam magnum ego duxi, quod per plures menſes vix diem intermiſiſti, quin horas aliquot mecum familiariter exegeris, meaque unius colloquia aequalium circulis antepoſueris. Non itaque mirum videbitur, ſi dixero, cum hinc in Angliam primum proficiſcereris, mihi quoque diſceſſiſſe Te deſideratiſſimum.

Collegeram iam ante, quae Theocriteis expoliendis, Bionis & Moſchi carminibus praeterea illuſtrandis poſſent inſervire. Sed, quod has literas tractantibus evenire ſolet, alio traductus, atque in hiſtoria Graeciae Xenophontea illuſtranda occupatior, hos Poëtas ſpec-

tantia tanquam leviora, inter chartas perituras reiecta, nunquam fortaſſe contexuiſſem. His tum retractatis parare coepi libellum, qui Illuſtri nomini inſcriptus quanti Te facerem declararet, quique, ob Theocriti meritum duraturus etiam in veniens aevum, Ruſſi Principis nomen atque in has literas ſtudium ad poſteritatem propagaret. Quaeque adeo nunc accipis expolita Theocriti ceterorumque carmina, ad Rhenum in Batavis mecum lecta, domi releges, Princeps, ſat ſcio, iucundiſſime; qui has ſcriptis veterum impreſſas elegantias longe anteponis Gallicis, cum ſuis plerisque Scriptoribus pereuntibus, aut Lingua certe mutata perituris, chartis, quarum plerarumque exiguus Tibi valor videbatur interiores ſcrutari literas volenti, quarumque iam ante Te ceperat ſatietas, quam ad nos venires. Terris nunc Tuis Penatibusque redditus, ad artes etiam liberales tractandas aptiſſimis Popularibus novum praebebis exemplum, Praeſtantiſſime Princeps, quo iuvenes e Ruſſia primarii, Tua relegen-

tes

tes veſtigia, concitabuntur ad idem ſtadium, ſive apud nos, ſeu alibi terrarum, animoſe decurrendum: atque hoc Tui quoque cauſa efficere conaberis antiquitatis amator, ut maior ſit delectatio, ſi habueris, cui admirationem ſentienti poſſis ſignificare. Praeterea, ſi quid mea vota valebunt, potente ſuaſu perficies, ut, praeter Geometras, Mechanicos, Phyſicos, etiam ex quibusvis Europae regionibus evocentur Petropolin *ſermones utriusque Linguae docti* viri; qui ſcholas aperiant, in quibus ſcriptores antiqui de meliori luto factis iuvenibus explanentur; aut hi ſaltem ab enarratoribus iſtis, ſi quis ita vocare velit, concitentur ad honeſtum antiquitatis amorem; ut huius etiam generis excolantur ingenia; atque hae artes liberales & Muſicae in imperio latiſſime patente magis quam ante foveantur. Serae quidem ex Graecia, ubi erant educatae cultaeque, tandem tamen Muſae Romam quoque venerunt:

Punico bello ſecundo Muſa pinnato gradu
Intulit ſe bellicoſam in Romuli gentem feram.

Romanis accidiſſe fateor, quod ex elegantiarum Graecarum cultu Cato Maior praeviderat eventurum, quodque pro morum ille ſeveritate indignabatur; ſed in hac qua verſamur ſcena ea de re ſecundum veterum Perſarum legem fateberis eſſe iudicandum: bona & mala, illinc orta civitatibus, librae lancibus hinc atque inde ſi imponas, longe gravior lanx commodorum propendere noſtro utriusque iudicio videbitur. Ex renatis in Italia Latinis Graecisque literis id unum ſi tantum ortum eſſet boni, ut homines per tot ſecula caligine preſſi tum demum coeperint ad iſtam rationis lucem oculos erigere, nos quidem illud ambo permagnum exiſtimaremus. Hoc vero amabili telo quae veſtratem plebem occupavit domari poterit ſuperſtitio; artibus ingenuis ſi quid his ineſt feritatis emollietur; & gerendae reipublicae vera ratio Sapientibus inter vos magis magisque patefiet. Tu vero, quando rebus eris tractandis, Princeps, admotus, mares animos habenti Imperatrici Auguſtiſſimae ſententiam facile ad-

adprobabis Theocriti, cuius partem Academiae Batavae foribus inſcriptam laudabas,

Μουσάων γε μάλιστα τίειν ἱεροὺς ὑποφήτας·
Ἐκ Μοισᾶν ἀγαθὸν κλέος ἔρχεται ἀνθρώποισι.

Veteres autem Ruſſicae gentis Heroas ex obſcuris Annalibus laudaturo verſus occines Horatii,

Vixere fortes ante Agamemnona
Multi; ſed ómnes illacrymabiles
Vrgentur ignotique longa
Nocte, carent quia vate ſacro.

Quidquid etiam horum evenerit, Tu certe, Princeps, quotieſcunque illud abs Te commode fieri poterit & ſine oſtentatione, quam odiſti, Tu

Faſtidioſam deſere copiam,

veteresque amicos, quorum cum inter nos verſareris notitiam, hic atque alibi ingentem Tibi numerum comparaſti, longeque maiorem brevi videris paraturus, eo ſtudio frequenter reviſe, ut illinc reipublicae colligas gerendae profutura, atque omnibus Tu quoque ſis documento, quanti ſit hiſtoricos ve-

teres, oratores, & poëtas ſua Lingua audiviſſe loquentes, & illinc uſui futura ſibi ſepoſuiſſe. Tuis tandem ex Sorore Nepotibus, ad Batavos venturis, veram viam praemonſtrabis qua poſſint ad ingenii culturam pervenire:

dent primos verſibus annos,
Maeoniumque bibant felici pectore fontem.

Tibi det Deus *propria* ut habeas *quaecunque exoptes bona.* Ita vale, Princeps optime, meque Tuum, quod facis, ama. Scribebam Lugduni in Batavis Pridie Kal. Maj. CIↃIↃCCLXXXIX.

LECTORI
S.

Haec quidem Editio carminum Theocriti, Bionis, & Moſchi, quamvis facile carere poſſet praefatione, perpaucis tamen videtur ſignificandum, quid in illa fuerit praeſtitum. Poſt tot Editiones Theocriti, his proximis annis repetitas, amicis quibusdam meis tandem talis videbatur requiri, qualem ante hoc ſexennium ſcribebam forſan aliquando prodituram; in qua Codicum lectiones atque Editionum veterum memoratu dignae, virorumque Doctorum exhiberentur coniecturae. Haec itaque fuit ex Cantabrigienſi Wintertoni expreſſa. Quidquid a Codicibus oblatum ſine controverſia videretur Theocriteum, in contextum fuit a me receptum: aliae etiam Codicum ſive probabiles ſeu ſpecioſae lectiones ex iſtis ſunt enotatae, quas, a Wartono vulgatas, collegerat Iacobus Sanctamandus. Nonnullae ex Palatinis olim Codicibus a Salmaſio excerptae in libro proſtant Voſſiano Biblioth. Leid. Pariſini Codicis optimi lectiones adnotaverat Clariſſ. Noſter Ruhnkenius, cui debentur etiam argumenta vetera carminum Theocriti, idcirco huic libello praefixa, ne prorſus illa neglecta interirent, quae nonnulla ſaltem continent cognitu non indigna. Ex primis etiam Edd. Mediolanenſi, Aldina, Iuntina, praeter lectiones in contextum receptas adnotantur etiam aliae. Virorum Doctorum coniecturae, quae quidem ex libris Editis innotuerunt, pleraeque omnes memorantur;

multae etiam Hemſterhuſii, Pierſoni, Eldikii, atque aliorum ineditae. Breves autem Adnotationes iam ante erant paratae, quam prodirent Ampliſſ. Brunckii Analecta veterum Poëtarum Graecorum, qui in Theocriteis etiam plura primus novavit, quam fecerant priores omnes ſimul. Huius etiam lectiones, ſola coniectura nixae, Dialectum pleraeque Doricam ſpectantes, fuerunt indicatae; multae in verſus Theocriti receptae. Idem dictum ſit de reliquiis carminum Bionis & Moſchi, quae Theocriteis ſubiectae partem etiam efficiunt Analectorum Brunckii. In his eadem ratione tractatis Editio fuit expreſſa Bonav. Vulcanii. Lectiones Codicum Paris debentur exquiſitae humanitati Clariſſ. Villoiſoni. In Bionis & Moſchi fragmentis lectiones quasdam ex Arſenii violeto, Mosquenſis Bibl. ſcripto Cod. mecum communicavit vir Humaniſſimus Chriſt. Fridericus Matthaei. In Edit. Ald. tertium Moſchi carmen bis legitur ex diverſis codd. expreſſum: hinc lectiones prodierunt egregiae. Quas in haec carmina dudum paraveram, uberiores adnotationes omittendas iudicavi. Si mei res ſolius fuiſſet arbitrii, omiſiſſem etiam in hac Edit. Latinas converſiones. Quum vero librarii Latina quaedam Graecis cuperent ſubiecta, acceſſerunt quae de Graecis Theocriti Latino carmine ſatis eleganter olim reddiderat Helius Eobanus Heſſus. Epigrammata Theocriti ſubiecta Latine converterunt Dan. Heinſius, & Hugo Grotius. Inter Theocritea ex antiquis Editionibus dederat etiam Heſſus Bionis Epitaphium Adonidis, & quatuor Moſchi carmina, quae illinc diſtracta ſeparatim collocavi. Pleraque Bionis, & Moſchi Epitaphium Bionis carmine trochaico expreſſerat Poëta Graece & Latine perdoctus, Erneſtus Gulielmus Higtius, Friſius, qui, Scholae Alcmarienſis Rector, vir media aetate nobis omnibus flebilis occidit: iſta carmina, ex autographis Higtii mecum communicatis nunc demum publicata, hanc Editionem Noſtratibus, qui Higtium ſuo merito magni fecerunt, etiam ſola ſatis commendarent. Scribebam Lugduni Batav. CIↃIↃCCLXXIX.

ARGV-

ARGVMENTA VETERA CARMINVM
THEOCRITI.

Quibus praemittuntur nonnulla,

DE GENERE THEOCRITI
ET
DE BVCOLICIS CARMINIBVS.

Prout illa leguntur partim in Cod. Regio Paris. partim in Ed. Rom. Zach. Calliergi.

ΘΕΟΚΡΙΤΟΥ ΓΕΝΟΣ.

Θεόκριτος, ὁ τῶν Βουκολικῶν ποιητὴς, Συρακούσιος ἦν τὸ γένος, πατρὸς Σιμιχίδου, ὡς αὐτὸς φησὶ,

Σιμιχίδα, πᾶ δὴ τὺ μεσαμέριον πόδας ἕλκεις;

Ἔνιοι δὲ τὸ Σιμιχίδα ἐπώνυμον εἶναι λέγουσι· δοκεῖ γὰρ σιμός τις τὴν πρόσοψιν εἶναι, πατέρα δὲ ἐσχηκέναι Πραξαγόραν, καὶ μητέρα Φιλίναν· ἀκουστὴς δὲ γέγονε Φιλητᾶ, καὶ Ἀσκληπιάδου, ὧν μνημονεύει· ἤκμασε δὲ κατὰ τὸν καιρὸν τοῦ Πτολεμαίου τοῦ ἐπικληθέντος Λαγωοῦ· περὶ δὲ τὴν τῶν Βουκολικῶν ποίησιν εὐφυὴς γενόμενος πολλῆς δόξης ἐκ τούτων ἐπέτυχε· κατὰ γοῦν τινας Μόσχος καλούμενος Θεόκριτος ἐπεκλήθη.

ΠΕΡΙ ΤΟΥ ΠΟΥ ΚΑΙ ΠΩΣ ΕΥΡΕΘΗ ΤΑ ΒΟΥΚΟΛΙΚΑ.

Τὰ Βουκολικὰ φασὶν ἐν Λακεδαίμονι εὑρεθῆναι καὶ περισσῶς προκοπῆς τυχεῖν· τῶν γὰρ Περσικῶν ἐνεστώτων ἔτι, καὶ φόβῳ πᾶσαν τὴν Ἑλλάδα ταρασσόντων, ἐνέστη ἑορτὴ Ἀρτέμιδος Καρυάτιδος· τῶν δὲ παρθένων ἀποκεκρυμμένων διὰ τὴν ἐκ τοῦ πολέμου ταραχὴν, ἀγροῖκοι τινὲς εἰσελθόντες εἰς τὸ ἱερὸν ἰδίαις ᾠδαῖς τὴν Ἄρτεμιν ὕμνησαν· τῆς δὲ τούτων ξένης μούσης ἀρίστης γενομένης παρέμεινε τὸ ἔθος καὶ ἐφυλάχθη. Ἄλλοι δὲ τοῦτον τὸν τρόπον ἐν Τυνδαρίδι τῆς

Σικελίας πρῶτον ἀχθῆναι λέγουσι τὰ Βουκολικά· Ὀρέστῃ γὰρ ἐκκομίζοντι τὸ τῆς Ἀρτέμιδος ξόανον ἐκ Ταύρων τῆς Σκυθίας χρησμὸς ἐξέπεσεν, ἐν ἑπτὰ ποταμοῖς ἐκ μιᾶς πηγῆς ῥέουσιν ἀπολούσασθαι· ὁ δὲ, πορευθεὶς εἰς Ῥήγιον τῆς Ἰταλίας, τὸ ἄγος ἀπενίψατο ἐν τοῖς λεγομένοις διαχώροις ποταμοῖς· ἔπειτα εἰς Τυνδαρίδα τῆς Σικελίας ἦλθεν· οἱ δὲ ἐπιχώριοι τὴν θεὸν ἰδίοις ᾄσμασιν ἀνυμνήσαντες ἔθει τὴν πρώτην παρέδωκαν εὕρεσιν. Ὁ δὲ ἀληθὴς λόγος τοιοῦτος. Στάσεως ποτὲ γενομένης ἐν Συρακούσαις, καὶ πολλῶν πολιτῶν Φθαρέντων, εἰς ὁμόνοιαν τοῦ πλήθους λοιπόν ποτε ἐλθόντος ἔδοξεν Ἄρτεμις αἰτία γεγονέναι τῆς διαλλαγῆς· οἱ δὲ ἀγροῖκοι, τούτου χάριν δῶρα κομίσαντες, γεγηθότες ὕμνησαν τὴν θεὰν διὰ τῶν συνήθων αὐτοῖς ἀγροικικῶν ᾠδῶν· καὶ οὕτως ἔλαθεν ἔθος γενέσθαι κἀν τοῖς ἑφεξῆς.

ΠΕΡΙ ΔΙΑΦΟΡΑΣ ΤΩΝ ΒΟΥΚΟΛΙΚΩΝ.

Τὰ Βουκολικὰ ἔχει διαφορὰν τὴν τῶν ποιημάτων ἐπιγραφήν· καὶ γὰρ Αἰπολικά ἐστι, καὶ Ποιμενικὰ, καὶ Μικτά. τὴν μέν τοι ἀπὸ τῶν βοῶν εἴληφεν ἐπιγραφὴν, ὡς ἀριστεύοντος τοῦ ζώου· διὸ καὶ Βουκολικὰ εἴρηται πάντα. Λέγεται δὲ Βουκόλος παρὰ τὸ τὰς βόας ἐλαύνειν, ἢ ἀπὸ τοῦ τὰς βόας κωλύειν ἀτιμαγελώσας, ἢ τῶν βοῶν κορεῖν καὶ ἐπιμελεῖσθαι, τροπῇ τοῦ ἀμεταβόλου εἰς ἀμετάβολον· ᾄδειν δὲ Φασὶν αὐτοὺς ἄρτον ἐξηρτημένους, θηρίων ἐν ἑαυτῷ τύπους ἔχοντα, καὶ πήραν πανσπερμίας ἀνάπλεων, καὶ οἶνον ἐν αἰγείῳ ἀσκῷ, σπονδὴν νέμοντας τοῖς ὑπαντῶσι, στέφανόν τε περικεῖσθαι, καὶ κέρατα ἐλάφων προσκεῖσθαι, καὶ μετὰ χεῖρας ἔχειν λαγωβόλον· τὸν δὲ νικήσαντα λαμβάνειν τὸν τοῦ νενικημένου ἄρτον· κἀκεῖνον μὲν ἐπὶ τῆς τῶν Συρακουσίων μένειν πόλεως, τοὺς δὲ νενικημένους εἰς τὰς περιοικίδας χωρεῖν, ἀγεί-

ραν-

ῥαντας ἑαυτοῖς τὰς τροφάς· διδόναι δὲ καὶ ἄλλα τινὰ παιδιᾶς καὶ γέλωτος ἐχόμενα, καὶ εὐφημοῦντας ἐπιλέγειν,

Δέξαι τὰν ἀγαθὰν τύχαν, δέξαι δ' ὑγίειαν,
"Αν φέρομεν παρὰ τῆς θεοῦ, ἂν ἐκαλέσσατο τήνα.

ΑΡΤΕΜΙΔΩΡΟΥ ΤΟΥ ΓΡΑΜΜΑΤΙΚΟΥ ΕΠΙ ΤΗ ΑΘΡΟΙΣΕΙ ΤΩΝ ΒΟΥΚΟΛΙΚΩΝ ΠΟΙΗΜΑΤΩΝ.

Βουκολικαὶ Μοῖσαι σποράδες πόκα, νῦν δ' ἅμα πᾶσαι
'Εντὶ μιᾶς μάνδρας, ἐντὶ μιᾶς ἀγέλας.

ΘΕΟΚΡΙΤΟΥ ΕΙΣ ΤΗΝ ΕΑΥΤΟΥ ΒΙΒΛΟΝ.

"Αλλος ὁ Χῖος· ἐγὼ δὲ Θεόκριτος, ὃς τάδ' ἔγραψα,
Εἷς ἀπὸ τῶν πολλῶν εἰμὶ Συρηκοσίων·
Υἱὸς Πραξαγόραο, περικλυτῆς τε Φιλίνης,
Μοῦσαν δ' ὀθνείην οὔποτ' ἐφειλκυσάμην.

ΠΕΡΙ ΤΗΣ ΤΩΝ ΒΟΥΚΟΛΙΚΩΝ ΕΠΙΓΡΑΦΗΣ.

Θεοκρίτου εἰδύλλια Βουκολικά. 'Ιστέον ὅτι Εἰδύλλιον λέγεται τὸ μικρὸν ποίημα, ἀπὸ τοῦ Εἶδος, ἡ θεωρία· οὐκ Εἰδύλλιον παρὰ τὸ Εἴδω, τὸ εὐφραίνω. "Αλλως. Εἰδύλλιον λέγεται ὅτι εἶδός ἐστιν ὁποῖόν ἐστι λόγος. ὑποκοριστικῶς λέγεται Εἰδύλλιον.

ΠΕΡΙ ΤΩΝ ΤΗΣ ΠΟΙΗΣΕΩΣ ΧΑΡΑΚΤΗΡΩΝ.

Πᾶσα ποίησις τρεῖς ἔχει χαρακτῆρας, διηγηματικόν, δραμα-

ματικὸν, καὶ μικτόν. τὸ δὲ Βουκολικὸν ποίημα μίγμα ἐστὶ παντὸς εἴδους, καθάπερ συγκεκραμένον· διὸ καὶ χαριέστατον τῇ ποικιλίᾳ τῆς φράσεως, μᾶλλον δὲ τῆς κράσεως, ποτὲ μὲν συγκείμενον ἐκ διηγηματικοῦ· ποτὲ δὲ ἐκ δραματικοῦ, ποτὲ δὲ ἐκ μικτοῦ, ἤγουν διηγηματικοῦ καὶ δραματικοῦ, ὅτε δὲ ὡς ἂν τύχῃ. εἰς ὅσον δ' οἷόν τέ ἐστιν αὕτη ἡ ποίησις τὰ τῶν ἀγροίκων ἤθη ἐκμάσσεται, τερπνῶς πάνυ τοὺς τῇ ἀγροικίᾳ σκυθρωποὺς τὸν βίον χαρακτηρίζουσα. ἐκπέφευγε δὲ καὶ τὸ ἄγαν ἁδρὸν καὶ ὑπέρογκον τῆς ποιήσεως.

ΥΠΟΘΕΣΙΣ
Τῦ πρώτυ εἰδυλλίυ.

Αὕτη ἡ ὑπόθεσις εἰς Δάφνιν γράφεται, ὃς διὰ μὲν τούτου τοῦ εἰδυλλίου τέθνηκε, διὰ δὲ τοῦ ἑξῆς ὡς ζῶντος αὐτὸ μνημονεύει· ὅμως τοῦτο προτέτακται, διὰ τὸ χαριέστερον καὶ τεχνικώτερον τῶν ἄλλων μᾶλλον συντετάχθαι· καὶ Πίνδαρος, Ἀρχομένου δ' ἔργου, φησὶ, πρόσωπον χρὴ θέμεναι τηλαυγές. ἔστι δὲ ἀμοιβαῖον καὶ δραματικώτερον, μὴ ὑποκειμένου τοῦ ποιητικοῦ προσώπου. Τὰ μὲν πράγματα διάκεινται ἐν Σικελίᾳ· ποιμὴν δέ τις εἰσάγεται πρὸς αἰπόλον διαλεγόμενος, οὗ τὸ ὄνομα οὐκ ἔστι γνωστόν. Ἄλλως. Ἐν τούτῳ τῷ εἰδυλλίῳ διαλέγονται πρὸς ἀλλήλους Θύρσις ποιμὴν, καὶ Αἰπόλος, ἤτοι Μενάλκας, ἢ καὶ Κομάτας. ἀγνοεῖται δὲ τὸ τοῦ Αἰπόλου ὄνομα.

Δωρίδι καὶ Ἰάδι διαλέκτῳ χρῆται ὁ Θεόκριτος, μάλιστα δὲ ἀνειμένῃ καὶ χθαμαλῇ Δωρίδι παρὰ τοῦ [forte leg. τὴν τοῦ] Ἐπιχάρμου καὶ Σώφρονος· οὐ μὴν ἀπολιμπάνεται καὶ Αἰολίδος. Ἄλλως. Ἰστέον ὅτι ὁ Θεόκριτος Δωρίδι διαλέκτῳ κέχρηται τῇ νέᾳ· δύο γάρ εἰσι, παλαιὰ, καὶ νέα· καὶ ἡ μὲν

μὲν παλαιὰ τραχεῖα τίς ἐστι· ἡ δὲ νέα, ᾗ καὶ Θεόκριτος χρῆται, μαλθακωτέρα καὶ εὐκολωτέρα.

Ἀπορία. Πῶς Βουκολικὰ ὑπεγράφησαν, μὴ ὄντων ὅλων Βουκολικῶν, ἀλλὰ καὶ ποιμενικῶν καὶ αἰπολικῶν; Λύσις. Ἐκ τοῦ κρείττονος μέρους ταῦτα τῶν τετραπόδων ὑπέγραψαν.

Πῶς οὐχ ὑπογράφονται ταῦτα τὰ ποιήματα Διάλογοι· (διαλέγεται γὰρ ἔν τισι πρόσωπα·) ὡς καὶ τὰ τοῦ Λουκιανοῦ; Οὐκ ἤθελεν ὁ ποιητὴς θεῖναι ἀλλοίας καὶ ἀλλοίας ἐπιγραφὰς, ἀλλὰ μίαν ἁρμόζουσαν πᾶσι τοῖς ποιήμασιν αὐτοῦ. Εἶδος γὰρ λόγου ἐστὶ καὶ τὸ διηγηματικὸν, καὶ τὸ δραματικὸν, καὶ τὸ μικτόν: καὶ διὰ τοῦτο ὑπεγράφησαν εἰδύλλια.

Πῶς οὐχ ὑπεγράφη ἐν τῷ εἰδυλλίῳ τούτῳ τὸ τοῦ αἰπόλου ὄνομα, ἀλλὰ τοῦ ποιμένος; Διὰ τὸ μέλλειν παρεισαχθῆναι τὸν ποιμένα κρειττόνως τῇ καλάμῃ φθεγγόμενον.

Ἰστέον ὅτι ὁ Θεόκριτος ἐγένετο ἰσόχρονος τοῦ τε Ἀράτου, καὶ τοῦ Καλλιμάχου, καὶ τοῦ Νικάνδρου· ἐγένετο δὲ ἐπὶ τῶν χρόνων Πτολεμαίου τοῦ Φιλαδέλφου.

Περὶ τῆς ἐπιγραφῆς τοῦ παρόντος εἰδυλλίου Θεοκρίτου, Θύρσις, ἢ Ὠιδή· τουτέστιν, ὁ βουλόμενος Θύρσιν ὑπογραφέτω, ἢ Ὠιδήν. Θύρσις μὲν γάρ ἐστιν ὁ ποιμὴν ὁ αὐλῶν· Ὠιδὴ δὲ τὸ μέλισμα τὸ φθεγγόμενον.

ὙΠΟΘΕΣΙΣ

Τοῦ δευτέρου εἰδυλλίου.

Ὑπόκειται Σιμαίθα Δέλφιδος Μυνδίου τινὸς ἐρῶσα, ὃν παι-

δικοῖς

δικοῖς προσταλαιπωροῦντα ἐν παλαίστρᾳ ἡ Σιμαίθα φίλτροις τε καὶ φαρμάκοις διὰ τινὸς θεραπαίνης Θεστύλιδος ὑποδιακονουμένης ἐφ' ἑαυτὴν πειρᾶται μετάγειν, ἐπικαλουμένη τὴν Σελήνην καὶ τὴν Ἑκάτην, ὡς ἐπὶ τῷ ἔρωτι συμβαλλομένας νυκτερινὰς θεάς. τὴν δὲ Θεστύλιδα ὁ Θεόκριτος ἀπειροκάλως ἐκ τῶν Σώφρονος μετήνεγκε Μίμων.

ΥΠΟΘΕΣΙΣ

Τȣ̃ τρίτȣ εἰδυλλίȣ.

Ἐπιγράφεται τὸ μὲν εἰδύλλιον τοῦτο Αἰπόλος ἀπὸ τοῦ ἐρῶντος, ἢ Ἀμαρυλλὶς, ἀπὸ τῆς κόρης τῆς ἐρωμένης, ἢ Κωμαστὴς, ἀπ' αὐτοῦ τοῦ πράγματος. ἐπικωμάζει γάρ τις τῇ Ἀμαρυλλίδι, τοῦ ὀνόματος μὴ δηλουμένου. εἰκάσειε δ' ἄν τις τὸν ἐπικωμάζοντα Βάττον εἶναι· τοῦτον γὰρ αἰπόλον ὄντα δὶ ἑτέρου ποιεῖ ὁ Θεόκριτος προσδιαλεγόμενον Κορύδωνι, καὶ τὸν ἔρωτα, ὃν εἶχε πρὸς τὴν Ἀμαρυλλίδα, ἐμφαίνοντα. Τὰ δὲ πράγματα εἴη ἂν ἐπὶ Ἰταλίας περὶ Κρότωνα, ὅθεν καὶ τὴν Ἀμαρυλλίδα ὑποτίθεται. Τὸ δὲ τοῦ ποιητοῦ πρόσωπον οὐκ ἂν εἴη, ὡς ὁ Μούνατος φησὶν, ἐκ τοῦ λέγειν τὸν ἐπικωμάζοντα,

Ἦ ῥά γέ τοι σιμὸς καταφαίνομαι.

πλανᾶται δὲ καὶ περὶ τοὺς χρόνους. Φέρει δὲ ὁ ἐπικωμάζων μῆλα καὶ στεφάνους τῇ Ἀμαρυλλίδι χάριν τοῦ προσδεχθῆναι· ἡ δὲ οὐδὲ λόγου αὐτὸν ἀξιοῖ· διὸ καὶ δυσθυμίᾳ τὸν βίον καταλῦσαι προῄρηται. τὸ δὲ εἶδος ἐπικωμαστικόν. Τὸν Τίτυρον οἱ μὲν κύριον, οἱ δὲ Σάτυρον εἶναι φασί. τινὲς δὲ διὰ τοῦ σιμοῦ τὸν Θεόκριτον οἴονται κωμάζειν, Σιμιχίδην καλοῦντες. ἡ ἱστορία παρὰ Ἀπολλωνίῳ.

ΥΠΟ-

ΥΠΟΘΕΣΙΣ
Τȣ̃ τετάρτȣ εἰδυλλίȣ.

Τοῦτο τὸ εἰδύλλιον Βουκολικόν ἐστι. Βάττος μὲν οὖν αἰπόλος, Κορύδων δὲ βουκόλος πρὸς ἀλλήλους διαλέγονται ἀμοιβαίως. Ὑποτίθεται δὲ ὁ Θεόκριτος τὸν Κορύδωνα βοῦς νέμοντα βουκόλου τινὸς Αἴγωνος, ὃν φησὶν εἰς Ὀλυμπίαν ὑπὸ Μίλωνος παλαιστοῦ ἀχθῆναι, ἰσχυρὸν ὄντα, ὡς ἀγωνίσηται· τὸν δὲ Βάττον, ταῦτα πυνθανόμενον, καὶ λέγοντα, ὅτι κακοῦ αἱ βόες ἔτυχον βουκόλου, καὶ εἰσὶ λεπταί. Τὰ μὲν πράγματα διάκεινται ἐν Κρότωνι τῆς Ἰταλίας. Οὐ πάντως δὲ ὁ Θεόκριτος κατὰ τοὺς αὐτοὺς χρόνους γεγονὼς Μίλωνι μέμνηται αὐτοῦ, ἀλλὰ πολὺ νεώτερος· εἴγε Μίλων τῇ ἑβδόμῃ [f. leg. τῇ ἑβδ. καὶ ἑξακοστῇ] Ὀλυμπιάδι πάλην νικᾷ. Θεόκριτος δὲ, ὥσπερ ἐδείξαμεν, κατὰ τὴν κδ. [Sic MS. Ed. R. ἑκατοστὴν. f. ſcrib. ρκδ'.] Ὀλυμπιάδα ἤκμαζεν.

ΥΠΟΘΕΣΙΣ
Τȣ̃ πέμπτȣ εἰδυλλίȣ.

Ἐπιγράφεται μὲν τοῦτο τὸ εἰδύλλιον αἰπολικὸν καὶ ποιμενικόν· προσδιαλέγονται δὲ ἀλλήλοις ἐπὶ Ἰταλίας δι' ἀμοιβαίων ποιμὴν καὶ αἰπόλος. δραματικώτερον δέ ἐστι τοῦτο τὸ εἰδύλλιον τοῦ προσώπου τοῦ ποιητοῦ μὴ ἐμφαινομένου. ἔστι δὲ τοῦ αἰπόλου τὸ ὄνομα Κομάτας, ὃς καὶ Εὐμάρα τοῦ Συβαρίτου νέμει τὰς αἶγας· τοῦ δὲ ποιμένος Λάκων, ὃς Θουρίου τοῦ Συβάρτου νέμει τὰ θρέμματα. ἔχει δὲ ὁ μὲν Κομάτας κόρην ἐρωμένην Ἀλκίππην· ὁ δὲ Λάκων ἐρώμενον Εὐμήδην. ἀλλήλους οὖν προσκαλοῦνται περὶ εὐμουσίας ἐρίζοντες, καὶ ἔπαθλον τῆς νίκης τίθενται, ὁ μὲν αἰπόλος τράγον, ὁ δὲ ποιμὴν ἀμνόν· Μόρσωνα δὲ τῶν ᾠδῶν κριτὴν αἱροῦνται· τελεσάντων δὲ τὴν ἅμιλλαν ὁ κριτὴς Μόρσων τῷ αἰπόλῳ τὴν νίκην ἀπονέμει. ὁ τέ(ως) αἰπόλος, μετὰ τὴν νίκην γαῦρος γενόμενος καὶ γεγηθώς,

θὼς, προσδιαλέγεται ταῖς αἰξὶ, καὶ τὴν τοῦ τράγου ἐπὶ ταῖς αἰξὶν ὄρεξιν πειρᾶται καταστέλλειν, ἐπινίκιον θυσίαν ταῖς Νύμφαις εὐτρεπίζων.

ΥΠΟΘΕΣΙΣ
Τȣ̃ ἕκτȣ εἰδυλλίȣ.

Ἐπιγράφεται μὲν τὸ εἰδύλλιον Βουκολιασταί. Δαμοίτας δὲ καὶ Δάφνις ὁ βουκόλος θέρους ὄντος μεσημβρίας εἰς ἓν τὰ θρέμματα συνελαύνουσι, καὶ ἀμοιβαίως τὸν Πολυφήμου τοῦ Κύκλωπος πρὸς Γαλάτειαν ἔρωτα ἀμφότεροι ᾄδουσι. καὶ ὁ μὲν Δάφνις προσδιαλέγεται τῷ Κύκλωπι περὶ τῆς Γαλατείας· ὁ δὲ Δαμοίτας, ὑποκρίνων τὸν Κύκλωπα, ἀποκρινόμενος δῆθεν ὡς ἐκ προσώπου τοῦ Πολυφήμου. Τὰ πράγματα δὲ εἰσὶν ἐν Σικελίᾳ. ὁ δὲ λόγος ἐκ τοῦ ποιητικοῦ προσώπου πρὸς τὸν Ἄρατον, οὗ μέμνηται καὶ ἐν Θαλυσίοις, καὶ ἀλλαχοῦ· δύναται δὲ οὗτος εἶναι ὁ τῶν Φαινομένων ποιητής. Οὖρις (fic MS. Leg. Δοῦρις) φησὶν, διὰ τὴν τῶν θρεμμάτων πολυπληθίαν καὶ τοῦ γάλακτος ἱδρύσασθαι ἱερὸν ἐν Αἴτνῃ τῇ Γαλατείᾳ· Φιλόξενον δὲ τὸν Κυθήριον ἐπιδημήσαντα, καὶ μὴ δυνάμενον ἐπινοῆσαι τὴν αἰτίαν, ἀναπλάσαι, ὅτι Πολύφημος ἤρα Γαλατείας.

ΥΠΟΘΕΣΙΣ
Τȣ̃ ἑβδόμȣ εἰδυλλίȣ.

Ἐπιγράφεται τὸ μὲν εἰδύλλιον τοῦτο Θαλύσια· τὰ δὲ πράγματα ἐν Κῷ· ἐπιδημήσας γὰρ τῇ νήσῳ ὁ Θεόκριτος, ὅτε πρὸς Πτολεμαῖον εἰς Ἀλεξάνδρειαν ἀπῄει, φίλος κατέστη Φρασιδάμῳ καὶ Ἀντιγένει Λυκωπέως υἱοῖς, καὶ, κληθεὶς ὑπ᾽ αὐτῶν εἰς ἀγρὸν ἐπὶ Θαλύσια Δήμητρος, ἄπεισι μετὰ Εὐκρίτου καὶ Ἀμύντου· ὅθεν καὶ διηγεῖται ὡς καθ᾽ ὁδὸν ἐντυγχάνει Λυκίδᾳ τῷ Κυδωνιάτῃ ἐκ Κρήτης, καὶ ὅπως ἀλλήλοις ὁμιλοῦντες διεξῄρχοντο τοὺς ἑαυτῶν ἔρωτας. ᾖρα δὲ ὁ μὲν Λυκίδας

κίδας παιδὸς Ἀγεάνακτος Μιτυληναίου· ὁ δὲ Θεόκριτος Μυρτοῦς. λαμβάνει δὲ ὁ Θεόκριτος λαγωβόλον παρὰ Λυκίδου, καὶ οὕτω χωρίζονται.

ΑΛΛΩΣ.

Ἐπιδημήσας ὁ Θεόκριτος ἐν Κῷ ἐφιλιώθη Φρασιδάμῳ καὶ Ἀντιγένει τοῖς Λυκωπέως υἱοῖς· κληθεὶς δὲ ὑπ' αὐτῶν ἐπὶ Θαλύσια Δήμητρος, ἄπεισι μετὰ Εὐκρίτου καὶ Ἀμύντου, οὐχ, ὡς Μούνατος φησὶ, μετὰ Φρασιδάμου καὶ Ἀντιγένους τῶν καλεσάντων αὐτόν.

ΥΠΟΘΕΣΙΣ

Τȣ̃ ὀγδόȣ εἰδυλλίȣ.

Τὰ μὲν πράγματα ἐπὶ Σικελίας· ὁ δὲ λόγος ἐκ τοῦ ποιητικοῦ προσώπου. εἰσὶ δὲ ἐρίζοντες ἀλλήλοις Δάφνις βουκόλος καὶ Μενάλκας ποιμὴν, εἰληφότες κριτὴν αἰπόλον· ἔπαθλον δὲ τεθείκασι τὰς σύριγγας.

ΑΛΛΩΣ.

Τὰ μὲν πράγματα ἐν Σικελίᾳ· ὁ δὲ λόγος ἐκ τοῦ ποιητικοῦ προσώπου. Μενάλκας καὶ Δάφνις, εἰς ἔριν βουκολικῶν ᾀσμάτων καταστάντες, εἵλοντο κριτήν τινὰ, οὗ τὸ ὄνομα σεσιώπηται· ἔπαθλον δὲ ἐτίθεσαν τὰς ἰδίας σύριγγας. Προσέτι δὲ † κριτὴς ὁ Δάφνις εὖ μάλα ᾄσας προσηγάγετο μαθητεῦσαι ἑαυτόν. Σωσίθεος δὲ Δάφνιν † γενόμενον, ὑφ' οὗ νικηθῆναι Μενάλκαν ᾄδοντα Πανὸς καὶ Νυμφῶν † κρίναντος γαμηθῆναι αὐτῷ Θάλειαν. Ἀλέξανδρος δὲ φησὶν ὁ Αἰτωλὸς, ὑπὸ Δάφνιδος μαθεῖν Μαρσύαν τὴν λυρικήν. Δάφνις βουκόλος, Μενάλκας ποιμήν. μικτὸν διηγηματικόν. [abſunt a MS.]

ΥΠΟΘΕΣΙΣ

Τȣ̃ ἐννάτȣ εἰδυλλίȣ.

Τὰ μὲν πράγματα ἐν Σικελίᾳ ὑφίσταται. νομεὺς δέ ἐστιν,

δ;

δεῖται Δάφνιδος καὶ Μενάλκου, ὅπως ἀλλήλοις ἀντᾴσωσιν. οὐδὲν δὲ ἔχει πρὸς τὸν Μενάλκαν τοῦτον ὄντα Σικελὸν ὑπὲρ Μενάλκου Χαλκιδέως, ὅν φησιν Ἑρμησιάναξ ἐρασθῆναι τῆς Κυρηναίας Εὐΐππης, καὶ διὰ τὸ μὴ ἐπιτυγχάνειν αὐτῆς κατακρημνισθῆναι.

Προλογίζει ὁ ποιμήν. Ἰστέον δὲ, ὅτι ἢ τὸν αὐτὸν ὃν προεῖπε Μενάλκαν πάλιν φησὶ, τότε γὰρ ἴσως ἔνεμε μῆλα, νῦν δὲ βόας· ἢ ἕτερον Μενάλκαν βουκόλον.

ΥΠΟΘΕΣΙΣ

Τοῦ δεκάτου εἰδυλλίου.

Ἐπιγράφεται μὲν τὸ εἰδύλλιον Ἐργατῖναι ἢ Θερισταί. Ἄδηλον δὲ ἐν ᾧ χωρίῳ διάκεινται τὰ πράγματα. Μίλων δέ ἐστι καὶ Βάττος ἐν τῷ θερίζειν προσδιαλεγόμενοι ἀλλήλοις· ἐρᾷ δὲ ὁ Βάττος Βομβύκας αὐλητρίδος, Πολυβώτου τινὸς εἴτε θεραπαινίδος, εἴτε θυγατρός· καὶ ἐπὶ τούτῳ ὁ Μίλων θερίζων αὐτὸν ὡς βραδέως θερίζοντα ἔσκωπτε. τοῦ δὲ Βάττου τὴν αὑτοῦ δυσθυμίαν εἰπόντος, ὅτι Βομβύκας ἐρῶ, καὶ διὰ τοῦτο κάμνω τὴν ψυχὴν, ὁ Μίλων προσπαίζων αὐτῷ τὴν φίλην αὐτοῦ μάντιν Καλαμαίαν φησίν, ἐπεὶ καὶ μέλαινα καὶ ἀνάκωλος· Βάττος δὲ ἐπὶ τούτοις μὴ μεγαλοῤῥημονῶν ἔφη αὐτῷ, τυφλὸν οὐ μόνον τὸν Πλοῦτον, ἀλλὰ καὶ τὸν Ἔρωτα. ἔπειτα δὲ παρακληθεὶς ὑπὸ Μίλωνος εἰς τὴν ἐρωμένην αὐτοῦ ᾖσεν ᾠδὴν, ἣν ὁ Μίλων διαπαίξας ἑτέραν αὐτὸς ἀναβάλλεται, περιέχουσαν τὰ περὶ τοῦ Λιτυέρσου τοῦ θείου, ὃν Ἡρακλῆς ἀνεῖλε πολλοὺς ἀναιροῦντα ἐν τῷ θερίζειν. ἐπὶ τέλει δὲ παραινεῖ αὐτῷ τοιαῦτα δεῖν ᾄδειν τοὺς ἐργάτας, τὸν δ᾽ αὐτοῦ ἔρωτα διηγεῖσθαι τῇ μητρὶ κατὰ τὸν ὄρθρον. Προλογίζει Μίλων.

ΥΠΟ-

ΥΠΟΘΕΣΙΣ

Τȣ̃ ἑνδεκάτȣ εἰδυλλίȣ.

Ὑπόκειται ὁ Κύκλωψ, παρηγορῶν ἑαυτοῦ τὸν ἐπὶ Γαλατείᾳ ἔρωτα δι' ᾠδῆς· προσδιαλέγεται δὲ ὁ Θεόκριτος ἰατρῷ Νικίᾳ, Μιλησίῳ τὸ γένος, ὃς συμφοιτητὴς γέγονεν Ἐρασιστράτου ἰατροῦ ὄντος καὶ αὐτοῦ. μέμνηται δὲ τοῦ Νικίου καὶ ἀλλαχοῦ ὁ Θεόκριτος.

Α Λ Λ Ω Σ.

Ὑπόθεσις τοῦ πράγματος. Ὑπόκειται Πολύφημος ὁ Κύκλωψ ἐρῶν τῆς Γαλατείας, καὶ ποιῶν τὸν ἐπὶ τῇ Γαλατείᾳ ἔρωτα δι' ᾠδῆς· προσδιαλέγεται δὲ ὁ Θεόκριτος ἰατρῷ Νικίᾳ, Μιλησίῳ τὸ γένος, οὗ καὶ ποιημάτιον φέρεται ἀντιγεγραμμένον ὑπὸ Θεοκρίτου Κύκλωπος, οὗ ἡ ἀρχή,

Ἦν ἄρ' ἀληθὲς τοῦτο, Θεόκριτε· οἱ γὰρ Ἔρωτες
Πολλοὺς ποιητὰς ἐδίδαξαν τοὺς πρὶν ἀμούσους.

Ἐπιγέγραπται δὲ Κύκλωψ ἢ Γαλάτεια. Γέγονε δὲ συμφοιτητὴς Ἐρασιστράτου Μιλησίου, ὡς φησὶ Διονύσιος ὁ Ἐφέσιος ἐν τῇ Ἰατρῶν ἀναγραφῇ.

ΥΠΟΘΕΣΙΣ

Τȣ̃ δωδεκάτȣ εἰδυλλίȣ.

Ἐπιγράφεται μὲν τὸ εἰδύλλιον, Ἀΐτας, γεγράπται δὲ Ἰάδι διαλέκτῳ· ὁ δὲ λόγος ἐκ τοῦ ποιητικοῦ προσώπου πρὸς ἐρώμενον, ἐπιγέγραπται δὲ οὕτως, ἐπεὶ καὶ τοὺς ἐρωμένους Ἀΐτας ἔνιοι καλοῦσιν, ὡς Θεσσαλοί· καὶ Ἀλκμὰν τὰς ἐπεράστους κόρας Ἀΐτας λέγει· οἱ δὲ φασὶν Ἀΐτας τοὺς φίλους μεταθέσει τοῦ ἀντιστοίχου· ἢ Ἀΐτας, οἱονεὶ μὴ ἰταμούς· ἢ Ἀΐτας ὁ σύμπνους καὶ συναΐτης καὶ συμπολίτης. εἰ δὲ ἐπὶ ἐρωμένου τάττοιτο, Ἀΐτης ἂν λέγοιτο ἀπὸ τοῦ Ἄειν, καὶ εἰσπνεῖν τὸν ἔ-

ρωτα

δεῖται Δάφνιδος καὶ Μενάλκου, ὅπως ἀλλήλοις ἀντᾴσωσιν. οὐδὲν δὲ ἔχει πρὸς τὸν Μενάλκαν τοῦτον ὄντα Σικελὸν ὑπὲρ Μενάλκου Χαλκιδέως, ὅν φησιν Ἑρμησιάναξ ἐρασθῆναι τῆς Κυρηναίας Εὐΐππης, καὶ διὰ τὸ μὴ ἐπιτυγχάνειν αὐτῆς κατακρημνισθῆναι.

Προλογίζει ὁ ποιμήν. Ἰστέον δὲ, ὅτι ἢ τὸν αὐτὸν ὃν προεῖπε Μενάλκαν πάλιν φησὶ, τότε γὰρ ἴσως ἔνεμε μῆλα, νῦν δὲ βόας· ἢ ἕτερον Μενάλκαν βουκόλον.

ΥΠΟΘΕΣΙΣ

Τȣ̃ δεκάτȣ εἰδυλλίȣ.

Ἐπιγράφεται μὲν τὸ εἰδύλλιον Ἐργατῖναι ἢ Θερισταί· Ἄδηλον δὲ ἐν ᾧ χωρίῳ διάκεινται τὰ πράγματα. Μίλων δέ ἐστι καὶ Βάττος ἐν τῷ θερίζειν προσδιαλεγόμενοι ἀλλήλοις· ἐρᾷ δὲ ὁ Βάττος Βομβύκας αὐλητρίδος, Πολυβώτου τινὸς εἴτε θεραπαινίδος, εἴτε θυγατρός· καὶ ἐπὶ τούτῳ ὁ Μίλων θερίζων αὐτὸν ὡς βραδέως θερίζοντα ἔσκωπτε. τοῦ δὲ Βάττου τὴν αὐτοῦ δυσθυμίαν εἰπόντος, ὅτι Βομβύκας ἐρῶ, καὶ διὰ τοῦτο κάμνω τὴν ψυχὴν, ὁ Μίλων προσπαίζων αὐτῷ τὴν φίλην αὐτοῦ μάντιν Καλαμαίαν φησὶν, ἐπεὶ καὶ μέλαινα καὶ ἀνάκαλος· Βάττος δὲ ἐπὶ τούτοις μὴ μεγαλοῤῥημονῶν ἔφη αὐτῷ, τυφλὸν οὐ μόνον τὸν Πλοῦτον, ἀλλὰ καὶ τὸν Ἔρωτα. ἔπειτα δὲ παρακληθεὶς ὑπὸ Μίλωνος εἰς τὴν ἐρωμένην αὐτοῦ ᾖσεν ᾠδὴν, ἣν ὁ Μίλων διαπαίξας ἑτέραν αὐτὸς ἀναβάλλεται, περιέχουσαν τὰ περὶ τοῦ Λιτυέρσου τοῦ θείου, ὃν Ἡρακλῆς ἀνεῖλε πολλοὺς ἀναιροῦντα ἐν τῷ θερίζειν. ἐπὶ τέλει δὲ παραινεῖ αὐτῷ τοιαῦτα δεῖν ᾄδειν τοὺς ἐργάτας, τὸν δ' αὐτοῦ ἔρωτα διηγεῖσθαι τῇ μητρὶ κατὰ τὸν ὄρθρον. Προλογίζει Μίλων.

ΥΠΟΘΕΣΙΣ

Τȣ̃ ἑνδεκάτȣ εἰδυλλίȣ.

Ὑπόκειται ὁ Κύκλωψ, παρηγορῶν ἑαυτοῦ τὸν ἐπὶ Γαλατείᾳ ἔρωτα δι᾽ ᾠδῆς· προσδιαλέγεται δὲ ὁ Θεόκριτος ἰατρῷ Νικίᾳ, Μιλησίῳ τὸ γένος, ὃς συμφοιτητὴς γέγονεν Ἐρασιστράτου ἰατροῦ ὄντος καὶ αὐτοῦ. μέμνηται δὲ τοῦ Νικίου καὶ ἀλλαχοῦ ὁ Θεόκριτος.

ΑΛΛΩΣ.

Ὑπόθεσις τοῦ πράγματος. Ὑπόκειται Πολύφημος ὁ Κύκλωψ ἐρῶν τῆς Γαλατείας, καὶ ποιῶν τὸν ἐπὶ τῇ Γαλατείᾳ ἔρωτα δι᾽ ᾠδῆς· προσδιαλέγεται δὲ ὁ Θεόκριτος ἰατρῷ Νικίᾳ, Μιλησίῳ τὸ γένος, οὗ καὶ ποιημάτιον φέρεται ἀντιγεγραμμένον ὑπὸ Θεοκρίτου Κύκλωπος, οὗ ἡ ἀρχή.

Ἦν ἄρ᾽ ἀληθὲς τοῦτο, Θεόκριτε· οἱ γὰρ Ἔρωτες
Πολλοὺς ποιητὰς ἐδίδαξαν τοὺς πρὶν ἀμούσους.

Ἐπιγέγραπται δὲ Κύκλωψ ἢ Γαλάτεια. Γέγονε δὲ συμφοιτητὴς Ἐρασιστράτου Μιλήσιον, ὥς φησι Διονύσιος ὁ Ἐφέσιος ἐν τῇ Ἰατρῶν ἀναγραφῇ.

ΥΠΟΘΕΣΙΣ

Τȣ̃ δωδεκάτȣ εἰδυλλίȣ.

Ἐπιγράφεται μὲν τὸ εἰδύλλιον Ἀΐτας, γεγράπται δὲ Ἰάδι διαλέκτῳ· ὁ δὲ λόγος ἐκ τοῦ ποιητικοῦ προσώπου πρὸς ἐρώμενον, ἐπιγέγραπται δὲ οὕτως, ἐπεὶ καὶ τοὺς ἐρωμένους Ἀΐτας ἔνιοι καλοῦσιν, ὡς Θεσσαλοί· καὶ Ἀλκμὰν τὰς ἐπεράστους κόρας Ἀΐτας λέγει· οἱ δὲ φασὶν Ἀΐτας τοὺς φίλους μεταθέσει τοῦ ἀντιστοίχου· ἢ Ἀΐτας, οἱονεὶ μὴ ἰταμούς· ἢ Ἀΐτας ὁμόπνους καὶ συναΐτης καὶ συμπολίτης. εἰ δὲ ἐπὶ ἐρωμένου τάττοιτο, Ἀΐτης ἂν λέγοιτο ἀπὸ τοῦ Ἄειν, καὶ εἰσπνεῖν τὸν ἔρωτα

ρωτα τῷ ἀγαπῶντι· ἐκτίθεται δὲ ὅπως ὁ ἐρῶν † καὶ οὐ φείδεται θεασάμενος τοὺς τοῦ ἐρωμένου χαρακτῆρας· εὔχεται δὲ, τῶν δύο ψυχῶν ἁρμογὴν αὐτοῖς γενέσθαι, καὶ φιλίας ἀσφάλειαν μέχρι τέλους ἐμμένουσαν, ἵνα καὶ μετὰ θάνατον οἱ μετ᾿ αὐτοὺς φημίσωσιν αὐτῶν τὴν ὁμόνοιαν, λέγοντες ἐκ τοῦ χρυσοῦ γένους γεγενῆσθαι αὐτοὺς, οἵτινες ἀμοιβὴν φιλίας ἐπγευσαν πρὸς ἀλλήλους. ἐπαινεῖ δὲ καὶ τοὺς Μεγαρεῖς, ἐπὶ τῷ τετιμηκέναι Διοκλέα, ὑπερασπίσαντα τοῦ ἰδίου ἐρωμένου, ἢ ὑπὲρ τῆς ἐκείνου τελευτῆς ἐμπεσόντα εἰς πόλεμον· ὅθεν καὶ τοὺς Μεγαρεῖς θάψαι αὐτὸν δημοσίᾳ, καὶ τιμᾷν ὡς ἥρωα, ἀγῶνά τε ἐπ᾿ αὐτῷ ποιεῖν, ἐν ᾧ τοὺς καλοὺς περὶ φιλημάτων ἀγωνίζεσθαι· τὸν δὲ καταφιλήσαντα τινὰ ἥδιστον τοῦτον ὑπὸ τῶν ἄλλων στεφανοῦσθαι.

ΥΠΟΘΕΣΙΣ

Τȣ̃ τρίτȣ καὶ δεκάτȣ εἰδυλλίȣ.

Ἐπιγράφεται τὸ παρὸν εἰδύλλιον Ὕλας. Πάλιν δὲ τῷ Νικίᾳ προσδιαλέγεται ὡς καὶ ἐν τῷ Κύκλωπι· ἐκτίθεται δὲ τὰ περὶ τὸν Ὕλαν καὶ Ἡρακλέα· τοῦ μὲν Ὕλα τὴν ὑπὸ τῶν Νυμφῶν ἁρπαγὴν, τοῦ δὲ Ἡρακλέος τὴν πλάνην καὶ τὴν ὑπὲρ τοῦ Ὕλα βάσανον. Ἰστέον ὅτι ὁ Ὕλας παῖς ὑπῆρχε Θεοδάμαντος τοῦ δρυτόμου, οὗ ἦρα Ἡρακλῆς· πεπαιδεῦσθαι δὲ αὐτὸν φασὶν οἱ μὲν ὑπὸ Ῥαδαμάνθυος· οἱ δὲ ὑπὸ βουκόλων Ἀμφιτρύωνος καὶ Θεστιάδου. Ἀμφιβάλλουσι † τινὸς υἱὸν τὸν Ἔρωτα· Ἡσίοδος μὲν γὰρ Χάους καὶ Γῆς· Σιμωνίδης Ἄρεος καὶ Ἀφροδίτης· Ἀκουσίλαος Νυκτὸς καὶ Αἰθέρος· Ἀλκαῖος Ἔριδος καὶ Ζεφύρου· Σαπφὼ Ἀφροδίτης καὶ Οὐρανοῦ, καὶ ἄλλοι ἄλλων. [abſunt & haec a MS.]

ΥΠΟ-

ΥΠΟΘΕΣΙΣ

Τȣ̃ τετάρτȣ καὶ δεκάτȣ εἰδυλλίȣ.

Ἐν τούτῳ τῷ εἰδυλλίῳ ὑπόθεσίς ἐστι καταστάσεως ἐρωτικῆς καὶ κοινῆς τοῦ Κυνίσκας ἔρωτος· ἡ γὰρ γυνὴ τοῦ Αἰσχίνου μᾶλλον προσέκειτο Λύκῳ τινὶ, καταφρονοῦσα τοῦ Αἰσχίνου. Θυωνύχου δέ τινος ἑταίρου προσιόντος αὐτῷ διὰ χρόνου. † δικαίως εἰσάγεται, καὶ προλέγει, τὰ δὲ πράγματα ἐν Σικελίᾳ. [Sic legitur arg. in Ed. Rom. abeſt a MS.]

ΥΠΟΘΕΣΙΣ

Τȣ̃ πέμπτȣ καὶ δεκάτȣ εἰδυλλίȣ.

Ἐφιγράφεται μὲν τὸ εἰδύλλιον Συρακούσιαι ἢ Ἀδωνιάζουσαι. (τὰ δὲ πράγματά εἰσιν ἐν Ἀλεξανδρείᾳ·) ὑποτίθεται γάρ τινας, Συρακουσίας τὸ γένος, παρεπιδημούσας ἐν Ἀλεξανδρείᾳ, καὶ κατὰ τάξιν ἐπὶ θέαν ἐξιούσας τῆς πομπῆς τοῦ κοσμηθέντος Ἀδώνιδος ὑπὸ Ἀρσινόης τῆς Πτολεμαίου τοῦ Φιλαδέλφου γυναικός. ἔθος γὰρ εἶχον οἱ ἐν Ἀλεξανδρείᾳ ἐν τοῖς Ἀδωνίοις καλουμένοις (ἑορτὴ δὲ ἦν ὑπὲρ τοῦ Ἀδώνιδος τελουμένη,) κοσμεῖν εἴδωλα τοῦ Ἀδώνιδος, καὶ μετὰ τῶν ὑπερεχουσῶν ἐπὶ τὴν θάλατταν κομίζειν. Παραγίνεται ἡ Γοργὼ πρὸς Πραξινόην, καὶ παραλαβοῦσα αὐτὴν ἐξέρχονται ἐπὶ τὴν θέαν. Παρέπλασε δὲ τὸ ποιημάτιον ἐκ τῶν παρὰ Σώφρονι θεμένων (forte leg. θεωμένων) τὰ Ἴσθμια. Ἔστι δὲ κεχωρισμένον τοῦ ποιητικοῦ προσώπου· καὶ γὰρ πρόσωπα εἰσάγονται, ἥ τε Γοργὼ, καὶ ἡ Πραξινόη, καὶ ἡ τῆς Πραξινόης θεράπαινα. ἄρχεται δὲ Γοργώ· προϊόντος δὲ τοῦ εἰδυλλίου καὶ ἕτερα πρόσωπα παρεισάγονται, Γραῦς τις, Ἀνὴρ, καὶ γυνὴ Ἀοιδός.

Vltimorum loco haec proſtant in Ed. Rom. Αἱ δὲ Συρακούσιαι, ἐξελθοῦσαι τῶν οἴκων, θαυμάζουσι τὸν ὄχλον, καὶ ὅσα ἐν τῷ ὄχλῳ. Διαγράφει δὲ ὁ Θεόκριτος ἐπιδημούσας ἐν Ἀλεξανδρείᾳ χαριζόμενος τῇ Βασιλίδι, τόν τε σκυλμὸν καὶ βιασμὸν τῶν ἀνδρῶν, καὶ ᾄδουσαν τινὰ, καὶ τὴν πολυτέλειαν τῆς Ἀρσινόης δι᾽ ᾠδῆς ἀπαγγέλλουσαν.

ΥΠΟΘΕΣΙΣ

Τȣ̃ ἕκτȣ καὶ δεκάτȣ εἰδυλλίȣ.

Τοῦτο τὸ εἰδύλλιον γέγραπται εἰς Ἱέρωνα τὸν Ἱεροκλέους, τὸν ἔσχατον Σικελίας τύραννον· κατέσχε δὲ τὴν ἀρχὴν στρατηγὸς ὑποδειχθεὶς ὑπὸ τῶν πολιτῶν, καὶ φθείρας τὰς δυνάμεις, ὥστε τύραννον αὐτὸν ἀγορευθῆναι· μετὰ δὲ τοῦτον ἦρξεν Ἱέρων ὁ Γέλωνος. μηδὲν οὖν εἰληφὼς παρὰ τοῦ Ἱέρωνος ὁ Θεόκριτος τὸ εἰδύλλιον τοῦτο πεποίηκε; καὶ Χάριτας αὐτὸ ἐπέγραψεν· ἐν ᾧ καὶ τὰ τοῦ Σιμωνίδου ἐμφαίνει κιβώτια. Λέγουσι γὰρ αὐτὸν ἔχειν δύο κιβώτια, τὸ μὲν Χαρίτων, τὸ δὲ Διδόντων· ὅτε οὖν τὶς παρ᾽ αὐτὸν παρεγένετο χάριν αἰτούμενος, ἐκέλευε φέρειν τὰ κιβώτια· εὑρίσκετο οὖν τὸ μὲν τῶν χαρίτων κενὸν, τὸ δὲ τῶν Διδόντων πλῆρες, καὶ οὕτως ὁ τὴν δωρεὰν αἰτούμενος ἀνεκόπτετο.

ΥΠΟΘΕΣΙΣ

Τȣ̃ ἑβδόμȣ καὶ δεκάτȣ εἰδυλλίȣ.

Τοῦτο τὸ εἰδύλλιον εἰς Πτολεμαῖον τὸν Φιλάδελφον γέγραπται· Ἀρατείᾳ δὲ κέχρηται εἰσβολῇ. Ὁ δὲ Φιλάδελφος Πτολεμαῖος Πτολεμαίου τοῦ Λάγου καὶ Βερονίκης ἦν παῖς. διὸ καὶ ἁμαρτάνει ὁ Μούνκτος, τοὺς χρόνους τοῦ Θεοκρίτου ἀναβιβάζων εἰς τὸν Φιλοπάτορα, τοσούτου χρόνου μαχόμενος διαστήματι.

ΘΕΟ-

ΘΕΟΚΡΙΤΟΥ

ΤΟΥ ΣΥΡΑΚΟΥΣΙΟΥ

ΒΟΥΚΟΛΙΚΑ.

Digitized by Google

Digitized by Google

ΘΕΟΚΡΙΤΟΥ
ΤΟΥ ΣΥΡΑΚΟΥΣΙΟΥ
ΒΟΥΚΟΛΙΚΑ.

ΘΥΡΣΙΣ ἢ ΩιΔΗ.

Εἰδύλλιον α'.

ΘΥΡΣΙΣ ποιμὴν, καὶ ΑΙΠΟΛΟΣ.

ΘΥΡΣΙΣ.

Ἀδύ τι τὸ ψιθύρισμα καὶ ἁ πίτυς, αἰπόλε, τήνα,
Ἁ ποτὶ ταῖς παγαῖσι μελίσδεται· ἁδὺ δὲ καὶ τὺ
Συρίσδες· μετὰ Πᾶνα τὸ δεύτερον ἆθλον ἀποισῇ.
Αἴκα τῆνος ἕλῃ κεραὸν τράγον, αἶγα τὺ λαψῇ.
Αἴκα δ' αἶγα λάβῃ τῆνος γέρας, ἐς τὲ καταρρεῖ
Ἁ χίμαρος. χιμάρῳ δὲ καλὸν κρέας, ἔστε κ' ἀμέλξῃς.

ΑΙΠΟ-

vſ. 3. Συρίσδες] Hic, in duobus Codd. Τυρίσδες: vſ. 14. Τυρίσδεν, non alibi, repertum, recepit *Brunckius*, qui nuper etiam Theocritea vulgavit in Analectis veterum Poët.

5. Ἐς τὲ] Ab *Apollonio Dyſcolo* lectum: ἐς τύ, uſitatius *Theocrito*, praetulit *Brunck.*

6. Κρέας] Probatum a *D. Heinſio*, & *Brunckio*; (cui placuit & ἔστε, pro ἔστε) recepi, pro κρῆς: —— χιμάρῳ ſcribatur, an χιμάρω, nihil intereſt.

ΑΙΠΟΛΟΣ.

Ἅδιον, ὦ ποιμὰν, τὸ τεὸν μέλος, ἢ τὸ καταχὲς
Τῆν᾽ ἀπὸ τᾶς πέτρας καταλείβεται ὑψόθεν ὕδωρ.
Αἴκα ταὶ Μῶσαι τὰν οἴιδα δῶρον ἄγωνται,
Ἄρνα τὺ σακίταν λαψῆ γέρας· αἰ δέ κ᾽ ἀρέσκῃ
Τήναις ἄρνα λαβεῖν, τὺ δὲ τὰν ὄϊν ὕστερον ἀξῇ.

ΘΥΡΣΙΣ.

Λῇς, ποτὶ τᾶν νυμφᾶν, λῇς, αἰπόλε, τᾷδε καθίξας,
Ὡς τὸ κάταντες τοῦτο γεώλοφον, ᾇ τε μυρῖκαι,
Συρίσδεν; τὰς δ᾽ αἶγας ἐγὼν ἐν τῷδε νομευσῶ.

8. Τῆν᾽ ἀπὸ] Forte legendum, Τῆνο, τὸ τᾶς πέτρας καταλείβεται ὑψόθεν, ὕδωρ.

10. Αἰ δέ κ᾽ ἀρέσκῃ] Genuinum eſt: αἴκα δ᾽ ἀρέσκῃ, quod eſt in Cod. Flor. hic eſſet vitioſum.

11. Τὺ δὲ τ. ὄ. ὕστερον ἀξῇ] Hoc pro ἄξεις poſitum ex Codicibus, etiam Reg. Pariſ. Praeterea corrigendum videtur: —— τύγα τὰν ὄϊν ὕστερος ἀξῇ· quod & *Brunckius* adprobavit.

13. Ὡς τὸ κατ. τοῦτο γ. ᾇ τε] Ὧ corrigit *D. Heinſ.* Legendum puto: Ὧ τὸ κάταντές τοῦτο γεώλοφον, αἵ τε μυρῖκαι. Quod & in Codd. legitur, Ἐς τὸ κ. recepit *Brunckius*, qui in fine verſus 15. ἄμμι praetulit vulgato ἄμμιν.

ΑΙΠΟΛΟΣ.

Οὐ θέμις, ὦ ποιμὰν, τὸ μεσαμβρινὸν, οὐ θέμις ἄμμιν
Συρίσδεν· τὸν Πᾶνα δεδοίκαμες· ἦ γὰρ ἀπ᾽ ἄγρας
Τανίκα κεκμακὼς ἀμπαύεται· ἐντί γε πικρὸς,
Καί οἱ ἀεὶ δριμεῖα χολὰ ποτὶ ῥινὶ κάθηται.
Ἀλλὰ (τὺ γὰρ δὴ, Θύρσι, τὰ Δάφνιδος ἄλγεα εἶδες,
Καὶ τᾶς βωκολικᾶς ἐπὶ τὸ πλέον ἵκεο μώσας,)
Δεῦρ᾽, ὑπὸ τὰν πτελέαν ἑσδώμεθα, τῶ τε Πριήπω
Καὶ τᾶν Κρανιάδων κατεναντίον, ᾇπερ ὁ θῶκος
Τῆνος ὁ ποιμενικὸς καὶ ταὶ δρύες. αἰ δέ κ᾽ ἀείσῃς,
Ὡς ποκα τὸν Λιβύαθε ποτὶ Χρόμιν ᾆσας ἐρίσδων,
Αἶγά τέ τοι δωσῶ διδυματόκον ἐς τρὶς ἀμέλξαι,
Ἃ, δύ᾽ ἔχοισ᾽ ἐρίφως, ποταμέλγεται ἐς δύο πέλλας·

Καὶ

16. Δεδοίκαμες] Δεδοίκομες fortaſſe praeſtat; a *D. Heinſ.* probatum, a *Brunckio* receptum.
17. Ἐντί γε] Aptius hic videtur, ἐντὶ δὲ πικρός. ut legitur apud *Stobaeum:* hoc probat *Brunckius*, cui placet etiam κεκμαὼς, in uno Cod. ſcriptum.
19. Ἄλγεα εἶδες] Haec lectio anteponenda ceteris, ἄλγε᾽ ἄειδε, & ἄλγε᾽ ἀείδες.
21. Πριήπω] Πριάπω eſt in Ed. *Brunckii.*
22. Τᾶν Κρανιάδων] Legitur in optimis Codd.
23. Ποιμενικὸς] Praeferendum cum *Br.* alteri πωμενικός.
24. Ὥς ποκα] Recte ſe habet: prava eſt lectio Flor. Ed. Ὡς ὅκα.

Καὶ βαθὺ κισσύβιον, κεκλυσμένον ἁδέϊ καρῷ,
Ἀμφῶες, νεοτευχὲς, ἔτι γλυφάνοιο ποτόσδον·
Τῶ περὶ μὲν χείλη μαρύεται ὑψόθι κισσὸς,
Κισσὸς ἑλιχρύσῳ κεκονισμένος· ἁ δὲ κατ' αὐτὸν
Καρπῷ ἕλιξ εἰλεῖται ἀγαλλομένα κροκόεντι.
Ἔντοσθεν δὲ γυνὰ, τὶ θεῶν δαίδαλμα, τέτυκται,
Ἀσκητὰ πέπλῳ τε καὶ ἄμπυκι· πὰρ δέ οἱ ἄνδρες
Καλὸν ἐθειράζοντες ἀμοιβαδὶς ἄλλοθεν ἄλλος
Νεικείοισ' ἐπέεσσι· τὰ δ' οὐ φρενὸς ἅπτεται αὐτᾶς.
Ἀλλ' ὅκα μὲν τῆνον ποτιδέρκεται ἄνδρα γελεῦσα,
Ἄλλοκα δ' αὖ ποτὶ τὸν ῥιπτεῖ νόον. οἱ δ' ὑπ' ἔρωτος
Δηθὰ κυλοιδιόωντες ἐτώσια μοχθίζοντι.
Τοῖς δὲ μέτα γριπεύς τε γέρων, πέτρα τε τέτυκται
Λεπρὰς, ἐφ' ᾇ σπεύδων μέγα δίκτυον ἐς βόλον ἕλκει

Ὁ

30. Κεκονισμένος] In nonnullis Codd. eſt κεκονιμένος.

32. Ἔ. δὲ γυνὰ, τὶ θεῶν δ.] In plerisque Codd. & primis Edd. ſcriptum legitur. Ἔ. δὲ γυνά τις, θεῶν δαίδαλμα, τέτυκται. Praeſtat alterum. Pro Ἔντοσθεν legendum Ἔκτοσθεν, probabiliter ſuſpicabatur *Ioh. Chriſt. van Bergen*, Franequeranus.

34. Κ. ἐθειράζοντες] Scribendum videtur ἐθειράσδοντες: quod recepit *Brunckius*.

36. Ἀλλ' ὅκα] Sic ſcribendum cum *Heinſio*, pro Ἄλλοκα, *Brunckius* oſtendit.

38. Μοχθίζοντι] Dederat, opinor, μοχθίσδοντι, ut edidit *Brunckius*.

43. Ὠ.

Ὁ πρέσβυς, κάμνοντι τὸ καρτερὸν ἀνδρὶ ἐοικώς.
Φαίης κεν γυίων νιν ὅσον σθένος ἐλλοπιεύειν·
Ὧδέ οἱ ᾠδήκαντι κατ' αὐχένα πάντοθεν ἶνες,
Καὶ πολιῷ περ ἐόντι· τὸ δὲ σθένος ἄξιον ἅβας.
Τυτθὸν δ' ὅσσον ἄπωθεν ἁλιτρύτοιο γέροντος
Πυρναίαις σταφυλαῖσι καλὸν βέβριθεν ἀλωά·
Τὰν ὀλίγος τις κῶρος ἐφ' αἱμασιαῖσι φυλάσσει
Ἥμενος· ἀμφὶ δέ μιν δύ' ἀλώπεκες, ἁ μὲν ἀν' ὄρχως
Φοιτῇ, σινομένα τὰν τρώξιμον· ἁ δ', ἐπὶ πήραν
Πάντα δόλον τεύχοισα, τὸ παιδίον οὐ πρὶν ἀνήσειν
Φατὶ, πρὶν ἢ ἀκράτιστον ἐπὶ ξηροῖσι καθίξῃ.
Αὐτὰρ ὅγ' ἀνθερίκεσσι καλὰν πλέκει ἀκριδοθήραν,
Σχοίνῳ ἐφαρμόσδων· μέλεται δέ οἱ οὔτε τι πήρας,
Οὔτε

43. Ὧ δε] Pro Αἳ δὲ, emendatum ab *Heinſio*, repertum fuit in Codd. & primis Edd.

49. Ἐπὶ πήραν] Optimi dant Codd. & Edd. primae, pro ἐπὶ πήρᾳ. In vſ. 50. quod eſt in Schol. κεύθοισα, nullus dat Codex MS.

50. Ἀνήσειν] Scribendum puto, non ἀνάσειν, vel ἀνα-σεῖν.

51. Πρὶν ἢ ἀκράτιστον] Ἀνάριστον in Codice MS. repertum placuit *Iſ. Voſſio*, & *I. Toupio*: & ſcribi poſſet cum *Wartono*: πρὶν ἢ 'νάριστον ἐπὶ ξηροῖσι καθίξῃ. vulgatam tuetur *Brunckius*.

53. Σχοίνῳ] Recte: Σχοῖνον viro D. placuit. —— Πήρας poſitum, pro πήρης.

 56. Ἀκ-

Οὔτε φυτῶν τοσσῆνον, ὅσον περὶ πλέγματι γαθεῖ.
Παντᾷ δ' ἀμφὶ δέπας περιπέπταται ὑγρὸς ἄκανθος,
Αἰολικόν τι θάημα· τέρας κέ τυ θυμὸν ἀτύξαι.
Τῶ μὲν ἐγὼ πορθμεῖ Καλυδωνίῳ αἶγά τ' ἔδωκα
Ὦνον, καὶ τυρόεντα μέγαν λευκοῖο γάλακτος·
Οὐδ' ἔτι πα ποτὶ χεῖλος ἐμὸν θίγεν, ἀλλ' ἔτι κεῖται
Ἄχραντον, τῷ κέν τυ μάλα πρόφρων ἀρεσαίμαν,
Αἴκέν μοι τὺ φίλος τὸν ἐφίμερον ὕμνον ἀείσῃς.
Κοὔτοι τὶ φθονέω· πόταγ', ὦ 'γαθέ. τὰν γὰρ ἀοιδὰν
Οὔτι πα εἰς Ἀΐδαν γε τὸν ἐκλελαθόντα φυλαξεῖς.

ΘΥΡΣΙΣ.

Ἄρχετε βωκολικᾶς, Μῶσαι φίλαι, ἄρχετ' ἀοιδᾶς.

Θύρ-

56. Αἰολικόν τι θάημα] Praeſtat alteri lectioni, Αἰπολικόν τι θ.

57. Τῶ] Pro τοῦ prodiit ex Codd. —— ἐγὼν hoc in vſ. ut plerumque ſemper, edidit *Brunckius*.

59. Οὐδ' ἔτι πα] Praeſtat alteri, Οὐ δέ τι πω. πα praebent Codd. etiam vſ. 63.

60. Τῷ κέν τυ] Melius etiam eſt altero, τῷ καί τυ.

61. Αἴκέν μοι] Αἴκα μοι, in Codice Caeſ. repertum, praefert *Brunckius*.

61. Τὸν ἐφίμερον] Τὸν ἐφ' Ἱμέρᾳ ὕμνον eleganter emendat *D. Heinſ.* —— Pro ἀείσῃς eſt in Reg. Pariſ. ἀείσαις.

62. Κοὔτοι τι φθονέω] Κοὔται τὶ φθονέοις placuit viro Docto: genuinum videtur quod legitur in Schol, in aliquot Codd. & Edd. primis, Κοὔτι τὺ κερτομέω: hoc recepit *Brunckius*.

65. "Ἀλ-

Θύρσις ὅδ' ὡξ Αἴτνας, κ̀ Θύρσιδος ἁδ' ἁ φωνά.
Πᾶ ποκ' ἄρ' ἦθ', ὄκα Δάφνις ἐτάκετο, πᾶ ποκα, νύμφαι,
Ἢ κατὰ Πηνειῶ καλὰ τέμπεα, ἢ κατὰ Πίνδω;
Οὐ γὰρ δὴ ποταμοῖο μέγαν ῥόον εἴχετ' Ἀνάπω,
Οὐδ' Αἴτνας σκοπιὰν, οὐδ' Ἀκιδος ἱερὸν ὕδωρ.

Ἄρχετε βωκολικᾶς, Μῶσαι φίλαι, ἄρχετ' ἀοιδᾶς.
Τῆνον μὰν θῶες, τῆνον λύκοι ὠρύσαντο,
Τῆνον χὠ 'κ δρυμοῖο λέων ἀνέκλαυσε θανόντα.

Ἄρχετε βωκολικᾶς, Μῶσαι φίλαι, ἄρχετ' ἀοιδᾶς.
Πολλαὶ οἱ πὰρ ποσσὶ βόες, πολλοὶ δέ τε ταῦροι,
Πολλαὶ δ' αὖ δαμάλαι κ̀ πόρτιες ὠδύραντο.

Ἀρχε-

65. Ἁδ' ἁ φωνά.] Eſt ex Codd. vitioſae ſunt lectiones ἀδέα φ. & ἄδε ἁ φ. Pro Θύρσιδος, Θύρσιος Ed. *Br.*
66. Ἦθ'] In Edd. antiquiſſ. ſcribitur; in aliis Ἦσθ'. hoc, ut ab ἧμην ductum, tuetur *Brunck.*
68. Ποταμοῖο] Ποταμῶ γε legitur in Ed. Flor. & in ſuperam fuit receptum.
72. Ἀνέκλαυσε] Fruſtra ſcripſere nonnulli, ἂν ἔκλαυσε.
73. Φίλαι] Πάλιν ex aliquot Codd. in hunc v. recepit *Brunckius.*
75. Δαμάλαι] In nonnullis eſt Codd. δαμάλεις. vulgata ſervari debet. Pro Πολλαὶ δ' αὖ δ. in ſua dedit Ed. *Br.* Πολλαὶ δὲ δ.

Ἄρχετε βωκολικᾶς, Μῶσαι φίλαι, ἄρχετ' ἀοιδᾶς.
Ἦνθ' Ἑρμᾶς πράτιστος ἀπ' ὤρεος, εἶπε δὲ, Δάφνι,
Τίς τυ καταστρύχει; τίνος, ὦ 'γαθὲ, τόσσον ἔρασσαι;

Ἄρχετε βωκολικᾶς, Μῶσαι φίλαι, ἄρχετ' ἀοιδᾶς.
Ἦνθον τοὶ βῶται, τοὶ ποιμένες, ᾡπόλοι ἦνθον.
Πάντες ἀνηρώτευν, τί πάθοι κακόν. ἦνθ' ὁ Πρίηπος,
Κἤφα, Δάφνι τάλαν, τί τὺ τάκεαι; ἁ δέ τε κώρα,
Πάσας ἀνὰ κράνας, πάντ' ἄλσεα ποσσὶ φορεῖται,

(Ἄρχετε βωκολικᾶς, Μῶσαι φίλαι, ἄρχετ' ἀοιδᾶς)
Ζαλοῖσ'· ἃ δύσερώς τις ἄγαν καὶ ἀμάχανος ἐσσί.

Βώ-

77. Ὤρεος] Pro οὔρεος prodiit ex Codicibus. οὔρεος, nec miror, Pierſono fuit ſuſpectum, cui οὐρανῷ hic in mentem venit.

78. Ἔρασσαι] Genuinum non debuerat in ἐρᾶσαι mutari.

81. Πρίηπος] Scribendum puto, non Πρίαπος.

82. Τί τὺ] In Ed. *Br.* mutatum fuit in τί νυ· quodque ſequitur ἁ δέ τε in ἁ δέ τυ. ἁ δέ γε vulgaverat *Reiskius.*

83. Πάσας ἀνὰ κράνας]. In duobus certe Codd. lectum recte *Brunckius* reſtituit, pro Πᾶσαν ἀνὰ κράναν.

85. Ζαλοῖσ'· ἃ]. *Hemſterhuſii* lectionem cum *Brunckio* nunc ceteris praefero: in Codd. leguntur Ζατεῦσα· Ζατοῖσα· Ζατεῦσ' ἃ. *Heinſio* placuit Ζατᾶσ' ἃ. *Waſſenbergius*, qui etiam vidit orationem hic Priapi continuari, eleganter emendabat: Σιγᾷς; ἃ δύσερώς τις ἄγαν καὶ ἀμάχανος ἐσσί.

86. Βώτας μὰν] Editum fuit pro Βούτας μὰν· —— quod eſt in Codd. plerisque & primis Edd. μὲν revocarunt *Reiskius*

Βώτας μὰν ἐλέγευ· νῦν δ' αἰπόλῳ ἀνδρὶ ἔοικας,
Ὡιπόλος, ὅκκ' ἐσορῇ τὰς μηκάδας οἷα βατεῦνται,
Τάκεται ὀφθαλμὼς, ὅτι ἐ τράγος αὐτὸς ἔγεντο.

Ἄρχετε βωκολικᾶς, Μῶσαι φίλαι, ἄρχετ' ἀοιδᾶς.
Καὶ τὺ δ', ἐπεί κ' ἐσορῇς τὰς παρθένος οἷα γελεῦντι,
Τάκεαι ὀφθαλμὼς, ὅτι ἐ μετὰ ταῖσι χορεύεις.
Τὼς δ' ἐδὲν ποτελέξαθ' ὁ βωκόλος, ἀλλὰ τὸν αὐτῶ
Ἄνυε πικρὸν ἔρωτα, κ' ἐς τέλος ἄνυε μοίρας.

Ἄρχετε βωκολικᾶς, Μῶσαι φίλαι, ἄρχετ' ἀοιδᾶς.
Ἦνθέ γε μὰν ἀδεῖα κ' ἁ Κύπρις γελάοισα,
Λάθρια μὲν γελάοισα, βαρὺν δ' ἀνὰ θυμὸν ἔχοισα,

Κῆ-

kius & *Br.* ut caeſurae vi producendum.

90. Γελεῦντι] Haec ſcriptio Codicum ceteris formis γελᾶντι· γελῶντι· praeferenda eſt in Theocriteis.

91. Μετὰ ταῖσι] Μετὰ τῇσι legitur etiam in Codd.

92. Τὼσδ'] Scriptum hic fuit pro Τὼς δ'. & ex Codd. primisque Edd. ποτελέξατο, pro ποτιλέξ.

95. Ἀδεῖα καὶ ἁ] Nihil iuvat ἁ δῖα· & vera hic lectio latet: Ἦνθε μὲν ἁ Δηώ τε, κ. ἁ Κ. *Pierſono* placuit. *Waſſenbergio*, Ἦνθέ γε μὰν δριμεῖα καλοῖς Κύπρις γελάοισα. *Brunckio*, Ἀδύ γε μὰν ἤνθεν καὶ ἁ Κύπρις γελάοισα· Prae ceterorum coniecturis mihi quidem placet, quod in mentem venit Friſio iuveni *Gratama*: Ἦνθέ γε μὰν λάθρῃ καὶ ἁ Κύπρις γελάοισα.

96. Λάθρια] In uno Codice ſcriptum, vulgatis Λάθρη & Λάθρα cum *Br.* antepoſui, qui in vſ. ſeq. dedit λυγιξῶν.

98. Ἀρ']

Κῆπε, τὺ θὴν τὸν ἔρωτα καλεύχεο, Δάφνι, λυγιξεῖν·
Ἆρ' οὐκ αὐτὸς ἔρωτος ὑπ' ἀργαλέω ἐλυγίχθης;

Ἄρχετε βωκολικᾶς, Μῶσαι φίλαι, ἄρχετ' ἀοιδᾶς.
Τὰν δ' ἄρα χ' ὠ Δάφνις ποταμείβετο, Κύπρι βαρεῖα,
Κύπρι νεμεσσατά, Κύπρι θνατοῖσιν ἀπεχθής·
Ἤδη γὰρ φράσδει πάνθ', ἅλιον ἄμμι δεδύκειν.
Δάφνις κ' εἰν ἀίδα κακὸν ἔσσεται ἄλγος ἔρωτος.

Ἄρχετε βωκολικᾶς, Μῶσαι φίλαι, ἄρχετ' ἀοιδᾶς.
Οὐ λέγεται τὰν Κύπριν ὁ βωκόλος, ἕρπε ποτ' Ἴδαν,
Ἕρπε ποτ' Ἀγχίσαν· τηνεὶ δρύες, ὧδε κύπειρος,

Ὧδε

98. Ἄρ'] Ex Codd. ſcribi etiam poterit, Ἦ ῥ' οὐκ.

100. Ποταμείβετο] Pro ποταμείψατο praebuerunt Codices & primae Edd. hoc tamen praetulit *Br*.

101. Ἀπεχθής] Hic genuinum eſt, ubi non convenit ἐπαχθής, etiam in Codd. repertum.

102. Φράσδει πάνθ', ἅλιον ἄ. δεδύκειν] Variae ſunt Codicum lectiones & Edd. Φράσδει, πάνθ' ἅλιος ἄμμι δεδύκη. δεδύκει. δεδύκην. Edidit *Brunckius*: ἤδη γὰρ φράσδει πάνθ' Ἅλιος ἄμμι· δεδύκει Δάφνις.

103. Δάφνις —— κ. ἔσσεται ἄ. ἔρωτος] In nonnullis libris Δάφνις ad priora refertur: ἔρωτι, ut dedit *Brunckius*, legitur etiam in Codd. εἴσεται placuit nonnemini: elegans coniectura *Waſſenbergio* venit in mentem, qua legit: Ἤδη γὰρ (nempe ἔξεστι) φράσδειν πάνθ'· ἅλιος ἄμμι δεδύκει. Δάφνις κεἰν ἀίδα κακὸν ἔσσεται αἶσχος Ἔρωτος.

105. Οὐ] Ὦ hic legi poterit.

106. Κύ-

Ὧδε καλὸν βομβεῦντι ποτὶ σμάνεσσι μέλισσαι.

Ἄρχετε βωκολικᾶς, Μῶσαι φίλαι, ἄρχετ' ἀοιδᾶς.
Ὡραῖος χ' Ὤδωνις, ἐπεὶ καὶ μᾶλα νομεύει,
Καὶ πτῶκας βάλλει, καὶ θηρία τἆλλα διώκει.

Ἄρχετε βωκολικᾶς, Μῶσαι φίλαι, ἄρχετ' ἀοιδᾶς.
Αὖτις ὅπως στασῇ Διομήδεος ἆσσον ἰοῖσα,
Καὶ λέγε, τὸν βώταν νικῶ Δάφνιν, ἀλλὰ μάχευ μοι.

Ἄρχετε βωκολικᾶς, Μῶσαι φίλαι, ἄρχετ' ἀοιδᾶς.
Ὦ λύκοι, ὦ θῶες, ὦ ἀν' ὤρεα φωλάδες ἄρκτοι,
Χαίρεθ'· ὁ βωκόλος ὔμμιν ἐγὼ Δάφνις οὐκ ἔτ' ἀν' ὕλαν,

Οὐκ

106. Κύπειρος] Legitur & κύπειρον in 2 Codd. minus recte. Si huius verſus loco legeretur aptior, ſequentem nemo deſideraret, qui eſt in Eid. V, 46.

109. Ὡραῖος] Hic omnino ſervandum videtur: Ὤρειος a *Brunckio* receptum placebat *Toupio*. Corrigendum putabat *Eldikius*: Ὡραῖος χ' Ὤδωνις ἐπ' ἄγκεσι μᾶλα νομεύει.

110. Θηρία τἆλλα] Θηρία πάντα quod eſt in Ed. *Br.* praebent aliquot Codd. & primae Edd. θηρία πάντα διώκει legitur infra. hic θηρί' ἄγραυλα διώκει legebat *Eldikius*.

112. Στασῇ] Pro στάσῃ dant Codd. Vatic. & Reg. Pariſ.

113. Μάχευ μοι] Sincerum eſt; vitioſum μαχεῦμαι in Ed. Flor.

116. Ἐγὼ Δάφνις] Nuper vulgatum, Ἐγὼν Δάφνις meas quidem aures offendit.

123. Αὐ-

Οὐκ ἔτ' ἀνὰ δρυμὼς, οὐκ ἄλσεα· χαῖρ' Ἀρέθοισα,
Καὶ ποταμοὶ, τοὶ χεῖτε καλὸν κατὰ Θύμβριδος ὕδωρ.

*Ἄρχετε βωκολικᾶς, Μῶσαι φίλαι, ἄρχετ' ἀοιδᾶς.
Δάφνις ἐγὼν ὅδε τῆνος, ὁ τὰς βόας ὧδε νομεύων,
Δάφνις ὁ τὼς ταύρως καὶ πόρτιας ὧδε ποτίσδων.

*Ἄρχετε βωκολικᾶς, Μῶσαι φίλαι, ἄρχετ' ἀοιδᾶς.
Ὦ Πὰν Πὰν, εἴτ' ἐσσὶ κατ' ὤρεα μακρὰ Λυκαίω,
Εἴτε τύ γ' ἀμφιπολεῖς μέγα Μαίναλον, ἔνθ' ἐπὶ νᾶσον
Τὰν Σικελὰν, Ἑλίκας δὲ λίπε Ῥίον, αἰπύ τε σᾶμα
Τῆνο Λυκαονίδαο, τὸ καὶ μακάρεσσιν ἀγαστόν.

Λήγετε βωκολικᾶς, Μῶσαι, ἴτε, λήγετ' ἀοιδᾶς.
Ἔνθ', ὦ 'ναξ, καὶ τάνδε φέρ' εὐπάκτοιο μελίπνουν
Ἐκ καρῶ σύριγγα καλὰν, περὶ χεῖλος ἑλικτάν.

*Η

123. Λυκαίω] Pro Λυκαίου receptum ex Codd. in vſ. 124. recte poſitum nuper Αἶτε.
125. Ἕλικας δὲ λίπε Ῥίον] Retinendum videtur: ingenioſa tamen coniectura *L. Bos*, qua legit, Ἕλικας δὲ λίπ' ἠρίον.
126. Ἀγαστὸν] In una Ed. Flor. legitur ἀγητὸν, male ἀγατὸν Ed. *Br.*
128. Φέρ' εὐπάκτοιο] Scribendum male contendebat *Reiskius*, Φέρευ πακτοῖο hoc recepit in ſuam Ed. *Brunckius.*
129. Ἐκ καρῶ] Ex Codd. prodiit pro Ἐκ κηρῶ. nam ad Florent. accedit Cod. Reg. Pariſ.

130. Ἐκ

Ἦ γὰρ ἐγὼν ὑπ' ἔρωτος ἐς Ἄϊδος ἕλκομαι ἤδη.

Λήγετε βωκολικᾶς, Μῶσαι, ἴτε, λήγετ' ἀοιδᾶς.
Νῦν ἴα μὲν φορέοιτε βάτοι, φορέοιτε δ' ἄκανθαι,
Ἁ δὲ καλὰ νάρκισσος ἐπ' ἀρκεύθοισι κομάσαι·
Πάντα δ' ἔναλλα γένοιντο, καὶ ἁ πίτυς ὄχνας ἐνείκαι,
Δάφνις ἐπεὶ θνάσκει· καὶ τὰς κύνας ὤλαφος ἕλκοι,
Κἠξ ὀρέων τοὶ σκῶπες ἀηδόσι γαρύσαιντο.

Λήγετε βωκολικᾶς, Μῶσαι, ἴτε, λήγετ' ἀοιδᾶς.
Χὠ μὲν τόσσ' εἰπὼν ἀπεπαύσατο· τὸν δ' Ἀφροδίτα
Ἤθελ' ἀνορθῶσαι· τά γε μὰν λίνα πάντα λελοίπει
Ἐκ Μοιρᾶν· χὠ Δάφνις ἔβα ῥόον, ἔκλυσε δίνα
Τὸν Μώσαις φίλον ἄνδρα, τὸν ὠ Νύμφαισιν ἀπεχθῆ.

Λήγετε βωκολικᾶς, Μῶσαι, ἴτε, λήγετ' ἀοιδᾶς.

Καὶ

130. Ἐς Ἄϊδος] Ex Ed. Flor. recepi, pro ἐς ᾅδαν.
134. Γένοιντο] Aeque legitur in Codd. ac γένοιτο.
135. Τὰς κύνας] Ex Codd. reſtitui, pro τὼς κ. probante etiam *Brunckio*.
138. Ἀπεπαύσατο] Rectum eſt: ἀνεπαύσατο legitur in primis Edd. ut & in Scholiis.
139. Λελοίπει] Λελοίπη ſcribi poterit ex Ed. & Codice ſcripto Florentinis, πάντ' ἐλελοίπη dedit *Brunckius*.
140. Ἔκλυσε δίνα] Sana male tentavit *Reiskius*.

143. Δι-

Καὶ τὺ δίδε τὰν αἶγα, τό τε σκύφος· ὥς μιν ἀμέλξας
Σπείσω ταῖς Μοίσαις. ὦ χαίρετε πολλάκι Μοῖσαι,
Χαίρετ'· ἐγὼ δ' ὔμμιν κ' ἐς ὕστερον ἅδιον ᾀσῶ.

ΑΙΠΟΛΟΣ.

Πλῆρές τοι μέλιτος τὸ καλὸν στόμα, Θύρσι, γένοιτο,
Πλῆρές τοι σχαδόνων· κ' ἀπ' Αἰγίλω ἰσχάδα τρώγοις
Ἁδεῖαν· τέττιγος ἐπεὶ τύ γα φέρτερον ᾄδεις.
Ἠνίδε τοι τὸ δέπας· θᾶσαι, φίλος, ὡς καλὸν ὄσδει·
Ὡρᾶν πεπλύσθαί νιν ἐπὶ κράναισι δοκασεῖς.
Ὧδ' ἴθι Κισσαίθα, τὺ δ' ἄμελγέ νιν· αἱ δὲ χίμαιραι
Οὐ μὴ σκιρτάσητε, μὴ ὁ τράγος ὔμμιν ἀναστῇ.

ΦΑΡΜΑ-

143. Δίδου] Δίδοι quod praetulit *D. Heinſ.* hic & alibi reſtituit *Br.* In hoc vſ. ὥς κεν ἀμέλξας eſt in Cod. MS. ut in tribus Edd. antiquis; idque recepit *Brunckius*.

145. Ἐγὼ δ' ὔμμιν] Ἐγὼν δ' ὔμμιν Ed. *Br.*

147. Πλῆρές τοι] Receptum fuit ex Codd. pro Πλῆρες δὲ τοι· —— Τρώγοις hoc in vſ. rectum eſt; τράγοις legitur etiam in Codd.

148. Ἐπεὶ τύ γα] Pro Ἐ. τύ γε, repertum in Edd. primis recte *Toupius* reſtituit.

149. Ἠνίδε] Hic & alibi recte ſcribitur; Ἠνὶ δὲ minus eſt accuratum.

152. Υ̓́μμιν ἀναστῇ]. Scribendum videtur, ὔμμ' ἐπαναστῇ. quorum hoc dat Cod. MS.

vſ. 3.

ΦΑΡΜΑΚΕΥΤΡΙΑ.

Εἰδύλλιον β'.

Πᾶ μοι ταὶ δάφναι, φέρε Θέστυλι· πᾶ δὲ τὰ φίλτρα;
Στέψον τὰν κελέβαν φοινικέῳ οἰὸς ἀώτῳ,
Ὡς τὸν ἐμοὶ βαρὺν εὖντα φίλον καταθύσομαι ἄνδρα,
Ὅς μοι δωδεκαταῖος ἀφ' ᾧ τάλας οὐδέποθ' ἥκει,
Οὐδ' ἔγνω πότερον τεθνάκαμες ἢ ζοοὶ εἰμές,
Οὐδὲ θύρας ἄρραξεν ἀνάρσιος. ἦ ῥά οἱ ἄλλᾳ
Ὤιχετ' ἔχων ὅ, τ' Ἔρως ταχινὰς φρένας, ἅ, τ' Ἀφροδίτα.
Βασεῦμαι ποτὶ τὰν Τιμαγήτοιο παλαίστραν
Αὔριον, ὥς νιν ἴδω· καὶ μέμψομαι οἷά με ποιεῖ.

Νῦν

vſ. 3. Τὸν ἐμοὶ βαρὺν εὖντα] Hoc genuinum; niſi quis ἐμὶν etiam praeferat: ἐμὸν βαρυνεῦντα, quod legitur in Codd. & primis Edd. vitioſum eſt. Καταδήσομαι, lectionem a vulgata diverſam, *Toupius* eruit ex Schol.

4. Οὐδέποθ' ἥκει] Non eſt in οὐδὲ πόθ' ἥκει mutandum.

6. Ἄρραξεν] Ἄραξεν, pro ἤραξεν poſitum, praetulit vulgato *Brunck.*

7. Ὤιχετ' ἔχων] Ὤιχετ' ἄγων legendum cum *D. Heinſio.*

9. Μέμψομαι] Recte ſcribitur ex Edd. primis & Codd. pro μέμψωμ' οἷα μ. π.

Νῦν δέ νιν ἐκ θυέων καταθύσομαι. ἀλλὰ, Σελάνα,
Φαῖνε καλόν· τὶν γὰρ ποταείσομαι ἅσυχα, δαῖμον,
Τᾷ χθονίᾳ θ᾽ Ἑκάτᾳ, τὰν καὶ σκύλακες τρομέοντι,
Ἐρχομέναν νεκύων ἀνά τ᾽ ἠρία, καὶ μέλαν αἷμα.
Χαῖρ᾽ Ἑκάτα δασπλῆτι, καὶ ἐς τέλος ἄμμιν ὀπάδει,
Φάρμακα ταῦθ᾽ ἔρδοισα χερείονα μήτέ τι Κίρκας
Μήτέ τι Μηδείας, μήτε ξανθᾶς Περιμήδας.

Ἴϋγξ, ἕλκε τὺ τῆνον ἐμὸν ποτὶ δῶμα τὸν ἄνδρα.
Ἄλφιτά τοι πρᾶτον πυρὶ τάκεται· ἀλλ᾽ ἐπίπασσε
Θέστυλι δειλαία· πᾶ τὰς φρένας ἐκπεπότασαι;
Ἦ ῥά γέ τοι μυσαρὰ καὶ τὶν ἐπίχαρμα τέτυγμαι;
Πάσσ᾽, ἅμα καὶ λέγε ταῦτα, τὰ Δέλφιδος ὀστέα πάσσω.

Ἴϋγξ, ἕλκε τὺ τῆνον ἐμὸν ποτὶ δῶμα τὸν ἄνδρα.
Δέλφις ἔμ᾽ ἀνίασεν· ἐγὼ δ᾽ ἐπὶ Δέλφιδι δάφναν

Αἴ-

13. Ἠρία, καὶ μέλαν αἷμα] Vltimum illud iure fuit ſuſpectum: ut *Theocriti* legitur in Etymolog. M. ἠρία κεκμηώτων.

14. Ὀπάδει] Dederunt Codd. pro ὀπήδει. ὀπάδη Ed. *Br.* quocum Κίρκας poſui vſ. ſeq. pro Κίρκης.

18. Πρᾶτον] Scriptum fuit pro πρῶτον. Sequentem vſ. cum R. interpungit *Br.*

21. Πάσσ᾽, ἅμα καὶ] Elegans eſt coniectura *D. Heinſ.* qui legit: Πασσ᾽ ἀλλα, καὶ λ. vulgatam praefero. Heinſianum adprobat *Brunckius*; qui hoc in vſ. dedit Δέλφιος· in vſ. 23.

Αἴθω· χ' ὡς αὐτὰ λακεῖ μέγα, καππυρίσασα,
Κἠξαπίνας ἄφθη, κ' οὐδὲ σποδὸν εἴδομες αὐτᾶς·
Οὕτω τοι καὶ Δέλφις ἐνὶ φλογὶ σάρκ' ἀμαθύνοι.

Ἴϋγξ, ἕλκε τὺ τῆνον ἐμὸν ποτὶ δῶμα τὸν ἄνδρα.
Ὡς τοῦτον τὸν καρὸν ἐγὼ σὺν δαίμονι τάκω,
Ὣς τάκοιθ' ὑπ' ἔρωτος ὁ Μύνδιος αὐτίκα Δέλφις·
Χ' ὡς δινεῖθ' ὅδε ῥόμβος ὁ χάλκεος, ἐξ Ἀφροδίτας
Ὣς κεῖνος δινοῖτο ποθ' ἁμετέρῃσι θύρῃσιν.

Ἴϋγξ, ἕλκε τὺ τῆνον ἐμὸν ποτὶ δῶμα τὸν ἄνδρα.
Νῦν θυσῶ τὰ πίτυρα. τὺ δ' Ἄρτεμι καὶ τὸν ἐν ᾅδᾳ
Κινήσαις ῥ' ἀδάμαντα, καὶ εἴ τι περ ἀσφαλὲς ἄλλο.
Θέστυλι, ταὶ κύνες ἄμμιν ἀνὰ πτόλιν ὠρύονται.
Ἁ θεὸς ἐν τριόδοισι· τὸ χαλκίον ὡς τάχος ἄχει.

Ἴϋγξ,

vſ. 23, ἐγὼν δ' ἐπὶ Δέλφιι. infra etiam Δέλφιος.

24. Λακεῖ μέγα] Ex Codd. & primis Edd. poſitum pro λακέει μεγα. Pro καππυρίσασα, forte legendum κάππυρας εὖσα. καππυρὸς εὖσα, quod olim conieceram, edidit *Br.* & pro λακέει, vel λακεῖ, λακῇ.

25. Κἠξαπίνας] Vulgatum pro κἠξαπίνης.

28. Ἐγὼ σὺν] Ἐγὼν σὺν Ed. *Br.*

31. Κεῖνος] Olim probabiliter ſcriptum fuit τῆνος.

33. Κινήσαις ῥ' ἀδάμαντα] Rectius illud ῥ' omitteretur: *Plutonem* deſignavit per τὸν ἐν ᾅδᾳ ἀδάμαντα.

Ἴϋγξ, ἕλκε τὺ τῆνον ἐμὸν ποτὶ δῶμα τὸν ἄνδρα.
Ἠνίδε σιγᾷ μὲν πόντος, σιγῶντι δ' ἀῆται·
Ἁ δ' ἐμὰ ὀυ σιγᾷ στέρνων ἔντοσθεν ἀνία,
Ἀλλ' ἐπὶ τήνῳ πᾶσα καταίθομαι, ὅς με τάλαιναν
Ἀντὶ γυναικὸς ἔθηκε κακὰν καὶ ἀπάρθενον ἦμεν.

Ἴϋγξ, ἕλκε τὺ τῆνον ἐμὸν ποτὶ δῶμα τὸν ἄνδρα.
Ἐς τρὶς ἀποσπένδω, καὶ τρὶς τάδε, πότνια, φωνῶ·
Εἴτε γυνὰ τήνῳ παρακέκλιται, εἴτε καὶ ἀνήρ,
Τόσσον ἔχοι λάθας, ὅσσον πόκα Θασέα φαντὶ
Ἐν Δίᾳ λασθῆμεν ἐϋπλοκάμω Ἀριάδνας.

Ἴϋγξ, ἕλκε τὺ τῆνον ἐμὸν ποτὶ δῶμα τὸν ἄνδρα.
Ἱππομανὲς φυτόν ἐστι παρ' Ἀρκάσι· τῷδ' ἐπὶ πᾶσαι
Καὶ πῶλοι μαίνονται ἀν' ὤρεα καὶ θοαὶ ἵπποι.
Ὣς καὶ Δέλφιν ἴδοιμι καὶ ἐς τόδε δῶμα περῆσαι

Μαι-

38. Σιγᾷ —— σιγῶντι] Σιγῇ, & σιγεῦντι offert Ed. *Brunck.*
41. Ἦμεν] Ἦμες hic etiam ex Cod. ſcribi poterit, ut dedit *Br.* qui pro εἴτε bis in vſ. 44. poſuit αἴτε.
46. Ἐϋπλοκάμω] Ex Codd. poſitum pro εὐπλοκάμου.
48. Φυτόν ἐστι] Φυτόν ἐντι Ed. *Br.*
50. Περῆσαι] Περᾶσαι potius ſcribendum: Ex Codd. placuit *Reiskio*, περήσαι Μαινομένῳ ἴκελος. πέρασαι μ. ἴκελος Ed. *Br.* qui hic tribus nititur Codd. Caeſ.

54. Κατ'

Μαινομένῳ ἴκελον, λιπαρᾶς ἔκτοσθε παλαίστρας.

Ἴϋγξ, ἕλκε τὺ τῆνον ἐμὸν ποτὶ δῶμα τὸν ἄνδρα.
Τοῦτ' ἀπὸ τᾶς χλαίνας τὸ κράσπεδον ὤλεσε Δέλφις,
Ὤ' γὼ νῦν τίλλοισα κατ' ἀγρίῳ ἐν πυρὶ βάλλω.
Αἲ αἴ, ἔρως ἀνιαρὲ, τί μευ μέλαν ἐκ χροὸς αἷμα
Ἐμφὺς ὡς λιμνᾶτις ἅπαν ἐκ βδέλλα πέπωκας;

Ἴϋγξ, ἕλκε τὺ τῆνον ἐμὸν ποτὶ δῶμα τὸν ἄνδρα.
Σαῦράν τοι τρίψασα, ποτὶν κακὸν αὔριον οἰσῶ.
Θέστυλι, νῦν δὲ λαβοῖσα τὺ τὰ θρόνα ταῦθ' ὑπόμαξον
Τᾶς τήνω φλιᾶς καθυπέρτερον, ᾇς ἔτι καὶ νῦν
Ἐκ θυμῶ δέδεμαι· (ὁ δέ μευ λόγον οὐδένα ποιεῖ·)
Καὶ λέγ' ἐπιφθύσδοισα, τὰ Δέλφιδος ὀστέα πάσσω.

Ἴϋγξ, ἕλκε τὺ τῆνον ἐμὸν ποτὶ δῶμα τὸν ἄνδρα.
Νῦν δὴ μούνη ἐοῖσα πόθεν τὸν ἔρωτα δακρυσῶ;

Ἐκ

54. Κατ' ἀγρίῳ] *T. H.* caſu mutato ſcribendum cenſuit *κατ' ἀγρίω, adverſus hunc agreſtem amatorem: κατὰ τῶ ἀγρίω* tum requireretur, iudice *Brunckio*; qui hic edidit *ὤ' γὼν νῦν*· quique aliam protulit in Lect. coniecturam.
55. Ἀνιαρὲ] Pro *ἀνιηρὲ*, revocatum fuit ex Edd. primis & Cod. MS.
61. Ἐκ *θυμῶ δέδεμαι*] Praeſtat alteri Ἐκ *θυμῷ δέδεμαι*.
64. Μούνη] Μώνα Ed. *Br.*

 65. Ἀρ-

Ἐκ τίνος ἀρξεῦμαι; τίς μοι κακὸν ἄγαγε τοῦτο;
Ἦνθ' ἁ τῶ Εὐβούλοιο καναφόρος ἄμμιν Ἀναξὼ
Ἄλσος ἐς Ἀρτέμιδος· τᾷ δή ποκα πολλὰ μὲν ἄλλα
Θηρία πομπεύεσκε περισταδὸν, ἐν δὲ λέαινα.

Φράζεό μευ τὸν ἔρωθ' ὅθεν ἵκετο, πότνα Σελάνα.
Καί μ' ἁ Θευχαρίλα, Θρᾷσσα τροφὸς ἁ μακαρῖτις,
Ἀγχίθυρος ναίοισα κατεύξατο, καὶ λιτάνευσε
Τὰν πομπὰν θάσασθαι· ἐγὼ δέ οἱ ἁ μεγάλοιτος
Ὡμάρτευν, βύσσοιο καλὸν σύροισα χιτῶνα,
Κἀμφιστειλαμένα τὰν ξυστίδα τᾶς Κλεαρίστας.

Φράζεό μευ τὸν ἔρωθ' ὅθεν ἵκετο, πότνα Σελάνα.

Ἤδη

65. Ἀρξεῦμαι] Praeſtat reliquis Codicum lectionibus, ἄρξομαι· ἄρξωμαι· ἄρξομ. ἐγώ.

67. Ἦκα] Τόκα corrigit *Caſaubonus*; quae vera mihi videtur lectio; ut viſa fuit *Brunckio*, quocum unius ſaltem Cod. auctoritate poſui Ἄλσος ἐς Ἀ. pro vulgato ἐπ' Ἀ.

69. Φράζεο] Φράσδεο ſuo more probabiliter ſcripſerat, quod hic & in ſeqq. recepit in ſuam Ed. *Br.*

70. Θευχαρίλα] Sincerum videtur: in aliis Codd. & antiquis Edd. legitur Θευμαρίδα· in uno Cod. Θευμερίδα· Θευμαρίδα nobis exhibet Ed. *Brunckii*; cui infra placet τῶ ὑμαρίδα· ut *nutrix Eumaridae* deſignaretur.

72. Ἐγὼ δὲ] Ed. *Br.* ἐγὼν δὲ —— quod ne a Codd. quidem oblatum reciperem, niſi vocalis ſequatur.

74. Τᾶς Κλεαρίστας] Sic optimi dant Codd. & Edd. in aliis legitur τᾶν Κλεαρ.

76. Μέ-

Ἤδη δ' εὖτα μέσαν κατ' ἀμαξιτὸν, ᾇ τὰ Λύκωνος,
Εἶδον Δέλφιν ὁμοῦ τε καὶ Εὐδάμιππον ἰόντας.
Τοῖς δ' ἦν ξανθοτέρα μὲν ἑλιχρύσοιο γενειὰς,
Στήθεα δὲ στίλβοντα πολὺ πλέον, ἢ τὺ Σελάνα,
Ὡς ἀπὸ γυμνασίοιο καλὸν πόνον ἄρτι λιπεῦσι.

Φράζεό μευ τὸν ἔρωθ' ὅθεν ἵκετο, πότνα Σελάνα.
Χ' ὡς ἴδον, ὡς ἐμάνην, ὥς μευ περὶ θυμὸς ἰάφθη
Δειλαίας· τὸ δὲ κάλλος ἐτάκετο, κοὐδ' ἔτι πομπᾶς
Τήνας ἐφρασάμαν, οὐδ' ὡς πάλιν οἴκαδ' ἀπῆνθον
Ἔγνων· ἀλλά μέ τις καπυρὰ νόσος ἐξαλάπαξε·
Κείμαν δ' ἐν κλιντῆρι δέκ' ἄματα, καὶ δέκα νύκτας.

Φρά-

76. Μέσαν κατ' ἀμαξιτὸν] Pro Μέσον κατ' ἀ. optime emendavit *Brunckius*, Codicum etiam nixus auctoritate.

77. Ὁμοῦ] Ἁμᾶ ſcribendum ſuſpicatur *Brunckius*.

78. Τοῖς δ' ἦν] Legendum cum *Toupio*, Ταῖς δ' ἧς, quod recepit *Br.*

79. Ἢ τὺ Σελάνα,] Revocari non debebat ἢ τὸ Σελάνας, quod tamen in Edd. primis eſt, & quinque minimum Codd.

80. Λιποῦσι] Non deterius vulgato, λιπόντων nonnulli dant Codd. & tres Edd. antiquiſſimae: λιπόντων receperunt *R.* & *Brunckius*.

83. Κοὐδ' ἔτι] In Codd. etiam ſcribuntur iſta κοὐδέ τι, & κοὔτε τι.

85. Ἐξαλάπαξε] In aliis Codd. invenit Schol. ἐξάλλαξεν.

Φράζεό μευ τὸν ἔρωθ' ὅθεν ἵκετο, πότνα Σελάνα.
Καί μευ χρὼς μὲν ὁμοῖος ἐγίνετο πολλάκι θάψῳ·
Ἔρρευν δ' ἐκ κεφαλᾶς πᾶσαι τρίχες· αὐτὰ δὲ λοιπὰ
Ὀστέ' ἔτ' ἦς καὶ δέρμα. καὶ ἐς τίνος ὐκ ἐπέρασα;
Ἢ ποίας ἔλιπον γραίας δόμον, ἅτις ἐπᾷδεν;
Ἀλλ' ἦς ὐδὲν ἐλαφρόν· ὁ δὲ χρόνος ἄνυτο φεύγων.

Φράζεό μευ τὸν ἔρωθ' ὅθεν ἵκετο, πότνα Σελάνα.
Χ' οὕτω τᾷ δώλᾳ τὸν ἀλαθέα μῦθον ἔλεξα,
Εἶδ' ἄγε Θέστυλί μοι χαλεπᾶς νόσω εὗρέ τι μᾶχος.
Πᾶσαν ἔχει με τάλαιναν ὁ Μύνδιος· ἀλλὰ μολοῖσα
Τήρησον ποτὶ τὰν Τιμαγήτοιο παλαίστραν·
Τηνεὶ γὰρ φοιτῇ, τηνεὶ δέ οἱ ἁδὺ καθῆσθαι.

Φράζεό μευ τὸν ἔρωθ' ὅθεν ἵκετο, πότνα Σελάνα.

Κή-

89. Κεφαλᾶς] Scriptum pro κεφαλῆς.
90. Ἐπέρασα] Ex Codd. petitum pro ἐπόρησα.
94. Χ' οὕτω τᾷ δώλᾳ] Iſta ſunt & in Codd. in aliis ſcribitur Χ' ὥτω.
95. Εἶδ' ἄγε] Legitur in plerisque Codd. in uno, una litera minus, Εἴ' ἄγε. —— Μᾶχος, ſincerum, tentari non debebat a *Palmerio*.
100. Μάθεις] Μάθης vere, ut puto, correxit *Brunckius*, qui id ipſum poſtea invenit in Cod. Reg. Pariſ.
101. Ὑφάγεο] Genuinum eſt; ἀφάγεο legitur in uno alterove Codice.

103. Ἐ-

Κῆπεὶ καί νιν ἰόντα μάθοις μόνον, ἄσυχα νεῦσον,
Κἠφ' ὅτι Σιμαίθα τὺ καλεῖ, καὶ ὑφάγεο τᾳδε.
Ὡς ἐφάμαν· ἁ δ' ἦνθε, καὶ ἄγαγε τὸν λιπαρόχρων
Εἰς ἐμὰ δώματα Δέλφιν· ἐγὼ δέ μιν ὡς ἐνόησα
Ἄρτι θύρας ὑπὲρ οὐδὸν ἀμειβόμενον ποδὶ κούφῳ,
(Φράζεό μευ τὸν ἔρωθ' ὅθεν ἵκετο, πότνα Σελάνα)
Πᾶσα μὲν ἐψύχθην χιόνος πλέον, ἐκ δὲ μετώπω
Ἱδρώς μευ κοχύεσκεν ἴσον νοτίαισιν ἐέρσαις,
Οὐδέ τι φωνᾶσαι δυνάμαν, οὐδ' ὅσσον ἐν ὕπνῳ
Κνυζῶνται φωνεῦντα φίλαν ποτὶ ματέρα τέκνα·
Ἀλλ' ἐπάγην δαγῦδι καλὸν χρόα πάντοθεν ἴσα.

Φράζεό μευ τὸν ἔρωθ' ὅθεν ἵκετο, πότνα Σελάνα.
Καί μ' ἐσιδὼν ὥστοργος, ἐπὶ χθονὸς ὄμματα πήξας,
Ἕζετ'

103. Ἐγὼ δέ μιν ὡς ἐνόησα] Ed. *Br.* ἐγὼν δέ νιν ὡς ἐνόησα.

105. Φράζεό μευ] Verſus intercalaris hic mihi non videtur a Poëta poſitus; & abeſt a Cod. Regio Paris.

107. Κοχύεσκεν] Κοχύδεσκεν, lectum ab *Euſtath.* & in Ed. Flor. praetulerunt *D'Orvillius*, *Reiskius*, & *Brunckius*.

109. Κνυζῶνται φωνεῦντα] Κνυζεῦντα φωνεῦντι Ed. *Br.* Servandum omnino erat quod vulgatur.

112. Καί μ' ἐσιδὼν] Quod nonnemini venit in mentem, Κοὔ μ' ἐσιδὼν recepit in ſuam Ed. *Br.*

113. Πᾶ

Ἕζετ᾽ ἐπὶ κλιντῆρι, καὶ ἑζόμενος φάτο μῦθον·
Ἦ ῥά με, Σιμαίθα, τόσον ἔφθασας, ὅσσον ἐγώ θην
Πράν ποκα τὸν χαρίεντα τρέχων ἔφθαξα Φιλῖνον,
Ἐς τὸ τεὸν καλέσασα τόδε στέγος, ἤ με παρῆμεν.

Φράζεό μευ τὸν ἔρωθ᾽ ὅθεν ἵκετο, πότνα Σελάνα.
Ἦνθον γὰρ κἠγὼν, ναὶ τὸν γλυκὺν, ἦνθον, ἔρωτα,
Ἢ τρίτος ἠὲ τέταρτος ἐὼν φίλος αὐτίκα νυκτὸς,
Μᾶλα μὲν ἐν κόλποισι Διωνύσοιο φυλάσσων,
Κρατὶ δ᾽ ἔχων λεύκαν, Ἡρακλέος ἱερὸν ἔρνος,
Πάντοσε πορφυρέῃσι περιζώστρῃσιν ἑλικτάν.

Φράζεό μευ τὸν ἔρωθ᾽ ὅθεν ἵκετο, πότνα Σελάνα.
Καί μ᾽ εἰ μὲν κ᾽ ἐδέχεσθε, τάδ᾽ ἦς φίλα· καὶ γὰρ ἐλαφρὸς
Καὶ καλὸς πάντεσσι μετ᾽ ἠιθέοισι καλεῦμαι.

Εὖ-

113. Πήξας Ἕζετ᾽] Suas & hic formas poſuiſſe videtur, πάξας, Ἕσδετ᾽ ἐπὶ κλιντῆρι, καὶ ἐσδόμενος φ. μ. ——
114. Ἐγὼ θην] Ἐγών θην in contextum recipi non debuit.
116. Παρῆμεν] Παρῆμες ſcribi poterit cum *Br.* auctoritate Codicis.
118. Κἠγὼν] Pro κἠγὼ, receptum ex Cod. MS.
122. Πάντοσε] In aliis eſt Codd. πάντοθε. vitioſum erat πάντοτε. —— πορφυρέαισι περιζώστραισι dat Ed. *Br.*
124. Καί μ᾽ εἰ μὲν] Κἤμ᾽ αἰ μὲν Ed. *Br.* quae ſincera videntur.

126. Εὖ-

Εὗδον δ', εἴκε μόνον τὸ καλὸν ϛόμα τεῦς ἐφίλασα·
Εἰ δ' ἄλλᾳ μ' ὠθεῖτε, κ᾽ ἁ θύρα εἴχετο μοχλῷ,
Πάντως κ᾽ πελέκεις κ᾽ λαμπάδες ἦνθον ἐφ' ὑμέας.

Φράζεό μευ τὸν ἔρωθ' ὅθεν ἵκετο, πότνα Σελάνα.
Νῦν δὲ χάριν μὲν ἔφαν τᾷ Κύπριδι πρᾶτον ὀφείλειν·
Καὶ, μετὰ τὰν Κύπριν, τύ με δευτέρα ἐκ πυρὸς εἵλευ,
Ὦ γύναι, ἐσκαλέσασα τεὸν ποτὶ τοῦτο μέλαθρον,
Αὔτως ἡμίφλεκτον· Ἔρως δ' ἄρα κ᾽ Λιπαραίω
Πολλάκις Ἁφαίςοιο σέλας φλογερώτερον αἴθει.

Φράζεό μευ τὸν ἔρωθ' ὅθεν ἵκετο, πότνα Σελάνα.
Σὺν δὲ κακαῖς μανίαις κ᾽ παρθένον ἐκ θαλάμοιο,
Καὶ νύμφαν ἐφόβησ', ἔτι δέμνια θερμὰ λιποῖσαν
Ἀνέρος. ὡς ὁ μὲν εἶπεν· ἐγὼ δέ οἱ ἁ ταχυπειθὴς
Χει-

126. Εὗδον δ'] Hanc literam ex Cod. Poëta recepit; & formam τεῦς, pro τεῦ, ex Ed. Flor. probatam a *Toupio.* — εἴκε cum *Br.* in αἴκε mutandum videtur.

127. Ἄλλα] Scribi etiam poterit Ἀλλᾷ· & in vſ. ſeq. Παντῶς, cum *Brunckio.*

130. Ὀφείλειν] Nihil impedit, quominus hic ſcribatur ὄφειλεν, cum *Br.*

133. Ἡμίφλεκτον] Scribi poterit ἁμίφλ. & Λιπαραίω, pro Λιπαραίου.

138. Ἐγὼ δὲ] Ἐγὼν δέ· Ed. *Br.*

139. Ἐφαν

Χειρὸς ἐφαψαμένα μαλακῶν ἔκλιν' ἐπὶ λέκτρων·
Καὶ ταχὺ χρὼς ἐπὶ χρωτὶ πεπαίνετο, καὶ τὰ πρόσωπα
Θερμότερ' ἦς ἢ πρόσθε· καὶ ἐψιθυρίσδομες ἁδύ.
Χ' ὡς κά τοι μὴ μακρὰ φίλα θρυλέοιμι Σελάνα,
Ἐπράχθη τὰ μέγιστα, καὶ ἐς πόθον ἤνθομες ἄμφω.
Κοὔτέ τι τήνῳ ἐμὶν ἐπεμέμψατο μέσφα τοι ἐχθὲς,
Οὔτ' ἐγὼ αὖ τήνῳ· ἀλλ' ἦνθέ μοι ἅ τε Φιλίστας
Μάτηρ τᾶς γε ἐμᾶς αὐλητρίδος, ἅ τε Μελιξοῦς,
Σάμερον, ἁνίκα πέρ τε ποτ' ὠρανὸν ἔτρεχον ἵπποι,
Ἀῶ τὰν ῥοδόπαχυν ἀπ' Ὠκεανοῖο φέροισαι·
Κῆπέ μοι ἄλλά τε πολλὰ καὶ ὡς ἄρα Δέλφις ἔραται·
Κῆτέ μιν αὖτε γυναικὸς ἔχει πόθος, εἴτε καὶ ἀνδρὸς,
Οὐκ ἔφατ' ἀτρεκὲς ἴδμεν· ἀτὰρ τόσον αἰὲν ἔρωτος

Ἀκρά-

139. Ἐφαψαμένα] Poſitum fuit pro ἐφαψαμένη. —— In hoc vſ. pro ἔκλιν', ἀνέκλιν', quod ut numeroſius *Toupio* placuit, recepit in ſuam Ed. *Brunckius*.

145. Ἅ τε Φιλίστας] Scribendum potius videtur, ἄγε Φιλίστας Μάτηρ τᾶς γε ἐμᾶς αὐλητρίδος, ἄγε Μελιξοῦς. has meas coniecturas recepit etiam *Br.* cui praeterea placet ἦνθ' ἐμὶν ἄγε Φ.

147. Ἁνίκα περ τε] Ἁνίκα νέρθε legebat *Eldikius*. —— ὠρανὸν hoc vſ. dedit *Br.*

151. Ἀτρεκὲς] Ἀτρεχὲς *Toupio* placuit, atque ita iam edidit *Winterton*.

151. Αἰὲν ἔρωτος Ἀκράτῳ] *Brunckius* edidit: οὕνεκ' ἔρωτος Ἄκρατον ἐπεχεῖτο· ex quibus οὕνεκ' ex Cod. eſt Vatic. Ἄκρατον ex coniectura *Toupii*.

155. Ἀλ-

Ἀκράτῳ ἐπεχεῖτο, καὶ ἐς τέλος ᾤχετο φεύγων·
Καὶ φάτο οἱ στεφάνοισι τὰ δώματα τῆνα πυκάσδεν.
Ταῦτά μοι ἁ ξείνα μυθήσατο· ἔστι δ' ἀλαθής.
Ἦ γάρ μοι καὶ τρὶς καὶ τετράκις ἄλλοτ' ἐφοίτη,
Καὶ παρ' ἐμὶν ἐτίθει τὰν Δωρίδα πολλάκις ὄλπαν.
Νῦν δέ τε δωδεκαταῖος ἀφ' ὧτε νιν οὐδέποκ' εἶδον.
Ἦ ῥ' οὐκ ἄλλό τι τερπνὸν ἔχει, ἁμῶν δὲ λέλασται;
Νῦν μὲν τοῖς φίλτροις καταθύσομαι· αἰ δ' ἔτι κἠμὲ
Λυπῇ, τὰν Ἀΐδαο πύλαν, ναὶ Μοίρας, ἀραξεῖ.
Τοῖά οἱ ἐν κίστᾳ κακὰ φάρμακα φαμὶ φυλάσσειν,
Ἀσσυρίω, δέσποινα, παρὰ ξείνοιο μαθοῖσα.
Ἀλλὰ τὺ μὲν χαίροισα ποτ' Ὠκεανὸν τρέπε πώλους,
Πότνι'· ἐγὼ δ' οἰσῶ τὸν ἐμὸν πόνον, ὥσπερ ὑπέσταν.

Χαῖ-

155. Ἄλλοτ' ἐφ.] Praeſtat ἄλλοκ' ἐφοίτη· ut editum a *Br.* qui dedit ἐντὶ vſ. 154.

157. Οὐδέποκ' εἶδον] Οὐδὲ ποτεῖδον, quod melius vulgato videbatur *Reiskio*, inventum in Codd. recepit *Br.* Pro Νῦν δέ τε, Νῦν δ' ἔτι placebat *Pierſono*.

158. Ἦ ῥ' οὐκ] Ἦ ῥ' οὖν melior lectio *D. Heinſio* videbatur; vulgatam tuetur *Brunckius*.

159. Νῦν μὲν] Νῦν μὶν placuit *J. Meurſio* & *D. Heinſio*: hic quoque μὲν ſervandum oſtendit *Br.* & ſcribendum, ἢν δ' ἔτι κἠμὲ Λυπῇ —— ſeq. vſ. vulgavit ἀραξῇ. vſ. 161, φυλάσσεν· vſ. 164. ἐγὼν δ' οἰσῶ. ex quibus, me iudice, recipi poterit φυλάσσεν.

164. Ὥσπερ ὑπέσταν] Ὅνπερ ὑπέσταν legitur in Codice MS. ſcribi poſſet ᾧπερ.

vſ. 1.

Χαῖρε Σελαναία λιπαρόχροε· χαίρετε δ᾽ ἄλλοι
Ἀστέρες, εὐκήλοιο κατ᾽ ἄντυγα νυκτὸς ὀπαδοί.

ΑΙΠΟΛΟΣ, ἢ ΑΜΑΡΥΛΛΙΣ, ἢ ΚΩΜΑΣΤΗΣ.

Εἰδύλλιον γ´.

Κωμάσδω ποτὶ τὰν Ἀμαρυλλίδα· ταὶ δέ μοι αἶγες
Βόσκονται κατ᾽ ὄρος, καὶ ὁ Τίτυρος αὐτὰς ἐλαύνει.
Τίτυρ᾽, ἐμὶν τὸ καλὸν πεφιλαμένε, βόσκε τὰς αἶγας,
Καὶ ποτὶ τὰν κράναν ἄγε, Τίτυρε· καὶ τὸν ἐνόρχαν
Τὸν Λιβυκὸν κνάκωνα φυλάσσεο, μή τυ κορύξῃ.
Ὦ χαρίεσσ᾽ Ἀμαρυλλί, τί μ᾽ οὐκέτι τοῦτο κατ᾽ ἄντρον
Παρ-

vſ. 1. Ταὶ δέ μοι] Ταὶ δ᾽ ἐμὶν Ed. *Br.*

5. Ἐνόρχαν] Scriptum etiam olim ἐνόρχαν conſtat ex Scholiis. — Pro κορύψῃ, quod in nonnullis eſt Codd. κορύξῃ, ut a *Brunckio*, hic quoque receptum; ſed alibi a *Brunckio* fuit probatum, κυρίξῃ · quod factum nollem.

7. Μισεῖς] In Codice ſcriptum μισῇς eſt & in Ed. *Br.* qui vſ. ſeq. dedit εἶμεν.

10. Τηνῶθε]. Ex uno Cod. τηνῶ δὲ *Brunckius* edidit.

12. Ἐμὸν ἄχος] Θυμαλγὲς ἐμὶν ἄχος eſt in duabus Edd. primis.

13. Ἀ βομβεῦσα] Recte dicitur; ἀμβομβεῦσα vitioſe. — καὶ hoc in vſ. cum *Heinſio* mutari non debet.

16. Ἐθή-

Παρκύπτοισα καλεῖς τὸν ἐρωτύλον; ἦ ῥά με μισεῖς;
Ἦ ῥά γέ τοι σιμὸς καταφαίνομαι ἐγγύθεν ἦμεν,
Νύμφα, καὶ προγένειος; ἀπάγξασθαι με ποιησεῖς.
Ἠνίδε τοι δέκα μᾶλα φέρω· τηνῶθε καθεῖλον,
Ὦ μ' ἐκέλευ καθελεῖν τυ· καὶ αὔριον ἄλλά τοι οἰσῶ.
Θᾶσαι μὰν θυμαλγὲς ἐμὸν ἄχος. αἴθε γενοίμαν
Ἁ βομβεῦσα μέλισσα, καὶ ἐς τεὸν ἄντρον ἱκοίμαν,
Τὸν κισσὸν διαδὺς, καὶ τὰν πτέριν, ᾇ τὺ πυκάσδη.
Νῦν ἔγνων τὸν Ἔρωτα· βαρὺς θεός· ἦ ῥα λεαίνας
Μασδὸν ἐθήλαξε, δρυμῷ τέ μιν ἔτραφε μάτηρ·
Ὅς με κατασμύχων καὶ ἐς ὀστέον ἄχρις ἰάπτει.
Ὦ τὸ καλὸν ποθορεῦσα, τὸ πᾶν λίθος· ὦ κυανόφρυ
Νύμφα, πρόσπτυξαί με τὸν αἰπόλον, ὡς τὺ φιλάσω.
Ἔστι καὶ ἐν κενεοῖσι φιλάμασιν ἁδέα τέρψις.

Τὸν

16. Ἐθήλαξε] Et ἔτραφε, quae nituntur Ed. Flor. & *Stobaei* Edd. probata a *Brunckio*, recepi pro vulgatis ἐθήλαζε & ἔτρεφε.

17. Ἰάπτει] Quamvis in duobus ſit Codd. ἱκάνει, hoc tamen a *Br.* nollem receptum.

18. Ποθορεῦσα] Prodiit iſta forma ex Cod. MS. pro vulgata, ποθορῶσα.

19. Πρόσπτυξαι] Aptius hic haereret Προσφθύσδεις, ſi cetera, ὡς τὺ φιλάσω. cum v. ſeq. hinc etiam abeſſent, ad hiatum Codicis implendum hic fortaſſe poſita.

21. Κατ'

Τὸν ςέφανον τῖλαί με καῖ᾽ αὐτίκα λεπλὰ ποιησεῖς,
Τόν τοι ἐγὼν, Ἀμαρυλλὶ φίλα, κισσοῖο φυλάσσω,
Ἐμπλέξας καλύκεσσι καὶ εὐόδμοισι σελίνοις·
Ὢ μοι ἐγὼ, τί πάθω; τί ὁ δύσσοος; ἐχ ὑπακέεις;
Τὰν βαίταν ἀποδὺς ἐς κύμαλα τῆνα ἀλεῦμαι,
Ὧπερ τὼς θύννως σκοπιάζελαι Ὄλπις ὁ γριπεύς.
Κἤκα μὴ ᾽ποθάνω, τό γε μὰν τεὸν ἁδὺ τέτυκλαι.
Ἔγνων πρὰν, ὄκα, μευ μεμναμένω εἰ φιλέεις με,
Οὐδὲ τὸ τηλέφιλον πολιμαξάμενον πλαλάγησεν,
Ἀλλ᾽ αὔτως ἁπαλῶ ποτὶ πάχεϊ ἐξεμαράνθη.
Εἶπε κ᾽ Ἀγροιὼ τἀλαθέα κοσκινόμανλις,
Ἁ πρὰν ποιολογεῦσα παραιβάτις, ὅνεκ᾽ ἐγὼ μὲν
Τὶν ὅλος ἔγκειμαι· τὺ δέ μευ λόγον ἐδένα ποιῇ.

Ἠ

21. Κατ᾽ αὐτίκα] Sic voces a ſe invicem ſeparavit *D. Heinſ.* iungi debent καταῖλαι.
23. Ἐμπλέξας] Servari poterit: nec alienum tamen Ἀμπλέξας legitur etiam in Codd.
25. Ἐς κύματα τῆνα] Ἐς ex Codd. MSS. prodiit: τῆνα non eſt in τῆθεν cum *Caſaubono* mutandum; neque in τηνῶ cum *Br.*
26. Σκοπιάζεται] Σκοπιάσδεται ſcribendum, ut edidit *Br.* qui ſcripſit vſ. 27, Κ᾽ αἴκα.
29. Ποτιμαξάμενον πλατάγησεν] In Scholiis, in Codicibus aliquot, etiam in Pariſino repertum, pro vulgatis ποτεμάξατο τὸ πλατάγημα, cum *R.* & *Br.* recepi.
30. Ἀπαλῶ] In Ed. Flor. legitur ὁμαλῶ.
31. Ἀγροιὼ] Servari poterit a Codd. firmatum: ἁ γραῖα placuit *D. Heinſio*: ἀγροιῶτις ἀλαθέα, *Wartono.*

32. Πο-

Ἦ μάν τοι λευκὰν διδυματόκον αἶγα φυλάσσω,
Τάν με καὶ ἁ Μέρμνωνος Ἐριθακὶς ἁ μελανόχρως
Αἰτεῖ· καὶ δωσῶ οἱ, ἐπεὶ τύ μοι ἐνδιαθρύπτῃ.
Ἅλλεται ὀφθαλμός μευ ὁ δεξιός· ἆρά γ' ἰδησῶ
Αὐτάν; ᾀσεῦμαι ποτὶ τὰν πίτυν ὧδ' ἀποκλινθείς·
Καί κέ μ' ἴσως ποτίδοι, ἐπεὶ οὐκ ἀδαμαντίνα ἐντί.
Ἱππομένης, ὅκα δὴ τὰν παρθένον ἤθελε γᾶμαι,
Μᾶλ' ἐνὶ χερσὶν ἑλὼν δρόμον ἄνυεν· ἁ δ' Ἀταλάντα
Ὡς ἴδεν, ὡς ἐμάνη, ὡς ἐς βαθὺν ἄλλετ' ἔρωτα.
Τὰν ἀγέλαν χὡ μάντις ἀπ' Ὄθρυος ἆγε Μελάμπους
Ἐς Πύλον· ἁ δὲ Βίαντος ἐν ἀγκοίνῃσιν ἐκλίνθη,
Μάτηρ ἁ χαρίεσσα περίφρονος Ἀλφεσιβοίας.
Τὰν δὲ καλὰν Κυθέρειαν ἐν ὤρεσι μᾶλα νομεύων

Οὐχ

32. Παραιβάτις] Fruſtra mutatur in καταιβάτις a *D. Heinſio*: παραὶ βάτον incidit in mentem *Wartono*.

33. Τὶν ὅλος ἔγκειμαι] Ἄγκειμαι corrigit eleganter *Brunckius*; quocum tamen hoc in vſ. non legerem, τὺ δ' ἐμεῦς λόγον οὐδένα ποιῇ.

35. Ἁ μελανόχρως] Ἁ μελανόφρυς legendum videbatur *Ti. Hemſterhuſio*. —— Ed. *Br.* ἐριθακίς, & v. ſeq. αἰτῇ.

39. Καί κέ μ' ἴσως ποτίδοι] Vt hoc in plerisque Codd. in aliis ſcribitur ποτίδῃ. *If. Voſſius*, & *Wartonus* corrigunt, Αἴκ' ἐμ' ἴσως ποτίδῃ. — In hoc vſ. ἀδαμάντινος in uno ſaltem eſt Cod.

42. Ἄλλετ'] Scribendum hic potius Ἄλατ' arbitrabatur *T. Hemſterh.*

46. Ὤρεσι] Prodiit ex Codd. pro οὔρεσι. vſ. 47. αὐτᾶς eſt in Ed. *Br.* vſ. 48. νιν.

Οὐχ ὅτως Ὤδωνις ἐπὶ πλέον ἄγαγε λύσσας,
Ὥς' ὅδὲ Φθίμενόν μιν ἄτερ μασδοῖο τίθητι;
Ζαλωτὸς μὲν ἐμὶν ὁ τὸν ἄτροπον ὕπνον ἰαύων
Ἐνδυμίων· ζαλῶ δὲ, Φίλα γύναι, Ἰασίωνα,
Ὃς τόσσων ἐκύρησεν, ὅσ' ὅ πευσεῖσθε βέβαλοι.
Ἀλγέω τὰν κεφαλάν· τὶν δ' ὅ μέλει. ὅκ ἔτ' ἀείδω,
Κεισεῦμαι δὲ πεσὼν, καὶ τοὶ λύκοι ὧδέ μ' ἔδονται.
Ὡς μέλι τοι γλυκὺ τοῦτο κατὰ βρόχθοιο γένοιτο.

N O-

49. Ἰαύων] In Ed. Flor. male legitur ἰχύων.
51. Τόσσων] In uno Cod. quod legitur, τοσσῆν' ἐκύρησε reiici debet, quamvis ſpecioſum ſit.
53. Ἔδονται] A Codd. oblatum, pro ἔδοντι, recepi cum Brunckio.

ΝΟΜΕΙΣ.

Εἰδύλλιον δ'.

ΒΑΤΤΟΣ καὶ ΚΟΡΥΔΩΝ.

ΒΑΤΤΟΣ.

Εἰπέ μοι, ὦ Κορύδων, τίνος αἱ βόες; ἦ ῥα Φιλώνδα;

ΚΟΡΥΔΩΝ.

Οὐκ, ἀλλ' Αἴγωνος· βόσκεν δέ μοι αὐτὰς ἔδωκεν.

ΒΑΤΤΟΣ.

Ἦ πᾶ ψε κρύβδαν τὰ ποθέσπερα πάσας ἀμέλγες;

ΚΟΡΥΔΩΝ.

Ἀλλ' ὁ γέρων ὑφίητι τὰ μοσχία, κἤμὲ φυλάσσει.

ΒΑΤ-

vſ. 2. Αὐτὰς] Αὐτὸς legit *Reiskius*, & praeſtat vulgato: βόσκεν δ' ἐμὶν αὐτὰς ἔ. Ed. *Br*.

3. Ἀμέλγες] Ἀμέλγεις ſcribendum potius ex Ed. prima & Codd.

ΒΑΤΤΟΣ.

Αὐτὸς δ' ἐς τίν' ἄφαντος ὁ βωκόλος ᾤχετο χώραν;

ΚΟΡΥΔΩΝ.

Οὐκ ἄκουσας; ἄγων νιν ἐπ' Ἀλφεὸν ᾤχετο Μίλων.

ΒΑΤΤΟΣ.

Καὶ πόκα τῆνος ἔλαιον ἐν ὀφθαλμοῖσιν ὀπώπη;

ΚΟΡΥΔΩΝ.

Φαντί νιν Ἡρακλῆι βίην καὶ κάρτος ἐρίσδεν.

ΒΑΤΤΟΣ.

Κἤμ' ἔφαθ' ἁ μάτηρ Πολυδεύκεος ἦμεν ἀμείνω.

ΚΟΡΥΔΩΝ.

Κ'ᾤχετ' ἔχων σκαπάναν τε καὶ εἴκατι τουτόθε μᾶλα.

ΒΑΤΤΟΣ.

Πεῖσαι τοι Μίλων καὶ τὼς λύκος αὐτίκα λυσσῆν.

Κ Ο-

7. Ὀπώπη] Pro ὀπώπει receptum ex Edd. primis & Codd. probatum a *Caſaubono*, aliisque.
8. Κάρτος] Genuinum; κάλλος, quod legitur in Schol. eſt ſpurium.

17. Ἀλλ'

ΚΟΡΥΔΩΝ.

Ταὶ δαμάλαι δ' αὐτὸν μυκώμεναι ὧδε ποθεῦντι.

ΒΑΤΤΟΣ.

Δειλαῖαί γ' αὗται. τὸν βωκόλον ὡς κακὸν εὗρον.

ΚΟΡΥΔΩΝ.

Ἦ μὰν δειλαῖαί γε· ϗ ὐκ ἔτι λῶντι νέμεσθαι.

ΒΑΤΤΟΣ.

Τῆνας μὲν δή τοι τᾶς πόρτιος αὐτὰ λέλειπται
Τὠστέα. μὴ πρώκας σιτίζεται, ὥσπερ ὁ τέττιξ;

ΚΟΡΥΔΩΝ.

Οὐ δᾶν· ἀλλ' ὄκα μέν μιν ἐπ' Αἰσάροιο νομεύω,
Καὶ μαλακῶ χόρτοιο καλὰν κώμυθα δίδωμι·
Ἄλλοκα δὲ σκαίρει τὸ βαθύσκιον ἀμφὶ Λάτυμνον.

ΒΑΤΤΟΣ.

Λεπτὸς μὰν χὠ ταῦρος ὁ πύῤῥιχος· αἴθε λάχοιεν

Τοὶ

17. Ἀλλ' ὄκα μὲν] *Brunckium* ſequutus, Ἄλλοκα in duas voces ſeparavi. —— Pro *νομεύω*, in Vatic. Cod. legitur *νομεύων*.

20. Αἴθε] Editum ex Cod. MS. pro *εἴθε*.

21. Τὰ

Τοὶ τῷ Λαμπριάδα τοὶ δαμόται, ὄκκα θύωντι
Τᾷ Ἥρᾳ, τοιόνδε· κακοχράσμων γὰρ ὁ δᾶμος.

ΚΟΡΥΔΩΝ.

Καὶ μὰν ἐς ςομάλιμνον ἐλαύνεται, ἔς τε τὰ Φύσκω,
Καὶ ποτὶ τὸν Νήαιθον· ὅπᾳ καλὰ πάντα φύοντι,
Αἰγίπυρος, καὶ κνύζα, καὶ εὐώδης μελίτεια.

ΒΑΤΤΟΣ.

Φεῦ, φεῦ· βασεῦνται καὶ ταὶ βόες, ὦ τάλαν Αἴγων,
Εἰς Ἀΐδαν, ὅκα καὶ τὺ κακᾶς ἠράσσαο νίκας.
Χὰ σύριγξ εὐρῶτι παλύνεται, ἄν ποκ' ἐπάξω.

ΚΟΡΥΔΩΝ.

Οὐ τήνα γ', οὐ νύμφας· ἐπεὶ ποτὶ Πῖσαν ἀφέρπων
Δῶρον ἐμίν νιν ἔλειπεν· ἐγὼ δέ τις εἰμὶ μελικτὰς,
Κἤυ μὲν τὰ Γλαύκας ἀγκρούομαι, εὖ δὲ τὰ Πύῤῥω.

Αἰ-

21. Τοὶ τῷ] Scribendum potius Τὸν τῷ.
23. Ἐς στομάλιμνον] Sic emendavit optime *Caſaubonus* vulgata, ἐς τὸ Μάλιμνον, quae ſic etiam ſcribuntur in Codd.
24. Νήαιθον] Ναύαιθον Codex dat MS.
28. Ἐπάξω] Ἐπάξα, ut *Caſaubono*, placuit *Reiskio*, & *Brunckio*. in Codd. legitur & ἐπαξας, mihi placet ἔπαξας. — In vſ. 30. ἐμμὶ dat Ed. *Br*.
32. Ἅ τε Ζάκυνθος] Sic omnino legendum ex Ed. Flor.

&

Αἰνέω τάν τε Κρότωνα· καλὰ πόλις ἅ τε Ζάκυνθος,
Καὶ τὸ ποταῷον τὸ Λακίνιον, ἆπερ ὁ πύκτας
Αἴγων ὀγδώκοντα μόνος κατεδαίσατο μάσδας.
Τηνεὶ κὴ τὸν ταῦρον ἀπ' ὤρεος ἆγε πιάξας
Τᾶς ὁπλᾶς, κἤδωκ' Ἀμαρυλλίδι· ταὶ δὲ γυναῖκες
Μακρὸν ἀνάϋσαν, χὠ βωκόλος ἐξεγέλαξεν.

ΒΑΤΤΟΣ.

Ὦ χαρίεσσ' Ἀμαρυλλὶ, μόνας σέθεν οὐδὲ θανοίσας
Λασεύμεσθ'· ὅσον αἶγες ἐμὶν φίλαι, ὅσσον ἀπέσβας.
Αἲ αἲ τῶ σκληρῶ μάλα δαίμονος, ὅς μ' ἐλελόγχει.

ΚΟΡΥΔΩΝ.

Θαρσεῖν χρὴ, φίλε Βάττε· τάχ' αὔριον ἔσσετ' ἄμεινον.
Ἐλπίδες ἐν ζωοῖσιν· ἀνέλπιστοι δὲ θανόντες.
Χὠ Ζεὺς ἄλλοκα μὲν πέλει αἴθριος, ἄλλοκα δ' ὕει.

ΒΑΤ-

& Codd. non ἁ Ζάκυνθος. —— Eiectis intermediis, nonnemini, teſte *Wartono*, ſcripſiſſe Poëta videbatur: *Αἰνέω τάν τε Κρότωνα· καλὰ πόλις· ἆπερ ὁ πύκτας.*

36. Τᾶς ὁπλᾶς] Scribendum, non *τὰς ὁπλάς.*

37. Ἐξεγέλαξεν] Poſitum pro *ἐξεγέλασσεν*, ut edidit etiam *Br.*

40. Ὅς μ' ἐλελόγχει] Scribendum videtur, *ὅς με λέλογχε.* — *ὅς μ' ἐλελόγχη*, Ed. *Br.*

46. Κα

ΒΑΤΤΟΣ.

Θαρσέω. βάλλε κάτωθε τὰ μοσχία· ταὶ γὰρ ἐλαίας
Τὸν θαλλὸν τρώγοντι τὰ δύσσοα. σίτθ' ὁ λέπαργος.

ΚΟΡΥΔΩΝ.

Σίτθ' ἁ Κυμαίθα ποτὶ τὸν λόφον· οὐκ ἐσακούεις;
Ἡξῶ, ναὶ τὸν Πᾶνα, κακὸν τέλος αὐτίκα δωσῶν,
Εἰ μὴ ἄπει τουτῶθεν· ἴδ' αὖ πάλιν ἅδε ποθέρπει.
Αἴθ' ἦς μοι ῥοικὸν τὸ λαγωβόλον, ὥς τυ πατάξω.

ΒΑΤΤΟΣ.

Θᾶσαί μ', ὦ Κορύδων, ποττῶ Διός· ἁ γὰρ ἄκανθα
'Αρμοῖ μ' ὧδ' ἐπάταξ' ὑπὸ τὸ σφυρόν. ὡς δὲ βαθεῖαι
Ταὶ ἀτρακτυλλίδες ἐντί. κακῶς ἁ πόρτις ὄλοιτο·

'Ες

46. Κυμαίθα] Κισσαίθα placuit *Pierſono.* Κιναίθα Ed. *Br.* quod in duobus eſt Codd.
49. Αἴθ' ἦς] Pro Εἴθ' ἦν, emendavit *Toupius.*
50. Ποττῶ Διός] Prodiit ex Codd. pro ποτὶ τῶ Διός.
51. Τὸ σφυρὸν] In uno Cod. repertum, τὸν σφυρὸν edidit hic *Brunckius*: quod in reliquis legitur Codd. ſincerum eſt.
52. 'Ατρακτυλλίδες] In voce vulgata λ duplicandum erat cum *Brunckio.*
53. 'Ες ταύταν] Praebuere Codices. —— λεύσσης hic dat Ed. *Br.*
54. 'Ερχω τέ νιν] Sic legitur in primis Edd.

55. 'Οσ-

Ἐς ταύταν ἐτύπαν χασμεύμενος, ἦ ῥά γε λεύσσεις;

ΚΟΡΥΔΩΝ.

Ναὶ, ναὶ, τοῖς ὀνύχεσσιν ἔχω τέ νιν· ἅδε καὶ αὐτά.

ΒΑΤΤΟΣ.

Ὁσσίχον ἐστι τὸ τύμμα· καὶ ἁλίκον ἄνδρα δαμάσδει.

ΚΟΡΥΔΩΝ.

Εἰς ὄρος ὄκχ' ἕρπεις, μὴ ἀνάλιπος ἔρχεο, Βάττε·
Ἐν γὰρ ὄρει ῥάμνοι τε καὶ ἀσπάλαθοι κομόωντι.

ΒΑΤΤΟΣ.

Εἶπ' ἄγε μ', ὦ Κορύδων, τὸ γερόντιον ἦ ῥ' ἔτι μύλλει
Τήναν τὰν κυανόφρυν ἐρωτίδα, τᾶς ποκ' ἐκνίσθη;

ΚΟ-

55. Ὀσσίχον ἐστι] Ἐντὶ ſcribendum videtur; quod exhibet Ed. *Br.*

56. Ἀνάλιπος] Scribi etiam poterit ἀνκίλιπος ex *Heſychio*: hoc praebet Ed. *Br.* qui alterum infra adprobat. —— Idem hoc in v. ἕρπης dedit pro ἕρπεις.

58. Ἄγε μ' ὦ Κ.] Pro ἄγε μοι Κ. ex Codd. fuit editum, probante *D'Orvillio.*

59. Τᾶς ποκ' ἐκνίσθη] Ἐκνίσθης legendum judicabat *Ti. Hemſterh.* cui ποκ', inventum etiam in Cod. MS. debetur. — *Hemſterhuſii* ἐκνίσθης, a *Toupio* minus probatum, ut ſine controverſia genuinum placet *Brunckio.*

60. Πρώαν]

ΒΑΤΤΟΣ.

Θαρσέω. βάλλε κάτωθε τὰ μοσχία· τᾶς γὰρ ἐλαίας
Τὸν θαλλὸν τρώγοντι τὰ δύσσοα. σίτθ' ὁ λέπαργος.

ΚΟΡΥΔΩΝ.

Σίτθ' ἁ Κυμαίθα ποτὶ τὸν λόφον· οὐκ ἐσακούεις;
Ἡξῶ, ναὶ τὸν Πᾶνα, κακὸν τέλος αὐτίκα δωσῶν,
Εἰ μὴ ἄπει τουτῶθεν· ἴδ' αὖ πάλιν ἅδε ποθέρπει.
Αἴθ' ἦς μοι ῥοικὸν τὸ λαγωβόλον, ὥς τυ πατάξω.

ΒΑΤΤΟΣ.

Θᾶσαί μ', ὦ Κορύδων, ποττῶ Διός· ἁ γὰρ ἄκανθα
Ἀρμοῖ μ' ὧδ' ἐπάταξ' ὑπὸ τὸ σφυρόν. ὡς δὲ βαθεῖαι
Ταὶ ἀτρακτυλλίδες ἐντί. κακῶς ἁ πόρτις ὄλοιτο·

Ἐς

46. Κυμαίθα] Κισσαίθα placuit *Pierſono*. Κιναίθα Ed. *Br.* quod in duobus eſt Codd.

49. Αἴθ' ἦς] Pro Εἴθ' ἦν, emendavit *Toupius*.

50. Ποττῶ Διὸς] Prodiit ex Codd. pro ποτὶ τῶ Διός.

51. Τὸ σφυρὸν] In uno Cod. repertum, τὸν σφυρὸν edidit hic *Brunckius!* quod in reliquis legitur Codd. ſincerum eſt.

52. Ἀτρακτυλλίδες] In voce vulgata λ duplicandum erat cum *Brunckio*.

53. Ἐς ταύταν] Praebuere Codices. —— λεύσσῃς hic dat Ed. *Br.*

54. Ἔχω τέ νιν] Sic legitur in primis Edd.

55. Ὀσ-

Ἐς ταύταν ἐτύπαν χασμεύμενος, ἢ ῥά γε λεύσσεις;

ΚΟΡΥΔΩΝ.

Ναὶ, ναὶ, τοῖς ὀνύχεσσιν ἔχω τέ νιν· ἅδε καὶ αὐτά.

ΒΑΤΤΟΣ.

Ὁσσίχον ἐστὶ τὸ τύμμα· καὶ ἁλίκον ἄνδρα δαμάσδει.

ΚΟΡΥΔΩΝ.

Εἰς ὄρος ὄκχ' ἕρπεις, μὴ ἀνάλιπος ἔρχεο, Βάττε·
Ἐν γὰρ ὄρει ῥάμνοι τε καὶ ἀσπάλαθοι κομόωντι.

ΒΑΤΤΟΣ.

Εἶπ' ἄγε μ', ὦ Κορύδων, τὸ γερόντιον ἢ ῥ' ἔτι μύλλει
Τήναν τὰν κυανόφρυν ἐρωτίδα, τᾶς ποκ' ἐκνίσθη;

Κ Ο-

55. Ὀσσίχον ἐστι] Ἐντὶ ſcribendum videtur; quod exhibet Ed. *Br.*

56. Ἀνάλιπος] Scribi etiam poterit ἀνχάλιπος ex *Heſychio*: hoc praebet Ed. *Br.* qui alterum infra adprobat. —— Idem hoc in v. ἕρπης dedit pro ἕρπεις.

58. Ἄγε μ' ὦ K.] Pro ἄγε μοι K. ex Codd. fuit editum, probante *D'Orvillio*.

59. Τᾶς ποκ' ἐκνίσθη] Ἐκνίσθης legendum judicabat *Ti. Hemſterh.* cui ποκ', inventum etiam in Cod. MS. debetur. — *Hemſterhuſii* ἐκνίσθης, a *Toupio* minus probatum, ut ſine controverſia genuinum placet *Brunckio*.

 60. Πρώαν]

ΚΟΡΥΔΩΝ.

Ἀκμάν γ' ὦ δείλαιε· πρώαν γε μὲν αὐτὸς ἐπενθὼν
Καὶ ποττῷ μάνδρᾳ κατελάμβανον ἆμος ἐνάργει.

ΒΑΤΤΟΣ.

Εὖγ' ὤνθρωπε Φιλαῖθα· τά τοι γένος ἢ Σατυρίσκοις
Ἐγγύθεν ἢ Πάνεσσι κακοκνάμοισιν ἐρίσδει.

ΟΔΟΙ-

60. Πρώαν] Pro πρὰν emendavit *D. Heinſ.* repertum in Ed. Flor. & Codd. probarunt *Reiskius*, & *Toupius*. Praeterea forte ſcribendum, πρώαν γά μαν αὐτὸς ἐπενθὼν Κ. π. τ. μ. κ.

61. Ποτὶ τῷ μάνδρᾳ] In uno ſaltem Cod. lectum vulgatis, ποτὶ τὰν μάνδραν, cum *Brunckio* praetuli; qui cum *R.* ἐνάργη exhibuit, pro ἐνάργει, mihi genuinum hic quoque videtur ἐνάργη.

63. Ἐρίσ-

ΟΔΟΙΠΟΡΟΙ ἢ ΒΟΥΚΟΛΙΑΣΤΑΙ.

Εἰδύλλιον έ.

ΚΟΜΑΤΑΣ καὶ ΛΑΚΩΝ.

ΚΟΜΑΤΑΣ.

Αἶγες ἐμαὶ τῆνον τὸν ποιμένα τὸν Συβαρίταν
Φεύγετε τὸν Λάκωνα· τό μευ νάκος ἐχθὲς ἔκλεψεν.

ΛΑΚΩΝ.

Οὐκ ἀπὸ τᾶς κράνας σίττ' ἀμνίδες; ὐκ ἐσορῆτε
Τόν μευ τὰν σύριγγα πρώαν κλέψαντα Κομάταν;

ΚΟΜΑΤΑΣ.

Τὰν ποίαν σύριγγα; τὺ γάρ πόκα, δῶλε Συβάρτα;
Ἐκτά-

63. Ἐρίσδει] Scribi poterit ἐρίσδοι ex Cod. MS. quod ſibi quoque placere ſcribit *Brunckius*.

V, vſ. 1. Τὸν Συβαρίταν] Invitis Codd. ſcribendum puto cum *Caſaubono*, τὸν Συβαρίτα· nempe δοῦλον. τῶ Συβαρίτα Ed. *Br.*

3. Ἀμνίδες] In duobus Codd. ſcribitur ἀμνάδες· quod forte genuinum eſt.

6. Ἐκτά-

Ἐκλάσω σύριγγα; τί δ'; ὀυκέτι σὺν Κορύδωνι
Ἀρκεῖ τοι καλάμας αὐλὸν ποππύσδεν ἔχοντι;

ΛΑΚΩΝ.

Τάν μοι ἔδωκε Λύκων, ὦ 'λεύθερε. τὶν δὲ τὸ ποῖον
Λάκων ἐκκλέψας ποκ' ἔσα νάκος; εἰπὲ Κομάτα·
Οὐδὲ γὰρ Εὐμάρᾳ τῷ δεσπότᾳ ἧς τοι ἐνεῦδεν.

ΚΟΜΑΤΑΣ.

Τὸ Κροκύλος μοι ἔδωκε, τὸ ποικίλον, ἁνίκ' ἔθυσε
Ταῖς νύμφαις τὰν αἶγα· τὺ δ', ὦ κακὲ, καὶ τόκ' ἐτάκευ
Βασκαίνων, καὶ νῦν με τὰ λοίσθια γυμνὸν ἔθηκας.

Λ Α-

6. Ἐκτάσω] Servandum ſvidetur: ἐκτάσα, quod probabat *Caſaubonus*, recepit *Brunckius*.

8. Τάν μοι] Vitioſe legitur in duobus Codd. Τάν μιν ἔδωκε. & in vſ. 9. ἀγκλέψας. — ἂν κλέψας Edd. *R.* & *Br.*

12. Τόκ' ἐτάκευ] Receptum fuit ex Codd. pro τότ' ἐτάκευ.

14. Οὔ μ' αὐτὸν τὸν Π.] Etiam nunc legendum puto, Οὐ μὰν, οὐ τὸν Πᾶνα τὸν ἄκτιον. quod olim conieceram, in ſuam Ed. recepit *Brunckius*, qui vere emendat in hoc v. οὔ τοί γα Λάκων. ſed talia Codicibus ante firmari debent, quam recipi poſſint in contextum.

16. Ἀλοίμαν] Rectum eſt; pravum ὀλοίμαν, legitur in Schol. & Cod. MS. in aliis eſt Codd. ἀλεῦμαι.

17. Οὐ

ΛΑΚΩΝ.

Οὔ, μ' αὐτὸν τὸν Πᾶνα τὸν ἄκτιον, ὔ σέ γε Λάκων
Τὰν βαίταν ἀπέδυσ' ὁ Καλαιθίδος· ἢ κατὰ τήνας
Τᾶς πέτρας, ὤνθρωπε, μανεὶς ἐς Κρᾶθιν ἁλοίμαν.

ΚΟΜΑΤΑΣ.

Οὐ μὰν ὔτ' αὐτὰς τὰς λιμνάδας, ὦ 'γαθὲ, νύμφας,
(Αἵτ' ἐμὶν ἵλαοί τε καὶ εὐμενέες τελέθοιεν)
Οὔ τευ τὰν σύριγγα λαθὼν ἔκλεψε Κομάτας.

ΛΑΚΩΝ.

Αἴ τοι πιστεύσαιμι, τὰ Δάφνιδος ἄλγε' ἀροίμαν.
'Αλλ' ὦν αἴκα λῇς ἔριφον θέμεν (ἔντι μὲν ὐδὲν
'Ιερόν) ἀλλά γέ τοι διαείσομαι, ἔστ' κ' ἀπείπῃς.

ΚΟ-

17. Οὐ μὰν οὔτ' αὐτὰς] Literis tantum ſeiunctis olim emendabam, Οὐ μὰν, οὐ ταύτας τὰς λιμνάδας. atque ita edidit *Br.*

19. Λαθὼν ἔκλεψε] In uno ſaltem Cod. legitur, λαθὼν ἔκλεψα Κομάτας. Initio vſ. leg. Οὐ τεῦς cum *Toupio*. Λαθὼν cum *Reiskio* omnino non eſt mutandum.

20. Πιστεύσαιμι] Πιστεύσοιμι, quod eſt in Ed. *Br.* in duobus legitur Codd.

21. 'Αλλ' οὖν] Scribendum 'Αλλ' ὦν monuit & *Br.*

22. 'Αλλά γέ τοι] Praeſtat alteri, 'Αλλ' ἄγέ τοι δ. quod eſt in Cod. MS. Nec ſane mutandum illud, ἔστε, vel ἔστέ κ' ἀπείπῃς.

23. Τε

ΚΟΜΑΤΑΣ.

Ὗς ποτ᾽ Ἀθαναίαν ἔριν ἤρισε· ἠνίδε κεῖται
Ὤριφος· ἀλλ᾽ ἄγε, καὶ τὺ τὸν εὔβοτον ἀμνὸν ἔρειδε.

ΛΑΚΩΝ.

Καὶ πῶς, ὦ κίναδ᾽, εὖ τάδε γ᾽ ἔσσεται ἐξ ἴσω ἄμμιν;
Τίς τρίχας ἀντ᾽ ἐρίων ἐποκίξατο; τίς δὲ, παρεύσας
Αἰγὸς πρωτοτόκοιο, κακὰν κύνα δήλετ᾽ ἀμέλγειν;

ΚΟΜΑΤΑΣ.

Ὅστις νικασεῖν τὸν πλατίον, ὡς τὺ, πέποιθει,

Σφὰξ

23. Ὗς ποτ᾽ Ἀθαναίαν] Ὗς ποκ᾽ Ἀ. legitur in aliquot Codd. Corrigendum itaque puto, Ὗς ποκ᾽ Ἀθαναίᾳ ἔριν ἤρισεν. In ſeq. v. bene ſcribitur ἀλλ᾽ ἄγε —— & ἔρειδε.

25. Ὦ κίναδ᾽, εὖ] Hoc multis genuinum videtur: legitur & in Codd. ὦ κίναδε, & ὦ κιναδεῦ· etiam τάδ᾽ ἔσσεται. *Reiskio* placebat κίναδε, vel κινάδα. κίναδε recepit & *Br.* —— Quod mecum communicavit, a ſe excogitatum, *Eldikius.* ὦ κυνιδεῦ, genuinum arbitror.

27. Δήλετ᾽] A *G. Cantero* & *Iſ. Caſaubono* poſitum pro βούλετ᾽, in Codd. inventum, dubio vacat. —— Ἀμέλγεν etiam ſcribendum cum *Br.*

28. Νικασεῖν] Νικαξεῖν edidit *Brunckius*, formam inuſitatam.

28. Ὡς τὺ, πεποίθει] Sic *D. Heinſ.* recte ſcripſit, editque *Wintertonus*, pro ὡς τὺ πεποίθεις· in Codd. legitur & πεποίθης & πεποίθη· quorum hoc recepit *Br.*

29. Βομβέων] Ex Codd. receptum fuit, pro βομβῶν.

30. Τὺ

Σφὰξ βομβέων τέττιγος ἐναντίον· ἀλλὰ γὰρ ὧ τὺ
Ὥριφος ἰσσπαλής· τὺ (ἴδ' ὁ τράγος) οὗτος ἔρισδε.

ΛΑΚΩΝ.

Μὴ σπεῦδ'· οὐ γάρ τοι πυρὶ θάλπεαι· ἅδιον ᾀσῇ
Τᾶδ' ὑπὸ τὰν κότινον, καὶ τἄλσεα ταῦτα καθίξας.
Ψυχρὸν ὕδωρ τηνεὶ καταλείβεται· ὧδε πεφύκη
Ποία, χ' ἁ στιβὰς ἅδε, καὶ ἀκρίδες ὧδε λαλεῦντι.

ΚΟΜΑΤΑΣ.

Ἀλλ' οὔ τι σπεύδω· μέγα δ' ἄχθομαι, εἴ τύ με τολμῇς
Ὄμμασι τοῖς ὀρθοῖσι ποτιβλέπεν, ὅν ποκ' ἐόντα
Παῖδ'

30. Τὺ (ἴδ' ὁ τράγος) οὗτος ἔ.] Sic erant iſta diſtinguenda ad mentem *Heinſii*; in talibus nihili eſt auctoritas Codicum, in quibus eaedem ſunt literae: *Reiskius* hic dedit, τοὶ δ' ὁ τράγος· hunc ſequutus eadem edidit *Br.*

32. Τᾶδ' ὑπὸ τὰν] Leguntur in Codd. Τᾶδ' ὑπὸ, Τάνδ' ὑπὸ, Τεῖνδ' ὑπὸ, quorum hoc & in Schol. memoratur: Τάνδ' ὑπὸ τὰν ſcripſit *R.* Genuinum videtur Τεῖδ' ὑπὸ τὰν κότινον· ut eſt in Ed. Flor. Τεῖνδ' ὑπὸ τ. κ. Ed. *Br.*

32. Καὶ τἄλσεα] Vna addita lineola corrigo, καττάλσεα ταῦτα καθίξας.

33. Τηνεὶ] Τουτεὶ edidit *Br.* & legitur in duobus Codd. τουτί.

33. Ὧδε πεφύκη] Haec & ſequentia ſana ſunt, neque tentari debuerant. πεφύκη, pro πεφύκει, prodiit ex Cod. MS.

34. Ἅδε] Ἇδε eſt in Reg. Paris.

37. Ἰδ'

Παῖδ' ἔτ' ἐγὼν ἐδίδασκον· ἴδ' ἁ χάρις ἐς τί ποθέρπει.
Θρέψαι καὶ λυκιδεῖς, θρέψαι κύνας, ὥς τυ φάγωντι.

ΛΑΚΩΝ.

Καὶ πόκ' ἐγὼν παρὰ τεῦς τι μαθὼν καλὸν ἢ καὶ ἀκούσας
Μέμναμ', ὦ φθονερὸν τὺ καὶ ἀπρεπὲς ἀνδρίον αὔτως;

ΚΟΜΑΤΑΣ.

Ἀνίκ' ἐπύγιζόν τυ, τὺ δ' ἄλγεες· αἱ δὲ χίμαιραι
Αἵδε κατεβληχῶντο, καὶ ὁ τράγος αὐτὰς ἐτρύπη.

ΛΑΚΩΝ.

Μὴ βάθιον τήνω πυγίσματος ὗβε ταφείης.
Ἀλλὰ γὰρ ἕρφ' ὧδ', ἕρπε· καὶ ὕστατα βωκολιαξῇ.

K O-

37. Ἴδ' ἁ χάρις] Vitioſa lectio proſtat in quibuſdam Codd. ἆδ' αὖ χάρις.

38. Θρέψαι καὶ λυκιδεῖς] Pro καὶ quod *Heinſius* reponit, γαί, vellem, vel δὴ in ſimili loco *Theocr.* legeretur. γαὶ recepit in ſuam Ed. *Br.*

39. Ἐγὼν παρὰ τεῦς] Pro vulgatis, ἐγὼ παρὰ τεῦ, ex *Apollonio* recepi, a *Toupio* iam indicatum, & *Koenio*: τεῦς erat & in Ed. Flor.

40. Μέμναμ', ὦ Φθ.] Sic recte ſcribitur; Μέμναμαι, quod eſt in quibuſdam Codd. vitioſum eſt; & ne Graecum quidem μέμνα μ'.

41. Ἀνίκ' ἐπύγιζον] Ex Cod. MS. Ἀνίκα πύγιζον τύ, *Iſ. Voſſ.* enotavit. Scribendum videtur Ἀνίκ' ἐπύγισδόν τυ. — Pro αἱ δὲ — αἵδε male legitur in nonnullis Codd. & in prima Ed. Mediol. bis ὧδε.

44. Ὕστα-

ΚΟΜΑΤΑΣ.

Οὐχ ἑρψῶ τηνεί· τῦτῳ δρύες, ὧδε κύπειρος,
Ὧδε καλὸν βομβεῦντι ποτὶ σμάνεσσι μέλισσαι·
Ἔνθ' ὕδατος ψυχρῶ κρᾶναι δύο· ταὶ δ' ἐπὶ δένδρων
Ὄρνιχες λαλαγεῦντι· καὶ ἁ σκιὰ ὐδὲν ὁμοία
Τᾷ παρὰ τίν· βάλλει δὲ καὶ ἁ πίτυς ὑψόθε κώνως·

ΛΑΚΩΝ.

Ἦ μὰν ἀρνακίδας τε καὶ εἴρια τᾷδε παλησεῖς,
Αἴκ' ἔνθης, ὕπνω μαλακώτερα· ταὶ δὲ τραγεῖαι
Ταὶ παρὰ τὶν ὄσδοντι κακώτερον ἢ τύ περ ὄσδεις.
Στασῶ δὲ κρητῆρα μέγαν λευκοῖο γάλακτος.

Ταῖς

44. Ὕστατα βωκολιαξῇ] Reſtitui pro vulgatis, ὕστερα βωκολιαξεῖς. In pluribus Codd. ὕστατα (quod *Caſaubono* iam placuit, & *Pierſono*,) repertum fuit; ex uno certe *Iſ. Voſſ.* enotaverat καὶ ὕστατα βωκολιάξῃ mutatus tantum fuit accentus.

45. Τούτῳ δρύες] In Codd. voces leguntur τούτω· τουτῶ· τούτου· & τουτί· τηνεὶ δρύες, ὧδε κύπειρος· legitur in Eid. 1, 106; ubi v. eſt 107, qui hic ſequitur 40. Τουτεί, nuper admiſſum, mihi quoque videtur Theocriteum.

47. Ἐπὶ δένδρων] Pro ἐπὶ δένδρῳ, *Reiskius* emendavit, probante *Toupio*: In Codd. legitur δένδρῳ· δένδρει· δένδροις.

50. Τᾷδε] Τεῖνδε hic etiam edidit *Br.* ubi nil ex Codd. enotatur.

53. Κρητῆρα] In uno Cod. lectum κρατῆρα dedit *Br.*

Ταῖς νύμφαις· στασῶ δὲ καὶ ἀδέος ἄλλον ἐλαίω.

ΚΟΜΑΤΑΣ.

Αἰ δέ κε καὶ τὺ μόλῃς, ἁπαλὰν πτέριν ὧδε πατησεῖς,
Καὶ γλάχων' ἀνθεῦσαν· ὑπεσσεῖται δὲ χιμαιρᾶν
Δέρματα, τῶν παρὰ τὶν μαλακώτερα τετράκις ἀρνῶν.
Στασῶ δ' ὀκτὼ μὲν γαυλὼς τῷ Πανὶ γάλακτος,
Ὀκτὼ δὲ σκαφίδας μέλιτος πλέα κηρί' ἐχοίσας.

ΛΑΚΩΝ.

Αὐτόθε μοι ποτέρισδε, καὶ αὐτόθι βωκολιάσδευ·
Τὰν σαυτῶ πατέων, ἔχε τὰς δρύας. ἀλλὰ τίς ἄμμε
Τίς κρινεῖ; αἴθ' ἔνθοι ποθ' ὁ βωκόλος ὧδε Λυκώπας.

ΚΟΜΑΤΑΣ.

Οὐδὲν ἐγὼ τήνω ποτιδεύομαι· ἀλλὰ τὸν ἄνδρα,

Αἰ

55. *Αἰ δέ κε*] Servandum eſt: *Αἰ δέ κα* ſcriptum in Codd. quibusdam & Edd. antiquis, etiam Flor.

57. Τετράκις] In primis Edd. multisque Codd. quod legitur, *πολλάκις*, genuinae vocis videtur interpretamentum.

61. Τὰν σαυτῶ] Ex duobus Codd. Flor. & Pariſ. receptum pro forma vulgari *σαυτοῦ*.

62. *Αἴθ' ἔνθοι ποθ' ὁ*] Scribi etiam poterit, *Αἴθ' ἔνθοι ποχ' ὁ βωκόλος.* ut evitetur concurſus earumdem literarum: ſic edidiſſe video *Brunckium*, qui verſu dedit ſeq. *ἐγὼν τήνω.*

66. Βωστρέομες] Omnino ſcribendum Βωστρέωμες. & pronunciandum, Βωστρῶμες.

67. Τᾷδ'

Αἴ λῇς, τὸν δρυτόμον βωστρήσομες, ὃς τὰς ἐρείκας
Τήνας τὰς παρὰ τὶν ξυλοχίσδεται· ἐντὶ δὲ Μόρσων·

ΛΑΚΩΝ.

Βωστρέομες.

ΚΟΜΑΤΑΣ.

Τὺ κάλει νιν.

ΛΑΚΩΝ.

Ἴθ᾽ ὦ ξένε, μικκὸν ἄκουσον·
Τᾷδ᾽ ἐνθών· ἄμμες γὰρ ἐρίσδομες ὅστις ἀρείων
Βωκολιαστάς ἐντι. τὺ δ᾽, ὦ ᾽γαθὲ, μήτ᾽ ἐμὲ, Μόρσων,
Ἐν χάριτι κρίνῃς, μήτ᾽ ὦν τύ γα τοῦτον ὀνάσῃς.

Κο-

67. Τᾷδ᾽ ἐνθὼν] Sic ſaltem non Τῇδ᾽ ἐ. ponendum erat cum *Wintertono*: cum vero & hic in duobus Codd. Τεῖνδ᾽ inveniatur, ut v. 32, forte legendum, Τεῖδ᾽ ἐνθών. Τεῖνδ᾽ edidit *Br.*

68. Βωκολιαστάς ἐντι] Hoc praebuit Codex MS. pro forma vulgari; ſed vel absque Codd. inſtar ſimilium ſcribendum Βωκολιάκτας ἐντι, prout edidit *Br.*

68. Τὺ δ᾽ ὦ᾽ γαθὲ] Pro τὺ δ᾽ ὦ φίλε, editum fuit ex Codd. etiam Pariſino.

69. Ὀνάσῃς] Vbi κρίνῃς recte praeceſſit, miror διασεῖς placuiſſe *Brunckio.*

70. Μο-

ΚΟΜΑΤΑΣ.

Ναί, ποττᾶν νυμφᾶν, Μόρσων φίλε, μήτε Κομάτᾳ
Τὸ πλέον ἰθύνῃς, μήτ' ὦν τύ γα τῷδε χαρίξῃ·
Ἁδέ τοι ἁ ποίμνα τῶ Θουρίω ἐντὶ Συβάρτα·
Εὐμάρα δὲ τὰς αἶγας ὁρῇς, φίλε, τῶ Συβαρίτα.

ΛΑΚΩΝ.

Μή τύ τις ἠρώτα, ποττῶ Διὸς, αἴτε Συβάρτα,
Αἴτ' ἐμόν ἐστι, κάκιστε, τὸ ποίμνιον; ὡς λάλος ἐσσί.

ΚΟΜΑΤΑΣ.

Βέντισθ' οὗτος, ἐγὼ μὲν ἀλαθέα πάντ' ἀγορεύω,
Κοὐδὲν καυχέομαι· τὺ δ' ἄγαν φιλοκέρτομος ἐσσί.

ΛΑ-

70. Μόρσων φίλε] Pro ναὶ Μόρσων, prodiit ex Codd.

71. Χαρίξῃ] Quia non a χαριξοῦμαι, ſed flectitur a χαρίξομαι, ſcribendum erat χαρίξῃ, cum *Wintertono*, non χαριξῇ.

72. Ἐντὶ] Pro ἐστὶ poſitum Codicis auctoritate. Hic vſ. & ſeq. in Codice MS. Laconi tribuuntur; vſ. 74, & 75, dantur Comatae; atque ea ratione nomina invertuntur in ſeqq.

73. Ὀρῇς] Cum *Heinſio* ſcribi quoque poterit ὅρης.

76. Ἐγὼ] Ἐγὼν a *Brunckio* poſitum, hic, ubi liquida ſequitur, genuinum puto.

77. Τὸ

ΛΑΚΩΝ.

Εἶα λέγ᾽, εἴτι λέγεις· ϗ τὸν ξένον ἐς πόλιν αὖθις
Ζῶντ᾽ ἄφες· ὦ Παιὰν, ἦ σωμύλος ἦσθα Κομάτα.

ΚΟΜΑΤΑΣ.

Ταὶ μῶσαί με φιλεῦντι πολὺ πλέον ἢ τὸν ἀοιδὸν
Δάφνιν· ἐγὼ δ᾽ αὐταῖς χιμάρως δύο πρᾶν ποκ᾽ ἔθυσα.

ΛΑΚΩΝ.

Καὶ γὰρ ἔμ᾽ Ὡπόλλων φιλέει μέγα· ϗ καλὸν αὐτῷ
Κριὸν ἐγὼ βόσκω. τὰ δὲ Κάρνεα ϗ δὴ ἐφέρπει.

ΚΟΜΑΤΑΣ.

Πλὰν δύο τὰς λοιπὰς διδυματόκος αἶγας ἀμέλγω.
Καί μ᾽ ἁ παῖς ποθορεῦσα, τάλαν, λέγει, αὐτὸς ἀμέλγεις;

ΛΑ

77. Τὺ δ᾽ ἄγαν] Mihi quidem non diſplicent: τύ γε μὰν, quae nonnulli dant Codd. recepit *Brunckius*.

78. Ἐς πόλιν] Diſplicuit *Pierſono*, cui ἐς πόνον venit in mentem.

79. Ὦ Παιὰν] Παιὼν praefert *D. Heinſius*; fruſtra. — Vt hi verſus videantur Comatae, in Cod. Flor. legitur, ἦ στωμύλος ὦ Λάκων ἦ. ſcribi ſaltem ab horum auctore debuerat, ἦ στωμύλος ἐσσί γε Λάκων.

81. Ἐγὼ δ᾽ αὐταῖς] Ἐγὼν δ᾽ αὐταῖς Ed. *Br.* & v. 83. Κριὸν ἐγὼν βόσκω. hoc ubique e coniectura poſitum a *Br.* in ſeqq. rarius memorabitur: idem dictum ſit de ἐντὶ, pro ἐστί.

86. Εἴκα-

ΛΑΚΩΝ.

Φεῦ, Φεῦ, Λάκων τοι ταλάρως σχεδὸν εἴκατι πληροῖ
Τυρῶ, καὶ τὸν ἄναβον ἐν ἄνθεσι παῖδα μολύνει.

ΚΟΜΑΤΑΣ.

Βάλλει καὶ μάλοισι τὸν αἰπόλον ἁ Κλεαρίστα,
Τὰς αἶγας παρελεῦντα, καὶ ἁδύ τι ποππυλιάσδει.

ΛΑΚΩΝ.

Κἠμὲ γὰρ ὁ Κρατίδας τὸν ποιμένα λεῖος ὑπαντῶν
Ἐκμαίνει· λιπαρὰ δὲ παρ' αὐχένα σείετ' ἔθειρα.

ΚΟΜΑΤΑΣ.

Ἀλλ' οὐ σύμβλητ' ἐστὶ κυνόσβατος οὐδ' ἀνεμώνα

Πρὸς

86. Εἴκατι πληροῖ] Mutari non debet: in uno Cod. ſcribitur εἴκοτι.

89. Παρελεῦντα] Praetuli vulgatae παρελῶντα, alterique Codicum formae, παρελᾶντα. Παρελῶσα ne a Schol. quidem legi potuit.

90. Ὁ Κρατίδας] Non aliter legiſſe mihi videtur *Schol.* in VII, 21. reſpiciens h. v. & v. 99. ſcripſiſſe tamen Poëta, ὁ Κρατίδα, nempe υἱὸς, *Eumedes.* ὁ Κρατίδα, erutum a *Caſaub.* placuit & *Iſ. Voſſio.*

90. Λεῖος ὑπαντῶν] Venuſtum quidem, λεῖος ὑπάνταν, nunc tamen Auctori videtur repudiandum: λῆος, ut eſt in Cod. Vat. dat Ed. *Br.*

91. Σείετ'

Πρὸς ῥόδα, τῶν ἄνδηρα παρ᾽ αἱμασιαῖσι πεφύκη.

ΛΑΚΩΝ.

Οὐδὲ γὰρ οὐδ᾽ ἀκύλοις ὀρομαλίδες· αἱ μὲν ἔχοντι
Λεπρὸν ἀπὸ πρίνοιο λεπύριον, αἱ δὲ μελιχραί.

ΚΟΜΑΤΑΣ.

Κἠγὼ μὲν δωσῶ τᾷ παρθένῳ αὐτίκα φάσσαν,
Ἐκ τᾶς ἀρκεύθω καθελών· τηνεὶ γὰρ ἐφίσδει.

ΛΑΚΩΝ.

Ἀλλ᾽ ἐγὼ ἐς χλαῖναν μαλακὸν πόκον, ὁππόκα πέξω
Τὰν οἶν τὰν πελλὰν, Κρατίδᾳ δωρήσομαι αὐτός.

91. Σέλετ᾽ ἔθειρα] Minus emendate ſcribitur in paucis Codd. σεύετ᾽ ἔθ.

92. Ἀνεμώνα] Ἀνεμῶναι legitur in Cod. MS.

93. Πεφύκη] Poſitum pro πεφύκει cum *Br*.

94. Ὀρομαλίδες] Quod, pro ὀριμαλίδες, placuit *Koenio*, *Toupio*, *Brunckio*, firmatum a Codd. rediit in ſuum locum.

95. Λεπρὸν] Pro Λεπτὸν, probatum a *Salmaſio*, *Toupio*, aliisque, cum in Codice MS. legeretur, a me quoque fuit receptum ex Ed. Rom.

99. Τὰν πελλὰν] Sic, pro πέλλαν, ſcribendum erat cum *Salmaſio*.

ΚΟΜΑΤΑΣ.

Σίττ' ἀπὸ τᾶς κοτίνω ταὶ μηκάδες· ὧδε νέμεσθε,
Ὡς τὸ κάταντες τοῦτο γεώλοφον. αἵ τε μυρῖκαι.

ΛΑΚΩΝ.

Οὐκ ἀπὸ τᾶς δρυὸς οὗτος ὁ Κώναρος, ἅ τε Κυναίθα,
Τουτεὶ βοσκησεῖσθε ποτ' ἀντολάς, ὡς ὁ Φάλαρος;

ΚΟΜΑΤΑΣ.

Ἔντι δέ μοι γαυλὸς κυπαρίσσινος, ἔντι δὲ κρατὴρ
Ἔργον Πραξιτέλευς· τᾷ παιδὶ δὲ ταῦτα φυλάσσω.

ΛΑ-

101. Ὡς τὸ κάταντες] Eſt in I, 13. Hic vellem alius verſus *Theocriti* legeretur, ubi Ἐς τὸ vulgavit *Br.* ſed ſcribendum putat, Ὡ τὸ κ. — αἴτε μ.

102. Κυναίθα] Verum nomen videtur: κιναίθα, quod eſt in Codd. a Schol. lectum, hic vitioſum eſt.

103. Τουτεὶ] Scribitur & Τουτὶ in Codicibus. —— Βοσκασεῖσθε Ed. *Br.*

104. Ἐντὶ] Pro ἐστὶ, bis fuit in hunc v. ex Codicibus receptum; dedit *Br.* praeterea, Ἐντὶ δ' ἐμὶν, & κρατήρ.

105. Πραξιτέλευς] Pro Πραξιτέλους, recte iam revocavit *Winterton.* ut eſt in Edd. antiquis; quibus accedunt tres minimum Codices.

106. Ἐντὶ] Pro ἐστὶ uno ſaltem Codice nititur.

108. Ὑπερπηδῆτε] Ex Codd. reſtitui, pro ὑπερπαδῆτε.

in

ΛΑΚΩΝ.

Χ᾽ ἁμῖν ἔντι κύων φιλοποίμνιος, ὃς λύκος ἄγχει·
Ὃν τῷ παιδὶ δίδωμι, τὰ θηρία πάντα διώκεν.

ΚΟΜΑΤΑΣ.

Ἀκρίδες, αἳ τὸν φραγμὸν ὑπερπηδῆτε τὸν ἁμὸν,
Μή μευ λωβάσησθε τὰς ἀμπέλος· ἔντι γὰρ ἇβαι.

ΛΑΚΩΝ.

Τοὶ τέττιγες, ὁρῆτε τὸν αἰπόλον ὡς ἐρεθίσδω·
Οὕτω χ᾽ ὔμμες θὴν ἐρεθίσδετε τὼς καλαμευτάς.

ΚΟ-

in Reg. Pariſ. eſt ὑπερπηδᾶτε. vitioſe legitur in alio Cod. ὑπερπαδᾶτε, Dorice etiam πηδῆσαι ſcribebatur, non παδῆσαι, nedum παδᾶσαι.

109. Μή μευ λωβάσησθε] Hoc mihi genuinum videtur; *Koenio*, quod praebet *Gregorius*, λωβασεῖσθε.

109. Ἐντὶ γὰρ ἄβαι] *Vites pubeſcentes* ſic recte dictae videntur *Toupio*: iam olim ſcribendum putabam παρ᾽ ἅβᾳ. *Reiskio* placuit, ἐντὶ γὰρ ἁμαί. Praeter vulgatam, triplex memoratur in Schol. lectio, αὖαι· ἄζαι· αὐταί. Ex Codd. enotantur, ἄσσαι· ἁβαί· αὖαι.

111. Καλαμευτὰς] Καλαμάτας ex MSS. enotavit *Salmaſ.* hoc genuinum arbitror, ſive καλαματάς· ut καλαμητρὶς & καλαμήτριx, ſic καλάμητὴς dicebatur. — In hoc v. Οὕτως κ᾽ ὔμμες Ed. *Br.* qui infra corrigit οὕτως.

 113. Ῥαγ-

ΚΟΜΑΤΑΣ.

Μισέω τὰς δασυκέρκος ἀλώπεκας, αἳ τὰ Μίκωνος
Αἰεὶ φοιτῶσαι τὰ ποθέσπερα ῥαγίζοντι.

ΛΑΚΩΝ.

Καὶ γὰρ ἐγὼ μισέω τὼς κανθάρος, οἳ, τὰ Φιλώνδα
Σῦκα κατατρώγοντες, ὑπηνέμιοι ποτέονται.

ΚΟΜΑΤΑΣ.

Ἦ οὐ μέμνασ' ὅτ' ἐγών τυ κατήλασα, κ' τὺ σεσαρὼς
Εὖ ποτεκιγκλίσδευ, κ' τᾶς δρυὸς εἴχεο τήνας;

ΛΑ-

113. Ῥαγίζοντι] Scribendum, *ῥαγίσδοντι* · quod recepit *Br.* ut & *Φοιτεῦσαι*, pro *Φοιτῶσαι.*

114. Τὼς κανθ. οἵ] In uno Cod. legitur, *τὰς κανθ. αἳ τὰ Φ.*

115. Ποτέονται] A tribus Codd. oblatum recepi, pro *Φορέονται. ὑπηνέμιοι* non eſt mutandum: *ὑπανέμιοι ποτέονται* dat Ed. *Br.*

116. Ἦ οὐ] Male, deleto Ἦ, *Salmaſ.* legebat Οὐ *μέμνασ'. ἔκ' ἐγὼν* ſcribi poterit cum *Br.*

117. Εὖ ποτεκιγκλίσδευ] Pro Εὖ *πόκα κιγκλίζευ*, legitur in variis Codd. Εὖ *ποτεκιγκλίζευ* · atque ita etiam in Edd. primis: hoc, probatum a *Caſaubono* & *Toupio*, receperunt *Reiskius*, & *Brunckius*: ex duobus enotatum Codd. *ποτε κιγκλίσδω.* hinc ſuum recepit *Theocr.*

118. Ὄκα

ΛΑΚΩΝ.

Τοῦτο μὲν οὐ μέμναμ'· ὅκα μὰν πόκα τᾶδέ τυ δάσας
Εὐμάρας ἐκάθηρε, καλῶς μάλα τοῦτό γ' ἴσαμι.

ΚΟΜΑΤΑΣ.

Ἤδη τις, Μόρσων, πικραίνεται· οὐχὶ παρῄσθευ;
Σκίλλας ἰὼν γραίας ἀπὸ σάματος αὐτίκα τίλλοις.

ΛΑΚΩΝ.

Κἠγὼ μὲν κνίσδω, Μόρσων, τινά· καὶ τὺ δὲ λεύσσεις.
Ἐνθὼν τὰν κυκλάμινον ὄρυσσέ νυν ἐς τὸν Ἄλεντα.

ΚΟ·

118. Ὄκα μὰν πόκα τῆδε] Pro τῆδε memoratum in Schol. τεῖνδε legitur & in Codd. quod admiſit in ſuam Ed. *Brunck.* Τεῖδε forſan genuinum eſt. In primis legitur Edd. ὄκκα μὴν τῆδε τυ δάσας. atque iſta lectio, μὴν in μὰν mutato, placuit *Salmaſio*; recepta fuit a *Reiskio.*

121. Τίλλοις] Vt in Schol. τίλλειν in Codice legitur Vatic.

122. Καὶ τὺ δὲ λεύσσεις] Minus ſincera videntur iſta: *Heinſii* tamen lectio καὶ τὺ δὲ λύσσῃ· non placet.

123. Ὀρυσσέ νυν] Ὄρυσσέ νιν ex antiquis Edd. dedit *Reiskius:* legitur & in prima. vulgatum νυν, pro οὖν poſitum, hic requiri videtur.

125. Τὰ

ΚΟΜΑΤΑΣ.

Ἱμέρα ἀνθ' ὕδατος ῥείτω γάλα, καὶ τὺ δὲ, Κρᾶθι,
Οἴνῳ πορφύροις, τὰ δέ τοι σία καρπὸν ἐνείκαι.

ΛΑΚΩΝ.

Ῥείτω χ' ἁ Συβαρῖτις ἐμὶν μέλι· καὶ τὸ ποτ' ὄρθρον
Ἁ παῖς ἀνθ' ὕδατος τᾶ κάλπιδι κηρία βάψαι.

ΚΟΜΑΤΑΣ.

Ταὶ μὲν ἐμαὶ κύτισόν τε καὶ αἴγιλον αἶγες ἔδοντι.
Καὶ σχῖνον πατέοντι, καὶ ἐν κομάροισι κέχυνται.

ΛΑΚΩΝ.

Ταῖσι δ' ἐμαῖς οἴεσσι πάρεστι μὲν ἁ μελίτεια
Φέρβεσθαι, πολλὸς δὲ καὶ ὡς ῥοδόκισσος ἐπανθεῖ.

ΚΟ-

125. Τὰ δέ τοι σία] Sic ut edidit *Winterton*. ſcribitur in Codd. vel τὰ δέτ' οἰσία κ. ἐ. Aliena *Reiskio* placent, τὰ δ' ἐτώτια, vel τὰ δὲ τηύσια.

126. Καὶ τὸ ποτ' ὄρθρον] Vna voce πότορθρον dederunt *Reiskius* & *Brunckius*, ut ſcribendum cenſebat *Salmaſ.*

127. Τᾶ κάλπιδι] Ex Schol. & Cod. MS. cum aliis recepi, pro τὰν κάλπιδα, *Ioſ. Scaligero* iam probatum.

128. Κύτισον] Κύτιλον male dant Edd. primae, quidam etiam Codd.

129. Κέχυνται] Pro κέονται, tanquam multo venuſtius, ex Codicibus reſtitui.

131. Καὶ

ΚΟΜΑΤΑΣ.

Οὐκ ἔραμ' Ἀλκίππας, ὅτι με πρὰν ἐκ ἐφίλασε,
Τῶν ὤτων καθελοῖσ', ὅκα οἱ τὰν φάσσαν ἔδωκα.

ΛΑΚΩΝ.

Ἀλλ' ἐγὼ Εὐμήδευς ἔραμαι μέγα· κ̕ γὰρ ὄκ' αὐτῷ
Τὰν σύριγγ' ὤρεξα, καλόν τί με κάρτ' ἐφίλασεν.

ΚΟΜΑΤΑΣ.

Οὐ θεμιτὸν, Λάκων, ποτ' ἀηδόνα κίσσας ἐρίσδεν,
Οὐδ' ἔποπας κύκνοισι· τὺ δ', ὦ τάλαν, ἐσσὶ φιλεχθής.

ΜΟΡΣΩΝ.

Παύσασθαι κέλομαι τὸν ποιμένα. τὶν δὲ, Κομάτα,
Δωρεῖται Μόρσων τὰν ἀμνίδα· κ̕ τὺ δὲ, θύσας
Ταῖς νύμφαις, Μόρσωνι καλὸν κρέας αὐτίκα πέμψον.

Κ Ο-

131. *Καὶ ὡς ῥοδόκισσος*] Ex Ald. Ed. mutato tantum accentu, *ῥοδόκισσος* poſitum, pro *ῥόδα κισσὸς*, ut *Reiskius* & *Brunckius* edidere. Fortaſſe ſcribendum cum *Toupio*, *πολλὸς δὲ καὶ ὁ ῥοδόκισσος ἐπανθεῖ*.

134. *Εὐμήδευς*] Vitioſae ſunt lectiones *Εὐμήδας*, & *Εὐμάδευς*· quarum illam ex Cod. MS. *Salmaſius*, hanc adnotavit *Sanctamandus*.

139, 40. *Καὶ τὺ δὲ θύσας Τ. νύμφαις*] *Ταῖς Μοίσαις* praebent aliquot Codices; vellem dediſſent: *καὶ τύγα θύσας Ταῖς νύμφαις*. — In Codd. Flor. & Pariſ. ut alibi, legitur *ἀμνάδα*, pro *ἀμνίδα*, in v. 39.

142. Κή-

ΚΟΜΑΤΑΣ.

Πεμψῶ, ναὶ τὸν Πᾶνα. Φριμάσσεο πᾶσα τραγίσκων
Νῦν ἀγέλα· κἠγὼν γὰρ ἴδ' ὡς μέγα τῆτο καχαξῶ
Κατ᾽ τῶ Λάκωνος τῶ ποιμένος, ὅττι ποκ' ἤδη
Ἀνυσάμαν τὰν ἀμνόν· ἐς ὠρανὸν ὔμμιν ἀλεῦμαι.
Αἶγες ἐμαὶ θαρσεῖτε κερουχίδες· αὔριον ὔμμε
Πάσας ἐγὼ λουσῶ Συβαρίτιδος ἔνδοθι κράνας.
Οὗτος ὁ λευκίτας ὁ κορύττιλος, εἴ τιν' ὀχευσεῖς
Τᾶν αἰγᾶν, φλασῶ τυ, πρὶν ἢ γ' ἐμὲ καλλιερῆσαι
Ταῖς Νύμφαις τὰν ἀμνόν. ὁδ' αὖ πάλιν· ἀλλὰ γενοίμαν,
Αἰ μή τυ φλάσαιμι, Μελάνθιος ἀντὶ Κομάτα.

ΒΟΥ-

142. Κἠγὼν] Pro κἠγὼ, prodiit ex Codd.
144. Τὰν ἀμνὸν] Quidam Codd. & primae Edd. dant τὸν ἀμνὸν, quod dederunt *R.* & *Brunck.* τὸν ἀμνὸν hic etiam probat *Toupius.* τόν γ' ἀμνὸν, Ed. *Wintert.*
144. Οὐρανὸν] A *Toupio* probatum, a *Reiskio* & *Br.* receptum, ὠρανὸν ex Ed. Flor. admiſiſſem, niſi forma uſitata ſemper in Theocriteis legeretur.
145. Κερουχίδες] Triplicem hic olim fuiſſe lectionem, κερουχίδες, κερουλίδες, & κερουλκίδες, colligi poteſt e Scholiis: illinc nunc eruta, κερουλίδες, mihi ceteris videtur anteponenda.

147. Κο-

ΒΟΥΚΟΛΙΑΣΤΑΙ.

Εἰδύλλιον ϛ'.

ΔΑΜΟΙΤΑΣ καὶ ΔΑΦΝΙΣ.

Δαμοίτας καὶ Δάφνις ὁ βωκόλος εἰς ἕνα χῶρον
Τὰν ἀγέλαν ποκ', Ἄρατε, συνάγαγον· ἦς δ' ὁ μὲν αὐτῶν
Πυῤῥὸς, ὁ δ' ἡμιγένειος· ἐπὶ κράναν δέ τιν' ἄμφω
Ἑσδόμενοι θέρεος μέσῳ ἄματι τοιάδ' ἄειδον.
Πρᾶτος δ' ἄρξατο Δάφνις, ἐπεὶ καὶ πρᾶτος ἔρισδεν.

ΔΑΦΝΙΣ.

Βάλλει τοι, Πολύφαμε, τὸ ποίμνιον ἁ Γαλάτεια
Μά-

147. Κορύττιλος] Ex Ed. Ald. pro κορυπτίλος, *Reiskius* iam recepit. Κυρίττιλος eſt in Ed. *Br.* qui ſic legendum decernit, vel κορύπτιλος. —— in Eiusdem eſt Ed. αἴ τιν' ὀχευσεῖς.

149. Ταῖς νύμφαις τὰν ἀμνὸν] Pro τὸν Codices Flor. dederunt τάν. Νύμφαις, non νύμφαισι, Edd. optimae: hic in veteribus erat, & Rom. Cod. Ταῖς Μοίσαις quod etiam praebet Cod. Reg. Pariſ.

VI. 5. Πρᾶτος] Bis, pro πρῶτος, fuit receptum, quod iam vulgaverat *Winterton.*

7. Δυσ-

Μάλοισιν, δυσέρωῖα τὸν αἰπόλον ἄνδρα καλεῦσα·
Καὶ τύ νιν ἐ ποθόρησθα τάλαν, τάλαν, ἀλλὰ κάθησαι
Ἁδέα συρίσδων. πάλιν ἅδ', ἴδε, τὰν κύνα βάλλει,
Ἅ τοι τᾶν οἴων ἕπεῖαι σκοπός· ἁ δὲ βαΰσδει
Εἰς ἅλα δερκομένα· τὰ δέ νιν καλὰ κύμαῖα φαίνει,
Ἅσυχα καχλάζονῖος ἐπ' αἰγιαλοῖο θέοισαν.
Φράζεο μὴ τᾶς παιδὸς ἐπὶ κνάμαισιν ὀρούσῃ
Ἐξ ἁλὸς ἐρχομένας, κaῖὰ δὲ χρόα καλὸν ἀμύξῃ.
Ἁ δὲ κ᾽ αὐτόθε τοι διαθρύπῖεῖαι, ὡς ἀπ' ἀκάνθας
Ταὶ καπυραὶ χαῖται, τὸ καλὸν θέρος ἀνίκα φρύῖει·
Καὶ φεύγει φιλέονῖα, κ᾽ ἐ φιλέονῖα διώκει.
Καὶ τὸν ἀπὸ γραμμᾶς κινεῖ λίθον· ἦ γὰρ ἔρωῖι
Πολλάκις, ὦ Πολύφαμε, τὰ μὴ καλὰ καλὰ πέφανῖαι.

Τῷ

7. Δυσέρωτα τὸν] Mutari non debuerat a *Reiſkio*. —— Pro καλεῦσα, *Pierſono* placuit γελεῦσα.

8. Ποθόρησθα] Scriptum cum *Heinſio*, pro ποθορῆσθα, etiam ex Edd. primis & Codice MS.

10. Ἅ τοι] Ed. *Br.* ἁ τὶν τᾶν.

11. Τὰ δέ νιν κ. κ. φαίνει] Τᾷ νιν ſcribendum conſentiunt *Hemſterhuſius* & *Toupius*: ſed hic ſervandum φαίνει, ille putat in σαίνει mutandum: mihi σαίνει perplacet, quod admiſit in ſuam Ed. *Brunckius*.

12. Καχλάζοντος] Ex Ed. Florent. recepi, a *Toupio* probatum, & *Hemſterh.* Καχλάσδοντος Ed. *Br.*

13. Φράζεο] Φράσδεο hic etiam cum aliis praetulerim.

15. Αὐτόθε] Poſitum ex Codd. & prima Ed. pro αὐτόθι, etiam a *Br.*

16. Φρύττει] In Ed. *Br.* legitur φρύγει.

20. Κα-

Τῷ δ' ἐπι Δαμοίτας ἀνεβάλλετο καλὸν ἀείδεν·

ΔΑΜΟΙΤΑΣ.

Εἶδον, ναὶ τὸν Πᾶνα, τὸ ποίμνιον ἀνίκ' ἔβαλλε,
Κ' οὔ μ' ἔλαθ', οὐ τὸν ἐμὸν τὸν ἕνα γλυκὺν, ᾧ ποθόρημι
Ἐς τέλος. αὐτὰρ ὁ μάντις ὁ Τήλεμος, ἔχθρ' ἀγορεύων,
Ἐχθρὰ φέροιτο ποτ' οἶκον, ὅπως τεκέεσσι φυλάξῃ.
Ἀλλὰ καὶ αὐτὸς ἐγὼ κνίσδων πάλιν οὐ ποθόρημι,
Ἀλλ' ἄλλαν τινὰ φαμὶ γυναῖκ' ἔχεν· ἁ δ' ἀΐοισα
Ζαλοῖ μ', ὦ Παιὰν, καὶ τάκεται· ἐκ δὲ θαλάσσας
Οἰστρεῖ παπταίνοισα ποτ' ἄντρα τε καὶ ποτὶ ποίμνας.
Σῖγα δ' ὑλακτεῖν νιν καὶ τᾷ κυνί· καὶ γὰρ, ὅκ' ἤρων
Αὐτᾶς, ἐκνυζῆτο ποτ' ἰσχία ῥύγχος ἔχοισα.

Ταῦ-

20. Καλὸν ἀείδεν] Prodiit ex Codd. & ex Edd. primis, pro καὶ τάδ' ἄειδεν.

22. Ὧι ποθόρημι] Legitur & in Codd. ποθορῶμαι. Scribendum puto, ᾧ ποθορῶμι cum *D. Heinſio*; atque ita Ed. *Brunck.*

24. Ἐχθρὰ φέροιτο ποτ' οἶκον] Ex Codd. recepi pro vulgatis, Ἐ. φέροι ποτὶ οἶκον. ſic & Ed. *Br.* in qua vſ. ſeq. legitur ἐγὼν κνίσδων.

26. Γυναῖκ' ἔχεν] Γυνᾶν in uno forte fortuna Cod. ſcriptum fecit, ut legendum ſuſpicaretur *Brunckius*: Ἀλλά τιν' ἄλλαν φαμὶ γάναν ἔχεν.

29. Σῖγα δ' ὑλακτεῖν νιν καὶ τᾷ κυνί] *Toupius* emendandum putat, τὰν κύνα· *Ruhnkenius* praeterea, Σίξα δ' ὑλ. ν. κ. τᾶν κύνα, *Sibilo canem incitavi*: quam emendationem probat *Br.*

Ταῦτα δ' ἴσως ἐσορεῦσα ποιεῦντά με πολλάκι πεμψεῖ
Ἄγγελον. αὐτὰρ ἐγὼ κλαξῶ θύρας, ἔστε κ' ὀμόσσῃ
Αὐτά μοι στορέσειν καλὰ δέμνια τᾶσδ' ἐπὶ νάσω.
Καὶ γάρ θην οὐδ' εἶδος ἔχω κακὸν, ὥς με λέγοντι.
Ἦ γὰρ πρὰν ἐς πόντον ἐσέβλεπον· (ἦς δὲ γαλάνα)
Καὶ καλὰ μὲν τὰ γένεια, καλὰ δ' ἐμὶν ἁ μία κώρα
(Ὡς παρ' ἐμὶν κέκριται) κατεφαίνετο· τῶν δέ τ' ὀδόντων
Λευκοτέραν αὐγὰν Παρίας ὑπέφαινε λίθοιο.
Ὡς μὴ βασκανθῶ δὲ, τρὶς εἰς ἐμὸν ἔπτυσα κόλπον·
Ταῦτα γὰρ ἁ γραία με Κοτυτταρὶς ἐξεδίδαξεν,
Ἃ πρὰν ἀμάντεσσι παρ' Ἱπποκόωντι ποταύλει.

Τόσσ' εἰπὼν τὸν Δάφνιν ὁ Δαμοίτας ἐφίλασε·
Χὡ μὲν τῷ σύριγγ', ὁ δὲ τῷ καλὸν αὐλὸν ἔδωκεν.

Αὖ-

31. Ἐσορεῦσα] Praeſtare videbatur vulgatae formae ἐσορῶσα, ceterisque, illi etiam, quam *Heinſius* excogitavit, ἐσορεῖσα. ἐσορεῖσα Ed. *Br.*

32. Κλαξῶ] Pro κλάσω, iam probatum a *Caſaubono*, editum fuit ex Codd. Scholiis, & Florent. Ed. ἐγὼν κλαξῶ Ed. *Br.* & ἔστε κ' ὀμώσῃ.

33. Τᾶσδ' ἐπὶ νάσω] Τᾷδ', ἐπὶ νάσω· ſcribendum putat *Heinſius*: quod Codicibus adfirmatum probari poſſet.

35. Ἐσέβλεπον] In Florent. legitur Ed. ἐσέδρακον. Genuinas illa voces ſaepe ſola ſubminiſtrat.

37. Τῶν δὲ] Τὰν δέ τ' ὀδόντων viro D. placet, ut ad αὐγὰν referatur.

41. Ἃ πρὰν ἀμάντεσσι] Pro ἀμώντεσσι receptum fuit ex Codd.

Αὔλει Δαμοίτας, σύρισδε δὲ Δάφνις ὁ βώτας,
Ὠρχεῦντ' ἐν μαλακᾷ ταὶ πόρτιες αὐτίκα ποίᾳ·
Νίκη μὰν οὐδ' ἄλλος, ἀνάσσατοι δ' ἐγένοντο.

ΘΑΛΥΣΙΑ,

ἢ ΕΑΡΙΝΗ ΟΔΟΙΠΟΡΙΑ.

Εἰδύλλιον ζ'.

Ἧς χρόνος ἁνίκ' ἐγών τε καὶ Εὔκριτος ἐς τὸν Ἄλεντα
Εἵρπομες ἐκ πόλιος· σὺν δὲ τρίτος ἄμμιν Ἀμύντας·
Τᾷ Δηοῖ γὰρ ἔτευχε θαλύσια καὶ Φρασίδαμος,

K'

Codd. —— Idem hic v. infra x, 16. ſuo loco legitur, qui hic *Pierſono* quoque ſpurius videbatur. —— Pro Ἱπποκόωντι, proſtat Ἱπποκίωνι in aliquot Codd. Ed. Flor. & Scholiis: hoc recepit *Brunckius*.

46. Νίκη] Rectius eſt, quam Νίκα· ut in Cod. ſcribitur, & in Edd. Ald. Flor.

VII, 1. Ἐγών τε καὶ Εὔκριτος] Pro ἐγὼ Doricam formam dedit Ed. Flor. Nomen Εὔκριτος tentari non debuerat a *Reiskio*.

2. Σὺν δὲ τρίτος] Pro Σὺν καὶ τρίτος, ex Codd. repoſui; — ſequente v. pro ὁ Φρασίδαμος, καὶ Φρασ. ex Codd. & Flor. Ed. χ' ὡ Φρασίδαμος placuit *Toupio*.

Κ' Ἀντιγένης, δύο τέκνα Λυκώπεος· εἴ τι περ ἐσθλὸν
Χαῶν τῶν ἐπάνωθεν, ἀπὸ Κλυτίας τε καὶ αὐτῶ
Χάλκωνος, Βούρινναν ὃς ἐκ ποδὸς ἄνυε κράναν,
Εὖγ' ἐνερεισάμενος πέτρᾳ γόνυ· ταὶ δὲ παρ' αὐτὰν
Αἴγειροι πτελέαι τε εὔσκιον ἄλσος ἔφαινον,
Χλωροῖσιν πετάλοισι κατηρεφέες κομόωσαι.
Κοὔπω τὰν μεσάταν ὁδὸν ἄνυμες, οὐδὲ τὸ σᾶμα
Ἁμῖν τῶ Βρασίδα κατεφαίνετο· καί τιν' ὁδίταν
Ἐσθλὸν σὺν Μοίσαισι Κυδωνικὸν εὕρομες ἄνδρα,
Ὤνομα μὲν Λυκίδαν, ἦς δ' αἰπόλος· οὐδέ κέ τίς μιν
Ἠγνοίησεν ἰδὼν, ἐπεὶ αἰπόλῳ ἔξοχ' ἐῴκει.
Ἐκ μὲν γὰρ λασίοιο δασύτριχος εἶχε τράγοιο

Κνα-

4. Ἐσθλὸν] Cum in Cod. MS. legeretur ἐσλὸν, hanc *Theocrito* formam hic & alibi reſtituendam ſuſpicatur *Brunck.*

5. Χαῶν τῶν ἐπάνωθεν] Vnam lineolam addidi vulgatis ἔτ' ἄνωθεν · ita mecum emendarunt *Reiskius* & *Toupius.*

5. Καὶ αὐτῶ Χάλκωνος] Corrigere tentabat *Reisk.* κ' ἀγαυῶ X. vulgata tamen αὐτῶ hic vi ſua non caret.

6. Βούρινναν] Ex Codd. prodiit, pro Βούρειαν. in aliis legitur Βούριναν · Βούρενναν · Βούρβιναν. Βούρινναν probarunt *Reisk.* & *Toup.* Βούριναν genuinum putat *Brunck.* —— Pro ἄνυε legitur ἄνυσε in Cod. MS.

8. Ἔφαινον] *Heinſio* placuit ὕφαινον · alterum *Caſaubono*, & *Erneſto.* ὕφαινον in ſuam Ed. recepit *Br.*

11. Βρασίδα] Pro Βρασίλα, fuit ex Cod. MS. reſtitutum.

12. Κυδωνικὸν] Κυδώνιον edidit *Brunckius*; quod, in uno Cod. repertum *Salvinius* etiam probavit. Ἐσλὸν, hoc vſ. dat Ed. prima Mediol.

13. Αυ-

Κνακὸν δέρμ᾽ ὤμοισι, νέας ταμίσοιο ποτόσδον·
Ἀμφὶ δέ οἱ στήθεσσι γέρων ἐσφίγγετο πέπλος
Ζωστῆρι πλακερῷ· ῥοικὰν δ᾽ ἔχεν ἀγριελαίω
Δεξιτερᾷ κορύναν, καί μ᾽ ἀτρέμας εἶπε σεσαρὼς
Ὄμματι μειδιόωντι, (γέλως δέ οἱ εἴχετο χείλευς)
Σιμιχίδα, πᾷ δὴ τὺ μεσαμέριον πόδας ἕλκεις,
Ἁνίκα δὴ καὶ σαῦρος ἐφ᾽ αἱμασιαῖσι καθεύδει,
Οὐδ᾽ ἐπιτυμβίδιοι κορυδαλλίδες ἠλαίνονται;
Ἦ μετὰ δαῖτα κλητὸς ἐπείγεαι; ἤ τινος ἀστῶν
Λανὸν ἐπιθρώσκεις; ὥς τεῦ ποσὶ νεισσομένοιο
Πᾶσα λίθος πταίοισα ποτ᾽ ἀρβυλίδεσσιν ἀείδει·
Τὸν δ᾽ ἐγὼ ἀμείφθην· Λυκίδα φίλε, φαντί τυ πάντες

Ἔμ-

13. Λυκίδαν] Λυκίδας in quibusdam legitur Codd. & in Ed. *Br.*

16. Ποτόσδον] Melius eſt, quam *ποτόσδων*, quod in duobus eſt Codd. & Flor. Ed.

18. Πλακερῷ] Scripſerit, an *πλοκερῷ*, definiri vix poterit.

21. Πᾷ δὴ τὺ μεσαμέριον] Τὸ *μεσαμέριον* legitur in Ed. Rom. & Cod. MS. — Vera mihi quoque lectio videtur, a *Toupio* excogitata, Πᾷ *δὴ τὺ μεσαμέριος πόδας ἕλκεις.*

22. Ἐφ᾽ *αἱμασιαῖσι*] Ἐν *αἱμ.* quod in duobus eſt Codd. probat *Br.* Scribi malim, *ὑφ᾽ αἱμασιαῖσι.*

23. Κορυδαλλίδες] Melior hic ſcriptura videbatur, quam *κορυδαλίδες.*

25. Ποσὶ *νεισσομένοιο*] Π. *νισσομένοιο* dant Codex Reg. Pariſ. Edd. Mediol. & nupera *Brunckii. ποσὶν ἐσσυμένοιο* placuit *T. H.* & *Reiskio,*

28. Ἐμ-

Ἔμμεν συρίκταν μέγ' ὑπείροχον ἔν τε νομεῦσιν,
Ἔν τ' ἀμητήρεσσι· τὸ δὴ μάλα θυμὸν ἰαίνει
Ἁμέτερον· καί τοι, κατ' ἐμὸν νόον, ἰσοφαρίσδεν
Ἔλπομαι· ἁ δ' ὁδὸς ἅδε Θαλυσιάς· ἦ γὰρ ἑταῖροι
Ἀνέρες εὐπέπλῳ Δαμάτερι δαῖτα τελεῦντι,
Ὄλβω ἀπαρχόμενοι· μάλα γάρ σφισι πίονι μέτρῳ
Ἁ δαίμων εὔκριθον ἀνεπλήρωσεν ἀλωάν.
Ἀλλ' ἄγε δὴ, (ξυνὰ γὰρ ὁδὸς, ξυνὰ δὲ καὶ ἀώς)
Βωκολιασδώμεσθα· τάχ' ὥτερος ἄλλον ὀνασεῖ.
Καὶ γὰρ ἐγὼ Μοισᾶν καπυρὸν ϛόμα· κἠμὲ λέγοντι
Πάντες ἀοιδὸν ἄριϛον· ἐγὼ δέ τις οὐ ταχυπειθὴς,
Οὐ Δᾶν· οὐ γάρ πω, κατ' ἐμὸν νόον, οὔτε τὸν ἐσθλὸν
Σικελίδαν νίκημι τὸν ἐκ Σάμω, οὔτε Φιλητᾶν,
Ἀείδων· βάτραχος δὲ ποτ' ἀκρίδας ὥς τις ἐρίσδω.
Ὣς

28. Ἔμμεν συρίκταν] Συρίκταν ἔμεναι legitur in nonnullis Codd. Praeſtat alterum.

31. Ἑταῖροι] Iure diſplicent *Pierſono*; ἄριστοι vel ἀγαυοὶ placuiſſent.

35. Ἀώς] Commodum hic ſenſum praebet; ξυνὰ δὲ καὶ ᾠδά, quod coniectura tantum nititur, nonnullis placuit ut Theocriteum.

37. Ἐγὼ Μοισᾶν κ. στόμα] Male fuit coniectura tentatum.

42. Γελᾶξας] Rectum eſt, non γελάσσας.

43. Δωρύττομαι] Ex Codd. receptum fuit pro δωρήσομαι· quod *Heinſius* iam probaverat.

46. Ὠρομέδοντος] In uno Cod. Εὐρυμέδοντος legitur; in duo-

Ὣς ἐφάμαν ἐπίταδες· ὁ δ' αἰπόλος, ἁδὺ γελάξας,
Τάν τοι, ἔφα, κορύναν δωρύττομαι, ὅνεκεν ἐσσὶ
Πᾶν ἐπ' ἀλαθείᾳ πεπλασμένον ἐκ Διὸς ἔρνος.
Ὥς μοι καὶ τέκτων μέγ' ἀπέχθεται, ὅστις ἐρευνῇ
Ἶσον ὄρευς κορυφᾷ τελέσαι δόμον Ὠρομέδοντος,
Καὶ Μοισᾶν ὄρνιχες, ὅσοι ποτὶ Χῖον ἀοιδὸν
Ἀντία κοκκύζοντες, ἐτώσια μοχθίζοντι.
Ἀλλ' ἄγε, βουκολικᾶς ταχέως ἀρχώμεθ' ἀοιδᾶς,
Σιμιχίδα· κἠγὼ μὲν, ἄρη φίλος, εἴ τοι ἀρέσκει
Τοῦθ', ὅ, τι πρὰν ἐν ὄρει τὸ μελύδριον ἐξεπόνασα.
Ἔσσεται Ἀγεάνακτι καλὸς πλόος ἐς Μιτυλάναν,
Χὤταν ἐφ' ἑσπερίοις ἐρίφοις νότος ὑγρὰ διώκῃ
Κύματα, χ' Ὠρίων ὅτ' ἐπ' Ὠκεανῷ πόδας ἴσχει,
Αἴκεν τὸν Λυκίδαν ὀπτεύμενον ἐξ Ἀφροδίτας.

'Ρύ-

duobus 'Ωρομέδοντι, hoc probabat *Reiskius*; vulgatum *Caſaubonus*: 'Ωρομέδοντι recepit *Br.*

48. Κοκκύζοντες] Κοκκύσδοντες, & μοχθίσδοντι, hic olim ſcripſiſſe videtur *Theocr.* quae ſuam in Ed. admiſit *Br.*

50. Εἴ τοι ἀρέσκει] In uno Cod. εἴ τιν' ἀρέσκοι, ut alio legitur, εἴ τιν' ἀρέσκει. ſcripſerat forte Poëta, αἴ τιν ἀρέσκει, vel ἀρέσκοι, ut legit *Br.*

51. Πρὰν ἐν ὄρει]. Ηρὰν ὤρῃ, prout legiſſe videtur *Euſtathius*, ut *Heinſio*; ſic mihi quoque velut genuinum placet.

54. Ἴσχει]. Pro ἴσχῃ reſtitutum fuit ex Codd. & primis Edd. Forte ſcripſerat, ὄκ' ἐπ' Ὠκεανῷ πόδας ἴσχει. ὄκ' ediderunt *Winterton.* & *Br.* qui dedit in ſeq. v. Αἴκα τὸν Λ.

'Ρύσηται· θερμὸς γὰρ ἔρως αὐτῶ με καταίθει·
Χ' ἀλκυόνες στορεσεῦντι τὰ κύματα, τάν τε θάλασσαν,
Τόν τε νότον, τόν τ' εὖρον, ὃς ἔσχατα φυκία κινεῖ·
'Αλκυόνες, γλαυκαῖς Νηρηΐσι ταί τε μάλιστα
'Ορνίχων ἐφίλαθεν, ὅσαις τέ περ ἐξ ἁλὸς ἄγρα.
'Αγεάνακτι πλόον διζημένῳ ἐς Μιτυλάναν
"Ωρια πάντα γένοιτο, καὶ εὔπλοον ὅρμον ἵκοιτο.
Κἠγὼ, τῆνο κατ' ἆμαρ, ἀνήθινον, ἢ ῥοδόεντα,
"Η καὶ λευκοΐων στέφανον περὶ κρατὶ φυλάσσων
Τὸν Πτελεατικὸν οἶνον ἀπὸ κρητῆρος ἀφυξῶ,
Πὰρ πυρὶ κεκλιμένος· κύαμον δέ τις ἐν πυρὶ φρυξεῖ,
Χ' ἁ στιβὰς ἐσσεῖται πεπυκασμένα ἔς' ἐπὶ πᾶχυν
Κνύζα τ', ἀσφοδέλῳ τε, πολυγνάμπτῳ τε σελίνῳ.
Καὶ πίομαι μαλακῶς, μεμναμένος 'Αγεάνακτος,
Αὐ-

59. Ταί τε μ.] Scribendum puto, *ταίγε μάλιστα 'Ορνίχων ἐφίλαθεν, ὅσαις γέ περ ἐξ ἁλὸς ἄγρα.* — Ed. *Br.* *ταὶ τὰ μάλιστα.* — & *ὅσαισί περ.*

63. Κἠγὼ, τῆνο] Κἠγὼν τῆνο Ed. *Br.* qui ex Codd. etiam vulgato praefert *ἄντινον.*

64. Φυλάσσων] Idem hic ac *φέρων*, in *πυκάσδων* mutari non debet. — In vſ. 65, *κρατῆρος* Ed. *Br.*

66. Φρυξεῖ] Φρυξῆ Ed. *Br.* vſ. 67, *ἔστ' ἐπὶ π.*

70. Αὐταῖσιν] Vna forte litera mutata ſcribi poterit, *Αὐταῖς ἐν κύλικεσσι καὶ ἐς τρύγα χεῖλος ἐρείδων.* hoc recepit *Br.* Male haec tentabat *Sam. Petitus.*

71. Αὐ-

Αὐταῖσιν κυλίκεσσι καὶ ἐς τρύγα χεῖλος ἐρείδων.
Αὐλησεῦντι δέ μοι δύο ποιμένες· εἷς μὲν, Ἀχαρνεύς·
Εἷς δὲ, Λυκωπίτας· ὁ δὲ Τίτυρος ἐγγύθεν ᾀσεῖ,
Ὥς ποκα τᾶς ξενέας ἠράσσατο Δάφνις ὁ βώτας.
Χ' ὡς ὄρος ἀμφεπολεῖτο, καὶ ὡς δρύες αὐτὸν ἐθρήνευν,
Ἱμέρα αἵτε φύοντι παρ' ὄχθαισιν ποταμοῖο·
Εὖτε χιὼν ὥς τις κατετάκετο μακρὸν ὑφ' Αἷμον,
Ἢ Ἄθω, ἢ Ῥοδόπαν, ἢ Καύκασον ἐσχατόεντα.
Ἀισεῖ δ' ὥς ποκ' ἔδεκτο τὸν αἰπόλον εὐρέα λάρναξ
Ζωὸν ἐόντα, κακῇσιν ἀτασθαλίῃσιν ἄνακτος·
Ὥς τέ νιν αἱ σιμαὶ λειμωνόθε φέρβον ἰοῖσαι
Κέδρον ἐς ἁδεῖαν μαλακοῖς ἄνθεσσι μέλισσαι·
Οὕνεκά οἱ γλυκὺ Μοῖσα κατὰ στόματος χέε νέκταρ.
Ὦ μακαριστὲ Κομάτα, τὺ θὴν τάδε τερπνὰ πεπόνθης,

Καὶ

71. Αὐλησεῦντι δέ μοι] Αὐλησεῦντι δ' ἐμὶν, Ed. *Br.*

73. Τᾶς ξενέας] Suſpectum illud *Reiskio*, *Heinſio* placuit: τᾶς ξανθᾶς, diverſam lectionem memorat Schol. τᾶς Νύμφας praeferret vulgato *Brunckius*; qui dedit — vſ. 75, παρ' ὄχθαισι ποταμοῖο.

77. Ἐσχατόεντα] Ἐσχατόωντα, formam rariorem, duo hic dant Codd.

79. Κακῇσιν] Κακαῖσιν ἀτασθαλίαισιν Ed. *Br.*

83. Πεπόνθης] Poſitum pro πεπόνθεις. τέρπν' ἐπεπόνθης Ed. *Br.*

 84. Κατε-

Καὶ τὺ κατεκλάσθης ἐς λάρνακα, καὶ τὺ, μελισσᾶν
Κηρία φερβόμενος, ἔτος ὥριον ἐξεπόνασας,
Αἴθ' ἐπ' ἐμεῦ ζωοῖς ἐναρίθμιος ὤφελες ἦμεν,
Ὥς τοι ἐγὼν ἐνόμευον ἀν' ὤρεα τὰς καλὰς αἶγας,
Φωνᾶς εἰσαΐων· τὺ δ' ὑπὸ δρυσὶν ἢ ὑπὸ πεύκαις
Ἁδὺ μελισδόμενος κατακέκλισο, θεῖε Κομάτα.
Χὼ μὲν τόσσ' εἰπὼν ἀπεπαύσατο· τὸν δὲ μετ' αὖθις
Κἠγὼν τοῖ' ἐφάμαν· Λυκίδα φίλε, πολλὰ μὲν ἄλλα
Νύμφαι κἠμὲ δίδαξαν ἀν' ὤρεα βωκολέοντα
Ἐσθλὰ, τά πυ καὶ Ζανὸς ἐπὶ θρόνον ἄγαγε φάμα·
Ἀλλὰ τόγ' ἐκ πάντων μέγ' ὑπείροχον, ᾧ τὺ γεραίρεν
Ἀρξεῦμ'· ἀλλ' ὑπάκουσον, ἐπεὶ φίλος ἔπλεο Μοίσαις.

Σιμι-

84. Κατεκλάσθης] Inſtar ſimilium ſcribi hic olim potuit κατεκλάχθης.

85. Ἐξεπόνασας] Ex Codd. & Schol. fuit a me receptum, pro ἐξετέλεσσας. Dubito tamen, utrum illud dederit, an ἐξεπόνησας. ἐξεπόνασας edidit & *Br.*

86. Ἐπ' ἐμεῦ] Genuinum; vitioſum eſt in quibusdam Codd. ἐπ' ἐμοί. In hunc verſum ἦμεν ex Codd. receptum pro ἦμες. εἶμεν praetulit *Br.*

87. Ὥς τοι] Ὥς τὶν ἐγὼν ſcribendum ſtatuit *Br.* qui vulgavit — vſ. 89. κατεκέκλιτο.

92. Βωκολέοντα] Pro βουκολέοντα, recte iam dederat *Winterton.*

94. Ὧι τὺ γεραίρεν] Praeſtare videtur alteri lectioni, ὅ, ττι γ' ἀείδεν· quam praebent Schol. Codices nonnulli, & primae Edd.

97. Ἐραχ-

Σιμιχίδᾳ μὲν Ἔρωτες ἐπέπταρον· ἦ γὰρ ὁ δειλὸς
Τόσσον ἐρῇ Μυρτοῦς, ὅσον εἴαρος αἶγες ἐρανται.
Ὤρατος δ', ὁ τὰ πάντα φιλαίτατος ἀνέρι τήνῳ,
Παιδὸς ὑπὸ σπλάγχνοισιν ἔχει πόθον. οἶδεν Ἄριστις,
Ἐσθλὸς ἀνὴρ μέγ' ἄριστος, ὃν οὐδέ κεν αὐτὸς ἀείδειν
Φοῖβος σὺν φόρμιγγι παρὰ τριπόδεσσι μεγαίροι,
Ὡς ἐκ παιδὸς Ἄρατος ὑπ' ὀστέον αἴθετ' ἔρωτι.
Τόν μοι, Πὰν, Ὁμόλας ἐρατὸν πέδον ὅστε λέλογχας,
Ἄκλητον τήνοιο φίλας ἐς χεῖρας ἐρείσαις,
Εἴτ' ἔστ' ἆρα Φιλῖνος ὁ μαλθακὸς, εἴτε τις ἄλλος.
Κἢν μὲν ταῦθ' ἔρδοις, ὦ Πὰν φίλε, μή τί τυ παῖδες
Ἀρκαδικοὶ σκίλλαισιν ὑπὸ πλευράς τε καὶ ὤμους

Ταν

97. Ἔρανται] Mutari certe a *Br.* non debuerat in ἐρῶντι.

100. Μέγ' ἄριστος] Pro μέγ' Ἄριστις, recte repoſitum a *Pierſono*, praebent & Codd, & primae Edd.

103. Ὁμόλας] Legitimum aeque nomen, ac Ὁμόλου, vel Ὁμόλω· quod in aliquot legitur Codd. Sed ſcribendum hoc v. videtur, ὅς γε λέλογχας. *Brunckius* edidit Ὁμόλω γ' ἐρατὸν πέδον.

105. Ἆρα Φιλῖνος] Repoſitum fuit auctoritate Codicum, pro ἄρ' ὁ Φιλῖνος — *Br.* Ed. αἴτ' ἔντ' ἆρα Φιλῖνος ὁ μ. αἴτε τ. ἄ.

106. Μή τί τυ π.] Ex Codd. recepi, pro μή τύ τι παῖδες.

107. Ὤμους] More ſuo dederat Poëta, ὤμως. — vſ. 108, ὅκα, pro ὅτε, edidit *Br.* — vſ. 109, Αἰ δ' ἄλλως νεύσαις, poſtremum in Cod. fuit inventum.

III. Εἴης

Τἀνίκα μαςίσδοιεν, ὅτε κρέα τυτθὰ παρείη·
Εἰ δ' ἄλλως νεύσαις, κατὰ μὲν χρόα πάντ' ὀνύχεσσι
Δακνόμενος κνάσαιο, καὶ ἐν κνίδαισι καθεύδοις.
Εἴης δ' Ἠδωνῶν μὲν ἐν ὤρεσι χείματι μέσσῳ
Ἕβρον πὰρ ποταμὸν, τετραμμένος ἐγγύθεν ἄρκτυ.
Ἐν δὲ θέρει πυμάτοισι παρ' Αἰθιόπεσσι νομεύοις,
Πέτρᾳ ὑπὸ Βλεμύων, ὅθεν οὐκέτι Νεῖλος ὁρατός.
Ὕμμες δ' Ὑετίδος καὶ Βυβλίδος ἁδὺ λιπόντες
Νᾶμα, καὶ οἰκεῦντες ξανθᾶς ἕδος αἰπὺ Διώνας,
Ὦ μάλοισιν Ἔρωτες ἐρευθομένοισιν ὁμοῖοι,
Βάλλετέ μοι τόξοισι τὸν ἱμερόεντα Φιλῖνον,
Βάλλετ'· ἐπεὶ τὸν ξεῖνον ὁ δύσμορος οὐκ ἐλεεῖ μευ.
Καὶ δὴ μὰν ἀπίοιο πεπαίτερος· αἱ δὲ γυναῖκες,
Αἶ, αἶ, φαντὶ, Φιλῖνε· τό τοι καλὸν ἄνθος ὑποῤῥεῖ.
Μη-

111. Εἴης δ' Ἠδωνῶν] *T. H.* olim putabat corrigendum, Εἴης Ζωνκλίων, vel Ζωνκλίοις *μὲν ἐν ὤρεσι.*

112. Τετραμμένος ἐγγ. ἄ.] Sic iſta monuit interpungenda *Toupius.* *κεκλιμένος*, quod in nonnullis eſt Codd. proſtat in Ed. *Br.*

115. *Λιπόντες*] Male tentatum *Toupius* ſervandum docuit.

119. Τὸν ξεῖνον — *οὐκ ἐλεεῖ μευ*] Sic omnino legendum, non *με*, vidit *Reisk.* *μευ* Codices praebent & primae Edd.

121. Ὑποῤῥεῖ] Pro *ἀποῤῥεῖ*, prodiit ex Codd. & prima Ed. Mediol. *Br.* dedit, *τό τιν καλὸν ἄνθος ὑποῤῥεῖ.*

122. Φρου-

Μηκέτι τοι Φρυρέωμες ἐπὶ προθύροισιν, Ἄρατε,
Μηδὲ πόδας τρίβωμες· ὁ δ' ὄρθριος ἄλλον ἀλέκτωρ
Κοκκύσδων νάρκαισιν ἀνιηραῖσι διδοίη·
Εἷς δ' ἐπὶ τᾶσδε, Φέριστε, Μόλων ἄγχοιτο παλαίστρας·
Ἄμμιν δ' ἀσυχία τε μέλοι, γραία τε παρείη,
Ἅτις ἐπιφθύσδοισα τὰ μὴ καλὰ νόσφιν ἐρύκοι.
Τόσσ' ἐφάμαν. ὁ δέ μοι τὸ λαγωβόλον, ἀδὺ γελάξας,
Ὡς πάρος, ἐκ Μοισᾶν ξεινήϊον ὤπασεν ἦμες.
Χὼ μὲν, ἀποκλίνας ἐπ' ἀριστερὰ, τὰν ἐπὶ Πύξας
Εἷρφ' ὁδόν· αὐτὰρ ἐγών τε καὶ Εὔκριτος ἐς Φρασιδάμω
Στραφθέντες, χὼ καλὸς Ἀμύντιχος, ἔν τε βαθείαις
Ἁδείας σχίνοιο χαμευνίσιν ἐκλίνθημες,
Ἔν τε νεοτμάτοισι γεγαθότες οἰναρέοισι.
Πολλαὶ δ' ἄμμιν ὕπερθε κατὰ κρατὸς δονέοντο

Αἴγει-

122. *Φρουρέωμες*] Scriptum ex Codd. pro *Φρουρῶμες.*

125. *Ἐπὶ τᾶσδε, Φέριστε,*] Pro *ὑπὸ* ex Codd. tantum recepi *ἐπί*· ſequentia, *τᾶσδε — παλαίστρας* mutanda non ſunt.

128. *Τόσσ' ἐφάμαν*] In duobus Codd. & in Ed. *Br.* legitur *Ὡς ἐφάμαν.* in hac etiam ſola, *ὁ δ' ἐμὶν τ. λ.*

129. *Ἦμες*] Aeque ac *ἦμεν* cum & hic darent Codices; illud hac in ſede videbatur ſuavius. qui hic dedit *εἶμεν*, *Br.* infra praefert *ἦμες.*

134. *Οἰναρέοισι*] Ex Cod. MS. *οἰναρέαισι* dedit *Brunckius*; qui in v. 137, recte vulgavit *κελάρυσδε*, omiſſa litera illic inutili.

139. Δε-

Αἴγειροι πτελέαι τε· τὸ δ' ἐγγύθεν ἱερὸν ὕδωρ
Νυμφᾶν ἐξ ἄντροιο κατειβόμενον κελάρυζε.
Τοὶ δὲ ποτὶ σκιεραῖς ὀροδαμνίσιν αἰθαλίωνες
Τέττιγες λαλαγεῦντες ἔχον πόνον· ἁ δ' ὀλολυγὼν
Τηλόθεν ἐν πυκινῇσι βάτων τρύζεσκεν ἀκάνθαις.
Ἄειδον κόρυδοι καὶ ἀκανθίδες, ἔστενε τρυγών·
Πωτῶντο ξουθαὶ περὶ πίδακας ἀμφὶ μέλισσαι.
Πάντ' ὦσδεν θέρεος μάλα πίονος, ὦσδε δ' ὀπώρης·
Ὄχναι μὲν πὰρ ποσσὶ, παρὰ πλευρῇσι δὲ μᾶλα
Δαψιλέως ἄμμιν ἐκυλίνδετο· τοὶ δ' ἐκέχυντο
Ὄρπακες βραβύλοισι καταβρίθοντες ἔραζε·
Τετράενες δὲ πίθων ἀπελύετο κρατὸς ἄλειφαρ.
Νύμφαι Κασταλίδες Παρνάσιον αἶπος ἔχοισαι,
Ἆρά γέ πᾳ τοιόνδε Φόλῳ κατὰ λάϊνον ἄντρον
Κρατῆρ' Ἡρακλῆϊ γέρων ἐστάσατο Χείρων;
Ἆρά γέ πᾳ τῆνον τὸν ποιμένα τόν ποτ' Ἀνάπῳ

Τὸν

139. Λαλαγεῦντες ἔχον πόνον] Elegans ſcribendi forma non debebat ſollicitari.

143. Πάντ' ὦσδεν θ.] Πάντ' ὦσδε θέρεος, — ὦσδε δ' ὀπώρας; Ed. Br.

144. Παρὰ πλευρῇσι] Περὶ πλευρῇσι duobus ex Codd. fuit enotatum. περὶ πλευραῖσι Br. edidit.

147. Πίθων ἀπελύετο] Hoc ex duobus fuit Codd. receptum, pro ἀπολύετο· ſed πίθων rectius videbatur quam πίθω· quod

Τὸν κρατερὸν Πολύφαμον, ὃς ὤρεσι νᾶας ἔβαλλε,
Τοῖον νέκταρ ἔπεισε κατ' αὔλια ποσσὶ χορεῦσαι,
Οἷον δὴ τόκα πῶμα διεκρανώσατε, νύμφαι,
Βωμῷ πὰρ Δάματρος ἀλωάδος; ἇς ἐπὶ σωρῷ
Αὖτις ἐγὼ πάξαιμι μέγα πτύον· ἁ δὲ γελάξαι,
Δράγματα καὶ μάκωνας ἐν ἀμφοτέρῃσιν ἔχοισα.

BOY-

quod tres etiam dant Codd. quodque recepit *Br.* qui — vſ. 150, κρατῆρ' edidit.

151. Τὸν ποτ' Ἀνάπῳ] Tentare non debuerat *Heinſius.*

152. Ὤρεσι νᾶας ἔβαλλε] *Heinſii* correctionem, pro λᾶας, recepi, probatam a *Musgravio*, *Toupio*, aliisque.

156. Ἐγὼ πάξαιμι] Ἐγὼν πάξαιμι Ed. *Br.* quocum recepi γελάξαι, pro γελάσσαι.

vſ. 21

ΒΟΥΚΟΛΙΑΣΤΑΙ.

Εἰδύλλιον η΄.

ΔΑΦΝΙΣ, ΜΕΝΑΛΚΑΣ, καὶ ΑΙΠΟΛΟΣ.

Δάφνιδι τῷ χαρίεντι συνήντετο βωκολέοντι
Μᾶλα νέμων, ὡς φαντὶ, κατ᾽ ὤρεα μακρὰ Μενάλκας.
Ἄμφω τώγ᾽ ἤτην πυῤῥοτρίχω, ἄμφω ἀνάβω,
Ἄμφω συρίσδεν δεδαημένω, ἄμφω ἀείδεν.
Πρᾶτος δ᾽ ὦν ποτὶ Δάφνιν ἰδὼν ἀγόρευε Μενάλκας·

ΜΕΝΑΛΚΑΣ.

Μυκητᾶν ἐπίουρε βοῶν Δάφνι, λῇς μοι ἀεῖσαι;

Φαμὶ

Vſ. 1. Βωκολέοντι] Poſitum pro βουκολέοντι.
2. Ὡς φαντὶ] Διόφαντε legere tentabat *Pierſonus*; verius quod vulgatur.
3. Ἤτην] Scribi potuit & ἥστην· quod eſt in Codd. Rom. & Pariſ. & in Ed. Mediol. prima.
3. Ἀνάβω] Aliam lectionem ex Schol. eruit & probavit *T. H.* ἐνάβω.
7. Νικασεῖν] Νικασῆν ſcribitur in Ed. prima & Cod. MS. νικαξεῦ nollem nuper prodiiſſet; ut —— v. 10, νικαξεῖς.

9. Συ

Φαμὶ τὺ νικασεῖν ὅσσον θέλω αὐτὸς ἀείδων.
Τὸν δ' ἄρα χὼ Δάφνις τοιῷδ' ἀπαμείβετο μύθῳ·

ΔΑΦΝΙΣ.

Ποιμὰν εἰροπόκων ὀίων συρικτὰ Μενάλκα,
Οὔποτε νικασεῖς μ', οὐδ' εἴτι πάθοις τύ γ' ἀείδων.

ΜΕΝΑΛΚΑΣ.

Χρήσδεις ὦν ἐσιδεῖν, χρήσδεις καταθεῖναι ἄεθλον;

ΔΑΦΝΙΣ.

Χρήσδω τοῦτ' ἐσιδεῖν, χρήσδω καταθεῖναι ἄεθλον.

ΜΕΝΑΛΚΑΣ.

'Αλλὰ τί θησεύμεσθ' ὅ κεν ἁμῖν ἄρκιον εἴη;

ΔΑ-

9. Συρικτὰ] *Συριγκτὰ D'Orvillius* invenit in optimo Cod.

10. Εἴτι πάθοις] Αἴτι πάθοις probat *Brunckius*, reiecto εἴτι πάθῃς, quod in ipſius Ed. irrepſerat.

11. Καταθεῖναι] Καταθῆναι hic, & v. 12, ſcribitur in Ed. prima Mediol. Initio vſ. dedi cum *Brunckio*, χρήσδεις ὦν, pro χρήσδεις δ' ὦν, vel χρ. γ' ὦν, ut edidit *Winterton.*

13. 'Αλλὰ τί] Recte ſcriptum, & ὅ κεν — εἴη. In paucis Codd. legitur, Καὶ τίνα θ. in uno, & in Edd. primis ὃ μὲν — εἴη. An in aliis olim inventum fuit, Καὶ τί γα θ.;

 14. Θὲς

ΔΑΦΝΙΣ.

Μόσχον ἐγὼ θησῶ· τὺ δὲ θὲς γ' ἰσομάτορα ἀμνόν.

ΜΕΝΑΛΚΑΣ.

Οὐ θησῶ πόκα ἀμνόν· ἐπεὶ χαλεπός θ' ὁ πατήρ μευ
Χ' ἁ μάτηρ· τὰ δὲ μᾶλα ποθέσπερα πάντ' ἀριθμεῦντι.

ΔΑΦΝΙΣ.

Ἀλλὰ τί μὰν θησεῖς; τί δὲ τὸ πλέον ἕξεῖ ὁ νικῶν;

ΜΕΝΑΛΚΑΣ.

Σύριγγ' ἂν ἐποίησα καλὰν ἐγὼ ἐννεάφωνον,
Λευκὸν καρὸν ἔχοισαν, ἴσον κάτω, ἶσον ἄνωθεν,
Ταύταν καττθείην· τὰ δὲ τῶ πατρὸς ὀ καταθησῶ.

ΔΑ-

14. Θές γ'] Γ' illud, & verſu ſequente, non abſurde expunxit *Reiskius*, omiſſum ab *Aldo*. — *Pierſono* placuit, τὺ δὲ θὲς λιπομάτορα ἀμνόν. Sequente vſ. pro πόκα γ' ἀμνὸν, dedi cum aliis πόκα ἀμνόν.

18. Ἐποίησα] Recte ſcriptum: ἐπόησα nonnulli dant Codd. & tres Edd. primae. — Hoc in v. ἐγὼ non debuerat tentari a *Wartono*; nedum in contextum recipi ἔχω.

20. Ταύταν] Recepi pro ταύτην ex duobus ſaltem Codd.

21. Κἠγὼ] Κἠγὼν hic melius eſſet, quod & recepit *Br.*

23. Ἀλγῶ] More *Theocriti* hic etiam ſcribi potuit, ἀλγέω, ut edidit *Br.*

24. Κάλαμός γε] Repoſitum pro κάλαμός με, ex Cod. Reg.

ΔΑΦΝΙΣ.

Ἦ μὰν τοι κἠγὼ σύριγγ' ἔχω ἐννεάφωνον,
Λευκὸν καρὸν ἔχοισαν, ἴσον κάτω, ἶσον ἄνωθεν,
Πρώαν νιν συνέπαξ'· ἔτι κ̓ τὸν δάκτυλον ἀλγῶ
Τοῦτον, ἐπεὶ κάλαμός γε διασχισθεὶς διέτμαξεν.
Ἀλλὰ τίς ἄμμε κρινεῖ; τίς ἐπάκοος ἔσσεται ἀμέων;

ΜΕΝΑΛΚΑΣ.

Τῆνόν πως ἐνταῦθα τὸν αἰπόλον ἦν καλέσωμες,
Ὧι ποττὶ ταῖς ἐρίφοις ὁ κύων ὁ Φαλαρὸς ὑλακτεῖ.
Χ' οἱ μὲν παῖδες ἄϋσαν, ὁ δ' αἰπόλος ἦνθ' ἐπακούσας·
Χ' οἱ μὲν παῖδες ἄειδον, ὁ δ' αἰπόλος ἤθελε κρῖναι.
Πρᾶτος δ' ὦν ἄειδε λαχὼν ἴυκτὰ Μενάλκας.
Εἶτα δ' ἀμοιβαίην ὑπελάμβανε Δάφνις ἀοιδὰν

Βωκο-

Reg. Pariſ. Edd. Mediol. Ald. Rom. *κάλαμός γ' ὁ* male vulgavit *Reiskius*.

25. Ἀμέων] Pro ἀμῶν recepi cum *Br*. quia legitur in Cod. MS. & in Ed. Flor.

27. Ταῖς ἐρίφοις ὁ κύων] Ταῖς ἐρίφοισι κύων ὁ Φ. ὑ. numeroſius videtur *Toupio*; mihi quoque. Pro Φάλαρος *Pierſono* placebat Φίλαρνος. —— Huc usque verſus ſunt omnes Theocritei; ſequentibus inſunt illo minus digni.

28. Χ' οἱ] Hic & v. ſeq. in primis eſt Edd. & in illa *Wintertoni*; Χῷ ſcribitur in aliis.

Ib. Ἐπακούσας] Dederat iam *Winterton*. pro ἐπακοῦσαι. —— vſ. 29. κρίνειν Ed. *Br*. vſ. 31. ἀμοιβαίαν.

Βωκολικάν· ὅτω δὲ Μενάλκας ἄρξατο πρᾶτος·

ΜΕΝΑΛΚΑΣ.

Ἄγκεα καὶ ποταμοὶ, θεῖον γένος, αἴ τι Μενάλκας
Πᾶ ποχ' ὁ συρικτὰ προσφιλὲς ᾆσε μέλος,
Βόσκοιτ' ἐκ ψυχᾶς τὰς ἀμνίδας· ἢν δέ ποκ' ἔνθῃ
Δάφνις ἔχων δαμάλας, μηδὲν ἔλασσον ἔχοι.

ΔΑΦΝΙΣ.

Κρᾶναι καὶ βοτάναι, γλυκερὸν φυτὸν, αἴπερ ὁμοῖον
Μουσίσδοι Δάφνις ταῖσιν ἀηδονίσι,
Τοῦτο τὸ βωκόλιον πιαίνετε· κἤν τι Μενάλκας
Τῇδ'

34. Πᾶ ποχ' ὁ συρικτὰ] Hoc, pro συρικτὰς, a *Caſaubono* probatum, recte *Reisk.* recepit: praebent illud Codd. & duae Edd. primae. — Hoc uno loco lectum, Πῆ mutatum fuit in Πᾶ a *Wintertono*.

35. Ἀμνίδας] Ἀμνάδας hic praebent Codd. Italici duo, Pariſ. Reg. & duae Edd. primae. Forma rarior hic & alibi potuiſſet reponi.

37. Γλυκερὸν φυτὸν] Melius mihi videtur, quam γλυκερὰ φυτά. hoc in duobus eſt Codd. & in Ed. *Br.*

38. Μουσίσδοι] Ed. *Br.* μουσίσδει.

39. Βωκόλιον] Pro βουκόλιον ex Codice fuit ſcriptum. — Ποιμαίνετε, pro πιαίνετε, minus recte legitur in Codd. duobus.

40. Τῇδ' ἀγάγοι] Hoc certe vitioſe ſcribitur, corrigendum e Scholiis ἀγάγῃ, cum *Toupio*. Praeterea dari poterit ex Ed. Flor. Τεῖδ' ἀγ. Τεῖνδ' ex uno Cod. enotatur. Τᾷδ' edidit *Wintertonus*; τεῖνδ' ἀγάγῃ, *Brunckius*.

Ibid. Χαίρων] Genuinum, in χιμαρᾶν mutatum volebat *Reis-*

Τῆδ' ἀγάγοι, χαίρων ἄφθονα πάντα νέμοι.

ΜΕΝΑΛΚΑΣ.

Παντᾶ ἔαρ, παντᾶ δὲ νομοὶ, παντᾶ δὲ γάλακτος
Οὔθατα πλήθουσιν, καὶ τὰ νέα τρέφεται,
Ἔνθ' ἁ καλὰ παῖς ἐπινίσσεται· αἱ δ' ἂν ἀφέρποι,
Χὠ ποιμὰν ξηρὸς τηνόθι, χ' αἱ βοτάναι.

ΔΑΦΝΙΣ.

Ἔνθ' ὄϊς, ἔνθ' αἶγες διδυματόκοι, ἔνθα μέλισσαι
Σμάνεα πληρεῦσιν, καὶ δρύες ὑψίτεραι,
Ἔνθ' ὁ καλὸς Μίλων βαίνει ποσίν· αἱ δ' ἂν ἀφέρποι,

Χὠ

Reiskius; quod certe ut elegans non debebat commendari.

41. Νομοὶ] Νομὴ & νομαὶ ſunt in nonnullis Codd. minus recte.

42. Πλήθουσιν] Πλήσουσιν, deterius vulgato, legitur in duobus Codd. πηδῶσιν in Ed. Flor. πλήθοντι, Ed. *Br.*

43. Ἐπινίσσεται] In duobus Codd. ſcribitur, ἐπινείσσεται. hoc dedit *Br.* Iſta vero, Ἔνθ' ἁ καλὰ παῖς ἐπινίσσεται· quis credat Theocritea? Ἔνθ' ἁ καλὰ ποσσὶ 'πινίσσεται vulgato melius videbatur *Pierſono.*

Ibid. Αἱ δ' ἂν ἀφέρποι] Poſitum ex Codd. pro ἀφέρπῃ, ut & v. 47.

46. Σμάνεα πληροῦσιν] Vtrumque ſervandum eſt: in uno Cod. Σμήνεα legitur; in aliis πλαρεῦντι vel πλαρῶντι. quorum illud recepit *Brunckius.*

Ibid. Καὶ δρύες ὑψίτεραι] Καὶ δρύας ὑψιτέρας legendum putat *Reiskius*; ὑψιτέραις in Ed. ſcribitur Florent. — Sed neque hic verſus videtur *Theocriti*, nec ſane v. 48.

 49. Ὠ

Χὠ τὰς βῶς βόσκων, χ' αἱ βόες αὐότεραι.

ΜΕΝΑΛΚΑΣ.

Ὦ τράγε, τᾶν λευκᾶν αἰγᾶν ἄνερ, ὦ βάθος ὕλας
Μυρίον, ὦ σιμαὶ δεῦτ' ἐφ' ὕδωρ ἔριφοι·
Ἐν τήνῳ γὰρ τῆνος· ἴθ' ὦ κόλε, καὶ λέγε Μίλων',
Ὡς Πρωτεὺς φώκας, καὶ θεὸς ὤν, ἔνεμε.

ΔΑΦΝΙΣ.

Μή μοι γᾶν Πέλοπος, μή μοι χρύσεια τάλαντα
Εἴη ἔχειν, μηδὲ πρόσθε θέειν ἀνέμων·
Ἀλλ' ὑπὸ τᾷ πέτρᾳ τᾷδ' ᾄσομαι ἀγκὰς ἔχων τυ,
Σύν-

49. Ὦ τράγε] Hos etiam quatuor verſus non Menalcae, ſed Daphnidis perſonae tribuendos; verſum autem 53, & ſeptem ſequentes, Menalcae; ſuſpicatur *Reiskius*; quem ſequutus eſt *Brunckius*.

Ibid. Ὦ βάθος ὕ.] Pro ὦ ſcriptum ad mentem *Caſaub. Heinſii* & aliorum: id ipſum ex Codd. enotatum Schol. legit. Sed ſequens ὦ cum *Heinſio* non mutarem.

51. Λέγε Μίλων'] Pro Μίλων, ex duobus fuit Codd. receptum, quod probant *Reiskius*, & *Toupius*, recepitque *Brunckius*. Sed & haec, Ἐν τήνῳ γὰρ τῆνος. ἴθ' ὦ κόλε, καὶ λέγε Μίλων', Ὡς — ſatis ſunt abſurda, neque adeo *Theocriti*: ἴθ' ὦ' πόλε, corrigebant *Grotius* & *Heinſius*; ἴθ' ὦ καλέ, *Sam. Petitus*.

53. Μή μοι γᾶν] Omnino mutatum nolim. Repoſitum voluiſſet *Reiskius*, Μή μοι τὰν Π. eſſet illud, ipſo iudice, τὰ ἐν Πέλοπος βασιλείοις κτήματα.

Ibid. Χρύσεια τάλαντα] Κροίσοιο τάλαντα, ut probabiliter cor-

Σύννομα μᾶλ' ἐσορῶν, τὰν Σικελὰν ἐς ἅλα.

ΜΕΝΑΛΚΑΣ.

Δένδρεσι μὲν χειμὼν φοβερὸν κακὸν, ὕδασι δ' αὐχμὸς,
"Ορνισιν δ' ὕσπλαγξ, ἀγροτέροις δὲ λίνα·
'Ανδρὶ δὲ, παρθενικᾶς ἁπαλᾶς πόθος. ὦ πάτερ, ὦ Ζεῦ,
Οὐ μόνος ἠράσθην· καὶ τὺ γυναικοφίλας.
Ταῦτα μὲν ὧν δι' ἀμοιβαίων οἱ παῖδες ἄεισαν.
Τὰν πυμάταν δ' ᾠδὰν ὅτως ἐξᾶρχε Μενάλκας·

ΜΕΝΑΛΚΑΣ.

Φείδευ τᾶν ἐρίφων, φείδευ, λύκε, τῶν τοκάδων μευ,

Μηδ'

corrigit *Pierſonus*, admiſit *Brunckius*. Suam hic coniecturam, χρυσεῖ' 'Αταλάντας, in contextum inferre auſus eſt *Reiskius*.

56. Τὰν Σικελὰν ἐς ἅλα] Σικελικὰν ex uno alterove Codd. enotatur. Scribi potuit: Σύννομα μᾶλ' ἐσορῶν, Σικελικάν τ' ἐς ἅλα· vel, ut *Heinſio* placuit, τὰν Σικελάν τ' ἐς ἅλα. quod habet Ed. *Br.*

57. "Υδασι δ' αὐχμὸς] Οὔδασι legitur in duobus Codd. in Edd. primis, & apud *Stobaeum*: meam iuvenis coniecturam, οὔθασι *R.* in contextum intulit: nollem factum. *Br.* recte dedit φοβερὸν, κακὸν ὕδασιν αὐχμός.

61. Ταῦτα μὲν ὦν] Neque hic verſus neque ſequentes aliquot mihi videntur Theocritei, forte ſunt *Moſchi*.

63. Τᾶν ἐρίφων] Ex duobus Codd. ſcriptum pro τᾶν ἐρίφων. Apud *Stobaeum* legitur: Φείδευ τᾶν ἀρνῶν, φείδευ, λύκε, τᾶν ἐρίφων μευ.

64. Μηδ'

Μηδ' ἀδίκει μ', ὅτι μικκὸς ἐὼν πολλοῖσιν ὁμαρτέω.
Ὦ Λάμπουρε κύων, οὕτω βαθὺς ὕπνος ἔχει τύ;
Οὐ χρὴ κοιμᾶσθαι βαθέως σὺν παιδὶ νέμοντα.
Ταὶ δ' ὄϊες, μηδ' ὔμμες ὀκνεῖθ' ἁπαλᾶς κορέσασθαι
Ποίας· οὔτι καμεῖσθ' ὄκκα πάλιν ἅδε φύηται·
Σίττα νέμεσθε, νέμεσθε· τὰ δ' οὔθατα πλήσατε πᾶσαι,
Ὡς τὸ μὲν ὥρνες ἔχωντι, τὸ δ' ἐς ταλάρως ἀπόθωμαι.
Δεύτερος αὖ Δάφνις λιγυρῶς ἀνεβάλλετ' ἀείδεν.

ΔΑΦΝΙΣ.

Κἄμ' ἐκ τῶ ἄντρω σύνοφρυς κόρα ἐχθὲς ἰδοῖσα
Τὰς δαμάλας παρελεῦντα, καλὸν καλὸν ἦμες ἔφασκεν·
Οὐ μὰν οὐδὲ λόγον ἐκρίθην ἄπο τὸν πικρὸν αὐτᾷ,

'Αλ-

64. Μηδ' ἀδίκει μ'] Μηδ' ἀδικῇς μ', apud *Stobaeum* legitur, ex quo poſitum ὁμαρτέω, pro ἐμαρτῶ.

68. Οὔτι καμεῖσθ' ὄκκα] In Cod. legitur οὔτι κάμηθ'· in alio, οὔτι κάμησθ'. — ὄκκ' ἂν in MS. repertum placet *Reiskio*. — Verſu 69 Πλήθετε eſt in Reg. Pariſ. ut in Ed. Mediol.

71. Δεύτερος αὖ] Fruſtra tentat *Reiskius*. Quae ſequuntur, Κἄμ' ἐκ τῶ ἄντρω, quis credat eſſe *Theocriti*? In his Κἤμ' ἐκ ſcribi poterit cum *Wintertono*.

73. Παρελεῦντα] Ex Cod. poſitum, pro παρελῶντα· Παρελᾶντα, quod alibi legitur, hic in aliis eſt Codd. — Pro ἦμες ſcribitur & in Codd. ἦμεν· εἶμεν· εἶμες. εἶμεν Ed. *Br*.

74. Οὐδὲ λόγον ἐ. ἄ. τὸν πικρὸν] Τὸν μικρὸν corrigit *D. Heinſius*: quod adprobat *Toupius*; recepit *Brunckius*. In aliquot Codd. legitur, Οὐ μὰν οὐδὲ λόγων ἐκρίθην ἄπο τὸν πικρὸν

'Αλλὰ κάτω βλέψας τὰν ἁμετέραν ὁδὸν εἷρπον.
'Αδεῖ' ἁ φωνὰ τᾶς πόρτιος, ἁδὺ τὸ πνεῦμα·
'Αδὺ δὲ χὠ μόσχος γαρύεται, ἁδὺ δὲ χ' ἁ βῶς·
'Αδὺ δὲ τῶ θέρεος παρ' ὕδωρ ῥέον αἰθριοκοιτῆν·
Τᾷ δρυῒ ταὶ βάλανοι κόσμος, τᾷ μαλίδι μᾶλα.
Τᾷ βοῒ δ' ἁ μόσχος, τῷ βωκόλῳ αἱ βόες αὐταί.
Ὣς οἱ παῖδες ἄεισαν· ὁ δ' αἰπόλος ὧδ' ἀγόρευεν·

ΑΙΠΟΛΟΣ.

'Αδύ τι τὸ στόμα τοι, καὶ ἐφίμερος, ὦ Δάφνι, φωνά·
Κρέσσον μελπομένω τεῦ ἀκουέμεν ἢ μέλι λείχεν.
Λάσδεο τᾶς σύριγγος· ἐνίκησας γὰρ ἀείδων.
Αἰ δέ τι λῆς με καὶ αὐτὸν ἅμ' αἰπολέοντα διδάξαι,
Τή-

πικρὸν αὐτᾷ. Sed & haec & illa dedecent *Theocritum*.

76. 'Αδεῖ' ἁ] Mutari non debet. 'Αδεῖα edidit ex Ald. *Winterton.*

77. 'Αδὺ δὲ χὠ μόσχος] Verſus eſt in IX, 7. ubi v. 19, παρ' ὕδωρ ῥέον· ut hic v. 78.

78. Αἰθριοκοιτῆν] Poſitum ex Flor. Edit. pro αἰθριοκοιτεῖν. in Cod. MS. legitur αἰθριοκοιτᾶν. ——

80. 'Α μόσχος] 'Ο μόσχος, ex Aldi Ed. iam revocatum a *Reiskio*, ut genuinum tuetur *Brunckius*.

82. 'Αδύ τι] Qui ſequuntur verſus XII, & primi hoc in carmine XXVII, mihi videntur Theocritei.

83. Λείχεν] Ex Cod. ſcriptum, pro λείχειν.

84. Λάσδεο τᾶς σύριγγος] Ex duobus Codd. prodiit pro τὰς σύριγγας· atque ita iam correxerat *Scaliger*: vulgatam non abſurde tuetur *Reiskius*; alterum dedit & *Br.*

85. Αἰ δέ τι] Ex uno Cod. adnotatum, Αἰ δέ κε λῇς.

 87. Ηλγ-

Τήναν τὰν μιτύλαν δωσῶ τὰ δίδακτρά τοι αἶγα,
Ἅτις ὑπὲρ κεφαλᾶς αἰεὶ τὸν ἀμολγέα πληροῖ.
Ὡς μὲν ὁ παῖς ἐχάρη, καὶ ἀνάλατο, καὶ πλατάγησε
Νικήσας· οὕτως ἐπὶ ματέρα νεβρὸς ἅλοιτο.
Ὡς δὲ κατεσμύχθη καὶ ἀνετράπετο φρένα λύπᾳ
Ὤτερος· οὕτω καὶ νύμφα γαμηθεῖσ' ἀκάχοιτο.
Κὴκ τούτω Δάφνις παρὰ ποιμέσι πρᾶτος ἔγεντο,
Καὶ νύμφαν, ἄκρηβος ἐὼν ἔτι, Ναΐδα γᾶμεν.

N O-

87. Πληροῖ] * Πλαροῖ ſcribitur in uno certe Codice; male.
88. Ὡς μὲν ὁ παῖς] In his tentandis mirum quid evenerit *Scaligero*; cui *Heinſius* ne obloqui quidem auſus eſt.
Ibid. Ἀνάλατο] Vnius nititur auctoritate Codicis, pro ἀνήλατο repoſitum etiam a *Brunckio*.
89. Ἐπὶ ματέρα] Ἐπὶ ματέρι proſtat in uno Codice MS.
91. Ὤτερος· οὕτω] In hoc verſu, necdum emendate ſcripto; γαμεθεῖσ' in formam uſitatam γαμηθεῖσ' ex Cod. & primis Edd. fuit mutatum: pro οὕτω, ſcribitur ὣς in Edd. primis.
92. Δάφνις] In quibusdam legitur Codd. πρᾶτος παρὰ ποιμέσι Δάφνις ἔγεντο. atque ita edidit *Br.*
93. Ἄκρηβος] In ἄκραβος mutandum eſt, quod habet Ed. *Br.*

Vſ. 2.

ΝΟΜΕΥΣ, ἢ ΒΟΥΚΟΛΟΙ.

Εἰδύλλιον Θ'.

ΔΑΦΝΙΣ καὶ ΜΕΝΑΛΚΑΣ.

Βωκολιάσδεο Δάφνι· τὺ δ' ᾠδᾶς ἄρχεο πρᾶτος,
'Ωιδᾶς ἄρχεο πρᾶτος, ἐφεψάσθω δὲ Μενάλκας,
Μόσχως βωσὶν ὑφένῖες, ὑπὸ στείραισι δὲ ταύρως.
Χ'οἱ μὲν ἄμα βόσκοιν]ο, κ̣̀ ἐν φύλλοισι πλανῷν]ο,
Μηδὲν ἀτιμαγελεῦντες. ἐμὶν δὲ τὺ βωκολιάσδευ
Ἔμπροθεν· ἄλλοῖε δ' αὖθις ὑποκρίνοι]ο Μενάλκας.

ΔΑ-

Vſ. 2. 'Ωιδᾶς ἄρχεο πρᾶτος] 'Ωιδᾶς ἄρχεο Δάφνι, legitur in Ed. Florent. In Ed. *Brunckii*, πρᾶτος ἄειδε τὺ Δάφνι· συνεψάσθω δὲ M. In Ed. Flor. συναψάσθω.

4. Χ' οἱ μὲν ἄμα] Sic ſcribi commode potuit cum *Toupio*; poterit & ὁμᾶ, cum *Hoelzlino*. vel ἀμᾶ cum aliis. — Genuinum eſt πλανῷντο. πλανῶντο legitur in duobus Codd.

6. Ἔμπροθεν· ἄλλοθε δ' αὖθις ὑποκρίνοιτο M.] In his *Brunckium* ſequutus ſum; quia nihil dedit, niſi quod Codicibus nitatur; vulgo legebatur: Ἔμποθεν· ἄλλωθεν δὲ ποτικρίνοιτο M. Pro Ἔμποθεν *Iſ. Voſſ.* e *Gregor.* legebat Ἔν ποτ' ἔν· — Ἔμπροθεν praebuit Cod. Caeſ. pro ἔμπροσθε poſitum. in aliis eſt Codd. ἄλλοθι δ' αὖθις ὑποκρίνοιτο.

7. 'Αδὺ

ΔΑΦΝΙΣ.

Ἁδὺ μὲν ἁ μόσχος γαρύεται, ἁδὺ δὲ χ᾽ ἁ βῶς,
Ἁδὺ δὲ χ᾽ ἁ σύριγξ, χὠ βωκόλος· ἁδὺ δὲ κἠγών.
Ἐντὶ δέ μοι παρ᾽ ὕδωρ ψυχρὸν στιβάς· ἐν δὲ νένασται
Λευκᾶν ἐκ δαμαλᾶν καλὰ δέρματα, τάς μοι ἁπάσας
Λὶψ κόμαρον τρωγοίσας ἀπὸ σκοπιᾶς ἐτίναξε.
Τῶ δὲ θέρευς φρύγοντος ἐγὼ τόσσον μελεδαίνω,
Ὅσσον ἐρῶντε πατρὸς μύθων ἢ ματρὸς ἀκούειν.

Οὕτω Δάφνις ἄεισεν ἐμίν. οὕτω δὲ Μενάλκας.

ΜΕΝΑΛΚΑΣ.

Αἴτνα μᾶτερ ἐμά, κἠγὼ καλὸν ἄντρον ἐνοικέω
Κοίλαις ἐν πέτραισιν· ἔχω δέ τοι ὅσσ᾽ ἐν ὀνείρῳ

Φαί-

7. Ἁδὺ μὲν ἁ μόσχος] Quod *Wartono* placuit, ὁ μόσχος eſt in Ed. *Br*.

9. Ἐντὶ δέ μοι] Ed. *Br*. ἐντὶ δ᾽ ἐμίν. hoc, ubique repoſitum, in ſeqq. non memorabitur, niſi legatur in Codd.

12. Τῶ δὲ θέρευς] Pro Τοῦ δὲ θέρους, iam dedit *Winterton*. θέρευς in Codd. eſt & in Edd. primis. —

13. Ὅσσον ἐρῶντε] Sic cum *Toupio* ſcripſi pro ἐρῶντι, cuius loco placuit *Eldikio* ἐρῶν τι. ἐρῶντα eſt in Ed. Flor. pro καὶ ματρὸς ex Cod. Flor. prodiit ἢ ματρός.

15. Ἐνοικέω] Pro ἐνοικῶ, receptum fuit ex duobus Codd. Duo etiam Codd. in hoc v. dabant κἠγὼν, quod habet Ed. *Br*. ego hic quoque vulgatum praefero.

18. Κάρα

Φαίνονται, πολλὰς μὲν ὄϊς, πολλὰς δὲ χιμαίρας·
Ὧν μοι πρὸς κεφαλᾷ καὶ παρ' ποσὶ κώεα κεῖνται.
Ἐν πυρὶ δὲ δρυΐνῳ χορία ζέει, ἐν πυρὶ δ' αὖαι
Φαγοὶ χειμαίνοντος· ἔχω δέ τοι οὐδ' ὅσον ὤραν
Χείματος, ἢ νωδὸς καρύων, ἀμύλοιο παρέντος.

Τοῖς μὲν ἐπεπλατάγησα, καὶ αὐτίκα δῶρον ἔδωκα,
Δάφνιδι μὲν κορύναν, τάν μοι πατρὸς ἔτραφεν ἀγρὸς,
Αὐτοφυᾶ, τὰν οὐδ' ἂν ἴσως μωμάσατο τέκτων·
Τήνῳ δὲ στρόμβω καλὸν ὄστρακον, οὗ κρέας αὐτὸς
Σιτήθην, πέτραισιν ἐν Ἰκαρίαισι δοκεύσας,
Πέντε ταμὼν πέντ' οὖσιν· ὁ δ' ἐγκαναχήσατο κόχλῳ·
Βωκολικαὶ Μῶσαι μάλα χαίρετε, φαίνετε δ' ᾠδὰν
Τάν ποκ' ἐγὼ τήνοισι παρὼν ἄεισα νομεῦσι·

Μη-

18. Κώεα κεῖνται] Κεῖται in duobus eſt Codd. hinc in Ed. *Br.*

19. Ζέει] Commode ſic emendavit *Brunckius* vulgatum ζεῖ.

20, 21. Οὐδ' ὅσον ὤραν X. ἢ] Οὐ τόσον legi malebat *Heinſ.* οὐδ' ὅσον ὦ. X. ἢ ν. *Caſaubonus*; (hoc ex *Aldi* Ed. probat *Reiskius*) ἦν νωδὸς *Toupius*: mihi placent ex his οὐδ' ὅσον, & ἢ.

23. Ἔτραφεν] In Cod. Vindob. inventum, pro ἔτρεφεν, iure placuit *Brunckio*.

26. Σιτήθην] Hanc ceteris Codicum lectionibus, σιτάθην, σιτάσθην, σιτεύθην, praetuli, quam praebent tres Edd. primae.

Ibid. Ἐν Ἰκαρίαισι] Speciosa Codicis eſt Vatic. lectio ἐνὶ Καρίαισι, quam admiſit in ſuam Ed. *Br.*

29. Πα-

Μηκέτ' ἐπὶ γλώσσας ἄκρας ὀλοφυγδόνα φύσῃς·
Τέττιξ μὲν τέττιγι φίλος, μύρμακι δὲ μύρμαξ,
Ἴρηκες δ' ἴρηξιν· ἐμὶν δ' ἁ Μῶσα κ᾽ ᾠδά.
Τᾶς μοι πᾶς εἴη πλεῖος δόμος· οὔτε γὰρ ὕπνος,
Οὔτ' ἔαρ ἐξαπίνας γλυκερώτερον, οὔτε μελίσσαις
Ἄνθεα, ὅσσον ἐμὶν Μῶσαι φίλαι· οὓς γὰρ ὁρεῦντι
Γαθεῦσαι, τώσδ' οὔτι ποτῷ δαλήσατο Κίρκα.

ΕΡΓΑ-

29. Παρὼν] In πρώαν eſſe mutandum, quod *Toupius* aliquando coniecerat, contendit, neque immerito, *Brunckius*; qui in hunc quoque v. recepit, ἐγὼν τήνοιτι.

32. Ἴρηκες] Praeſtat alteri Ἴρηξ, vel Ἴραξ. quae leguntur etiam in Codd.

33. Πλεῖος] Πλῆος eſt in Ed. *Br.*

34. Οὔτ' ἔαρ ἐξαπίνας] Hoc, in ἐργατίναις mutatum ab *Heinſio*, probante *Pierſono*, tuetur *Toupius*: ἔαρ *Eldikio* mutandum videbatur in ἔδαρ. mihi ſcripſiſſe videtur: Οὔτ' ἔδαρ ἐργατίναις γλυκερώτερον. —

35, 36. Οὓς γὰρ ὁρεῦντι Γαθεῦσαι] Pro vulgatis, οὓς γὰρ ὁρῶσαι Γαθεῦσιν, ponere cum *Br.* non dubitavi; quum ὁρεῦντι legatur in optimis Codd. — Pro τώσδ' οὔτι, male *Winterton.* edidit τὼς οὔτι.

X, vſ. 1. Τί νῦν ὦ 'ζυρὲ πεπόνθης] In Codd. & primis Edd. οἰζ. vel ὀϊζυρὲ ſcribitur; in uno ſaltem πεπόνθης· quod, pro πεπόν-

ΕΡΓΑΤΙΝΑΙ, ἢ ΘΕΡΙΣΤΑΙ.

Εἰδύλλιον ί.

ΜΙΛΩΝ καὶ ΒΑΤΤΟΣ.

Ἐργατίνα Βουκαῖε, τί νῦν, ὢ ᾽ζυρὲ, πεπόνθης;
Οὔτε τὸν ὄγμον ἄγειν ὀρθὸν δύνα, ὡς τοπρὶν ἄγες·
Οὐδ' ἅμα λαιοτομεῖς τῷ πλατίον, ἀλλ' ὑπολείπῃ,
Ὥσπερ ὄϊς ποίμνας, τᾶς τὸν πόδα κάκτος ἔτυψεν.
Ποῖός τις δείλαν τὺ καὶ ἐκ μέσω ἄματος ἐσσῇ,

Ὅς

πεπόνθεις, cum *Br*. recepi.

2. Οὔτε τὸν] Ex Edd. antiquis illud recte iam revocavit *Wintertonus*, pro Οὐδ' ἐὸν, quod erat correctoris: οὔτε τὸν optimi dant Codd. & probat *Toupius*. Qui οὐδ' ἐὸν reliquit, δύνῃ poſuit *Br*.

3. Ἀλλ' ὑπολείπῃ] Non deterior eſt optimorum Codd. lectio, ἀπολείπῃ, quam recepit *Br*.

4. Τᾶς τὸν πόδα κάκτος] Τᾶς optime poſitum pro ἇς· quod in primis eſt Edd. firmant Codices. *Salmaſ.* in Cod. invenit Palat. τὰν τὸν πόδ' ἄκακτος ἔτυψε. genuinum eſt κάκτος.

5. Δείλαν τὺ καὶ ἐκ μέσω ἄματος] Egregiam hanc lectionem recepit *Theocr.* ex Vaticano Cod. pro vulgatis, Δείλαν τε (γε Cod. Pariſ. & Ed. Mediol.) καὶ ἐν μέσῳ ἄματος. *Reiskio* placuit etiam ἐκ μέσω ἄματος. utrumque dedit *Br.* ſed nollem ἐσσὶ dediſſet pro ἐσσῇ.

6. Ὅς

Ὃς νῦν ἀρχόμενος τᾶς αὔλακος οὐκ ἀποτρώγεις;

ΒΑΤΤΟΣ.

Μίλων ὀψαμάτα, πέτρας ἀπόκομμ' ἀτεράμνω,
Οὐδαμά τοι συνέβα ποθέσαι τινὰ τῶν ἀπεόντων;

ΜΙΛΩΝ.

Οὐδαμά. - τίς δὲ πόθος τῶν ἔκτοθεν ἐργάτᾳ ἀνδρί;

ΒΑΤΤΟΣ.

Οὐδαμά νυν συνέβα τοι ἀγρυπνῆσαι δι' ἔρωτα;

ΜΙΛΩΝ.

Μηδέ γε ξυμβαίη· χαλεπὸν χορίω κύνα γεῦσαι.

ΒΑΤ-

6. Ὃς νῦν ἀρχόμενος] Vere mihi *Heinſius* emendaſſe videtur, ἀρχομένω, nempe ἄμητος· vocem αὔλακος mutatam voluit in ὤλακος.

10. Οὐδαμά νυν] Sic, pro Οὐδαμὰ νῦν, ſcripſerat *H. Steph.* atque ita ſcribendum recte monuit *D. Heinſ.* —

11. Μηδέ γε ξυμβαίη] Pro Μηδὲ ξυμβ. ſcriptum fuit ex Codd. ut elegantius.

Ibid. Χαλεπὸν χορίω] Hoc, a *Caſaubono* repoſitum, pro χορίων, multi Codices confirmarunt.

13. Ἐκ πίθω ἀντλεῖς δῆλον] Πηλὸν (*vinum*) corrigunt *Jer. Hoelzlinus* & *Jo. Uptonus*: *vinum* Siciliensibus δηλὸν dictum *Toupius* in *Suid.* ſuſpicatur. *Brunckius* edidit πηλόν. ἐγὼν δ' ἔχω.

Ibid. Ἔχω

ΒΑΤΤΟΣ.

Ἀλλ᾽ ἐγὼ, ὦ Μίλων, ἔραμαι σχεδὸν ἑνδεκαταῖος.

ΜΙΛΩΝ.

Ἐκ πίθω ἀντλεῖς δῆλον· ἐγὼ δ᾽ ἔχω ὐδ᾽ ἄλις ὄξος.

ΒΑΤΤΟΣ.

Τοιγάρτοι πρὸ θυρᾶν μευ ἀπὸ σπόρω ἄσκαλα πάντα.

ΜΙΛΩΝ.

Τίς δὲ τὺ τᾶν παίδων λυμαίνεται;

ΒΑΤΤΟΣ.

Ἁ Πολυβώτα,

Ἁ πρὰν ἀμώντεσσι παρ᾽ Ἱπποκόωντι ποταύλει.

ΜΙ-

Ibid. Ἔχω οὐδ᾽ ἄλις ὄξος] Servari poterit: οὐδ᾽ ἄλις ὄξευς corrigebant *Scaliger* & *Hoelzlinus*: ὄξους, ex uno Vatic. Cod. adnotatum, probat *Toupius*.

14. Πρὸ θυρᾶν μευ ἀπὸ σπόρω] Ex Codd. cum *Wartono* ſcribi poterit, πρὸ θυρᾶν μοι. Pro σπόρω, legendum σποδῶ ſuſpicantur *Reiskius* & *Toupius*: hoc etiam recepit *Br*.

15. Τίς δὲ τὺ τᾶν παίδων] Sic iſta recte ſcribuntur in Codd. & plerisque Edd. In primis editum, Τίς δέ τοι τῶν π. a *R*. non debebat revocari: τῶν exhibent Cod. Pariſ. Edd. Mediol. & Ald.

16. Ἁ πρὰν] Idem verſus eſt in VI, 41. In Codd. nonnullis hic etiam ſcribitur Ἱπποκίωνι· & ποκ᾽ αὔλει, pro ποταύλει. utrumque admiſerat *Br*. qui poſtea monuit ſervandum ποταύλει.

 18. Χροΐ-

ΜΙΛΩΝ.

Εὗρε θεὸς τὸν ἀλιτρόν· ἔχεις πάλαι ὧν ἐπεθύμεις.
Μάντις τοι τὰν νύκτα χροΐξεται ἁ καλαμαία.

ΒΑΤΤΟΣ.

Μωμᾶσθαι μ' ἄρχη τύ. τυφλὸς δ' οὐκ αὐτὸς ὁ Πλοῦτος,
Ἀλλὰ καὶ ὡ φρόντιστος Ἔρως· μηδὲν μέγα μυθεῦ.

ΜΙΛΩΝ.

Οὐ μέγα μυθεῦμαι· τὺ μόνον κατάβαλλε τὸ λαῖον,
Καί τι κόρας φιλικὸν μέλος ἀμβάλευ· ἅδιον οὕτως
Ἐργαξῇ· καὶ μὰν πρότερόν ποκα μωσικὸς ἦσθα.

ΒΑΤ-

18. Χροΐξεται ἁ κτλ.] Ex Codd. & prima Ed. receptum fuit pro χροΐζεται ἁ. dederat illud iam *Wintertonus*. Χροΐξεῖται, ab *H. Steph.* probatum, legitur in Schol. Χροΐξεῖθ' ἁ καλαμαία placuit *T. H.* & *Wartono*, neque mihi diſplicet. Χροΐξεῖται καλαμαία, *Br.* Ed.

19. Τυφλὸς] In prima legitur Ed. τυφλὸν δ' οὐκ αὐτὸς ὁ Πλοῦτος· genuinum poterat hoc videri, ſi eſſet in Codd. MSS.

23. Μουσικὸς] Mutandum non eſt; quamvis Μῶσαι dicantur.

25. Ἀψεῖσθε] Sic ſcribitur in primis Edd. ut in Cod. Pariſ. pro ἄψησθε. ποιεῖτε poſitum, pro ποεῖτε, ex Codd.

26. Βομβύκα] Βαμβύκα ſcribitur in Cod. Pariſ. hic & infra. bis etiam in Argumento.

27. Ἐγὼ δὲ μόνος] Ἐγὼ δὲ μόνον μελίχλωρον, legendum puta-

ΒΑΤΤΟΣ.

Μῶσαι Πιερίδες, συναείσατε τὰν ῥαδινάν μοι
Παῖδ᾽· ὧν γάρ χ᾽ ἅψεισθε, θεαὶ, καλὰ πάντα ποιεῖτε·
Βομβύκα χαρίεσσα, Σύραν καλέοντι τὺ πάντες,
Ἰσχνὰν, ἁλιόκαυστον· ἐγὼ δὲ μόνος μελίχλωρον.
Καὶ τὸ ἴον μέλαν ἐντὶ, καὶ ἁ γραπτὰ ὑάκινθος·
Ἀλλ᾽ ἔμπας ἐν τοῖς στεφάνοις τὰ πρᾶτα λέγονται.
Ἁ αἶξ τὸν κύτισον, ὁ λύκος τὰν αἶγα διώκει,
Ἁ γέρανος τὤροτρον· ἐγὼ δ᾽ ἐπὶ τὶν μεμάνημαι.
Αἴθέ μοι ἦσαν ὅσα Κροῖσον πόκα φαντὶ πεπᾶσθαι,
Χρύσεοι ἀμφότεροί κ᾽ ἀνεκείμεθα τᾷ Ἀφροδίτᾳ·
Τὼς αὐλὼς μὲν ἔχοισα, καὶ ἢ ῥόδον, ἢ τύγε μᾶλον,

Σχῆ-

putabat *H. Stephanus*; mihi vulgatum praeſtare videtur.

29. Πρᾶτα] Pro πρῶτα, ex Cod. recte repoſuit *Br.*

32. Αἴθέ μοι ἦσαν] Omiſſa voce πόκα, ſic verſus legitur in Codd. Rom. Vatic. Pariſ. & in duabus Edd. primis: Αἴθέ μοι εἴησαν ὅσα Κροῖσον φαντὶ πεπᾶσθαι. In aliis Codd. legitur vox πόκα, & ἦν vel ἦσαν· in uno, ut in Ed. Flor. ἧς. hoc placet *Toupio* legenti, Αἴθε μοι ἧς ὅσσα Κροῖσόν ποκα φαντὶ πεπᾶσθαι. Scribi quoque potuit, ſyllaba per caeſuram producta: Αἴθε μοι εἴησαν Κροῖσον ὅσα φαντὶ πεπᾶσθαι.

33. Τᾷ Ἀφροδίτᾳ] Scriptum ex Codd. pro τῇ Ἀφροδίτᾳ. dederat iam *Winterton.* Pro κ᾽ ἀνεκείμεθα, in primis Edd. & in Cod. Pariſ. τ᾽ ἀνεκ. in quibusdam Codd. legere licet, κατακείμεθα· κ᾽ ἀνακείμεθα· & ἀνακείμεθα.

34. Ἢ τύγε] Cum *Toupio* potius ſcribendum: ἢ τύγα μᾶλον. quod recepit *Br.*

Σχῆμα δ' ἐγὼ καὶ καινὰς ἐπ' ἀμφοτέροισιν ἀμύκλας.
Βομβύκα χαρίεσσ', οἱ μὲν πόδες ἀστράγαλοι τεῦς,
Ἁ φωνὰ δὲ τρύχνα· τὸν μὰν τρόπον οὐκ ἔχω εἰπεῖν.

ΜΙΛΩΝ.

Ἦ καλὰς ἄμμε ποιῶν ἐλελήθη βώκος ἀοιδάς·
Ὡς εὖ τὰν ἰδέαν τᾶς ἁρμονίας ἐμέτρησεν.
Ὢ μοι τῶ πώγωνος, ὃν ἀλιθίως ἀνέφυσας.
Θᾶσαι δὴ καὶ ταῦτα τὰ τῶ θείω Λυτιέρσα·

Δάματερ πολύκαρπε, πολύσταχυ, τοῦτο τὸ λᾶϊον
Εὔεργόν τ' εἴη καὶ κάρπιμον ὅττι μάλιστα.

Σφίγγετ', ἀμαλλοδέται, τὰ δράγματα, μὴ παριών τις

Εἴ-

35. Σχῆμα] Servandum putant *Scaliger*, *Caſaubon*. *Berglerus*: Σχοῖμι δ' ἐγὼ legitur in duobus certe Codd. ut lectum fuit a Schol. & *Vrſino*. Cui στέμμα venerat in mentem, *Toupius* tamen nil mutandum decernit.

36. Τεῦς] Pro τεῦ, ex Ed. recepi Florent. probatum etiam a *Br*.

37. Ἁ φωνὰ δὲ τρύχνα] In aliquot Codd. & in Ed. Florent. legitur, τρύχνος. hoc edidit *Br*.

Ibid. Τὸν μὰν τρόπον] Ex Codd. & Florent. Ed. poſitum, pro τὸν δ' αὖ τρόπον. Pro εἰπεῖν forte ſcripſerat εἰπῆν, ut Ed. *Br*. qui praeterea dedit, τὸν δὲ τρόπον.

38. Ποιῶν ἐλελήθη] Ex Codd. & primis Edd. poſui, pro ποιῶν ἐλελήθει.

40. Ὃν ἀλιθίως ἀνέφυσας] Omnino ſcribendum videtur cum *T. H.* ὃν ἀλιθίως ἀνέφυσα.

45. Ὀ-

Εἴπῃ, σύκινοι ἄνδρες, ἀπώλετο χ' οὗτος ὁ μισθός.

Ἐς βορέην ἄνεμον τᾶς κόρθυος ἁ τομὰ ὔμμιν·
Ἢ ζέφυρον βλεπέτω· πιαίνεται ὁ στάχυς οὕτως.

Σῖτον ἀλοιῶντας φεύγεν τὸ μεσαμβρινὸν ὕπνον·
Ἐκ καλάμας ἄχυρον τελέθει ταμόσδε μάλιστα.

Ἄρχεσθαι δ' ἀμῶντας ἐγειρομένω κορυδαλλῶ·
Καὶ λήγειν, εὕδοντος· ἐλιννῦσαι δὲ τὸ καῦμα.

Εὐκτὸς ὁ τῶ βατράχω, παῖδες, βίος· οὐ μελεδαίνει
Τὸν τὸ πιεῖν ἐγχεῦντα· πάρεστι γὰρ ἄφθονον αὐτῷ.

Κάλλιον, ὦ 'πιμελητὰ φιλάργυρε, τὸν φακὸν ἕψειν,

Μὴ

43. Ὀττιμάλιστα] Iunctim, pro ὅττι μάλιστα, dedit *Wintertonus.*

45. Εἴπῃ] Ex uno Cod. enotatum, vulgato Εἴποι recte praetulit *Br.*

48. *Σῖτον ἀλοιῶντας*] Quod *Scaligero* iam placuit, in Codicibus repertum, repoſitum fuit, pro ἀλοιῶντες. Ex uno Cod. Vatic. haec lectio verſus prodiit: Σῖτον ἀλοιῶντας φεύγει τὸ μεσαμβρινὸν ὕπνος. *Reiskius* ἀλοιῶντες ſervandum iudicat. —— vſ. 49. ταμόσδε ſcripſi cum *Br*. pro τημόσδε.

50. Ἄρχεσθαι δ' ἀμῶντας] Interiectum illud δ' abeſt ab Edd. primis: ſic edidit hunc vſ. *Br.* ἄρχεσθ' ἀμῶντας ἅμ' ἐγειρομένω κορυδαλλῷ.

51. Ἐλιννῦσαι] Hic etiam ἐλιννῦσαι ſcribitur in optimis Codd. & recepit illud *Br.*

53. Τὸν φακὸν] Pro τὼς φακὼς, repoſui auctoritate Codicum, Edit. Flor. *Stobaei*, & Schol. *Ariſtoph.*

Μὴ 'πιτάμης τὰν χεῖρα καταπρίων τὸ κύμινον.

Ταῦτα χρὴ μοχθεῦντας ἐν ἁλίῳ ἄνδρας ἀείδεν.
Τὸν δὲ τεὸν, Βωκαῖε, πρέπει λιμηρὸν ἔρωτα
Μυθίσδεν τᾷ ματρὶ κατ' εὐνὰν ὀρθρευοίσᾳ.

ΚΥΚΛΩΨ.

Εἰδύλλιον ιά.

Οὐδὲν ποτὶ τὸν ἔρωτα πεφύκει φάρμακον ἄλλο,
Νικία, οὔτ' ἔγχριστον, (ἐμὶν δοκεῖ) οὔτ' ἐπίπαστον,
Ἢ ταὶ Πιερίδες· κοῦφον δέ τι τοῦτο καὶ ἁδὺ
Γίνετ' ἐπ' ἀνθρώποις· εὑρῆν δ' οὐ ῥάδιον ἐντί.

Γινώσ-

57. Βουκαῖε] Doricum Βωκαῖε ſervavit Cod. Pariſ.

XI, 2. Ἐμὶν δοκεῖ] Ἐμὶν δοκὲν viro Doctiſſ. placebat: alterum eſt Theocriteum. —— Ἐπίπαστον male fuit ſuſpectum.

4. Γίνετ' ἐπ' ἀνθρώποις] Γ. ἐν ἀνθρώποις correxerat in libro ſuo *T. H. Reiskius* ſic iſta diſtinguenda putabat: κοῦφον δέ τι τοῦτο καὶ ἁδὺ Γίνετ'· ἐπ' ἀνθρώποις εὑρῆν δ' οὐ ῥάδιόν ἐστι. haec dedit *Br.* & formam Doricam ἐντί, quam ex Codd. recepi.

7. Ἁμῖν] Codices dederunt pro ἡμῖν.

10. Ἤρατο δ' οὔτι ῥόδοις] In hoc verſu κικίννοις ex Codd. poſi-

Γινώσκεν δ' οἶμαι τὺ καλῶς, ἰατρὸν ἐόντα,
Καὶ ταῖς ἐννέα δὴ πεφιλαμένον ἔξοχα Μοίσαις.
Οὕτω γοῦν ῥάϊστα διᾶγ' ὁ Κύκλωψ ὁ παρ' ἁμῖν,
Ὠρχαῖος Πολύφαμος, ὅκ' ἤρατο τᾶς Γαλατείας,
Ἄρτι γενειάσδων περὶ τὸ στόμα τὼς κροτάφως τε·
Ἤρατο δ' οὔτι ῥόδοις, οὐ μάλοις, οὐδὲ κικίννοις,
Ἀλλ' ὀλοαῖς μανίαις· ἁγεῖτο δὲ πάντα πάρεργα.
Πολλάκι ταὶ ὄϊες ποτὶ τ' αὔλιον αὐταὶ ἀπῆνθον
Χλωρᾶς ἐκ βοτάνας· ὁ δὲ, τὰν Γαλάτειαν ἀείδων,
Αὐτῶ ἐπ' ἀϊόνος κατετάκετο φυκιοέσσας,
Ἐξ ἀοῦς, ἔχθιστον ἔχων ὑποκάρδιον ἕλκος
Κύπριος ἐκ μεγάλας, ἅ οἱ ἥπατι πᾶξε βέλεμνον.
Ἀλλὰ τὸ φάρμακον εὗρε· καθεζόμενος δ' ἐπὶ πέτρας
Ὑψηλᾶς, ἐς πόντον ὁρῶν ἄειδε τοιαῦτα·
Ὦ λευκὰ Γαλάτεια, τί τὸν φιλέοντ' ἀποβάλλῃ;

Λευ-

poſitum pro *κικίνοις*· cuius loco *σελίνοις* eleganter emendabat *Heinſius.* — In Codd. ſic iſta leguntur: Ἤ. *δ' οὐ μάλοις, οὐδὲ ῥόδοις.* vel *οὐ μ. οὐδ' αὖ ῥόδοις*, & *ῥόδῳ.*

14. Αὐτῶ] Recte tuentur *Koenius* & *Toupius*: Αὐτεῖ ſcribendum putabat *Heinſius.*

16. Ἅ οἱ ἥπατι] Hoc, a *Toupio* probatum, ex Codd. reſtitutum fuit, pro *τὸ οἱ ἥπατι.*

17. Καθεζόμενος] Scribendum videtur *καθεσδόμενος*, ut Ed. *Br.*

18. Ἄειδε τοιαῦτα] In duobus legitur Codd. *τοιαῦτ' ἤειδεν.*

20. Ποτ-

Λευκοτέρα πακτᾶς ποτιδεῖν, ἁπαλωτέρα δ' ἀρνός,
Μόσχω γαυροτέρα, φιαρωτέρα ὄμφακος ὠμᾶς·
Φοιτῇς δ' αὖθ' οὕτως, ὄκκα γλυκὺς ὕπνος ἔχῃ με,
Οἴχῃ δ' εὐθὺς ἰοῖσα, ὄκα γλυκὺς ὕπνος ἀνῇ με.
Φεύγεις δ' ὥσπερ ὄϊς πολιὸν λύκον ἀθρήσασα.
Ἠράσθην μὲν ἔγωγα τεοῦς, κόρα, ἁνίκα πρᾶτον
Ἦνθες ἐμᾷ σὺν ματρὶ, θέλοισ' ὑακίνθινα φύλλα
Ἐξ ὄρεος δρέψασθαι· ἐγὼ δ' ὁδὸν ἁγεμόνευον.
Παύσασθαι δ' ἐσιδών τυ καὶ ὕστερον οὐδέτι πω νῦν
Ἐκ τήνω δύναμαι· τὶν δ' οὐ μέλει, οὐ μὰ Δί', οὐδέν.
Γινώσκω, χαρίεσσα κόρα, τίνος οὕνεκα φεύγεις·
Οὔ-

20. Ποτιδεῖν] Ed. *Br.* ποτιδῆν.

22. Φοιτῇς δ' αὖθ' οὕτως] Scribendum putat *Eldikius*, Φοιτῇς μὰν τουτᾶθ', ὄκκα — *inde venis*, e mari nempe: *Luzacius*, Φοιτῇς δ' ὧδ' αὕτως, *huc vero fruſtra venis.* & verſu ſeq. Οἴχῃ δ' εὐθὺς ἰοῖσ' ὄκκα. — Φοιτῇς δ' ἐνταυτοῖ emendandum ſuſpicatur *Brunckius.* Vocibus aliquot transpoſitis ſic hos duo verſus legendos putat *Waſſenbergius*: Φοιτῇς δ' εὐθὺς ἰοῖσα, ὄκα γλυκὺς ὕπνος ἔχῃ με, Οἴχῃ δ' αὖθ' οὕτως, ὄκκα γλυκὺς ὕπνος ἀνῇ με.

25. Ἠρ. μ. ἔγωγα τεοῦς, κόρα] Ex Codd. haec prodierunt pro vulgatis, Ἠρ. μ. ἔγωγε κόρα τεῦ. τεοῦς adfirmavit *Toupius.*

26. Ἐμᾷ σὺν ματρί] Ἐᾶ σὺν μ. probabilis eſt *Aurati* correctio. Pro ἐμᾷ legitur & in Codd. ἐμοὶ, & lectum fuiſſe videtur ὁμᾷ. ἐᾶ probat & *Br.*

27. Ἀγεμόνευον] Pro ἡγεμόνευον ex Codice fuit receptum.

33. Εἴς δ' ἐφθ. ἔπεστι] Sic ſcribendum, non ὕπεστι, vere monuit *Toupius.* Pro Εἴς in nonnullis legitur Codd. Ἧς,
pro-

Οὕνεκά μοι λασία μὲν ὀφρῦς ἐπὶ παντὶ μετώπῳ
Ἐξ ὠτὸς τέταται ποτὶ θὤτερον ὧς μία μακρά·
Εἷς δ' ὀφθαλμὸς ἔπεστι, πλατεῖα δὲ ῥὶς ἐπὶ χείλει.
Ἀλλ' ὡὑτὸς, τοιοῦτος ἐὼν, βοτὰ χίλια βόσκω,
Κἠκ τούτων τὸ κράτιστον ἀμελγόμενος γάλα πίνω·
Τυρὸς δ' οὐ λείπει μ' οὔτ' ἐν θέρει, οὔτ' ἐν ὀπώρῃ,
Οὐ χειμῶνος ἄκρῳ· ταρσοὶ δ' ὑπεραχθέες αἰεί.
Συρίσδεν δ' ὡς οὔτις ἐπίσταμαι ὧδε Κυκλώπων,
Τὶν, τὸ φίλον γλυκύμαλον, ἅμα κἠμαυτὸν ἀείδων,
Πολλάκι νυκτὸς ἀωρί· τρέφω δέ τοι ἕνδεκα νεβρὼς
Πάσας ἀμνοφόρως, καὶ σκύμνως τέσσαρας ἄρκτων.

Ἀλλ'

probatum a *Koenio*, & receptum fuit a *Br.* alterum potius in his ſervandum videtur. —— Χείλει recte ſcriptum in optimis Codd. & Edd. non χείλη. —— Poſt hunc verſum inſerendum 50 hujus Eid. iudicat *Hemſterhuſius*, cui *Brunckius* adſentitur.

34. Ἀλλ' ὡὑτὸς] In uno Flor. eſt Ἀλλ' αὔτως· in Pariſini margine, Ἄλλως· Ἀλλ' αὔτως.

35. Ἀμελγόμενος] Pro ἀμελγόμενον, ex Codd. & vett. Edd. recepi cum *Reiskio*, & *Brunckio*; in cuius Ed. v. 36, eſt ὀπώρᾳ.

39. Ἅμα] Scriptum cum *Toupio* pro ἁμᾶ. Forſan & hic ὁμᾶ poni potuerat.

41. Πάσας ἀμνοφόρως] Μαννοφόρως praebent Scholia, Codices aliquot, Edd. Flor. & Rom. verum iudicant *D. Heinſ.* & *S. Bochartus*; recepit *Brunckius*: *Reiskio* placebat μαννοφόρως, quod nulla nititur auctoritate: Corrigit *Eldikius*: μαλλοφόρως, καὶ σκύμνως τέσσαρας ἄρκτω.

43. Ὀρε-

Ἀλλ' ἀφίκευ τὺ ποτ' ἄμμε, καὶ ἑξεῖς οὐδὲν ἔλασσον·
Τὰν γλαυκὰν δὲ θάλασσαν ἔα ποτὶ χέρσον ὀρεχθῆν.
Ἅδιον ἐν τὤντρῳ παρ' ἐμὶν τὰν νύκτα διαξεῖς·
Ἐντὶ δάφναι τηνεὶ, ἐντὶ ῥαδιναὶ κυπάρισσοι,
Ἐντὶ μέλας κισσὸς, ἔντ' ἄμπελος ἁ γλυκύκαρπος·
Ἐντὶ ψυχρὸν ὕδωρ, τό μοι ἁ πολυδένδρεος Αἴτνα
Λευκᾶς ἐκ χιόνος, ποτὸν ἀμβρόσιον, προΐητι.
(Τίς κεν τῶνδε θάλασσαν ἔχειν ἢ κύμαθ' ἕλοιτο;)
[Αἰ δέ τοι αὐτὸς ἐγὼν δοκέω λασιώτερος ἦμεν,]
Ἐντὶ δρυὸς ξύλα μοι, καὶ ὑπὸ σποδῷ ἀκάματον πῦρ·
Καιόμενος δ' ὑπὸ τεῦς καὶ τὰν ψυχὰν ἀνεχοίμαν,

43. Ὀρεχθῆν] Pro ὀρεχθεῖν ſcriptum fuit ex Codd.
49. Τίς κεν τῶνδε] Sic recte videntur iſta ſcribi: leguntur & in Codd. Τίς κᾶν τῶνδε· κᾴν τῷδε· ἂν τῶνδε. *Brunckius* edidit, Τίς κα τῶνδε.
Ibid. Κύμαθ' ἕλοιτο] Hoc verbum tentari non debebat.
50. [Αἰ δέ τοι —] Hunc verſum, (in quem ἐγὼν & ἦμεν, pro vulgatis, ex Codd. recepi:) tanquam in hac ſede alienum. poſt verſum 33. collocandum arbitrabatur *Tiberius Hemſterhuſius*. Ob proxime ſequentem, in alium, quam vulgo fit, ſenſum accipiendum, hic ſervandum cenſet *Io. Luzacius*.
52. Ὑπὸ τεῦς] Ex Ed. Flor. pro τεῦ, τεῦς hic, & v. 55, fuit receptum.
Ibid. Καὶ τὰν] Non debebat a *D. Heinſio* in καττὰν mutari.
53. Καὶ τὸν ἕν' ὀφθ.] Ναὶ eleganter *Heinſius* emendabat: alterum cum legatur in Codd. hic etiam ſervandum videtur.
54. Ἔτεκέν μ' ἁ μ.] Ed. *Br.* ἔτεκέ μ' ἁ μ.

Καὶ τὸν ἕν' ὀφθαλμὸν, τῷ μοι γλυκερώτερον οὐδέν.
Ὤιμοι, ὅτ' οὐκ ἔτεκέν μ' ἁ μάτηρ βράγχι' ἔχοντα,
Ὡς κατέδυν ποτὶ τὶν, κὴ τὰν χέρα τεῦς ἐφίλασα,
Αἰ μὴ τὸ σόμα λῇς· ἔφερον δέ τοι ἢ κρίνα λευκὰ,
Ἢ μάκων' ἀπαλὰν ἐρυθρὰ πλαταγώνι' ἔχοισαν.
Ἀλλὰ τὰ μὲν θέρεος, τὰ δὲ γίνεται ἐν χειμῶνι·
Ὥστ' οὐκ ἄν τοι ταῦτα φέρειν ἅμα πάντ' ἐδυνάθην.
Νῦν μὰν, ὦ κόριον, νῦν αὐτόθι νεῖν γε μαθεῦμαι,
Αἴκα τις σὺν ναῒ πλέων ξένος ὧδ' ἀφίκηται·
Ὡς κεν ἴδω τί ποθ' ἁδὺ κατοικῆν τὸν βυθὸν ὔμμιν.
Ἐξένθοις, Γαλάτεια, κὴ ἐξενθοῖσα λάθοιο

(Ὥσπερ

55. Ποτὶ τὶν] In primis Edd. ut & in Cod. Pariſ. legitur ἐπὶ τίν.

56. Αἰ μὴ τὸ στ.] Αἴκα μὴ στόμα λῇς, lectio Codicis a *Schotto* enotata non diſplicet.

57. Ἐρυθρὰ πλαταγώνι' ἔχοισαν] Πλαταγώνι' ἔχοισαν ἐρυθρά· ut eſt in uno certe Cod. praeſtat vulgato ordini: quem praetulit *Wartonus*, verborum ordinem admiſit *Brunckius*; qui, — v. 59, edidit τὶν pro τοὶ, & ἐδυνάσθην.

60. Ὦ κόριον, νῦν αὐτόθι νεῖν γε] Genuina videntur. Pro αὐτόθι corrigere tentabat *Eldikius*, αὖ ποκα. Ὦ κόριυα eſt in Ed. Ald. aliisque. in prima Med. & in duobus Codd. ὦ Γαλάτεια, νῦν τό γε νεῖν γε μ. Pro νῦν αὐτόθι, in Ed. Flor. νῦν αὐτόγα. in Cod. Vatic. νῦν αὖ τό γε νεῖν μεμ. alia *R*. excogitavit.

62. Ὡς κεν ἴδω] Recte ſe habet: qui nuper dederat ὡς εἰδῶ, vulgatam poſtea probavit. — Pro κατοικεῖν, editum κατοικῆν ex Ed. Junt.

64. Ἐ-

("Ωσπερ ἐγὼν νῦν ὧδε καθήμενος) οἴκαδ' ἀπενθεῖν.
Ποιμαίνειν δ' ἐθέλοις σὺν ἐμὶν ἅμα, καὶ γάλ' ἀμέλγειν,
Καὶ τυρὸν πᾶξαι, τάμισον δριμεῖαν ἐνεῖσα.
Ἁ μάτηρ ἀδικεῖ με μόνα, καὶ μέμφομαι αὐτᾷ·
Οὐδὲν πᾶ ποχ' ὅλως ποτὶ τὶν φίλον εἶπεν ὑπὲρ μεῦ,
Καὶ ταῦτ', ἆμαρ ἐπ' ἆμαρ ὁρεῦσά με λεπτὸν ἐόντα.
Φασῶ τὰν κεφαλὰν καὶ τὼς πόδας ἀμφοτέρως μευ
Σφύσδειν· ὡς ἀνιαθῇ, ἐπεὶ κὴγὼν ἀνιῶμαι.
Ὦ Κύκλωψ, Κύκλωψ, πᾶ τὰς φρένας ἐκπεπότασαι;
Αἴκ' ἐνθὼν ταλάρως τε πλέκοις, καὶ θαλλὸν ἀμάσας
Ταῖς ἄρνεσσι φέροις, τάχα κεν πολὺ μᾶλλον ἔχοις νῶν.
Τὰν παρεοῖσαν ἄμελγε· τί τὸν φεύγοντα διώκεις;

Εὗ-

64. Ἐγὼν] Pro ἐγὼ receptum ex Edd. Med. Flor. & Cod. — Forſan & ἀπενθῆν ſcribendum.

65. Ποιμαίνειν] Ποιμαίνεν, dederat, opinor, *Theocr.* & ἀμέλγεν.

69. Ὁρεῦσά με λεπτὸν ἐόντα] Ex Codd. ὁρεῦσα receptum fuit pro ὁρῶσα. Λεπτὸν ἐόντα omnino mutari a *R.* non debuerat in λεπτυνέοντα.

71. Σφύσδειν] Σφύσδην, quod miror, ex Ed. Flor. probavit *Toupius*, recepitque *Brunckius.* in Cod. Flor. eſt φύσδην· σφύζην in Pariſ. Rom. & in Ed. Mediol. — Pro ἀνιαθῇ in Edd. antiquis eſt ἀνιασθῇ.

72. Πᾶ τὰς φρένας ἐκπεπότασαι] Scribi potuit πᾶ τοι φρένες ἐκπεπότανται cum *T. H.* vel, una litera mutata, πᾶ τᾶς φρενὸς ἐκπεπότασαι; ſed vulgata quoque lectio ſervari poterit.

74. Ταῖς

Εὑρήσεις Γαλάτειαν ἴσως κ̓ καλλίον' ἄλλαν.
Πολλαὶ συμπαίσδεν με κόραι τὰν νύκτα κέλονται,
Κιχλίσδοντι δὲ πᾶσαι, ἐπήν κ' αὐταῖς ὑπακοίσω·
Δηλονότ' ἐν τᾷ γᾷ κἠγὼν τὶς φαίνομαι ἦμες.
Οὕτω τοι Πολύφαμος ἐποίμαινεν τὸν ἔρωτα,
Μουσίσδων· ῥᾷον δὲ διᾶγ', ἢ χρυσὸν ἔδωκεν.

Α Ι Τ Η Σ.

Εἰδύλλιον ιβ΄.

Ἤλυθες, ὦ φίλε κοῦρε, τρίτη σὺν νυκτὶ κ̓ ἠοῖ,

Ἠλυ-

74. Ταῖς ἄρνεσσι.] Dederunt optimi Codd. & Ed. Flor. pro vulgato Τοῖς ἄρν. —— Qui illud probat, nollem hic νῶν probaſſet pro νοῦν· quod non eſt Theocriteum.

77. Κέλονται] Firmatur a Codicibus; in uno legitur male θέλοντι.

78. Κιχλίσδοντι] Reſtitutum fuit ex Codd. pro Κιχλίζοντι. —— Sincera videntur ſeqq. ἐπὴν κ' αὐταῖς ὑπακοίσω. In uno Cod. legitur ἐπεὶ κ' αὐτὸς, in alio ὑπακουσῶ. ἐπεὶ receptum fuit a *Br.*

ΑΙΤΗΣ] In Ed. Flor. adſcriptum legitur, Ἰακὸν, τῇ κοινῇ Ἰάδι. Formae vocum Ionicae recte fuerunt in hoc carmen ab *Heinſio* revocatae; Doricae ex Codd. & primis Edd. non memorabuntur: dubitaſſe Grammaticos, nota monſtrat in Cod. Reg. Pariſ. Ἰάδι, ἢ Δωρίδι.

Ἤλυθες; οἱ δὲ ποθεῦντες ἐν ἤματι γηράσκουσιν.
Ὅσσον ἔαρ χειμῶνος, ὅσον μῆλον βραβύλοιο
Ἥδιον, ὅσσον ὄϊς σφετέρης λασιωτέρη ἀρνὸς,
Ὅσσον παρθενικὴ προφέρει τριγάμοιο γυναικὸς,
Ὅσσον ἐλαφροτέρη μόσχου νεβρὸς, ὅσσον ἀηδὼν
Συμπάντων λιγύφωνος ἀοιδοτάτη πετεηνῶν·
Τόσσον ἔμ' εὔφρηνας σὺ φανεὶς. σκιερὴν δ' ὑπὸ φηγὸν
Ἠελίου φρύττοντος ὁδοιπόρος ἔδραμον ὥς τις.
Εἴθ' ὁμαλοὶ πνεύσειαν ἐπ' ἀμφοτέροισιν Ἔρωτες
Νῶϊν, ἐπεσσομένοις δὲ γενοίμεθα πᾶσιν ἀοιδή.
Δοιὼ δή τινε τώδε μετ' ἀμφοτέροισι γενέσθην
Φῶθ'· ὁ μὲν ἦν εἴσπνηλος, φαίη χὠ 'μυκλαΐζων·
Τὸν

XII, 2. Ἤλυθες;] Sic diſtinguendum cum *Caſaubono* ex Edd. primis.

4. Σφετέρης] Φιαρῆς corrigit in exemplari ſuo *Tib. Hemſterhuſius*: vulgatum tuetur *Brunckius*.

6. Ἐλαφροτέρη] Sic ſcribitur in plerisque Codd. in Rom. ut in primis Edd. ἐλαφρότερος. mihi prius placet.

12. Τώδε] Non eſſe mutandum monuit *Toupius*.

13. Ὁ μὲν ἦν εἴσπνηλος] Ex primis Edd. ſic ſcriptum fuit pro εἴσπνιλος. *Meurſio* verius videtur εἰσπνήλης. Scribi commode potuit: Φῶθ'· ὁ μὲν εἰσπνήλης, φαίη χ' ὠ' μυκλαΐζων. ultimum recepi pro Dorico χ' ᾧ' μυκλαΐσδων.

14. Τὸν δ' ἕτερον] Ex antiquo Cod. videtur *Salmaſ.* ſic ſcriptum hunc v. enotaſſe: Τῶν δ' ἕτερος πάλιν, ὥς κεν ὁ Θεσσαλὸς εἴποι, ἀΐτας. *T. H.* in libro ſuo emendaverat: Τὸν δ' ἕτερον πάλιν ὥς κεν ὁ Θεσσαλὸς εἴποι, Ἀΐτας.

15. Ἴσω

Τὸν δ' ἕτερον πάλιν, ὥς κεν ὁ Θεσσαλὸς εἴποι, ἀΐταν.
Ἀλλήλους δ' ἐφίλησαν ἴσῳ ζυγῷ. ἦ ῥα τότ' ἦσαν
Χρύσειοι πάλαι ἄνδρες, ὅκ' ἀντεφίλησ' ὁ φιληθείς.
Εἰ γὰρ τοῦτο, πάτερ Κρονίδη, πέλοι, εἰ γὰρ ἀγήρῳ
Ἀθάνατοι· γενεαῖς δὲ διηκοσίῃσιν ἔπειτα
Ἀγγείλειεν ἐμοί τις ἀνέξοδον εἰς Ἀχέροντα.
Ἡ σὴ νῦν φιλότης καὶ τοῦ χαρίεντος ἀΐτεω
Πᾶσι διὰ στόματος, μετὰ δ' ἠϊθέοισι μάλιστα.
Ἀλλ' ἤτοι τούτων μὲν ὑπέρτεροι οὐρανίωνες
Ἔσσονθ', ὡς ἐθέλουσιν· ἐγὼ δέ, σε τὸν καλὸν αἰνέων,
Ψεύδεα ῥινὸς ὕπερθεν ἀραιῆς οὐκ ἀναφύσω.
Ἢν γάρ καί τι δάκῃς, τὸ μὲν ἀβλαβὲς εὐθὺς ἔθηκας,

Δι-

15. Ἴσῷ ζυγῷ] In Ed. *Br*. proſtat ἰσοζύγῳ.

Ibid. Ἦ ῥα τότ' ἦσαν] Corrigit *Toupius*, ἦ ῥά ποτ' ἦσαν Χρύσειοι πάλαι ἄνδρες. ut eſſet pro πάλαι ποτ' ἦσαν. In aliquot Codd. πάλιν ſcribitur pro πάλαι· cuius loco μάλα γ' *Eldikius* putabat legendum: mihi placet, quam nuper mecum communicavit *Waſſenbergius*, conjectura: ἦ ῥά ποτ' ἦσαν Χρύσειοι οἱ πάλαι ἄνδρες·

23. Αἰνέων] Editum fuit ex Codd. pro αἰνῶν. — In h. v. pro ὡς, ὅσσ' eſt in Cod. MS.

24. Ῥινὸς — ἀραιῆς] *Heinſius* hic ſcribendum putat ἀρχίας· id eſt, καταράτου. &, ſi quid id eſt, ἀραιᾶς hic legitur in Codd. ἀναφύσω ſcriptum pro ἀναφυσῶ.

25. Ἢν γὰρ καί τι] Καὶ τὺ δάκῃς, legitur in duobus minimum Codd. male.

26. Ἀπῆλ-

Διπλάσιον δ' ὤνησας· ἔχων δ' ἐπίμετρον ἀπῆλθον.
Νισαῖοι Μεγαρῆες, ἀριστεύοντες ἐρετμοῖς,
Ὄλβιοι οἰκοίητε, τὸν Ἀττικὸν ὡς περίαλλα
Ξεῖνον ἐτιμήσασθε Διοκλέα τὸν φιλόπαιδα.
Αἰεί οἱ περὶ τύμβον ἀολλέες εἴαρι πρώτῳ
Κοῦροι ἐριδμαίνουσι φιλήματος ἄκρα φέρεσθαι·
Ὃς δέ κε προσμάξῃ γλυκερώτερα χείλεσι χείλη,
Βριθόμενος στεφάνοισιν ἑὴν ἐς μητέρ' ἀπῆλθεν.
Ὄλβιος ὅστις παισὶ φιλήματα κεῖνα διαιτᾷ.
Ἦ που τὸν χαροπὸν Γανυμήδεα πόλλ' ἐπιβωστρεῖ,
Λυδίῃ ἶσον ἔχειν πέτρῃ στόμα, χρυσὸν ὁποίῃ
Πεύθονται, μὴ φαῦλον, ἐτήτυμον, ἀργυραμοιβοί.

ΥΛΑΣ.

26. Ἀπῆλθον] Ex Codd. poſui pro ἀπῆνθον· cujus loco quod in primis eſt Edd. ἀπῆνθες *Reiskius* revocavit: hoc in ἀπῆλθες mutavit *Brunckius*.

28. Ὄλβιοι οἰκοίητε] Legitur & in Codd. οἰκείητε, & οἰκείοιτε. quod vero vulgatur genuinum eſt.

Ibid. & 29. Περίαλλα Ξεῖνον ἐτιμήσ.] Veram hic ex Codd. lectionem Poëta recepit, pro vulgata, περὶ ἄλλων Ξείνων τιμήσασθε. atque ita legendum viderunt *Salmaſ.* & partim *D. Heinſ.* ediditque ita *Br.*

33. Ἑὴν ἐς μητέρ' ἀπῆλθεν] Ex duobus ita Codd. ſcripſi, quorum in altero legitur ἐς, in altero ἀπῆλθον. in Edd. vulgatur ἑὴν πρὸς μητέρ' ἀπῆνθεν.

35. Ἐπι-

Υ Λ Α Σ.

Εἰδύλλιον ιγ'.

Οὐχ ἁμῖν τὸν Ἔρωτα μόνοις ἔτεχ', ὡς ἐδοκεῦμες,
Νικία, ᾧ τινι τοῦτο θεῶν ποκα τέκνον ἔγεντο·
Οὐχ ἁμῖν τὰ καλὰ πράτοις καλὰ φαίνεται ἧμες,
Οἳ θνατοὶ πελόμεσθα, τὸ δ' αὔριον οὐκ ἐσορῶμες·
Ἀλλὰ καὶ Ἀμφιτρύωνος ὁ χαλκεοκάρδιος υἱὸς,
Ὃς τὸν λῖν ὑπέμεινε τὸν ἄγριον, ἤρατο παιδὸς
Τῶ χαρίεντος Ὕλα, τῶ τὰν πλοκαμῖδα φορεῦντος,
Καί μιν πάντ' ἐδίδαξε, πατὴρ ὡσεὶ φίλον υἷα,
Ὅσσα μαθὼν ἀγαθὸς καὶ ἀοίδιμος αὐτὸς ἔγεντο·

Χω-

35. Ἐπιβωστρεῖ] Ἐπιβωτᾷ, quod in duobus eſt Codd. & in Ed. Florent. quodque hic forte legerat *Euſtath.* genuinum videri poterit & aliis, ut viſum fuit *Brunckio.*

37. Μὴ φαῦλον] Μὴ φαῦλοι emendavit *Reiskius*, haud abſurde.

XIII, 1. Ὡς ἐδοκεῦμες] Sincerum a *Wartono* tentari non debuerat.

3. Ἧμες] Vt in hac voce ubique variant, hic etiam ἧμεν & εἶμες in Codd. proſtant: ἧμεν edidit *Br.*

4. Ἐσορῶμες] Suo more hic ἐσορεῦμες ſcripſiſſe videtur *Theocr.*

8. Καί μιν] Legitur & in Codd. Καί νιν· quod recepit *Br.*

Χωρὶς δ' ȣδέποκ' ἦς, ȣδ' εἰ μέσον ἆμαρ ὄροιτο,
Οὔθ' ὄκα ἁ λεύκιππ@ ἀνατρέχει ἐς Διὸς ἀῶς,
Οὔθ' ὁπόκ' ὀρτάλιχοι μινυροὶ ποτὶ κοῖτον ὁρῷεν,
Σεισαμένας πτερὰ ματρὸς ἐπ' αἰθαλόεντι πετεύρῳ·
Ὡς αὐτῷ κατὰ θυμὸν ὁ παῖς πεπονημέν@ εἴη,
Αὐτῷ δ' εὖ ἕλκων ἐς ἀλαθινὸν ἄνδρ' ἀποβαίη.
Ἀλλ' ὄκα τὸ χρύσειον ἔπλει μετὰ κῶας Ἰήσων
Αἰσονίδας, οἱ δ' αὐτῷ ἀριστῆες συνέποντο,
Πασᾶν ἐκ πολίων προλελεγμένοι, ὧν ὄφελός τι,
Ἵκετο χὡ ταλαεργὸς ἐς ἀφνειὰν Ἰαολκὸν

Ἀλ-

11. Οὔθ' ὄκα ἁ] Repoſui ex Codd. pro vulgatis: Οὐδ' ὄκχ' ἁ λεύκιππος ἀνατρέχει ἐς Διὸς ἀώς. in quibus, quod *Heinſ.* e coniectura dabat, ἐκ Διὸς, in Codice repertum, mihi quoque placet.

12. Οὔθ' ὁπόκ' ὀρτ.] Hoc etiam ex Codd. recepit Poëta, pro Οὐδ' ὁπότ' ὀρτ.

13. Πετεύρῳ] Recte ſcriptam vocem in πεταύρῳ mutatam volebat *Heinſius.* abſurda lectio *D'Orvillio* tribui non debebat ab Editore *Oxon.*

14. Ὡς αὐτῷ] Qui ſupra non ſuo loco haerent, verſus 8 & 9, huic praefixi in ſua ſede viderentur poſiti: Καί μιν πάντ' ἐδίδαξε, πατὴρ ὡσεὶ φίλον υἷα, Ὅσσα μαθὼν ἀγαθὸς καὶ ἀοίδιμος αὐτὸς ἔγεντο, Ὡς αὐτῷ κατὰ θυμὸν ὁ παῖς πεπονημένος εἴη.

15. Αὐτῷ δ' εὖ ἕλκων] Sincerum eſſe nondum perſuadet *Toupius:* εὖ ἥκων placuit *D. Heinſio;* εὖ εἴκων *Iſ. Voſſio.* ἐξέλκων *Schotto* praebuit Codex MS. εὖ εἴκων receperat in ſuam Ed. *Br.* poſtea dubitaſſe videtur.

16. Ἀλλ'

Ἀλκμήνας υἱὸς Μιδεάτιδος ἡρωίνας·
Σὺν δ' αὐτῷ κατέβαινεν Ὕλας εὔεδρον ἐς Ἀργὼ,
Ἅτις Κυανεᾶν οὐχ ἥψατο συνδρομάδων ναῦς,
Ἀλλὰ διεξάϊξε, βαθὺν δ' εἰσέδραμε Φᾶσιν,
Αἰετὸς ὡς, μέγα λαῖτμα, ἀφ' ὧ τότε χοιράδες ἔσταν.
Ἆμος δ' ἀντέλλοντι Πελειάδες, ἐσχατιαὶ δὲ
Ἄρνα νέον βόσκοντι, τετραμμένω εἴαρος ἤδη·
Τᾶμος ναυτιλίας μιμνάσκετο θεῖος ἄωτος
Ἡρώων, κοίλαν δὲ καθιδρυνθέντες ἐς Ἀργὼ
Ἑλλάσποντον ἵκοντο, νότῳ τρίτον ἆμαρ ἀέντι·

Εἴσω

16. Ἀλλ' ἔκα τὸ] Sic edere auſus ſum cum *Br.* pro ἀλλ' ὅτε τὸ — ſed Ἰήσων in Ἰάσων non mutarem.

19. Ἵκετο χῶ] In Cod. Palat. *Salmaſ.* ſic verſum ſcriptum invenit: Ἵκετο καὶ ταλαεργὸς ἀνὴρ εἰς ἀφνειὸν Ἰωλκόν. ἐς ibi poſito, modulus recte ſe haberet: ταλαεργὸς ἀνὴρ in alio etiam Cod. legitur: vulgata tamen lectio verſus eſt, me iudice, vera.

21. Εὔεδρον ἐς Ἀργὼ] Codex MS. εὔανδρον offert: εὔεδρος eſt εὔζυγος. εὔεδρον recte legit & in ſuis Codd. *Euſtathius.*

24. Μέγα λαῖτμα] Iure tuetur *Toupius*; vox prorſus inaudita μεγάλαιχμος, hunc in verſum intrudi non debuerat a *Reiskio.*

26. Τετραμμένω] Pro τετραμμένου ſcripſi cum *Br.*

29. Νότῳ τ. ἆ. ἀέντι] Miror in nullo Codice lectum, νότω τρίτον ἆμαρ ἀέντος. vulgata lectio vera eſt, & ex more *Theocriti.*

Εἴσω δ' ὅρμον ἔθεντο Προποντίδος, ἔνθα Κιανῶν
Αὔλακας εὐρύνοντι βόες τρίβοντες ἄροτρον.
Ἐκβάντες δ' ἐπὶ θῖνα, κατὰ ζυγὰ δαῖτα πένοντο
Δειελινοί· πολλοὶ δὲ μίαν στορέσαντο χαμεύναν.
Λειμὼν γάρ σφιν ἔκειτο, μέγα στιβάδεσσιν ὄνειαρ·
Ἔνθεν βούτομον ὀξὺ, βαθύν τ' ἐτάμοντο κύπειρον.
Κῶχεθ' Ὕλας ὁ ξανθὸς ὕδωρ ἐπιδόρπιον οἰσῶν
Αὐτῷ θ' Ἡρακλῆϊ, καὶ ἀστεμφεῖ Τελαμῶνι,
(Οἳ μίαν ἄμφω ἑταῖροι ἀεὶ δαίνυντο τράπεζαν)
Χάλκεον ἄγγος ἔχων· τάχα δὲ κράναν ἐνόησεν

Ἡμέ-

30. Εἴσω δ' ὅρμον] Scribi quoque potuerat Εἴσω δ' ὅρμῳ ἔθεντο II. Sed ſcripſit Poëta prout vulgatur.

31. Αὔλακας εὐρύνοντι] Apte dari etiam potuiſſet, ut *Heinſius* legendum putabat, εὐθύνοντι. Sed nihil eſt cur alterum repudiemus: ὤλακας hic etiam edidit *Br*.

Ibid. Βόες τρίβοντες ἄροτρον] Ἀρότρῳ corrigendum ſuſpicabatur *Hemſterhuſius*: ἄροτρα legitur in Ed. Florent.

32. Κατὰ ζυγὰ] *Audacter* ait *Wartonus* ſe corrigere κατάζυγα δαῖτα· vocem non Graecam nemo probabit.

34. Ἔκειτο, μέγα] Haec ab *H. Steph.* probata ſcriptio mihi quoque vera videtur: quod in primis legitur Edd. & Codd. aliquot, Λειμὼν — μέγας, στιβάδεσσιν ὄνειαρ· revocatum fuit a *Reiskio*.

35. Βαθύν τ' ἐτάμοντο] Τ', a *Stephano* poſitum, pro δ', cum aliis recepi. Pro βαθὺν, in uno Cod. ſcriptum βαθύ· pro Ἔνθεν, in uno Ἔνθα δὲ, ſive Ἐνθάδε.

38. Οἳ μίαν ἄμφω] Paene neceſſariam arbitror emendationem *Hemſterhuſii*, in libro ſuo corrigentis: Οἳ μίαν ἀμφὶ ἑταῖροι ἀεὶ δαίνυντο τράπεζαν, ſive τράπεσδαν. quod ultimum dedit *Br.* qui, alibi mutatum, recte reliquit vſ. 39, ἐνόησεν.

40. Ἡμέ-

Ἡμένῳ ἐν χώρῳ· περὶ δὲ θρύα πολλὰ πεφύκη,
Κυάνεόν τε χελιδόνιον, χλοερόν τ' ἀδίαντον,
Καὶ θάλλοντα σέλινα, καὶ εἰλιτενὴς ἄγρωστις·
Ὕδατι δ' ἐν μέσσῳ Νύμφαι χορὸν ἀρτίζοντο,
Νύμφαι ἀκοίμητοι, δειναὶ θεαὶ ἀγροιώταις,
Εὐνίκα, καὶ Μαλὶς, ἔαρ θ' ὁρόωσα Νυχεία.
Ἤτοι ὁ κῶρος ἐπεῖχε ποτῷ πολυχανδέα κρωσσὸν,
Βάψαι ἐπειγόμενος· ταὶ δ' ἐν χερὶ πᾶσαι ἔφυσαν·
Πασάων γὰρ ἔρως ἀπαλὰς φρένας ἀμφεδόνησεν
Ἀργείῳ ἐπὶ παιδί· κατήριπε δ' ἐς μέλαν ὕδωρ

Ἀ-

40. Ἡμένῳ ἐν χώρῳ] Legitur etiam in Codd. ut in Edd. primis, Εἱμένῳ ἐν χόρτῳ. in Ed. Flor. Εἱμένῳ ἐν χώρῳ· quorum prius revocavit *Reiskius*. Νηνέμῳ ἐν χώρῳ corrigebat *Musgravius*: mihi vulgata lectio ſincera videtur.

Ibid. Θρύα πολλὰ πεφύκη] Poſitum pro, θρία πολλὰ πεφύκει. θρύα praebuerunt Ed. Flor. & Cod. MS. probarunt *Toup.* & *Brunck.* qui dedit, θρύα πολλ' ἐπεφύκει. — δρία *Reiskius* ediderat.

41. Χλοερόν τ' ἀ.] Χλωρὸν in nonnullis eſt Codd. alterum hic praeſtat.

42. Εἰλιτενὴς] Sincerum eſt: *T. H.* ſuſpicabatur, εἰλιγενὴς lectum ab Etymologo.

43. Ἀρτίζοντο] Scriberem & hic ἀρτίσδοντο.

44. Ἀγροιώταις] Recte ſcribitur: in Codice & in Ed. Mediol. legitur ἀγροιῶται.

45. Εὐνίκα] Verum eſt nomen: abſurdum Εὐκνίκα, quod hic edidit *Reiskius*.

46. Ποτῷ] Sive ποτῶ, ſuſpectum eſt; neque tamen placet *Pierſoni* ῥέῳ. — κῶρος cum *Br.* poſui, pro κοῦρος.

48. Ἀμφεδόνησεν] Vnius auctoritate Codicis recepi, pro ἀμφεκάλυψεν· cuius loco legebatur in alio Cod. ἐξεφόβησε.

 50. Ὄκα

Ἀθρόος, ὡς ὅκα πυρσὸς ἀπ' ὠρανῶ ἤριπεν ἀστὴρ
Ἀθρόος ἐν πόντῳ· ναύταις δέ τις εἶπεν ἑταίρος,
Κουφότερ', ὦ παῖδες, ποιεῖσθ' ὅπλα· πλευστικὸς οὖρος.
Νύμφαι μὲν σφετέροις ἐπὶ γούνασι κῶρον ἔχοισαι
Δακρυόεντ', ἀγανοῖσι παρεψύχοντ' ἐπέεσσιν·
Ἀμφιτρυωνιάδας δὲ ταρασσόμενος περὶ παιδὶ
Ὤιχετο, Μαιωτιστὶ λαβὼν εὐκαμπέα τόξα,
Καὶ ῥόπαλον, τό οἱ αἰὲν ἐχάνδανε δεξιτερὰ χείρ·
Τρὶς μὲν Ὕλαν ἄυσεν, ὅσον βαθὺς ἤρυγε λαιμός.
Τρὶς δ' ἄρ' ὁ παῖς ὑπάκουσεν· ἀραιὰ δ' ἵκετο φωνὰ
Ἐξ ὕδατος· παρεὼν δὲ μάλα σχεδὸν, εἴδετο πόῤῥω.

Ὡς

50. Ὄκα πυρσὸς — ἀστὴρ] Vt rarius, ex Codd. & ex Ed. Flor. pro πυῤῥὸς, πυρσὸς a me fuit receptum; pro ὅτε, ὄκα· ἀπ' οὐρανῶ iam edidit *Wintertonus*, pro οὐρανοῦ· ὠρανῶ dedit *Brunckius*.

51. Ἐν πόντῳ] Ex Codd. repoſitum fuit, pro Ἐς πόντον. Ibid. Ἑταῖρος] In duobus minimum Codd. ſcribitur ἑταίροις. Scribi potuit olim: ναύταις δέ τις εἶπεν ἑταίροις· ut edidit *Br*.

52. Πλευστικὸς οὖρος] Πλευστικὸν οὖρος in uno legitur Cod. & in Ed. Mediol. in uno etiam Cod. πνευστικὸς οὖρος. — hoc in v. ποιεῖσθ' in πονεῖσθ', ut & alibi, mutavit *Br*. qui v. ſeq. recte dedit κῶρον.

54. Παρεψύχοντ' ἐπέεσσιν] Vitioſum παρεψυχῶντ' ex Ald. Ed. aliisque *Reiskius* recepit: παρέψυχον probaſſe videtur *Erneſtius*. mihi vulgata lectio non diſplicet.

56. Εὐκαμπέα τόξα] Τόξον hic probare non debebant *Iſ. Voſſius* & *Wartonus*.

59. Ὑπάκουσεν] Ed. *Br*: ὑπάκοισεν· & v. 61, ἐσακοίσας.

61. Ὡς

Ὡς δ' ὁπόκ' ἠϋγένειος ἀπόπροθι λῖς ἐσακούσας
Νεβρῶ φθεγξαμένας τις ἐν ὤρεσιν, ὠμοφάγος λῖς,
Ἐξ εὐνᾶς ἔσπευσεν ἑτοιμοτάταν ἐπὶ δαῖτα·
Ἡρακλέης τοιοῦτος ἐν ἀτρίπτοισιν ἀκάνθαις
Παῖδα ποθῶν δεδόνατο, πολὺν δ' ἐπελάμβανε χῶρον.
Σχέτλιοι οἱ φιλέοντες· ἀλώμενος ὅσσ' ἐμόγησεν
Ὤρεα καὶ δρυμώς· τὰ δ' Ἰάσονος ὕστερα πάντ' ἦς.
Ναῦς μένεν ἄρμεν' ἔχοισα μετάρσια· τῶν παρεόντων
Ἱστία δ' ἠΐθεοι μεσονύκτιον ἐξεκάθαιρον,
Ἡρακλῆα μένοντες· ὁ δ' ᾇ πόδες ἆγον ἐχώρει
Μαινόμενος· χαλεπὰ γὰρ ἔσω θεὸς ἧπαρ ἄμυσσεν.

Οὕτω

61. Ὡς δ' ὁπόκ'] In uno Cod. ſervatum, recipi debuit pro ὁπότ'. ſine Codicis auctoritate receperat *Wintertonus.*

62. Ὠμοφάγος λῖς] Ὠμοφαγήσας ex Codice fuit enotatum: vulgata recte ſe habent.

63. Ἑτοιμοτάταν] Sic iam dedit *Winterton.* pro forma vulgari.

64. Ἐν ἀτρίπτοισιν ἀκάνθαις] Servandum nunc arbitror; olim ſuſpicatus legendum, ἐν ἀτρύτοισι Κιανοῖς.

68. Ναῦς μένεν] Sic legitur in Codd. vitioſum μὲν ex Edd. primis non debuerat a *Reiskio* revocari. Excogitatum a *Wartono*, Ναῦς ἔμεν' edidit *Br.*

Ibid. & 69. Τῶν παρεόντων Ἱστία] Haec diſtinxi ad mentem *Toupii* in Append. qui ante fuerat ſuſpicatus, mendoſum eſſe v. 68; in v. autem 69 ſcribendum, Οὖρον δ' ἠΐθεοι μ. ἐξεκάθαιρον. *Reiskius*, legebat, Ἰκρία δ' ἠΐθεοι μεσονύκτιον ἔστ' ἐκάθαιρον. *Eldikius*, Ἱστία δ' ἠΐθεοι μεσονύκτιον ἔστε καθεῖλον.

71. Χαλεπὰ γ. ἔ. θεὸς] Hoc ex duobus Codd. Italicis, Pariſino, & primis Edd. revocavi, pro χαλεπός.

 75. Πεσ-

Οὕτω μὲν κάλλιστος Ὕλας μακάρων ἀριθμεῖται.
Ἡρακλέην δ' ἥρωες ἐκερτόμεον λιποναύταν,
Οὕνεκεν ἡρώησε τριακοντάζυγον Ἀργώ·
Πεσδᾷ δ' ἐς Κόλχως τε καὶ ἄξενον ἵκετο Φᾶσιν.

ΚΥΝΙΣΚΑΣ ΕΡΩΣ, ἢ ΘΥΩΝΙΧΟΣ.

Εἰδύλλιον ιδ'.

ΑΙΣΧΙΝΗΣ καὶ ΘΥΩΝΙΧΟΣ.

ΑΙΣΧΙΝΗΣ.

Χαίρην πολλὰ τὸν ἄνδρα Θυώνιχον.

ΘΥΩΝΙΧΟΣ.

Ἀλλὰ τὺ αὐτὸν,

Αἰ-

75. Πεσδᾷ] Cum *Br.* recipere non dubitavi, quia fuit in Cod. veteri repertum; in aliis legitur πεζᾷ, pro πεζός.

XIV, 1. Χαίρην] Χαίρεν potius ſcribendum arbitror.

Ibid. Τὺ αὐτὸν] Repoſuit e coniectura *Reiskius*, pro τοὶ αὐτῷ. Codices hic dant τὺ αὐτὰ, τὺ αὐτὸ, & τὺ αὐτός. Alia proſtat *Reiskii* coniectura, qua legit, ἀλλα τοιαῦτα Αἰσχίνα. haec etiam fautores inveniet.

4. Πολὺς οὗτος ἂν] Pro ἄρ', ex Codd. etiam a *D'Orvillio* adhibitis, hic ἂν fuit repoſitum: vox, a *R.* hic excogita-

Αἰσχίνα.

ΑΙΣΧΙΝΗΣ.

Ὡς χρόνιος.

ΘΥΩΝΙΧΟΣ.

Χρόνιος; τί δέ τοι τὸ μέλημα;

ΑΙΣΧΙΝΗΣ.

Πράσσομες οὐχ ὡς λῷστα, Θυώνιχε.

ΘΥΩΝΙΧΟΣ.

Ταῦτ' ἄρα λεπτὸς,
Χὠ μύσταξ πολὺς οὗτος ἂν, αὐαλέοι δὲ κίκιννοι.
Τοιοῦτος πρώαν τις ἀφίκετο Πυθαγορίκτας,
Ὠχρὸς, κἀνυπόδατος· Ἀθηναῖος δ' ἔφατ' ἦμεν.
Ἤρατο μὰν κ̓ τῆνος (ἐμὶν δοκεῖ) ὀπτῶ ἀλεύρω.

A I-

gitata, ἀναυγαλέοι, Graeca non eſt. vulgato αὐαλέοι praelatum nuper fuit αὐσταλέοι.

Ibid. Κίκιννοι] Ex Codicibus vox ſic ſcripta prodiit, cuius loco erat κικῖνοι.

5. Πυθαγορίκτας] Ex Ald. Ed. veram formam revocavit *Reiskius*, quam, pro Πυθαγοριστὰς, praeter Edd. primas, Codices etiam dant optimi, & in his Pariſinus.

6. Ἦμεν] Etiam repertum in Codd. hic melius videbatur vulgato ἦμες.

10. Ἄσυ.

ΑΙΣΧΙΝΗΣ.

Παίσδεις ὦ 'γάθ' ἔχων· ἐμὲ δ' ἁ χαρίεσσα Κυνίσκα
Ὑβρίσδει· λασῶ δὲ μανεὶς ποκὰ, θρὶξ ἀνὰ μέσσον.

ΘΥΩΝΙΧΟΣ.

Τοιῦτος μὲν ἀεὶ τὺ, φίλ' Αἰσχίνα, ἄσυχος, ὀξὺς,
Πάντ' ἐθέλων κατὰ καιρόν· ὅμως δ' εἶπον, τί τὸ καινόν;

ΑΙΣΧΙΝΗΣ.

Ὡργεῖος, κἠγὼν, καὶ ὁ Θεσσαλὸς ἱπποδιώκτας
Ἆπις,

10. Ἄσυχος, ὀξὺς] In nonnullis eſt Codd. ἄσυχα ὀξύς. quod recepit *Br.* emendavit *Heinſius*, ἔξοχα ὀξύς. corrigere tentabat *Eldikius*: ἀλίκος ὄξος Πᾶν τέλεθων κατὰ καιρόν. *ſi res ita ferat, totus quantus acetum es.* alieniſſima *R.* comminiſcitur.

11. Ὅμως δ' εἰπὲν] Recté ſe habet: εἶπεν eſt in Edd. Ald. Flor. hinc εἰπὲν fecit *R.* quod & edidit; pro εἰπεῖν, ut putabat, poſitum.

12. Ὁ Θεσσαλὸς] Abeſt articulus a primis Edd. Med. Ald. Flor.

14. Ἐν χώρῳ πὰρ' ἐμὶν] In nonnullis legitur Codd. Ἐν χώρᾳ. Ἐν χόρτῳ corrigit *D. Heinſius*: vulgatum recte tuentur *Palmerius*, *Reiskius*, *Toupius*, & *Muſgravius*.

15. Θηλάζοντα] Scripſiſſe ſuo more Poëta videtur Θηλάσδοντά τε χοῖρον. & ſic edidit *Br.*

Ibid. Βίβλινον] Scripſi, pro Βύβλινον, cum *L. Holſtenio* & *Brunckio*.

16. Τετόρων ἐτέων σχεδὸν,] Iſta ſic iungenda videbantur cum *Pierſono*.

17. Βιβλ-

Ἄπις, κ̓ Κλεύνικος ἐπίνομες ὁ ςρατιώτας
Ἐν χώρῳ παρ' ἐμίν· δύο μὲν κατέκοψα νεοσσὼς,
Θηλάζοντά τε χοῖρον· ἀνῷξα δὲ Βίβλινον αὐτοῖς
Εὐώδη, τετόρων ἐτέων σχεδὸν, ὡς ἀπὸ λανῶ.
Βολβός τις κοχλίας ἐξῃρέθη· ἧς πότος ἀδύς.
Ἤδη δὲ προϊόντος, ἔδοξ' ἐπιχεῖσθαι ἄκρατον,
Ὧτινος ἤθελ' ἕκαςος· ἔδει μόνον ὧτινος εἰπῆν.
Ἄμμες μὲν Φωνεῦντες ἐπίνομες, ὡς ἐδέδοκτο·
Ἁ δ' οὐδὲν, παρέοντος ἐμεῦ· τίν' ἔχεν μ' ἐδόκεις νοῦν;
Οὐ Φθεγξῇ; Λύκον εἶδες, ἔπαιξέ τις, ὡς σοφὸς εἶπεν,

Χ'ἠ-

17. Βολβός τις κοχλίας] Κοχλίας τ' ab *Heinſio* emendatur: κολχίας ut in Codd. & in primis eſt Edd. lectum videtur a Schol. Ab his abeſt vocula hic minus apta τις. qua omiſſa *R.* edidit vitioſe, Βολβὸς κοχλίας ἐξῃρέθη. Mihi placet lectio ab *Heraldo* ad *Martial.* propoſita, Βολβὸς καὶ κοχλίας ἐξῃρέθη. Ab his diverſa *Brunckius* edidit: βόλβοι τε κοχλίαι τ' ἐξῄρεθεν.

Ibid. Ἧς πότος ἀδὺς] Recte ſcribitur. In Codd. Rom. Pariſ. & duabus primis Edd. male, οὗ πότος ἀδύς.

19. Εἰπῆν] Pro εἰπεῖν recte poſuit *Br.*

21. Τίν' ἔχεν μ' ἐδόκεις νοῦν;] Sic ex Codd. edidi, pro τίν' ἔχεν με δοκεῖς νοῦν. Codicum lectionem adprobat *Wartonus*: quamvis in uno Cod. repertum, νῶν cum *Br.* recipere recuſarem.

22. Ἔπαιξέ τις,] Iſta ſic ſaltem videntur a ſeqq. ſeparanda; pertinent enim ultima ad iſta λύκον εἶδες. Priora verba ſunt Aeſchinis ad Thyonichum. *Pierſonus*, una litera mutata, legebat: λύκον εἶδες, ἔπαιξα, τις ὡς σοφὸς εἶπεν.

23. Χ'ἠ-

Χ'ἤφθα· εὐμαρέως κεν ἀπ' αὐτᾶς κ᾽ λύχνον ἅψαις.
Ἐντὶ Λύκος, Λύκος ἐντὶ, Λάβα τῶ γείτονος υἱὸς,
Εὐμάκης, ἁπαλὸς, πολλοῖς δοκέων καλὸς ἦμεν·
Τȣ́τω τὸν κλύμενον κατετάκετο τῆνον ἔρωτα·
Χ' ἁμῖν τȣ̃το δὶ ὠτὸς ἔγεντό ποχ' ἄσυχον ȣ̎τως.
Οὐ μὰν ἐξήταξα, μάταν εἰς ἄνδρα γενειῶν.
Ἤδη δ' ὦν πόσιος τοι τέτταρες ἐν βάθει ἦμες,
Χὠ Λαρισσαῖος τὸν ἐμὸν Λύκον ᾇδεν ἀπ' ἀρχᾶς,
Θεσσαλικόν τι μέλισμα, κακαὶ Φρένας· ἁ δὲ Κυνίσκα

Ἔ-

23. Χ' ἤφθα] Sic edidit *Winterton*, ſequutus *Stephanum*: ſi ſenſus requireret ἐφλέχθη, cum *Aurato* ſaltem ſcribi deberet Χ' ἤφθη, vel χἄφθη cum *Brunckio*. Vitioſiſſimum Κῆρα, quod eſt in Ald. Ed. recepit *R.* ſcribens Κῆρα εὐμαρέως. In Codd. & in Edd. Med. Florent. leguntur iſta: κῆφατ' εὐμ. Χ'ῆφατευ εὐμαρ. κῆφατ' ἔτ' εὐμ. & κῆφα εὐμ. In his lectionibus vera latet. Scribendum puto: Κῆφατο, (εὐμαρέως κεν ἀπ' αὐτᾶς καὶ λύχνον ἅψαις) Ἐντὶ Λύκος, &c. ut haec tandem dixerit Cyniſca.

25. Εὐμάκης, ἁπαλὸς] His χ' interiectum auctoritate Codicum & Flor. Ed. eieci, quod & tollendum *Toupius* iudicabat: — hoc in v. ἦμεν etiam praetuli vulgato ἦμες.

27. Ποχ' ἄσυχον οὕτως] Pro ποθ' ἥσυχα, prodiit ex Codd. a *Wartono* probatum, a *Brunckio* receptum; qui praeterea ſcripſit, ut alibi paſſim, οὕτῶς. a vicinis ſeparatum, αὔτως ſcribendum videbatur *Heinſio*.

29. Ὦν] Pro οὖν recte dedit *Brunck*.

30. Ἀπ' ἀρχᾶς] Ex Codice poſitum pro ἀρχῆς.

31. Θεσσαλικόν τι μέλισμα] Tuetur *Palmerius* adverſus *Heinſium*, cui σόφισμα legendum videbatur. μέλιγμα ſcribendum recte cenſuit *Brunckius*.

33. Πα-

Ἔκλαεν ἐξαπίνας θαλερώτερον ἢ παρὰ ματρὶ
Παρθένος ἑξαέτις κόλπω ἐπιθυμήσασα.
Τᾶμος ἐγὼν, τὸν ἴσης τὺ Θυώνιχε, πὺξ ἐπὶ κόρρας
Ἤλασα, κἄλλαν αὖθις· ἀνειρύσασα δὲ πέπλως,
Ἔξω ἀπῴχετο θᾶσσον. Ἐμὸν κακὸν, ὅ τοι ἀρέσκω;
Ἄλλός τοι γλυκίων ὑποκόλπιος· ἄλλον ἰοῖσα
Θάλπε φίλον· τήνῳ τὰ σὰ δάκρυα μᾶλα ῥέοντι.
Μάσακα δ' οἷα τέκνοισιν ὑπωροφίοισι χελιδὼν
Ἄψορρον ταχινὰ πέτεται, βίον ἄλλον ἀγείρεν·

Ὦκυ·

32. Παρὰ ματρὶ] Prodiit ex duobus Codd. pro περὶ μ. a *Br*. etiam receptum.

Ibid. Κόλπω ἐπιθυμήσασα] Genuinum eſt: κόλπων in nonnullis Codicibus legitur; & in Ed. Flor. vitioſe ἐπιθυμήνασα· cuius loco ſcribebat *Iſ. Voſſius* ἐπιθρηνήσασα.

34. Ἴσης τὺ] Omnino mutandum non eſt cum *Iſ. Voſſio* in ἴσησθα, inuſitatum.

35, 36. Ἀνειρύσασα δὲ πέπλως Ἔξω ἀπῴχετο] Haec, mirum in modum a *R*. depravata, optime tractarunt *Io. Meurſ.* & *Toup.*

37. Ἄλλός τοι] In uno Cod. legitur, Ἄλλος τὶς γλυκίων. *Br*. Ed. τὶν γλυκίων.

38. Μᾶλα ῥέοντι] Hoc etiam male tentavit *R*. Μᾶλα merito *Toupius* tuetur. μάχλα placuit *S. Musgravio.*

39. Χελιδὼν] In uno alterove Cod. male legitur ὑπωροφίοισιν ἀηδών.

40. Πέτεται, βίον ἄλλον ἀγείρεν] Sic iſta diſtinguenda *Toupius* oſtendit; ut edidit *Wintertonus*. Ἀγείρεν pro ἀγείρειν prodiit ex Cod. MS. ἀγείρην Ed. *Br*.

41. Ὠκυ-

Ὠκυτέρα μαλακᾶς ἀπὸ δίφρακος ἔδραμε τήνα
Ἰθὺ δι' ἀμφιθύρω ϗ δικλίδος, ᾇ πόδες ἆγον·
Αἶνος θὴν λέγεταί τις, ἔβα ϗ ταῦρος ἀν' ὕλαν.
Εἴκατι ταίδ', ὀκτὼ ταίδ', ἐννέα ταίδε, δέκ' ἄλλαι,
Σάμερον ἐνδέκατος, ποτίθει δύο· ϗ δύο μᾶνες,
Ἐξ ὧ ἀπ' ἀλλάλων, οὐδὲ Θρακιστὶ κέκαρμαι.
Οἱ δὲ Λύκος νῦν πάντα, Λύκῳ ϗ νυκτὸς ἀνῷκται·

Ἄμ-

41. Ὠκυτέρα] Non deterius eſt Ὠκύτερον, ex uno ſaltem Cod. enotatum.

42. Ἀμφιθύρω] Edidit *Winterton.* pro forma vulgari.

43. Ἔβα καὶ ταῦρος] In quibusdam Codd. legitur, ἔβα κεν ταῦρος. ſcribendum putabat *Reiskius* κα. quod quo ſenſu cepit eſt inuſitatum.

44. Δέκ' ἄλλαι] Καὶ ἄλλαι cur legi voluerit *Iſ. Voſſius* mihi minus liquet. Ad haec declaranda Codices nil iuvant; Pro δύο μᾶνες, legitur in uno, δέκα μᾶνες. μᾶνας legendum putabat *Reiskius.*

45. Ἐνδέκατος] Ἐνδεκάτα, quamvis vera lectio videatur, recipi tamen e coniectura non debebat, niſi monito Lectore.

46. Οὐδὲ Θρακιστὶ] Scholiaſten legiſſe, οὐδὲ Καριστὶ κέκαρμαι· atque iſtam lectionem egregiam eſſe *Toupius* iudicabat. Vocem fingens non Graecam ἀλγάων, pro ἀλλήλων, repoſitam volebat *R.* hac ſervata, *W.* pro οὐδὲ, vel οὐδ' εἰ, ut eſt in Codd. quibusdam, legebat, vel κ' οὐ δὴ Θρ. quod habet Ed. *Br.*

47. Οἱ δὲ Λύκος] Pro Ἁ δὲ Λύκῳ, cum in Flor. Ed. Οἶδε Λύκος legeretur, egregiam lectionem *Toupius* hinc reſtituit, Οἱ δὲ Λύκος νῦν πάντα· quam cum *Br.* recipere non dubitavi.

48. Οὔτ'

"Αμμες δ' ὔτε λόγω τινὸς ἄξιοι. ὔτ' ἀριθματοί,
Δύστανοι Μεγαρῆες, ἀτιμοτάτη ἐνὶ μοίρα.
Κ' εἰ μὲν ἀποστέρξαιμι, τὰ πάντα κεν εἰς δέον ἕρποι.
Νῦν δέ ποθ', ὡς μῦς, (φαντὶ) Θυώνιχε, γευόμεθα πίσσας.
Χ' ὅ, τι τὸ φάρμακόν ἐστιν ἀμηχανέοντος ἔρωτος,
Οὐκ οἶδα· πλὰν Σῖμος, ὁ τᾶς Ἐπιχάλκω ἐρασθεὶς,
Ἐκπλεύσας, ὑγιὴς ἐπανῆλθ', ἐμὸς ἁλικιώτας.

Πλευ-

48. Οὔτ' ἀριθματοί] Ex Codd. forma Dorica rediit, pro vulg.

49. 'Ατιμοτάτη ἐνὶ μοίρα] Dediſſe mihi Poëta videtur, ἀτιμοτάτᾳ ἐνὶ μοίρῃ. quod miror, nuper prodiit ἀτιμοτάτη ἐνὶ μοίρῃ.

50. Κεἰ μὲν ἀποστέρξαιμι,] *Heinſius* ſcribendum contendit Κεἴ μιν ἀποστ. ut & Scholiaſten legiſſe putabat *Salmaſius*. *Toupius* pro Κεἰ μὲν, ſcribi mavult Καὶ μὲν ἀπο. Neutrum neceſſarium arbitror; vitioſum, Κεἰ μὲν ἀποστέρξαι με, *R.* ex Ald. Ed. revocavit.

51. Νῦν δέ ποθ', ὡς] Suas iterum coniecturas *R.* in hunc verſum invexit, quem ſic edidit: Νῦν δὲ ποθῶ. μῦς, φαντὶ, Θυώνιχε, γεύετο πίσσας. eadem nobis edidit, quod factum nollem, *Br.* Modeſtius ποθ', ὡς, in πόχ', ὡς, cum *Wintertono* mutari, & γευόμεθα relinqui potuerat intactum, forte dederat, Θυώνιχ', ἐγευόμεθα π.

52. Τὸ φάρμακόν ἐστιν ἀμηχ] Scripſerat ſuo more probabiliter, τὸ φάρμακον ἐντί γ' ἀμαχχανέοντος ἔρωτος. quae dedit nuper *Br.* absque γ' interiecto.

53. Τᾶς 'Επιχάλκω] Ex Codd. poſitum pro 'Επιχάλκου.

54. 'Επανῆλθ', ἐμὸς ἁλικιώτας] Hoc ex Codd. recepi pro ἡλικιώτας· quod ex uno etiam Cod adnotatum erat a *Sanctamando*, ex Pariſino a *Ruhnkenio*, ἐπανῆνθ', ex alio επανῆλθέ μοι, ſuo loco relinquo.

55. Πλευ-

Πλευσεῦμαι κἠγὼν διαπόντιος· οὔτε κάκιστος,
Οὔτε πρᾶτος ἴσως, ὁμαλὸς δέ τις ὁ στρατιώτας.

ΘΥΩΝΙΧΟΣ.

Ὤφελε μὰν χωρῆν κατὰ νοῦν τεὸν ὧν ἐπεθύμεις,
Αἰσχίνα· εἰ δ᾽ οὕτως ἄρα σοὶ δοκεῖ, ὥστ᾽ ἀποδαμεῖν,
Μισθοδότας Πτολεμαῖος ἐλευθέρῳ οἷος ἄριστος.

ΑΙΣΧΙΝΗΣ.

Τἄλλα δ᾽ ἀνὴρ ποῖός τις;

ΘΥΩ-

55. Πλευσοῦμαι κἠγὼν] Hoc ex Codd. poſitum pro κἠγώ· forte etiam ſcribi more *Theocriti* poterit. Πλευσεῦμαι. πλεσεῦμαι ex Cod. fuit adnotatum: meas aures Πλευσοῦμαι, a *Brunckio* quoque receptum, gratius accidit; πλευσεῦμαι probavit *Pierſonus*.

56. Ὁ στρατιώτας] In *Stobaeo* ſuo *Grotius* edidit ὡς στρατιώτας· atque hoc *Reiskius* etiam videtur excogitaſſe. *Koehleri* proſtat elegans conie&tura legentis, ἐν στρατιώταις.

57. Χωρῆν] Ex Codice fuit poſitum pro χωρεῖν. qui hoc recepit, recte *Br.* hic νοῦν intactum reliquit, alibi & hoc ipſo carmine in νῶν mutatum.

58. Ἀποδαμεῖν] Ex Codd. receptum pro ἀποδημεῖν. forſan dederat & ἀποδαμῆν.

59. Ἐλευθέρῳ οἷος ἄριστος] In Codd. quibusdam & in Ed. Iuntina, diverſis iſta tribuuntur; Aeſchini, Ἐλευθέρῳ οἷος; Thyonicho, Ἄριστος.

60. Ἐλευθέρῳ ὅστις ἄριστος] Ὥς τις ἄρ. corrigebat *Salmaſ.* οἷος ἄριστος legitur in *Stobaei* Florileg. ubi hic verſus cum ſeqq. proſtat. Duas dat ſuſpiciones ſuas *R.* quarum prima ſatis probabilis; periiſſe nobis partem verſus Theocritei,

ΘΥΩΝΙΧΟΣ.

'Ελευθέρῳ ὅϛις ἄριϛος,
Εὐγνώμων, Φιλόμωσος, ἐρωτικὸς, εἰς ἄκρον ἁδύς·
Εἰδὼς τὸν Φιλέοντα, τὸν ȣ̓ Φιλέοντ' ἔτι μᾶλλον·
Πολλοῖς πολλὰ διδȣ̀ς· αἰτεύμενος, ȣ̓κ ἀνανεύων·
Οἷα χρὴ βασιλῆ'. αἰτεῖν δὲ δεῖ ȣ̓κ ἐπὶ παντὶ,
Αἰσχίνα· ὥϛ' εἴ τοι καὶ τὰ δεξιὸν ὦμον ἀρέσκει
Λῶπος ἄκρον περονᾶσθαι, ἐπ' ἀμφοτέροις δὲ βεϐακὼς
Τολμασεῖς ἐπιόντα μένειν θρασὺν ἀσπιδιώταν,
*Αι τάχος εἰς Αἴγυπτον· ἀπὸ κροτάφων πελόμεσθα
Πάν-

critei, atque ad hiatum implendum haec ex v. praeced. repetita. Alia coniicit *W*.

61. Φιλόμωσος] Cur; quaeſo, mutatum fuit in Φιλόμοισος;

63. Αἰτεύμενος, οὐκ ἀνανεύων] Legendum ſuſpicor, αἰτευμένῳ (*petenti*) οὐκ ἀνανεύων· Οἷα χρὴ βασιλῆ'· in quibus Οἷον legitur apud *Stobaeum*. Proſtat & ſuſpicio *Wartoni*, quem ſequutus *Br*. edidit, Βασιλέα. αἰτῆν. qui ſeq. v. dedit, αἴ τοι — ἀρέσκει.

66. Λῶπος ἄκρον] Omnino ſcribendum erat, non Λῶπον· hoc in plerisque Edd. illud legitur in Florent. Rom. & nupera Argentor.

Ibid. 'Επ' ἀμφοτέροις δὲ β.] Pro ἐπ' ἀμφοτέρων, ſic edidi ex Codd. etiam Pariſino, & primis Edd. in his vitioſe βεβακὼν ſcribitur pro βεβακώς.

67. Μένειν] Ex Codd. etiam μένην adnotatur: ſcribendum μένεν θρασὺν ἀ.

68. *Αι τάχος] Vitioſum eſt *Ω Ed. Ald. & genuinum; ut alibi legitur. — Κροτάφων rectius, quam κροτάφω, in Codd. etiam repertum.

Πάντες γηραλέοι, καὶ ἐπισχερὼ ἐς γένυν ἕρπει
Λευκαίνων ὁ χρόνος· ποιῆν τι δεῖ ἇς γόνυ χλωρόν.

ΣΥΡΑΚΟΥΣΙΑΙ ἢ ΑΔΩΝΙΑΖΟΥΣΑΙ.

Εἰδύλλιον ιε΄.

ΓΟΡΓΩ, ΠΡΑΞΙΝΟΗ, ΓΡΑΥΣ, ΞΕΝΟΣ, [ΕΤΕΡΟΣ ΞΕΝΟΣ, ΓΥΝΗ ΑΟΙΔΟΣ.]

ΓΟΡΓΩ.

Ἔνδοἶ Πραξινόα;

ΠΡΑ-

69. Ἕρπει] Ἕρποι ſcribi poſſet ex Codd. Scholiis, & *Euſtathio.*

70. Ποιῆν τι δεῖ ἇς] Pro Ποιεῖν τι δεῖ οἷς, ſua *Theocritus* recepit ex duobus ſaltem Codd. ἇς, pro ἕως poſitum, iure hic *Toupius* adprobavit; recepitque *Brunckius.*

XV, 1. Γοργοῖ] Prodiit ex Codd. pro Γοργώ. —— Parum quidem refert, utrum χρόνω ſcribatur cum *Salmaſio*, an χρόνῳ· hoc tamen praetuli. —— His autem nomen praefixi Praxinoae, deletis nominis Eunoae indicibus literis.

2. Θαῦμ' ὅτι καὶ νῦν ἦνθες] Libenter legerem ἦνθον cum *Wartono*; & haec Gorgoni, ſequentia iterum tribuerem Praxinoae: ὅρη δίφρον, Εὐνόα, αὐτᾷ. ultimum pro forma vulgari iam dederat *Wintertonus*. his dudum ſcriptis iſta ſic vulgavit, renovata carminis Ed. *Brunckius.* — Qui in his, velut Praxinoae verbis, ἦνθε legebat; *T. H.* ex Etymologi loco

ΠΡΑΞΙΝΟΗ.

Γοργοῖ φίλα, ὡς χρόνῳ; ἔνδοι.
Θαῦμ' ὅτι κὴ νῦν ἦνθες· ὅρη δίφρον, Εὐνόα, αὐτᾷ·
Ἔμβαλε κὴ ποτίκρανον.

ΓΟΡΓΩ.

Ἔχει κάλλιςα.

ΠΡΑΞΙΝΟΗ.

Καθίζευ.

ΓΟΡΓΩ.

Ὦ τᾶς ἀδαμάτω ψυχᾶς· μόλις ὔμμιν ἐσώθην,
Πραξινόα· πολλῶ μὲν ὄχλω, πολλῶν δὲ τεθρίππων·
Παν-

loco ſuſpicabatur ſequentia ſic ſcribenda: φέρ' ὦ δρίφον, Εὐνόα, αὐτᾷ.

3. Ἔχει κάλλιστα] Cum *Caſaubono*, quem ſequitur *Reiskius*, haec dedi Gorgoni, non Eunoae, cuius hic in Edd. nomen legebatur. —— Pro καθίζευ, ſuo more probabiliter ſcripſerat Poëta καθίσδευ. quod nuper exhibuit *Brunckius*.

4. Ἀδαμάτω] Edd. praeferunt ἀδεμάτου, vel ἀδεμάτω. Praeter iſtas, hae quoque lectiones proſtant in Codd. ἀδαμάτου· ἀδαμάντου· ἀδεμάντου· ἀδειμάντου. — Quod *Scaligero* placuit, & *Henr. Stephano*, ἀλεμάτου, vel ἀλεμάτω, mihi quidem non diſplicet; ſed ἀδαμάτω, quod probant *Caſaub.* & *Toup.* Codicibus nititur.

5. Πολλῶ μὲν ὄχλω] Pro formis vulgaribus dudum recepit *Wintertonus*.

Παντᾷ κρηπῖδες, παντᾷ χλαμυδηφόροι ἄνδρες·
Ἁ δ' ὁδὸς ἄτρυτος· τὺ δ' ἑκαστοτέρω ἔμ' ἀποικεῖς.

ΠΡΑΞΙΝΟΗ.

Ταῦθ' ὁ πάραρος τῆνος· ἐπ' ἔσχατα γᾶς ἔλαβ' ἐνθὼν,
Ἰλεὸν, οὐκ οἴκησιν· ὅπως μὴ γείτονες ὦμες
Ἀλλάλαις, ποτ' ἔριν φθονερὸν κακὸν αἰὲν ὅμοιος.

ΓΟΡΓΩ.

Μὴ λέγε τὸν τεὸν ἄνδρα, φίλα, Δείνωνα τοιαῦτα,
Τῶ μικκῶ παρεόντος· ὅρη, γύναι, ὡς ποθορῇ τύ.

ΠΡΑ-

7. Ἑκαστοτέρω ἔμ' ἀποικεῖς] Μεῦ ἀποικεῖς corrigentem *Scaligerum* alii ſequuti ſunt; ſed, ἑκαστοτέρω cum Graecum non ſit, vere mihi videor iam olim emendaſſe: τὺ δ' ἑκαστέρω ἄμμιν ἀποικεῖς. quod nuper adprobavit, & recepit in Ed. huius carminis ſecundam *Brunckius*. —— Hoc in vſ. male tentatum, ἄτρυτος, omnino ſervandum eſt.

8. Ὁ πάραρος] Sic ſcribatur, an ὁ πάρφερος, parum refert. — Formam Doricam γᾶς hic praebuerunt Codd.

10. Αἰὲν ὅμοιος] Αἰεν ἐμεῖο hic in vulgatis erat Edd. in vett. ἐμοῖο. in una Florent. αἰὲν ὁμοῖος. hoc etiam legitur in Codd. & ὁμοίως. In hac poſtrema lectione ſuſpicatus ſum rariſſimum ἐμείως latere; quod nuper etiam admiſit *Brunckius*.

11. Δείνωνα τοιαῦτα] Pro vulgatis, τοιαῦτα, Δίωνα, optimi Codices praebent Δίνωνα τοιαῦτα. verum nomen, indicatum a *Toupio*, admiſi cum *Brunckio*, Δείνωνα.

14. Ναὶ τὰν πότνιαν] In tribus ſaltem Codd. repertum, pro πότνιαν, cum *Br.* recepi.

15. Ἀπ-

ΠΡΑΞΙΝΟΗ.

Θάρσει, Ζωπυρίων, γλυκερὸν τέκος· ὀ λέγω ἀπφῦν.

ΓΟΡΓΩ.

Αἰσθάνεται τὸ βρέφος, ναὶ τὰν πότνιαν· καλὸς ἀπφῦς.

ΠΡΑΞΙΝΟΗ.

Ἀπφῦς μὰν τῆνος πρώαν, (λέγομες δὲ πρώαν θὴν
Πάντα) νίτρον κ̀ φῦκος ἀπὸ σκανᾶς ἀγοράσδων,
Ἦνθε φέρων ἅλας ἄμμιν, ἀνὴρ τρισκαιδεκάπαχυς.

ΓΟΡ-

15. Ἀπφῦς μὰν] Ex duobus Codd. μὲν in μὰν mutatum. —— Proximis δὲ fuit auctoritate Codd. interiectum cum *Toupio*. Verſum hunc ita corrigendum putabat *Reiskius* : Ἀπφῦς μὲν τῆνος [πρώαν θὴν πάντα λέγωμες] Νίτρον. —— *Reiskii* coniectura mihi hic perplacet: *Brunckius* hunc verſum ita edidit: ἀπφῦς μὰν τῆνος πρώαν (λέγομες δὲ πρώαν πᾶν) νίτρον. ——

16. Νίτρον] Hinc verſum orſus, *Reiskius* verbum ἔβα, aptiſſimum, adiiciebat: hoc admiſſo; & ἀγοράσδων, vel ἀγοράζων, in ἀγοραξῶν mutato, apte ad haec reſpondebit in v. ſeq. Κῆνθε φέρων, quod illic pro Ἦνθε φ. in Codd. legitur primisque Edd. Legamus itaque: Νίτρον ἔβα καὶ φῦκος ἀπὸ σκανᾶς ἀγοραξῶν, Κῆνθε φέρων ἅλας ἄμμιν. haec nuper ut Theocritea vulgare auſus eſt *Brunckius*.

17. Τρισκαιδεκάπαχυς] Formam Doricam pro vulgari, τρισκαιδεκάπηχυς, cum *Br.* recepi.

18. Ταῦ-

ΓΟΡΓΩ.

Χ' ὦμὸς ταὐτά γ' ἔχει, Φθόρος ἀργυρίω, Διοκλείδας·
Ἑπτὰ δραχμῶν,κυνάδας, γραιᾶν ἀποτίλματα πηρᾶν.
Πέντε πόκως ἔλαβ' ἐχθὲς, ἅπαν ῥύπον, ἔργον ἐπ' ἔργῳ.
Ἀλλ' ἴθι, τὠμπέχονον καὶ τὰν περονατρίδα λαζεῦ.
Βᾶμες τῶ βασιλῆος ἐς ἀφνειῶ Πτολεμαίω,
Θασόμεναι τὸν Ἄδωνιν· ἀκούω χρῆμα καλόν τι
Κοσμῆν τὰν βασίλισσαν.

ΠΡΑ-

18. Ταὐτά γ' ἔχει] Sic ſcribendum erat cum *Reiskio*, & *Toupio*; — praeterea ἀργυρίω, cum *Wintertono*, pro ἀργυρίου.

19. Ἑπτὰ δραχμῶν] Si voces ſeparatim eſſent ſcribendae, δραχμᾶν requireretur. In Codd. & in Edd. primis legere licet, ἑπτὰ δραχμῶν, vel ἑπταδράχμως; poſtremum, a *Bentlejo* pobatum, & *Weſſelingio*, recepit in ſuam Ed. *Reiskius*: ἑπτὰ δραχμᾶν legebat *Toupius*. ego ſcribendum arbitror ἑπταδράχμω, quod ſit ab ἑπτάδραχμον.

Ibid. Γραιᾶν — πηρᾶν] Codicibus hoc debetur, pro πυρῶν. *Scaliger* legendum coniecerat κινάδων γραιᾶν ἀποτ. πυῤῥῶν. Pro πηρᾶν, πυγᾶν corrigebat *Toupius*; quod recepit *Br.*

20. Πέντε πόκως] Non variant Codd. ἀντὶ πόκων edidit *Br.* quocum vulgato ῥύπος praetuli ῥύπον, ab *Euſtathio* & in Cod. MS. lectum.

21. Λαζεῦ] Scripſerat, ut opinor, λάσδευ· quod admiſit *Br.*

22. Βᾶμες] Servandum puto: Βῶμες legitur in duobus ſaltem Codd.

23. Θασόμεναι] A me quidem praefertur aliorum Codicum lectioni, Θασόμεθα.

24. Ἐν

ΠΡΑΞΙΝΟΗ.

Ἐν ὀλϐίω ὄλϐια πάντα.

Ὧν εἶδες, χ᾽ ὧν εἶπας, ἰδοῖσα τὺ τῷ μὴ ἰδόντι.

ΓΟΡΓΩ.

Ἕρπειν ὥρα κ᾽ εἴη· ἀεργοῖς αἰὲν ἑορτά.

ΠΡΑΞΙΝΟΗ.

Εὐνόα, αἶρε τὸ νᾶμα, καὶ ἐς μέσον αἰνόθρυπτε
Θὲς πάλιν· αἱ γαλέαι μαλακῶς χρήσδοντι καθεύδεν·

Κινεῦ

24. Ἐν ὀλβίω] Rectius eſt, quam ἐν ὀλβίῳ, vel ἐνολβίῳ *Toupii*. Qui hoc poſuerat in contextu, poſtea *Br.* alterum mecum probavit.

25. Ὧν εἶδες . . . .] Sic in Edd. ſcripto verſui, quo, iudice *Brunckio*, facile careremus, nullus ineſt ſenſus. *Toupius* & *Eldikius* emendabant Ὧν ἴδες ὧν εἴπαις ἂν ἰδοῖσα τὺ τῷ μὴ ἰδόντι. *Toupii* lectiones receperat *Brunckius*; poſtea verſum ſuſpicatus eſt ſcribendum: Ὅσσ᾽ ἂν ἴδοις εἴπαις κεν ἰδοῖσα τὺ τῷ μὴ ἰδόντι. quomodo ſcriptum verſum praebet Ed. carminis renovata. *Waſſenbergio* corrigi poſſe hac ratione verſus videbatur, ſi ſcriberetur: Ὧν ἴδες, ὡς εἴπαις ἂν ἰδοῖσά τι τᾷ μὴ ἰδοίσᾳ.

26. Ἕρπειν] Melius mihi videtur, quam ἕρπην, & praetulit *Br.* in Ed. renovata.

27. Αἰνόθρυπτε] Αἰνόδρυπτε legitur in Ed. Flor. & in duobus certe Codd. probavitque *A. Schottus*. οἰνόδρυπτε in uno Cod. eſt Vatic. in οἰνόθρυπτε forte mutandum: *Reiskii* coniecturae non ſunt memoratu dignae.

28. Χρήσδοντι καθεύδεν] Pro χρήζοντι καθεύδην, Codices etiam praebuerunt.

Κινεῦ δὴ, φέρε θᾶσσον ὕδωρ· ὕδατος πρότερον δεῖ.
Ἇδ' ὡς νᾶμα φέρει· δὸς ὅμως· μὴ πυλὺ, ἄπληστε,
Ἔγχει ὕδωρ· δύστανε, τί μευ τὸ χιτώνιον ἄρδεις;
Παῦσαι. ὁποῖα θεοῖς ἐδόκει, τοιαῦτα νένιμμαι.
Ἁ κλὰξ τᾶς μεγάλας πᾶ λάρνακος; ὧδε φέρ' αὐτάν.

ΓΟΡΓΩ.

Πραξινόα, μάλα τοι τὸ καταπτυχὲς ἐμπερόναμα
Τῆτο πρέπει· λέγε μοι, πόσσω κατέβα τοι ἀφ' ἱστῶ;

ΠΡΑΞΙΝΟΗ.

Μὴ μνάσῃς, Γοργοῖ· πλέον ἀργυρίω καθαρῶ μνᾶν
Ἢ δύο· τοῖς δ' ἔργοις κὴ τὰν ψυχὰν ποτέθηκα.

ΓΟΡ-

31. Δύστανε] Male ad praecedentia relatum ad ſeqq. omnino pertinet; in quibus ἄρδεις ſcriptum pro vitioſo ἀρδεῖς· cuius loco ἀρσεῖς alicui placuerat.

32. Ὁποῖα] Pro ὁκοῖα recepi ex Ed. prima Mediol. mirabar cur ſincerum ἐδόκει *Heinſio* in δεδόκει videretur mutandum. — Pro τοιαῦτα in uno Cod. legitur ταύτηγε.

34. Μάλα τοι] Μάλα τὶν Ed. *Br.* renovata; & v. ſeq. Τῆνο πρέπει. λέγ' ἐμὶν, pro vulg. τοῦτο πρέπει· λέγε μοι.

36. Μνᾶν] Legendum, non μνᾶς, monuerunt *Scaliger*, *Bentlej. D'Orvillius*: μνᾶν quidem probavit *R.* ſed interpretando corrupit; & vicina male diſtinxit.

37. Ποτέθηκα] Iam olim a me fuit emendatum, pro vitioſo προτέθηκα.

38. Πᾷ ποκ' ἔλειπες Τὠμπέχονον;] Sic emendata debet *Theocritus Eldikio.* in Edd. hic vulgata: Ναί· καλὸν εἶπας, abſur-

ΓΟΡΓΩ.

Ἀλλὰ κα]ὰ γνώμαν ἀπέβα τοι.

ΠΡΑΞΙΝΟΗ.

Πᾷ ποκ' ἔλειπες
Τὠμπέχονον; Φέρε μοι καὶ τὰν θολίαν· κα]ὰ κόσμον
Ἀμφίθες· οὐκ ἀξῶ τὺ, τέκνον· μορμὼ, δάκνει ἵππος.
Δάκρυε ὅσσ' ἐθέλεις· χωλὸν δ' οὐ δεῖ τὺ γενέσθαι.
Ἕρπωμες. Φρυγία, τὸν μικκὸν, παῖσδε, λαβοῖσα,
Τὰν κύν' ἔσω κάλεσον, τὰν αὐλείαν ἀπόκλαξον.
Ὦ θεοὶ, ὅσσος ὄχλος· πῶς καὶ πόκα τοῦτο περᾶσαι
Χρὴ τὸ κακόν; μύρμακες ἀνάριθμοι καὶ ἄμε]ροι.

Πολ-

abſurdam praebent ſententiam. Eorum loco Codex dabat Flor. *τοῦτο κᾶ εἶπες*· Ed. Flor. *τοῦ τόκα εἶπες*· Codex Vatic. *τοῦτο καλ' εἶπας.* ex his, a me memoratis, genuinum illud eruit & mecum communicavit *Eldikius* Zutphanienſis, quod Poëtae reſtituere non dubitavi. Idem alibi eadem felicitate *Theocrito* reſtituit *τόσαν Φλόγα τᾶς* Κυθερείας. —— In hoc & ſeq. v. primum *τὶν* pro *τοι* more ſuo dedit *Br.* qui tum vulgavit Ed. repetita: — *ναὶ, καλόν. εἶα* Τὠμπέχονον *Φέρ' ἐμίν.*

41. Ὅσσ' *ἐθέλεις*] In Cod. oblatum praeſtabat vulgato *ὅσσα θέλεις.*

42. Τὸν *μικκὸν, παῖσδε, λαβοῖσα*] Verbum hic requiri videbatur, facile vel a Phrygia ſupplendum per *σὺν αὐτῷ.* — ex *Gregorio μικκὸν παῖσδα* cum *Iſ. Voſſio* olim probaveram.

45. Ἀνάριθμοι] Dedit *Winterton.* pro *ἀνήριθμοι.*

Πολλά τοι, ὦ Πτολεμαῖε, πεποίηται καλὰ ἔργα.
Ἐξ ὧ ἐν ἀθανάτοις ὁ τεκὼν, ὐδεὶς κακοεργὸς
Δαλεῖται τὸν ἰόντα, παρέρπων Αἰγυπτιστί·
Οἷα πρὶν ἐξ ἀπάτας κεκροταμένοι ἄνδρες ἔπαισδον,
Ἀλλάλοις ὁμαλοὶ κακὰ παίγνια, πάντες ἐρειοί.
Ἀδίστα Γοργοῖ, τί γενοίμεθα; τοὶ πτολεμισταὶ
Ἵπποι τῶ βασιλῆος· ἄνερ φίλε, μή με πατήσῃς.
Ὀρθὸς ἀνέστα ὁ πυῤῥός· ἴδ᾽ ὡς ἄγριος· κυνοθαρσὴς
Εὐνόα, ὐ φευξῇ; διαχρησεῖται τὸν ἄγοντα.
Ὠνάθην μεγάλως, ὅτι μοι τὸ βρέφος μένει ἔνδοι.

ΓΟΡΓΩ.

Θάρσει, Πραξινόα· καὶ δὴ γεγενήμεθ᾽ ὄπισθεν·
Τοὶ δ᾽ ἔβαν ἐς χώραν.

ΠΡΑ-

48. Παρέρπων] Recte tuetur *Brunckius*: de alia hic lectione cogitari non debuerat. —— Servandum etiam v. 49. ἔπαισδον.

50. Πάντες ἐρειοί] Pro voce vitioſa *Scaligero* venerunt in mentem ἐρεμβοί. *Caſaubono*, ἄρειοι· *Toupio*, ἀεργοί· *Wartono*, ἀραῖοι· mihi olim, ἔλειοι· *Musgravio*, ἀγρεῖοι· Verſum ſic corrigendum ſuſpicatur *Eldikius*: Ἀλλάλοις ἐμαλοί, κακὰ παίγνια παῖσδεν ἄριστοι.

51. Πτολεμισταί] Dorica forma, πολεμίκται, ſi vel in uno Cod. legeretur, a me quoque fuiſſet recepta.

53, 54. Κυνοθαρσὴς Εὐνόα] Iſta ſic iungenda vere monuit *Reiskius*.

55. Ὠνά-

ΠΡΑΞΙΝΟΗ.

Καὐτὰ συναγείρομαι ἤδη.
Ἵππον κ̣ τὸν ψυχρὸν ὄφιν τὰ μάλιστα δεδοίκω
Ἐκ παιδός. σπεύδωμες· ὅσος ὄχλος ἄμμιν ἐπιῤῥεῖ;

ΓΟΡΓΩ.

Ἐξ αὐλᾶς, ὦ μᾶτερ;

ΓΡΑΥΣ.

Ἐγὼν, ὦ τέκνα.

ΓΟΡΓΩ.

Παρενθεῖν
Εὐμαρές;

ΓΡΑΥΣ.

55. Ὠνάθην] Verum puto, quod *Hemſterhuſius* adſcripſit, Ὠνάμην· ſive potius, Ὠνήμαν. hoc in Ed. 2. poſuit *Br*. — In hoc v. pro ἔνδον ſcripſi ἐνδοῖ, cum *Caſaub*. & *Br*. — hic etiam nuper dedit ἐμίν.

59. Ὅσος ὄχλος] Primis Edd. concinunt Codices; ſic autem recte *Reiskius* edidit pro ὄχλος πολύς.

60. Ἐξ αὐλᾶς] Recte ſe habet; vitioſum eſt ἐξ χυδᾶς. — In proximis novam *Brunckius* ex Cod. Reg. lectionem exhibet, quam vulgata non deteriorem judicat: Γρ. ἐγὼν τέκνα. Γορ. εἶτα παρενθεῖν Εὐμαρές; — hic quoque poni potuerat παρενθῆν. alteram lectionem reſtituit Ed. ſecunda.

61. Ἐς

ΓΡΑΥΣ.

Ἐς Τροίαν πειρώμενοι ἦνθον Ἀχαιοί.
Καλλίστα παίδων, πείρῃ θὴν πάντα τελεῖται.

ΓΟΡΓΩ.

Χρησμὼς ἁ πρεσβῦτις ἀπώχετο θεσπίξασα.

ΠΡΑΞΙΝΟΗ.

Πάντα γυναῖκες ἴσαντι, καὶ ὡς Ζεὺς ἀγάγεθ' Ἥραν.

ΓΟΡΓΩ.

Θᾶσαι, Πραξινόα, περὶ τὰς θύρας ὅσσος ὅμιλος.

ΠΡΑΞΙΝΟΗ.

Θεσπέσιος. Γοργοῖ, δὸς τὰν χέρα μοι· λαβὲ καὶ τὺ,
Εὐνόα, Εὐτυχίδος· πότεχ' αὐτᾷ, μὴ τὺ πλανηθῇς.
Πᾶ-

61. Ἐς Τροίαν π. ἦνθον] Recepta ſunt ex Codd. pro, ἐς Τροίην π. ἦλθον. —— vſ. 62. παιδᾶν nollem nuper bis vulgatum.

64. Ἀγάγεθ' Ἥραν] Pro ἠγάγεθ' Ἥραν, Codices dederunt. Hunc verſum cum *Brunckio* tribui Praxinoae.

67. Μή τυ] Μή τι π. *Br*. Ed. ſecunda.

68. Ἀπρὶξ ἔχευ, Εὐνόα, ἀμῶν] Sic iſta iungenda, *H. Stephanus* ante alios iam monuerat. — Suo more hic probabiliter etiam dedit ἀμέων.

70. Ἐκ

Πᾶσαι ἄμ' εἰσένθωμες· ἀπρὶξ ἔχευ, Εὐνόα, ἁμῶν.
Ὤ μοι δειλαία, δίχα μευ τὸ θερίστριον ἤδη
Ἔσχισαι, Γοργοῖ. ποττῶ Διὸς, εἴτι γένοιο
Εὐδαίμων, ὤνθρωπε, Φυλάσσεο τὠμπέχονόν μευ.

ΞΕΝΟΣ.

Οὐκ ἐπ' ἐμὶν μέν· ὅμως δὲ Φυλάξομαι.

ΠΡΑΞΙΝΟΗ.

'Αθρόος ὄχλος·
'Ωθεῦνθ' ὥσπερ ὗες.

ΞΕΝΟΣ.

Θάρσει, γύναι· ἐν καλῷ εἰμές.

ΠΡΑΞΙΝΟΗ.

Κεὶς ὥρας, κἤπειτα, φίλ' ἀνδρῶν, ἐν καλῷ εἴης,

Ἀμ-

70. Εἴ τι] Αἴ τὺ praeſtant; ut *Br.* Ed. 2.
71. Φυλάσσεο] In Φυλάσσευ mutari non debebat a *Wintertono.*
72. Φυλάξομαι] Ex Ed. Ald. vitioſa repetiit *Reiskius.* Φυλαξοῦμαι. Π. ἀθρόος ὄχλος. eadem ſunt & in Codd. ne placebit quidem attendenti, Φυλαξοῦμ'. Π. ἀθρόος ὄ.
73. Ὥσπερ ὗες] Pro ὥστε ὗες, eſt ex Codd. & primis Edd.
74. Κεὶς] Κἠς ſcribi ſolet in Theocriteis.

75. Χρη-

Ἄμμε περισέλλων· χρηςῶ χ᾽ ὠἰκτίρμονος ἀνδρός.
Φλίβεται Εὐνόα ἄμμιν· ἄγ᾽, ὦ δειλά, τὺ βιάζευ.
Κάλλιςʼ· ἔνδοῖ πᾶσαι, ὁ τὰν νυὸν εἶπ᾽ ἀποκλάξας.

ΓΟΡΓΩ.

Πραξινόα, πόταγ᾽ ὧδε· τὰ ποικίλα πρᾶτον ἄθρησον
Λεπτὰ καὶ ὡς χαρίεντα· θεῶν περονάματα φασεῖς.

ΠΡΑΞΙΝΟΗ.

Πότνι᾽ Ἀθαναία· ποῖαί σφ᾽ ἐπόνασαν ἔριθοι;
Ποῖοι ζωογράφοι τἀκριβέα γράμματ᾽ ἔγραψαν;
Ὡς ἔτυμ᾽ ἑςάκαντι, καὶ ὡς ἔτυμ᾽ ἐνδινεῦντι.

Ἐμ-

75. Χρηστῷ] *Winterton.* iam dederat pro forma vulgari.

76. Φλίβεται] Pro Θλίβεται reſtitutum ex Cod. Vatic. & *Euſtathio*: Φλίψεται fruſtra *Caſaubonus* praeferebat. — Pro βιάζευ, βιάσδευ, formam, ni fallor, genuinam, recipere tamen non ſum auſus.

79. Λεπτὰ καὶ ὡς] Miram *R.* excogitavit lectionem, Ὡς λεπτὰ, χ᾽ ὡς χαρίεντα. Sed proxima corrigebat ingenioſe: θεῶν περ νάματα (περνεύματα eſt in Cod. MS.) φησεῖς. Legendum puto, — θεάων νήματα φασεῖς. *Ruhnkenio* in mentem venere θεῶν γε πονάματα. *Waſſenbergio*, θεῶ γε π. ipſius *Deae Palladis*, meam lectionem exhibet Ed. renovata *Br.*

80. Ἀθαναία] Poſitum pro Ἀθηναία.

82. Ἑστάκαντι] Codices dederunt pro ἑστήκαντι. ἑστάκοντι forma eſſet Sicilienſis. Quod eſt in hoc v. ἐνδινεῦντι mihi ſervandum, neque adeo in ἐνδινεῦνται mutandum videtur.

83. Ὧν-

Ἔμψυχ᾽, οὐκ ἐνυφαντά. Σοφόν τι χρῆμ᾽ ὤνθρωπος.
Αὐτὸς δ᾽ ὡς θαητὸς ἐπ᾽ ἀργυρέω κατάκειται
Κλισμῶ, πρᾶτον ἴουλον ἀπὸ κροτάφων καταβάλλων,
Ὁ τριφίλατος Ἄδωνις, ὃ κὴν Ἀχέροντι φιλεῖται.

ΕΤΕΡΟΣ ΞΕΝΟΣ.

Παύσασθ᾽, ὦ δύστανοι, ἀνάνυτα κωτίλλοισαι
Τρυγόνες· ἐκκναισεῦντι πλατειάσδοισαι ἅπαντα.

ΓΟΡΓΩ.

Μᾶ, πόθεν ὤνθρωπος; τί δὲ τίν, εἰ κωτίλαι εἰμές;
Πασάμενος ἐπίτασσε· Συρακοσίαις ἐπιτάσσεις;

Ὡς

83. Ὤνθρωπος] Ἄνθρωπος hic eſſet vitioſum.
84. Θαητὸς] Dorice ſcribebatur, non θηητός.
86. Τριφίλατος] In antiquis Edd. male ſcribitur per η. In hoc vſ. φιλεῖται tentari non debebat.
87, 88. Ἀνάνυτα κωτίλλοισαι Τρυγόνες] In plerisque Edd. male diſtracta, ſic monuerunt iungenda *T. H.* & *Reiskius*.
88. Ἐκκναισεῦντι] In ἐκκνυσδεῦντι mihi quidem mutandum videtur: forte quis praeferat ἐκκναίοντι.
Ibid. Πλατειάσδοισαι] Optimi ſic Codd. & primae Edd. illud exhibent, a Criticis primariis probatum; ut mirum ſit, cur πλατυάσδοισαι vel πλατυιάσδοισαι placuerit *Toupio*.
89. Μᾶ] Tentari non debuerat. — Septem verſus ſeqq. Praxinoae tribuuntur in Ed. *Brunckii*.
90. Πασάμενος] Pro πασσάμενος, iam olim aliunde reſtitutum, Codices confirmant.

91. Συ-

Ὡς εἰδῇς κ᾽ τοῦτο, Κορίνθιαι εἰμὲς ἄνωθεν,
Ὡς κ᾽ ὁ Βελλεροφῶν· Πελοποννασιςὶ λαλεῦμες·
Δωρίσδεν δ᾽ ἔξεστι, δοκῶ, τοῖς Δωριέεσσι.

ΠΡΑΞΙΝΟΗ.

Μὴ φυῇ, Μελιτῶδες, ὃς ἁμῶν καρτερὸς εἴη,
Πλὰν ἑνός· οὐκ ἀλέγω, μή μοι κενεὰν ἀπομάξῃς.

ΓΟΡΓΩ.

Σίγα, Πραξινόα· μέλλει τὸν Ἄδωνιν ἀείδειν

Ἁ

91. *Συρακοσίαις ἐπιτάσσεις;*] Scribi malim, *Συρηκοσίαισι* ſed *ἐπιτάσσεις* in *ἐπιταξεῖς* mutandum non eſt; ſed ſcribendum potius *Συρηκοσίαις σ᾽ ἐπιτάσσεν*; quod & *Br*. exhibuit Ed. 2.

Ibid. Ὡς *εἰδῇς*] Inſerta litera ſcribendum, Ὡς δ᾽ *εἰδῇς*.

92. *Πελοποννασιστὶ*] Eſt ex Codd. pro —— *νησιστί*. vitioſum —— *ναυσιστί*. Forma Dorica fuit, ut puto, *Πελοποννασικτί*.

94. Ἀ*μῶν*] Ἀ*μέων* hic quoque dederat, ut alibi.

95. Μ*ή μοι κενεὰν ἀπομάξῃς*] Haec *Aurato*, *Scaligero*, *Caſaubono*, aliisque ſincera videbantur; *Toupio* ſic leviter corrigenda: Π*λὰν ἑνὸς οὐκ ἀλέγω, μή μοι κονίαν ἀπομάξῃς*· *unum tantum metuo, ne pulverem in me abſtergas.* iſta recepit in priorem Ed. *Brunckius*; cui placuit in ſecunda: *μή μοι κενεὰν ἀπομάξεις*. *Petro Fonteinio*, vox *κενεὰν*, in *κυνέαν*, *imbellam*, videtur mutanda. —— vſ. ſeq. *ἀείδεν* Ed. *Brunck*.

98. *Σπέρχιν τὸν ἰάλεμον ἀρίστευσε*] Hoc Codex dedit MS. pro *ἠρίστευσε*. cur *τὸν* Ἰα*λέμου* legi voluerit *Muretus*, non liquet;

Ἁ τᾶς Ἀργείας θυγάτηρ πολυΐδρις ἀοιδὸς,
Ἅτις κ̓ Σπέρχιν τὸν ἰάλεμον ἠρίςευσε·
Φθέγξεῖταί τι (σάφ' οἶδα) καλόν· διαθρύπτεῖαι ἤδη.

ΓΥΝΗ ΑΟΙΔΟΣ.

Δέσποιν', ἃ Γολγώς τε κ̓ Ἰδάλιον ἐφίλασας,
Αἰπεινόν τ' Ἔρυκα, χρυσῷ παίσδοισ' Ἀφροδίτα,
Οἷόν τοι τὸν Ἄδωνιν ἀπ' ἀενάω Ἀχέροντος
Μηνὶ δυωδεκάτῳ μαλακαίποδες ἄγαγον Ὧραι,
Βάρδιςαι μακάρων, Ὧραι φίλαι, ἀλλὰ ποθειναὶ

Ἔρ-

liquet: ſed Σπέρχιν male omnino *R*. mutatum volebat in πέρυσιν.

100. Γολγώς τε] Pro vulgato Γόλγὸν cum in uno ſaltem Cod. Γολγῶ legeretur, genuinam formam Γολγὼς reſtitui.

101. Αἰπεινόν τ' Ἔρυκα] Cum *Wintertono* & *Br*. nunc edidi, pro vulgato Αἰπεινάν τ' Ἔρυκα.

Ibid. Χρυσῷ παίσδοισ'] Eſt ex Codd. pro χρυσῷ παίζουσ' Ἀ. Et nihil hic mutandum oſtendunt *Heinſ*. & *Toup*. ut mirum ſit, cur tot fuerit coniecturis vulgata lectio tentata. Χρυσωπίζουσ' Ἀ. *Scaligero* placuit; χρυσῷ (pro ἀντὶ χρυσοῦ poſitum) παίσδουσ' Ἀ. *Caſaubono*; χρυσῷ πείθουσ' Ἀ. *Hemſterhuſio*. *Reiskii* commenta non memorabuntur.

102. Ἀενάω] Recte iam dederat *Winterton*. pro ἀενάου. — hoc v. οἷόν τιν edidit nuper *Br*.

103. Μαλακαίποδες] Μαλακαὶ πόδας placebant *Sanctamando*; a quo μαλακαὶ πόδες & μάλα καὶ πόδες inventa ſunt in Codd. — Pro Μηνὶ, hoc in vſ. μηνὶ eſt in Ed. *Brunck*.

105. Βρο-

Ἔρχονται, πάντεσσι βροτοῖς αἰεί τι φέροισαι.
Κύπρι Διωναία, τὺ μὲν ἀθανάταν ἀπὸ θνατᾶς,
Ἀνθρώπων ὡς μῦθος, ἐποίησας Βερενίκαν,
Ἀμβροσίαν ἐς στῆθος ἀποστάξασα γυναικός·
Τὶν δὲ χαριζομένα, πολυώνυμε, καὶ πολύναε,
Ἁ Βερενικεία θυγάτηρ, Ἑλένᾳ εἰκυῖα,
Ἀρσινόα πάντεσσι καλοῖς ἀτιτάλλει Ἄδωνιν.
Πὰρ μέν οἱ ὥρια κεῖται ὅσα δρυὸς ἄκρα φέροντι,
Πὰρ δ' ἁπαλοὶ κᾶποι, πεφυλαγμένοι ἐν ταλαρίσκοις
Ἀργυρέοις, Συρίω δὲ μύρω χρύσει' ἀλάβαστρα·

Εἴδα-

105. Βροτοῖς αἰεὶ] Pro βροτοῖσιν ἀεὶ ex Codd. revocavi. — Pro Φοροισαι, ſcripſi φέροισαι cum *T. H.*

106. Ἀθανάταν ἀπὸ θνατᾶς] In Edd. hic vulgabatur, ἀπὸ θνατᾶν Ἀνθρώπων· quod ex duobus ſaltem Codd. enotatum, ἀπὸ θνατᾶς recepi; atque ad illud accommodabam quod ſequitur Ἀνθρώπων mutatum in Ἀνθρώπω· optimo ſenſu; cui nunc praetuli, quod *Brunckius* probavit: Ἀνθρώπων ὡς μῦθος. — Βερενίκαν, & paulo poſt Βερενικεία pro Βερον. iam dederaut *Iunta* & *Winterton.*

109. Χαριζομένα] Primitus hic quoque ſcriptum fuit Χαρισδομένα. — Eſt in hoc vſ. genuinum πολύναε, correctoris πολύαινε, quod in duobus eſt Codd.

113. Ἁπαλοὶ κᾶποι] Tentari non debebant a *Wartono.*

115. Πλαθάνῳ] Receptum fuit ex Codd. pro πλαθάνᾳ. — Nollem ſincerum Εἴδατα hoc in vſ. ſuſpectum fuiſſet.

Ibid. Πονέονται] In πονέοντι mutant *Koenius* & *Toupius;* quos ſequutus, πονέοντι recepit *Br.* — In Codd. legitur πονέονται· in uno, ποιεῦνται. hoc, in primis etiam Edd. repertum, probavit, non male fortaſſe, *Reiskius.*

117. Τά τ' ἐν ὑγρῷ ἐλαίῳ] Recte ſe habent; vitioſa dedit

Reis-

Εἴδατά θ' ὅσσα γυναῖκες ἐπὶ πλαθάνῳ πονέονται,
Ἄνθεα μίσγοισαι λευκῷ παντοῖ' ἅμ' ἀλεύρῳ·
Ὅσσά τ' ἀπὸ γλυκερῶ μέλιτος, τά τ' ἐν ὑγρῷ ἐλαίῳ,
Πάντ' αὐτῷ πετεηνὰ καὶ ἑρπετὰ τᾷδε πάρεστι.
Χλωραὶ δὲ σκιάδες, μαλακῷ βρίθοισαι ἀνήθῳ,
Δέδμανθ'· οἱ δέ τε κῶροι ὑπερποτόωνται Ἔρωτες,
Οἷοι ἀηδονιδῆες ἐφεζόμενοι ἐπὶ δένδρων
Πωτῶνται, πτερύγων πειρώμενοι, ὄζον ἀπ' ὄζω.
Ὦ ἔβενος, ὦ χρυσὸς, ὦ ἐκ λευκῶ ἐλέφαντος
Αἰετὼ, οἰνοχόον Κρονίδᾳ Διῒ παῖδα φέροντες.

Πορ-

Reiskius, τά τ' ἐνύγρω ἐλαίω.

118. Ἑρπετὰ τᾷδε πάρεστι] Tentari non debent; ne πάρεστι quidem in πάρεντι mutari debuerat. Cui ſuperfluum τᾷδε videbatur, *Reiskius* dediſſe poëtam ſuſpicabatur, Ἑρπεστὰ δὲ πάρεστι. male omnino. Mira *Wartono* in mentem venerunt.

119. Βρίθοισαι] Pro βρίθουσαι cum *Br.* recepi.

120. Ὑπερποτόωνται] Ex Codd. & primis Edd. prodiit pro ὑπερπωτῶνται.

121. Ἀηδονιδῆες] Voci vulgatae, Ἀηδονῆες, literam interiecci: idem Ed. renovata exhibet *Brunckii*; qui initio verſus οἷον, in fine poſuit δενδρέων.

122. Ὄζον ἀπ' ὄζω] Ὄσδον ἀπ' ὄσδω hic olim lectum, veriſimiliter coniecit *Toupius*; exhibet illud Ed. *Br.*

123. Ὦ ἔβενος] In his hiatus in Ω, aliquoties repetito, mihi quidem placeret, ſi legeretur: Ὦ ἐβένω, ὦ χρυσῶ.

124. Αἰετὼ — φέροντες] Recte mihi coniecciſſe videtur *Eldikius* legendum (ὦ) — Αἰετῶ — φέροντος. — has lectiones *Eldikii* measque *Brunckius* admiſit in Ed. ſuam renovatam.

125. Πορ-

Πορφύρεοι δὲ τάπηlες ἄνω, μαλακώτεροι ὕπνω·
Ἁ Μίλατος ἐρεῖ, χὠ τὰν Σαμίαν καταβόσκων.
Ἔστρωlαι κλίνα τῷ Ἀδώνιδι τῷ καλῷ ἄλλα·
Τὰν μὲν Κύπρις ἔχει, τὰν δ' ὁ ῥοδόπαχυς Ἄδωνις,
Ὀκτωκαιδεκέτης ἢ ἐννεακαίδεχ' ὁ γαμβρός.
Οὐ κεντεῖ τὸ φίλαμ'· ἔτι οἱ περὶ χείλεα πυῤῥά.
Νῦν μὲν Κύπρις ἔχοισα τὸν αὐτᾶς χαιρέτω ἄνδρα.
Ἀῶθεν δ' ἄμμες νιν ἅμα δρόσῳ ἀθρόαι ἔξω
Οἰσεῦμες ποτὶ κύματ' ἐπ' ἀϊόνι πτύονlα·
Λύσασαι δὲ κόμαν, κὴ ἐπὶ σφυρὰ κόλπον ἀνεῖσαι,
Στήθεσι φαινομένοις, λιγυρᾶς ἀρξώμεθ' ἀοιδᾶς.
Ἕρπεις, ὦ φίλ' Ἄδωνι, κὴ ἐνθάδε, κεὶς Ἀχέροντα,
Ἁμι-

125. Πορφύρεοι δὲ τάπητες] Haec, & ſequentia, reſtitui poſſe videntur, ſi hac ratione ſcribantur: Πορφυρέοις δὲ τάπησιν ἄνω (μαλακωτέρος ὕπνω Ἁ Μίλατος ἐρεῖ, χὠ τὰν Σαμίαν καταβόσκων) Ἔστρωται κλίνα· τῷ Ἀδώνιδι τῷ καλῷ ἄλλα· Τὰν μὲν Κύπρις ἔχει· τὰν δ' ὁ ῥοδόπαχυς Ἄδωνις. Sic emendata *Brunckius* probavit, exhibuitque in Ed. repetita.

129. Ὀκτωκαιδεκέτης] Vel — ετὴς, praeſtat aliis Codicum formis; in quorum nullo legitur, quod quis forte praeferat, Ὀκτωκαίδεκ' ἐτῶν. — *P. Fonteinio* verſus ſpurius videbatur.

130. Ἔτι οἱ περὶ χείλεα πυῤῥά.] Senſus etiam ineſſet optimus ſic ſcriptis, ἔτι οἱ περὶ χείλη ἴουλος. Sed nihil nunc arbitror mutandum; non certe περὶ in πέρι mutandum cum *R.* neque cum *B.* legendum, ἐπεὶ οὔ οἱ χείλεα πυῤῥά.

131. Αὐτᾶς] Pro forma vulgari iam dudum dederat *Winterton.*

136. Κεὶς]

Ἀμιθέων (ὡς φαντὶ) μονώτατος· οὔτ' Ἀγαμέμνων
Τοῦτ' ἔπαθ', οὔτ' Αἴας ὁ μέγας βαρυμάνιος ἥρως,
Οὔθ' Ἕκτωρ Ἑκάβας ὁ γεραίτατος εἴκατι παίδων,
Οὐ Πατροκλῆς, οὐ Πύῤῥος ἀπὸ Τροίας ἐπανελθών,
Οὔθ', οἱ ἔτι πρότεροι, Λαπίθαι, καὶ Δευκαλίωνες,
Οὐ Πελοπηϊάδαι τε, καὶ Ἄργεος ἄκρα Πελασγοί.
Ἵλαθι νῦν, φίλ' Ἄδωνι, καὶ ἐς νέωτ' εὐθυμήσαις.
Καὶ νῦν ἦνθες, Ἄδωνι, καὶ, ὄκκ' ἀφίκῃ, φίλος ἡξεῖς.

ΓΟΡΓΩ.

Πραξινόα, τὸ χρῆμα σοφώτερον. ἁ θήλεια
Ὀλβία ὅσσα ἴσατι, πανολβία ὡς γλυκυφωνεῖ.

Ὥρα

136. Κεῖς] Hic quoque legi poterit, ut alibi, κής. & v. 147. quod admiſit *Br.*

137. Ἀμιθέων] Cum *Wintertono* recepi, pro Ἡμιθέων. — Pro μονώτατος male legitur in Cod. Vat. νεώτατος.

139. Γεραίτατος] Ex Codd. prodiit pro γεραίτερος.

140. Οὐ Πύῤῥος] Pro ἢ Π. ex Codd. recte iam recepit *Reiskius*: — ἐπανενθών, ut auribus ingratum, reiicerem.

141. Λαπίθαι, καὶ Δευκαλίωνες] Re minus conſiderata *R.* hic legendum putabat, —— πρότεροι Λαπιθᾶν καὶ Δευκαλίωνος.

143. Ἵλαθι] In Edd. Ald. & Rom. repertum Ἔλα non debebat a *Reiskio* probari.

145, 6. Ἁ θήλεια Ὀλβία ὅσσα ἴ.] Sic iſta diſtinguenda videbantur: — Γλυκυφωνεῖ receptum fuit ex Codd. pro γλυκύφωνος, in Ed. novata recte probatum a *Brunckio*.

 148. Ὄξος

Ὥρα ὅμως κ' εἰς οἶκον· ἀνάριστος Διοκλείδας.
Χὡνὴρ ὄξος ἅπαν· πεινᾶντι δὲ μηδὲ ποτένθῃς.
Χαῖρε, Ἄδων' ἀγαπατὲ, καὶ ἐς χαίροντας ἀφικνεῦ.

ΧΑΡΙΤΕΣ, ἢ ΙΕΡΩΝ.

Εἰδύλλιον ις'.

Αἰεὶ τοῦτο Διὸς κώραις μέλει, αἰὲν ἀοιδοῖς,
Ὑμνεῖν ἀθανάτους, ὑμνεῖν ἀγαθῶν κλέα ἀνδρῶν.
Μῶσαι μὲν θεαὶ ἐντὶ, θεὼς θεαὶ ἀείδοντι·

Ἀμ-

148. Ὄξος ἅπαν] Ex duobus repoſui Codd. pro ὄξος ἄγχι· cuius loco ὀξὺς ἄγαν legendum putaverant *Iſ. Voſſius*, *Reiskius*, & *Toupius*. ὄξος ἅπαν merito probavit etiam nuper *Brunckius*. — Pro μηδέποτ' ἔνθῃς hoc in verſu edidi, μηδὲ ποτένθῃς· a *Caſaubono*, *Toupio*, aliisque probatum. — Vltimo vſ. formam legitimam ἀγαπατὲ iam dederat *Wintertonus*.

XVI, 1. Αἰεὶ τοῦτο] In Codd. quibusdam & Edd. primis eſt, Εἴτοι τοῦτο Δ. κ. μ. αἰὲν ἀοιδαῖς· quod revocavit *Reiskius*; mihi placent vulgatae lectiones; κώραις ſuo tamen more ſcripſiſſe videtur Poëta.

2. Ἀθανάτους] Ἀθανάτως edidit *Wintertonus*; θεὼς, v. 3. βροτὼς, v. 4. ex his primum etiam dedit *Br*.

4. Οἱ δὲ βροτοὺς βροτοὶ ἀείδωντι] Hoc proximum accedit lectionem Codicum, ἀείδοντι. vera forte eſt a *Scaligero* excogitata, ἀείδωμες. ἀείδοντι, Edd. *Br*. & *R*.

5. Τίς γὰρ] *Wartonus* legendum coniecit, Τίς δ' ἄρα·

rece-

Ἄμμες δὲ βροτοὶ, οἱ δὲ βροτὺς βροτοὶ ἀείδωντι.
Τίς γὰρ τῶν ὁπόσοι γλαυκὰν ναίουσιν ὑπ' ἀῶ,
Ἁμετέρας χάριτας πετάσας ὑποδέξεται οἴκῳ
Ἀσπασίως, ἐδ' αὖθις ἀδωρήτως ἀποπεμψεῖ;
Αἱ δὲ σκυζόμεναι γυμνοῖς ποσὶν οἴκαδ' ἴασι,
Πολλά με τωθάσδοισαι, ὅτ' ἀλιθίαν ὁδὸν ἦνθον·
Ὀκνηραὶ δὲ πάλιν κενεᾶς ἐπὶ πυθμένι χηλῶ
Ψυχροῖς ἐν γονάτεσσι κάρη μίμνοντι βαλοῖσαι,
Ἔνθ' αὔη σφίσιν ἕδρα, ἐπὰν ἄπρακτοι ἵκωνται.
Τίς τῶν νῦν τοιόσδε; τίς εὖ εἰπόντα φιλασεῖ;
Οὐκ' οἶδ'· ἐ γὰρ ἔτ' ἄνδρες ἐπ' ἔργμασιν, ὡς πάρος, ἐσθλοῖς
Αἰνεῖσθαι σπεύδοντι· νενίκανται δ' ὑπὸ κερδέων.

Πᾶς

recepit hoc *Br.* deditque ναίοντι, pro ναίουσιν.

6. Ἀμετέρας] Ex Codice prodiit pro Ἡμετέρας. dederat & *Winterton.*

7. Ἀδωρήτως] Codex dedit Flor. pro ἀδωρήτους, quod retinuit *Winterton.*

9. Ἀλιθίαν ὁδὸν] Recte tuetur *Toup.* ἀλητείην ἦλθον ex Ald. Ed. revocari non debebat a *Reiskio.*

10. Χηλῶ] Eſt ex Ed. *Wintertoni*, pro vulgato χηλοῦ.

12. Ἔνθ' αὔη σφίσιν ἕδρα] Hoc genuinum eſt: in Codice Flor. legitur, Ἔνθ' αἰεὶ σφίσιν ἕδραι. Ex Cod. Vat. ἵκωνται in hunc verſum recepi, pro ἵκωντι. idem edidit *Br.*

13. Τίς εὖ] Male tentat *Wartonus.*

14. Ἐπ' ἔργμασιν] Non dubitanter ex Codd. recepi, pro ἐπ' ἔργοις. — ἔργμασιν — ἐσλοῖς Ed. *Br.*

15. Νενίκανται] Ab uno quamvis Codice oblatum poni debuit, pro vulgato νενίκηνται.

Πᾶς δ', ὑπὸ κόλπω χεῖρας ἔχων, πόθεν αὔξεῖαι ἀθρεῖ
Ἄργυρος· ὐδέ κεν ἰὸν ἀποτρίψας τινὶ δοίη·
Ἀλλ' εὐθὺς μυθεῖται, ἀπωτέρω ἢ γόνυ κνήμα·
Αὐτῷ μοι τὶ γένοιτο· θεοὶ τιμῶσιν ἀοιδώς·
Τίς δέ κεν ἄλλω ἀκώσαι; ἅλις πάντεσσιν Ὅμηρος.
Οὗτος ἀοιδῶν λῷστος, ὃς ἐξ ἐμεῦ οἴσεῖαι ὐδέν.
Δαιμόνιοι, τί δὲ κέρδος ὁ μυρίος ἔνδοθι χρυσὸς
Κείμενος; ὐχ ἅδε πλώτω φρονέωσιν ὄνασις·
Ἀλλὰ τὸ μὲν ψυχᾷ, τὸ δὲ καί τινι δῶναι ἀοιδῶν·
Πολλὼς δ' εὖ ἔρξαι παῶν, πολλὼς δὲ καὶ ἄλλων
Ἀνθρώ-

16. Κόλπω] Ex Codice poſitum Flor. & Flor. Ed. pro κόλπου. dedit etiam *Winterton.*

Ibid. & 17. Πόθεν αὔξεται, ἄ. Ἄργυρος] Sic in Codd. legitur & in primis Edd. atque ita ediderunt *Reiskius*, & *Brunckius:* vulgo ſic iſta leguntur: πόθεν οἴσεται ἀθρεῖ Ἄργυρον.

18. Κνήμα] Genuinum illud firmant Codices: κνήμας ex Ald. Ed. male fuit revocatum, quod eſt & in Ed. Mediol. & in Cod. Pariſ. Κνάμα editum a *Wintertono.*

19. Τιμῶσιν ἀοιδούς] Ἀοιδὼς Ed. *Wint.* τιμῶντι ἀοιδούς. Ed. *Br.*

20. Τίς δέ κεν ἄλλου ἀκούσαι;] Enormis & immodulatus in primis erat Edd. ut in Cod. Pariſ. verſus: Τίς δέ κεν αὖθις ἀκοῦσαι ἄλλου· πάντεσσιν Ὅμηρος· non aliam tamen ſe lectionem deſiderare ſcribebat *Reiskius.* ἄλλω editum a *Wintertono.*

21. Ὅς ἐξ ἐμεῦ] Ed. *Br.* ὁ δ' ἐξ ἐμεῦ.

23. Οὐχ ἅδε] Οὐχ ὧδε ſcribitur in aliquot Codd. & primis Edd. πλούτῳ dedit *Winterton.* πλούτου retinuit *Br.* ſed ἅδε recepit.

25. Εὖ

Ἀνθρώπων· αἰεὶ δὲ θεοῖς ἐπιβώμια ῥέζειν.
Μηδὲ ξεινοδόκον κακὸν ἔμμεναι, ἀλλὰ τραπέζᾳ
Μειλίξαντ᾽ ἀποπέμψαι, ἐπὰν ἐθέλῃτι νέεσθαι·
Μωσάων δὲ μάλιστα τίειν ἱερὸς ὑποφήτας·
Ὄφρα καὶ εἰν ἀΐδαο κεκρυμμένος ἐσθλὸς ἀκούσῃς,
Μηδ᾽ ἀκλεὴς μύρηαι ἐπὶ ψυχρῶ Ἀχέροντος,
Ὡσεί τις μακέλᾳ τετυλωμένος ἔνδοθι χεῖρας,
Ἀχὴν ἐκ πατέρων πενίαν ἀκτήμονα κλαίων.
Πολλοὶ ἐν Ἀντιόχοιο δόμοις καὶ ἄνακτος Ἀλεύα
Ἁρμαλιὰν ἔμμηνον ἐμετρήσαντο πενέσται·

Πολ-

25. Εὖ ἔρξαι] Non deterius, εὖ ῥέξαι, in Cod. MS. fuit inventum: πολλῶς eſt in Ed. *Wintert.*
26. Ῥέζειν] In ῥέσδειν mutavit *Br.*
27. Τραπέζᾳ] Receptum fuit ex uno Cod. pro τραπέζῃ. ſine Codice a *Wintert.* τραπέσδᾳ Ed. *Br.*
28. Ἐπὰν ἐθέλῃτι] Hoc, a *Reiskio* reſtitutum, legitur in Codd. Rom. & Pariſ. & in Edd. primis: ſcribi etiam potuit, ut eſt in Ed. Flor. ἐπὰν ἐθέλωντι. quod habet Ed. *Br.* vitioſum eſt ἐθέλοντι· coniecturae *W.* ſunt infeliciſſimae.
29. Ἱερούς] Ἱερῶς edidit *Winterton.* qui ἱερούς reliquit, edidit *Br.* Μωσάων.
30. Ὄφρα καὶ εἰν] Ex Ed. Flor. probatum a *Toupio*, recepi, pro vulgato, Ὄφρα κε κ᾽ εἰν. vel Codicis lectione, Ὄφρα κε κὴν.
31. Ψυχρῶ] Dedit iam *Winterton.* pro forma vulgari.
33. Ἀχὴν,] Ex Ed. Flor. vocem rariſſimam, cum *Reiskio* & *Brunckio*, recepi, in primis cum Codex Vatic. daret εὐχὴν pro vulgato Δειvὴν, cuius loco Δεινὰν ſcripſit *Winterton.* Ἀχὴν, opinor, viſum probaſſet *Toupius.*

36. Σκο-

Πολλοὶ δὲ Σκοπάδαισιν ἐλαυνόμενοι ποτὶ σακὸν
Μόσχοι σὺν κεραῇσιν ἐμυκήσαντο βόεσσι·
Μυρία δ' ἀμπεδίον Κρανώνιον ἐνδιάασκον
Ποιμένες ἔκκριτα μᾶλα Φιλοξείνοισι Κρεώνδαις·
Ἀλλ' οὔ σφιν τῶν ἦδος, ἐπεὶ γλυκὺν ἐξεκένωσαν
Θυμὸν ἐς εὐρεῖαν σχεδίαν στυγνοῦ Ἀχέροντος,
Ἄμνασοι δὲ, τὰ πολλὰ καὶ ὄλβια τῆνα λιπόντες,
Δειλοῖς ἐν νεκύεσσι μακροὺς αἰῶνας ἔκειντο,
Εἰ μὴ δεινὸς ἀοιδὸς ὁ Κήϊος αἰόλα φωνέων
Βάρβιτον ἐς πολύχορδον, ἐν ἀνδράσι θῆκ' ὀνομαστοὺς
Ὁπλοτέροις, τιμᾶς δὲ καὶ ὠκέες ἔλλαχον ἵπποι,
Οἵ σφισιν ἐξ ἱερῶν στεφανηφόροι ἦνθον ἀγώνων.

Τίς

36. Σκοπάδαισιν] Quod in primis eſt Edd. a *Reiskio* probatum, Σκοπάδεσσιν, in Cod. quoque repertum MS. mihi natum videtur, inſtar ſimilium, ex vitioſa pronunciatione.

Ibid. Σακὸν] Σακοὺς & σηκοὺς duo ſaltem dant Codd. ſcripſiſſe Poëta videtur σακώς. ut edidit *Br.*

37. Κεραῇσιν] Obtulerunt duo Codd. Flor. genuinum, pro κεραοῖσιν. dedit *Br.* & ἐμυκάσαντο.

39. Ποιμένες] In Ποίμναις mutandum fruſtra cenſebat *Iſ. Voſſius.* —— Quod, pro Κρεώνδαις, eſt in Edd. Mediol. & Ald. Κλεώναις dat etiam Cod. Pariſin.

Ibid. Μᾶλα] Codex dedit Flor. pro μῆλα. In vſ. ſeq. pro ἐπεὶ, ἐπὴν in Vat. Cod. legitur; ἐπεὶ genuinum eſt.

41. Στυγνοῦ Ἀχέροντος] Στυγνοῖο Χάροντος erat coniectura *Lambini*: cum *Toupio* ſcribendum arbitror, στυγνοῖο γέροντος, quod recepit *Br.* Στυγνῶ Ἀχέρ. dederat *Winterton.* & vſ. 43, μακρώς.

44. Δει–

Τίς δ' ἂν ἀρίστας Λυκίων ποτὲ, τίς κομόωντας
Πριαμίδας, ἢ θῆλυν ἀπὸ χροιᾶς Κύκνον ἔγνω,
Εἰ μὴ φυλόπιδας προτέρων ὕμνησαν ἀοιδοί;
Οὐδ' Ὀδυσεὺς, ἑκατόν τε καὶ εἴκατι μῆνας ἀλαθεὶς
Πάντας ἐπ' ἀνθρώπως, ἀΐδαν τ' εἰς ἔσχατον ἐνθὼν
Ζωὸς, καὶ σπήλυγγα φυγὼν ὀλοοῖο Κύκλωπος,
Δηναιὸν κλέος ἔσχεν. Ἐσιγάθη δ' ὁ συφορβὸς
Εὔμαιος, καὶ βωσὶ Φιλοίτιος ἀμφ' ἀγελαίαις
Ἔργον ἔχων, αὐτός τε περίσπλαγχνος Λαέρτας,
Εἰ μὴ σφᾶς ὤνασαν Ἰάονος ἀνδρὸς ἀοιδαί.
Ἐκ μοισᾶν ἀγαθὸν κλέος ἔρχεται ἀνθρώποισι·
Χρήματα δὲ ζώοντες ἀμαλδύνοντι θανόντων.

Ἀλλ'

44. Δεινὸς ἀοιδὸς] Κεῖνος ἀοιδὸς ex duobus Codd. paene recepiſſem: — αἰόλα φωνέων hoc in vſ. tentari non debuerat.
45. Ὀνομαστοὺς] Hic etiam Dorica eſt forma in Ed. *Wintertoni*.
46. Τιμᾶς] Ex duobus enotatum Codd. pro τιμὰς reſtitui cum *Br*.
48. Ποτε] Πόκα Ed. *Br*.
52. Ἀνθρώπους] Ἀνθρώπως, Ed. *Wintertoni*, ex qua ἐνθὼν recepi.
54. Ὁ συφορβὸς] Ex Cod. Vatic. cum *Br*. recepi, pro ἂν ὑφορβὸς. v. 55, pro βουσὶ, βωσὶ dedit *Winterton*.
56. Λαέρτας] Pro forma vulg. eſt ex Ed. *Wint*.
59. Ἀμαλδύνοντι] Ex Codice fuit Flor. receptum, pro ἀμαλδύνουσι. atque ita quoque fuit correctum in Pariſino editumque ſine Codd. a *Wintertono*. idem dedit *Br*.

60. Κύ-

Ἀλλ' ἶσος γὰρ ὁ μόχθος, ἐπ' ἀόνι κύματα μετρεῖν,
Ὅσσ' ἄνεμος χέρσονδε μετὰ γλαυκᾶς ἁλὸς ὠθεῖ,
Ἢ ὕδατι νίζειν θολερὰν ἰοειδέϊ πλίνθον,
Καὶ Φιλοκερδείᾳ βεβλαμμένον ἄνδρα παρελθεῖν.
Χαιρέτω ὅςις τοῖος· ἀνήριθμος δέ οἱ εἴη
Ἄργυρος· αἰεὶ δὲ πλεόνων ἔχοι ἵμερος αὐτόν.
Αὐτὰρ ἐγὼν τιμάν τε καὶ ἀνθρώπων φιλότητα
Πολλῶν ἡμιόνων τε καὶ ἵππων πρόσθεν ἑλοίμαν.
Δίζημαι δ' ᾧ κεν θνατῶν κεχαρισμένος ἔνθω
Σὺν Μοίσαις· χαλεπαὶ γὰρ ὁδοὶ τελέθοντι ἀοιδοῖς

Κου-

60. *Κύματα μετρεῖν*] Tentari non debebat a *Wartono.*

62. *'Ιοειδέϊ*] Omnino ſervandum puto: *διχειδέϊ* eſt in Codice Vat. & in Ed. *Br.*

63. *Φιλοκερδείᾳ*] Dedit Codex Vatic. pro *Φιλοκερδείῃ.* — In hoc vſ. *βεβλαμμένον* non ſane mutem *Reiskiano βεβλημένον·* neque *παρελθεῖν* cum *παρειπεῖν Wartoni:* illud tamen forte vitioſum eſt: *παρέλκειν* adſcripſerat *Hemſterhuſius: παρενθεῖν* dederunt *Winterton.* & *Br.*

64. *Ὅστις τοῖος*] Rectius videtur, quam *ὅς τοιοῦτος*, quod ex duobus tribusve adfertur Codd. & receptum fuit a *Br.*

66. *'Εγὼν τιμὰν*] Pro *ἐγὼ τιμὴν*, duo Codd. obtulerunt Flor. ediditque *Br.*

68. *Δίζημαι δ' ᾧ κεν*] Ex Flor. Codice cum *Br.* recepi pro *Δίζημαι δὲ τίνι.* — hoc forſan in loco repertum olim fuit, quod *Heſychius* praebet, *Δίσδημαι.*

69, 70. *Τελέθοντι ἀοιδοῖς Κουράων, ἀ. Δ.*] Ex Codice Flor. partim ex Ed. Flor. veras lectiones recepit *Theocritus*, pro vulgatis, *τελέθουσιν ἀοιδῶν*, *Μουσάων ἀ. Toupio* quoque vox *Κουράων* ut genuina placuit; & *ἀοιδῶν* videbatur ſcribendum: genuinas lectiones dedit etiam *Br.*

70. Μέ-

Κρείων, ἀπάνευθε Διὸς μέγα βȣλεύοντ۞.
Οὔπω μῆνας ἄγων ἔκαμ' ȣρανὸς, ȣδ' ἐνιαυτȣ̀ς·
Πολλοὶ κινησεῦντι ἔτι τροχὸν ἅρματ۞ ἵπποι.
Ἔσσεται ȣτ۞ ἀνὴρ ὃς ἐμεῦ κεχρήσετ' ἀοιδᾶ,
Ῥέξας ἢ Ἀχιλεὺς ὅσσον μέγας, ἢ βαρὺς Αἴας
Ἐν πεδίῳ Σιμόεντ۞, ὅθι Φρυγὸς ἠρίον Ἴλȣ.
Ἤδη νῦν Φοίνικες, ὑπ' ἀελίῳ δύνοντι
Οἰκεῦντες Λιβύας ἄκρον σφυρὸν, ἐῤῥίγαντι·
Ἤδη βαςάζȣσι Συρακόσιοι μέσα δȣ̃ρα,
Ἀχθόμενοι σακέεσσι βραχίονας ἰτείνοισιν·

Ἐν

70. Μέγα βουλεύοντος] Vt in Codd. Rom. & Pariſ. in duabus primis Edd. inventum fuit μεγάλου βασιλῆος. vulgatum βουλεύοντος infeliciter tentabat *Ez. Spanhemius.*

71. Ἐνιαυτοὺς] Ἐνιαυτὼς Ed. *Wintertoni*: qui ἐνιαυτοὺς, & huius ſimilia multa reliquit, *Br.* tamen edidit ὠρανός.

72. Κινησεῦντι] Doricum ex Cod. Flor. cum *Br.* recepi pro vulgari κινήσουσιν.

73. Ἐμεῦ κεχρήσετ' ἀοιδᾶ] Pro vulgatis, ἐμοῦ κεχρήσετ' ἀοιδοῦ, ex uno Flor. ἐμεῦ, ex alio Flor. & Vatic. & primis Edd. ἀοιδῇ recepi, in ſuam formam mutatum: ἐμοῦ κεχρήσετ' ἀοιδῶ, *Winterton.* idem exhibet Ed. *Br.*

75. Ἴλου] Ἴλω, Ed. *Wintertoni.*

76. Ἀελίῳ] Pro ἠελίῳ, eſt ex Cod. Flor. etiam in Ed. *Br.*

77. Ἐῤῥίγαντι] Pro ἐῤῥίγασιν, auctoritate duorum Codd. munitum, iure probavit *Toupius*: ſua ſolius auctoritate iam receperat *Winterton.*

78. Βαστάζουσι] Scripſiſſe videtur, quod *Winterton.* & *Br.* dederunt, βαστάζοντι, minime autem, βαστάσδοντι.

81. Σκε-

Ἐν δ᾽ αὐτοῖς Ἱέρων, προτέροις ἴσος ἡρώεσσι,
Ζώννυται, ἵππειαι δὲ κόρυν σκεπάοισιν ἔθειραι.
Αἲ γὰρ, Ζεῦ κύδιστε πάτερ, καὶ πότνι᾽ Ἀθάνα,
Κώρα θ᾽ ἃ σὺν ματρὶ πολυκλάρων Ἐφυραίων
Εἴλαχας μέγα ἄστυ, παρ᾽ ὕδασι Λυσιμελείας,
Ἐχθρὼς ἐκ νάσοιο κακκαὶ πέμψειαν ἀνάγκαι
Σαρδόνιον κατὰ κῦμα, φίλων μόρον ἀγγελέοντας
Τέκνοις ἠδ᾽ ἀλόχοισιν, ἀριθματὼς ἀπὸ πολλῶν·
Ἄστεα δὲ προτέροισι πάλιν ναίοιτο πολίταις,
Δυσμενέων ὅσα χεῖρες ἐλωβήσαντο κατ᾽ ἄκρας.
Ἀγρὼς δ᾽ ἐργάζοιντο τεθαλότας· αἵ τ᾽ ἀνάριθμοι
Μήλων χιλιάδες βοτάναις διαπιανθεῖσαι

Ἀμπε-

81. Σκεπάουσιν] Σκεπάοντι ἔθειραι, Ed. *Br.*
83. Κώρα] Poſitum pro Κούρη, & πολυκλάρων, pro πολυκλήρων, ex Codice Flor. Formas vulgatas reliquit *Winterton*. Doricas dedit *Br.*
85. Κακκαὶ πέμψειαν ἀνάγκαι.] Hacc fruſtra tentata conjecturis vere monuit *Toupius:* Ἐχθρὼς dedit *Wintert.*
87. Ἀριθματοὺς] Ἀριθματὼς. Ed. *Wint.*
88. Ἄστεα δὲ] Quod dedit *Winterton.* a Cod. Flor. firmatum, recepi, pro Ἄστεά τε. &, pro ναίοιντο, ναίοιτο. — ſeq. v. ἐλωβάσοντο Ed. *Br.* ubi in Cod. MS. eſt κατάκρως.
90. Αἵ τ᾽ ἀνάριθμοι] Hoc quoque male fuit ſollicitatum.
91. Μήλων — βοτάναις] Ed. *Br.* μάλων — βοτάνα.
92. Ἀγελαδὸν] Codex praebuit Flor. pro ἀγεληδόν.
93. Σκιπαῖον] Pro σκιπναῖον in tribus legitur Codd. eſt enim & in Reg. Pariſ. — σκιμβαῖον placuit *Brunckio.*

95. Ἐν-

Ἀμπεδίον βληχοιντο, βόες δ' ἀγελαδὸν ἐς αὖλιν
Ἐρχόμεναι σκνιπαῖον ἐπισπεύδοιεν ὁδίταν·
Νειοὶ δ' ἐκπονέοιντο ποτὶ σπόρον, ἁνίκα τέττιξ,
Ποιμένας ἐνδίους πεφυλαγμένος, ἔνδοθι δένδρων
Ἀχεῖ ἐν ἀκρεμόνεσσιν· ἀράχνια δ' εἰς ὅπλ' ἀράχναι
Λεπτὰ διαστήσαιντο, βοᾶς δ' ἔτι μηδ' ὄνομ' εἴη.
Ὑψηλὸν δ' Ἱέρωνι κλέος φορέοιεν ἀοιδοὶ
Καὶ πόντου Σκυθικοῖο πέραν, καὶ ὅπη πλατὺ τεῖχος
Ἀσφάλτῳ δήσασα Σεμίραμις ἐμβασίλευεν.
Εἷς μὲν ἐγὼν, πολλοὺς δὲ Διὸς φιλέοντι καὶ ἄλλους
Θυγατέρες, τοῖς πᾶσι μέλοι Σικελὰν Ἀρέθοισαν
Ὑμνεῖν σὺν λαοῖσι, καὶ αἰχμητὰν Ἱέρωνα.

Ὦ

95. Ἔνδοθι δένδρων] Ὑψόθι δένδρων legitur in Cod. Flor. recepitque *Br.*

97. Βοᾶς] Rationem non exputo, cur βοᾶ ſcribendum cenſuerit *Salmaſius.*

99. Ὅπη] Ex uno enotatum Codice Flor. ὅθι mihi hic genuinum videtur: ὅπα dedit *Winterton.*

100. Ἐμβασίλευεν] Auctius una litera, ἐμβασίλευσεν eſt in Codice Flor. — In ſeq. v. ἐγὼν recepi cum *Br.*

102. Τοῖς πᾶσι μέλοι] Ex Ed. Rom. τοῖς πᾶσιν ἵκοι, vitioſam lectionem, quam dant & Cod. Pariſ. & Ed. prima, revocavit *Reiskius*, quem ſequitur *Br.* Σικελὰν recepi cum *Wintertono* pro Σικελήν· qui formas tamen vulgares recte reliquit v. 101, πολλοὺς — καὶ ἄλλους.

103. Αἰχμητὰν] Scripſiſſe Poëta videtur, non αἰχματὰν, ut eſt in Cod. MS.

104. Ὦ

Ὦ Ἐτεόκλειοι θύγατρες θεαὶ, αἱ Μινύειον
Ὀρχομενὸν φιλέοισαι, ἀπεχθόμενόν ποκα Θήβαις,
Ἄκλητος μὲν ἔγωγε μένοιμί κεν· ἐς δὲ καλεύντων
Θαρσήσας Μοίσαισι σὺν ἁμετέραισιν ἱκοίμαν,
Καλλείψω δ᾽ οὐδ᾽ ὔμμε· τί γὰρ Χαρίτων ἀγαπατὸν
Ἀνθρώποις ἀπάνευθεν; ἀεὶ Χαρίτεσσιν ἅμ᾽ εἴην.

ΕΓΚΩ-

104. Ὦ Ἐτεόκλειοι θύγατρες θεαὶ] Ex Codd. & primis Edd. hoc recipere non dubitavi pro vulgato, Ὦ Ἐτεόκλειοι Χάριτες θεαί. quod ſequitur, αἱ, intactum reliqui.

105. Ἀπεχθόμενόν ποκα] Ex Codice Flor. receptum, pro, ἀπεχθόμενόν ποτε, iam dederat *Winterton.*

106. Ἔγωγε μένοιμι] Revocavi ex primis Edd. pro ἐγὼ μίμνοιμι. ἔγωγα μένοιμι Ed. *Br.*

107. Ἱκοίμαν] In duobus eſt Codd. ἰοίμαν, quod nollem nuper receptum.

XVII, 1. Ἐς Δία] Eſt ex Codd. pro εἰς Δία.

2. Αἰδω-

ΕΓΚΩΜΙΟΝ ΕΙΣ ΠΤΟΛΕΜΑΙΟΝ.

Εἰδύλλιον ιζ'.

Ἐκ Διὸς ἀρχώμεσθα, καὶ ἐς Δία λήγετε Μοῖσαι
Ἀθανάτων τὸν ἄριστον ἐπὴν ᾄδωμεν ἀοιδαῖς·
Ἀνδρῶν δ' αὖ Πτολεμαῖος ἐνὶ πρώτοισι λεγέσθω,
Καὶ πύματος, καὶ μέσσος· ὁ γὰρ προφερέστατος ἀνδρῶν.
Ἥρωες, τοὶ πρόσθεν ἀφ' ἀμιθέων ἐγένοντο,
Ῥέξαντες καλὰ ἔργα σοφῶν ἐκύρησαν ἀοιδῶν·
Αὐτὰρ ἐγὼ Πτολεμαῖον, ἐπιστάμενος καλὰ εἰπῆν,
Ὑμνήσαιμ'· ὕμνοι δὲ καὶ ἀθανάτων γέρας αὐτῶν.
Ἴδαν ἐς πολύδενδρον ἀνὴρ ὑλατόμος ἐνθὼν,

Πα-

2. Ἄιδωμεν] Mutari non debebat in αἰνῶμεν. ᾄδωμες dedit *Winterton.*
3. Ἀνδρῶν δ' αὖ] Ἀνδρῶν δὲ Ed. *Br.* qui ſaepius iſta ſic mutavit.
4. Προφερέστατος] In duobus Codd. lectum προφερέστερος tranſiit in Ed. *Br.*
5. Ἀμιθέων] More ſuo ſic dederat, ut edidit *Winterton.* pro ἡμιθέων.
7. Ἐγὼ] Ἐγὼν Πτολεμαῖον — Ed. *Br.* quocum εἰπῆν recepi.
9. Ὑλατόμος] Pro ὑλητόμος praebuerunt Ed. Flor. & Flor. Codex. ἐνθὼν, pro ἐλθὼν, eſt ex Ed. *Wint.*

Παπταίνει, παρεόντος ἄδην, πόθεν ἄρξεται ἔργω.
Τί πρᾶτον καταλεξῶ; ἐπεὶ πάρα μυρία εἰπῆν,
Οἷσι θεοὶ τὸν ἄριστον ἐτίμασαν βασιλήων.
'Εκ πατέρων οἷος μὲν ἔην τελέσαι μέγα ἔργον
'Ο Λαγίδας Πτολεμαῖος; ὅκα φρεσὶν ἐγκατάθοιτο
Βωλὰν, ἂν οὐκ ἄλλος ἀνὴρ οἷός τε νοῆσαι;
Τῆνον καὶ μακάρεσσι πατὴρ ὁμότιμον ἔθηκεν
'Αθανάτοις, καί οἱ χρύσεος δόμος ἐν Διὸς οἴκῳ
Δέδμηται· παρὰ δ' αὐτὸν 'Αλέξανδρος φίλα εἰδὼς
'Εδριάει, Πέρσαισι βαρὺς θεὸς αἰολομίτραις.
'Αντία δ' 'Ηρακλῆος ἕδρα σφιν ταυροφόνοιο
"Ιδρυται, στερεοῖο τετυγμένα ἐξ ἀδάμαντος·
"Ενθα σὺν ἄλλοισιν θαλίας ἔχει οὐρανίδαισι,

Χαί-

10. 'Εργω] Iam dedit *Wint.* pro forma vulgari.

12. 'Ετίμασαν] Prodiit pro ἐτίμησαν, vulgatum etiam a *Brunck.*

13. Οἷος μὲν ἔην] Quam & Codices praebent, lectio non debuerat ex Ald. Ed. mutari.

14. 'Ο Λαγίδας] Articulum delendum cenſebat *Salmaſ.* qui abeſt ab Ed. Flor.

17. 'Αθανάτοις] 'Αθανάτοισι, velut numeroſius, *Toupio* placet, recepitque *Br.*

19. Αἰολομίτραις] Pro αἰολομήτας, in plerisque erat Codd. αἰολομίτρας· ut edidit *Winterton.* αἰολομίτραις legendum viderunt *H. Stephanus*, *Caſaub.* *Iſ. Voſſ.* & *Reiskius.*

22. Σὺν ἄλλοισιν] Ed. *Br.* σὺν ἄλλοισι θαλίας ἔ. οὐρανίδαισι. ultimum iam dedit *Winterton.*

24. Me-

Χαίρων υἱωνῶν περιώσιον υἱωνοῖσιν·
Ὅττι σφέων Κρονίδας μελέων ἐξείλετο γῆρας·
Ἀθάνατοι δὲ καλεῦνται θεοὶ νέποδες γεγαῶτες.
Ἀμφοῖν γὰρ πρόγονός σφιν ὁ καρτερὸς Ἡρακλείδας,
Ἀμφότεροι δ' ἀριθμεῦνται ἐς ἔσχατον Ἡρακλῆα.
Τῷ καὶ ἐπεὶ δαίτηθεν ἴοι κεκορημένος ἤδη
Νέκταρος εὐόδμοιο φίλας ἐς δῶμ' ἀλόχοιο,
Τῷ μὲν τόξον ἔδωκεν ὑπωλένιόν τε φαρέτραν,
Τῷ δὲ σιδάρειον σκύταλον, κεχαραγμένον ὄζοις·
Οἱ δ' εἰς ἀμβρόσιον θάλαμον λευκοσφύρω Ἥβας
Ὅπλα, καὶ αὐτὸν ἄγοντι γενειήταν Διὸς υἱόν.
Οἷα δ' ἐν πινυταῖσι περικλειτὰ Βερενίκα
Ἔπρεπε θηλυτέραις, ὄφελος μέγα γειναμένοισι·

Τᾶς

24. Μελέων ἐξείλετο γῆρας] Horum ultimum etiam nunc in κῆρας mutandum cenſeo: pro μελέων, μεδέων nonnullis placuit.

25. Θεοὶ νέποδες] Θεῶν νέποδες placuit *Scaligero*, & *Iſ. Voſſio*: mihi cum *D. Heinſio* & *Bentlejo* legendum videtur, ἑοὶ νέποδες· quod & *Br.* recepit.

31. Ὄζοις] Ὄσδοις Ed. *Br.*

32. Λευκοσφύρω] Recte edidit *Wintert.* pro forma vulgari.

33. Ἄγοντι γενειήταν] Codices MSS. hanc lectionem adfirmant: vitioſa, γεννήταν, ex *Ald.* Ed. revocari a *Reiskio* non debebat: ἄγοντι hic eſt ex Ed. *Wint.* ſic dedit & *Brunck.*

36. Τᾶς]

Τᾶς μὲν Κύπρον ἔχοισα, Διώνας πότνια κώρα,
Κόλπον ἐς εὐώδη ῥαδινὰς ἐσεμάξατο χεῖρας·
Τῷ ὅπω τινὰ φαντὶ ἁδεῖν τόσον ἀνδρὶ γυναῖκα,
Ὅσσον περ Πτολεμαῖος ἑὰν ἐφίλασεν ἄκοιτιν.
Ἦ μὰν ἀντεφιλεῖτο πολὺ πλέον· ὧδέ κε παισὶ
Θαρσήσας σφετέροισιν ἐπιτρέπει οἶκον ἅπαντα,
Ὁππότε κεν φιλέων βαίνῃ λέχος ἐς φιλεοίσας.
Ἀστόργω δὲ γυναικὸς ἐπ' ἀλλοτρίῳ νόος αἰὲν,
Ῥηΐδιαι δὲ γοναὶ, τέκνα δ' ὅποτ' ἐοικότα πατρί.
Κάλλει ἀριστεύοισα θεάων πότνι' Ἀφροδίτα,
Σοὶ τήνα μεμέλητο· σέθεν δ' ἕνεκεν Βερενίκα

Εὐει-

36. Τᾶς] Pro τῆς, Codex praebuit Flor. quod eſt in Vatic. τᾶ recepit *Br.* cuius eſt κώρα, pro κούρα.

37. Ἐσεμάξατο] In duobus inventum Codd. receptum fuit pro ἐπεμάξατο. Quod eſt in Scholiis, ἀπεμάξατο placuit *Hemſterhuſio*.

38. Γυναῖκα] Codex Flor. dat γυναικῶν· in aliis Codd. & in Edd. primis legitur γυναικᾶν· quod nollem nuper receptum. ſcripſiſſe videtur γυναικῶν. — In vſ. ſeq. ἑὴν recte mutatum fuit in ἑάν.

40. Ὧδέ κε παισὶ] *Reiskius* quod legi poſſe putabat, ὧδε καὶ παισὶ, nemini adprobabit. Qui ediderat ὧδέ τι παισὶ, *Brunckius* poſtea haec & ſeqq. ſic corrigi poſſe credidit: ὧδε καὶ οἶσι Θαρσήσας παίδεσσιν ἐπιτρέπει. nimiam eſſe mutationem nunc, opinor, fatebitur.

41. Ἐπιτρέπει] Ex Cod. Vatic. & Flor. Ed. ſcribi poſſet ἐπιτρέποι.

42. Ὁππότε κεν] Ed. *Br.* Ὁππότε κε. — pro βαίνει hoc in v. βαίνῃ erat in Ed. Flor. quod, a *Br.* probatum, recepi.

Εὐειδὴς Ἀχέροντα πολύστονον οὐκ ἐπέρασεν·
Ἀλλά μιν ἁρπάξασα, πάροιθ' ἐπὶ νᾶμα κατενθῆν
Κυάνεον, καὶ στυγνὸν ἀεὶ πορθμῆα καμόντων,
Ἐς ναὸν κατέθηκας, ἑᾶς δ' ἀπεδάσσαο τιμᾶς.
Πᾶσιν δ' ἤπιος ἅδε βροτοῖς μαλακῶς μὲν ἔρωτας
Προσπνείει, κούφας δὲ διδοῖ ποθέοντι μερίμνας.
Ἀργεία κυάνοφρυ, σὺ λαοφόνον Διομήδεα,
Μισγομένα Τυδῆϊ, τέκες Καλυδώνιον ἄνδρα.
Ἀλλὰ Θέτις βαθύκολπος ἀκοντιστὰν Ἀχιλῆα
Αἰακίδᾳ Πηλῆϊ· σὲ δ', αἰχμητὰ Πτολεμαῖε,
Αἰχμητᾷ Πτολεμαίῳ ἀρίζαλος Βερενίκα·

Καὶ

cepi. —— Φιλεοίσας, pro Φιλεούσης, iam edidit *Wintertonus*.

43. Ἀστέργω] Ex Ed. *Wint*. pro ἀστέργου admiſi. Hunc verſum & ſequentem pro ſpuriis habuit *Erneſtius*: tentavit minus feliciter *Wartonus*. vox ultima αἰὲν in εὐνᾷ mutanda videbatur *Eldikio*.

45. Ἀριστεύοισα θεάων] Hanc etiam elegantiam eripere *Theocrito* tentavit *W*.

46. Ἕνεκεν] In ἕνεκα mutatum a *Br*. qui vſ. 48. recte dedit κατενθῆν pro κατενθεῖν.

50. Ἑᾶς δ' ἀπεδ. τιμᾶς] Mutari certe non debet. v. 51. μαλακῶς Ed. praebuit *Wint*. ἅδε poſitum pro ἥδε.

52. Ποθέοντι] Omnino etiam ſervandum eſt.

57. Ἀρίζαλος] Eſt ex Codice Flor. pro ἀρίζηλος, quod non offendit *Wintertonum*: qui alterum nuper recepit, *Br*. ſcribendum putat v. 56, & 57, αἰχματὰ, & αἰχματᾷ.

 58. Ἀτί-

Καί σε Κόως ἀτίταλλε, βρέφος νεογιλὸν ἐόντα
Δεξαμένα παρὰ ματρὸς, ὅτε πράταν ἴδες ἀῶ.
Ἔνθα γὰρ Εἰλείθυιαν ἐβώσατο λυσίζωνον,
Ἀντιγόνας θυγάτηρ βεβαρημένα ὠδίνεσσιν.
Ἁ δέ οἱ εὐμενέοισα παρίστατο, κὰδ δ' ἄρα πάντων
Νωδυνίαν κατέχευε μελῶν· ὁ δὲ πατρὶ ἐοικὼς
Παῖς ἀγαπατὸς ἐγέντο. Κόως δ' ὀλόλυξεν ἰδοῖσα·
Φᾶ δὲ, καθαπτομένα βρέφεος χείρεσσι φίλαισιν,
Ὄλβιε κῶρε γένοιο, τίοις δέ με τόσσον, ὅσον περ
Δῆλον ἐτίμασεν κυανάμπυκα Φοῖβος Ἀπόλλων·
Ἐν δὲ μιᾷ τιμᾷ Τριόπος κατάθειο κολώναν,
Ἶσον Δωριέεσσι νέμων γέρας ἐγγὺς ἐοῦσιν,

Ὅσ-

58. Ἀτίταλλε] Ἀτίτηλε ſcribendum cenſet *Brunckius*.

59. Πράταν] Hic dedit Codex Flor. pro πρώταν. ſine Codice dederat *Wint.* ἔκα πράταν Ed. *Br.*

60. Εἰλείθυιαν] Εἰλήθυιαν Ed. *Br.*

62. Ἁ δέ οἱ εὐμενέοισα] Hoc iam dedit *Wint.* pro Ἡ δέ οἱ εὐμενέουσα.

64. Ἀγαπατὸς] *Wint.* iam edidit pro ἀγαπητός.

67. Δῆλον] Mutari non debet; quamvis in Cod. Flor. legatur Δᾶλον, quod recepit *Br.* qui hoc etiam v. praetulit ἐτίμασε.

68. Τρίοπος] Alia lectione cur mutetur nihil eſt cauſae. τιμᾷ hoc in v. edidit *Wint.*

70. Ὅσσον καὶ Ῥήναιαν] Pro vulgato Ἶσον, quod *Toupio* placuit, cum repertum ſit in Cod. Reg. Pariſ. recepi. *Reiskii* coniecturae ſyllabae modulus obnititur.

72. Ὑπαὶ] Fruſtra cum *R.* in ὑπὲκ mutaretur. — vſ. ſeq.

Ὅσσον καὶ Ῥήναιαν ἄναξ ἐφίλασεν Ἀπόλλων.
Ὣς ἄρα νᾶσος ἔειπεν· ὁ δ᾽ ὑψόθεν ἔκλαγε φωνᾷ
Ἐς τρὶς ὑπαὶ νεφέων Διὸς αἴσιος αἰετὸς ὄρνις·
Ζηνός που τόδε σῆμα. Διὶ Κρονίωνι μέλοντι
Αἰδοῖοι βασιλῆες· ὁ δ᾽ ἔξοχος ὄν κε φιλάσῃ
Γεινόμενον ταπρῶτα· πολὺς δέ οἱ ὄλβος ὀπαδεῖ,
Πολλᾶς μὲν κρατέει γαίας, πολλᾶς δὲ θαλάσσας.
Μυρίαι ἄπειροί τε, καὶ ἔθνεα μυρία φωτῶν
Λήϊον ἀλδήσκουσιν ὀφελλόμενον Διὸς ὄμβρῳ·
Ἀλλ᾽ ὅτις τόσα φύει ὅσα χθαμαλὸς Αἴγυπτος,
Νεῖλος ἀναβλύζων διερὰν ὅτε βώλακα θρύπτει·
Οὐδέ τις ἄστεα τόσσα βροτῶν ἔχει ἔργα δαέντων·

Τρεῖς

ſeq. Ζανὸς — σᾶμα dat Ed. *Br.*

73, 74. Μέλοντι Αἰδοῖοι βασιλῆες] Ex Codd. & *Ald.* Ed. ſic cum *Caſaubono*, *Reiskio*, & *Br.* corrigendum videbatur, pro μέληται Αἰδοίου βασιλῆος. — Pro φιλάσει, cum *Br.* dedi φιλάσῃ.

75. Ὀπαδεῖ] Suo ſic more ſcripſiſſe videbatur, pro ὀπηδεῖ.

76. Πολλᾶς μὲν κρατέει γαίας] Ed. Flor. μὲν ſubminiſtravit pro vulgato δέ. γαίας, pro γαίης, Codex Flor. hoc dedit & *Br.* non illud.

78. Ἀλδήσκουσιν] Ἀλδήσκοντι Ed. *Br.*

79. Χθαμαλὸς Αἴγυπτος] Retinendum videtur: χθαμαλῆς Αἰγύπτου placuit *Reiskio.* χθαμαλὰ Αἴγυπτος Ed. *Br.* in qua legitur φύῃ pro φύει.

80. Ὅτε] Ὅκα Ed. *Br.*

 84. Ἐν-

Τρεῖς μέν οἱ πολίων ἑκατοντάδες ἐνδέδμηνται,
Τρεῖς δ' ἄρα χιλιάδες τρισσαῖς ἐπὶ μυριάδεσσι,
Δοιαὶ δὲ τριάδες, μετὰ δέ σφισιν ἐνδεκάδες τρεῖς·
Τῶν πάντων Πτολεμαῖος ἀγάνωρ ἐμβασιλεύει.
Καὶ μὴν Φοινίκας ἀποτέμνεται, Ἀρραβίας τε,
Καὶ Συρίας, Λιβύας τε, κελαινῶν τ' Αἰθιοπήων·
Παμφύλοισί τε πᾶσι καὶ αἰχμηταῖς Κιλίκεσσι
Σαμαίνει, Λυκίοις τε, Φιλοπτολέμοισι τε Καρσί,
Καὶ νάσοις Κυκλάδεσσιν· ἐπεί οἱ νᾶες ἄρισται
Πόντον ἐπιπλώοντι· θάλασσα δὲ πᾶσα καὶ αἶα
Καὶ ποταμοὶ κελάδοντες ἀνάσσονται Πτολεμαίῳ.
Πολλοὶ δ' ἱππῆες, πολλοὶ δέ οἱ ἀσπιδιῶται
Χαλκῷ μαρμαίροντι σεσαγμένοι ἀσφαραγεῦντι.

Ὀλ-

84. Ἐνδεκάδες τρεῖς] In Flor. Cod. legitur, ἐννεάδες τρεῖς: apud *Tzetzen*, ἐννέα καὶ τρεῖς· Poëta dediſſe videtur quod vulgatur.

87. Συρίας, Λιβύας τε] Codex dedit Flor. pro vulgatis Συρίης, Λιβύης τε·

88. Παμφύλοισι] *Io. Schradero* debet *Theocritus*, pro Παμφυλίοισι.

89. Σαμαίνει] Ex Codice MS. reſtitutum, pro Σαμαίνει, etiam a *Br.*

Ibid. Φιλοπτολέμοισί τε Καρσί] Ex Codd. ſic legendum monuit *D'Orvillius*, pro vulgatis, Φιλοπτολέμοις τε Κάρεσσι. dudum ita correxerat *Ioſ. Barneſius.*

90. Νάσοις] Hoc omnino retinendum eſt.

94. Σεσαγμένοι ἀσφαραγεῦντι] Horum prius, male tentatum,

Ὀλβῳ μὲν πάντας κατχβέβριθει βασιλῆας·
Τόσσον ἐπ' ἆμαρ ἕκαστον ἐς ἀφνειὸν ἔρχεται οἶκον
Πάντοθε. λαοὶ δ' ἔργα περιστέλλουσιν ἕκηλοι.
Οὐ γάρ τις δηΐων πολυκήτεα Νεῖλον ἐπεμβὰς
Πεζὸς ἐν ἀλλοτρίαισι βοὰν ἐστάσατο κώμαις·
Οὐδέ τις αἰγιαλόνδε θοᾶς ἐξάλατο ναὸς
Θωρηχθεὶς ἐπὶ βουσὶν ἀνάρσιος Αἰγυπτίῃσιν.
Τοῖος ἀνὴρ πλατέεσσιν ἐνίδρυται πεδίοισι,
Ξανθόκομος Πτολεμαῖος, ἐπιστάμενος δόρυ πάλλειν·
Ὧι ἐπίπαγχυ μέλει πατρώϊα πάντα φυλάσσειν,
Οἷ' ἀγαθῷ βασιλῆϊ· τὰ δὲ κτεατίζεται αὐτός.
Οὐ μὰν ἀχρεῖός γε δόμῳ ἐνὶ πίονι χρυσὸς,
Μυρμάκων ἅτε πλοῦτος, ἀεὶ κέχυται, μογεόντων·

Ἀλ-

tatum, tuetur *Toupius*. Pro ἀσφαραγεῦντι in duobus Codd. Flor. legitur ἀμφαγέροντι, in Cod. Vat. ἀμφαγέρονται· &. pro οἱ, in v. 93, μιν eſt in iisdem Flor. — hinc μιν — ἀμφαγέροντι recepit *Brunckius*: vulgata mihi non videntur tribui poſſe librariis, vel correctoribus.

95. Κατχβέβριθει] Ex duobus Codd. enotata fuit non ſpernenda lectio, κε κατχβρίθοι.

96. Τόσσον] Fruſtra mutaretur: Τόσσος *Reiskio* placuit.

103. Ξανθόκομος] Quod *Reiskio* placebat, ξανθοκόμας a *Br.* fuit receptum.

104. Ἐπίπαγχυ] Scribendum cenſui cum *H. Stephano*, aliisque, pro ἔπι πάγχυ. ſeq. vſ. *Br.* Ed. κτεατίσεται.

 109. Αἰὲν

Ἀλλὰ πολὺν μὲν ἔχοντι θεῶν ἐρικυδέες οἶκοι,
Αἰὲν ἀπαρχομένοιο, σὺν ἄλλοισιν γεράεσσι·
Πολλὸν δ' ἰφθίμοισι δεδώρηται βασιλεῦσι,
Πολλὸν δὲ πτολίεσσι, πολὺν δ' ἀγαθοῖσιν ἑταίροις.
Οὐδὲ Διωνύσου τις ἀνὴρ ἱερὸς κατ' ἀγῶνας
Ἵκετ' ἐπιστάμενος λιγυρὰν ἀναμέλψαι ἀοιδὰν,
Ὧι οὐ δωτίναν ἀντάξιον ὤπασε τέχνας.
Μουσάων δ' ὑποφῆται ἀείδοντι Πτολεμαῖον
Ἀντ' εὐεργεσίας. Τί δὲ κάλλιον ἀνδρί κεν εἴη
Ὀλβίῳ, ἢ κλέος ἐσθλὸν ἐν ἀνθρώποισιν ἀρέσθαι;
Τοῦτο καὶ Ἀτρείδαισι μένει· τὰ δὲ μυρία τῆνα,
Ὅσσα μέγαν Πριάμοιο δόμον κτεάτισσαν ἑλόντες,
Ἀέρι πᾶ κέκρυπται, ὅθεν πάλιν οὐκέτι νόστος.

Μοῦ-

109. Αἰὲν ἀπαρχ.] Pro Αἰεὶ ἀπαρχ. ex Cod. Flor. cum *Reiskio* recepi, & *Br.*
116. Ἀντ' εὐεργεσίας] Poſitum pro Ἀντ' εὐεργεσίης· ex Cod. Florent.
120. Ἀέρι πᾶ κέκρυπται] Cum *Reiskio* & *Toupio* mihi quoque Poëta ſcripſiſſe videtur, Ἀέρι πάντα κέκρυπται. *Br.* Ed. ἀέρι πα.
121, 122. Μοῦνος ὅδε προτέρων] In vſ. 122. Στειβομένα praeferunt Edd. Ald. Flor. & Codd. quidam ſcripti. — A *Reiskio* & *Wartono* diverſis iſta modis tentata ſic nuper ſcribenda cenſuit *Brunckius*: Μῶνος ὅδε προτερὰ τοκέων, ἔτι θερμὰ κονίᾳ Στειβομένα καθύπερθε, ποδῶν ἐκμάσσεται ἴχνη.
123. Ματρὶ —— ναῶς] Recte *Br.* Ed. pro Μητρὶ — νηώς.

Μῶνος ὅδε προτέρων τοκέων ἔτι θερμὰ κονίη,
Στειβόμενος καθύπερθε, ποδῶν ἐκμάσσεται ἴχνη.
Ματρὶ φίλᾳ καὶ πατρὶ θυώδεας εἵσατο ναώς·
Ἐν δ᾽ αὐτὼς χρυσῷ περικαλλέας ἠδ᾽ ἐλέφαντι
Ἵδρυσεν πάντεσσιν ἐπιχθονίοισιν ἀρωγώς.
Πολλὰ δὲ πιανθέντα βοῶν ὅδε μηρία καίει
Μασὶ περιπλομένοισιν, ἐρευθομένων ἐπὶ βωμῶν,
Αὐτός τ᾽, ἰφθίμα τ᾽ ἄλοχος· τᾶς ὅτις ἀρείων
Νυμφίον ἐν μεγάροισι γυνὰ περιβάλλετ᾽ ἀγοςῷ,
Ἐκ θυμῶ στέργοισα κασίγνητόν τε πόσιν τε.
Ὧδε καὶ ἀθανάτων ἱερὸς γάμος ἐξετελέσθη,
Οὓς τέκετο κρείοισα Ῥέα βασιλῆας Ὀλύμπω·
Ἐν δὲ λέχος στόρνυσιν ἰαύειν Ζηνὶ καὶ Ἥρᾳ,

Χεῖ-

νηώς: vſ. 124. αὐτῶς v. 125. ἀρωγὼς iam dedit *Wint.* Ἵδρυσε pro Ἵδρυσεν *Br.*

126. Ὅδε μηρία καίει] Receptum a *Br.* pro ἐπὶ μ. κ. duobus nititur Codd.

128. Ἀρείων] Literam, a ſequente eliſam, ad ἀρείω adieci; cum *Iſ. Voſſio*, *Reiskio*, *Brunckio.*

130. Ἐκ θυμῶ] Relictum ex Ed. *Wint.* pro Ἐκ θυμοῦ.

132. Οὓς τέκετο] Aldina lectio, Οὓς τέκε, in Codicibus etiam reperta, hic tolerari nequit. ἔτεκε, a *Wartono* probatum, *Br.* recepit. Ὀλύμπω eſt in Ed. *Wint.*

133. Ἐν δέ λέχος] Sic recte ſcripſit *Reiskius*, pro Ἐν δὲ λ. —— Hoc in vſ. forte dederat Poëta, Ζανὶ καὶ Ἥρᾳ.

134. Φοι-

Χεῖρας Φοιβήσασα μύροις, ἔτι παρθένος Ἶρις.
Χαῖρ', ὦ ἄναξ Πτολεμαῖε· σέθεν δ' ἐγὼ ἶσα καὶ ἄλλων
Μνάσομαι ἁμιθέων· δοκέω δ', ἔπος οὐκ ἀπόβλητον
Φθέγξομαι ἐσσομένοις· ἀρετάν γέ μεν ἐκ Διὸς ἕξοις.

xxxxxxxxxxxxxxxxxxxxxxxxxxxxx

ΕΛΕΝΗΣ ΕΠΙΘΑΛΑΜΙΟΣ.

Εἰδύλλιον ιή.

Ἔν ποκ' ἄρα Σπάρτᾳ, ξανθότριχι πὰρ Μενελάῳ,
Παρθενικαὶ θάλλοντα κόμαις ὑάκινθον ἔχοισαι,
Πρόσθε νεογράπτω θαλάμω χορὸν ἐστάσαντο·

Δώδε-

134. Φοιβήσασα] Φοιβάσασα ſcribendum videbatur *Io. Aug. Erneſtio.*

136. Ἁμιθέων] Vt alibi, hic etiam probabiliter ſcripſerat, ut dedit *Wint.* pro ἡμιθέων.

137. Ἕξοις] Pro αἰτεῦ, a *Br.* recte receptum, praebuerunt Codd. Flor. Rom. & Pariſ. Edd. Ald. Flor. — ἀρετὰν iam edidit *Wint.*

XVIII, 1. Ἔν ποκ' ἄρα] Sincera tentari non debebant a *Wartono.*

2. Θάλλοντα κόμαις ὑάκινθον] Θάλλοντ' ὑακίνθῳ κόσμον duo dant Codd. & primae Edd. melior videtur lectio vulgata: alterum recepit *Br.*

3. Νεογράπτω] Hoc etiam fruſtra fuit coniecturis ſollicitatum.

5. Κατ-

Δώδεκα ταὶ πρᾶται πόλιος, μέγα χρῆμα Λακαινᾶν,
Ἁ νὶκα Τυνδάρεω κατεκλάξατο τὰν ἀγαπατὰν
Μναστεύσας Ἑλέναν ὁ νεώτερος Ἀτρέος υἱός.
Ἄειδον δ᾽ ἄρα πᾶσαι ἐς ἓν μέλος ἐγκροτέοισαι
Ποσσὶ περιπλίκτοις, περὶ δ᾽ ἴαχε δῶμ᾽ ὑμεναίῳ.
Οὕτω δὴ πρωΐζα κατέδραθες, ὦ φίλε γαμβρέ;
Ἦ ῥά τις ἐσσὶ λίαν βαρυγούνατος; ἦ ῥα φίλυπνος;
Ἦ ῥα πολύν τιν᾽ ἔπινες, ὅτ᾽ εἰς εὐνὰν κατεβάλλευ;
Εὕδειν μὲν χρήζοντα καθ᾽ ὥραν αὐτὸν ἐχρῆν τὺ,
Παῖδα δ᾽ ἐᾶν σὺν παισὶ φιλοστόργῳ παρὰ ματρὶ
Παίσδειν ἐς βαθὺν ὄρθρον· ἐπεὶ καὶ ἔνας, καὶ ἐς ἀῶ,
Κἠς ἔτος ἐξ ἔτεος, Μενέλαε, τεὰ νυὸς ἅδε.
Ὄλβιε γάμβρ᾽, ἀγαθός τις ἐπέπταρεν ἐρχομένῳ τοι

'Ες

5\. Κατεκλάξατο] Diverſae proſtant Codicum lectiones: κατελάχετο· κατεκλίνατο· κατελέξατο. his vulgatam plerique anteponent: ἀγκάξατο venit in mentem *Eldikio*.

6\. Μναστεύσας] Ex Codd. prodiit pro vulgato Μναστήσας.

8\. Π. περιπλίκτοις] Ex Cod. Pariſ. quem adhibuit *T. H.* fuit reſtitutum, pro Π. περιπλέκτοις.

12\. Εὕδειν μὲν χρήζοντα] Εὕδεν μὲν χρήσδοντα recte *Toupius* reſtituit, praeterea maluit cum *Heinſio* legi: καθ᾽ ὥραν εὕδεν ἐχρῆν τύ. mihi olim ſervandam videbatur αὐτόν· nunc movet me paene *Brunckius*, ut verius videatur εὕδεν repetitum.

14\. Ἔνας] Pro ἔναν, reſtitutum nititur Codicibus & primis Edd. ἔναρ edidit *Br.* & παίσδην.

15\. Κἠς] Poſitum pro Καὶ ἐς, & ἅδε, pro ἥδε.

18\. Μοῦ.

Ἐς Σπάρταν, ὅπα ὤλλοι ἀριςέες, ὡς ἀνύσαιο.
Μῶνος ἐν ἀμιθέοις Κρονίδαν Δία πενθερὸν ἑξεῖς.
Ζανός τοι θυγάτηρ ὑπὸ τὰν μίαν ὤχετο χλαῖναν,
Οἵα Ἀχαιϊάδων γαῖαν πατεῖ οὐδεμί' ἄλλα·
Ἦ μέγα τοί κε τέκοιτ', εἰ ματέρι τίκτεν ὁμοῖον.
Ἄμμες γὰρ πᾶσαι συνομάλικες, αἷς δρόμος ὠυτὸς
Χρισαμέναις ἀνδριςὶ παρ' Εὐρώταο λοετροῖς,
Τετράκις ἑξήκοντα κόραι, θῆλυς νεολαία·
Τᾶν οὐδ' ἄν τις ἄμωμος, ἐπεί χ' Ἑλένᾳ παρισωθῇ.
Ἀὼς ἀντέλλοισα καλὸν διέφαινε πρόσωπον,
Πότνια νὺξ ἅτε, λευκὸν ἔαρ χειμῶνος ἀνέντος,
Ὧδε

18. Μοῦνος] Hic & alibi prodiit in Ed. *Brunck.* μῶνος.

19. Ὤιχετο] Minus recte ἵκετο legitur in Ed. Flor. & in Cod. Pariſ.

20. Οἷα Ἀχαιϊάδων] Iucundior meis quidem auribus v. accidit ſic ſcriptus, quam prout legitur in Cod. Pariſ. & in Edd. Mediol. Ald. Οἷα γαῖαν Ἀχαιΐδα οὐδεμία πατεῖ ἄλλη· quod (ἄλλα pro ἄλλη poſito) revocavit in ſuam Ed. *R.* quem ſequutus eſt *Br.*

21. Τίκτεν] Τίκτοι non immerito, ut *Iſ. Voſſio*, placet & *Brunckio*, qui vſ. 22. ſcripſit, αἷς. Ματέρι, pro μητέρι, dederat *Winterton.*

23. Λοετροῖς] Ῥεέθροις in Cod. legitur Pariſ. — Pro ἀνδριστὶ dederat forſan ἀνδρικτί.

26. Ἀὼς ἀντέλλοισα] Huic verſui ſequentem praefigendum ſtatuunt *Heinſ. Reisk.* & *Toupius*: hic ſic iſta putat legenda: Πότνια νύχθ' ἅτε, λευκὸν ἔαρ χειμῶνος ἀνέντος, Ἀὼς ἀντ. κ. δ. πρόσωπον· Ὧδε καὶ ἁ χρυσέα. —— hac ratione vul-

Ὧδε κ᾽ ἁ χρυσέα Ἑλένα διεφαίνετ᾽ ἐν ἁμῖν,
Πιείρα μεγάλα ἅτ᾽ ἀνέδραμε κόσμος ἀρούρα,
Ἢ κάπῳ κυπάρισσος, ἢ ἅρματι Θεσσαλὸς ἵππος·
Ὧδε κ᾽ ἁ ῥοδόχρως Ἑλένα Λακεδαίμονι κόσμος.
Οὔτέ τις ἐν ταλάρῳ πανίσδεται ἔργα τοιαῦτα,
Οὔτ᾽ ἐνὶ δαιδαλέῳ πυκινώτερον ἄτριον ἱςῷ
Κερκίδι συμπλέξασα μακρῶν ἔταμ᾽ ἐκ κελεόντων.
Οὐ μὰν ἐ κιθάραν τις ἐπίςαται ὧδε κροτῆσαι,
Ἄρτεμιν ἀείδοισα κ᾽ εὐρύςερνον Ἀθάναν,
Ὡς Ἑλένα, τᾶς πάντες ἐπ᾽ ὄμμασιν ἵμεροι ἐντί.
Ὦ καλὰ, ὦ χαρίεσσα κόρα, τὺ μὲν οἰκέτις ἤδη·

Ἀμ-

vulgata corrigebat *Eldikius*: Ἀὼς ἀντέλλοισα καλὸν ἅτ᾽ ἔφαινε πρόσωπον Πότνια νύχθ᾽, ἅτε λευκὸν ἔαρ, χειμῶνος ἀνέντος· Ὧδε κ. τ. λ. Sic vero *Io. Bern. Koehlerus*: Πότνια Νὺξ, ἅτε λευκὸν ἔαρ χειμῶνος ἀνέντος, Ἀὼς ἀντέλλοισα καλόν τοι ἔφαινε πρόσωπον. haec ut ſine controverſia ſincera probavit *Brunckius*, niſi quod ſcribi maluit τὶν ἔφαινε.

29. Πιείρα μεγάλα ἅτ᾽ ἀνέδραμε κόσμος] Hoc prodiit ex Codd. pro ἀνέδραμεν ὄγμος. — Priora vulgabantur, Πιείρη, μεγάλη. ſcribendum cenſuit *Toupius*: Πιείρα μεγάλα τ᾽. vidit *Brunckius* legendum, Πιείρα μεγάλα ἅτ᾽ ἀνέδραμε κ. ἁ. ut μεγάλα ad κυπάρισσος referatur.

33. Ἄτριον] Obtulit Codex Vatic. pro ἤτριον.

34. Κελεόντων] Pro καλεόντων, ſcriptum fuit ex Codicibus.

36.] Hic verſus abeſt a Codice Pariſino.

37. Ἐντί] Tentari non debuit: in vſ. ſeq. ſcriptum fuit κόρα cum *Br.*

39. Ἐς

Ἄμμες δ᾽ ἐς δρόμον ἦρι καὶ ἐς λειμώνια φύλλα
Ἐρψεῦμες, στεφάνως δρεψεύμεναι ἁδὺ πνέοντας,
Πολλὰ τεῦς, Ἑλένα, μεμναμέναι, ὡς γαλαθηναὶ
Ἄρνες γειναμένας οἶος μασδὸν ποθέοισαι.
Πρᾶτα τοι στέφανον λωτῶ χαμαὶ αὐξομένοιο
Πλέξασαι, σκιερὰν καταθήσομεν ἐς πλατάνιστον·
Πρᾶτα δ᾽, ἀργυρέας ἐξ ὄλπιδος ὑγρὸν ἄλειφαρ
Λασδόμεναι, σταξεῦμες ὑπὸ σκιερὰν πλατάνιστον·
Γράμματα δ᾽ ἐν φλοιῷ γεγράψεται (ὡς παριών τις
Ἀννείμῃ) Δωριστί, Σέβου μ᾽· Ἑλένας φυτὸν εἰμί.
Χαίροις, ὦ νύμφα, χαίροις εὐπένθερε γαμβρέ.
Λατὼ μὲν δοίη, Λατὼ κουροτρόφος, ὔμμιν
Εὐτεκνίαν· Κύπρις δὲ θεὰ Κύπρις ἶσον ἔρασθαι
Ἀλλάλων· Ζεὺς δὲ Κρονίδας Ζεὺς ἄφθιτον ὄλβον,

Ὡς

39. Ἐς δρόμον] Variae proſtant coniecturae legentium ἐς δρυμόν· ἐς δρόσον· ἐς ῥόδον. mihi placet ἐς δρόσον.
41. Πολλὰ τεοῦς, Ἑλένα] Sic erat ex Codd. reſtituendum, pro vulgatis, Πολλὰ τεῦ, ὦ Ἑλένα. In aliis eſt Codd. & in Pariſ. ut in Edd. Mediol. & Ald. Πολλὰ τεὰ Ἑλένα.
42. Γειναμένας] Dedit *Winterton.* pro γειναμένης. — Μαστὸν in Μασδὸν mutavit *Br.*
43. Πρᾶτα] Hic, & v. 45, pro Πρᾶται, recte iam ediderat Z. *Calliergus.*
44. Σκιερὰν — πλατάνιστον] Hic, & v. 46, fruſtra *Meurſius* mutatum voluit in σκιερὸν — πλατανιστᾶν.

46. Λασ-

῾Ως ἐξ εὐπατριδᾶν εἰς εὐπατρίδας πάλιν ἔνθῃ.
Εὕδετ᾽ ἐς ἀλλάλων ςέρνον φιλότητα πνέοντες,
Καὶ πόθον· ἔγρεσθαι δὲ πρὸς ἀῶ μὴ ᾽πιλάθησθε.
Νεύμεθα κἄμμες ἐς ὄρθρον, ἐπεὶ κα πρᾶτος ἀοιδὸς
᾽Εξ εὐνᾶς κελαδήσῃ ἀνασχὼν εὔτριχα δειράν.
῾Υμὰν, ὦ ῾Υμέναιε, γάμῳ ἐπὶ τῷδε χαρείης.

46. Λασδόμεναι] Editum a *Wintertono*, pro Λαζόμεναι. — Λαζύμεναι praetulit *Br.* ex Ed. Flor.
48. ᾽Αννείμῃ] Cuſtoditum in Ed. Flor. a *Toupio* adfirmatum, omnino reſtituendum erat pro ᾽Ανγνοίη.
Ibid. Σέβου] Σέβευ vulgavit *Winterton.* σέβευ, & ἐμμι, *Br.*
50. Κουροτρόφος] Ed. *Br.* κωροτρόφος. quocum, vſ. 51, Εὐτεκνίαν poſui pro Εὐτεκνίην.
55. ῎Εγρεσθαι — μὴ ᾽πιλάθησθε] Hoc ex Codicibus eſt Vatic. illud e coniectura *Reiskii*, pro vulgatis: ἔγρεσθε —. μή τι λάθησθε. — vſ. 57. δειρὰν cum *Br.* dedi pro δειρήν.

ΚΗΡΙΟΚΛΕΠΤΗΣ.

Εἰδύλλιον ιθ'.

Τὸν κλέπταν ποτ' Ἔρωτα κακὰ κέντασε μέλισσα,
Κηρίον ἐκ σίμβλων συλεύμενον· ἄκρα δὲ χειρῶν
Δάκτυλα πάνθ' ὑπένυξεν· ὁ δ' ἄλγεε, καὶ χέρ' ἐφύσση,
Καὶ τὰν γᾶν ἐπάταξε, καὶ ἄλατο· τᾷ δ' Ἀφροδίτᾳ
Δεῖξεν τὰν ὀδύναν, καὶ μέμφετο ὅττί γε τυτθὸν
Θηρίον ἐντὶ μέλισσα, καὶ ἁλίκα τραύματα ποιεῖ.
Χ' ἁ μάτηρ γελάσασα, Τὺ δ' οὐκ ἴσον ἐσσὶ μελίσσαις;
Χὠ τυτθὸς μὲν ἔης, τὰ δὲ τραύματα ἁλίκα ποιεῖς.

B O Y-

ΚΗΡΙΟΚΛΕΠΤΗΣ] Vt Theocriteos, hos octo verſus *Stobaeus* exhibet, qui tamen *Bionis* eſſe videntur.

XIX, 1. Ποτ' Ἔρωτα] Πὸκ' Ἔρ. Ed. *Br.*

5. Δεῖξεν τὰν] Ed. *Br.* Δεῖξεν ἐὰν ὀδύναν. *vulnus* per ὀδύναν ſignificatur.

7. Τὺ δ' οὐκ ἴσον] Hoc, pro ἴσος, praebuit Ed. Ald. In Ed. Flor. pro τὺ legitur τί. quod ſi placet, ſcribi poterit, τί δ'; οὐκ ἴσον ἐσσὶ μελίσσαις; Ed. *Br.* τί δ'; οὐκ ἴσος ἐσσὶ μελίσσᾳ. ſic legendum coniiciebat *Wartonus.*

8. Χὠ τυτθὸς μὲν ἔης] Minus iſta ſincera videntur: ſcribi forte potuit: Ὃς τυτθὸς μὲν ἐών· Ed. *Br.* Χὼς τυτθὸς μὲν ἐών.

vſ. 1.

ΒΟΥΚΟΛΙΣΚΟΣ.

Εἰδύλλιον κ'.

Εὐνίκα μ' ἐγέλαξε θέλοντά μιν ἁδὺ φιλᾶσαι,
Καί, μ' ἐπικερτομέοισα, τάδ' ἔννεπεν, ἔῤῥ' ἀπ' ἐμεῖο·
Βωκόλος ὢν ἐθέλεις με κύσαι, τάλαν; οὐ μεμάθηκα
'Αγροίκως φιλέειν, ἀλλ' ἀστυκὰ χείλεα θλίβειν.
Μή τύ γά μευ κύσσῃς τὸ καλὸν στόμα, μηδ' ἐν ὀνείροις.
Οἷα βλέπεις, ὁπποῖα λαλεῖς, ὡς ἄγρια παίσδεις·
'Ως τρυφερὸν λαλέεις, ὡς κωτίλα ῥήματα φράσδεις·
'Ως μαλακὸν τὸ γένειον ἔχεις, ὡς ἁδέα χαίταν·
Χείλεά τοι νοσέοντι, χέρες δέ τοι ἐντὶ μέλαιναι·

Καὶ

XX, 1. Εὐνίκα μ' ἐγέλαξε] Tentari haec non debebant; neque ſane probari *Wartoni* ἀδυφιλᾶσαι.

4. Θλίβειν] *Theocritus* ſcripſiſſet, opinor, φλίβειν, vel φλίβεν. —— φιλέην nuper receptum, & ἀστικὰ χ. θλίβην.

5. Μή τύ γά μευ κύσσῃς] Pro Μή τύ γέ μευ κύσῃς, emendavit *Toupius.*

7. 'Ως τρυφερὸν λαλέεις] Elegans mihi coniectura videtur *Eldikii*, legentis: 'Ως τρυφερὸν γελάεις. —— hoc illi non veniſſet in mentem niſi legiſſet v. 6, ὁπποῖα λαλεῖς, cui ſuppoſuit in ſua Ed. *Br.* ὁπποῖα φιλεῖς.

9. Χείλεά τοι] Ed. *Br.* Χείλεα τὶν —— & χέρες δὲ τὶν ἐντί.

 11. Μὴ-

Καὶ κακὸν ἐξόσδεις. ἀπ' ἐμεῦ φύγε, μή με μολύνης.
Τοιάδε μυθίσδοισα, τρὶς εἰς ἑὸν ἔπτυσε κόλπον,
Καί μ' ἀπὸ τᾶς κεφαλᾶς ποτὶ τὼ πόδε συννεχὲς εἶδεν
Χείλεσι μυχθίσδοισα, καὶ ὄμμασι λοξὰ βλέποισα·
Καὶ πολὺ τᾷ μορφᾷ θηλύνετο, καί τι σεσαρὸς
Καὶ σοβαρόν μ' ἐγέλαξεν. ἐμοὶ δ' ἄφαρ ἔζεσεν αἷμα,
Καὶ χρόα φοινίχθην ὑπὸ τὤλγεος, ὡς ῥόδον ἔρσᾳ.
Χ' ἁ μὲν ἔβα με λιποῖσα· φέρω δ' ὑποκάρδιον ὀργὰν,
Ὅττι με τὸν χαρίεντα κακὰ μωμήσαθ' ἑταίρα.
Ποιμένες, εἴπατέ μοι τὸ κρήγυον· οὐ καλὸς ἐμμί;
Ἆρά τις ἐξαπίνας με θεὸς βροτὸν ἄλλον ἔτευξε;

Καὶ

11. Μυθίσδοισα] *Winterton.* edidit pro μυθίζοισα.

12, 13. Συννεχὲς εἶδεν Χείλεσι μυχθίσδοισα] Haec, diſtinctione ſublata, ſic iungenda videbantur ad mentem *Hemſterhuſii.* In Edd. legebatur μυθίζοισα· in illa *Wintertoni*, μυθίσδοισα. μυχθίζοισα emendarunt *T. Hemſt. Toupius*, & *Reiskius*: eius loco ſcripſi μυχθίσδοισα. — Qui haec probat, fine verſus 12. ſcripſit *Br.* εἶδε, initio, κἤμ', ut & v. 2.

13. Λοξὰ βλέποισα] Mutandum non eſt. Ex Ed. Ald. λοξοβλεποῖσα dederat *R.*

15. Καὶ σοβαρόν μ' ἐγέλαξεν] Litera mutata corrigendum cenſebat *Hemſterhuſius*, Καὶ σοβαρόν γ' ἐγέλαξεν. —

16. Ἔρσᾳ] Sollicitari non debebat; nec certe λιποῖσα vſ. ſequente.

18. Μωμήσαθ'] In μωμάσαθ' immutatum eſt in Ed. *Br.* &, v. 19, εἴπατέ μοι, in εἴπατ' ἐμίν, ubi forte ſine Codd. ſcribi potuiſſet τὸ κράγυον.

22. Κισσὸς] Non videtur mutandum: ſed ſcribi poterit in hoc verſu, ἐμὰν δ' ἐπύκασδεν ὑπάναν. ut Ed. *Br.*

23. Πε-

Καὶ γὰρ ἐμοὶ τὸ πάροιθεν ἐπάνθεεν ἁδύ τι κάλλος,
Ὡς κισσὸς ποτὶ πρέμνον, ἐμὰν δ' ἐπύκαζεν ὑπήναν·
Χαῖται δ', οἷα σέλινα, περὶ κροτάφοισι κέχυντο·
Καὶ λευκὸν τὸ μέτωπον ἐπ' ὀφρύσι λάμπε μελαίναις·
Ὄμματά μοι γλαυκᾶς χαροπώτερα πολλὸν Ἀθάνας·
Τὸ στόμα καὶ πακτᾶς γλυκερώτερον· ἐκ στομάτων δὲ
Ἔρρεέ μοι φωνὰ γλυκερωτέρα ἢ μελικήρω.
Ἁδὺ δέ μοι τὸ μέλισμα, καὶ ἢν σύριγγι μελίσδω,
Κἢν αὐλῷ λαλέω, κἢν δώνακι, κἢν πλαγιαύλῳ.
Καὶ πᾶσαι καλόν με κατ' ὤρεα φαντὶ γυναῖκες,
Καὶ πᾶσαί με φιλεῦνθ'· ἁ δ' ἀστυκὰ οὐκ ἐφίλασεν,

23. Περὶ κροτάφοισι κέχυντο] Ed. *Br.* περὶ κροτάφοις ἐκέχυντο.

25. Ὄμματά μοι γλαυκᾶς] Sic reſtitutum fuit ex Vatic. Codice & ex Ed. Flor. pro Ὄμματά μοι δ' ἄρ' ἔην· prout ſuppleverant defectum Ed. Ald.

26. Γλυκερώτερον] Vbi eadem vox verſu ſeq. legitur, hic longe videretur aptior, ἁπαλώτερον· quod adprobat *Brunck.*

27. Ἢ μελικήρω] Hoc mihi ſervandum videtur: aliis placet ἢ μέλι κήρω, vel ἢ μελίκηρον.

28. Ἁδὺ δέ μοι τὸ μέλισμα] Ed. *Br.* ἁδὺ δ' ἐμὶν τὸ μέλιγμα.

30. Καὶ πᾶσαι καλόν με κατ' ὤρεα] Ed. *Br.* καὶ πᾶσαί με καλὸν κατὰ τὤρεα.

31. Ἁ δ' ἀστυκα οὐκ ἐφιλ.] Sic emendata iam dederat *Winterton.* quae vulgo legebantur, φιλεῦντι· τὰ δ' ἀστυκά μ' οὐκ ἐφίλασεν. *Hemſterhuſius* & *Toupius* corrigebant: φιλεῦνθ'· ἁ δ' ἀστυκὰ οὔ μ' ἐφίλασεν· quae *Br.* recepit.

Ἀλλ', ὅτι βωκόλος ἐμμὶ, παρέδραμε· κ' οὔποτ' ἀκούει,
Ὡς καλὸς Διόνυσος ἐπ' ἄγκεσι πόρτιν ἐλαύνει·
Οὐκ ἔγνω δ' ὅτι Κύπρις ἐπ' ἀνέρι μήνατο βώτᾳ,
Καὶ Φρυγίοις ἐνόμευσεν ἐν ὤρεσιν· αὐτὸν Ἄδωνιν
Ἐν δρυμοῖσι φίλασε, καὶ ἐν δρυμοῖσιν ἔκλαυσεν.
Ἐνδυμίων δὲ τίς ἦν; οὐ βωκόλος; ὅν γε Σελάνα
Βωκολέοντα φίλασεν· ἀπ' Οὐλύμπω δὲ μολοῖσα
Λάτμιον ἀννάπος ἦλθε, καὶ εἰς ἕνα παιδὶ κάθευδε.
Καὶ τὺ, Ῥέα, κλαίεις τὸν βωκόλον. οὐχὶ δὲ καὶ τὺ,
Ὦ Κρονίδα, διὰ παῖδα βοηνόμον ὄρνις ἐπλάγχθης;
Εὐνίκα δὲ μόνα τὸν βωκόλον οὐκ ἐφίλασεν,
Ἁ Κυβέλας κρέσσων, καὶ Κύπριδος, ἅ τε Σαλάνας.
Μη-

32, 33. K' οὔποτ' ἀκούει, Ὡς καλὸς] X'ὠ καλὸς eſt in Cod. Vatic. & Ald. Ed. *Reiskius* & *Br.* ediderunt: κοὺ ποτακούει. Xὠ καλὸς Δ. ſcribi forte poſſet: κοὔποτ' ἀκούει, X'ὠς καλὸς Δ. — Pro ἐπ' ἄγκεσι, *Br.* Ed. ἐν ἄγκεσι· quocum βώτᾳ recepi, v. 34, pro βούτᾳ.

35. Αὐτὸν Ἄδωνιν] Καὶ τὸν Ἄδωνιν, legebat *Waſſenbergius*; quod, elegantius, recepit *Br.* οὐ τὸν Ἄδωνιν, leg. *Iſ. Voſſius.* — Pro Φρυγίης, in Φρυγίας mutando, Ed. *Br.* Φρυγίοις· quod ex Vatic. Cod. fuit enotatum.

36. Ἐν δρυμοῖσι φίλασε] Ed. *Br.* ἐν δρυμοῖς ἐφίλασε.

37. Τίς ἦν] Ed. *Br.* τίς ἦς· — quocum in hoc v. pro ἔν τε, recepi ὅν γε Σελάνα.

38. Βωκολέοντα φ.] Poſui pro Βουκολέοντα φ. Ed. *Br.* βωκολέοντ' ἐφίλασεν· — & Ὠλύμπω, pro uſitata, etiam Dorienſibus, forma, Οὐλύμπω.

39. Λάτμιον ἀννάπος] Coniunxit *Hemſterhuſius* male diſtra-

Μηκέτι μηδὲ σὺ, Κύπρι, τὸν ἀδέα μήτε κατ' ἄϛυ
Μήτ' ἐν ὄρει Φιλέοις, μώνη δ' ἀνὰ νύκτα καθεύδοις.

ΑΛΙΕΙΣ.

Εἰδύλλιον κα'.

ΑΣΦΑΛΙΩΝ καὶ ΕΤΑΙΡΟΣ.

Ἁ πενία, Διόφαντε, μόνα τὰς τέχνας ἐγείρει·
Αὐτὰ τῶ μόχθοιο διδάσκαλος· οὐδὲ γὰρ εὕδειν
Ἀνδράσιν ἐργατίναισι κακαὶ παρέχοντι μέριμναι.

Κἂν

diſtracta in Edd. ἂν νάπος.

Ibid. Εἰς ἕνα] Placet mihi quidem *Heinſii* correctio legentis, εἰς ἅμα παιδὶ κάθευδε. *R.* & *Br.* ediderunt, εἰς ὁμά.

41. Ὄρνις ἐπλάγχθης] Lectio Vaticani Codicis, iam ante probata, nunc pro vulgata αὐτὸς ἐ. fuit in contextum admiſſa.

42. Μόνα] Mutandum omnino non eſt in μόνον cum *Reiskio.*

43. Καὶ Κύπριδος] *Eldikio* legendum videtur: καλυκώπιδος ἅτε Σελάνας. — Pro ἅτε, ἅδε legitur in Vatic. Cod. ἠδὲ in Ed. *Br.*.

45. Μώνη] Μούνα ſcribendum, non μώνα.

XXI, 2. Εὕδειν] Scribi quoque poterit cum *Brunck.* εὕδεν.

Κἂν ὀλίγον νυκτός τις ἐπιψαύσησι, τὸν ὕπνον
Αἰφνίδιον θορυβεῦσιν ἐφιστάμεναι μελεδῶναι.
Ἰχθύος ἀγρευτῆρες ὁμῶς δύο κεῖντο γέροντες,
Στρωσάμενοι βρύον αὖον ὑπὸ πλεκταῖς καλύβαισι,
Κεκλιμένοι τοίχῳ τῷ φυλλίνῳ· ἐγγύθι δ' αὐτοῖν
Κεῖτο τὰ ταῖν χειροῖν ἀθλήματα, τοὶ καλαθίσκοι,
Τοὶ κάλαμοι, τἄγκιστρα, τὰ φυκιόεντά τε λῆδα,
Ὁρμειαὶ, κύρτοι τε, καὶ ἐκ σχοίνων λαβύρινθοι,
Μήρινθοι, κῶάς τε, γέρων τ' ἐπ' ἐρείσμασι λέμβος,
Νέρθεν τᾶς κεφαλᾶς φορμὸς βραχὺς, εἵματα, πῖλοι.
Οὗτος τοῖς ἁλιεῦσιν ὁ πᾶς πόνος, οὗτος ὁ πλοῦτος.

Οὐ-

4. Ἐπιψαύσησι,] Defendi non debebat Aldinum ἐπιβάσησι· ſed recte *Reiskius* diſtinxit poſt ἐπιψαύσησι.

5. Θορυβεῦσιν ἐφιστάμεναι] Ex Ald. Ed. & Rom. ἐπιστάμεναι revocavit in ſuam *Reisk.* Praeter illud, θορυβεῦντι *Br.* admiſit. —— Pro μελεδῶναι nonnemini hic potius placebant μελεδῶνες. —— mihi vulgata genuina videntur.

10. Λῆδα] Sincerum eſſe *Toupius* oſtendit: nonnullis λῖνα· aliis placuere, τὰ φυκιόεντ' ἀγρηνά· *Brunckio*, λάδη.

11. Ὁρμειαὶ, κύρτοι τε,] Sic, vocula adiecta, verſum implendum monuit *Toupius*: quod vulgo aberat, τε legitur in Ed. Flor.

12. Κῶας] Vitioſum κῶα non debuerat ex Ed. Ald. revocari a *R.* κῶπαι placent *Brunckio*; a quo litera δ' in τ' hic recte fuit mutata.

13. Εἵματα, πῖλοι] Ex Ald. εἵματ' ἀπύσοι *Reiskius* effingebat, εἵματα βύσαι.

15. Οὐ χύτραν εἶχ', οὐ κύνα] Vulgatam iſtam lectionem, quae debetur *Aurato*, tandem probavit *Toupius*. Legitur in Ed. Ald. ut in Cod. Vat. οὐ χύθραν εἶχ' οὐκίνα· in Ed. Rom.

Οὐδεὶς δ' οὐ χύτραν εἶχ', οὐ κύνα· πάντα περισσὰ
Πάντ' ἐδόκει τήνοις ἄγρας· πενία σφὶν ἑταίρα.
Οὐδεὶς δ' ἐν μέσσῳ γείτων, παντᾶ δὲ παρ' αὐτὰν
Θλιβομέναν καλύβαν τρυφερὸν προσέναχε θάλασσα.
Οὔπω τὸν μέσατον δρόμον ἄνυεν ἅρμα Σελάνας,
Τὼς δ' ἁλιεῖς ἤγειρε φίλος πόνος· ἐκ βλεφάρων δὲ
Ὕπνον ἀπωσάμενοι σφετέραις φρεσὶν ἤρεθον ᾠδάν.

ΑΣΦΑΛΙΩΝ.

Ψεύδονται, φίλε, πάντες ὅσοι τὰς νύκτας ἔφασκον
Τῶ θέρεος μινύθειν, ὅτε τἄματα μακρὰ φέρει Ζεύς·
Ἤδη

Rom. οὐ χύτραν εἶχ' οὐχ ἵνα. *Scaliger* emendare tentabat: Οὐδεὶς δ' οὐ χύτραν εἶχ', οὐ χόα. *Brunck*. legendum coniecit: οὐδεὶς δ' οὐ χύτρον εἶχ' οὐ πόδα. ut ſic dictum ſit pro χυτρόποδα.

16. Πάντ' ἀδόκει τήνας] Τήνοις eſt in Cod. Vatic. atque ita legendum plerique conſentiunt: Πάντ' ἐδόκει τήνοις. — Proxima, certe vitiata, ſic corrigebat *Iſ. Voſſius*: ἄγρα πενίας γὰρ ἑταῖρος· mihi necdum diſplicet: ἄγραν πενίας φὰν ἑταίραν. *Br.* Ed. ἄγρα πενίας ψιν ἑταίρα.

17. Παντᾶ δὲ παρ' αὐτὰν] Hoc dedit *Winterton*. pro αὐτήν· παντᾶ, *H. Stephanus*, pro πάντη, quod eſt in Flor. Aldinum πενία eſt in Cod. Vatic. πενίᾳ receptum a *Brunckio*. Duae proſtant *Reiskii* coniecturae, legentis, πολία δὲ π. (πολιὰ tum ſaltem cum *Iſ. Voſſ.* ſcribi debuiſſet:) vel, Οὐδεὶς δ' ἐν μέσσῳ γείτων πέλεν· ἁ δὲ παρ' αὐτὰν — poſtremum habet quo ſe commendet.

20. Τοὺς δ' ἁλιεῖς] Ed. *Br.* τὼς δ' ἁλιεῖς.

22. Ψεύδονται] A *Reiskio* revocatum ex Aldina Ed. Ψεύδοντο recepit etiam *Br.*

23. Ζεὺς] Omiſſum in Ald. Ed. repertum fuit in Codd. — Pro ὅτε, ὄκα Ed. *Br.* —

Ἤδη μυρί᾽ ἐσεῖδον ὀνείρατα, κοὐδέπω ἀώς.
Μὴ λαθόμαν; τί τὸ χρῆμα; χρόνον δ᾽ αἱ νύκτες ἔχοντι.

ΕΤΑΙΡΟΣ.

Αὐτομάτως μέμφη τὸ καλὸν θέρος· οὐ γὰρ ὁ καιρὸς,
Ἀσφαλίων, παρέβα τὸν ἑὸν δρόμον· ἀλλὰ τὸν ὕπνον
Ἁ φροντὶς κόπτοισα μακρὰν τὰν νύκτα ποιεῖ τιν.

ΑΣΦΑΛΙΩΝ.

Ἆρ᾽ ἔμαθες κρίνειν ποκ᾽ ἐνύπνια; χρηστὰ γὰρ εἶδον.
Οὔ σε θέλω τὤμῶ φαντάσματος ἦμεν ἄμοιρον·

Ὡς

25. Μὴ λαθόμαν] Recepi cum *Br.* pro Μὴ λαθόμην.

26. Αὐτομάτως] Sic per Edd. vulgata, Ἀσφαλίων, μέμφῃ τὸ καλὸν θέρος· οὐ γὰρ ὁ καιρὸς Αὐτομάτως παρέβα. — voce tranſpoſita, commode reſtituit *D. Heinſius*, quem cum *Brunckio* ſequutus ſum. —— Nomen Ἀσπαλίων non abſurde placebat *Reiskio*: *Toupio* corrigi poſſe videbatur: Ἀσφαλίων, τι μέμφῃ; ——

28. Ποιεῖ τιν] Genuinum videtur; vitioſum ποιεῦντι, quod eſt in Edd. Ald. Flor. & Cod. Vatic.

31. Μερίζεν] Μερίζον eſt in Cod. Vatic. Μερίζευ edidit *Br.*

32. Οὐ γὰρ νικαξῇ] Tuetur *Reiskius*: corrigendum putaverant *Scaliger.* & *Heinſius*, Ὃς γὰρ ἂν εἰκαξῇ.

34. Σχολή ἐστι] Ed. *Br.* σχολὰ ἐντὶ, quocum ποιῆν recepi pro ποιεῖν.

35. Ἐν φύλλοις] Εὐφλοίσβοις ποτὶ κύμασι *Reiskio* venit in mentem: κύμασι dedit *Br.*

36. Ἄσμενος ἐν ῥάμνῳ] Quod eſt in Ed. Ald. Ἄλονος ἐν ῥ. praebet etiam Codex Vatic. Ingenioſe hinc *Reiskius* effe-

Ὡς καὶ τὰν ἄγραν, τὠνείρατα πάντα μερίζεν·
Οὐ γὰρ νικαξῇ κατὰ τὸν νόον· ὖτος ἄριςος
Ἔςιν ὀνειροκρίτας, ὁ διδάσκαλός ἐςι παρ' ᾧ νῦς.
Ἄλλως καὶ σχολή ἐςι· τί γὰρ ποιῆν ἂν ἔχοι τις
Κείμενος ἐν φύλλοις ποττ κύματι, μηδὲ καθεύδων,
Ἄσμενος ἐν ῥάμνῳ; τὸ δὲ λύχνιον ἐν πρυτανείῳ·
Φαντὶ γὰρ αἰὲν ἄγραν τόδ' ἔχειν.

ΕΤΑΙΡΟΣ.

Λέγε μοί ποτε νυκτὸς
Ὄψιν, πάντα τεῷ δὲ λέγων μάνυσον ἑταίρῳ.

ΑΣ.

effecit Ἀιόνος ἐν ψάμμῳ, *in arena litoris*; quod velut genuinum *Br.* recepit.

Ibid. Τὸ δὲ λύχνιον] *Aurato*, *Iſ. Voſſio*, aliiſque ſuſpectum optime tuentur *B. Martinus*, & *Iſ. Caſaubonus*: *Br.* nuper edidit, τί δέ; & locum aliter cepit, quam fecerant priores.

37. Φαντὶ γὰρ αἰὲν ἄγραν] Vltimam vocem in ἄγκαν mutabat *D. Heinſius*: αἰὲν cum abeſſet ab Ed. Ald. ut abeſt a Codice Vatic. edere auſus eſt, ſua ſolius auctoritate, *Reiskius*: Φαντὶ γὰρ ἀγρυπνίαν τόδ' ἔχειν· *Brunckius*, Φαντί γε καὶ ἐν ἄγραν τόδ' ἔχει. — λέγε μοι πόκα.

38. Πάντα τεῷ δὲ λέγων] Non haec quidem ſana ſunt: corruptiora tamen dederat ex MS. Cod. *Aldus*: τά τις ἔσσεο δὲ λέγει μάνυαν ἑταίρῳ. eadem praebet Cod. Vatic. niſi quod habet μάνυεν· unde ſcribi potuit μάνυσον. Ex Aldina lectione haec efformavit & mecum communicavit *Eldikius*: — ἄγε δή ποκα νυκτὸς Ὄψιν, τὰν τὺ ἐσεῖδες, ἐμὶν μάνυσον ἑταίρῳ. iſta vero *Brunckius*, Ὄψιν, καί τι σοὶ ἐσθλὸν ἄγει, μάνυσον ἑταίρῳ· quae nobis in Ed. ſua repraeſentavit.

39. Δει-

ΑΣΦΑΛΙΕΙΣ.

Δειλινὸν ὡς κατέδαρθον ἐν εἰναλίοισι πόνοισιν,
(Οὐκ ἦν μὰν πολύσιτος· ἐπεὶ δειπνεῦντες ἐν ὥρᾳ,
Εἰ μέμνῃ, τᾶς γαστρὸς ἐφειδόμεθ') εἶδον ἐμαυτὸν
'Εν πέτρᾳ μεμαῶτα· καθεσδόμενος δ' ἐδόκευον
'Ιχθύας, ἐκ καλάμων δὲ πλάνον κατέσειον ἐδωδήν.
Καί τις τῶν τραφερῶν ὠρέξατο· (καὶ γὰρ ἐν ὕπνοις
Πᾶσα κύων ἄρτως μαντεύεται· ἰχθύα κἠγών.)

Χὠ

39. Δειλινὸν] Δελινὸς mihi hic placeret cum *Wartono*, & *Brunckio*.
40. 'Εν ὥρα] A *Pierſono* tentatum, & *Musgravio*, ſervari poterit.
42. 'Εν πέτρα μεμαῶτα] Scribendum puto βεβαῶτα, cum *H. Stephano*, aliisque: in eodem vſ. cum *Brunckio*, καθεσδόμενος δ' ἐδόκευον edidi, pro καθεζόμενος δὲ δόκευον. Ex Vat. Cod. enotatum ἐδόκευον.
43. 'Εκ καλάμων] Scripſerat, opinor, ἐκ καλάμω.
44. Καί τις] Ex Aldina lectione, ἤ τις, praeter alia, *Reiskius* effinxit Ἧς τις· vulgata praeſtat.
46. Τὠγκίστρῳ] Sic iam edidit *Winterton*. pro τἀγκίστρῳ. & τῶν 'γκίστρων erat in Cod. Vatic. — vſ. 47. τῶ cum *Br*. recepi pro τοῦ.
48. Τὼ χέρε τεινόμενος περὶ κνώδαλον,] Iſta ſic cum *Heinſio* iungenda videntur: miram lectionem Aldinam, T. χ. τεινόμεναι περικλώμενον, revocavit *Reiskius*; probavit *Wartonus*: altero relicto, περικλώμενον dedit & *Br*. maluit *Eldikius*: Τὼ χέρε τεινόμενος περὶ κλώμενον.
49. Πῶς μὲν ἕλω] Pro μὲν, *Reiskio* κεν vel μιν legendum videbatur: μιν exhibuit *Br*.
50. 'Υπομιμνάσκων] 'Υπομίμναskov praeferunt *Reiskius*, & *Eldikius*. —— Τρώματος cum *Brunck*. recepi pro τραύ-

Χὼ μὲν τὤγκίςρῳ ποτεφύετο, κ᾽ ῥέεν αἷμα·
Τὸν κάλαμον δ᾽ ὑπὸ τῶ κινήματος ἀγκύλον εἶχον.
Τὼ χέρε τεινόμενος περὶ κνώδαλον, εὗρον ἀγῶνα,
Πῶς μὲν ἕλω μέγαν ἰχθὺν ἀφαυροτέροισι σιδάροις.
Εἶθ᾽ ὑπομιμνάσκων τῶ τρώματος, ἆρ᾽ ἐμὲ νύξεις;
Καὶ νύξῃ χαλεπῶς· κ᾽ οὐ φευγόντος ἔτεινα.
Ἦνυσ᾽ ἰδὼν τὸν ἄεθλον· ἀνείλκυσα χρύσεον ἰχθὺν,
Πάντοθε τῷ χρυσῷ πεπυκασμένον. εἶχε δὲ δεῖμα,
Μή-

τρχύματος· quia legitur in Vatic. Cod.

Ibid. Ἀρ᾽ ἐμὲ νύξεις;] *Eldikio* corrigendum videbatur, ἠρέμα νύξας.

51. Καὶ νύξῃ χαλεπῶς] Νύξεν legit *Heinſius*: *Aldi* lectio eſt & in Cod. Vatic. Καὶ νύξεαι χαλέξας. Haec & ſequentia ſic corrigere tentabat *Eldikius*: Κἤνυξ᾽ αὖ χαλεπῶς· καὶ οὐ φεύγοντος ἔθεινα. *Brunckius* edidit e *Wartoni* coniectura, χέρα δ᾽, οὐ φεύγοντος, ἔτεινα. alia quoque *Wartono* venerunt in mentem.

52. Ἦνυσ᾽ ἰδὼν τὸν ἄεθλον] Ἤνυσα δ᾽ ὢν τὸν ἄεθλον. legendum putabant *Scaliger*, *H. Stephanus*, & *Iſ. Voſſius*: vulgatum ἰδὼν tuetur *Toupius*, legens Ἄνυσ᾽ ἰδών. *Eldikio* placebat Ἦνυσ᾽ ἴδ᾽ ὡς τὸν ἄεθλον. *Wartono*, Ἤνυσ᾽ ἐγὼν τὸν ἄ. *Br.* Ed. κἄνυσ᾽ ἰδὼν τὸν ἄεθλον.

Ibid. Ἀνείλκυσα] Poſitum ex Cod. Vatic. pro ἀνήλκυσα.

53. Πάντοθε] Poſitum pro παντᾶ. cuius loco in primis erat Edd. πάντα τοι, in Cod. Pariſ. πάντα τε. illud merito placuit *Brunckio*: alieniſſima *Reiskio* hic etiam in mentem venere.

Ibid. Εἶχε δὲ δεῖμα] Hoc recte ſe habet: ex Ald. Ed. σῆμα, quod eſt & in Cod. Vatic. edidit *Reiskius*.

54. Μή

Μήτι Ποσειδάωνι πέλοι πεφιλαμένος ἰχθὺς,
Ἢ τάχα τᾶς γλαυκᾶς κειμήλιον Ἀμφιτρίτας.
Ἠρέμα δ' αὐτὸν ἐγὼν ἐκ τὠγκίστρω ἀπέλυσα,
Μή ποτε τῶ στόματος τἀγκίστρια χρυσὸν ἔχοιεν.
Καὶ τὸν μὲν πειστῆρσι κατῆγον ἐπ' ἠπείροιο,
Ὤμοσα δ' οὐκέτι λοιπὸν ὑπὲρ πελάγευς πόδα θεῖναι,
Ἀλλὰ μένειν ἐπὶ γᾶς, καὶ τῶ χρυσῶ βασιλεύειν.
Ταῦτά με κἀξήγειρε· τὺ δ', ὦ ξένε, λοιπὸν ἔρειδε

Τὰν

54. Μή τι Ποσειδάωνι πέλοι] In Ald. eſt Ed. πέλει ὁ π. in Flor. πέλοι ὁ π. Illinc mira nobis effinxit ediditque *Reiskius:* Μή τι Ποσειδάων πέλει ὁ π. ἰ.

55. Ἀμφιτρίτας] Suo more dederat, non Ἀμφιτρίτης.

56. Ἐγὼν] Hic requirebatur; pro ἐγὼ ab *Iſ. Voſſ.* & *Br.* poſitum. *Reiskio* placebat, ἐγὼ 'κ τῶν ἀγκίστρων. in Ald. Ed. & Vat. Cod. ſcriptum τῶν 'γκίστρων.

57. Μή ποτε] Μή ποκα Ed. *Br.* qui poſtea legendum coniecit: Μὴ πόκ' ἀπὸ στόματος τἀγκίστρια χρυσὸν ἕλοιεν.

58. Καὶ τὸν μὲν πειστῆρσι] Eadem dat Ed. Flor. niſi quod habet πιστῆρσι. ſunt itaque in Codd. reperta. Ex Aldinis lectionibus, Καὶ τὸν μὲν πιστεύσασα καλά γε τὰν ἠπείρατον, quas praebet paene easdem Cod. Vat. *Reiskius* effecit: Καὶ τὸν μὲν πίστευσα, καλόν γε τὸν ἠπειράταν· — haec autem *Eldikius:* Καὐτόθ' ἐπισπεύσας ἀκάτῳ γ' ἄγον ἠπείρονδε. In Edit. *Br.* ſic e coniecturis ſcriptus legitur verſus: Καὶ τῷ μὲν πίσυνος, χαλάσας τὸν ἐπήρατον ἰχθύν. — poſtea ſcribendum monuit ἄρας, pro χαλάσας.

59. Πελάγους] Πελάγευς ediderunt *Wintert.* & *Brunck.* qui dedit etiam, ὤμοσα μηκέτι.

60. Τῶ χρυσῶ βασ.] Nihil ſane erat cur mallet *Reiskius*, τῷ χρυσῷ 'μβασιλεύειν.

62. Ταρβῶ] Θαρρῶ, quod eſt in Ald. Ed. & in Codice Vat. genuinum *Reiskio* videtur. — ἐγὼν — ταρβέω ſunt in Ed. *Br.*

63. Καὶ

Τὰν γνώμαν· ὅρκον γὰρ ἐγὼ τὸν ἐπώμοσα ταρβῶ.

ΕΤΑΙΡΟΣ.

Καὶ σύ γε μὴ τρέσσης· ὐκ ὤμοσας· ὐδὲ γὰρ ἰχθὺν
Χρύσεον ὡς ἴδες εὗρες· ἴσαι δὲ ψεύδεσιν ὄψεις.
Εἰ δ' ὕπαρ, ὐ κνώσσων τὺ τὰ χωρία ταῦτα ματεύσεις,
Ἐλπὶς τῶν ὕπνων ζάτει τὸν σάρκινον ἰχθὺν,
Μὴ σὺ θάνης λιμῷ, καίτοι χρυσοῖσιν ὀνείροις.

ΔΙΟΣ-

63. *Καὶ σύ γε μὴ τρέσσης*] Quia, *μὴ* forte omiſſo, *τρέσεις* erat in Ed. Ald. legi poſſe putabat *Reiskius*: *Καὶ σύ γε μή τι τρέσεις.* quod mihi Graecum non videretur. — Pro *σύ γε*, *τύ γα* edidit *Br.*

64. *Χρύσεον, ὡς ἴδες, εὗρες*] Haec, pro vulgatis, *χρύσεον εἶδες ἢ εὗρες*, repoſui cum *R.* & *Br.* ex Ed. Flor. eadem ſunt in Ed. Ald. & Cod. Vatic. niſi quod in his ſcribitur *εἶδες*. Quod ſequitur, *ἴσαι* a *Reiskio* non debuerat in *ἴσα* mutari, quia *εἶσα* erat in Ald.

65. *Εἰ δ' ὕπαρ, οὐ κνώσσων*] Haec certe vitiata ſunt. — Ex Aldinis (quae ſunt & in Cod. Vat.) *εἴ με γὰρ κνώσσων τοῦτο χωρία ταῦτα ματεύσεις*· iſta *Reiskius* effinxit non abſurda: *Εἰ μὲν γὰρ κνώσσων κατὰ χωρία ταῦτα ματεύσεις.* haec *Wartonus*: *Εἰ μὲν ἄρ' οὐ κνώσσων τὺ τὰ χ. τ. μ.* eadem, *εἰ* in *αἰ* mutato, *Brunckius*.

66. *Ἐλπὶς τῶν ὕπνων ζατεῖ*] Audacter edidit *Reiskius* ſuam nobis coniecturam, *Ἐλπὶς τῶν ὕπνων χάτει.* — Hos verſus ſic commode legi poſſe putabat *Eldikius*: — *οὐδὲ γὰρ ἰχθὺν Χρύσεον, ὡς ἴδες, εὗρες· ἴσαι μὲν ψεύδεσιν ὄψεις· Εἶδες γὰρ κνώσσων. τὺ δὲ, χωρία ταῦτα ματεύσας Εὐθὺς ἐὼν ὕπνου, ζάτει τὸν σάρκινον ἰχθύν.*

67. *Καί τοι*] Scribendum puto, *κἂν τοῖς χρυσοῖσιν ὀνείροις.* & *καὶ τοῖς* adſcripſerat *Iſ. Voſſius*; idque edidit *Br.*

ΔΙΟΣΚΟΥΡΟΙ.

Εἰδύλλιον κβ'.

Ὑμνέομες Λήδας τε καὶ αἰγιόχω Διὸς υἱὼ,
Κάστορα, καὶ φοβερὸν Πολυδεύκεα πὺξ ἐρεθίζεν,
Χεῖρας ἐπιζεύξαντα μέσας βοέοισιν ἱμᾶσιν.
Ὑμνέομες καὶ δὶς καὶ τὸ τρίτον ἄρσενα τέκνα
Κώρης Θεστιάδος, Λακεδαιμονίως δύ' ἀδελφὼς,
Ἀνθρώπων σωτῆρας ἐπὶ ξυρῶ ἤδη ἐόντων,
Ἵππων θ' αἱματόεντα ταρασσομένων καθ' ὅμιλον,
Ναῶν θ', αἳ δύνοντα καὶ ὠρανῶ ἐξανιόντα

Ἄστρα

XXII, 2. Ἐρεθίζεν] Ed. *Br.* ἐρεθίσδεν.

3. Μέσας] Vocem emendate ſcriptam a *Reiskio*, *Hemſterhuſio*, & *Brunckio*, reſtitui pro vulgata μέσοις.

5. Ἀδελφοὺς] Ἀδελφὼς dat Cod. Vat. ſed in hoc hymno Dorismi rariora ſunt veſtigia. — *Br*. Ed. Κώρας Θ. Λακεδαιμονίως δύ' ἀδελφώς. permultas tamen in hoc hymno formas vulgares prudenter *Br*. intactas reliquit.

8. Καὶ οὐρανοῦ] Legendum κὰς οὐρανὸν cenſuit *Hemſterhuſius*.

9. Ἄστρα βιαζόμεναι] Male tentatum a *Wartono*, *Toupius* explanat: πιαζόμεναι erat, opinor, inauditum Graecis.

12. Τοί

Ἄστρα βιαζόμεναι, χαλεποῖς ἐνέκυρσαν ἀήταις.
Οἱ δὲ, σφέων κατὰ πρύμναν ἀείραντες μέγα κῦμα,
Ἠὲ καὶ ἐκ πρώραθεν, ἢ ὅππα θυμὸς ἑκάστου,
Ἐς κοίλαν ἔρριψαν, ἀνέῤῥηξαν δ' ἄρα τοίχους
Ἀμφοτέρους· κρέμαται δὲ σὺν ἱστίῳ ἄρμενα πάντα,
Εἰκῆ ἀποκλασθέντα· πολὺς δ' ἐξ οὐρανοῦ ὄμβρος
Νυκτὸς ἐφερπύσας· παταγεῖ δ' εὐρεῖα θάλασσα,
Κοπτομένη πνοιαῖς τε καὶ ἀῤῥήκτοισι χαλάζαις.
Ἀλλ' ἔμπας ὑμεῖς τε καὶ ἐκ βυθοῦ ἕλκετε νᾶας
Αὐτοῖσιν ναύταισιν ὀϊομένοις θανέεσθαι.
Αἶψα δ' ἀπολήγοντ' ἄνεμοι, λιπαρὰ δὲ γαλάνα
Ἀμπέλαγος· νεφέλαι δὲ διέδραμον ἄλλυδις ἄλλαι·
Ἐκ δ' ἄρκτοι τ' ἐφάνησαν, ὄνων τ' ἀνὰ μέσσον ἀμαυρὴ
Φάτνη, σημαίνοισα τὰ πρὸς πλόον εὔδια πάντα.

Ὦ

12. Τοίχους] Ed. *Br.* τοίχως ἀμφοτέρως.

16. Ἀῤῥήκτοισι] Omnino ſervandum monuit & *Reiskius.* — hoc verſu κοπτομένα Ed. *Br.*

17. Ἔμπας] Theocriteum hic etiam Codex habet Flor. deditque *Winterton.* pro Ἔμπης.

18. Αὐτοῖσιν ναύταισιν] In Vat. Codice ſcriptum ναύτῃσιν. Vtrum αὐτοῖσι ponatur ex Ald. Ed. cum *Reiskio*, an αὐτοῖσιν, nihil intereſt.

19. Ἀπολήγοντ' ἄνεμοι] Sincerum eſt; vitioſum, me iudice, ἀπελήγοντ', ut nuper ex nonneminis coniectura fuit repoſitum.

Ὦ ἄμφω θνατοῖσι βοηθόοι, ὦ φίλοι ἄμφω,
Ἱππῆες, κιθαρισαὶ, ἀεθλητῆρες, ἀοιδοί.
Κάσορος, ἢ πρώτȣ Πολυδεύκεος ἄρξομ' ἀείδειν;
Ἀμφοτέρω ὑμνέων, Πολυδεύκεα πρῶτον ἀείσω.
Ἡ μὲν ἄρα προφυγȣ̃σα πέτρας εἰς ἓν ξυνιȣ́σας
Ἀργὼ, καὶ νιφόεντος ἀταρτηρὸν σόμα Πόντȣ,
Βέβρυκας εἰσαφίκανε, θεῶν φίλα τέκνα φέροισα·
Ἔνθα μιᾶς πολλοὶ κατὰ κλίμακος ἀμφοτέρων ἐξ
Τοίχων ἄνδρες ἔβαινον Ἰησονίης ἀπὸ νηός.
Ἐκβάντες δ' ἐπὶ θῖνα βαθὺν, καὶ ὑπήνεμον ἀκτὴν,
Εὐνάς τ' ἐσόρνυντο, πυρεῖά τε χερσὶν ἐνώμων.
Κάσωρ δ' αἰολόπωλος, ὅ, τ' οἰνωπὸς Πολυδεύκης,
Ἄμφω ἐρημάζεσκον, ἀποπλαγχθέντες ἑταίρων.
Παντοίην δ' ἐν ὄρει θηεύμενοι ἄγριον ὕλην,

Εὗ-

24. Κιθαρισταὶ] In Ed. *Br.* ſunt κιθαρίκται.
25. Ἄρξομ' ἀείδειν] Non abſurde ſuſpicatur *Reiskius*, aliquid hinc excidiſſe; vel legendum ἀείδων, aut ἀοιδήν. quorum prius admiſit *Br.*
26. Ἀμφοτέρω] Pro Ἀμφοτέρους ex Vatic. Cod. cum *Br.* recepi; qui dedit etiam πρᾶτον ἀεισῶ.
30. Ἀμφοτέρων ἐξ] Sic ex Codd. & primis erat Edd. ſcribendum, ut & ex Etymologico M. Pro ἀμφοτέρων ἐκ.
31. Νηός] Ναός Ed. *Br.* ſed & Ἰησονίης.
36. Παντοίην — ὕλην] Ed. *Br.* παντοίαν — ὕλαν.
39. Λάλλαι] Pro Ἄλλαι, emendationem egregiam *D.*

Ruhn-

Εὗρον ἀέννaον κράναν ὑπὸ λισσάδι πέτρῃ
Ὕδατι πεπληθῦιαν ἀκηράτῳ· αἱ δ' ὑπένερθεν
Λάλλαι κρυστάλλῳ ἠδ' ἀργύρῳ ἰνδάλλοντο
Ἐκ βυθοῦ· ὑψηλαὶ δ' ἐπεφύκεσαν ἀγχόθι πεῦκαι,
Λεῦκαί τε, πλάτανοί τε, καὶ ἀκρόκομοι κυπάρισσοι,
Ἄνθεά τ' εὐώδη, λασίαις φίλα ἔργα μελίσσαις,
Ὅσσ' ἔαρος λήγοντος ἐπιβρύει ἂν λειμῶνας.
Ἔνθα δ' ἀνὴρ ὑπέροπλος ἐνήμενος ἐνδιάασκε,
Δεινὸς ἰδεῖν, σκληραῖσι τεθλαγμένος οὔατα πυγμαῖς·
Στήθεα δ' ἐσφαίρωτο πελώρια, καὶ πλατὺ νῶτον,
Σαρκὶ σιδαρείῃ, σφυρήλατος οἷα κολοσσός.
Ἐν δὲ μύες στερεοῖσι βραχίοσιν ἄκρον ὑπ' ὦμον
Ἕστασαν, ἤυτε πέτροι ὀλοοίτροχοι, οὕστε κυλίνδων
Χειμάῤῥους ποταμὸς μεγάλαις περιέξεσε δίναις·

Αὐ-

Ruhnkenii recipere non dubitavi, a *Toupio* probatam, *Hemſterhuſio*, & *Brunckio*. Ἄμμοι hic fuit editum a *Reiskio*; quod verum eſſe *Wartonus* putabat.

40. Ὑψηλαὶ δ' ἐπεφύκεσαν] Pro δὲ πεφύκεσαν, dederat *Br.* δὲ πεφύκασιν eſt in Ed. Ald. & Cod. Vatic.

45. Τεθλαγμένος] Ex Cod. Vatic. adnotatum, ut *Brunckio*, ſic mihi melius videbatur vulgato τεθλασμένος.

46. Ἐσφαίρωτο] *Hemſterhuſius* legendum ſuſpicabatur ἐσφήκωτο.

49. Ὀλοοίτροχοι, οὕς τε] Scribendum potius: ἤυτε πέτροι ὀλοίτροχοι, οὕς γε ——

Αὐτὰρ ὑπὲρ νώτοιο καὶ αὐχένος ἠωρεῖτο
Ἄκρων δέρμα λέοντος ἀφημμένον ἐκ ποδεώνων.
Τὸν πρότερος προσέειπεν ἀεθλοφόρος Πολυδεύκης.

ΠΟΛΥΔΕΥΚΗΣ.

Χαῖρε ξεῖν', ὅς' ἐσσί· τίνες βροτοὶ, ὧν ὅδε χῶρος;

ΑΜΥΚΟΣ.

Χαίρω πῶς, ὅτε γ' ἄνδρας ὁρῶ, τοὺς μήποτ' ὄπωπα;

ΠΟΛΥΔΕΥΚΗΣ.

Θάρσει· μήτ' ἀδίκους, μήτ' ἐξ ἀδίκων φάθι λεύσσειν.

ΑΜΥΚΟΣ.

Θαρσέω· κοὐκ ἐκ σοῦ με διδάσκεσθαι τόδ' ἔοικεν.

ΠΟΛΥΔΕΥΚΗΣ.

Ἄγριος εἶ, πρὸς πάντα παλίγκοτος, ἠδ' ὑπερόπτης.

ΑΜΥ-

54. Ὅστ' ἐσσί·] Ὅ, τις ἐσσὶ, corrigebat *Iſ. Voſſius.*
55. Τοὺς μήποτ' ὄ.] In Vaticano Cod. legitur, τοὺς μὴ πρὶν ὄπωπα. — Pro ὅτε τ' ἄνδρας, cum *Br.* ſcripſi ὅτε γ' ἄνδρας ὁρῶ.
57. Ἐκ σοῦ] Ἐκ σεῦ eſt in Ed. Flor. & illa *Br.* alibi in hoc ipſo carmine in utraque σοῦ.
58. Ἠδ' ὑπερόπτης] Ad vulgatas, ἢ ὑπερόπτης, literam adie-

ΑΜΥΚΟΣ.

Τοιόσδ' οἷον ὁρᾷς· τῆς σῆς γέ μεν οὐκ ἐπιβαίνω.

ΠΟΛΥΔΕΥΚΗΣ.

Ἔλθοις, καὶ ξενίων γε τυχὼν πάλιν οἴκαδ' ἱκάνοις.

ΑΜΥΚΟΣ.

Μήτε σύ με ξείνιζε· τά τ' ἐξ ἐμεῦ οὐκ ἐν ἑτοίμῳ.

ΠΟΛΥΔΕΥΚΗΣ.

Δαιμόνι', οὐδ' ἂν τοῦδε πιεῖν ὕδατος σύ γε δοίης.

ΑΜΥΚΟΣ.

Γνώσεαι, εἴ σου δίψος ἀνειμένα χείλεα τέρσει.

ΠΟ-

adieci, quam adſcripſerat *Hemſterhuſius.*

59. Τοιόσδ', οἷον ὁρᾷς] Sic editum oportuit, non οἷος· quod & viderunt *R. W.* & *Br.* — In Ald. erat Ed. Τοιοῖδ' οἷοι ὁρᾷς. *Heinſio* placebat Τοιοῖδ' οἷος ὁρᾷς, cui οἷος Dorice pro οἵους videbatur poſitum.

60. Τοῦδε πιεῖν] Hic cum *Br.* praetuli vulgato, τοῦγε πιεῖν.

ΠΟΛΥΔΕΥΚΗΣ.

Ἄργυρος, ἢ τίς ὁ μισθὸς ἐρεῖς, ᾧ κέν σε πίθοιμεν;

ΑΜΥΚΟΣ.

Εἷς ἑνὶ χεῖρας ἄειρον, ἐναντίος ἀνδρὶ καταστάς.

ΠΟΛΥΔΕΥΚΗΣ.

Πυγμάχος, ἢ καὶ ποσσὶ θένων σκέλος· ὄμματα δ᾽ ὀρθά.

ΑΜΥΚΟΣ.

Πὺξ διατεινάμενος, σφετέρης μὴ φείδεο τέχνης.

ΠΟΛΥΔΕΥΚΗΣ.

Τίς γὰρ ὅτῳ χεῖρας καὶ ἐμὰς συνερείσω ἱμάντας;

ΑΜΥ-

64. Ἄργυρος, ἢ τίς ὁ μισθὸς] Legendum putat *Wartonus:* Ἄργυρον, ἢ τίνα μισθὸν ἐρεῖς. mihi vulgata videtur lectio melior: illius coniectura nuper fuit recepta.

66. Πυγμάχος] Hunc verſum recte Polluci tribuit *Reiskius*; ſequentem Amyco: vocem etiam ὄμματα ex Ald. Ed. revocavit, quam praebent & Cod. Vatic. & Ed. *Wint.* ἅμματα fluxit ex Ed. Flor.

69. Ἐγγὺς ὁρῇς οὐ σύ μ᾽; Ἄμυκος] Hunc verſum, nondum tamen ſincere ſcriptum, exhibui ad mentem *Reiskii*, *Toupii*, & *Brunckii:* Ἄμυκος ab illo reſtitutum pro ἀμὸς, quod

ΑΜΥΚΟΣ.

Ἔγνως ὁρᾷς ὃ σύ μ'; Ἄμυκος κεκλήσεθ' ὁ πύκτης.

ΠΟΛΥΔΕΥΚΗΣ.

Ἦ καὶ ἄεθλον ἑτοῖμον ἐφ' ᾧ δηρισόμεθ' ἄμφω;

ΑΜΥΚΟΣ.

Σὸς μὲν ἐγὼ, σὺ δ' ἐμὸς κεκλήσεαι, εἴκε κρατήσω.

ΠΟΛΥΔΕΥΚΗΣ.

Ὀρνίχων φοινικολόφων τοιοίδε κυδοιμοί.

ΑΜΥΚΟΣ.

Εἴτ' οὖν ὀρνίχεσσιν ἐοικότες εἴτε λέουσι
Γεινόμεθ', οὐκ ἄλλῳ γε μαχεσσαίμεσθ' ἐπ' ἀέθλῳ.
Ἦ ῥ' Ἄμυκος, καὶ κόχλον ἑλὼν μυκάσατο κοῖλον.

Οἱ

quod erat in Ed. Ald. in qua legebatur etiam οὐ σύ με, vulgata lectio, οὐ γύννις ἐὼν κεκλ. fluxiſſe videtur ex Ed. Flor.

70. Δηριττόμεθ'] Edd. δηριττόμεθ' ἄμφω. Literam hic ſuperfluam recte ſuſtulit *Brunckius*.

74. Γεινόμεθ'] In Ed. *Br.* Γινόμεθ' — & μαχησαίμεσθ'. hoc in Cod. legitur Vat.

75. Μυκάσατο] Quod adſcripſerat olim vir D. *an* βυκανάσατο; retractatum reieciſſet.

 76. Ὑπὸ

Οἱ δὲ θοῶς συνάγερθεν ὑπὸ σκιερὰς πλαἸανίςως.
Κόχλῳ φυσαθένἸος, ἀεὶ Βέβρυκες κομόωνἸες.
Ὣς δ' αὕτως ἥρωας ἰὼν ἐκαλέσσαἸο πάνἸας
Μαγνήσσης ἀπὸ ναὸς ὑπείροχος ἐν δαῒ Κάςωρ.
Οἱ δ', ἐπεὶ ὧν σπείραισιν ἐκαρτύναν]ο βοείαις
Χεῖρας, καὶ περὶ γυῖα μακρὰς εἵλιξαν ἱμάνἸας,
Ἐς μέσσον σύναγον, φόνον ἀλλάλοισι πνέονἸες.
Ἔνθα πολὺς σφισι μόχθος ἐπειγομένοισιν ἐτύχθη,
Ὁππότερος καἸὰ νῶτα λάβῃ φάος ἠελίοιο.
Ἀλλ' ἰδρίῃ μέγαν ἄνδρα παρήλυθες, ὦ Πολύδευκες·
ΒάλλεἸο δ' ἀκτίνεσσιν ἅπαν Ἀμύκοιο πρόσωπον·
Αὐτὰρ ὅγ' ἐν θυμῷ κεχολωμένος ἵετο πρόσσω,
Χερσὶ τιτυσκόμενος. τῶ δ' ἄκρον τύψε γένειον
Τυνδαρίδης ἐπιόνἸος· ὀρίνθη δὲ πλέον ἢ πρὶν,
Σὺν δὲ μάχαν ἐτίναξε, πολὺς δ' ἐπέκειἸο νενευκὼς
Ἐς γαῖαν. Βέβρυκες δ' ἐπαΰτεον· ἐκ δ' ἑτέρωθεν
Ἥρωες κρατερὸν Πολυδεύκεα θαρσύνεσκον,

Δει-

76. Ὑπὸ σκιερὰς πλατανίστως] Pro σκιερᾶς πλατανίστω, ſic editum ex Vatic. Cod. etiam a *Br.* σκιερᾶς πλατανίστας erat in Ed. Ald.

85. Ἀλλ' ἰδρίῃ] Hoc, a Codicibus firmatum, mutari non debet.

93. Μιν] Νιν erat in Cod. Vatic. & in Ed. Flor. hic, & alibi, a *Br.* alterius vice poſitum.

98. Πλα-

Δειδιότες μήπως μιν ἐπιβρίσας δαμάσειε
Χώρῳ ἐνὶ στεινῷ Τιτυῷ ἐναλίγκιος ἀνήρ.
Ἤτοι ὅγ' ἔνθα καὶ ἔνθα παριστάμενος Διὸς υἱὸς
Ἀμφοτέραισιν ἄμυσσεν ἀμοιβαδίς· ἔσχεθε δ' ὁρμῆς
Παῖδα Ποσειδάωνος, ὑπερφίαλόν περ ἐόντα.
Ἔστη δὲ πλαγαῖς μεθύων, ἐκ δ' ἔπτυσεν αἷμα
Φοίνιον· οἱ δ' ἅμα πάντες ἀριστῆες κελάδησαν,
Ὡς ἴδον ἕλκεα λυγρὰ περὶ στόμα τε γναθμούς τε·
Ὄμματα δ' οἰδήσαντος ἀπεστείνωτο προσώπου.
Τὸν μὲν ἄναξ ἐτάραξεν, ἐτώσια χερσὶ προδεικνὺς
Πάντοθεν· ἀλλ' ὅτε δή μιν ἀμηχανέοντ' ἐνόησε,
Μέσσας ῥινὸς ὕπερθε κατ' ὀφρύος ἤλασε πυγμὴν,
Πᾶν δ' ἀπέσυρε μέτωπον ἐς ὀστέον. αὐτὰρ ὁ πλαγεὶς,
Ὕπτιος ἐν φύλλοισι τεθαλόσιν ἐξετανύσθη.
Ἔνθα μάχη δριμεῖα πάλιν γένετ' ὀρθωθέντος·
Ἀλλάλους δ' ὄλεκον στερεοῖς θείνοντες ἱμᾶσιν.
Ἀλλ' ὁ μὲν ἐς στῆθός τε καὶ ἔξω χεῖρας ἐνώμα

Αὐ-

98. Πλαγαῖς] Quia paulo poſt id ipſum dant Edd. hic admiſi cum *Br.* pro πληγαῖς.

101. Ὄμματα δ' οἰδήσαντος] Recte ſe habent; neque de alia hic erat lectione cogitandum: ἀπεστείνωντο dat Ed. Flor.

102. Ἐτάραξεν] Altera lectio ἐτίνασσεν, vel ἐτίναξεν, non indigna eſt quae exigatur.

104. Μέσσας ῥινὸς ὕπερθε] Sollicitari non debebat.

 111. Πᾶν

Αὐχένος ἀρχαγὸς Βεβρύκων· ὁ δ᾽ ἀεικέσι πλαγαῖς
Πᾶν συνέφυρε πρόσωπον ἀνίκατος Πολυδεύκης.
Σάρκες δ᾽ οἱ μὲν ἱδρῶτι συνίζανον· ἐκ μεγάλου δὲ
Αἶψ᾽ ὀλίγος γένετ᾽ ἀνδρός· ὁ δ᾽ αἰεὶ μάσσονα γυῖα
Ἁπτόμενος φορέεσκε πόνου, χροιῇ δ᾽ ἔτ᾽ ἀμείνω.
Πῶς γὰρ δὴ Διὸς υἱὸς ἀδηφάγον ἄνδρα καθεῖλεν,
Εἰπὲ θεά, σὺ γὰρ οἶσθα· ἐγὼ δ᾽ ἑτέρων ὑποφήτης
Φθέγξομαι ὅσσ᾽ ἐθέλεις σύ, καὶ ὅππως τοι φίλον αὐτῇ.
Ἤτοι ὅγε ῥέξαι τὶ λιλαιόμενος μέγα ἔργον,
Σκαιῇ μὲν σκαιὴν Πολυδεύκεος ἔλλαβε χεῖρα,
Δοχμὸς ἀπὸ προβολῆς κλινθείς· ἑτέρᾳ δ᾽ ἐπιβαίνων,
Δεξι-

111. Πᾶν συνέφυρε πρόσωπον] Μέτωπον erat in Vatic. Codice; συνέφυρσε in Ed. Flor.

112. Σάρκες δ᾽ οἱ μὲν] Vera *Reiskii* videbatur iſta correctio ſic legentis, pro αἱ μὲν, a *Wartono* probata, & a *Br.* recepta.

114. Χροιῇ δ᾽ ἔτ᾽ ἀμείνω] Pro vulgo receptis, καὶ χροιῇ ἀμείνων, iſta prodierunt ex Vatic. Cod. & partim ex Ed. Ald. ἀμείνω eſt ex emend. *Toupii: Reiskius* hunc verſum mirum in modum interpolavit.

116. Ἐγὼ δ᾽ ἑτέρων ὑποφήτης] A *Reiskio* tentata *Toupius* tuetur: *Hemſterhuſii* forte correctio placebit, qua legit, ἑτέροις ὑποφήτης φθέγξομαι.

117. Ὅσσ᾽ ἐθέλεις] Pro ὡς ἐθέλεις, ex Codice recepi Vatic. probatum etiam a *Wartono* — Ed. *Br.* ὅσσ᾽ ἐθέλεις τύ. αὐτῇ iam dedit *Wint.*

120. Ἑτέρᾳ δ᾽ ἐπιβαίνων] Ἑτέρῳ (nempe ποδί) legendum *Toupius* oſtendit; cui in vſ. ſeq. ob caeſuram productum placet ex Ald. Ed. ἀπὸ, pro ἀπαί. ſed in altero Aldinae Ed.

Δεξιτερῆς ἤνεικεν ἀπαὶ λαΐόνος πλατὺ γυῖον,
Καί κε τυχὼν ἔβλαψεν Ἀμυκλαίων βασιλῆα·
Ἀλλ᾽ ὅγ᾽ ὑπεξανέδυ κεφαλῇ· στιβαρᾷ δ᾽ ἄρα χειρὶ
Πλᾶξεν ὑπὸ σκαιὸν κρόταφον, κ᾽ ἐπέμπεσεν ὤμῳ·
Ἐκ δ᾽ ἐχύθη μέλαν αἷμα θοῶς κροτάφοιο χανόντος.
Λαιῇ δὲ στόμα τύψε, πυκνοὶ δ᾽ ἀράβησαν ὀδόντες·
Αἰεὶ δ᾽ ὀξυτέρῳ πιτύλῳ δαλεῖτο πρόσωπον,
Μέχρι συνηλοίησε παρήϊα· πᾶς δ᾽ ἐπὶ γαῖαν
Κεῖτ᾽ ἀλλοφρονέων, κ᾽ ἀνέσχεθε, νῖκος ἀπαυδῶν,
Ἀμφοτέρας ἅμα χεῖρας· ἐπεὶ θανάτε σχεδὸν ἦεν.
Τὸν μὲν ἄρα, κρατέων περ, ἀτάσθαλον ἐδὲν ἔρεξας,

Ὦ

Ed. exemplo proſtat ἀπαί. —— A *Toupio* probata dedit *Brunck.*

122. Καί κε τυχὼν] Ex Ed. Flor. hic verſus, fruſtra *Reiskio* ſuſpectus, pervenit in Editiones recentiores; neque adeo omitti debuerat a *Br.*

125. Ἐκ δ᾽ ἐχύθη] Pro Ἐκ δὲ χύθη, prodiit ex Cod. Vatic. & ex altero exemplari Ed. Ald.

126. Λαιῇ δὲ στόμα τύψε] Hoc ex Edd. Rom. & Flor. fluxit in recentiores: ex Aldina, Ἀλλ᾽ ὄγε δὴ στόμα τύψε, novas lectiones effinxit *Reiskius:* — πυκνοὶ hoc in vſ. mutandum certe non eſt cum *Wartono.*

127. Δαλεῖτο] In Codicibus inventum *Aldus* iam dederat, neque tentari debuerat.

128. Ἐπὶ γαῖαν] Ἐπὶ γαίᾳ vel γαίας ſcribendum putat *Reiskius.*

129. Νῖκος ἀπαυδῶν] Sic, pro νεῖκος, ſcribere non dubitavi cum *Caſaubono* & *Hemſterhuſio.*

134. Μη-

Ὦ πύκτα Πολύδευκες· ὄμοσσε δέ τοι μέγαν ὅρκον,
Ὃν πατέρ' ἐκ πόντοιο Ποσειδάωνα κικλήσκων,
Μήποτ' ἔτι ξείνοισιν ἑκὼν ἀνιηρὸς ἔσεσθαι.

Καὶ σὺ μὲν ὕμνησαί μοι, ἄναξ. Σὲ δὲ, Κάστορ, ἀείσω.
Τυνδαρίδα, ταχύπωλε, δορυσσόε, χαλκεοθώραξ.

Τὼ μὲν ἀναρπάξαντε δύω φερέτην Διὸς υἱὼ
Δοιὰς Λευκίπποιο κόρας· δοιὼ δ' ἄρα τώγε
Ἐσσυμένως ἐδίωκον ἀδελφεὼ, υἱ' Ἀφαρῆος,
Γαμβρὼ μελλογάμω, Λυγκεὺς, καὶ ὁ καρτερὸς Ἴδας.
Ἀλλ' ὅτε τύμβον ἵκανον ἀποφθιμένου Ἀφαρῆος,
Ἐκ δίφρων ἅμα πάντες ἐπ' ἀλλάλοισιν ὄρουσαν,

Ἐγ-

134. Μήποτ' ἔτι] Ex ἐπὶ, quod eſt in Ed. Flor. quin & ex Aldino, μήποτέ τοι, recte Μήποτ' ἔτι efformavit *H. Steph.*

135. Καὶ σὺ μὲν ὕμνησαί μοι ἄναξ.] Ex altero exemplari Aldino, in quo tamen erat ὕμνησέ μοι, iſta lectio fuit efformata: in altero legitur: Καὶ σὲ μὲν ὕμνησ' ὦ φίλ' ἄναξ. mihi placet ab *H. Stephano* vulgata ex Ed. Flor.

137. Τὼ μὲν] In antiquis Edd. ut in Codd. iſta ſic praecedentibus ſubiunguntur; in Edd. recentioribus ab iſtis diſtinguuntur: excidiſſe nonnulla *Reiskius* non abſurde ſuſpicatur.

141. Ἀλλ' ὅτε] Ἀλλ' ὅκα Ed. *Br.*

142. Ἐκ δίφρων ἅμα] Hoc ex Ed. Flor. recepit & recte quidem *H. Stephanus*; *Aldus* ἄρα dederat, quod etiam eſt in Cod. Vatic.

144. Λυγκεὺς δ' αὖ μ.] Λ. δ' ἄρ μ. Ed. *Br.*

147. Ἀμῖν τοι] Ἡμῖν τοι ſcribitur in altero exemplo

Al-

Ἔγχεσι ϗ κοίλοισι βαρυνόμενοι σακέεσσι.
Λυγκεὺς δ' αὖ μετέειπεν ὑπὲκ κόρυθος μέγ' ἀΰσας,
Δαιμόνιοι, τί μάχης ἱμείρετε; πῶς δ' ἐπὶ νύμφαις
Ἀλλοτρίαις χαλεποὶ, γυμναὶ δ' ἐν χερσὶ μάχαιραι;
Ἀμῖν τοι Λεύκιππος ἑὰς ἔδνωσε θύγατρας
Τάσδε πολὺ προτέροις· ἁμῖν γάμος οὗτος ἐν ὅρκῳ·
Ὑμεῖς δ' οὐ κατὰ κόσμον, ἐπ' ἀλλοτρίοις λεχέεσσι,
Βουσὶ, ϗ ἡμιόνοισι, ϗ ἀλλοτρίοις κτεάτεσσιν,
Ἄνδρα παρετρέψασθε, γάμον δ' ἐκλέψατε δώροις.
Ἦ μὰν πολλάκις ὔμμιν ἐνώπιος ἀμφοτέροισιν
Αὐτὸς ἐγὼ τάδ' ἔειπα, ϗ οὐ πολύμυθος ἐὼν περ·
Οὐχ οὕτω, φίλοι ἄνδρες, ἀριστήεσσιν ἔοικε

Μνα-

Aldino, in Ed. Flor. aliisque: Κἀμῖν enotatum ex Vat. Cod. hinc fluxit in alterum exemplar *Aldi* ἢ ἀμῖν· male *Reiskius* edidit Ἦ ὑμῖν. Ἀμῖν *Winterton.* quod praetuli, quia mox recurrit.

148. Τάσδε πολὺ προτέροις] Hoc, Codice Vaticano firmatum, ex Ed. Flor. in ſuam recepit *H. Stephanus*: ex altero Aldino exemplari *Reiskius* recepit: Ταῖσδε πολὺ προτέραις ἡμῶν γάμος.

149. Ὑμεῖς] Ὕμμες Ed. *Br.* quod & paulo poſt legitur in Edd.

150. Ἀλλοτρίοις κτεατ.] *Toupius* legendum iudicat ἀμετέροις κτεάτεσσιν. quod in ſuam Ed. recepit *Br.*

153. Αὐτὸς ἐγὼ τάδ' ἔειπα] Sequutus Edd. Rom. & Flor. ſic recte *Stephanus* edidit: ex Aldinis *Reiskius* revocavit Αὐτὸς ἐγὼ στὰς ἔειπα· quod etiam eſt in Cod. Vatic. Ed. *Br.* αὐτὸς ἐγὼν στὰς εἶπα.

155. Μνα-

Μναστεύειν ἀλόχους, αἷς νυμφίοι ἤδη ἑτοῖμοι.
Πολλά τοι Σπάρτα, πολλὰ δ' ἱππήλατος Ἆλις,
Ἀρκαδία τ' εὔμαλος, Ἀχαιῶν τε πτολίεθρα,
Μεσσάνα τε, καὶ Ἄργος, ἅπασά τε Σισυφὶς ἀκτά·
Ἔνθα κόραι τοκέεσσιν ὑπὸ σφετέροισι τρέφονται
Μυρίαι, οὔτε φυῆς ἐπιδευέες, οὔτε νόοιο.
Τάων εὐμαρὲς ὔμμιν ὀπυίειν ἅς κ' ἐθέλοιτε·
Ὡς ἀγαθοῖς πολέες βούλοιντό γε πενθεροὶ εἶναι.
Ὕμμες δ' ἐν πάντεσσι διάκριτοι ἡρώεσσι,
Καὶ πατέρες, καὶ ἄνωθεν ἅπαν πατρώϊον αἷμα.
Ἀλλά, φίλοι, τοῦτον μὲν ἐάσατε πρὸς τέλος ἐλθεῖν
Νῶϊ γάμον· σφῷν δ' ἄλλον ἐπιφραζώμεθα πάντες.

Ἴσκον

155. Μναστεύειν] Ex Codice Vat. ſcriptum pro Μνηστεύειν. ex Aldinis Μαστεύειν poſuit *Reiskius*.
158. Σισυφὶς ἀκτὰ] Σισυφὶς ἄκρα legitur in Cod. Vat. αἶα cur placeret *Wartono*, nihil erat cauſae.
161. Ἅς κ' ἐθέλοιτε] Hoc e Vatic. Cod. vulgato ἐθέλητε cum *Br.* praetuli.
162. Βούλοιντό γε] Ed. *Br.* βούλοιντό κε πενθεροὶ εἶμεν.
164. Πατρώϊον] Mihi quoque placet ματρώϊον· quod ex Ed. Flor. fuit enotatum. —— Cur ἅπαν in ἅμα fuerit nuper mutatum, non exputo: ἅμα διάκριτον eſt in Cod. Vatic.
166. Πάντες] Servandum nunc videtur; olim placuerat ἐπιφραζώμεθ' ἄνακτες.
171. Ὑμῖν] Ὕμμιν Ed. *Br.*
172. Ἔχθεα λῦσαι] Quod ex Ed. Rom. recepit *H. Steph.* firma-

Ἴσκον τοιάδε πολλά· τὰ δ' εἰς ὑγρὸν ᾤχετο κῦμα
Πνοιὴ ἔχοισ' ἀνέμοιο· χάρις δ' οὐχ ἕσπετο μύθοις.
Σφὼ γὰρ ἀκηλήτω καὶ ἀπηνέες. ἀλλ' ἔτι καὶ νῦν
Πείθεσθ'· ἄμφω δ' ἄμμιν ἀνεψιὼ ἐκ πατρὸς ἐσόν.
Εἰ δ' ὑμῖν κραδία πόλεμον ποθεῖ, αἵματι δὲ χρὴ
Νεῖκος ἀναῤῥήξαντας ὁμοίϊον ἔχθεα λῦσαι,
Ἴδας μὲν καὶ ὅμαιμος ἐὸς κρατερὸς Πολυδεύκης
Χεῖρας ἐρωήσουσιν ἀποσχομένω ὑσμίνης·
Νῶϊ δ' ἐγὼ Κάστωρ τε διακρινώμεθ' Ἄρηϊ,
Ὁπλοτέρω γεγαῶτε· γονεῦσι δὲ μὴ πολὺ πένθος
Ἁμετέροισι λίπωμεν· ἅλις νέκυς ἐξ ἑνὸς οἴκου
Εἷς· ἀτὰρ ὧλλοι πάντας εὐφρανέουσιν ἑταίρους,
Νυμ-

firmatur Codice Vatic. — ἔγχεα λῦσαι eſt in Edd. Aldinis & Florent.

173. Ὅμαιμος ἐὸς] Ex coniectura felici *Iſ. Voſſii* ἐὸς edidi, pro ἐμός· cui Voſſianum, opinor, praeferet *Br.* qui *Reiskii* hic coniecturam, ut indignam Editore Poëtae, iure notavit.

174. Ἀποσχομένω] Pro vulgato ἀπεχθομένας, ex Vatic. Cod. cum *Br.* recepi, qui edidit etiam ὑσμίνας· — & vſ. 175, ἐγὼν Κάστωρ τε.

177. Ἁμετέροισι λίπωμεν] Sic ex Ed. ſcripſi Flor. pro Ἁμετέροις λείπωμεν· huius loco λείπωμες ſcripſit *Winterton.*

178. Πάντας] Vera mihi videtur lectio; πάντες, quam praebent Cod. Vatic. Ed. Flor. & alterum exemplar Aldinum, eſt in Ed. *Br.*

179. Ὑμε-

Νυμφίοι ἀντὶ νεκρῶν, ὑμεναιώσουσι δὲ κούρας
Τάσδ᾽, ὀλίγῳ τοι ἔοικε κακῷ μέγα νεῖκος ἀναιρεῖν.
Εἶπε. τὰ δ᾽ οὐκ ἄρ᾽ ἔμελλε θεὸς μεταμώνια θήσειν.
Τὼ μὲν γὰρ ποτὶ γαῖαν ἀπ᾽ ὤμων τεύχε᾽ ἔθεντο,
Τοὶ γενεᾷ προφέρεσκον· ὁ δ᾽ εἰς μέσον ἤλυθε Λυγκεὺς,
Σείων καρτερὸν ἔγχος ὑπ᾽ ἀσπίδος ἄντυγα πρώταν.
Ὣς δ᾽ αὔτως ἄκρας ἐτινάξατο δούρατος ἀκμὰς
Κάστωρ· ἀμφοτέροις δὲ λόφων ἐπένευον ἔθειραι.
Ἔγχεσι μὲν πράτιστα τιτυσκόμενοι πόνον εἶχον,
Ἀλλάλων εἴπου τι χροὸς γυμνωθὲν ἴδοιεν.
Ἀλλ᾽ ἤτοι τὰ μὲν ἄκρα, πάρος τινὰ δηλήσασθαι,
Δοῦρ᾽ ἐάγη, σακέεσσιν ἐν ἰτεΐνοισι παγέντα.
Τὼ δ᾽ ἄορ᾽ ἐκ κολεοῖιν ἐρυσσαμένω, φόνον αὖθις
Τεῦχον ἐπ᾽ ἀλλάλοισι· μάχης δ᾽ οὐ γίνετ᾽ ἐρωή.
Πολ-

179. Ὑμεναιώσουσι δὲ] Haec Codicum eſt & primarum Edd. emendata ſcriptio. — κώρας Ed. *Br.*

180. Τάσδ᾽ ὀλίγῳ τοι] Sic iſta recte ſunt a ſe invicem diſtincta: pravam lectionem huc invexit *Reiskius.*

182. Τὼ μὲν γάρ] Ex Cod. Vat. & Flor. Ed. fuit editum, pro Τοὶ μὲν γάρ· vitioſum Τὰ ex Ed. Ald. receptum in illam *Reiskii.*

185, 186. Ἄκρας ἐτινάξατο δούρατος ἀκμὰς Κάστωρ] Haec recepta ſunt, etiam a *Brunckio*, ex Ed. Flor. & Flor. Cod. pro vulgatis, Κάστωρ ἐτινάξατο δούρατος ἀκμὰς Καρτερός.

186. Ἀμφοτέροις] In Vatic. Cod. eſt ἀμφοτέροισι· mihi tamen δὲ non videtur omittendum.

187. Πέ-

Πολλὰ μὲν εἰς σάκος εὐρὺ καὶ ἱπποκόμον τρυφάλειαν
Κάστωρ, πολλὰ δ' ἔνυξεν ἀκριβὴς ὄμμασι Λυγκεὺς
Τοῖο σάκος, φοίνικα δ' ὅσον λόφον ἵκετ' ἀκωκή.
Τοῦ μὲν ἄκραν ἐκόλουσεν ἐπὶ σκαιὸν γόνυ χεῖρα
Φάσγανον ὀξὺ φέροντος ὑπεξαναβὰς ποδὶ Κάστωρ
Σκαιῷ. ὁ δὲ πλαγεὶς ξίφος ἔκβαλεν· αἶψα δὲ φεύγειν
Ὡρμάθη ποτὶ σᾶμα πατρὸς, ὅθι καρτερὸς Ἴδας
Κεκλιμένος θαεῖτο μάχην ἐμφύλιον ἀνδρῶν.
Ἀλλὰ μεταΐξας πλατὺ φάσγανον ὦσε διαπρὸ
Τυνδαρίδας λαγόνος τε καὶ ὀμφαλοῦ· ἔγκατα δ' εἴσω
Χαλκὸς ἄφαρ διέχευεν· ὁ δ' εἰς χθόνα κεῖτο νενευκὼς
Λυγκεὺς, καδδ' ἄρα οἱ βλεφάρων βαρὺς ἔδραμεν ὕπνος.
Οὐ μὰν οὐδὲ τὸν ἄλλον ἐφ' ἑστίῃ εἶδε πατρῴῃ
Παίδων Λαοκόωσα, φίλον γάμον ἐκτελέσαντα.

Ἤ

187. Πόνον εἶχον] Omnino retinendum eſt.

190. Σακέεσσιν ἐν ἰτείνοισι] Elegantem *Reiskii* coniecturam in hunc vſ. admiſi, pro Σακέεσσιν ἐνὶ δεινοῖσι.

191. Ἐκ κολεοῖιν] Hoc alteri praefero κολεοῖο; quod eſt in Ed. Ald. & Cod. Vatic. pro αὖτις; Αὖθις ex primis eſt Edd. repetitum.

199. Ὅθι] Vulgato τόθι cum *Brunckio* praetuli.

206. Λαοκόωσα] Pro Λαοκόοσσα, veram nominis formam reſtitui aliunde notam: Λαοκόωσσα erat in Ed. Flor. — vſ. 207. ἐξανέχοισαν Ed. *Br.*

Ἦ γὰρ ὄγε στάλαν Ἀφαρηΐου ἐξανέχουσαν
Τύμβω ἀναῤῥήξας ταχέως Μεσσάνιος Ἴδας
Μέλλε κασιγνήτοιο βαλεῖν σφετέροιο φονῆα·
Ἀλλὰ Ζεὺς ἐπάμυνε, χερῶν δέ οἱ ἔκβαλε τυκτὰν
Μάρμαρον, αὐτὸν δὲ φλογέῳ συνέφλεξε κεραυνῷ.
Οὕτω Τυνδαρίδαις πολεμιζέμεν οὐκ ἐν ἐλαφρῷ.
Αὐτοί τε κρατέοντε, καὶ ἐκ κρατέοντος ἔφυσαν.
Χαίρετε Λήδας τέκνα, καὶ ἁμετέροις κλέος ὕμνοις
Ἐσθλὸν ἀεὶ πέμποιτε. Φίλοι δέ γε πάντες ἀοιδοὶ·
Τυνδαρίδαις, Ἑλένᾳ τε, καὶ ἄλλοις ἡρώεσσιν,
Ἴλιον οἳ διέπερσαν, ἀρήγοντες Μενελάῳ.
Ὑμῖν κῦδος, ἄνακτες, ἐμήσατο Χῖος ἀοιδὸς,
Ὑμνήσας Πριάμοιο πόλιν, καὶ νῆας Ἀχαιῶν,
Ἰλιάδας τε μάχας, Ἀχιλῆά τε πύργον ἀϋτῆς·

Ὑμῖν

212. Οὐκ ἐν ἐλαφρῷ] Iam olim a me repoſitum, pro οὐκ ἐπ' ἐ. cum in Ed. Flor. inveniſſem, & ab *Hemſterhuſio* emendatum, cum *Br.* recipere non dubitavi.

213. Κρατέοντε] *Brodaeum* ſequutus ſic *H. Stephanus* emendavit ante vulgatam κρατέοντες. Novam lectionem in hunc vſ. *Reiskius* intulit, Αὐτοί γ' ἐκράτεόν τε· ſcribi commode poterit κρατέοντι· quod *Wartono* venit in mentem.

215. Φίλοι δέ γε] Pro δέ τε, ſcripſi cum *Hemſterhuſio*.

218. Ὑμῖν] Ὕμμιν eſt in Ed. Florent. & v. 221.

221. Ὑμῖν δ' αὖ] Literam his voculis interieci ex Cod. Vat. — hoc in vſ. ex Ed. Flor. ſcripſi λιγεῶν μειλίγματα

Μου-

Ὑμῖν δ᾽ αὖ καὶ ἐγὼ λιγεῶν μειλίγματα Μουσῶν,
Οἷ᾽ αὐταὶ παρέχουσι, καὶ ὡς ἐμὸς οἶκος ὑπάρχει,
Τοῖα φέρω. γεράων δὲ θεοῖς κάλλιστον ἀοιδή.

ΕΡΑΣΤΗΣ, ἢ ΔΥΣΕΡΩΣ.

Εἰδύλλιον κγ΄.

Ἀνήρ τις πολύφιλτρος ἀπηνέος ἤρατ᾽ ἐφάβω,
Τὰν μορφὰν ἀγαθῶ, τὸν δὲ τρόπον οὐκ ἔθ᾽ ὁμοίω,
Μίσει τὸν φιλέοντα, καὶ οὐδὲ ἓν ἅμερον εἶχε·
Κοὐκ ᾔδη τὸν Ἔρωτα, τίς ἦν θεὸς, ἡλίκα τόξα
Χερσὶ κρατεῖ, πῶς πικρὰ βέλη ποτὶ παιδία βάλλει.

Πάν-

Μουσῶν, ſi placet λιγεᾶν, ſcribendum etiam Μοισᾶν, cum *Br*. qui vſ. 222. dedit παρέχοντι· vſ. 223, ἀοιδά.

XXIII, 1. Ἀπηνέος] Lectio Codicis Vat. ἐνάμερον fluxit ex interpretamento ἀνημέρου. — Ἐφάβω *Winterton*. edidit pro ἐφάβου.

2. Οὐκ ἔθ᾽ ὁμοίω] Hic quidem *Heinſianum*, οὐκ ἐν ὁμοίῳ, reiiciendum & omnino ſervandum eſt quod vulgatur.

4. Ἤιδη] Scribatur, an ᾔδει ex Edd. Ald. Flor. & Cod. Vatic. nihil intereſt. *Br*. hoc vſ. edidit, τίς ἧς θεὸς, ἁλίκα τ.

5. Ποτὶ παιδία] Recte ſcribitur: ποτικάρδια legendum putarunt *Henr. Stephanus*, & *D. Heinſius*.

Πάντα δὲ κὴν μύθοισι κ᾽ ἐν προσόδοισιν ἀτειρής·
Οὐδέ τι τῶν πυρσῶν παραμύθιον, ἐκ ἀμάρυγμα
Χείλεος, ἐκ ὄσσων λιπαρὸν σέλας, ἐ ῥοδόμαλον,
Οὐ λόγος, ἐχὶ φίλαμα τὸ κεφίζον τὸν ἔρωτα·
Οἷα δὲ θὴρ ὑλαῖος ὑποπτεύησι κυναγὼς,
Οὕτω πάντ᾽ ἐποίει ποτὶ τὸν βροτόν· ἄγρια δ᾽ αὐτῷ
Χείλεα, κ᾽ κῶραι δεινὸν βλέπον, εἶχεν ἀνάγκαν,
Τᾶ δὲ χολᾷ τὸ πρόσωπον ἀμείβετο· φεῦγε δ᾽ ἀπὸ χρὼς
Ὕβριν τᾶς ὀργᾶς περικείμενος· ἀλλὰ κ᾽ ὕτως
Ἦν καλός· ἐξ ὀργᾶς ἐρεθίζετο μᾶλλον ἐραστάς.

Λοί-

9. Τὸ κουφίζον] Tentari non debet; niſi cum *Br.* quis illud in κουφίσδον velit mutatum. Ex altera lectione Aldina, τὸ κουφίζειν, quae eſt & in Cod. Vat. novam effingere tentabat *Reiskius*.

10. Ὑποπτεύησι] Quod praetulit vulgato *Io. Aug. Erneſti*, ὀπιπτεύησι recepit in ſuam Ed. *Brunckius*.

11. Ἄγρια] Sic recte fuit poſitum pro Aldino ἄρια· quod dat etiam Cod. Vatic. ἄρινα praebet Ed. Flor. εὐρέα placebat *Reiskio*.

12. Εἶχεν ἀνάγκαν] Tuetur *Toupius*: εἶδεν ſcribendum putabat *D. Heinſius*. ſuam coniecturam, ᾗ κεν ἀνάγκᾳ, in hunc verſum recepit *Reiskius*.

14. Ὕβριν τᾶς ὀργᾶς περικείμενος] Meo quidem iudicio vitiata, velut recte ſcripta *D'Orvillius* explanare tentavit, quae mihi olim ſic ſcribenda videbantur: φεῦγε δ᾽ ἀπὸ χρώς Ὑβρίκτᾳ ὀργὰν περιειμένῳ. meas coniecturas recepit *Brunckius*: verſum hic intermedium excidiſſe putabat *Wartonus*.

15. Ἦν καλός· ἐξ ὀργᾶς] Aldinam lectionem, Flor. Ed. & Cod. Vaticani: ᾗ καλὸς δ᾽ ἐξόρπας, vel ἐξόρπα, ſic recte videntur emendaſſe *H. Steph. Iſ. Caſaubonus* & *D. Heinſius*, ſcribentes ἐξ ὀργᾶς. Pro ἦν, ἧς edidit *Br.* & ἐρέθισδετο.

16. Οὐκ

Λοίσθιον ἐκ ἤνεικε τόσαν φλόγα τᾶς Κυθερείας,
Ἀλλ' ἐνθὼν ἔκλαιε ποτὶ συγγνοῖσι μελάθροις,
Καὶ κύσε τὰν φλιάν· ὅτω δ' ἀνενείκατο φωνάν.
Ἄγριε παῖ καὶ συγνὲ, κακᾶς ἀνάθρεμμα λεαίνας,
Λαΐνε παῖ, καὶ ἔρωτος ἀνάξιε, δῶρα τοι ἦνθον
Λοίσθια ταῦτα φέρων, τὸν ἐμὸν βρόχον· ἐκέτι γάρ σε,
Κῶρ', ἐθέλω λυπῆν κεχολωμένον· ἀλλὰ βαδίζω
Ἔνθα τύ μευ κατέκρινας· ὅπη λόγος ἦμεν ἀταρπὸν,
Ξυνὸν τοῖσιν ἐρῶσι τὸ φάρμακον, ἔνθα τὸ λᾶθος·
Ἀλλὰ καὶ ἢν ὅλον αὐτὸ λαξῶν ποτὶ χεῖλος ἀμέλξω,
Οὐ-

16. Οὐκ ἤνεικε τόσαν φλόγα] Quam reſtitui, lectionem veram debemus *Eldikio* Zutphanienſi, qui illam feliciter eruit ex his Ed. Aldinae, οὐκ ἔνι καὶ τοσαμφαέτατος· quae eadem ſunt in Ed. Flor. & Cod. Vat. Eorum loco quae recentiores Editores dederunt, οὐκ ἤνεικε τὰ δάκρυα, vel τὰ σύμφορα, diverſis fuere modis fruſtra tentata.

17. Ἐνθὼν] Pro ἐλθὼν iam edidit *Winterton.* &, in v. 20, ἦνθον, pro ἦλθον.

22. Κῶρ', ἐθέλω λυπῆν κεχολωμένον] Primum illud eſt ex Vat. Cod. pro Κῶρε, θέλω. — λυπῆν κεχολωμένον ex Ed. Flor. recepit *H. Steph.* In altero exemplari Ald. & in Vat. Cod. legitur λύπης ποχολωμένος· hinc *Eldikius* effingebat λυπῆν ποχ' δρώμενος. mirum in modum *Reiskius* haec interpolavit: aliena quoque *Wartonus* excogitavit. In Ed. *Br.* eſt κεχολωμένος.

24. Ξυνὸν τοῖσιν ἐρῶσι] Sic iſta cenſuit interpungenda *Reiskius*: ὅπῃ λόγος ἦμεν ἀταρπὸν. Ξυνὸν τοῖσιν ἐρῶσιν, τὸ φάρμακον ἔνθα τὸ λᾶθος. quae probabat *Warton.* ſic vero ſcribenda *Toupius* iudicabat: ὅπῃ λόγος ἦμεν ἀταρπὸν Ξυνὰν, τοῖσι δ' ἐρῶσι τὸ φάρμακον ἔνθα τὸ λᾶθος. haec in ſua dedit Ed. *Br.*

 26. Οὐ-

Οὐδέ κε τῶς σβέσσω τὸν ἐμὸν πόθον. ἄρτι δὲ χαίρειν
Τοῖσι τεοῖς προθύροις ἐπιβάλλομαι· οἶδα τὸ μέλλον·
Καὶ τὸ ῥόδον καλόν ἐστι, καὶ ὁ χρόνος αὐτὸ μαραίνει·
Καὶ τὸ ἴον καλόν ἐστιν ἐν εἴαρι, καὶ ταχὺ γηρᾷ·
Λευκὸν τὸ κρίνον ἐστὶ, μαραίνεται ἁνίκα πίπτει·
Ἁ δὲ χιὼν λευκὰ, καὶ τάκεται ἁνίκα παχθῇ·
Καὶ κάλλος καλόν ἐστι τὸ παιδικὸν, ἀλλ' ὀλίγον ζῇ.
Ἥξει καιρὸς ἐκεῖνος ὁπανίκα καὶ τὺ φιλάσεις,
Ἁνίκα τὰν κραδίαν ὀπτεύμενος ἁλμυρὰ κλαύσεις.

'Αλ-

26. *Οὐδέ κε τῶς σβέσσω τὸν ἐμὸν πόθον*] Ex Edd. Flor. & Rom. ſic dederunt recentiores: cetera eadem, ſed *χόλον*, pro *πόθον*, praebet alterum exemplar Aldinum, & Cod. Vatic. *Reiskius* ſcribendum putat *τὸν ἐὸν κότον*· ego vulgatum praefero.

27. *'Επιβάλλομαι*] *'Επιτέλλομαι* potius placebat *Reiskio.*

30. *Μαραίνεται ἁνίκα πίπτει*] Pro *πίπτῃ*, ex Aldinis & Rom. Ed. *πίπτει* revocavi, quod & *Reiskio* placebat; qui peſſime recepit in hunc verſum ex Aldino altero, *μαραίνεται δ' ἁνίκα π.* quique, ſi δ' omittendum ſit, ſcribendum putat: *Λευκὸν τὸ κρίνον, ἔστε μαραίνεται, ἁνίκα πίπτει*, *Br.* e coniectura edidit: *λευκὸν τὸ κρίνον εὐθὺ μαραίνεται, ἁνίκα πίπτει.*

31. *Τάκεται, ἁνίκα παχθῇ*] Importunum δ' inter primas voces *Reiskius* hic iterum interiecit ex Aldino altero; pro *παχθῇ* ſcribendum ſuſpicatur *ταλφθῇ*, quod & *Iſ. Voſſio* venit in mentem: *ἁνίκ' ἰανθῇ* eſt *Eldikii* coniectura. mihi nihil horum genuinum videtur: *Br.* dedit, — *τάκεται, εἰ καὶ ἐπάχθη.* v. 32, *ἐντί.* & in proximis, *ἥξεῖ* — *φιλασεῖς* — *κλαυσεῖς.*

35. *Κἂν τοῦτο*] *Καὶ τοῦτο* legitur in Cod. Vatic. in Edd. Ald. & Flor. mihique, ut *Iſ. Voſſio*, melius videtur vulgato.

36. 'Εξεν-

Ἀλλὰ τὺ παῖ κᾂν τοῦτο πανύςατον ἁδύ τι ῥέξον,
Ὁππόταν ἐξενθὼν ἠρτημένον ἐν προθύροισι
Τοῖσι τεοῖσιν ἴδῃς, τὸν τλάμονα μή με παρένθῃς·
Στᾶθι δὲ, καὶ βραχὺ κλαῦσον· ἐπισπείσας δὲ τὸ δάκρυ,
Λῦσον τῶ σχοίνω με, καὶ ἀμφίθες ἐκ ῥεθέων σῶν
Εἵματα, καὶ κρύψον με, τὸ δ' αὖ πύματόν με φίλασον·
Κᾂν νεκρῷ χάρισαι τὰ σὰ χείλεα· μή με φοβαθῇς·
Οὐ δύναμαι ζῆν, εἴγε διαλλάξας με φιλάσεις.
Χῶμα δέ μοι κοίλανον, ὅ μευ κρύψει τὸν ἔρωτα.

Κᾂν

36. Ἐξενθὼν] Recte tuetur *D'Orvillius*, reiecta coniectura *Lennepii*, legentis *ἐξ οὐδῶν.*

38. Ἐπισπείσας δὲ τὸ δάκρυ] Ed. *Br.* *ἐ. δέ τι δάκρυ.*

39. Τῶ σχοίνω] Cum *Reiskio* & *Br.* ſic edidi ex altero Aldi exemplari, & Rom. Ed. pro *τᾶς σχοίνω.*

41. Κᾂν νεκρῷ] Hic quoque ſcribi malim cum *Iſ. Voſſio*, *Καὶ νεκρῷ.*

42. *Εἴγε διαλλάξας με φιλάσεις*] Vitiata videntur, quae recepit ex Ed. Rom. *Henr. Stephanus*: in altero exemplari *Aldi* (in utroque *ζῆν* omiſſum) legitur: *εἴ σε διαλλάξας με φιλάσας.* in altero, *εἴν σε διαλλάξεις με φιλάσσας.* atque ita eſt & in Ed. Flor. & in Cod. Vatic. Ex his nihilo meliorem hanc effinxit lectionem *Reiskius*: *εἴ, σε διαλλάξας, μ' ἐφίλασας·* hanc vero meliorem *Eldikius*: *οὐ δύναμαί γ' ἰδέειν σε· διαλλάξεις δὲ φιλάσας. Brunckius* edidit: *οὐ δύναμαι ζῆν, αἴγε διαλλαξεῖς με φιλάσας.*

43. *Χῶμα δέ μοι κοίλανον*] Ex Ed. Flor. hoc recte, me iudice, tranſiit in recentiores, Codicibus firmatum: Ex Aldina lectione, *Χῶμα δέ μευ κοῖλόν τι τὸ μευ κρ. τ. ἔ.* *Reiskius* effinxit, *Χῶμα δέ μοι κοίλου· τὸ δ' ἐμεῦ* — vel, *τὸ δέ μευ κρύψει τὸν ἔρωτα.* *Br.* Ed. *Χῶμα δ' ἐμὶν κοίλανον.*

Κἂν ἀπίῃς, τόδε μοι τρὶς ἐπαΰσον, Ὦ φίλε κεῖσαι·
Ἢν δέ γε λῇς, καὶ τοῦτο, Καλὸς δέ μοι ὤλεθ᾽ ἑταῖρος.
Γράψον καὶ τόδε γράμμα, τό σοι στίχοισι χαράξω.
Τοῦτον Ἔρως ἔκτεινεν, ὁδοιπόρε· μὴ παροδεύσῃς,
Ἀλλὰ στὰς τόδε λέξον, ἀπηνέα εἶχεν ἑταῖρον.
Ὧδ᾽ εἰπὼν λίθον εἷλεν· ἐρεισάμενος δ᾽ ἐπὶ τοίχῳ
Ἄχρι μέσων οὐδῶν φοβερὸν λίθον, ἧπτεν ἀπ᾽ αὐτῶν
Τὰν λεπτὰν σχοινῖδα· βρόχον δ᾽ ἔμβαλλε τραχήλῳ·

Τὰν

44. Κἂν ἀπίῃς] Ex Edd. Ald. Florent. & ex Vatic. Codice recepi, pro Κἂν ἀπίκῃ. Ed. *Br.* κὴν ἀπίκῃ, τόδ᾽ ἐμὶν τ. ἐ. & v. 45, καλὸς ἐμὶν ὤλεθ᾽ ἑ.

46. Τό σοι στίχοισι χαράξω] Vitium monſtrat prima ſyllaba vocis στίχος· qua ratione tollendum ſit minus liquet: ad *Suidam Toupius* στιχίοισι corrigebat; in Add. in *Theocritum* ſcribendum putat: τὸ τοῖσι στίχοισι χαράξω. *Lennepio* placuerat, τόσσοισι στίχοισι χαράξων. & certe τόσοις praebet Codex Vatic. dederat, opinor, *Theocritus*: τόσοισι στίχοισι χαράσσων, *tam paucis verſibus*. Ed. *Br.* τό τίνγε στίχοισι χαραξῶ.

49. Λίθον εἷλεν] Μίτον εἷλε. quomodo legendum ſuſpicabatur *D. Heinſius*, exhibet Ed. *Br.*

50. Ἄχρι μέσων οὐδῶν φοβερὸν] Sunt haec obſcuriſſima: quae deeſſe videbantur intermedia ſupplere tentavit *Reiskius*.

Ibid. Ἧπτεν ἀπ᾽ αὐτῶν Τὰν λ.] Ex Edit. Flor. hoc recepit in ſuam *Henr. Steph.* pro vitiato, quod erat in Aldinis, ἐπότ᾽ & ὁππότ᾽· ἧπτεν adfirmat Codex Vatic. ἅπτεν Ed. *Br.*

51. Τὰν λεπτὰν σχοινῖδα] Τὰν πλεκτὰν σχ, *Brunckius* emendavit; praetulit etiam ἐνέβαλλε vulgato ἔμβαλλε.

52. Τὰν ἕδραν] Τὰν πέτραν ſcribi malebat *D. Heinſius*. ——

ἐκύλι-

Τὰν ἕδραν δ' ἐκύλισεν ὑπὲκ ποδὸς, ἠδ' ἐκρεμάσθη
Νεκρός· ὁ δ' αὖτ' ὤιξε θύρας, κ̣ τὸν νεκρὸν εἶδεν
Αὐλᾶς ἐξ ἰδίας ἠρτημένον· οὐδ' ἐλυγίχθη
Τὰν ψυχὰν, οὐ κλαῦσε νέον φόνον, ἀλλ' ἐπὶ νεκρῷ
Εἵματα πάντ' ἐμίανεν ἐφαεινά· βαῖνε δ' ἐς ἄθλως
Γυμναστῶν, κ̣ τῆλε φίλων ἐπεμαίετο λουτρῶν,
Καὶ ποτὶ τὸν θεὸν ἦνθε τὸν ὕβρισε· λαϊνέας δὲ
Ἵστατ' ἐπὶ κρηπῖδος Ἔρως, ὑδάτων ἐφύπερθεν.

Ἄλα-

ἐκύλισεν pro ἐκύλισσεν cum *Brunckio* recepi.

Ibid. Ὑπ' ἐκ ποδὸς] Ex Ed. Rom. recepit illud ὑπ' ἐκ *H. Stephanus*; quod abeſt ab Ed. Flor. Ex αἶτε, lectione Aldina, cuius loco αἶται eſt in Cod. Vatic. ἀπαὶ probabiliter effinxit *Reiskius*, quod in ſua dedit Ed. *Br.*

54. Οὐδ' ἐλυγίχθη Τὰν ψ.] Veram correctionem *Hemſterhuſii* in hunc verſum cum *Br.* recepi, pro vulgato verbo ἐτυλίχθη.

55. Οὐ κλαῦσε νέον φόνον] Dubitat *Reiskius*, ſitne ſic legendum, an, οὐ κλαῦσεν ἑὸν φόνον. mihi placet, quod *Salmaſius* & *Hemſterhuſius* ſuis libris adſcripſerant, ut legatur, οὐ κλαῦσε νέω φόνον.

56. Βαῖνε δ' ἐς ἄθλως] Cum *Reiskio*, & *Brunckio*, ſcripſi pro vulgatis ἐπ' ἄθλον, quae ſolius nitebantur Ed. Rom. auctoritate: ἐς ἄθλω legitur in Edd. Ald. & Flor. & in Cod. Vatic.

59. Ἵστατ' ἐπὶ κρηπῖδος Ἔρως] Sic ſcribendum erat cum *Brunckio* pro ἀπὸ κρηπῖδος· quod *Higtium* moverat, ut legendum cenſeret, Ἵπτατ' ἀπὸ κρηπιδος· —— Ἔρως, ſive libris ſcriptis nitatur, ſeu coniectura, aptiſſimum, iam reperitur in Edd. Flor. & Rom. Ex Aldinis, Ἵστατ' ἀπὸ κρηπῖδας (vel κρηπῖδος) ἐς ὑδατῶδ' ἐφυπερθεν, quae Codex etiam dat Vat. miras lectiones effinxit *Reiskius*.

61. Al-

Ἄλλο καὶ τὤγαλμα, κακὸν δ' ἔκτεινεν ἔφαβον·
Αἷμα δ' ἐφοινίχθη· παιδὸς δ' ἐπενάχετο φωνά·
Χαίρετε τοὶ φιλέοντες· ὁ γὰρ μισῶν ἐφονεύθη.
Στέργετε δ' ὔμμες αἶται· ὁ γὰρ θεὸς οἶδε δικάζειν.

ΗΡΑΚΛΙΣΚΟΣ.

Εἰδύλλιον κδ'.

Ἡρακλέα δεκάμηνον ἐόντα ποχ' ἁ Μιδεᾶτις
Ἀλκμήνα, καὶ νυκτὶ νεώτερον Ἰφικλῆα,
Ἀμφοτέρως λώσασα καὶ ἐμπλήσασα γάλακτος,
Χαλκείαν κατέθηκεν ἐς ἀσπίδα, τὰν Πτερελάω

Ἀμ-

61. Αἷμα δ' ἐφοινίχθη] Hic mihi *Reiskii* correctio placet legentis Νᾶμα δ' ἐφοινίχθη· cui favet Aldina lectio ἄμα, quae etiam eſt in Cod. Vatic.

63. Ἀῖται] Ἀΐτας ſic recte *Caſaubonus* emendaverat: in altero exemplo erat Aldino εὔητες, ut & in Cod. Vatic. hinc ἄϊτες effecit ediditque *Reiskius*.

XXIV, 1. Ἡρακλέα] Hoc quidem carmen quodque ſequitur, XXV, fortaſſe partes fuere veteris cuiusdam Heracléae.

3. Ἀμφοτέρως] Pro forma vulg. iam dedit *Winterton*.

4. Ἐς ἀσπίδα] Ex Vatic. Cod. cum *Br.* recepi, pro ἐπ' ἀσπίδα.

9. Εὐ-

Ἀμφιτρύων καλὸν ὅπλον ἀπεσκύλευσε πεσόντος.
Ἁπτομένα δὲ γυνὰ κεφαλᾶς μυθήσατο παίδων,
Εὕδετ' ἐμὰ βρέφεα γλυκερὸν καὶ ἐγέρσιμον ὕπνον,
Εὕδετ' ἐμὰ ψυχὰ, δύ' ἀδελφεὼ, εὔσοα τέκνα,
Ὄλβιοι εὐνάζοισθε, καὶ ὄλβιοι ἀῶ ἵκοισθε.
Ὣς φαμένα δίνασε σάκος μέγα· τὼς δ' ἕλαβ' ὕπνος.
Ἆμος δὲ στρέφεται μεσονύκτιον ἐς δύσιν ἄρκτος
Ὠρίωνα κατ' αὐτὸν, ὁ δ' ἀμφαίνει μέγαν ὦμον·
Τᾶμος ἄρ' αἰνὰ πέλωρα δύω πολυμήχανος Ἥρη
Κυανέαις φρίσσοντας ὑπὸ σπείραισι δράκοντας
Ὦρσεν ἐπὶ πλατὺν οὐδὸν, ὅθι σταθμὰ κοῖλα θυράων
Οἴκω, ἀπειλήσασα φαγεῖν βρέφος Ἡρακλῆα.
Τὼ δ' ἐξειλυσθέντες ἐπὶ χθονὶ γαστέρας ἄμφω
Αἱμοβόρως ἐκύλιον· ἀπ' ὀφθαλμῶν δὲ κακὸν πῦρ
Ἐρχο-

9. Εὐνάζοισθε] Ex Ed. Flor. dedit *H. Stephanus*; ex Romana *Reiskius* & *Brunckius* receperunt εὐνάξοισθε.
Ibid. Ἀῶ ἵκοισθε] Ἠῶ ἴδοιτε enotatum fuit ex Vatic. Cod. ἀῶ ἴδοιτε, vulgato non deterius, *Br.* edidit.
16. Οἴκω] Edidit *Winterton.* pro οἴκου, quod *Reiskio* ſuſpectum eſt.
Ibid. Ἀπειλήσασα] Ἀπειλήσαντα, ut ad πέλωρα referri poſſit, veriſimiliter corrigit *Hemſterhuſius.*
17. Ἐξειλυσθέντες] Hoc ex Ed. Florent. dedit *Stephanus*: ex Rom. ἐξειλυσθέντε praetulit *Reiskius*, quod & mihi praeferendum alteri videtur.
18. Ἐκύλιον] In Ed. Florent. legitur vitioſum ἐκύλισσον.
19. Ἐρχο-

Ἐρχομένοις λάμπεσκε, βαρὺν δ' ἐξέπτυον ἰόν·
Ἀλλ' ὅτε δὴ παίδων λιχμώμενοι ἐγγύθεν ἦνθον,
Καὶ τότ' ἄρ' ἐξέγροντο (Διὸς νοέοντος ἅπαντα)
Ἀλκμήνας φίλα τέκνα· φάος δ' ἀνὰ οἶκον ἐτύχθη.
Ἤτοι ὅγ' εὐθὺς ἄϋσεν, ὅπως κακὰ θηρί' ἀνέγνω
Κοίλω ὑπὲρ σάκεος, ᾗ ἀναιδέας εἶδεν ὀδόντας
Ἰφικλέης· οὖλαν δὲ ποσὶν διελάκτισε χλαῖναν,
Φευγέμεν ὁρμαίνων· ὁ δ' ἐναντίος εἴχετο χερσὶν
Ἡρακλέης, ἄμφω δὲ βαρεῖ ἐνεδήσατο δεσμῷ,
Δραξάμενος φάρυγος, ὅθι φάρμακα λυγρὰ τέτυκται
Οὐλομένοις ὀφίεσσι, τὰ ᾗ θεοὶ ἐχθαίροντι.
Τὼ δ' αὖτε σπείραισιν ἑλισσέσθην περὶ παῖδα
Ὀψίγονον, γαλαθηνὸν, ὑπὸ τροφῷ αἰὲν ἄδακρυν.
Ἂψ δὲ πάλιν διέλυον, ἐπεὶ μογέοιεν ἀκάνθας,
Δεσμῷ ἀναγκαίω πειρώμενοι ἔκλυσιν εὑρῆν.

Ἀλκμή-

19. Ἐρχομένοις] *Pierſoni* Δερκομένοις acute quidem eſt excogitatum; vulgatum tamen *Toupius* recte tuetur.
20. Ἤνθον] Edidit *Winterton.* pro ἦλθον, *Br.* praeterea, ἀλλ' ὄκα δὴ, &, v. 21, καὶ τόκ' ἄρ' ἐξ.
23. Ἄϋσεν] Literam ex Ed. Rom. vulgatae formae, ἄϋεν, recte *H. Steph.* interſeruit. — v. 24. Κοίλω eſt ex Ed. *Wint.* pro Κοίλου. — v. 25, Ed. *Br.* ποσὶ διελ.
28. Ὅθι — τέτυκται] Pro τόθι cum *Br.* recepi ὅθι, non item κέκρυπται· quod eſt in Cod. Vatic. κέκρυπτο fluxiſſe videtur ex interpretamento.
29. Ὀφίεσσι, τὰ] Mutatum fuit a *Br.* in ὀφίεσσιν, & —

33. Δεσ-

Ἀλκμήνα δ' ἐσάκουσε βοᾶς, καὶ ἐπέγρετο πρᾶτα.
Ἄνσταθ' Ἀμφιτρύων· ἐμὲ γὰρ δέος ἴσχει ὀκνηρόν·
Ἄνστα, μηδὲ πόδεσσι τεοῖς ὑπὸ σάνδαλα θείης.
Οὐκ ἀΐεις παίδων ὁ νεώτερος ὅσσον ἀϋτεῖ;
Οὐ νοέεις ὅτι νυκτὸς ἀωρί που οἵδέ τε τοῖχοι
Πάντες ἀριφραδέες, καθαρᾶς ἄτερ ἠριγενείας;
Ἔστι τί μοι κατὰ δῶμα νεώτερον, ἔστι, φίλ' ἀνδρῶν.
Ὣς φάθ'. ὁ δ' ἐξ εὐνᾶς ἀλόχῳ κατέβαινε πιθήσας·
Δαιδάλεον δ' ὥρμησε μετὰ ξίφος, ὅρρ' οἱ ὕπερθε
Κλιντῆρος κεδρίνῳ περὶ πασσάλῳ αἰὲν ἄωρτο.
Ἤτοι ὅγ' ὠριγνᾶτο νεοκλώστω τελαμῶνος,
Κουφίζων ἑτέρᾳ κολεὸν, μέγα λώτινον ἔργον·
Ἀμφιλαφὴς δ' ἄρα παστὰς ἐνεπλήσθη πάλιν ὄρφνης.
Δμῶας δὴ τότ' ἄϋσεν ὕπνον βαρὺν ἐκφυσῶντας,
Οἴσετε πῦρ ὅτι θᾶσσον ἀπ' ἐσχαρεῶνος ἑλόντες

Δμῶες

33. Δεσμῶ ἀναγκαίω] Iam dedit *Wint.* pro formis vulgaribus; praeterea cum *Br.* ſcripſi εὐρῆν· —— qui, v. 34, edidit ἐτάκοισε.

38. Οὐ νοέεις] Ἦ οὐ νοέεις legitur in Ed. Flor. —— 39. Ἠριγενείας eſt ex Ed. *Wint.*

42. Ὥρμησε] Ed. *Br.* ὤρμασε· pro ὅρρ' οἱ ſcribi mavult *Br.* ὅ ῥ' οἱ.

44. Νεοκλώστω] Dedit *Wintertonus* pro νεοκλώστου. praeterea *Br.* v. 45, κουφίσδων.

47. Δὴ τότ'] Ed. *Br.* δὴ τέκ' ἄϋσεν.

49. Στι-

Δμῶες ἐμοὶ, ςιβαρὰς δὲ θυρᾶν ἀνακόψατ᾽ ὀχῆας.
Ἄνςατε δμῶες ταλασίφρονες. αὐτὸς ἀϋτεῖ.
Οἱ δ᾽ αἶψα προΐενοντο λύχνοις ἅμα δαιομένοισι
Δμῶες· ἐνεπλήσθη δὲ δόμος, σπεύδοντος ἑκάςω.
Ἦτοι ἄρ᾽ ὡς εἴδοντ᾽ ἐπιτίτθιον Ἡρακλῆα
Θῆρε δύω χείρεσσιν ἀπρὶξ ἁπαλαῖσιν ἔχοντα,
Συμπλήγδην ἰάχησαν· ὁ δ᾽ ἐς πατέρ᾽ Ἀμφιτρύωνα
Ἑρπετὰ δεικανάεσκεν, ἐπάλλετο δ᾽ ὑψόθι χαίρων
Κωροσύνᾳ, γελάσας δὲ πάρος κατέθηκε ποδοῖιν
Πατρὸς ἑῦ θανάτῳ κεκαρωμένα δεινὰ πέλωρα.
Ἀλκμήνα μὲν ἔπειτ᾽ ἀποτὶ σφέτερον βάλε κόλπον
Ξηρὸν ὑπαὶ δείους ἀκράχολον Ἰφικλῆα.

Ἀμ-

49. Στιβαροὺς δὲ θυρᾶν] *Wintertonus* edidit Στιβαρὰς, quod hinc in alias venit Edd. In Cod. Vatic. ſcribitur στιβαρᾶν δὲ θυρᾶν. quod edidit *Br.*

50. Ἄνστατε] Vocula interiecta legendum putabat *Iſ. Voſſius.* Ἄνστατέ μοι δμῶες. ego vulgata potius ſervarem. — Inter verſum 50 & 51, haec interſerta dicuntur in Codice Vatic. ἣ ῥα γυνὴ Φοίνισσα μύλαις ἐπὶ κοῖτον ἔχοισιν. Inter verſum 49 & 50. forte legi potuerunt ſic ſcripta: Ἧ ῥα γυνὴ Φοίνισσα μύλαις ἐπὶ κοῖτον ἔχοισα, Ἄνστατε δμῶες ταλασίφρονες· αὐτὸς ἀϋτεῖ. qua in ſede mihi quidem genuina videntur: illud αὐτὸς famulae Phoeniſſae potius convenit, quam ipſi *hero.*

52. Ἑκάστω] Edidit *Winterton.* pro ἑκάστου.

55. Συμπλήγδην ἰάχησαν·] Sic mihi quoque videntur iſta coniungenda, diſtinctione poſita poſt ἔχοντα v. 54. illud ἔχοντα male tentavit *Warton.*

56. Δεικανάεσκεν] In Florent. Ed. ſcribitur δεικνυάασκεν. quod exhibet *Br.*

60. Ξη-

Ἀμφιτρύων δὲ τὸν ἄλλον ὑπ' ἀμνείαν θέτο χλαῖναν
Παῖδα· πάλιν δ' ἐς λέκτρον ἰὼν ἐμνάσατο κοίτω.
Ὄρνιχες τρίτον ἄρτι τὸν ἔσχατον ὄρθρον ἄειδον·
Τειρεσίαν τόκα μάντιν, ἀλαθέα πάντα λέγοντα,
Ἀλκμήνα καλέσασα, χρέος κατέλεξε νεοχμὸν,
Καί νιν ὑποκρίνεσθαι ὅπως τελέεσθαι ἔμελλεν
Ἠνώγει· Μηδ', εἴτι θεοὶ νοέοιντο πονηρὸν,
Αἰδόμενος ἐμὲ κρύπτε· καὶ ὡς οὐκ ἔστιν ἀλύξαι
Ἀνθρώποις ὅ, τι μοῖρα κατὰ κλωστῆρος ἐπείγει,
Μάντι Εὐηρείδα, μάλα σε φρονέοντα διδάσκω.
Τῶς ἔλεγεν βασίλεια. ὁ δ' ἀνταμείβετο τοίως,
Θάρσει ἀριστοτόκεια γύναι, Περσήϊον αἷμα·

Ναὶ

60. Ξηρὸν ὑπαὶ δείους] Hic fruſtra de alia fuit lectione cogitatum: vulgatam *Toupius* iure tuetur.
62. Κοίτω] Poſitum a *Wintertono* pro κοίτου. &, in v. 63, Ὄρνιχες, pro Ὄρνιθες.
63. Ἄειδον] Ἄεισαν ex Vaticano Codice fuit enotatum.
65. Χρέος κατέλεξε] Τέρας, quod eſt in Cod. Vatic. recepit *Br.* mihi χρέος genuinum videtur, & adſcriptum inſtar Scholii τέρας.
66. Ὑποκρίνεσθαι] Sincerum verbum ab *Iſ. Voſſ.* non debebat in ἀποκρίνεσθαι mutari.
67. Νοέοιντο] Reſtitui, pro νοέοντι, ex Cod. Vatic.
69. Ἀνθρώποις] Rectius eſt, quam Ἀνθρώπους.
72. Περσήϊον αἷμα] Poſt hunc verſum iſta leguntur interſerta in Cod. Vatic. Θάρσει· μελλόντων δὲ τὸ λώϊον ἐν φρεσί· Si his adiiciatur Βάλλε, verſus integer & genuinus videri poterit.

74. Νῆ-

Ναὶ γὰρ ἐμὸν γλυκὺ φέγγος ἀποιχόμενον πάλαι ὄσσων
Πολλαὶ Ἀχαιϊάδων μαλακὸν περὶ γούνατι νῆμα
Χειρὶ κατατρίψοντι, ἀκρέσπερον ἀείδοισαι
Ἀλκμήναν ὀνομαστί· σέβας δ᾽ ἔστῃ Ἀργείαισι.
Τοῖος ἀνὴρ ὅδε μέλλει ἐς οὐρανὸν ἄστρα φέροντα
Ἀμβαίνειν τεὸς υἱὸς, ἀπὸ στέρνων πλατὺς ἥρως,
Οὗ καὶ θηρία πάντα καὶ ἀνέρες ἥσσονες ἄλλοι.
Δώδεκά οἱ τελέσαντι πεπρωμένον ἐν Διὸς οἰκῆν
Μόχθως· θνατὰ δὲ πάντα πυρὰ Τραχίνιος ἕξει.
Γαμβρὸς δ᾽ ἀθανάτων κεκλήσεται, οἳ τάδ᾽ ἐπῶρσαν
Κνώδαλα φωλεύοντα βρέφος διαδηλήσασθαι.
Ἔσται δὴ τοῦτ᾽ ἆμαρ, ὁπανίκα νεβρὸν ἐν εὐνᾷ
Καρχαρόδων σίνεσθαι ἰδὼν λύκος οὐκ ἐθελήσει.
Ἀλλὰ, γύναι, πῦρ μέν τοι ὑπὸ σποδῷ εὔτυκον ἔστω,
Κάγκανα δ᾽ ἀσπαλάθω ξύλ᾽ ἑτοιμάσατ᾽, ἢ παλιούρω,

Ἢ

74. Νῆμα] Iure fuit a *Reiskio* praelatum alteri νᾶμα.

75. Χειρὶ κατατρίψοντι] Quod erat in Ed. Rom. firmabat & Vatic. Codex: hoc itaque cum *Reiskio*, & *Brunckio*, recepi pro καταστρέψοντι, cuius loco κατατρέψοντι legitur in Ed. Flor. v. 76. ἐστῇ ſcripſit *Br.*

81. Μόχθως] Edidit *Winterton.* pro Μόχθους. Μόχθος ſcribitur in Ed. Flor. Pro θνητὰ, idem iam dedit θνατὰ, &, paulo poſt, ὁπανίκα.

86. Εὔτυκον] Ex Ed. Flor. recte recepit *H. Steph.* Εὔτυκτον ex Romana in ſuam intulit *Reiskius.*

91. Συλλέξασα] Praetulit *Br.* e libro ſcripto συλλέξαισα.

92. Φέ-

Ἢ βάτῳ, ἢ ἀνέμῳ δεδονημένον αὖον ἄχερδον·
Καῖε δὲ τῶδ᾽ ἀγρίαισιν ἐπὶ σχίζαισι δράκοντε
Νυκτὶ μέσᾳ, ὅκα παῖδα κανῆν τεὸν ἤθελον αὐτοί.
Ἦρι δὲ συλλέξασα κόνιν πυρὸς ἀμφιπόλων τις
Ῥιψάτω εὖ μάλα πᾶσαν ὑπὲρ ποταμοῖο Φέροισα,
Ῥωγάδας ἐς πέτρας, ὑπὲρ οὔριον· ἂψ δὲ νέεσθαι
Ἄστρεπτος· καθαρῷ δὲ πυρώσατε δῶμα θεείῳ
Πρᾶτον· ἔπειτα δ᾽ ἅλεσσι μεμιγμένον (ὡς νενόμισται)
Θαλλῷ ἐπιρραίνειν ἐστεμμένον ἀβλαβὲς ὕδωρ·
Ζηνὶ δ᾽ ἐπιρρέξαι καθυπερτέρῳ ἄρσενα χοῖρον,
Δυσμενέων αἰεὶ καθυπέρτεροι ὡς τελέθοιτε.
Φᾶ, καὶ ἐρωήσας ἐλεφάντινον ᾤχετο δίφρον
Τειρεσίας, πολλοῖσι βαρύς περ ἐὼν ἐνιαυτοῖς.
Ἡρακλέης δ᾽ ὑπὸ ματρὶ, νέον φυτὸν ὡς ἐν ἀλωᾷ,
Ἐτρέφετ᾽, Ἀργείω κεκλημένος Ἀμφιτρύωνος.
Γράμ-

92. Φέροισα] Pro *Φέρουσα*, dedit *Winterton.*

93. Ῥωγάδας ἐς πέτρας] Quod legi voluit *Stephanus*; Ῥωγάδος ἐκ πέτρας edidit *Br.* — In hoc etiam verſu ὑπερούριον ſcribendum non improbabiliter cenſuit *Reiskius*, ut Ed. *Br.*

99. Φᾶ] Scripſit, pro Φῆ, *Wintertonus*, ut eſt in Ed. Flor.

101. Ἀλωᾷ] Ex Ed. Flor. receperat iam *H. Stephanus*, pro ἀλωῇ.

102. Ἀργείω] Pro Ἀργείου, ſcripſit *Wintertonus.*

Γράμμαʇα μὲν τὸν παῖδα γέρων Λίνος ἐξεδίδαξεν,
Υἱὸς Ἀπόλλωνος, μελεδωνεὺς, ἄγρυπνος ἥρως.
Τόξον δ' ἐντανύσαι καὶ ἐπίσκοπον εἶναι ὀϊςῶν,
Εὔρυʇος, ἐκ πατέρων μεγάλαις ἀφνειὸς ἀρȣραις.
Αὐτὰρ ἀοιδὸν ἔθηκε καὶ ἄμφω χεῖρας ἔπλασσεν
Πυξίνᾳ ἐν φόρμιγγι Φιλαμμονίδας Εὔμολπος.
Ὅσσα δ' ἀπὸ σκελέων ἑδροςρόφοι Ἀργόθεν ἄνδρες
Ἀλλάλως σφάλλονʇι παλαίσμασιν, ὅσσά τε πύκʇαι
Δεινοὶ ἐν ἱμάντεσσιν, ἅ τ' εἰς γαῖαν προπεσόνʇες
Πυγμάχοι ἐξεύρονʇο παλαίσμαʇα σύμφορα τέχνᾳ,
Πάντ' ἔμαθ' Ἑρμείαο διδασκόμενος παρὰ παιδὶ
Ἀρπαλύκῳ Φανοτῆϊ· τὸν ȣδ' ἂν τηλόθι λεύσσων
Θαρσαλέως τὶς ἔμεινεν ἀεθλεύοντ' ἐν ἀγῶνι·

Τοῖον

105. Ἐπίσκοπον εἶναι ὀϊςτῶν] Scribendum cenſuit *D. Heinſius*, ἐπὶ σκοπὸν εἶναι ὀϊςτόν. vulgatam lectionem ſervandam *Barneſius* recte monuit, cuius loco ἐπίπλοκον εἶναι ὀϊςτῶν ſcribi poſſe *Wartonus* putabat.

106. Ἐκ πατέρων] Ex Ed. Flor. recte recepit *Stephanus*: ἐκ πατέρος ex Romana revocavit *Reiskius*, quem ſequitur *Br.*

107. Ἔπλασσεν] Reſtitui ex Ed. Flor. pro vulgata lectione ἔπλαξεν, quam pro lectione Ed. Rom. ἔπλαξαι dederat *H. Stephanus.*

110. Ἀλλάλως] Pro Ἀλλήλους, edidit *Wintertonus.*

112. Πυγμάχοι] Παμμάχοι potius ſcribendum iudicabat *Salmaſius*; quod recepit *Br.*

114. Φα-

Τοῖον ἐπισκύνιον βλοσυρῷ ἐπέκειτο προσώπῳ.
Ἵππως δ' ἐξελάσασθαι ὑφ' ἅρματι, καὶ, περὶ νύσσαν
Ἀσφαλέως κάμπτοντα, τροχῷ σύριγγα φυλάξαι,
Ἀμφιτρύων ὃν παῖδα φίλα φρονέων ἐδίδασκεν
Αὐτὸς, ἐπεὶ μάλα πολλὰ θοῶν ἐξήρατ' ἀγώνων
Ἄργει ἐν ἱπποβότῳ κειμήλια· καὶ οἱ ἀαγεῖς
Δίφροι, ἐφ' ὧν ἐπέβαινε, χρόνῳ διέλυσαν ἱμάντας.
Δούρατι δὲ προβολαίῳ, ὑπ' ἀσπίδι νῶτον ἔχοντα,
Ἀνδρὸς ὀρέξασθαι, ξιφέων τ' ἀνέχεσθαι ἀμυχμὸν,
Κοσμῆσαί τε φάλαγγα, λόχον τ' ἀναμετρήσασθαι
Δυσμενέων ἐπιόντα, καὶ ἱππήεσσι κελεῦσαι,
Κάστωρ ἱππαλίδας ἔδαεν, φυγὰς Ἄργεος ἐνθὼν,
Ὁππόκα κλᾶρον ἅπαντα καὶ οἰνόπεδον μέγα Τυδεὺς
Ναῖε,

114. Φανοτῆϊ] Corrigere non dubitavi ex Ed. Florent. pro Φανοπῆϊ: id ipſum dedit *Br.*

115. Θαρσαλέως] Fruſtra *Wartonus* mutatum voluit in Θαρσαλέος, quod eſt in Ed. *Br.*

117. Ἵππους] Ἵππως dedit *Winterton.*

118. Τροχῷ σύριγγα] Sic pro τροχῷ ſcribendum, vel τροχῶν, probabiliter cenſuit *Reiskius.*

125. Φάλαγγα] In Ed. Flor. ſcribitur φάλαγγε.

127. Ἔδαεν, φυγὰς] Ed. *Br.* ἔδαε, φυγάς. — hoc v. ἐνθὼν iam dedit *Wint.*

128. Ὁππόκα] Sic recte *Stephanus* emendavit ante vulgatam ᾧ ποκα.

Ναῖε, παρ' Ἀδρήστοιο λαῶν ἱππήλατον Ἄργος.
Κάστορι δ' ἔτις ὁμοῖος ἐν ἀμιθέοις πολεμιστὰς
Ἄλλος ἔην, πρὶν γῆρας ἀποτρίψαι νεότητα.
Ὧδε μὲν Ἡρακλῆα φίλα παιδεύσατο μάτηρ.
Εὐνὰ δ' ἦς τῷ παιδὶ τετυγμένα ἀγχόθι πατρὸς,
Δέρμα λεόντειον, μάλα οἱ κεχαρισμένον αὐτῷ·
Δεῖπνον δὲ, κρέα τ' ὀπτὰ, καὶ ἐν κανέῳ μέγας ἄρτος
Δωρικὸς, ἀσφαλέως κε φυτοσκάφον ἄνδρα κορέσσαι.
Αὐτὰρ ἐπ' ἄματι τυννὸν ἄνευ πυρὸς αἴνυτο δόρπον·
Εἵματα δ' οὐκ ἀσκητὰ μέσας ὑπὲρ ἔννυτο κνάμας.

[Λείπει τὸ τέλος τοῦ παρόντος Εἰδυλλίου.]

ΗΡΑ-

130. Πολεμιστὰς] Edidit *Wintertonus* pro πολεμιστής· *Brunckius*, πολεμίκτας· qui v. ſeq. νεότητα mutavit in νεότατα. — vox ultima κνάμας iam erat in Ed. *Wint.* —— Poſt v. 138, legitur in Ed. Flor. ἀτελές. huic carmini finem deeſſe vir quidam doctus negabat.

XXV. Λείπει ἡ ἀρχή·] Verſus aliquot in Codice ſcripto *Scal.* invenit, huius etiam Poëmatis incerto auctore prorſus indignos: hoc vero carmen *Wartonus* iudicabat *Theocriti ſimplicitate digniſſimum*: mihi videtur ab huius ingenio prorſus alienum.

vſ. I.

ΗΡΑΚΛΗΣ ΛΕΟΝΤΟΦΟΝΟΣ.

ἢ, κατά τινα ἀντίγραφα,

ΑΥΓΕΙΟΥ ΚΛΗΡΟΣ.

Εἰδύλλιον κέ.

[Λείπει ἡ ἀρχή.]

Τὸν δ' ὁ γέρων προσέειπε βοῶν ἐπιβουκόλος ἀνὴρ,
Παυσάμενος ἔργοιο τό οἱ μετὰ χερσὶν ἔκειτο,
Ἔκ τοι, ξεῖνε, πρόφρων μυθήσομαι ὅσσ' ἐρεείνεις,
Ἑρμέω ἁζόμενος δεινὴν ὄπιν εἰνοδίοιο·
Τὸν γάρ φασι μέγιστον ἐπουρανίων κεχολῶσθαι,
Εἴ κεν ὁδοῦ ζαχρεῖον ἀνήνηται τις ὁδίτην.
Ποῖμναι μὲν βασιλῆος ἐΰτριχες Αὐγείαο

Οὐ

vſ. 1. *Βοῶν ἐπιβουκόλος ἀνὴρ*] *Φυτῶν ἐπίουρος ἀροτρεὺς*, quod repertum fuit in Codicibus Vaticano, & Florentino, mihi quoque genuinum videtur, ut *Brunckio* fuit viſum.

2. *Μετὰ χερσὶν*] Rectum eſt; vitioſum *μετὰ φρεσσὶν* dat Codex Vatic. &, in vſ. 3, *ὡς*, pro *ὅσσ'* [*ἐρεείνεις*.]

6. *Ὁδίτην*] *Ὁδίταν* ſcribi poterit ex Codice Flor.

7. *Ἐΰτριχες*] *Ἐΰφρονος* legitur in Codd. Vatic. & Flor. ex v. 29. repetitum: recepit *Br.*

 8. Οὐδ'

Οὐ πᾶσαι βόσκονται ἴαν βόσιν, οὔθ' ἕνα χῶρον·
Ἀλλ' αἱ μέν ῥα νέμονται ἐπ' ὄχθαις ἀμφ' Ἐλισοῦντος,
Αἱ δ' ἱερὸν θείοιο παρὰ ῥόον Ἀλφειοῖο,
Αἱ δ' ἐπὶ Βυπρασίω πολυβότρυος, αἱ δὲ καὶ ὧδε.
Χωρὶς δὴ σηκοί σφι τετυγμένοι εἰσὶν ἑκάσταις.
Αὐτὰρ βουκολίοισι περιπλήθουσι περ ἔμπης
Πάντεσσιν νομοὶ ὧδε τεθηλότες αἰὲν ἔασι,
Μηνίω ἀμμέγα τῖφος· ἐπεὶ μελινδέα ποίην
Λειμῶνες θαλέθουσιν ὑπόδροσοι εἰαμεναί τε
Εἰς ἅλις, ἥ ῥα βόεσσι μένος κεραῇσιν ἀέξει.
Αὖλις δέ σφισιν ἥδε τεῆς ἐπιδέξια χειρὸς
Φαίνεται εὖ μάλα πᾶσα πέρην ποταμοῖο ῥέοντος,
Κείνη ὅθι πλατάνισοι ἐπηετανοὶ πεφύασι,

Χλω-

8. Οὔθ' ἕνα] Pro vulgato οὐδ' ἕνα praebuerunt iſti duo Codices.

9. Νέμονται] Hoc, a *Toupio* probatum, *Wartono*, & *Brunckio*, prodiit ex iisdem Codicibus, pro νάοντος, quod minus feliciter tentabat *Reiskius*. — Fluvii nomen in hoc v. Ἐλισοῦντος, ſcribi malebat *Hemſterhuſius*, Ἐλίσοντος.

10. Παρὰ ῥόον] More veteri legi ſcribique poterit παραῤῥόον.

12. Ἑκάσταις] Pro ἑκάστοις, reſtitutum fuit ex Codicibus & ex Ed. Florent.

15. Μηνίου] Πηνειοῦ, quod legitur in Codice Vat. *Br.* recepit.

Ibid. Ἀμμέγα] Pro ἂν μέγα, mihi quoque placuit ex Edd. Rom. & Flor.

Ibid. Μελινδέα] Rectius videtur, quam πολυειδέα, quod eſt in Codice Vatic.

16. Λει-

Χλωρή τ' ἀγριέλαιος, Ἀπόλλωνος νομίοιο
Ἱερὸν ἁγνὸν, ξεῖνε, τελειοτάτοιο θεοῖο.
Εὐθὺς δὲ ϛαθμοὶ περιμήκεες ἀγροιώταις
Δέδμηνθ', οἳ βασιλῆϊ πολὺν καὶ ἀθέσφατον ὄλβον
Ῥυόμεθ' ἐνδυκέως, τριπόλοις σπόρον ἐν νειοῖσιν
Ἔσθ' ὅτε βάλλοντες, καὶ τετραπόλοισιν ὁμοίως.
Οὔρους μὴν ἴσασι φυτοσκάφοι, οἳ πολυεργοὶ
Ἐς ληνοὺς ἱκνεῦνται, ἐπὴν θέρος ὥριον ἔλθῃ.
Πᾶν γὰρ δὴ πεδίον τόδ' εὔφρονος Αὐγείαο,
Πυροφόροι τε γύαι, καὶ ἀλωαὶ δενδρήεσσαι,
Μέχρι πρὸς ἐσχατιὰς πολυπίδακος ἀκρωρείης·
Ἃς ἡμεῖς ἔργοισιν ἐποιχόμεθα πρόπαν ἦμαρ,
Ἣ δίκη οἰκήων οἷσιν βίος ἔπλετ' ἐπ' ἀγροῖς.

Ἀλ-

16. *Λειμῶνες θαλέθουσιν*] Codices ſubminiſtrarunt pro vulgatis, *Λειμῶνές τε φέρουσιν*. Pro *ὑπόδροσοι* in iisdem eſt *ὑπὸ δρόσῳ*. hoc etiam exhibet *Br.* &, in v. 18, *ἐπὶ δεξιά*.

21. *Χλωρή τ' ἀγριέλαιος*] Corrigit *Hemſterhuiſ.* X. *τ' ἀγριέλαι', ὅθ' Ἀπόλλωνος νομίοιο.* — Pro *Ἱερὸν ἁγνὸν*, in vſ. ſeq. 22, *ἱερὸν ἔρνος* edidit *Brunckius*.

23. *Ἀγροιώταις*] Pro *ἀγριώταις*, ex Ed. Flor. recte recepit *Henr. Stephanus*.

29. *Εὔφρονος*] *Ἐπίφρονος* legitur in Codice Vatic.

31. *Μέχρι πρὸς ἐσχατιὰς*] Minus recte ſcriptum in Cod. Vatic. *μέχρι δ' ἐπ' ἐσχατιᾶς*. *Br.* Ed. *μέχρις ἐπ' ἐσχατιῆς*.

33. *Ἐπ' ἀγροῖς*] *Ἐπ' ἀγροῦ* recepit ex Vatic. Cod. *Br.* &, ex eodem Cod. v. 34, *τό μοι*, pro *τό τοι*. ubi fruſtra *περ* in *γὰρ* mutatum voluit *R.*

36. Ἢ

Ἀλλὰ σύ πέρ μοι ἔνισπε, (τό τοι καὶ κέρδιον αὐτῷ
Ἔσσεται) ὅτινος ὧδε κεχρημένος εἰλήλουθας.
Ἠέ τοι Αὐγείην ἢ καὶ δμώων τινὰ κείνου
Δίζεαι, οἵ οἱ ἔασιν, ἐγὼ δέ κέ τοι σάφα εἰδὼς
Πάντα μάλ' ἐξείποιμ᾽· ἐπεὶ οὔ σέ γε φημὶ κακῶν ἐξ
Ἔμμεναι, οὐδὲ κακοῖσιν ἐοικότα φύμεναι αὐτὸν,
Οἷόν τοι μέγα εἶδος ἐπιπρέπει· ἦ ῥά νυ παῖδες
Ἀθανάτων τοιοίδε μετὰ θνητοῖσιν ἔασι.
Τὸν δ' ἀπαμειβόμενος προσέφη Διὸς ἄλκιμος υἱὸς,
Ναὶ, γέρον, Αὐγείην ἐθέλοιμί κεν ἀρχὸν Ἐπειῶν
Εἰσιδέειν· τοῦ γάρ με καὶ ἤγαγεν ἐνθάδε χρειώ.
Εἰ δ' ὁ μὲν ἄρ κατὰ ἄστυ μένει παρὰ οἷσι πολίταις,
Δήμου κηδόμενος, διά τε κρίνησι θέμιστας,
Δμώων δή τινα, πρέσβυ, σύ μοι φράσον ἡγεμονεῦσαι,
Ὅστις

36. Ἢ καὶ δμώων] Br. Ed. ἠὲ δμώων.
41. Θνητοῖσιν] In Flor. Cod. ſcribitur Θνατοῖσιν.
43. Αὐγείην] Αὐγείαν eſt in Flor. Cod.
45. Εἰ — μένει] In utroque Codice ſic recte ſcriptum legitur pro μένῃ· ad eam rationem κρίνησι ſcribendum erat, in v. 46, pro κρίνῃσι. Μένοι hic erat in Edd. Rom. & Florent.
47. Πρέσβυ] Ex duobus Codd. reſtitutum fuit loco vocis τῶνδε.
48. Τῶνδε γεραίτερος] In Flor. Cod. legitur τῶν γεραρώτερος· in Vat. τῶν γεραρώτατον. *Sanctamandus* legendum ſuſpicabatur: Ὅστις ἐπ' ἀγρώταις γεραρώτατος. mihi vulgata lectio non diſplicet: *Br.* Ed. ἐπ' ἀγρωτῶν γεραρώτερος.

49. Πυ-

Ὅστις ἐπ' ἀγρῶν τῶνδε γεραίτερος αἰσυμνήτης,
Ὧι κε τὸ μέν κ' εἴποιμι, τὸ δ' ἐκ φαμένοιο πυθοίμην.
Ἄλλου δ' ἄλλον ἔθηκε θεός γ' ἐπιδευέα φωτῶν.
Τὸν δ' ὁ γέρων ἐξαῦτις ἀμείβετο δῖος ἀγρώτης,
Ἀθανάτων, ὦ ξεῖνε, φραδῇ τινὸς ἐνθάδ' ἱκάνεις·
Ὥς τοι πᾶν ὃ θέλεις αἶψα χρέος ἐκτετέλεσται.
Ὧδε γὰρ Αὐγείης υἱὸς φίλος Ἠελίοιο,
Σφωϊτέρῳ σὺν παιδὶ, βίῃ Φυλῆος ἀγαυοῦ,
Χθιζός γ' εἰλήλουθεν ἀπ' ἄστεος, ἤμασι πολλοῖς
Κτῆσιν ἐποψόμενος, ἥ οἱ νήριθμος ἐπ' ἀγρῶν·
Ὥς που καὶ βασιλεῦσιν ἐείδεται ἐν φρεσὶν ἦσιν
Αὐτοῖς κηδομένοισι σαώτερος ἔμμεναι οἶκος.
Ἀλλ' ἴομεν μάλα πρὸς μίν· ἐγὼ δέ τοι ἡγεμονεύσω
Αὖλιν ἐς ἡμετέρην, ἵνα κεν τέτμοιμεν ἄνακτα.

Ὡς

49. Πυθοίμην] Hic etiam Doricum *πυθοίμαν* eſt in Cod. Florent.

50. Ἐπιδευέα] Ex Ed. Flor. recte recepit *H. Stephanus*: ex Romanae Ed. lectione hanc effingi poſſe putabat *Reiskius*: *Ἄλλον δ' ἄλλα ἔθηκε θεός γ' ἐπὶ δήνεα φωτῶν·* cui *δήνεα* ſunt *artes*.

51. Δῖος ἀγρώτης] In duobus Codd. MSS. legitur *δῖος ἀροτρεύς*. quod *Br.* recepit.

56. Χθιζός γ'] Χθιζὸς ὅδ' eſt in Codice Vatic. *χθιζὸς ὅ γ'* in Ed. *Br.*

61. Ἐς ἡμετέρην] Ἀμετέρην eſt in Codice Flor. in Ed. *Br.* *ἐφ' ἡμετέρην*. &, in vſ. 62, *νόῳ δέ γε πολλ' ἐμενοίνα*. pro, *νόῳ δ' ὅγε πολλὰ μενοίνα*.

 63. Κε-

Ὣς εἰπὼν ἡγεῖτο· νόῳ δ' ὅγε πολλὰ μενοίνα,
Δέρμα τε θηρὸς ὁρῶν, χειροπληθῆ τε κορύνην,
Ὁππόθεν ὁ ξεῖνος· μέμαεν δέ μιν ἐξερέεσθαι.
Ἂψ δ' ὄκνῳ ποτὶ χεῖλος ἐλάμβανε μῦθον ἰόντα,
Μή τί οἱ οὐ κατὰ καιρὸν ἔπος ποτιμυθήσαιτο
Σπερχομένῳ. χαλεπὸν δ' ἑτέρου νόον ἴδμεναι ἀνδρός.
Τοὺς δὲ κύνες προσιόντας ἀπόπροθεν αἶψ' ἐνόησαν,
Ἀμφότερον, ὀδμῇ τε χροὸς, δούπῳ τε ποδοῖιν.
Θεσπέσιον δ' ὑλάοντες ἐπέδραμον ἄλλοθεν ἄλλος
Ἀμφιτρυωνιάδῃ Ἡρακλέϊ· τὸν δὲ γέροντα,
Ἀχρεῖον κλάζοντε, περίσσαινόν γ' ἑτέρωθεν.
Τοὺς μὲν ὅγε λάεσσιν, ἀπὸ χθονὸς ἆσσον ἀείρων,

Φευ-

63. Κορύνην] Κορύναν praebet idem Codex Flor.

64. Μέμαεν δέ μιν ἐξερέεσθαι] Sincera mihi videntur: alias lectiones praebet Cod. Vatic. *μέμονε δέ μιν αἰεὶ ἐρέσθαι*, quas *Br.* recepit, *αἰεὶ* in *αἰὲν* mutato.

65. Ἂψ δ' ὄκνῳ] Ὄκνος, quod malebat *Salmaſius*, recepit *Br.* pro *ἐλάμβανε μῦθον ἰόντα*· legitur in Cod. Vatic. *ἀνελάμβανε μυθήσασθαι.*

69. Ἀμφότερον, ὀδμῇ] Inter has voces τ' inſeruerunt Editores, recte omiſſum ab *H. Steph.* quod monuerunt *Reiskius*, & *Toupius.*

71, 72. Τὸν δὲ γέροντα, Ἀχρεῖον κλάζοντε, περίσσαινόν γ' ἑτ.] *Reiskius* ſic iſta mutanda cenſuit: Ἀχρεῖον κλάζον τε, περίσσαινόν θ' ἑτ. *Brunckius* edidit: *τὸν δ' ἑτέρωθεν Ἀχρεῖον κλάζον τε, περίσσαινόν τε γέροντα.* vitioſa dant duo Codd. *ἄγριον ἀλαζόντε.*

73. Ἆσσον] Sic recte legitur in duobus Codd. Vatic. & Flor.

74. Τρηχὺ] Πολλὰ legitur in iisdem Codd.

76. Αὐ-

Φευγέμεν ἂψ ὀπίσω δειδίσσετο· τρηχὺ δὲ φωνῇ
Ἠπείλει μάλα πᾶσιν, ἐρητύσασκε δ' ὑλαγμοῦ,
Χαίρων ἐν φρεσὶν ᾗσιν, ὅθ' οὕνεκεν αὖλιν ἔρυντο,
Αὐτοῦ γ' οὐ παρέοντος· ἔπος δ' ὅγε τοῖον ἔειπεν,
Ὢ πόποι, οἷον τοῦτο θεοὶ ποίησαν ἄνακτες
Θηρίον ἀνθρώποισι μετέμμεναι· ὡς ἐπιμηθές.
Εἴ οἱ ϗ φρένες ὧδε νοήμονες ἔνδοθεν ἦσαν,
Ἤιδει δ' ὥστε χρὴ χαλεπαινέμεν. ὥστε ϗ οὐκὶ,
Οὐκ ἄν τοι θηρῶν τις ἐδήρισεν περὶ τιμῆς·
Νῦν δὲ λίην ζάκοτόν τι ϗ ἀῤῥηνὲς γένεθ' αὔτως.
Ἦ ῥα· ϗ ἐσσυμένως ποτὶ ταὔλιον ἷξον ἰόντες.
Ἠέλιος μὲν ἔπειτα ποτὶ ζόφον ἔτραπεν ἵππους,

Δείε-

76. *Αὖλιν ἔρυντο*] Ex Cod. MS. in Ed. Florent. receptum recte fuit probatum: in Flor. Codice & Vatic. legitur *αἰὲν ἔρυντο*, quod *Br.* exhibuit.

79. *Ὡς ἐπιμηθές.*] Rectum eſt; *ἐπιμηθεὺς* Codicis Flor. vitioſum.

80. *Ἔνδοθεν ἦσαν*] Ed. *Br.* *ἔνδοθ' ἔησαν.* In duobus Codd. legitur *ἔνδοθ' ἔασιν.*

82. *Οὐκ ἄν τοι*] *Reiskio* legenti, *Οὐκ ἄν οἱ*, favet Cod. Flor. mihi lectio placet vulgata: *οἱ* recepit *Br.* qui ſcripſit etiam, *ἐδήρισε περὶ τιμῆς.*

83. *Ζάκοτόν τι*] Recepi ex Flor. Cod. pro *ζάκοτόν τε.*

84. *Ἷξον ἰόντες*] Homericum illud, pro *ἶζον*, hic cum *Br.* reſtituere non dubitavi: aliena protulit *Reiskius.*

85. *Ἠέλιος*] Huic verſui praefigitur in Edd. Flor. Rom. & in MSS. Codicibus vox *Ἐπιπώλησις*, de qua probabilis eſt *Reiskii* coniectura.

Ibid. *Ἔτραπεν*] In Vat. Cod. minus recte legitur *ἤγαγεν.*

92. Γί-

Δείελον ἦμαρ ἄγων· τὰ δ' ἐπήλυθε πίονα μῆλα
Ἐκ βοτάνης ἀνίοντα μετ' αὔλιά τε σηκούς τε.
Αὐτὰρ ἔπειτα βόες μάλα μυρίαι ἄλλαι ἐπ' ἄλλαις
Ἐρχόμεναι φαίνονθ', ὡσεὶ νέφη ὑδατόεντα
Ὅσσά τ' ἐν οὐρανῷ εἰσὶν ἐλαυνόμενα προτέρωσε
Ἠὲ νότοιο βίῃ, ἠὲ Θρηκὸς βορέαο.
Τῶν μέν τ' οὔτις ἀριθμὸς ἐν ἠέρι γίνετ' ἰόντων,
Οὐδ' ἄνυσις· τόσα γάρ τε μετὰ προτέροισι κυλίνδει
Ἲς ἀνέμου, τὰ δέ τ' ἄλλα κορύσσεται αὖθις ἐπ' ἄλλοις·
Τόσσ' αἰεὶ μετόπισθε βοῶν ἐπὶ βουκόλι' ᾔει.
Πᾶν δ' ἄρ' ἐνεπλήσθη πεδίον, πᾶσαι δὲ κέλευθοι,
Ληΐδος ἐρχομένης· στείνοντο δὲ πίονες ἀγροὶ
Μυκηθμῷ· σηκοὶ δὲ βοῶν ῥεῖα πλήσθησαν

Εἰλι-

92. Γίνετ' ἰόντων] Reſtitui, pro γίνεται ὄντων, ex Cod. Vatic. atque ita ſcribendum *Reiskius* iam coniecerat.

93. Μετὰ προτέροισι] Hoc, ex Cod. Flor. mihi quoque melius videbatur vulgata lectione μετὰ πρώτοισι.

95. Βοῶν ἐπὶ βουκόλι' ᾔει] Ex Ed. Flor. iſta recte recepit *H. Steph.* ἐπὶ βουκόλος ἵκει erat in Ed. Rom. hinc novam lectionem *Reiskius* excogitavit.

100. Ἀπειρεσίων περ ἐόντων] Ex Ed. Flor. recepit *H. Stephanus*, repertum in Codice Vatic. partim etiam in Flor. in quo tamen legitur παρεόντων.

101. Ἔργου] Forma Dorica ἔργω hic eſt in Cod. Flor.

103. Παρασταδὸν] Παραστάδος ἐγγὺς, corrigit *Toupius*: vulgatam *Br.* tuetur.

104. Φ-

Εἰλιπόδων· οἴες δὲ κατ' αὐλὰς ηὐλίζοντο.
Ἔνθα μὲν ἔτις ἔκηλος, ἀπειρεσίων περ ἐόντων,
Εἱστήκει παρὰ βουσὶν ἀνὴρ κεχρημένος ἔργου·
Ἀλλ' ὁ μὲν ἀμφὶ πόδεσσιν ἐϋτμήτοισιν ἱμᾶσι
Καλοπέδιλ' ἀράρισκε, παρασταδὸν ἐγγὺς ἀμέλγων·
Ἄλλος δ' αὖ φίλα τέκνα φίλαις ὑπὸ μητράσιν ἵει,
Πινέμεναι λαροῖο μεμαότα πάγχυ γάλακτος.
Ἄλλος ἀμόλγιον εἶχ', ἄλλος τρέφε πίονα τυρόν·
Ἄλλος ἐσῆγεν ἔσω ταύρους, δίχα θηλειάων.
Αὐγείης δ' ἐπὶ πάντας ἰὼν θηεῖτο βοαύλους
Ἥντινά οἱ κτεάνων κομιδὴν ἐτίθεντο νομῆες.
Σὺν δ' υἱός τε, βίη τε βαρύφρονος Ἡρακλῆος,
Ὡμάρτευν βασιλῆϊ διερχομένῳ μέγαν ὄλβον.

Ἐν-

104. Φίλαις ὑπὸ μητράσιν] Quod in duobus legitur Codd. collatis cum *Br.* recepi; qui hic quoque δ' αὖ in δὲ mutavit.

105. Λαραῖο μεμαότα πάγχυ] Sic in utroque Codice ſcriptum legitur, probante *Toupio:* λιαροῖο πέπληντο δὲ πάγχυ exhibent Edd. emendata dedit *Br.* qui, pro Πινέμεναι, maluit Πιέμεναι.

106. Πίονα τυρὸν] Editionis Flor. lectionem τυρὸν *H. Steph.* recepit, a Codicibus firmatam. γέρον exhibet Ed. Rom. ὀρρὸν adſcripſerat *Iſ. Voſſius.* — Pro τρέφε, quod eſt in Cod. Vat. στρεφε *Br.* edidit.

110. Σὺν δ' υἱός τε] In Vatic. Cod. legitur Σὺν κάρτος τε βιήν τε βαρύφρονος Ἡ. cum in Cod. etiam eſſet Flor. βαρύφρονος, hoc recepi, pro πολύφρονος.

112. Ἐ-

Ἔνθα καὶ ἄῤῥηκτον περ ἔχων ἐν στήθεσι θυμὸν
Ἀμφιτρυωνιάδης, καὶ ἀρηρότα νωλεμὲς αἰεὶ,
Ἐκπάγλως θαύμαζε βοῶν τόδε μυρίον ἔθνος
Εἰσορόων. οὐ γάρ κεν ἔφασκέ τις οὐδὲ ἐώλπει
Ἀνδρὸς ληΐδ' ἑνὸς τόσσην ἔμεν, οὐδὲ δέκ' ἄλλων,
Οἵγε πολύῤῥηνες πάντων ἔσαν ἐκ βασιλήων.
Ἠέλιος δ' ᾧ παιδὶ τόδ' ἔξοχον ὤπασε δῶρον,
Ἀφνειὸν μήλοις πέρι πάντων ἔμμεναι ἀνδρῶν.
Καί ῥά οἱ αὐτὸς ὄφελλε διαμπερέως βοτὰ πάντα
Ἐς τέλος· οὐ μὲν γάρ τις ἐπήλυθε νοῦσος ἐκείνου
Βουκολίοις, αἵτ' ἔργα καταφθίνουσι νομήων.
Αἰεὶ δὲ πλέονες κεραοὶ βόες, αἰὲν ἀμείνους
Ἐξ ἔτεος γείνοντο μάλ' εἰς ἔτος· ἦ γὰρ ἅπασαι

Ζωο-

112. Ἐχων] In Vat. Cod. minus recte legitur ἄγων.
114. Θαύμαζε βοῶν τόγε μυρίον ἔθνος] In duobus Codd. legitur θεῶν τότε· hinc *Br.* edidit, θεῶν τόδε μυρίον ἔργον.
121. Ἐκείνου] Pro ἐκείνοις, ex Vatic. Cod. reſtitui cum *Br.*
122. Καταφθίνουσι] Praeter Vatic. Codex dedit Florent. pro καταφθείρουσιν. — In hoc verſu νομήων ex Ed. Flor. recepit *H. Steph.* νομῆες erat in Rom. Ed. cuius loco, iudice *Reiskio*, ſcribi etiam potuit νομῆος. — *Br.* Ed. αἵς ἔργα καταφθίνουσι νομήων.
123. Αἰὲν ἀμείνους] Sic ſcribendum probabiliter cenſebat *Iſ. Voſſius*; idque adeo, pro αἰεὶ ἀ. cum *Br.* reſtitui.
127. Διηκόσιοί γε μὲν ἄλλοι] Sic recte ſcribitur in utroque Codice, pro vulgato διηκόσιοί τε μὲν ἄλλοι. infeliciter iſta tentavit *Reiskius*.

130. Ἰε-

Ζωοτόκοι τ' ἦσαν περιώσια, θηλυτόκοι τε.
Ταῖς δὲ τριηκόσιοι ταῦροι συνάμ' ἐστιχόωντο,
Κνήμαργοί θ' ἕλικές τε· διηκόσιοί γε μὲν ἄλλοι
Φοίνικες· πάντες δ' ἐπιβήτορες οἵγ' ἔσαν ἤδη.
Ἄλλοι δ' αὖ μετὰ τοῖσι δυώδεκα βουκολέοντο
Ἱεροὶ Ἠελίου· χροιὴν δ' ἔσαν ἠΰτε κύκνοι,
Ἀργησταὶ, πᾶσιν δὲ μετέπρεπον εἰλιπόδεσσιν·
Οἳ καὶ ἀτιμαγέλαι βόσκοντ' ἐριθηλέα ποίην
Ἐν νομῷ, ὧδ' ἔκπαγλον ἐπί σφισι γαυριόωντες.
Καί ῥ' ὁπότ' ἐκ λασίοιο θοοὶ προγενοίατο θῆρες
Ἐς πεδίον δρυμοῖο, βοῶν ἕνεκ' ἀγροτεράων,
Πρῶτοι τοί γε μάχηνδε κατὰ χροὸς ἤεσαν ὀσμήν.
Δεινὸν δ' ἐβρυχῶντο, φόνον λεύσσοντε προσώπῳ.

Τῶν

130. Ἱεροὶ Ἠελίου] Ed. *Br.* ἱεροὶ Ἠελίοιο· qui v. 131. dedit, πᾶσι δε μ.

133. Ἔκπαγλον] Lectio genuinae vocis vitioſa ἔκπλαγον *Reiskio* vera videbatur, qui pro ἐξέπληκτον ſic ſcribi potuiſſe cenſebat.

136. Ὀσμήν] Pro ὁρμὴν, reponere non dubitavi auctoritate duorum Codd. & Flor. Ed. Id ipſum videtur coniectura *Reiskius* adſequutus.

137. Δεινὸν δ' ἐβρυχῶντο] Ex Vaticano Codice ſcriptum pro Δεινὸν δὲ βρυχῶντο. — Hoc in vſ. λεύσσοντε multo melius videtur quam λεύσσοντι, quod *Reiskio* aliquando venit in mentem. Qui alterum recte recepit, *Br.* edidit λεύσσοντι.

139. Ὑπε-

Τῶν μέν τε προφέρεσκε βίηφί τε, ϗ σθένεϊ ᾧ,
Ἢδ᾽ ὑπεροπλίῃ, Φαέθων μέγας· ὅν ῥα βοτῆρες
Ἀςέρι πάντες ἔισκον, ὅθ᾽ ἕνεκα πολλὸν ἐν ἄλλοις
Βȣσὶν ἰὼν λάμπεσκεν, ἀρίζηλος δ᾽ ἐτέτυκτο.
Ὅς δή τοι σκύτος αὖον ἰδὼν χαροποῖο λέοντος,
Αὐτῷ ἔπειτ᾽ ἐπόρȣσεν ἐΰσκόπῳ Ἡρακλῆϊ,
Χρίμψασθαι ποτὶ πλευρὰ κάρη, ςιβαρόν τε μέτωπον.
Τȣ̃ μὲν ἄναξ προσιόντος ἐδράξατο χειρὶ παχείῃ
Σκαιȣ̃ ἄφαρ κέρχος· κατὰ δ᾽ αὐχένα νέρθ᾽ ἐπὶ γαίης
Κλάσσε βαρύν περ ἐόντα· πάλιν δέ μιν ὦσεν ὀπίσσω,
Ὤμῳ ἐπιβρίσας· ὁ δέ οἱ ἐπὶ νεῦρα τανυσθεὶς
Μυῶν ἐξ ὑπάτοιο βραχίονος ὀρθὸς ἀνέςη.
Θαύμαζεν δ᾽ αὐτός τε ἄναξ, υἱός τε δαΐφρων

Φυ-

139. Ὑπεροπλίῃ] Hoc in duobus Codd. repertum *H. Steph.* exhibuit: ὑπεροπλίῃς niteretur auctoritate Edd. Florent. & Rom.

142. Σκύτος αὖον] Σκύλος αὖον optime correxit *Toupius*, idque recepit *Br.*

144. Μέτωπον] Πρόσωπον Codex exhibet Vatic.

148. Ἐπὶ νεῦρα τανυσθεὶς Μυῶν] Rectius forte ſcribi poterit περὶ νεῦρα τανυσθεὶς Μυῶν, partim ex Cod. Flor. partim ex coniectura *Iſ. Voſſii.*

151. Βουκόλοι ἄνδρες] Sic legitur in Cod. Vatic. pro βουκόλοι ἦσαν· hinc in Ed. *Br.*

155. Ὅτε] Pro ὅθι recepi, coniecturam *Iſ. Voſſii*, & *Wartoni*, qui mutabat etiam ἐπέβησαν in ἀπέβησαν. utrumque *Br.* recepit.

157. Ἀπὸ

Φυλεὺς, οἵ τ' ἐπὶ βουσὶ κορωνίσι βουκόλοι ἄνδρες,
Ἀμφιτρυωνιάδαο βίην ὑπέροπλον ἰδόντες.
Τὼ δ' εἰς ἄστυ, λιπόντε κατ' αὐτόθι πίονας ἀγρούς,
Ἐστιχέτην, Φυλεύς τε βίη θ' Ἡρακληείη.
Λαοφόρου δ' ἐπέβησαν ὅτε πρώτιστα κελεύθου,
Λεπτὴν καρπαλίμοισι τρίβον ποσὶν ἐξανύσαντες,
Ἥ ῥα δι' ἀμπελεῶνος ἀπὸ σταθμῶν τετάνυστο,
Οὔτι λίην ἀρίσημος ἐν ὕλῃ χλωρᾷ ἐοῦσα·
Τῇ μὲν ἄρα προσέειπε Διὸς γονὸν ὑψίστοιο
Αὐγείεω φίλος υἱός, ἔθεν μετόπισθεν ἐόντα,
Ἦκα παρακλίνας κεφαλὴν κατὰ δεξιὸν ὦμον·
Ξεῖνε, πάλαι τινὰ πάγχυ σέθεν πέρι μῦθον ἀκούσας,
Ὡσεί περ σφετέρῃσιν ἐνὶ φρεσὶ βάλλομαι ἄρτι·

Ἤλυ-

157. Ἀπὸ σταθμῶν] Praebuerunt Codd. Vatic. & Florent. pro ἀπὸ σταθμοῦ.

158. Ἀρίσημος] Ἀρίσαμος eſt in aliis Edd. vulgarem formam dant Codices.

159. Τῇ μὲν] In duobus Codd. Flor. & Vatic. ſcribitur Τοί μιν. vulgata lectio ſincera videtur.

160. Μετόπισθεν ἐόντα] Scribendum potius, μετόπισθεν ἰόντα, cum *Toupio*.

162. Ἀκούσας] Ἄκουσα hic legi poſſe, & in ſeq. v. Ὥσπερ ἐγὼ, putabat *Wartonus*; ſed. v. 163, ut ineptum, maiori iure reiicit *R. Daweſius*.

Ἤλυθε γὰρ στείχων τὶς ἀπ' Ἄργεος, ὡς νέος ἀκμὴν
Ἐνθάδ' Ἀχαιὸς ἀνὴρ, Ἑλίκης ἐξ ἀγχιάλοιο,
Ὅς δή τοι μυθεῖτο καὶ ἐν πλεόνεσσιν Ἐπειῶν,
Οὕνεκεν Ἀργείων τις, ἔθεν παρεόντος, ὄλεσσε
Θηρίον, αἰνολέοντα, κακὸν τέρας ἀγροιώταις,
Κοίλην αὖλιν ἔχοντα Διὸς Νεμέοιο παρ' ἄλσος.
Οὐκ οἶδ' ἀτρεκέως ἢ Ἄργεος ἐξ ἱεροῖο
Αὐτόθεν, ἢ Τίρυνθα νέμων πόλιν, ἠὲ Μυκήνην.
Ὣς κεῖνός γ' ἀγόρευε· γένος δέ μιν εἶναι ἔφασκεν
(Εἰ ἐτεόν περ ἐγὼ μιμνήσκομαι) ἐκ Περσῆος.
Ἔλπομαι οὐχ ἕτερον τόδε τλήμεναι Αἰγιαλήων
Ἠὲ σὲ, δέρμα δὲ θηρὸς ἀριφραδέως ἀγορεύει
Χειρῶν καρτερὸν ἔργον, ὅ τοι περὶ πλευρὰ καλύπτει.
Εἴπ' ἄγε νῦν μοι πρῶτον, (ἵνα γνώω κατὰ θυμὸν,
Ἥρως, εἴτ' ἐτύμως μαντεύομαι, εἴτε καὶ οὐκί·)
Εἰ σύ γ' ἐκεῖνος, ὃν ἄμμιν ἀκουόντεσσιν ἔειπεν

Οὐ 'ξ

164. Νέος ἀκμὴν] Μέσος ἀκμῆς eſt in Codd. Vatic. & Flor. hinc in Ed. *Br.* Dici potuit ὡς μέσος ἀκμήν.
167. Ἀργείων τις] Ed. *Br.* Ἀργεῖός τις.
171. Μυκήνην] Μυκήναν dat Codex Florent.
172. Κεῖνός γ'] Adiectam literam Editio praebuit Flor.
173. Μιμνήσκομαι] Codex Flor. praebet μιμνάσκομαι.
176. Καλύπτει] Sic Edd. Vett. & Codd. in nonnullas recentiores Edd. irrepſit male καλύπτῃ.

179. Ἄμ-

Οὔ 'ξ Ἑλίκηθεν Ἀχαιὸς, ἐΐω δέ σε φράζομαι ὀρθῶς.
Εἰπὲ δ' ὅπως ὀλοὸν τόδε θηρίον αὐτὸς ἔπεφνες,
Ὅππως τ' εὐύδρου Νεμέης εἰσήλυθε χῶρον.
Οὐ μὲν γάρ κε τοσόνδε κατ' Ἀπίδα κνώδαλον εὕροις
Ἱμείρων ἰδέειν· ἐπεὶ οὐ μάλα τηλίκα βόσκει,
Ἀλλ' ἄρκτους τε, σύας τε, λύκων τ' ὀλοφώϊον ἔρνος.
Τῷ καὶ θαυμάζεσκον ἀκούοντες τότε μῦθον·
Οἱ δέ νυ καὶ ψεύδεσθαι ὁδοιπόρον ἀνέρ' ἔφαντο,
Γλώσσης μαψιδίοιο χαριζόμενον παρεοῦσιν.
Ὣς εἰπὼν μέσσης ἐξηρώησε κελεύθου
Φυλεὺς, ὄφρα κιοῦσιν ἅμα σφίσιν ἄρκιος εἴη,
Καί ῥᾶ τε ῥηΐτερον φαμένου κλύοι Ἡρακλῆος.
Ὅς μιν ὁμαρτήσας τοίῳ προσελέξατο μύθῳ·
Ὦ Αὐγηϊάδη, τὸ μὲν ὅ, τί με πρῶτον ἀνήρευ,
Αὐτὸς καὶ μάλα ῥεῖα κατὰ στάθμην ἐνόησας.
Ἀμφὶ δέ σοι τὰ ἕκαστα λέγοιμί κε τοῦδε πελώρου,
Ὅπ-

179. Ἄμμιν] Ἧμιν eſt in Edd. Florent. Romana, & nupera Argentoratenſi.
185. Λύκων ὀλοφ. ἔρνος] *Lennepii* ἔθνος, quod *Br.* admiſit in ſuam Ed. in talibus certe uſitatius eſt, quam, quod vulgatur, ἔρνος.
186. Ἀκούοντες τότε μῦθον] Μύθων legitur in Cod. Flor. alterum hic praeſtat.

Ὅππως ἐκράανθεν· ἐπεὶ λελίησαι ἀκȣ́ειν·
Νόσφιν γ' ἢ ὅθεν ἦλθε· τὸ γὰρ, πολέων περ ἐόντων
Ἀργείων, ȣ̓δείς κεν ἔχοι σάφα μυθήσασθαι·
Οἷον δ' ἀθανάτων τιν' ἐΐσκομεν ἀνδράσι πῆμα
Ἱρῶν μηνίσαντα Φορωνήεσσιν ἐφεῖναι,
Πάντας γὰρ Πισῆας, ἐπικλύζων ποταμὸς ὥς,
Λῖς ἄμοτον κεράϊζε· μάλιστα δὲ Βεμβιναίȣς,
Οἳ ἔθεν ἀγχίμολοι ναῖον, ἄτλητα παθόντες.
Τὸν μὲν ἐμοὶ πρώτιστα τελεῖν ἐπέταξεν ἄεθλον
Εὐρυσθεύς· κτεῖναι δέ μ' ἐφίετο θηρίον αἰνόν.
Αὐτὰρ ἐγὼ κέρας ὑγρὸν ἑλὼν, κοίλην τε φαρέτραν
Ἰῶν ἐμπλείην, νεόμην· ἑτέρηφι δὲ βάκτρον
Εὐπαγὲς, αὐτόφλοιον ἐπηρεφέος κοτίνοιο,
Εὔμετρον· τὸ μὲν αὐτὸς, ὑπὸ ζαθέῳ Ἑλικῶνι
Εὑρὼν, σὺν πυκινῇσιν ὁλοσχερὲς ἔσπασα ῥίζης.

Αὐ-

202. Βεμβιναίους] Pro Βεμβινιαίους, ex Cod. Flor. recepi; a *Salmaſio* quoque reſtitutum.

203. Ἀγχίμολοι] Vitioſam vocis ſcripturam, ἀγχίμοροι, revocavit ex Edit. Rom. *Reiskius*, qui nec proxima, ἄτλητα παθόντες, reliquit intacta. αγχίμολον Ed. *Br.*

211. Ὅθι λῖς] In Cod. Flor. repertum, pro ἔπη λ. hic mihi quoque genuinum videbatur.

212. Ἐπέλασσα κορώνῃ] In ſola legitur Ed. Flor. ἐπέκελσα. genuinum ἐπέλασσα praebent & duo Codices collati.

213. Εἶθαρ ἔβησα] Nemo facile mutabit lectione Codicis Florent. εἰσανέβησα.

215. Πά-

Αὐτὰρ ἐπεὶ τὸν χῶρον ὅθι λῖς ἦεν ἵκανον,
Δὴ τότε τόξον ἑλὼν στρεπτῇ ἐπέλασσα κορώνῃ
Νευρειήν, περὶ δ' ἰὸν ἐχέστονον εἶθαρ ἔβησα.
Πάντῃ δ' ὄσσε φέρων, ὀλοὸν τέρας ἐσκοπίαζον,
Εἴ μιν ἐσαθρήσαιμι, παρός γ' ἐμὲ κεῖνον ἰδέσθαι.
Ἤματος ἦν τὸ μεσηγύ· ϗ οὐδέπῃ ἴχνια τοῖο
Φρασθῆναι δυνάμην, οὐδ' ὠρυθμοῖο πυθέσθαι.
Οὐδὲ μὲν ἀνθρώπων τις ἔην ἐπὶ βουσὶ ϗ ἔργοις
Φαινόμενος σπορίμοιο δι' αὔλακος, ὅντιν' ἐροίμην·
Ἀλλὰ κατὰ σταθμοὺς χλωρὸν δέος εἶχεν ἕκαστον.
Οὐ μὴν πρὶν πόδας ἔσχον, ὄρος τανύφυλλον ἐρευνῶν,
Πρὶν ἰδέειν, ἀλκῆς τε παραυτίκα πειρηθῆναι.
Ἤτοι ὁ μὲν σήραγγα προδείελος ἔστιχεν εἰς ἥν,
Βεβρωκὼς κρειῶν τε ϗ αἵματος· ἀμφὶ δὲ χαίτας
Αὐχμηρὰς πεπάλακτο φόνῳ, χαροπόν τε πρόσωπον,

Στή-

215. *Πάρος γ' ἐμὲ κεῖνον*] Male iterum ex Rom. Ed. *κεῖνος* revocatum fuit a *Reiskio*: *πάρος τί μ' ἐκεῖνον ἰδέσθαι* legitur in Cod. Flor. *πάρος γ' ἔμ' ἐκεῖνον* in Ed. *Br.*

216. *Οὐδέπῃ ἴχνια τοῖο*] Pro *οὐδ' ὅπῃ* ſic optime correxit *Iſ. Voſſius*: in Cod. eſt Flor. *οὐδενὸς ἴχνια τοῖα.*

222. *Παραυτίκα*] Receptum fuit ex Codd. Vatic. & Florent. pro vulgato *μεταυτίκα*, cuius loco *μετ' αὐτίκα* ſcribendum putabat *Reiskius.*

225. *Χαροπόν τε πρόσωπον*] Pro *χαλεπόν τε π.* ſine dubitatione reſtitui ex Codd. Vatic. & Flor. ab aliis etiam probatum.

Στήθεά τε· γλώσσῃ δὲ περιλιχμᾶτο γένειον.
Αὐτὰρ ἐγὼ θάμνοισιν ἄφαρ σκιεροῖσιν ἐκρύφθην,
Ἐν ῥίῳ ὑλήεντι, δεδεγμένος ὁππόθ' ἵκοιτο·
Καὶ βάλον ἆσσον ἰόντος ἀριστερὸν εἰς κενεῶνα
Τηϋσίως· οὐ γάρ τι βέλος διὰ σαρκὸς ὄλισθεν
Ὀκριόεν, χλωρῇ δὲ παλίσσυτον ἔμπεσε ποίῃ.
Αὐτὰρ ὁ κρᾶτα δαφοινὸν ἀπὸ χθονὸς ὦκ' ἐπάειρεν
Θαμβήσας, πάντῃ δὲ διέδραμεν ὀφθαλμοῖσι
Σκεπτόμενος, λαμυροὺς δὲ χανὼν ὑπ' ὀδόντας ἔφηνε.
Τῷ δ' ἐγὼ ἄλλον οἰστὸν ἀπὸ νευρῆς προΐαλλον,
Ἀσχαλέων ὅτι μοι πρὶν ἐτώσιος ἔκφυγε χειρός.
Μεσσηγὺς δ' ἔβαλον στηθέων, ὅθι πνεύμονος ἕδρα·
Ἀλλ' οὐδ' ὣς ὑπὸ βύρσαν ἔδυ πολυώδυνος ἰός·

Ἀλλ'

227. Ἄφαρ] Pro ἄμα praebuit Codex Florent.

228. Ἐν ῥίῳ ὑλήεντι] In duobus Codd. collatis legitur, Ἐν τρίβῳ ὑλήεντι. quod *Br.* recepit: corrigendum arbitror: Ἐν δρίῳ ὑλήεντι.

233. Διέδραμεν] Corrigitur in Codice Flor. διέδρακεν.

234. Ὑπ' ὀδόντας ἔφηνε] Ex Codd. Vatic. & Florent. receptum fuit pro vulgatis, ὑπέδειξεν ὀδόντας· vox λαμυροὺς in λαμυρὰ mutari mea opinione non debebat.

236. Ὅτι μοι πρὶν ἐτώσιος] Pro ὅτι in duobus iſtis Codd. legitur ὡς· in iisdem ſincerum eſt ἐτώσιος· cuius vice ἐτώσια vulgabatur in Ed. Rom.

239. Ἀνεμώλιος] Pro ἀνεμώλιον eſt in Cod. Vatic. — Paulo poſt, v. 241, Αὐερύειν in duo diſtraxi Αὖ ἐρύειν.

242. Παρ' ἰγνύῃσιν] Quia vitioſa legebatur in Ed. Rom. περ' ἰγνύῃσιν, *Reiskius* vulgavit, περὶ ἰγνύῃσιν· quod prorſus

Ἀλλ' ἔπεσε προπάροιθε ποδῶν ἀνεμώλιος αὔτως.
Τὸ τρίτον αὖ μέλλεσκον, ἀσώμενος ἐν φρεσὶν αἰνῶς,
Αὖ ἐρύειν· ὁ δέ μ' εἶδε περιγληνώμενος ὄσσοις
Θὴρ ἄματος· μακρὴν δὲ παρ' ἰγνύησιν ἕλιξε
Κέρκον, ἄφαρ δὲ μάχης ἐμνήσατο· πᾶς δέ οἱ αὐχὴν
Θυμοῦ ἐνεπλήσθη, πυρσαὶ δ' ἔφριξαν ἔθειραι
Σκυζομένῳ· κυρτὴ δὲ ῥάχις γένετ' ἠΰτε τόξον,
Πάντοθεν εἰλυσθέντος ὑπαὶ λαγόνας τε καὶ ἰξύν.
Ὡς δ' ὅταν ἁρματοπηγὸς ἀνὴρ, πολέων ἴδρις ἔργων,
Ὄρπηκας κάμπτῃσιν ἐρινεοῦ εὐκεάτοιο,
Θάλψας ἐν πυρὶ πρῶτον ἐπαξονίῳ κύκλα δίφρῳ,
Τοῦ μὲν ὑπ' ἐκ χειρῶν ἔφυγεν τανύφλοιος ἐρινεὸς
Καμπτόμενος, τηλοῦ δὲ μιῇ πήδησεν ὑφ' ὁρμῇ·
Ὡς

ſus·tolerari nequit. — vſ. 244. πυῤῥαὶ eſt in Ed. *Br.*

246. Εἰλυσθέντος] A Codicibus firmatum atque ab Ed. Flor. mutari non debet. — ὑπαὶ λαγόνας mutatum fuit a *Br.* in ὑπὸ λαγόνας· quod, ſi Codices darent, altero non mutarem.

248. Ἐρινεοῦ εὐκεάτοιο] Genuinum eſt; εὐκάμπτοιο legitur in Cod. Vatic.

249. Ἐπαξονίῳ κύκλα δίφρῳ] Vitioſam hic etiam lectionem Edit. Rom. in ſuam *Reiskius* recepit, κύκλε· &, velut Dorica, ἐπαξονίω — δίφρω. Ed. *Br.* ἐναξονίῳ κύκλα δίφρῳ.

250. Ἐρινεὸς] Formam uſitatam, ἐρινεὸς, quam exhibet Cod. Vatic. quamque hic adſcripſerat *Iſ. Voſſius*, recepi loco vulgatae ἐρινός.

251. Πήδησεν ὑφ' ὁρμῇ] In Cod. legitur Vatic. πήδησε σὺν ὁρμῇ· quod probat *Warton.* recepitque *Br.* mihi vulgatum, a Cod. Flor. firmatum, praeferendum videtur.

Ὡς ἐπ' ἐμοὶ λῖς αἰνὸς ἀπόπροθεν ἀθρόος ἆλτο,
Μαιμώων χροὸς ἆσαι, ἐγὼ δ' ἑτέρηφι βέλεμνα
Χειρὶ προεσχεθόμην, ϗ ἀπ' ὤμων δίπλακα λώπην,
Τῇ δ' ἑτέρῃ ῥόπαλον κόρσης ὕπερ αὖον ἀείρας,
Ἤλασα κακκεφαλῆς· διὰ δ' ἄνδιχα τρηχὺν ἔαξα
Αὐτοῦ ἐπὶ λασίοιο καρήατος ἀγριέλαιον
Θηρὸς ἀμαιμακέτοιο· πέσεν δ' ὅγε, πρὶν ἔμ' ἱκέσθαι,
Ὑψόθεν ἐν γαίῃ, ϗ ἐπὶ τρομεραῖς ποσὶν ἔστη,
Νευστάζων κεφαλῇ· περὶ γὰρ σκότος ὄσσε οἱ ἄμφω
Ἦλθε, βίῃ σεισθέντος ἐν ὀστέῳ ἐγκεφάλοιο.
Τὸν μὲν ἐγὼν ὀδύνῃσι παραιφρονέοντα βαρείαις
Νωσάμενος, πρὶν αὖθις ὑπότροπον ἀμπνυνθῆναι,
Αὐχένος ἀῤῥήκτοιο παρ' ἰνίον ἤλασα προφθὰς,

'Ρί-

255. Κόρσης ὕπερ] Nihil intereſt utrum ſic legatur, an κόρσην ὕπερ, ut eſt in Ed. Florent.

259. Ὑψόθεν ἐν γαίῃ] Recte ſe habet; Ὑψόθεν ἐκ γαίης legitur in Cod. Flor.

260. Νευστάζων κεφαλῇ] Praefero lectioni Cod. Vatic. Νευστάζων κεφαλήν.

262. Ὀδύνῃσι] Eſt ex Flor. Cod. pro ὀδύναισι.

263. Ἀμπνυνθῆναι] Quod exhibent Edd. *Iuntae* Florent. & Cantabrig. *Wintertoni*, praetuli vulgato ἀμπνευθῆναι· cujus loco Codex dat Flor. ἀμπνησθῆαι.

264. Ἤλασα προφθὰς,] Horum loco legitur in Ed. nupera *Br.* ἔφθασα μάρψας.

265. Πολύῤῥαπτόν τε φαρέτρην] Minus recte *Wartonus* reponendum putabat Πολύγραπτον.

267. Μὴ σάρκας ἀποδρύψῃ] Sic corrigentis *Toupii*, pro σαρ-

Ῥίψας τόξον ἔραζε πολύῤῥαπτόν τε φαρέτρην.
Ἧγχον δ' ἐγκρατέως, στιβαρὰς σὺν χεῖρας ἐρείσας
Ἐξόπιθεν, μὴ σάρκας ἀποδρύψῃ ὀνύχεσσι.
Πρὸς δ' οὖδας πτέρνῃσι πόδας στερεῶς ἐπίεζον
Οὐραίους ἐπιβάς· πλευρῇσί τε μηρ' ἐφύλασσον,
Μέχρις οἱ ἐξετάνυσσα βραχίονας, ὀρθὸν ἀείρας
Ἄπνευστον· ψυχὴν δὲ πελώριον ἔλλαχεν ἅδης.
Καὶ τότε δὴ βούλευον ὅπως λασιαύχενα βύρσαν
Θηρὸς τεθνειῶτος ἀπαὶ μελέων ἐρυσαίμην·
Ἀργαλέον μάλα μόχθον· ἐπεὶ οὐκ ἔσκε σιδήρῳ
Τμητὴ, οὐδὲ λίθοις, πειρωμένῳ, οὐδέ μεν ὕλῃ.
Ἔνθ' ἐμὶν ἀθανάτων τὶς ἐπὶ φρεσὶ θῆκε νοῆσαι,
Αὐτοῖς δέρμα λέοντος ἀνασχίζειν ὀνύχεσσι.

Τοῖσι

σαρκὸς', conjecturam Codex adfirmavit Florent. in quo male ſegebatur ὑποδρύψῃ.

269. Οὐραίους ἐπιβὰς] Οὐραίου ἐπιβὰς in Florent. Cod. legitur; & πλευροῖσι, pro πλευρῇσι.

271. Πελώριον ἔλλαχεν ἅδης] Ex Codd. Vatic. & Flor. ἔλλαχεν recepi, pro ἔλλαβεν. in utroque legitur etiam πελώριος. Ed. *Br.* πελώριος ἔλλαχεν.

273. Ἀπαὶ μελέων ἐρυσαίμην] Prodierunt ex Codd. iſta Vatic. & Flor. pro vulgatis, ἀπὸ μελέων ἐρύσαιμι. Altero recepto, *Br.* retinuit ſuo more ἀπὸ μ. qua etiam ratione hic legi poteſt.

275. Οὐδὲ λίθοις] Pro οὐδὲ λίθῳ, hic poſitum praebuerunt duo Codd. & Ed. Florent.

276. Ἔνθ' ἐμὶν] Dedit Codex Flor. pro Ἔνθά μοι.

 279. Ἰωχ-

Τοῖσι θοῶς ἀπέδειρα· ϰ̀ ἀμφεθέμην μελέεσσιν,
Ἕρκος ἐνυαλίȣ ταμεσίχροος ἰωχμοῖο.
Οὗτός τοι Νεμέȣ γένετ᾽, ὦ φίλε, θηρὸς ὄλεθρος,
Πολλὰ πάρος μήλοις τε ϰ̀ ἀνδράσι κήδεα θέντος.

ΛΗΝΑΙ, ἢ ΒΑΚΧΑΙ.

Εἰδύλλιον κϛ'.

Ἰνὼ, κ᾽ Αὐτονόα, χ᾽ ἁ μαλοπάρηος Ἀγαύα,
Τρεῖς θιάσως ἐς ὄρος τρεῖς ἄγαγον αὐταὶ ἐοῖσαι·
Χ᾽ αἱ μὲν ἀμερξάμεναι λασίας δρυὸς ἄγρια φύλλα,
Κισσόν τε ζώοντα, ϰ̀ ἀσφόδελον τὸν ὑπὲρ γᾶς,

Ἐν

279. Ἰωχμοῖο] A duobus oblatum Codd. recepi cum *Br.* pro vulgatis, ὄφρά μοι εἴη.

281. Μήλοις τε καὶ ἀ. κήδεα] Iſta *Brunckio* ſuppeditavit Codex Vatic. pro μήλοισι καὶ ἀ. πήματα.

XXVI. ΛΗΝΑΙ] Hoc carmen a *Sanctamando* non fuit in ſcripto Codice repertum.

vſ. 1. Μαλοπάρηος] Vera eſt ſcriptio; vitioſa ſunt in Ed. Flor. μαλοπάραυος· & a *Stephano* adnotatum, μαλλοπάρηος, quod, ab *Heſychio* repertum, olim mihi non diſplicebat, & a *Br.* fuit receptum.

5. Βωμὼς] Iam dedit *Wint.* pro βωμούς.

10. Ἀλιβάτου] Ἠλιβάτω ſuſpicor olim hic poſitum: ἀλιβάτω

Ἐν καθαρῷ λειμῶνι κάμον δυοκαίδεκα βωμὼς,
Τὼς τρεῖς τᾷ Σεμέλᾳ, τὼς ἐννέα τῷ Διονύσῳ.
Ἱερὰ δ᾽ ἐκ κίϛας πεποναμένα χερσὶν ἑλοῖσαι,
Εὐφάμως κατέθεντο νεοδρέπτων ἐπὶ βωμῶν,
Ὡς ἐδίδασχ᾽, ὡς αὐτὸς ἐθυμάρει Διόνυσος.
Πενθεὺς δ᾽ ἀλιβάτω πέτρας ἄπο πάντ᾽ ἐθεώρει,
Σχῖνον ἐς ἀρχαίαν καταδὺς, ἐπιχώριον ἔρνος·
Αὐτονόα πρᾶτα νιν ἀνέκραγε δεινὸν ἰδοῖσα,
Σὺν δ᾽ ἐτάραξε ποσὶν μανιώδεος ὄργια Βάκχω,
Ἐξαπίνας ἐπιῦσα· τὰ δ᾽ ὀυχ ὁρόωντι βέβαλοι.
Μαίνετο μέν τ᾽ αὐτὰ, μαίνοντο δ᾽ ἄρ᾽ εὐθὺ καὶ ἄλλαι.
Πενθεὺς μὲν φεῦγεν πεφοβημένος· αἱ δ᾽ ἐδίωκον,
Πέπλως ἐκ ζωϛῆρος ἐπ᾽ ἰγνύ᾽ ἀνειρύσασαι.
Πενθεὺς μὲν τόδ᾽ ἔειπε, τίνος κέχρησθε, γυναῖκες;
Αὐ-

βάτω edidit *Wint.* ut v. 12, ἰδοῖσα, ubi πρᾶτα quoque fuit poſitum. v. 13, Βάκχω eſt ex Ed. *Wint.*

14. Τὰ δ᾽ οὐχ ὁρόωντι] Scribendum putabat *H. Stephanus*: Ἐξαπίνας ἐπιοῦσα τὰ οὐχ ὁρόωντι βέβαλοι. quod mihi quoque non diſplicet. In his ὁρεόντι praefert *Br.* ediditque cum *Wint.* ἐπιοῖσα.

16. Φεῦγεν π.] Ed. *Brunck.* φεῦγε π. &, vſ. 13, ποσί.

17. Ἐπ᾽ ἰγνύ᾽ ἀνειρύσασαι] Fruſtra *Reiskius* corrigere tentabat, πρὸς ἰγνύαν εἰρύσασαι. vulgata correctionis non indigent. *Br.* Ed. ἐπ᾽ ἰγνύας εἰρύσασαι.

19. Αὐ-

Αὐτονόα δὲ τόδ' εἶπε, τάχα γνώσῃ πρὶν ἀκοῦσαι·
Μάτηρ μὲν κεφαλὰν μυκήσατο παιδὸς ἑλοῖσα,
Ὅσσον περ τοκάδος τελέθει μύκημα λεαίνας.
Ἰνὼ δ' αὖτ' ἔῤῥηξε σὺν ὠμοπλάτᾳ μέγαν ὦμον,
Λὰξ ἐπὶ γαστέρα βᾶσα· καὶ Αὐτονόᾳ ῥυθμὸς ωὑτός·
Αἱ δ' ἄλλαι τὰ περισσὰ κρέα νομέοντο γυναῖκες,
Ἐς Θήβας δ' ἀφίκοντο πεφυρμέναι αἵματι πᾶσαι,
Ἐξ ὄρεος πένθημα, καὶ οὐ Πενθῆα, Φέροισαι.
Οὐκ ἀλέγω· μηδ' ἄλλος ἀπεχθόμεναι Διονύσῳ
Φροντίζοι, μηδ' εἰ χαλεπώτερα τῶνδ' ἐμόγησεν,
Εἴη δ' ὁ' ἐνναέτης, ἢ καὶ δεκάτω ἐπιβαίνοι·
Αὐτὸς δ' εὐαγέοιμι, καὶ εὐαγέεσσιν ἅδοιμι,
Ἐκ Διὸς αἰγιόχω τιμὰν ἔχει αἰετὸς οὗτος.
Εὐσεβέων παίδεσσι τὰ λώϊα, δυσσεβέων δ' οὔ.
Χαίροι μὲν Διόνυσος, ὃν ἐν Δρακάνῳ νιφόεντι
Ζεὺς

19. Αὐτονόα δὲ τόδ' εἶπε] Sic cum *Br.* dedi pro vulgatis, Αὐτ. τόδ' ἔειπε & *Reisk.* iam coniecerat ſcribendum Αὐτ. δὲ τάδ' εἶπε. — vſ. 20. *Br.* Ed. μυκάσατο· v. 21, λεαίνας hoc etiam dedit *Wint.*

23. Αὐτονόᾳ ῥυθμὸς ωὑτός.] Ex Edit. Florent. ſic optime *Toupius* reſtituit pro Αὐτονόας.

26. Φέροισαι] Iam erat in Ed. *Wint.* pro Φέρουσα.

27. Οὐκ ἀλέγω] Οὐκ ἂν ἐγὼ, legendum, in mentem venit *Reiskio*; neque tamen negat, vulgatum ſervari poſſe. — In ſuam Ed. admiſit *Br.* οὐκ ἂν ἐγών· — qui verſum 28 hac ratione ſuſpicatur corrigendum: — μηδ' ὅς κεν ἐλάττονα

Ζεὺς ὕπατος μεγάλαν ἐπιγουνίδα θήκατο λύσαις·
Χαίροι δ' εὐειδὴς Σεμέλα, καὶ ἀδελφεαὶ αὐτᾶς
Καδμεῖαι, πολλαῖς μεμελημέναι ἡρωΐναις,
Αἳ τόδε ἔργον ἔρεξαν, ὀρίναντος Διονύσω,
Οὐκ ἐπιμωμητόν. Μηδεὶς τὰ θεῶν ὀνόσαιτο.

ΟΑΡΙΣΤΥΣ

ΔΑΦΝΙΔΟΣ καὶ ΚΟΡΗΣ.

Εἰδύλλιον κζ.

ΔΑΦΝΙΣ.

Τὰν πινυτὰν Ἑλέναν Πάρις ἥρπασε βωκόλος ἄλλος·
Μᾶλ-

να τῶνδε μογήσῃ. — vſ. 29, edidit, ἤ κεν δεκάτῳ ἐπιβαίνοι.

31. Αἰετὸς οὗτος] Omnino mutari non debet cum *Wartono*; quod *Scaliger* & *Ez. Spanhemius* recte ceperunt.

35. Αὐτᾶς] Iam dedit *Wint.* &, v. 37, Διονύσω, pro formis vulgaribus.

XXVII, ΟΑΡΙΣΤΥΣ] Neque hoc carmen in Cod. ſcripto *Sanctamandus* invenit. In Ed. Florent. praefiguntur iſta: Θεοκρίτου Δάφνιδος καὶ Νηΐδος ὀαριστύς. Spurios aliquot verſus huic carmini praefixos e MS. Cod. profert *Scaliger*.

vſ. 1. Ἥρπασε] Ed. *Br.* ἅρπασε· v. 2, ἄδ' Ἑλένα τ. β. ἐπὶ φ. —

Μᾶλλον ἔμ' ἤδ' Ἑλένα τὸν βωκόλον ἐςὶ Φιλεῦσα.

ΚΟΡΗ.

Μὴ καυχῶ, σατυρίσκε· κενὸν τὸ Φίλαμα λέγουσιν.

ΔΑΦΝΙΣ.

Ἔςι καὶ ἐν κενεοῖσι Φιλάμασιν ἀδέα τέρψις.

ΚΟΡΗ.

Τὸ ςόμα μευ πλύνω, καὶ ἀποπτύω τὸ Φίλαμα.

ΔΑΦΝΙΣ.

Πλύνεις χείλεα σεῖο; δίδου πάλιν ὄφρα Φιλάσω.

ΚΟΡΗ.

Καλόν σοι δαμάλας Φιλέειν, οὐκ ἄζυγα κώραν.

2. Μᾶλλον] *Scaligeri* duplex proſtat coniectura, legentis Ἄλλον ἔμ' — aut, μαλονόμη δ' Ἑλένα. quarum lectionum priorem veram putabat.

6. Ὄφρα Φιλάσω] Ὥς σε Φιλάσω legitur in Ed. Flor. — Pro δίδου Ed. *Br.* δίδοι. — v. 7, τὶν — Φιλέην, pro σοὶ — Φιλέειν.

8. Τάχα γάρ σε π.] Τάχα γάρ τε π. ſcribi malebat *H. Stephanus*; idque habet Ed. *Br.* & ἦβα.

9. Ἁ σταφυλὶς] Vt in Ed. Rom. & Argentor. hic verſus etiam Daphnidi fuit datus, cui omnino tribuendus videbatur *Hemſterhuſio*.

Ibid.

ΔΑΦΝΙΣ.

Μὴ καυχῶ· τάχα γάρ σε παρέρχεται, ὡς ὄναρ, ἥβη.
Ἁ ςαφυλὶς ςαφίς ἐςι, κ᾽ οὐ ῥόδον αὖον ὀλεῖται.
Δεῦρ᾽ ὑπὸ τὰς κοτίνους, ἵνα σοι τινὰ μῦθον ἐνίψω.

ΚΟΡΗ.

Οὐκ ἐθέλω· κ᾽ πρίν με παρήπαφες ἀδέϊ μύθῳ.

ΔΑΦΝΙΣ.

Δεῦρ᾽ ὑπὸ τὰς πτελέας, ἵν᾽ ἐμᾶς σύριγγος ἀκούσῃς.

ΚΟΡΗ.

Τὰν σαυτῶ φρένα τέρψον· ὀϊζυρὸν οὐδὲν ἀρέσκει.

ΔΑ-

Ibid. *Καὶ οὐ ῥόδον*] *Καλὸν ῥόδον* corrigebat *Iſ. Voſſius.* idem *Eldikio* venit in mentem: vocula *οὐ* abeſt ab Edit. Rom. hinc efformavit *Reiskius*: *Καὶ σταφυλὶς σταφὶς ἔσται, καὶ ῥόδον αὖον ὀλεῖται.* quae *Br.* nuper repraeſentavit.

10. *Κοτίνους, ἵνα σοι*] Ed. *Br.* *κοτίνως, ἵνα τοὶ τ. μ. ἐ.* v. 11. *ἀδέϊ* admiſi pro *ἡδέϊ.*

12. *Ἀκούσῃς*] Ed. *Br.* *ἀκούσῃς*· — quocum v. 13, edidi, *Τὰν σαυτῶ*, pro *τὴν σαυτοῦ.*

13. *Ὀΐζυον οὐδὲν ἀρέσκει*] *Ἀρέσκῃ* revocavit *Reiskius* ex Edd. antiquis. *ὀϊζυρὸν* ſcribendum putabat *Scaliger.* — v. 14. Ed. *Br.* *τύγα.*

16. Δι-

ΔΑΦΝΙΣ.

Φεῦ φεῦ, τᾶς Παφίας χόλον ἅζεο καὶ σύγε κώρα.

ΚΟΡΗ.

Χαιρέτω ἁ Παφία· μόνον ἵλαος Ἄρτεμις εἴη.

ΔΑΦΝΙΣ.

Μὴ λέγε· μὴ βάλλῃ σε, καὶ ἐς λίνον ἄλλυτον ἔλθῃς:

ΚΟΡΗ.

Βαλλέτω ὡς ἐθέλοι· πάλιν Ἄρτεμις ἄμμιν ἀρήγοι.
Μὴ 'πιβάλῃς τὰν χεῖρα, καὶ εἰσέτι χεῖλος ἀμύξω.

ΔΑΦΝΙΣ.

Οὐ φεύγεις τὸν Ἔρωτα, τὸν οὐ φύγε παρθένος ἄλλα.

Κ Ο-

16. Λίνον ἄλλυτον] Ex Ed. Flor. recte recepit *H. Stephanus*: λίνον ἄκλιτον ex Ed. Rom. probarunt *Reiskius*, *Wartonus*, & *Brunckius*.
17. Ὡς ἐθέλοι] Praeferrem, ὡς ἐθέλει· Ex Ed. Rom. ὡς ἐθέλεις *Reiskius*, & *Br.* ediderunt; in cuius etiam eſt Ed. quod miror, ἄμμιν ἀρηγών· pro ἀρήγοι.
18. Χεῖλος ἀμύξω] Χ. ἀμύξῃς ſcribendum cenſebat *D. Heinſius*, ſed verſum hunc non ſuo loco legi.
19. Οὐ φεύγεις] Οὐ φεύγοις legit *Scaliger*. Ed. *Brunck.* Οὐ φευξεῖς· quod placet. Verſum ille ſeq. ſic vulgavit:
Φευ-

ΚΟΡΗ.

Φεύξω, ναὶ τὸν Πᾶνα· σὺ δὲ ζυγὸν αἰὲν ἀείρεις.

ΔΑΦΝΙΣ.

Δειμαίνω μὴ δή σε κακωτέρῳ ἀνέρι δώσῃ.

ΚΟΡΗ.

Πολλοί μ' ἐμνώοντο, νόον δ' ἐμὸν οὔτις ἕαδε.

ΔΑΦΝΙΣ.

Εἷς κὴ ἐγὼ πολλῶν μνηστὴρ τεὸς ἐνθάδ' ἱκάνω.

ΚΟΡΗ.

Καὶ τί, φίλος, ῥέξαιμι; γάμοι πλήθουσιν ἀνίας.

ΔΑ-

Φευξῶ, ναὶ τὸν Πᾶνα· σὺ δὲ σδυγὸν αἰὲν ἄειρε.

21. Δώσῃ] Fruſtra *Reiskius* praetulit a ſe excogitatum δώης. —— hoc in vſ. pro σὲ, τὺ, eſt in Ed. *Br.*

22. M' ἐμνώοντο] Cum *Br.* ſcripſi pro με μνώοντο. eadem Ed. exhibet v. 23, ἐγὼν πολλῶν μναστήρ.

24. K. Καὶ τί, φίλος] *Iſ. Voſſius*, legens, Καὶ τί φίλον ῥέξαιμι; tribuit & iſta Daphnidi; ſequentia, Γάμοι πλήθουσιν ἀνίας, puellae: in his πλήθοντι Ed. *Br.* quocum dedi v. 25, ὀδύναν & χορείαν. ſed v. 26, reliqui φασί, mutatum in φάντι.

S 27. Τί-

ΔΑΦΝΙΣ.

Οὐκ ὀδύναν, οὐκ ἄλγος ἔχει γάμος, ἀλλὰ χορείαν.

ΚΟΡΗ.

Ναὶ μὰν φασὶ γυναῖκας ἑοὺς τρομέειν παρακοίτας.

ΔΑΦΝΙΣ.

Μᾶλλον ἀεὶ κρατέουσι· τίνα τρομέουσι γυναῖκες;

ΚΟΡΗ.

Ὠδίνειν τρομέω· χαλεπὸν βέλος Εἰλειθυίας.

ΔΑΦΝΙΣ.

Ἀλλὰ τεὰ βασίλεια μογοστόκος Ἄρτεμίς ἐστι.

ΚΟΡΗ.

Ἀλλὰ τεκεῖν τρομέω, μὴ καὶ χρόα καλὸν ὀλέσσω.

ΔΑ-

27. Τίνα] Abſonam hic dedit lectionem *Reiskius*: τί ἂν *Iſ. Voſſio* placuit: hoc in v. Ed. *Br.* κρατέοντι & τρομέοντι. v. 28, Εἰληθυίας· v. 29, τεά, & ἐντί. quorum illud admiſi.

34. Ὄμνυε, μὴ] Haec etiam fruſtra tentarunt *Reiskius*,

&

ΔΑΦΝΙΣ.

Ἦν δὲ τέκῃς φίλα τέκνα, νέον φάος ὄψεαι ἥμας.

ΚΟΡΗ.

Καὶ τί μοι ἕδνον ἄγεις γάμως ἄξιον, ἣν ἐπινεύσω;

ΔΑΦΝΙΣ.

Πᾶσαν τὰν ἀγέλαν, πάντ' ἄλσεα καὶ νομὸν ἑξεῖς.

ΚΟΡΗ.

Ὄμνυε, μὴ μετὰ λέκτρα, λιπὼν ἀέκωσαν, ἀπέλθῃς.

ΔΑΦΝΙΣ.

Οὔ, μ' αὐτὸν τὸν Πᾶνα, καὶ ἤν κ' ἐθέλῃς με διῶξαι.

ΚΟΡΗ.

Τεύχεις μοι θαλάμως, τεύχεις καὶ δῶμα καὶ αὐλάς;

ΔΑ-

& *Wartonus*: veriſimiles lectiones exhibet Ed. *Br.* ὄμνυε μὴ μετὰ λέκτρα, λιπόντ' ἀέκουσαν, ἀπενθῆν. —— vſ. 36. θαλάμως recepi, pro θαλάμους. —— vſ. 37, σοὶ *Br.* in τοὶ mutavit.

 38. Τί-

ΔΑΦΝΙΣ.

Τεύχω σοι θαλάμως, τὰ δὲ πώεα καλὰ νομεύω·

ΚΟΡΗ.

Πατρὶ δὲ γηραλέῳ τίνα κεν τίνα μῦθον ἐνίψω;

ΔΑΦΝΙΣ.

Αἰνήσει σέο λέκτρον, ἐπὴν ἐμὸν οὔνομ᾽ ἀκούσῃ.

ΚΟΡΗ.

Οὔνομα σὸν λέγε τῆνο· καὶ οὔνομα πολλάκι τέρπει.

ΔΑΦΝΙΣ.

Δάφνις ἐγὼ, Λυκίδας δὲ πατὴρ, μάτηρ δὲ Νομαία.

ΚΟ-

38. Τίνα κεν] Ex Ed. Rom. lectione, *τίνα μὲν*, *Reiskius* effinxit *τινα μευ*.

39. Οὔνομ᾽ ἀκούσῃ] "Ωνομ᾽ ἀκοίσῃ Ed. *Br.* qui v. ſeq. ὤνομα quoque edidit. v. 41, *ἐγὼν*, —— *μάτηρ δὲ Νομαία*: ultima recepi pro formis vulgatis. v. 42, dedit *Brunck.* ἐμμί.

43. Οὐδ᾽ ἄκρα τιμήεσσα] Vocem non Graecam in hunc verſum *Reiskius* recepit, Οὐδ᾽ ἄρ᾽ ἀτιμήεσσα. quam nollem nuperus Editor admiſiſſet; qui dedit etiam *τὶν ἐντί*. &, v. 44, *ἐμίν*.

44. Σέ-

ΚΟΡΗ.

Ἐξ εὐηγενέων· ἀλλ᾽ ὃ σέθεν εἰμὶ χερείων.

ΔΑΦΝΙΣ.

Οὐδ᾽ ἄκρα τιμήεσσα· πάτὴρ δέ σοι ἐςὶ Μενάλκας.

ΚΟΡΗ.

Δεῖξον ἐμοὶ σέθεν ἄλσος, ὅπη σέθεν ἵςαται αὖλις.

ΔΑΦΝΙΣ.

Δεῦρ᾽ ἴδε πῶς ἀνθεῦσιν ἐμαὶ ῥαδιναὶ κυπάρισσοι.

ΚΟΡΗ.

Αἶγες ἐμαὶ βόσκεσθε· τὰ βωκόλω ἔργα νοήσω.

ΔΑ-

44. Σέθεν — ἄλσος] Quod in Edd. eſt Rom. & Flor. ἔθεν ἄλσος mutatum noluerat *Caſaubonus*; &, ne deſit copula, ſcribendum putat *Eldikius*: Δεῖξον ἐμοὶ ἔθεν ἄλσος, ὅπη θ᾽ ἔθεν ἵσταται αὖλις.

46. Βόσκεσθε· τὰ] Emendandum cenſuit *Hemſterhuſius*, Βόσκεσθ᾽; ἵνα βωκόλω ἔργα νοήσω. id mihi perplacet ob ſequentia. His in verſibus βόσκοισθε & νέμοισθε praebet Ed. Florent. — Pro νοήσω, Ed. *Brunck.* νοάσω.

ΔΑΦΝΙΣ.

Ταῦροι καλὰ νέμεσθ᾽, ἵνα παρθένῳ ἄλσεα δείξω.

ΚΟΡΗ.

Τί ῥέζεις, σατυρίσκε; τί δ᾽ ἔνδοθεν ἅψαο μαζῶν;

ΔΑΦΝΙΣ.

Μᾶλα τεὰ πρώτιστα τάδε χνοάοντα διδάξω.

ΚΟΡΗ.

Ναρκῶ, ναὶ τὸν Πᾶνα· τεὰν πάλιν ἔξελε χεῖρα.

ΔΑΦΝΙΣ.

Θάρσει, κῶρα φίλα· τί μοι ἔτρεμες; ὡς μάλα δειλά.

ΚΟ-

47. Παρθένῳ] Vitioſam formam παρθένι revocavit ex Edd. antiquis *Reiskius*: ut Romana, praebet illam Ed. Florent. edidit & *Brunckius*: ἵνα τἄλσεα παρθένι δείξω. dedit etiam v. 48, *Br.* Τί ῥέσδεις —— & μαστδῶν.

49. Χνοάοντα διδάξω] Vulgata tuetur *Caſaubonus*; ſecundum *Heinſium* mutanda in χλοάοντα πιαξῶ· *Toupio* iudice, quem ſequitur *Br.* in χλοάοντα μαλάξω. *Reiskius* edidit χνοάοντα διδράξω. verbum nusquam lectum.

50. Ναρκῶ, ναὶ τὸν Πᾶνα] Haec quoque Daphnidi tribuenda cenſebat *Caſaubonus*; ſequentia puellae; in quibus τεὰν, pro τεὴν, recepi.

51. Ἔ-

ΚΟΡΗ.

Βάλλεις εἰς ἀμάραν με, καὶ εἵματα καλὰ μιαίνεις.

ΔΑΦΝΙΣ.

Ἀλλ' ὑπὸ σοὺς πέπλους ἁπαλὸν νάκος ἤνιδε βάλλω.

ΚΟΡΗ.

Φεῦ φεῦ, καὶ τὰν μίτραν ἀπέστιχες· ἐς τί δ' ἔλυσας;

ΔΑΦΝΙΣ.

Τᾷ Παφίᾳ πράτιστον ἐγὼ τόδε δῶρον ὀπάζω.

ΚΟΡΗ.

Μίμνε, τάλαν· τάχα τίς τοι ἐπέρχεται· ἦχον ἀκούω.

ΔΑ-

51. Ἔτρεμες] In Ed. Florent. legitur ἔτρεσας. —— vſ. 53. σῶς πέπλως Ed. *Br.*

54. Ἀπέστιχες] Optime iam revocavit ex Edd. primis *Wintertonus*, pro vitioſo ἀπέσχισες· *Iſ. Voſſio* placebat ἀπέστικες· *Caſaubono*, Φεῦ Φεῦ, καὶ τὰν μίτραν· ἀπόστιχε· ἐς τί δ' ἔλυσας; *Toupio* venit in mentem ἀπέσχασας, probatum a *Brunckio*, qui v. ſeq. edidit πρώτιστον ἐγὼν —— ὀπάσδω· de his tribus primum recepi, pro πρωτίστον.

56. Τάχα τίς τοι] Ed. *Br.* τάχα κέν τις.

ΔΑΦΝΙΣ.

Ἀλλάλαις λαλέοντι τεὸν γάμον αἱ κυπάρισσοι.

ΚΟΡΗ.

Τὠμπέχονον ποίησας ἐμὸν ῥάκος· εἰμὶ δὲ γυμνά.

ΔΑΦΝΙΣ.

Ἄλλαν ἀμπεχόναν τᾶς σᾶς τοι μείζονα δωσῶ.

ΚΟΡΗ.

Φῄς μοι πάντα δόμεν· τάχα δ' ὕστερον οὐδ' ἅλα δοίης.

ΔΑΦΝΙΣ.

Αἴθ' αὐτὰν δυνάμαν καὶ τὰν ψυχὰν ἐπιβάλλειν.

ΚΟ-

57. Ἀλλάλαις λαλέοντι] Erat in Ed. Florent. & *Wint.* non λαλέουσι. in vſ. etiam ſequente ῥάκος· non ῥάγος· quod ex Ed. Rom, repetiit *Reiskius.* ——

59. Ἄλλαν ἀμπεχόναν τᾶς σᾶς] Formas Doricas vulgatis ſubſtitui: praeterea, pro, τῆς σῆς τοι μείζονα, *Br.* edidit, τήνας τοι κρέσσονα δ. —— & in v. 61. ἐπιβάλλην.

62. Σὴ ἐρημιάς] Hoc ex Ed. Flor. receperunt Editores plerique: erat in Rom. σὺ δ' ἔγημας. mira comminiſcuntur *Reiskius*, & *Wartonus*; elegans lectio fuit a *Toupio* excogitata, σοὶ Νήϊας οὐκέτι πιστή. *Brunckius* tandem edidit: μὴ νεμέσα γαμεθεῖσα, κοὐκ ἔτι πιστᾷ.

63. Αὐ-

ΚΟΡΗ.

Ἄρτεμι, μὴ νεμέσα· σὴ ἐρημιὰς ὐκέτι πιστή.

ΔΑΦΝΙΣ.

Ῥέξω πόρτιν Ἔρωτι, καὶ αὐτᾷ βῶν Ἀφροδίτᾳ.

ΚΟΡΗ.

Παρθένος ἔνθα βέβακα· γυνὰ δ' εἰς οἶκον ἀφέρψω.

ΔΑΦΝΙΣ.

Ἀλλὰ γυνὰ μάτηρ, τεκέων τροφὸς, ὐκέτι κώρα.
Ὡς οἱ μὲν, χλοεροῖσιν ἰαινόμενοι μελέεσσιν,
Ἀλλάλοις ψιθύριζον· ἀνίστατο φώριος εὐνά.
Χἀ μὲν ἀνεγρομένα γε διέστιχε μᾶλα νομεύειν,
Ὄμμασιν αἰδομένα, κραδία δέ οἱ ἔνδον ἰάνθη,
Ὃς δ' ἐπὶ ταυρείας ἀγέλας, κεχαρημένος εὐνᾶς.

ΗΛΑ-

63. Αὐτᾷ βῶν] Αὐτὰν βῶν legentis *Toupii* vera mihi videtur emendatio.

64. Βέβακα· γυνά] Doricas formas recepi, pro βέβηκα· γυνή· in v. 65, pro γυνὴ μήτηρ. v. 67, Ἀλλάλοις & εὐνά. illic etiam eſt in Ed. *Br.* ψιθύρισδον.

68. Χἀ μὲν ἀνεγρομένα γε] Vocula hic neceſſaria prodiit ex Edit. Florent. vulgata, ἀνεγρομένη διέστιχε, *Scaliger* mutaverat in ἀνεγρομένη δὴ ἔστιχε. *Brunckius* in Χἀ μὲν ἀνεγρομένα διαπέστιχε. Formae hic etiam ponendae erant Doricae, & in v. ſeq. αἰδομένα & κραδία.

ΗΛΑΚΑΤΑ.

Εἰδύλλιον κη΄.

Γλαυκᾶς, ὦ φιλέριθ' ἀλακάτα, δῶρον Ἀθανάας,
Γυναιξὶν νόος οἰκωφελέεσσιν σὸς ἐπήβολος·
Θαρσεῦσ' ἄμμιν ὁμάρτει πόλιν ἐς Νείλεω ἀγλαὰν,
Ὅππα Κύπριδος ἱρὸν καλάμω χλωρὸν ὑφ' ἁπαλῶ.
Τᾶδε γὰρ πλόον εὐάνεμον αἰτεύμεθα πὰρ Διὸς,
Ὅππως ξεῖνον ἐμὸν τέρψομ' ἰδὼν κἀντιφιλήσομαι
Νικίαν, Χαρίτων ἱμεροφώνων ἱερὸν φυτόν.

Καὶ

XXVIII, 2. Γυναιξὶν νόος] Litera ſaltem erat ad Γυναιξὶ hoc in verſu, & ad οἰκωφελέεσσι, cum *Toupio*, adjicienda: pro νόος *A. Schottus* in MS. invenit πόνος· hoc placuit *Scaligero*, & *Toupio*, practerea legenti: Γυναιξὶν πόνος οἰκωφελέεσσιν, σεῦ ἐπηβόλοις. mihi vulgata ἐπήβολος genuina videtur, quamvis vox per α ſcripta legatur in Cod. Vat. *Br.* Ed. σεῦ ἐπαβόλοις.

3. Θαρσεῦσ'] In Vatic. Codice ſcribitur Θαρσοῖσ'. Ex apographo quodam Aldino, quod invenit *Brunckius*, hic repoſuit ὑμάρτη, pro ὁμάρτει· cenſuitque cum *Perizonio*, nomen Νείλεω ſcribendum Νήλεω.

4. Ὑφ' ἁπαλῶ] Iſta certe vitioſa ſunt: ὑφᾶ καλῶ corrigebat *Scaliger*; non abſurde *Wartonus*, ὑπαὶ καλῶ. quae ſuam in Ed. *Br.* recepit. — vſ. 5. Τᾶδε poſitum pro τῇδε.

9. Νικίας] Scribendum puto cum *Hemſterhuſio*, Νικία.

Pro

Καί σε τὰν ἐλέφαντ☉ πολυμόχθω γεγενημέναν,
Δῶρον Νικίεας εἰς ἀλόχω χέῤῥας ὀπάσσομεν.
Σὺν τᾷ πολλὰ μὲν ἔργ' ἐκτελέσεις ἀνδρείοις πέπλοις,
Πολλὰ δ' οἷα γυναῖκες φορέοισ' ὑδάτινα βράκη.
Δὶς γὰρ ματέρες ἀρνῶν μαλακῶς ἐν βοτάνᾳ πόκως
Πέξαιντ' αὐτοέτει, Θευγενίδ☉ γ' εἵνεκ' ἐϋσφύρω·
Οὕτως ἀνυσιεργός· φιλέει δ' ὅσσα σαόφρονες.
Οὐ γὰρ εἰς ἀκιρῶς ὐδ' ἐς ἀεργῶς μὲν ἐβολλόμαν
Ὀππάσαι σὲ δόμως, ἀμετέρας εὖσαν ἀπὸ χθονός.
Καὶ γάρ τοι πάτρις, ἂν ὤξ Ἐφύρας κτίσσε ποτ' Ἀρχίας,
Νάσω Τρινακρίας μυελὸν, ἀνδρῶν δοκίμων πόλιν.
Νῦν μὰν οἶκον ἔχοισ' ἀνέρ☉, ὃς πόλλ' ἐδάη σοφὰ
Ἀνθρώποισι νόσως φάρμακα λυγρὰς ἀπαλαλκέμεν,
Οἰκή-

Pro Νικίεας εἰς, ex Cod. Vatic. adnotatur, νικίᾳ ἄσεις.

10. Ἐκτελέσεις] Probabilis eſt coniectura *Hemſterhuſii* legentis, ἐκτελέσειν. Pro ἀνδρείοις in Ed. eſt Florent. ἀνδρείνοις.

12. Μαλακῶς — πόκως] Edidit *Winterton.* pro μαλακοὺς — πόκους.

13. Εἵνεκ'] Ita vitioſum hoc in verſu ἕνεκ' emendarunt: εἵνεκ' eſt in Ed. Florent. quod ex apographo Ald. recepit *Br.*

15. Ἐβολλόμαν] Pro ἐβαλλόμαν optime repoſuit *Toup.* ex antiqua Edit. in Florent. legitur ἐβολλάμαν. — Qui cum *Toupio* reſtituit ἐβολλόμαν, *Br. Reiskium* ſequutus, voculam μὲν recte, ni fallor, in κεν mutavit. Hoc in v. ἀκιρῶς edidit *Winterton.* ἀκιρὰς dederunt alii.

19. Ἔχοισ'] Edidit & *Wint.* pro ἔχουσ'· σοφὰ in συφὰ mutandum cenſet *Br.*

21. Ἐ-

Οἰκήσεις καλὰ. Μίλατον ἐραννὰν μετ' Ἰαόνων,
Ὡς εὐαλάκατος Θευγενὶς ἐν δαμότισιν πέλῃ,
Καί οἱ μνᾶσιν ἀεὶ τῶ Φιλαοιδῶ παρέχῃς ξένω.
Κεῖνο γάρ τις ἐρεῖ τῳ, ποτιδών σ', ἦ μεγάλα χάρις
Δώρῳ ξὺν ὀλίγῳ· πάντα δὲ τιμᾶντα τὰ πὰρ φίλων.

XXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXX

Π Α Ι Δ Ι Κ Α.

Εἰδύλλιον κθ'.

Οἶνος, ὦ φίλε παῖ, λέγεται, καὶ ἀλάθεα·
Κἄμμες χρὴ μεθύοντας ἀλαθέας ἔμμεναι.
Κἠγὼν μὲν τὰ φρενῶν ἐρέω κέατ' ἐν μυχῷ.

Οὐχ

21. Ἐραννὰν] Pro ἐρατεινὰν, quod hic verſum vitiabat, recte iam repoſuit *Wintertonus*; repertum in Ed. Flor. & in Codice Vaticano; ἐραστὴν correxerat *Scaliger*.

22. Πέλῃ] Erat in Edd. Florent. & *Wintertoni*, melius altero πέλοι.

23. Παρέχῃς] Sic omnino ſcribendum eſt, ut iam dederant *H. Stephanus* & *Wintertonus*: vitioſae ſunt lectiones, παρέχῃ σε ξένω, & παρέχῃς γε ξένω.

24. Ἐρεῖ τῳ] Pro ἐρείτω ſcripſi cum *Scaligero*, & *Brunckio*.

XXIX, vſ. 2. Κἄμμες] Ed. *Br.* κἄμμε· quocum, v. 3, κἠγὼν recepi, pro κἠγώ.

5. Ἅμισυ] Ex Cod. Vatic. poſitum fuit, pro ἥμισυ: ζοίας, pro ζωΐας ex Ed. Flor.

6. Ζῇ

Οὐχ ὅλας Φιλέειν μ' ἐθέλησθ' ἀπὸ καρδίας,
Γινώσκω· τὸ γὰρ ἅμισυ τᾶς ζοίας ἔχω,
Ζῇ τὰν σὰν ἰδέαν, τὸ δὲ λοιπὸν ἀπώλετο.
Χὤταν μὲν τὺ θέλῃς, μακάρεσσιν ἴσαν ἄγω
Ἁμέραν· ὄκκα δὲ οὐκ ἐθέλεις τὺ, μάλ' ἐν σκότῳ.
Πῶς ταῦτ' ἄρμενα, τὸν Φιλέοντ' ἀνίαις διδῶν;
Ἀλλ' εἴ μοι τὶ πίθοιο, νέος προγενεστέρῳ,
Τῷ κὴ λώϊον αὐτὸς ἔχων ἔμ' ἐπαινέσαις,
Ποίησαι καλιὰν μίαν εἰν ἑνὶ δενδρέῳ,
Ὅππα μηδὲν ἀπίξεται ἄγριον ὄρπετον.
Νῦν δὲ τῶδε μὲν ἄματος ἄλλον ἔχεις κλάδον,
Ἄλλον δ' αὔριον, ἐξ ἑτέρω δ' ἕτερον ματῇς.
Καΐ κεν σεῦ τὸ καλόν τις ἰδὼν ῥέθος αἰνέσαι,
Τῷδ' εὐθὺς πλέον ἢ τριέτης ἐγένευ Φίλος·

Τὸν

6. *Ζῇ τὰν σὰν ἰδέαν*] In aliis Edd. ſcribitur *Ζᾷ τ. σ. ἰδίαν*. *Τᾶς σᾶς ἰδέας*, quod reponendum cenſebat *Wartonus*, recepit *Brunckius*, quocum admiſi *τὺ*, v. 7, pro *σύ*. v. 10, *αἴ μοι*, pro *εἴ μοι*.

11. *Τῷ καὶ*] Paene praeferrem cum *Br*. Editionis Flor. lectionem *Τῷ κεν*. In ſeq. vſ. 12. *δενδρέῳ* recepi, pro *δενδρίῳ*.

13. *Ὄρπετον*] Revocatum fuit ex Ed. Florent. pro *ἕρπετον*.

14. *Νῦν δὲ*] Legerem, *Νῦν δ' ἐν τῷδε*.

16. *Καΐ κεν*] Hic certe rectius legitur in Ed. Flor. quam in ceteris *Καὶ μήν*. probavitque illud *Toupius*; qui corrigit etiam *αἰνέσῃ*. *Αἰ*, vel *Κ' αἰ*, hic ſcribendum viderunt etiam *Scaliger*, *Reiskius*, & *Koenius*.

18. Ἔ-

Τὸν πρᾶτον δὲ Φιλεῦντα, τριταῖον ἐθήκαο.
Ἀνδρῶν τῶν ὑπερηνορέων δοκέεις πνέειν.
Φίλει δ', ἆς κε ζώης, τὸν ὕμοιον ἔχειν ἀεί.
Αἰ γὰρ ὧδε ποιῇς, ἀγαθὸς μὲν ἀκέσεαι
Ἐξ ἀςῶν· ὁ δέ τοι ἔρος οὐ χαλεπῶς ἔχοι,
Ὃς ἀνδρῶν φρένας εὐμαρέως ὑποδάμναται,
Κἤμὲ μαλθακὸν ἐξεπόνασε σιδαρέω.
Ἀλλ' ἀπρὶξ ἀπαλῶ ςύματός σε πεδέρχομαι.

● ● ● ● ●

Ἀλλὰ πέριξ μ' ὀμνάσθην, ὅτι πέρυσιν ἦσθα νεώτερος,

Χὤτι

18. Ἐθήκαο] Vitioſae ſunt lectiones ἔθηκας, & ἔλειπες.
19 Ἀνδρῶν τῶν] Seribendum aliquando ſuſpicabar: Χλιδώντων ὑπερηνορέων δοκέεις πνέειν· quod iu ſuam Ed. recepit *Br.*
20. Ἆς κε] Pro ὥσκε vulgatum fuit ex Ed. Flor. Aeolicum etiam ὕμοιον, pro ὅμοιον. — ἆς κε probavit *Toupius*; utrumque *Brunckius*, qui ſcripſit etiam ἔχην, &, in vſ. 21, ſcribendum monuit, ἦν γὰρ ὧδε ποῆς.
22. Ἔρος] In Ed. Flor. legitur χρόνος. Ex Aldino apogr. *Br.* Ed. ὁ δέ τοί κ' Ἔρος. — In v. 24. ſcripſi σιδαρέω, pro σιδαρέου.
25. Ἀλλ' ἀπρὶξ] Editum fuit ex coniectura *Caſauboni*, ſic legentis pro Ἀλλὰ πέριξ. pro στόματος in Edit. legitur Flor. στύματος· quod admiſi cum *Br.* qui praeterea dedit: ἀλλὰ πρός γ' ἀπαλῶ στύματός σε πεδέρχομαι. — Quae ſequuntur edidit ex antiquo Codice *Caſaubonus* ad *Diogenem Laërt.*
26. Ἀλλὰ πέριξ] Haec ex verſu adhaeſiſſe praecedente vidit

Χὤτι γηραλέοι πέλομες πρὶν ἀποπτύσαι,
Καὶ ῥυσσοὶ, νεότατα δ' ἔχεν παλινάγρετον
Οὐκ ἔστι· πτέρυγας γὰρ ἐπωμαδίας φορεῖ·
Κἄμμες βραδύτεροι τὰ ποτήμενα συλλαβεῖν.
Ταῦτα χρὴ νοέοντα πέλειν ποτιμώτερον,
Καί μοι τὠραμένῳ συνερᾶν ἀδόλως σέθεν,
Ὄππως, ἀνίκα τὰν γένυν ἀνδρείαν ἔχῃς,
Ἀλλάλοισι πελώμεθ' Ἀχιλλήϊοι φίλοι.
Αἰ δὲ ταῦτά γε φέρειν ἀνέμοισιν ἐπιτρέπεις,
Ἐν θυμῷ τε λέγεις, τί με δαιμόνι' ἐνοχλεῖς,
Νῦν μὲν κὴπὶ τὰ χρύσεα μᾶλ' ἕνεκεν σέθεν
Βαίην,

vidit *Caſaubonus*, legendum ſuſpicatus: Οὐ μνάσθητι, ὅτι πέρυσ' ἦσθα νεώτερος· quo ſenſu non exputo. Intelligerem ſic ſcripta: Ὠνάθην ἔκα δὴ πέρυσ' ἦσθα νεώτερος. *Brunckius* edidit: Μνασθῆναι (Μνασθῆμεν infra praefert) δ' ὅτι πέρυσιν ἦ. ν.

27. Χὤτι] Scribendum potius, χὤτι γα — *Brunckio* placuit κὤττι.

28. Ἔχεν] Scripſi, pro ἔχειν. *Brunckius* edidit ἔχην· v. 30, συλλαβῆν· v. 31, πέλην. v. 35, φέρην.

29. Οὐκ ἔστι] Οὐκ ἔντι corrigendum cum *Br.*

33. Ὄππως] Litera ſcripſi cum *Br.* duplicata, pro Ὅπως· pro ἔχῃς in apographo *Scaligeri* ſcribitur ἔχεις.

35. Αἰ δὲ ταῦτα] Vocula ſcribendum tranſpoſita, Αἰ δέ γε —· vel, Αἰ δέ γα ταῦτα φέρειν ἀνέμοισιν ἐπιτρέπεις· ſive, ἐπιτρέποις, ut eſt in apographo *Scaligeri*. Verſu 36. cum *Br.* ſcripſi, Ἐν θυμῷ τε λέγεις· pro δέ.

37. Νῦν μὲν] Hinc eiïcienda erat vocula δή. Pro Aeolico πέδα vitioſum παῖδα olim ſcriptum erat in vſ. ſequenti.

39. Τό-

Βαθὴν, καὶ φύλακον νεκύων πέδα Κέρβερον.
Τόκα δ', οὐδὲ καλεῦντος ἐπ' αὐλείαις θύραις
Προμόλοιμι κε, παυσάμενος χαλεπῶ πόθω.

ΕΙΣ ΝΕΚΡΟΝ ΑΔΩΝΙΝ.

Εἰδύλλιον λ'.

Ἀδωνιν ἡ Κυθήρη
Ὡς εἶδε νεκρὸν ἤδη,
Στυγνὰν ἔχοντα χαίταν,
Ὠχράν τε τὰν παρειὰν,
Ἄγειν τὸν ὗν πρὸς αὐτὰν
Ἔταξε τὼς Ἔρωτας.
Οἱ δ' εὐθέως, ποτανοὶ
Πᾶσαν δραμόντες ὕλαν,
Στυγνὸν τὸν ὗν ἀνεῦρον,

Δη-

39. Τόκα] Fortaſſe primitus ſcriptum fuit Ἐκ τόκα.
40. Προμόλοιμι] Syllaba deficiens reſtitui forte poterit, ſi legatur, Σαῖς προμόλοιμί κε.
XXX, vſ. 4. Τὰν] Pro τὴν praebuit Codex Vatic. vſ. 5, αὐτὰν, & alia quaedam huius generis.

22. Κυ-

Δῆσάν τε, κἀπέδησαν.
Χὼ μὲν, βρόχῳ καθάψας,
Ἔσυρεν αἰχμάλωτον.
Ὁ δ', ἐξόπισθ' ἐλαύνων,
Ἔτυπτε τοῖσι τόξοις.
Ὁ θὴρ δ' ἔβαινε δειλῶς·
Φοβεῖτο γὰρ Κυθήρην.
Τῷ δ' εἶπεν Ἀφροδίτα,
Πάντων κάκιστε θηρῶν,
Σὺ τόνδε μηρὸν ἴψω;
Σύ μευ τὸν ἄνδρ' ἔτυψας;
Ὁ θὴρ δ' ἔλεξεν ὧδε,
Ὄμνυμί σοι, Κυθήρη,
Αὐτάν σε, καὶ τὸν ἄνδρα,
Καὶ ταῦτά μευ τὰ δεσμὰ,
Καὶ τώσδε τὼς κυναγὼς,
Τὸν ἄνδρα τὸν καλόν σευ
Οὐκ ἤθελον πατάξαι·

Ἀλλ'

22. Κυθήρη] Ed. *Br.* Κυθήρα. v. 16, Κυθήραν· ſed v. 1, Κυθήρη.
19. Ἴψω] Praeſtat alteri lectioni ἤψω; in Cod. Vatic. repertae.

T 32. Καὶ

'Αλλ' ὡς ἄγαλμ' ἐσεῖδον,
Καὶ, μὴ φέρων τὸ καῦμα,
Γυμνὸν τὸν εἶχε μηρὸν
'Εμαινόμαν φιλᾶσαι·
Καί μευ κατεσίναζε.
Τὄτως λαβοῖσα, Κύπρι,
Τὄτως κόλαζε, τέμνε,
(Τί γὰρ φέρω περισσῶς;)
'Ερωτικῶς ὀδόντας.
Αἰ δ' ὄχί σοι τάδ' ἀρκεῖ,
Καὶ ταῦτ' ἐμεῦ τὰ χείλη.
Τί γὰρ φιλεῖν ἐτόλμων;
Τὸν δ' ἠλέησε Κύπρις,
Εἶπέν τε τοῖς Ἔρωτι
Τὰ δεσμά οἱ 'πιλῦσαι.

'Εκ

32. Καί μευ κατεσίναζε] In Cod. Palatino *Salmaſius* invenit: Καί μευ σίναζε κραντήρ. Cum *Bern. Martino* forte legendum: Καί μευ ἔσινε κραντήρ. *Reiskii* coniecturam, tanquam quae ſenſum daret tolerabilem, recepit *Brunckius*, κ' αἴ μευ κατεστυγνάζευ.

33. Τούτους λαβοῦσα] Vocibus tranſpoſitis ſic iſti duo verſus in Cod. leguntur Vatic. Τούτους λαβοῦσα τέμνε, Τούτους κόλαζε, Κύπρι, ſic poſitos dedit *Br.* ſcribens λαβοῖσα. — in proximis formas quasdam cum illo Doricas admiſi.

39. Τί γὰρ φιλεῖν ἐ.] Hic verſus ex Vatic. Cod. ceteris fuit interiectus.

44. Κὰς ὕλαν] Pro vulgato Καὶ ὕλαν, quod erat in Cod. Vatic.

Ἐκ τῶδ' ἐπηκολέθει,
Κἠς ὕλαν ἐκ ἔξαινε·
Καὶ τῷ πυρὶ προσελθὼν
Ἔκαιε τὼς ἔρωτας.

Ἐκ τῆς ΒΕΡΕΝΙΚΗΣ
ἀποσπασμάτιον.

Κ' αἴ τις ἀνὴρ αἰτεῖτ' εὐαγρεσίαν τε καὶ ὄλβον,
Ἐξ ἀλὸς ᾧ ζωὴ, τὰ δὲ δίκτυα κείνῳ ἄροτρα,
Σφάζων ἀκρόνυχος ταύτῃ θεῷ ἱερὸν ἰχθὺν,
Ὃν λεῦκον καλέουσιν, ὁ γὰρ Φιαρώτατος ἄλλων,
Καί κε λίνα στήσαιτο, καὶ ἐξερύσαιτο θαλάσσας
Ἔμπλεα.

ΘΕΟ-

Vatic. Καὶ σύλαν, facile ſic in genuinam ſcripturam, Κἠς ὕλαν, mutari potuit: *Br.* edidit καὶ ῥ' ὕλαν, in notis tamen praetulit, κἠς ὕλαν.

46. Ἔρωτας] *Bern. Martinus* legit ἐρῶντας· quod probarunt *D'Orvillius*, & *Io. Luzacius*: vulgatum *Br.* tuetur.

Hoc ἐκ τῆς ἐπιγραφομένης Βερενίκης fragmentum, ab *Athenaeo* ſervatum VII. p. 284. A. emendatius exhibuerunt *Scaliger* in *Theocr.* p. 234. *Caſaubon.* L. T. p. 282. *D. Heinſ.* L. T. p. 372. & *Io. Toupius* Add. in *Theocr.* p. 408. Huic debentur in v. 1, εὐαγρεσίαν· pro, ἐπ' ἀγρωσύνην. v. 2, Ἐξ ἀλὸς ᾧ ζωὴ, pro, ἐξ ἁλὸς, ᾧ ζώει. &, v. 4, Φιαρώτατος, pro, ὁ ἱερώτατος.

ΘΕΟΚΡΙΤΟΥ

ΤΟΥ ΣΥΡΑΚΟΥΣΙΟΥ

Ἐπιγράμματα.

Τὰ ῥόδα τὰ δροσόεντα, καὶ ἡ κατάπυκνος ἐκείνα
Ἕρπυλλος κεῖται ταῖς Ἑλικωνιάσι.
Ταὶ δὲ μελάμφυλλοι δάφναι τὶν, Πύθιε Παιάν·
Δελφὶς ἐπεὶ πέτρα τοῦτό τοι ἀγλάϊσε.
Βωμὸν δ' αἱμάξει κεραὸς τράγος οὗτος ὁ μαλὸς,
Τερμίνθου τρώγων ἔσχατον ἀκρέμονα.

ΑΛΛΟ. β'.

Δάφνις ὁ λευκόχρως, ὁ καλᾷ σύριγγι μελίσδων
Βωκο-

I, 1. Κατάπυκνος] In Ed. Flor. male legitur κατάκαρπος.

4. Δελφὶς ἐπεὶ πέτρα] Corrigendum cenſuit *Toupius*, Δελφίδ' ἐπεὶ πέτραν· qui in v. ſeq. recte tuetur vocem μαλὸς, quae *album* ſignificat: *Brunckius* vulgatam v. 4. lectionem ſervandam cenſet.

II, 1. Καλᾷ σύριγγι] Mutandum non eſt cum *Wartono*.

2. Βωκολικὰς ὕμνως] Recepi cum *Br*. pro Βουκολικοὺς ὕμνους.

3. Τὼς

Βωκολικῶς ὕμνως, ἄνθετο Πανὶ τάδε.
Τὼς τρητὼς δόνακας, τὸ λαγωβόλον, ὀξὺν ἄκοντα,
Νεβρίδα, τὰν πήραν, ᾇ ποκ' ἐμαλοφόρει.

ΑΛΛΟ. γ'.

Εὕδεις φυλλοστρῶτι πέδῳ, Δάφνι, σῶμα κεκμακὸς
Ἀμπαύων· στάλικες δ' ἀρτιπαγεῖς ἀν' ὄρη.
Ἀγρεύει δέ τυ Πὰν, καὶ ὁ τὸν κροκόεντα Πρίηπος
Κισσὸν ἐφ' ἱμερτῷ κρατὶ καθαπτόμενος,
Ἄντρον ἔσω στείχοντες ὁμόῤῥοθοι. ἀλλὰ τὺ φεῦγε,
Φεῦγε μεθεὶς ὕπνω κῶμα καταγρόμενον.

ΑΛΛΟ. δ'.

Τήναν τὰν λαύραν τῶς αἱ δρύες, αἰπόλε, κάμψας,
Σύκινον εὑρήσεις ἀρτιγλυφὲς ξόανον,
Τρισκελὲς, αὐτόφλοιον, ἀνέατον· ἀλλὰ φάλητι
Παι-

3. Τὰς τρητὼς δόνακας] Sic emendantis *Salmaſii* correctionem admiſi cum *Br.* pro vulgatis, Τοὺς τρισσοὺς δ.

4. Τὰν πήραν] Poſitum pro τὴν π. *Br.* Ed. καὶ πήραν.

III, 6. Καταγρόμενον] Καταγρόμενος placuit *Brodaeo*, & *Heinſio*: *Toupio* primum viſum ſuit legendum κατεγρόμενος· poſtea καταρχόμενον. mihi κατεγρόμενος genuinum videtur; *Brunckio*, καταρχόμενον.

IV, 1. Τῶς] Scribatur, an τὰς, vitioſum illud videtur.

Παιδογόνω δυνατὸν Κύπριδος ἔργα τελεῖν.
Σακὸς δ' εὖ ἱερὸς περιδέδρομεν· ἀέναον δὲ
Ῥεῖθρον ἀπὸ σπιλάδων πάντοσε τηλεθάει
Δάφναις, καὶ μύρτοισι, καὶ εὐώδει κυπαρίσσῳ,
Ἔνθα πέριξ κέχυται βοτρυόπαις ἕλικι
Ἄμπελος· εἰαρινοὶ δὲ λιγυφθόγγοισιν ἀοιδαῖς
Κόσσυφοι ἀχεῦσιν ποικιλότραυλα μέλη·
Ξουθαὶ ἀηδονίδες μινυρίσμασιν ἀνταχεῦσι,
Μέλπουσαι στόμασιν τὰν μελίγηρυν ὄπα.
Ἕζεο δὴ τηνεὶ, καὶ τῷ χαρίεντι Πριήπῳ
Εὔχε' ἀποστέρξαι τοὺς Δάφνιδός με πόθους.
Κεὐθὺς ἐπιῤῥέξειν χίμαρον καλόν. ἢν δ' ἀνανεύσῃ,
Τοῦδε τυχὼν, ἐθέλω τρισσὰ θύη τελέσαι·
Ῥέξω γὰρ δαμάλαν, λάσιον τράγον, ἄρνα τὸν ἴσχω.

Σακί-

5. *Σακὸς δ' εὖ ἱερὸς*] Omnino ſervandum arbitror: *Salmaſio* Codicis lectio placuit: *Ἕρκος δ' εὖ ἱερὸν περιδέδρομεν·* in Ed. Flor. legitur: *Κᾶπος δὲ σκιερός.* *Toupio* ſcribendum videbatur *Σακὸς δ' εὔϊερος.* quod adprobat *Brunckius.*

8. *Βοτρυόπαις*] Male tentatur a *Reiskio.*

11. *Ἀνταχεῦσι*] Poſitum fuit ex emendatione *Scaligeri*, quam probat *Toupius*, pro vulgato *ἀντιαχεῦσι.* In v. ſeq. *στόμασιν* iam dederat *Wintertonus.* v. 13, Ed. *Br.* *ἕσδεο.*

15. *Ἢν δ' ἀνανεύσῃ*] Qui ſenſum erodavit epigrammatis, *D. Heinſ.* ſcribendum cenſebat: *Κεὐθὺς ἐπιῤῥέξειν χιμαρὸν καλὸν, ἢν κατανεύσῃ.* Praeferrem *ἐπινεύσῃ.* quod in hoc v. legitur in Scholiis ad Antholog.

16. Τρισ-

Σακίταν. αἰὶ δ' εὐμενέως ὁ θεός.

ΑΛΛΟ. έ.

Λῆς, ποτὶ τᾶν νυμφᾶν, διδύμοις αὐλοῖσιν ἀεῖσαι
'Αδύ τι μοί; κἠγὼν πακτίδ' ἀειράμενος
'Αρξεῦμαί τι κρέκειν· ὁ δὲ βωκόλος ἄμμιγα θέλξει
Δάφνις, καροδέτῳ πνεύματι μελπόμενος.
'Εγγὺς δὲ στάντες λασίας δρυὸς ἄντρου ὄπισθεν,
Πᾶνα τὸν αἰγιβάταν ὀρφανίσωμες ὕπνου.

ΑΛΛΟ. ς'.

'Α δείλαιε τὺ Θύρσι· τί τὸ πλέον, εἰ κατατάξεις
Δάκρυσι διγλήνους ὦπας ὀδυρόμενος;
Οἴχεται ἁ χίμαρος τὸ καλὸν τέκος, οἴχετ' ἐς ἅδαν·

Τρα-

16. Τρισσὰ θύη] Recte ſe habent: ex Ed. Rom. repetitum τρισσοθύην exhibent Edd. *R.* & *Br.*

V, 2. Κἠγὼν] Male mutavit *D'Orvillius* in κἀγὼ, &, in v. 3, 'Αρξεῦμαι in Ταξεῦμαι. vulgatum 'Αρξεῦμαι optime tuetur *Toupius.*

3. Βωκόλος] Receptum pro βουκόλος· &, v. 4, καροδέτῳ· ut in MS. repertum fuit a *D'Orvillio*, pro κηροδέτῳ.

5. Λασίας δρυὸς] Cur tandem a *D'Orvillio* mutatum ſit in λασιαύχενος, cauſam non exputo.

6. Αἰγιβάταν ὀρφανίσωμες] Pro vulgatis, αἰγιβόταν ὀρφανίσωμεν, recepi, ſic a *D'Orvillio* ex Codice probabiliter ſcripta: αἰγιβάταν *H. Stephanus* iam probaverat.

Τραχὺς γὰρ χαλαῖς ἀμφεπίαξε λύκος·
Αἱ δὲ κύνες κλαγγεῦντι· τί τὸ πλέον, ἁνίκα τήνας
'Οςέον οὐδὲ τέφρα λείπεται οἰχομένας;

Εἰς ἄγαλμα ἈΣΚΛΗΠΙΟΥ. ζ'.

Ἦλθε καὶ ἐς Μίλητον ὁ τοῦ Παιήονος υἱὸς,
'Ιητῆρι νόσων ἀνδρὶ συνεσσόμενος
Νικίᾳ· ὅς μιν ἐπ' ἦμαρ ἀεὶ θυέεσσιν ἱκνεῖται,
Καὶ τόδ' ἀπ' εὐώδους γλύψατ' ἄγαλμα κέδρου,
'Ηετίωνι χάριν γλαφυρᾶς χερὸς ἄκρον ὑποςὰς
Μισθόν. ὁ δ' εἰς ἔργον πᾶσαν ἀφῆκε τέχνην.

Ἐπιτάφιον ΟΡΘΩΝΟΣ. η'.

Ξεῖνε, Συρηκόσιός τοι ἀνὴρ τόδ' ἐφίεται "Ορθων,
Χειμερίης μεθύων μηδαμὰ νυκτὸς ἴοις.
Καὶ γὰρ ἐγὼ τοιοῦτον ἔχω πότμον· ἀντὶ δὲ πολλᾶς

Πα-

VI, 6. 'Οστέον οὐδὲ τέφρα] Quod *Reiskio* venit in mentem, ſcribendum, 'Οστέων οὐδὲ τέφρα, *Br.* recepit.

VIII. Ξεῖνε] In Codice MS. teſte *Hemſterhuſio*, hoc epigr. *Leonidae* nomen praefert; atque idcirco, in Theocriteis omiſſum, inter epigr. *Leonidae Tarentini* relatum fuit a *Brunckio.* *Hemſterhuſius* has exhibet a vulgatis diverſas lectiones: Ξ. Συρακόσιος π. ἀ. τ. ἐ. "Ονθων, Χειμερίας μ. μ. ν. ἴ. Κ. γ. ἐ. τ. ἐ. μόρον, ἀντὶ δὲ Φίλας. — Vocem, v. 3, πολλᾶς, quam ſervandam putabat *Toupius*, variis modis ten-

Πατρίδος ὀθνείην κεῖμαι ἐφεσσάμενος.

ΑΛΛΟ. θ′.

Ἄνθρωπε, ζωῆς περιφείδεο, μηδὲ παρ' ὥρην
Ναυτίλος ἴσθ', ὡς ἔστ' οὐ πολὺς ἀνδρὶ βίος.
Δείλαιε Κλεόνικε, σὺ δ' εἰς λιπαρὴν Θάσον ἐλθεῖν
Ἠπείγευ, κοίλης ἔμπορος ἐκ Συρίης.
Ἔμπορος, ὦ Κλεόνικε, δύσιν δ' ὑπὸ Πλειάδος αὐτὴν
Ποντοπορῶν αὐτῇ Πλειάδι συγκατέδυς.

Εἰς ἄγαλμα Μουσῶν. ι′.

Ὑμῖν τοῦτο, θεαὶ, κεχαρισμένον ἐννέα πάσαις
Τὤγαλμα Ξενοκλῆς θῆκε τὸ μαρμάρινον
Μουσικός. οὐχ ἑτέρως τις ἐρεῖ. σοφίῃ δ' ἐπὶ τῇδε
Αἶνον ἔχων, Μουσέων οὐκ ἐπιλανθάνεται.

Ἐπι-

tentarunt *H. Steph. D. Heinſ. Reiskius*: mihi vulgata lectio non displicet.

IX. Ἄνθρωπε] Duo tantum verſus proſtabant: reliquos quatuor ex Cod. MS. Antholog. primus edidit *Io. Georg. Graevius*; ultimum quidem minus emendate: ſed huius veram ſcripturam, hic a me exhibitam, ex ſcripto Cod. partim, dedit *Io. Pierſonus*: verſum ſecundum, vocula inſerta, ſic *Toupius* emendavit; *Brunckius* edidit: *ναυτίλος, ἔστι καὶ ὡς οὐ π. ἀ. β.*

Ἐπιτάφιον ΕΥΣΘΕΝΟΥΣ τοῦ Φυσιογνώμονος. ιά.

Εὐσθένεος τὸ μνᾶμα· Φυσιγνώμων ὁ σοφιστὴς,
Δεινὸς ἀπ' ὀφθαλμοῦ ϗ τὸ νόημα μαθεῖν.
Εὖ μιν ἔθαψαν ἑταῖροι ἐπὶ ξείνης ξένον ὄντα·
Χ' ὑμνοθέτης αὐτοῖς δαιμονίως φίλος ἦς·
Πάντων ὧν ἐπέοικεν ἔχει τεθναὼς ὁ σοφιστὴς,
Καίπερ ἄκικις ἐὼν, εἶχ' ἄρα κηδεμόνας.

Εἰς τρίποδα τῷ Διονύσῳ, ἀπὸ Δημοτέλους. ιβ'.

Δαμοτέλης ὁ χορηγὸς, ὁ τὸν τρίποδ', ὦ Διόνυσε,
Καί σε τὸν ἥδιστον θεῶν μακάρων ἀναθεὶς,
Μέτριος ἦν ἐν παισί· χορῷ δ' ἐκτήσατο νίκην
Ἀνδρῶν, ϗ τὸ καλὸν ϗ τὸ προσῆκον ὁρῶν.

Εἰς

XI, 4. Χ' ὑμνοθέτης] Recte ſic *Toupius* ſcripſit pro Χ' ὑμνοθέτης· &, pro ἦν, ἧς, ut erat in Ed. Rom. abſurda ſunt *Reiskii* commenta.

5. Πάντων] Cum *Aurato* legunt *H. Steph. Toupius*, & *Brunckius*, Πάντων, ὧν ἐπέοικε, τύχεν· *Wartono* venit in mentem: Πάντ' ὧν, ὡς ἐπέοικεν, ἔχει.

6. Ἄκικις] *Heinſii* ἄοικος legentis, a *Toupio* probata, mihi

Εἰς ἄγαλμα τῆς οὐρανίας Ἀφροδίτης. ιγʹ.

Ἡ Κύπρις οὐ πάνδημος· ἱλάσκεο τὴν θεὸν εἰπὼν
Οὐρανίαν, ἁγνᾶς ἄνθεμα Χρυσογόνας
Οἴκῳ ἐν Ἀμφικλέους, ᾧ καὶ τέκνα καὶ βίον εἶχε
Ξυνόν· ἀεὶ δέ σφιν λώϊον εἰς ἔτος ἦν
Ἐκ σέθεν ἀρχομένοις, ὦ πότνια· κηδόμενοι γὰρ
Ἀθανάτων αὐτοὶ πλεῖον ἔχουσι βροτοί.

Ἐπιτάφιον Εὐρυμέδοντος. ιδʹ.

Νήπιον υἱὸν ἔλειπες, ἐν ἁλικίᾳ δὲ καὶ αὐτὸς,
Εὐρύμεδον, τύμβου τοῦδε θανὼν ἔτυχες.
Σοὶ μὲν ἕδρα θείοισι μετ᾽ ἀνδράσι· τὸν δὲ πολῖται
Τιμασεῦντι, πατρὸς μνώμενοι ὡς ἀγαθοῦ.

mihi quoque placet conjectura, & a *Br.* fuit in hunc vſ. recepta.

XII, 1. Δαμοτέλης] Genuina nominis ſcriptura videtur; alteram, Δαμομέλης, male probavit *Reiskius.*

2. Πασὶ] Pro πᾶσι recte revocavit *Reiskius* ex Edit. Rom. prout in Antholog. fuit vulgatum.

XIII, 1. Ἡ Κύπρις] Ed. *Br.* ἁ Κ. & τὰν θεόν· formam ille reliquit πάνδημος· v. 3. ſcripſit ἔσχε· v. 4, ἧς.

Εἰς τὸ αὐτό. ιέ.

Γνώσομαι εἴτι νέμεις ἀγαθοῖς πλέον, ἢ καὶ ὁ δειλὸς
 Ἐκ σέθεν ὡσαύτως ἶσον, ὁδοιπόρ᾽, ἔχει.
Χαιρέτω οὗτος ὁ τύμβος, ἐρεῖς· ἐπεὶ Εὐρυμέδοντος
 Κεῖται τῆς ἱερῆς κοῦφος ὑπὲρ κεφαλῆς.

Εἰς Ἀνακρέοντος ἀνδριάντα. ιϛʹ.

Θᾶσαι τὸν ἀνδριάντα τοῦτον, ὦ ξένε,
 Σπουδᾷ· καὶ λέγ᾽, ἐπὰν ἐς οἶκον ἔνθῃς,
Ἀνακρέοντος εἰκόν᾽ εἶδον ἐν Τέῳ,
 Τῶν πρόσθ᾽ εἴτι περισσὸν ᾠδοποιῶν·
Προσθεὶς δὲ χὤτι τοῖς νέοισιν ἅδετο,
 Ἐρεῖς ἀτρεκέως ὅλον τὸν ἄνδρα.

Εἰς

XV, 1. Γνώσομαι] Hoc epigramma partem praecedentis putabat *Reiskius*; diverſa eſſe, uni olim tumulo inſcripta, *Brunckius*.

XVI, 4. Εἴ τι] Male tentatum a *Baxtero* vere monuit *Wartonus*.

XVII, 4, Τῶν] Cum illud ſaepenumero recurrat, fruſtra Τεῖν ſcribebat *Salmaſius*.

5. Τοὶ Συρακόσσαις ἐνίδρυνται Πελωρεῖς τᾷ π.] Sic *Scaliger* & *Toupius* optime emendarunt ante vulgata: Τὸν Συρακόσσαις ἐνί-

Εἰς Ἐπίχαρμον. ιζ΄.

Ἅ τε φωνὰ Δώριος· χὡ'νὴρ, ὁ τὰν κωμῳδίαν
Εὑρὼν, Ἐπίχαρμος.
Ὦ Βάκχε, χάλκεόν νιν ἀντ' ἀλαθινοῦ
Τὶν ὧδ' ἀνέθηκαν.
Τοὶ Συρακόσσαις ἐνίδρυνται Πελωρεῖς τᾷ πόλει,
Οἷ' ἀνδρὶ πολίτᾳ.
(Σωρὸν γὰρ εἶχε χρημάτων) μεμναμένοι
Τελεῖν ἐπίχειρα.
Πολλὰ γὰρ ποτ τὰν ζωὰν τοῖς παισὶν εἶπε χρήσιμα·
Μεγάλα χάρις αὐτῷ.

Ἐπιτάφιον Κλείτας, τροφοῦ Μηδείου. ιή.

Ὁ μικκὸς τόδ' ἔτευξε τᾷ Θρείσσᾳ
Μήδειος τὸ μνᾶμ' ἐπὶ τᾷ ὁδῷ, κἠπέγραψε Κλείτας.

Ἑξεῖ

ἐνίδρυνται πελωριστᾷ πόλει· *Thomas Tyrwhittius* legendum cenſuit, πεδωριστᾷ· quod poſitum fuiſſet pro μετεωριστᾷ. — Haec minus feliciter tentabat ad *Solinum Salmaſius*; qui in ſeq. v. Οἷ' ἀνδρὶ, fruſtra etiam mutabat in Ὡς ἀνδρί.

7. Μεμναμένοι] Hoc quoque *Scaligero* debetur, & *Toupio*, pro μεμναμένοις. —— In v. 8. ſcribi quoque voluit *Toupius*, Πολλὰ καὶ π. quod *Br.* recepit: me quidem γὰρ, ſuo loco relictum, non offendit.

XVIII,

Ἑξεῖ τὰν χάριν ἁ γυνὰ ἀντὶ τήνων,
Ὧν τὸν κῶρον ἔθρεψε. τί μήν; ἔτι χρησίμα καλεῖται.

Εἰς ΑΡΧΙΛΟΧΟΝ. ιθ΄.

Ἀρχίλοχον καὶ στᾶθι καὶ εἴσιδε τὸν πάλαι ποιητὰν
Τὸν τῶν ἰάμβων, οὗ τὸ μυρίον κλέος
Διῆλθε κἠπὶ νύκτα καὶ πρὸς ἀῶ.
Ἦ ῥά μιν αἱ Μοῦσαι καὶ ὁ Δάλιος ἠγάπευν Ἀπόλλων·
Ὡς ἐμμελής τ' ἔγεντο κἠπιδέξιος
Ἐπεά τε ποιεῖν, πρὸς λύραν τ' ἀείδειν.

ΕΙΣ ΑΝΔΡΙΑΝΤΑ ΠΕΙΣΑΝΔΡΟΥ

τοῦ τὴν Ἡράκλειαν ποιήσαντος. κ΄.

Τὸν τοῦ Ζανὸς ὅδ' ὔμμιν υἱὸν ἀνὴρ,
Τὸν λεοντομάχαν, τὸν ὀξύχειρα,

Πρῶ-

XVIII, 3. Τὰν χάριν ἁ γυνά] Formas cum *Br.* Doricas dedi pro vulgatis; & mox κῶρον & χρησίμα.

4. Ἔθρεψε, τί μήν;] Optime ſic *Toupius* correxit literas ante male diſtractas, ἔθρεψ' ἔτι μὴν ἑ. χ. κ.

XX, 1. Ὕμμιν] Pro ὑμῖν recte iam vulgaverat *Wintertonus*: praterea hoc in verſu ὡ'νὴρ ſcribi malim, quam ἀνήρ.

4. Ὡ 'κ Καμείρου] *Scaliger* & *Caſaubonus* recte iam emendaverant pro ὢκ Καμερίου.

XXI, 4. Κἂν θέλῃς ἀπόβριξον] Horum verborum ſedes cum

Πρῶτος τῶν ἐπάνωθε μουσοποιῶν
Πείσανδρος ξυνέγραψεν ὠ 'κ Καμείρου,
Χὤσους ἐξεπόνασεν εἶπ' ἀέθλους.
Τοῦτον δ' αὐτὸν ὁ δᾶμος (ὡς σάφ' εἰδῇς)
Ἔστασ' ἐνθάδε, χάλκεον ποιήσας
Πολλοῖς μασὶν ὄπισθε κἠνιαυτοῖς.

Εἰς ΙΠΠΩΝΑΚΤΑ. κα΄.

Ὁ μουσοποιὸς ἐνθάδ' Ἱππώναξ κεῖται.
Εἰ μὲν πονηρὸς, μὴ ποτέρχευ τῷ τύμβῳ·
Εἰ δ' ἐσσὶ κρήγυός τε κὴ παρὰ χρηστῶν,
Θαρσέων καθίζευ, κἂν θέλῃς, ἀπόβριξον.

Τοῦ αὐτοῦ εἰς τὴν ἑαυτοῦ βίβλον. κβ΄.

Ἄλλος ὁ Χῖος· ἐγὼ δὲ Θεόκριτος ὃς τάδ' ἔγραψα,

Εἷς

cum *Henr. Stephano* omnino non eſt immutanda, quem prava ſcriptio ſecundi verſus fefellit, quo τύμβῳ recte fuit repoſitum, pro τάφῳ.

XXII.] Hoc epigramma, ut *Artemidori* Grammatici, *Theocriti* carminibus *Brunckius* etiam praefixit; huius loco ceteris epigrammatibus aliud ſubiecit, in Cod. Vatic. *Theocrito* adſcriptum, quod mihi non videtur Theocriteum.

1. Ὃς τάδ' ἔγραψα] Sic cum *Toupio* ſcribendum erat pro ὃς τάδε γράψα.

2. Συ-

Εἷς ἀπὸ τῶν πολλῶν εἰμὶ Συρηκόσιος,
Υἱὸς Πραξαγόραο περικλειτῆς τε Φιλίννης·
Μοῦσαν δ' ὀθνείην οὔποτ' ἐφελκυσάμην.

2. Συρηκόσιος] Cum in tribus Codd. Vatic. *Συρακούσιον*; in uno legeretur *Συρακούσιος*, pro vulgato *Συρηκοσίων*, ſcribere malui Συρηκόσιος.

3. Φιλίννης] Legitimam nominis formam cum *Toupio* reſtitui, pro vulgata Φιλίνης. In ultimo verſu Codex exhibet Vaticanus, *οὔ τιν' ἐπεκτησάμην.*

ΒΙΩΝΟΣ

ΤΟΥ ΣΜΥΡΝΑΙΟΥ

ΒΟΥΚΟΛΙΚΑ.

Digitized by Google

Digitized by Google

ΒΙΩΝΟΣ

ΤΟΥ ΣΜΥΡΝΑΙΟΥ

ΒΟΥΚΟΛΙΚΑ.

ΕΠΙΤΑΦΙΟΣ ΑΔΩΝΙΔΟΣ.

Εἰδύλλιον α΄.

Αἰάζω τὸν Ἄδωνιν· ἀπώλετο καλὸς Ἄδωνις.
Ὤλετο καλὸς Ἄδωνις, ἐπαιάζουσιν Ἔρωτες.
Μηκέτι πορφυρέοις ἐνὶ φάρεσι, Κύπρι, κάθευδε·
Ἔγρεο δειλαία κυανοστόλε, καὶ πλατάγησον
Στάθεα, καὶ λέγε πᾶσιν, ἀπώλετο καλὸς Ἄδωνις.
Αἰάζω τὸν Ἄδωνιν· ἐπαιάζουσιν Ἔρωτες.
Κεῖται καλὸς Ἄδωνις ἐπ' ὤρεσι, μηρὸν ὀδόντι

Λεύ-

ΕΠΙΤΑΦΙΟΣ ΑΔΩΝΙΔΟΣ] Inter carmina *Theocriti* hoc olim editum, ſub nomine *Bionis* primus vulgavit *Henr. Stephanus*.

vſ. 5. Λέγε πᾶσιν] Legendum coniecit *Waſſenbergius*, λέγε παισὶν, *Cupidinibus*: *Petro Fonteinio* placebat, λίγα βῶσον.

7. Μηρὸν ὀδόντι] Eleganter corrigit *Ioann. Ruardi*, — μηρὸν Ἄδωνις Λευκῷ λευκὸν ὀδόντι τυπείς.. *Adonidis* nomen hic perplacet repetitum. —— Vox Λευκῷ ab *Heskino* non debuerat tentari.

Λευκῷ λευκὸν ὀδόντι τυπεὶς, καὶ Κύπριν ἀνιῇ
Λεπτὸν ἀποψύχων· τὸ δέ οἱ μέλαν εἴβεται αἷμα
Χιονέας κατὰ σαρκός· ὑπ' ὀφρύσι δ' ὄμματα ναρκῇ,
Καὶ τὸ ῥόδον φεύγει τῶ χείλεος· ἀμφὶ δὲ τήνῳ
Θνάσκει καὶ τὸ φίλαμα, τὸ μήποτε Κύπρις ἀφήσει.
Κύπριδι μὲν τὸ φίλαμα καὶ οὐ ζώοντος ἀρέσκει,
Ἀλλ' οὐκ οἶδεν Ἄδωνις ὅ μιν θνάσκοντ' ἐφίλασεν.
Αἰάζω τὸν Ἄδωνιν· ἐπαιάζουσιν Ἔρωτες.
Ἄγριον, ἄγριον ἕλκος ἔχει κατὰ μηρὸν Ἄδωνις·
Μεῖζον δ' ἁ Κυθέρεια φέρει ποτικάρδιον ἕλκος.
Κεῖνον μὲν περὶ παῖδα φίλοι κύνες ὠρύσαντο,
Καὶ νύμφαι κλαίουσιν Ὀρειάδες. ἁ δ' Ἀφροδίτα,

Λυσα-

10. Ναρκῇ] Inuſitatae formae ναρκεῖ, Doricam ex Ed. Flor. & MS. Pariſ. ſubſtitui, probatam ab *Iſ. Voſſio*, & *Brunckio.*

11. Τῶ χείλεος] Hic, ut multo ſuavius, praetuli alteri formae Doricae χείλευς. χείλεος etiam probarunt *Vulcanius*, *Heskinus*, & *Brunckius.*

12. Ἀφήσει] Miror cur legi voluerit *Brodaeus* ἀποίσῃ. *Auferet*, *rapiet* dicitur ἀποίσεται, vel ἀποίσει. quorum hoc eſt in Edd. Ald. & Iuntae. Ex MS. Reg. Pariſ. ἀπησεῖ edidit *Brunckius.*

14. Οὐκ οἶδεν] Ex Cod. MS. protulit *Fulv. Vrſinus*; quod merito alteri, οὐκ εἶδεν, fuit praelatum, etiam a *Brunckio*, qui in vſ. 13. edidit ἀρέσκῃ.

18. Ὠρύσαντο] In Ed. Flor. legitur, ὠδύραντο· (in Aldi Veneta, ὀδύραντο.) Vtrum poſuerit *Bion*, dubitari poteſt. — Κεῖνον hoc in vſ. in τῆνον *Brunckius* mutavit: Κα-

λὸν

Λυσαμένα πλοκαμῖδας, ἀνὰ δρυμὼς ἀλάληται
Πενθαλέα, νήπλεκτος, ἀσάνδαλος· αἱ δὲ βάτοι νιν
Ἐρχομέναν κείροντι, καὶ ἱερὸν αἷμα δρέπονται.
Ὀξὺ δὲ κωκύοισα δι' ἄγκεα μακρὰ φορεῖται,
Ἀσσύριον βοόωσα πόσιν, καὶ παῖδα καλεῦσα.
Ἀμφὶ δέ μιν μέλαν αἷμα παρ' ὀμφαλὸν ᾐωρεῖτο,
Στάθεα δ' ἐκ μηρῶν φοινίσσετο· οἱ δ' ὑπομαζοὶ
Χιόνεοι τὸ πάροιθεν Ἀδώνιδι πορφύροντο.
Αἲ αἲ τὰν Κυθέρειαν, ἐπαιάζουσιν Ἔρωτες.
Ὤλεσε τὸν καλὸν ἄνδρα, συνώλεσεν ἱερὸν εἶδος.
Κύπριδι μὲν καλὸν εἶδος, ὅτε ζώεσκεν Ἄδωνις,
Κάτθανε δ' ἁ μορφὰ σὺν Ἀδώνιδι Κύπριδος, αἲ αἲ.
Ὤρεα

λὸν placebat *Io. Ruardi.*

20. Δρυμὼς] Poſui cum *Br.* pro δρυμοὺς, in Cod. MS. repertum a *D'Orvillio.*

21. Νήπλεκτος] A *Brunckio* reſtitutum, νήπεκτος, a me iam olim fuit probatum.

22. Ἐρχομέναν κείροντι] Ex Codd. fuit a *D'Orvillio* prolatum, pro vulgato τείροντι. κείροντι praebent etiam Edd. Ald. & Flor. & κείρουσι legitur in Cod. Reg. Pariſ. — Pro Ἐρχομέναν corrigendum Σπερχομέναν ſuſpicatur *D. Ruhnkenius.*

23. Κωκύοισα] *Br.* Ed. κωκύοισα.

26. Ἐκ μηρῶν] Nonnemini hic μηρῶ videbatur praeferendum: ego vulgatam ſervarem.

29. Τὸν καλὸν ἄνδρα] Nihil habebat cauſae *C. Barthius*, cur legi voluerit σὸν καλὸν ἄνδρα.

30. Ὅτε] *Brunckius* edidit, ὄκα.

 33. Κλαί-

Ὤρεα πάντα λέγοντι, κ᾽ αἱ δρύες, Αἲ τὸν Ἄδωνιν.
Καὶ ποταμοὶ κλαίοντι τὰ πένθεα τᾶς Ἀφροδίτας,
Καὶ παγαὶ τὸν Ἄδωνιν ἐν ὤρεσι δακρύοντι,
Ἄνθεα δ᾽ ἐξ ὀδύνας ἐρυθαίνεται· ἁ δὲ Κυθήρα
Πάντας ἀνὰ κναμὼς κ᾽ ἀνὰ πτόλιν οἰκτρὸν ἀείδει.
Αἲ αἲ τὰν Κυθέρειαν, ἀπώλετο καλὸς Ἄδωνις.
Ἀχὼ δ᾽ ἀντεβόασεν, ἀπώλετο καλὸς Ἄδωνις.
Κύπριδος αἰνὸν ἔρωτα τίς οὐκ ἔκλαυσεν ἄν; αἲ αἲ.
Ὡς ἴδεν, ὡς ἐνόησεν Ἀδώνιδος ἄσχετον ἕλκος,
Ὡς ἴδε φοίνιον αἷμα μαραινομένῳ περὶ μηρῷ,
Πάχεας ἀμπετάσασα, κινύρετο, μεῖνον Ἄδωνι
Δύσποτμε, μεῖνον Ἄδωνι, πανύςατον ὥς σε κιχείω,

Ὡς

33. Κλαίοντι] Cum in hoc ipſo carmine ſimilia legantur, illud cum *Br.* recepi pro forma vulgari κλαίουσι.

35. Ἐρυθαίνεται] Vt ſuavius ex Ed. Flor. recepi, pro ἐρυθραίνεται· &, pro Κυθήρη, Κυθήρα.

36. Πάντας ἀνὰ κναμὼς καὶ ἀνὰ πτόλιν οἰκτρὸν ἀείδει.] Iſta ſic vitioſe ſcripta leguntur in Ed. Ald. II. ἀνακναμῶσ᾽ ἀνάπαλιν ἀπό ἀείδει. —— In his πᾶσαν πόλιν praeferebat *Waſſenbergius*. *Ruhnkenius* legendum ſuſpicatur: Πάντας ἀνὰ κναμὼς κυανοστόλος οἰκτρὸν ἀείδει. ultimum in ἀΰτεῖ mutandum cenſet *Io. Luzacius*.

40. Ἐνόησεν] In ἐνόασεν mutavit *Brunckius*.

44. Χείλεα χείλεσι μίξω] Eleganter dictum; neque adeo μίξω in μάξω mutandum eſt, aut cum *Iſ. Voſſio* legendum, χείλεα χείλεσ᾽ ἀμύξω.

46. Ζώει] In Cod. Reg. Pariſ. & in Ald. Ed. legitur ζώη. quod *Br.* recepit.

47. Κείς] Hic etiam κῆς praetulit *Br*.

48. Πνεῦ-

Ὥς σε περιπλύξω, καὶ χείλεα χείλεσι μίξω.
Ἔγρεο τυτθὸν Ἄδωνι, τὸ δ᾽ αὖ πύματόν με φίλασον.
Τοσσοῦτόν με φίλασον, ὅσον ζώει τὸ φίλαμα·
Ἄχρις ἀπὸ ψυχῆς ἐς ἐμὸν στόμα κεὶς ἐμὸν ἧπαρ
Πνεῦμα τεὸν ῥεύσῃ, τὸ δὲ σεῦ γλυκὺ φίλτρον ἀμέλξω,
Ἐκ δὲ πίω τὸν ἔρωτα· φίλαμα δὲ τοῦτο φυλάξω
Ὡς αὐτὸν τὸν Ἄδωνιν· ἐπεὶ σύ με δύσμορε φεύγεις.
Φεύγεις μακρὸν Ἄδωνι, καὶ ἔρχεαι εἰς Ἀχέροντα
Καὶ στυγνὸν βασιλῆα καὶ ἄγριον· ἁ δὲ τάλαινα
Ζώω, καὶ θεὸς ἐμμὶ, καὶ οὐ δύναμαί σε διώκειν.
Λάμβανε Περσεφόνα τὸν ἐμὸν πόσιν, ἐσσὶ γὰρ αὐτὰ
Πολλὸν ἐμεῦ κρέσσων· τὸ δὲ πᾶν καλὸν ἐς σὲ καταῤῥεῖ.

Εἰμὶ

48. Πνεῦμα τεὸν ῥεύσῃ] *Br.* Ed. ῥευσεῖ. quod, accentu aliter poſito, legitur in Ed. Ald. & in Cod. Pariſ.

Ibid. Ἀμέλξω] Ἀμέρξω hic viro *D.* videbatur vulgato praeferendum: mihi idem verbum videtur ἀμέλγειν & ἀμέργειν pronunciatum.

51. Ἔρχεαι] Recte *Io. Pierſonus* emendaſſe videtur οἴχεαι εἰς Ἀχέροντα· quod in ſuam Ed. *Brunckius* recepit.

54. Ἐσσὶ γὰρ αὐτὰ] Hoc alteri praeſtat, quod in nonnullis eſt Edd. ἐσσὶ καὶ αὐτά. —— vſ. 55. κρέσσων poſitum fuit pro κρείσσων, etiam a *Br.*

55. Ἐς σὲ καταῤῥεῖ] *Vulcanius* ediderat ἐς σὲ καὶ Αδην· ſuam coniecturam; factam ex vitioſa lectione Ed. Flor. ἐς σε καὶ ἄρη· in Ald. legitur, τὸ δὲ πάγκαλον ἐς σὲ καὶ ἄρρει. Emendatam iam dedit *Fulv. Vrſinus*: τὸ δὲ πᾶν καλὸν ἐς σὲ καταῤῥεῖ. *Br.* edidit, ἐς τὲ καταῤῥῆ. ſed in notis monuit ſcribendum ἐς τὺ κ.

Εἰμὶ δ' ἐῶ πανάποτμος, ἔχω δ' ἀκόρεστον ἀνίην,
Καὶ κλαίω τὸν Ἄδωνιν, ὅ μοι θάνε, καὶ σὲ φοβεῦμαι.
Θνάσκεις ὦ τριπόθατε; πόθος δέ μοι ὡς ὄναρ ἔπτη.
Χήρη δ' ἁ Κυθέρεια, κενοὶ δ' ἀνὰ δώματ' Ἔρωτες.
Σοὶ δ' ἅμα κεστὸς ὄλωλε. τί γὰρ τολμηρὲ κυνάγεις;
Καλὸς ἐὼν τοσσοῦτον ἔμηνας θηρσὶ παλαίειν;
Ὧδ' ὀλοφύρατο Κύπρις· ἐπαιάζουσιν Ἔρωτες,
Αἲ αἲ τὰν Κυθέρειαν, ἀπώλετο καλὸς Ἄδωνις.
Δάκρυον ἁ Παφία τόσσον χέει, ὅσσον Ἄδωνις

Αἷμα

56. Εἰμὶ] *Br.* Ed. ἐμμὶ, &, h. v. ἄκλαν.

57. Καὶ σὲ φοβεῦμαι] *Barthius* corrigendum putabat, κοὐ σὲ φοβεῦμαι· *Koppierſius*, καὶ σὲ φοβεῖται. quod recepit in ſuam Ed. *Brunckius*: mihi vulgata commodam videntur admittere interpretationem.

58. Πόθος δέ μοι] Dudum vidi emendandum, πόσις δ' ἐμοὶ ὡς ὄναρ ἔπτη. idem reſtituit, ediditque *Brunckius*, πόσις δ' ἔμιν ὠ. ὄ. ἔ.

59. Κενοὶ δ' ἀνὰ δώματ' Ἔ.] Rectius, ni fallor, legi poterit: Κενὸν δ' ἀνὰ δῶμά γ' Ἔρωτες.

60. Τί γὰρ τολμηρὲ κυνάγεις;] Corrigo: Τί γὰρ, τολμηρὲ κυναγὲ, Κ. ἐ.

61. Τοσσοῦτον ἔμηνας] Quod alibi, hic etiam haeret vitium, emendandum ita, ut ſcribatur: τί γὰρ, τολμηρὲ κυναγὲ, Καλὸς ἐὼν τοσσοῦτο μέμηνας θηρσὶ παλαίειν; —— *Brunckius* hanc, opinor, lectionem praeferet a ſe vulgatae ἔμεινας· alterique, qua legi poſſe putabat, ἐμήναο.

64. Τόσσον χέει] Hoc, pro vulgato τόσον ἐκχέει, partim ex Codd. & ex Ed. Flor. partim ex coniectura *D'Orvillii* recepi.

65. Τὰ

Αἶμα χέει· τὰ δὲ πάντα ποτὶ χθονὶ γίγνεται ἄνθη.
Αἷμα ῥόδον τίκτει, τὰ δὲ δάκρυα τὰν ἀνεμώναν.
Αἰάζω τὸν Ἄδωνιν· ἀπώλετο καλὸς Ἄδωνις.
Μηκέτ' ἐνὶ δρυμοῖσι τὸν ἀνέρα μύρεο, Κύπρι.
Ἐςτ' ἀγαθὰ ςιβὰς, ἔςιν Ἀδώνιδι φυλλὰς ἑτοίμα·
Λέκτρον ἔχει, Κυθέρεια, τὸ σὸν τόδε νεκρὸς Ἄδωνις.
Καὶ νέκυς ὢν καλός ἐςι, καλὸς νέκυς, οἷα καθεύδων.
Κάτθεό νιν μαλακοῖς ἐνὶ φάρεσιν, οἷς ἐνίαυεν,
Τοῖς μετὰ σεῦ ἀνὰ νύκτα τὸν ἱερὸν ὕπνον ἐμόχθει,

Παγ-

65. Τὰ δὲ πάντα] Litera mutata legendum arbitror: τὰ δὲ πακτὰ (id eſt πηκτὰ, ſive πεπηγμένα) ποτὶ χθονὶ γίγνεται ἄνθη. *terrae aſſixi ſanguinis grumi Venerisque lacrymae mutantur in flores.*

68. Ἐνὶ δρυμοῖσι τὸν ἀνέρα] *Brunckius* edidit, ἐνὶ δρυμοῖς τεὸν ἀνέρα.

69. Ἐςτ' ἀγαθὰ] *Io. Luzacius* legendum coniecit, Ἐσθ' ἁπαλὰ στιβὰς, ——

70. Λέκτρον ἔχει, Κυθέρεια, τὸ σὸν τόδε] Pro ἔχει ſcribi malim ἔχοι. τὸ σὸν in τὸ μὲν mutandum cenſuit *Iſ. Voſſius.* —— λέκτρον ἔχει, Κυθέρεια, τὸ σόνγ', ἴδε, νεκρὸς Ἄδωνις· placebat *Io. Ruardi.*

72. Κάτθεό νιν] Vt legendum putabat *Waſſenbergius*, cum ſcriptum ſit in Cod. Reg. Pariſ. illud recepi pro vulgato, Κάτθεο καί. —— Pro Φάρεσιν, οἷς, in Edd. Ald. & Flor. legitur Φάρεσιν, οἱ ἐνίαυεν.

73. Τοῖς] Scribi etiam poterit, Τῷ· ſi referatur ad κλιντῆρι. —— hoc in vſ. verbum ἐμόχθει. a *Br.* mutatum in ἐμόχθη, ſicut legitur in Cod. Pariſ. *Ruhnkenio* mihique de menda ſuſpectum eſt.

Παγχρύσῳ κλιντῆρι· πόθει καὶ στυγνὸν Ἄδωνιν.
Βάλλε δ' ἐνὶ στεφάνοισι καὶ ἄνθεσι· πάντα σὺν αὐτῷ,
Ὡς τῆνος τέθνακε, καὶ ἄνθεα πάντ' ἐμαράνθη.
Ῥαῖνε δέ μιν μύρτοισιν, ἀλείφασι, ῥαῖνε μύροισι.
Ὀλλύσθω μύρα πάντα, τὸ σὸν μύρον ὤλετ' Ἄδωνις.
Κέκλιται ἁβρὸς Ἄδωνις ἐν εἵμασι πορφυρέοισιν·
Ἀμφὶ δέ μιν κλαίοντες ἀναστενάχουσιν Ἔρωτες,
Κειράμενοι χαίτας ἐπ' Ἀδώνιδι· χὡ μὲν οἰστὼς,
Ὃς δ' ἐπὶ τόξον ἔβαιν'. ὃς δ' εὔπτερον ἆγε φαρέτραν.
Χὡ μὲν ἔλυσε πέδιλον Ἀδώνιδος· ὃς δὲ λέβησι

Χρυ-

74. Πόθει καὶ στυγνὸν] Haec quoque videri poſſunt vitiata, & forte quis legi mallet: —— Παγχρύσῳ κλιντῆρι ποθεινὸν στυγνὸν Ἄδωνιν. niſi ſenſus ſit: τὰ φάρη, οἷς ἐνίαυε, ποθεῖ, ſive ποθοῦσιν Ἄδωνιν, καὶ στυγνὸν ὄντα.

75. Βάλλε δ' ἐνὶ στεφ.] Leni manu corrigit *Waſſenbergius*, Βάλλε δέ νιν στεφάνοισι, καὶ ἄνθεσι. —— Sequentia ſic emendanda ſuſpicabatur *E. H. van Eldik*: Βάλλε δ' ἐνὶ στεφάνοισι, καὶ ἄνθεσι πάσσε· σὺν αὐτῷ Χὡ κῆπος τέθνακε, καὶ ἄνθεα πάντ' ἐμαράνθη. Vulgatas literas propius accedit coniectura *Io. Luzacii* legentis: Βάλλε δ' ἐνὶ στεφάνοισι καὶ ἄνθεα πάντα· σὺν αὐτῷ, Ὡς τῆνος τέθνακε, καὶ ἄνθεα πάντ' ἐμαράνθη.

77. Ῥαῖνε δέ μιν μύρτοισιν, ἀλείφασι,] Optime corrigit *D. Ruhnkenius*: Ῥαῖνε δέ μιν Συρίοισιν ἀλείφασι. In Ed. legitur Ald. ῥαῖνεν δέ μιν μύροισιν ἀλίφασι· correctoris eſſe videtur, quod ex Cod. Reg. Pariſ. *Brunckius* edidit: ῥαῖνε δέ νιν καλοῖσιν ἀλείφασι.

82. Ὃς δ' ἐπὶ τόξον ἔβαιν'] In Ed. Flor. ſic ſcriptus verſus legitur: ὃς δ' ἐπὶ τόξον ἔκαιν', ὃς δὲ πτερόν. ὃς δὲ φαρέτρην.

83, 84. Ὃς δὲ λέβησι Χρυσείοις] Rectius legitur in Ed. Flor.

Χρυσείοις Φορέησιν ὕδωρ· ὁ δὲ μηρία λοῦει·
Ὅς δ' ὄπιθεν πτερύγεσσιν ἀναψύχει τὸν Ἄδωνιν.
Αὐτὰν τὰν Κυθέρειαν ἐπαιάζουσιν Ἔρωτες.
Ἔσβεσε λαμπάδα πᾶσαν ἐπὶ Φλιαῖς Ὑμέναιος,
Καὶ στέφος ἐξεπέτασσε γαμήλιον. οὐκ ἔτι δ' Ὑμὰν,
Ὑμὰν οὐκ ἔτ' ἀειδόμενον μέλος, ἄδεται αἲ αἴ.
Αἲ αἲ καὶ τὸν Ἄδωνιν ἔτι πλέον, ἢ Ὑμέναιος,
Αἱ Χάριτες κλαίοντι τὸν υἱέα τῶ Κινύραο,
Ὤλετο καλὸς Ἄδωνις, ἐν ἀλλήλησι λέγοισαι.
Αὐταὶ δ' ὀξὺ λέγοντι πολὺ πλέον ἢ τὺ Διώνα.

Καὶ

Flor. ὃς δὲ λέβητι Χρυσείῳ Φορέησιν ὕδωρ. — Pro λούει nollem nuper editum fuiſſet λώει.

86. Αὐτὰν τὰν Κυθέρειαν] Quod ſaepius eſt in hoc carmine, hic quoque ponendum putabat *Lennepius*: Αἲ αἲ τὰν Κυθέρειαν ἐπαιάζουσιν Ἔρωτες. idque *Brunckius* in ſuam Edit. admiſit.

88. Στέφος ἐξεπέτασσε] *Coronam reſolutam proiecit.* me quidem adeo vulgatum non offendit. a *Brunckio* receptum, ἐξεκέδασσε, placuit *Io. Pierſono*; ἐξεπάταξε, *Waſſenbergio.*— Proxima, vſ. 89, recte diſtinxit *Heskinus*.

90. Καὶ τὸν Ἄδωνιν] Καλὸν Ἄδωνιν legendum eſſe cenſet *Waſſenbergius*.

Ibid. Ἢ Ὑμέναιος] Sic ad mentem *Erneſti Gul. Higtii* reponere non dubitavi, pro αἲ Ὑμέναιον. *Adonin magis adhuc, quam Hymenaeus, plorant Charites.*

91. Τὸν υἱέα τῶ] Τὸν υἱέα τὸν Κινύραο *Vulcanius* edidit.

93. Αὐταὶ] In ſchedis ſuis correxerat *Pierſonus*: Αἲ αἲ δ' ὀξὺ λέγοντι πολὺ πλέον, ἢ τὺ Διώνα. commendat illud adiectum ὀξὺ λέγοντι· cuius loco δέξο λέγοντι eſt in Ed. Flor.

3. Καὶ

Καὶ Μοῖσαι τὸν Ἄδωνιν ἀνακλαίϋσιν Ἄδωνιν,
Καί μιν ἐπαείδϋσιν, ὁ δὲ σφίσιν ὐκ ἐπακϋει.
Οὐ μὰν ὐκ ἐθέλει, Κώρα δέ μιν ὐκ ἀπολύει.
Λῆγε γόων Κυθέρεια, τοσήμερον ἴσχεο κομμῶν·
Δεῖ σε πάλιν κλαῦσαι, πάλιν εἰς ἔτος ἄλλο δακρῦσαι.

E K

94. Καὶ Μοῖσαι] Sic recte iam edidit *Vulcanius*, pro Μοῖραι· quod ab aliis revocari non debebat: veram hic lectionem probarunt *Barthius*, *Heskinus*, *Higtius*, *Pierſonus*, & *Brunckius*.

Ibid. Ἀνακλαίουσιν Ἄδωνιν] Quod *Palmerio* venit in mentem, ne memoratu quidem dignum eſt. Placet inventum *Heskini*, haec & ſeqq. ſic legentis: Καὶ Μοῖσαι τὸν Ἄδωνιν ἀνακλαίουσιν, Ἄδωνιν Καλὸν ἐπαείδουσιν. quae ſic ſcripta *Brunckius* recepit.

95. Οὐκ ἐπακούει] Legendum potius, οὐχ ὑπακούει.

96. Οὐ μὰν οὐκ ἐθέλει,] Pro οὐ δύναται dictum putabat *Heskinus*; *Higtius* vero corrigendum, Οὐ μὰν, εἴ κ' ἐθέλοι. Vt *Brunckio*, mihi quoque placet *Koenii* correctio, Οὐ μὰν, ὄκκ' ἐθέλει, ſive potius ἐθέλοι.

Ibid.

ΕΚ ΤΩΝ ΤΟΥ ΒΙΩΝΟΣ ΛΕΙΨΑΝΑ.

Εἰδύλλ. β'.

Ἰξευτὰς ἔτι κῶρος, ἐν ἄλσεϊ δενδράεντι
Ὄρνεα θηρεύων, τὸν ἀπότροπον εἶδεν Ἔρωτα
Ἑσδόμενον πύξοιο ποτὶ κλάδον· ὡς δ' ἐνόασε,
Χαίρων ὥνεκα δὴ μέγα φαίνετο ὄρνεον αὐτῷ,
Τὼς καλάμως ἅμα πάντας ἐπ' ἀλλάλοισι συνάπτων,
Τᾷ κὴ τᾷ τὸν Ἔρωτα μετάλμενον ἀμφεδόκευεν.
Χὠ παῖς, ἀσχαλάων ἕνεχ' οἱ τέλος ὐδὲν ἀπάντη,

Τὼς

Ibid. Κώρα δέ μιν] Infelix eſt *Barthii* tentamen ſcribentis, Κώρα Κύριν οὐκ ἀπολύει.

97. Ἴσχεο κομμῶν] *Define planctuum.* Veram lectionem, dudum inventam a *Ruhnkenio*, pro vulgato κώμων reſtitui. Idem illud in mentem venit *Barthio*, & *Wakkero*.

II, 1. Ἰξευτὰς] Hi XVI verſus ex *Bionis Smyrnaei* Bucolicis ſervati proſtant in *Stobaei* Florileg. *Gesn.* p. 400. *Grotii* p. 267.

4. Μέγα φαίνετο ὄρνεον] Syllaba ſcribendum repetita: μέγα φαίνετο τὤρνεον αὐτῷ.

7. Ἀσχαλάων ἕνεχ' οἱ] Sic recte ſcriptam vocem ediderunt *Vrſinus*, *Geſnerus*, aliique: οὕνεκα, quod praebet Ed. prima *Stobaei*, fluxit ex interpretatione adiecta: eius loco ὅτι *Brunckius* edidit. — Ἀσχάλλων ſcribatur, ἀσχαλάων, an ἀσχαλόων, nihil adeo intereſt.

11. Μει-

Τὼς καλάμως ῥίψας ποτ' ἀροτρέα πρέσβυν ἵκανεν,
Ὅς νιν τάνδε τέχναν ἐδιδάξατο· καὶ λέγεν αὐτῷ,
Καί οἱ δεῖξεν Ἔρωτα καθήμενον. αὐτὰρ ὁ πρέσβυς
Μειδιόων κίνησε κάρη, καὶ ἀμείβετο παῖδα,
Φείδεο τᾶς θήρας, μηδ' ἐς τόδε τὤρνεον ἔρχευ.
Φεῦγε μακράν· κακὸν ἐντὶ τὸ θηρίον· ὄλβιος ἐσσῇ
Εἰσόκα μή μιν ἕλῃς· ἢν δ' ἀνέρος ἐς μέτρον ἔλθῃς,
Οὗτος ὁ νῦν φεύγων καὶ ἀπάλμενος, αὐτὸς ἀφ' αὐτῶ
Ἐλθὼν ἐξαπίνας, κεφαλὰν ἐπὶ σεῖο καθιξεῖ.

Εἰδύλλ. γ'.

Ἀ μεγάλα μοι Κύπρις ἔθ' ὑπνώοντι παρέστα,

Νηπία-

11. Μειδιόων] Cum *Br.* dedi, pro Μειδιάων.

12. Φείδεο τᾶς θήρας] Ex *Stobaeo Gesn.* recte dedit *Vulcanius*: ex Ed. *Trincavelli* τὰν θήραν exhibet Ed. *F. Vrſini.*

15. Ἀπάλμενος] Pro ἐπάλμενος repoſui cum *Higtio*, *Luzacio*, *Brunckio*; qui, vſ. 16, edidit ἐνθὼν, vſ. 14, ἔνθῃς.

III, 1. Ἀ μεγάλα] Hos etiam XIII verſus ut *Bionis* praebet *Stobaeus Gesn.* p. 388. *Grotii*, p. 245 in Ed. prima *Trincavelli* & in MS. Leid. adſcriptum legitur: ἐκ τῶν Βίωνος βουκολικῶν.

Ibid. Ἔθ' ὑπνώοντι] Amico cuidam meo hic in mentem venerat ἔτι χνοάοντι. Veram lectionem detexit *Io. Fred. Herelius*, in literis ad *D. R.* datis corrigens, ἔθ' ἡβώοντι.

3. Τόσον δέ μοι] Ed. *Brunckius*, τόσον δ' ἐμὶν ἔ. μι

vſ. 4,

Νηπίαχον τὸν Ἔρωτα καλᾶς ἐκ χειρὸς ἄγοισα,
Ἐς χθόνα νευστάζοντα; τόσον δέ μοι ἔφρασε μῦθον,
Μέλπειν μοι φίλε βοῦτα λαβὼν τὸν Ἔρωτα δίδασκε.
Ὣς λέγε, χ' ἁ μὲν ἀπήνθεν· ἐγὼ δ', ὅσα βωκολίασδον
Νήπιος, ὡς ἐθέλοντα μαθεῖν τὸν Ἔρωτα δίδασκον·
Ὡς εὗρεν πλαγίαυλον ὁ Πὰν, ὡς αὐλὸν Ἀθάνα,
Ὡς χέλυν Ἑρμάων, κίθαριν δ' ὡς ἁδὺς Ἀπόλλων.
Ταῦτά μιν ἐξεδίδασκον. ὁ δ' οὐκ ἐμπάζετο μύθων,
Ἀλλά μοι αὐτὸς ἄειδεν ἐρωτύλα, καί μ' ἐδίδασκε
Θνατῶν τ' ἀθανάτων τε πόθους, καὶ ματέρος ἔργα.
Κἠγὼν ἐκλαθόμαν μὲν ὅσων τὸν ἔρωτα δίδασκον,
Ὅσσα δ' ἔρως μ' ἐδίδαξεν ἐρωτύλα πάντ' ἐδιδάχθην.

Ei-

vſ. 4, *μέλπην μοι φίλε βῶτα.*

5. Ἀπήνθεν· ἐγὼ δ' ὅσα βωκολίασδον] In his *Brunckium* ſequutus, *ἐγὼν* tamen ſuo loco reliqui. Ante editum *ἀπῆλθεν·* & *βουκολίασδον·* cuius loco *βουκολιάσδων* erat in Ed. *Geſn.* & Cod. ſcripto.

6. Μαθεῖν] Ed. *Br. μαθῆν.*

8. Κίθαριν δ' ὡς] Ed. *Br. κιθάραν ὡς.*

9. Ἐμπάζετο] Ed. *Br. ἐμπάσδετο.*

10. Ἀλλά μοι] Ed. *Br. ἀλλ' ἐμὶν*, — &, pro *καί μ'*, *κἤμ'*. Cum illo vſ. 11. recepi, *Θνατῶν τ' ἀθανάτων τε πόθους*. Copula voci *θνατῶν* ſubjecta aberat ab Edd.

13. Ἐδίδαξεν] Ex *Stobaeo* MS. prodiit, hic melius vulgato *ἐδίδασκεν.*

IV, 1.

Εἰδύλλ. δʹ.

Ταὶ Μοῖσαι τὸν Ἔρωτα τὸν ἄγριον οὐ φοβέονται,
Ἐκ θυμῶ δὲ φιλεῦντι, καὶ ἐκ ποδὸς αὐτῷ ἕπονται.
Κ' ἢν μὲν ἄρα ψυχάν τις ἔχων ἀνέραστον ὀπηδῇ,
Τῆνον ὑπεκφεύγοντι, καὶ οὐκ ἐθέλοντι διδάσκειν·
Ἢν δὲ νόον τις Ἔρωτι δονεύμενος ἁδὺ μελίσδῃ,
Ἐς τῆνον μάλα πᾶσαι ἐπειγόμεναι προρέοντι.
Μάρτυς ἐγὼν ὅτι μῦθος ὅδ' ἔπλετο πᾶσιν ἀληθής·

Ἦν

IV, 1. Ταὶ Μοῖσαι] His etiam verſibus, qui ſunt in *Stobaeo Geſn.* p. 387. *Grotii* p. 241. adſcriptum in Cod. Leid. ut in Ed. Veneta: ἐκ τῶν Βίωνος βουκολικῶν.

1, 2. Οὐ φοβέονται, Ἐκ θυμῶ δὲ φιλεῦντι] Haec ad mentem meam *Brunckius* edidit, pro vulgatis, ἢ φοβέονται, Ἠκ θυμῶ φιλέοντι. *Stobaei* Floril. MS. mihi praebuit οὐ φοβέονται. In Ed. *Geſneri* repertum οὐ φοβέονται dedit & *Vrſinus*; quod recipi non debebat ab *Heskino.* — *Whitfordus* iam dederat, οὐ φοβέονται, Ἐκ θυμῶ φιλέοντι. vocula δὲ requirebatur interiecta, & verbi forma, his etiam Poëtis uſitata.

3. Ὀπηδῇ] Dubites, utrum ὀπαδῇ dederit Poëta, an ἀείδῃ. ἀείδῃ vetus eſt lectio Codicum, ab *H. Stephano* & *F. Vrſino* reperta: hinc fluxit lectio primae Ed. *Stob.* δὴ δή, & MS. Leid. δ' εἰ δή. ὀπηδεῖ dedit in ſua Ed. *Geſn.* & ſatis commodum hic videtur ὀπαδεῖ, quod *Br.* admiſit; qui vſ. 4. ſcripſit διδάσκην.

5. Ἢν δὲ νόον τις] Sic cum *Brunckio* edere non dubitavi, pro vulgato, Ἢν δὲ νόον τῷ Ἔρωτι.

7. Ἀληθής] Ed. *Br.* ἀλαθής.

8. Ἀλα-

Ἦν μὲν γὰρ βροτὸν ἄλλον ἢ ἀθανάτων τινὰ μέλπω,
Βαμβαίνει μευ γλῶσσα, ϗ ὡς πάρος οὐκ ἔτ' ἀείδει·
Ἦν δ' αὖτ' ἐς τὸν Ἔρωτα ϗ ἐς Λυκίδαν τι μελίσδω,
Καὶ τόκα μοι χαίροισα διὰ στόματος ῥέει ᾠδά.

Εἰδύλλ. έ.

Οὐκ οἶδ', οὐδ' ἐπέοικεν, ἃ μὴ μάθομεν πονέεσθαι.
Εἴ μοι καλὰ πέλει τὰ μελύδρια, ϗ τάδε μοῦνα
Κῦδος ἐμοὶ θήσοντι, τά μοι πάρος ὤπασε Μοῖσα.

Εἰ

8. Ἀθανάτων] Pro ἀθάνατον, prout videram ſcribendum, ſcriptum praebuit *Stobaei* Cod. MS. — In vſ. ſeq. vitioſe olim legebatur Καμβαίνει.

— 11. Καὶ τόκα μοι χαίροισα] *Ruhnkenio* prae vulgato placet, Αὔτικα μοι. *Brunckius* edidit, καὶ τόκ' ἐμίν· qui ſervandum putat χαίροισα· cuius loco χαρίεσσα *Lennepio* videbatur aptius. — Hoc in vſ. pro ῥέει ᾠδά, in una legitur Ed. *Vrſini*, ῥέει αὐδά. quod, ſi Codices exhiberent, praeferrem.

V, 1. Οὐκ οἶδ'] In *Stobaei* Florileg. *Gesn.* p. 375. hic verſus, ut *Bionis*, ceteris praefigitur; quem ut illius dedit etiam *Grotius*: ſequentibus in Ed. *Stob.* Veneta, & in MS. Leid. praefigitur, ἐκ τῶν Βίωνος βουκολικῶν.

2. Εἴ μοι) Ed. *Br.* Αἴ μοι· qui hoc etiam in vſ. μοῦνα mutavit in μῶνα, &, vſ. 4, 5, 9. Εἰ in αἰ.

3. Κῦδος ἐμοὶ θήσοντι] Ed. *Br.* Κ. ἐμὶν θησεῦντι.

Ibid. Μοῖσα] Sic mihi quoque, pro Μοῖρα, ſcribendum videbatur cum *Pierſono*, aliisque. vulgatam lectionem tueri voluit *Heskinus*.

Εἰ δ᾽ οὐχ ἁδέα ταῦτα, τί μοι πολὺ πλήονα μοχθῆν;
Εἰ μὲν γὰρ βιότω διπλόον χρόνον ἄμμιν ἔδωκεν
Ἢ Κρονίδας, ἢ Μοῖρα πολύτροπος, ὥστ᾽ ἀνύεσθαι
Τὸν μὲν ἐς εὐφροσύναν καὶ χάρματα, τὸν δ᾽ ἐνὶ μόχθῳ,
Ἦν τάχα μοχθήσαντι ποθ᾽ ὕστερον ἐσθλὰ δέχεσθαι.
Εἰ δὲ θεοὶ κατένευσαν ἕνα χρόνον ἐς βίον ἐλθεῖν
Ἀνθρώποις, καὶ τόνδε βραχὺν καὶ μήονα πάντων,
Ἐς πόσον ἆ δειλοὶ καμάτως κ᾽ εἰς ἔργα πονεῦμες;
Ψυχὰν δ᾽ ἄχρι τίνος ποτὶ κέρδεα καὶ ποτὶ τέχνας
Βάλλομες, ἱμείροντες ἀεὶ πολὺ πλήονος ὄλβω;
Λαθόμεθ᾽ ἦ ἄρα πάντες ὅτι θνατοὶ γενόμεσθα,
Χ᾽ ὡς βραχὺν ἐκ Μοίρας λάχομεν χρόνον.

Εἰ-

4. Τί μοι πολὺ πλήονα μοχθῆν] Pro μοχθεῖν ſic ſcripſi cum *Br.* πλήονα iam dederant *Vulcanius* & *Heinſius.*
5. Ἄμμιν] *Grotius* edidit, ut uſitatius, pro ἀμίν· hic vitioſum erat ἀμῖν.
8. Ποθ᾽ ὕστερον] *Br.* Ed. πόχ᾽ ὕστερον.
9. Ἐλθεῖν] Genuinam formam ἐνθῆν hic etiam exhibuit *Br.* & , vſ. 11, κὴς monuit ſcribendum.
15. Λάχομεν χρόνον] Hunc verſum, adiecto ἐμβιοτεύειν, ſuppleri poſſe putabat *Iſ. Voſſius*; λάχομες ſcribendum, *Brunck.*
VI, 1. Εἴκρος] Ex *Stobaei* Eclogis Phyſ. MSS. in Bibl. Farneſ. hos *Bionis* verſus primus protulit *F. Vrſinus* in *Virg.* cum Gr. Script. collato, p. 2, 3. & paulo poſt eosdem edidit cum ceteris *Bionis* & *Moſchi* carminum fragmentis: Editis poſtea *Stobaeanis* iſtis Eclogis, *Gul. Canterus* eosdem exhi-

Εἰδύλλ. ϛ'.

ΚΛΕΟΔΑΜΟΣ καὶ ΜΥΡΣΩΝ.

ΚΛΕΟΔΑΜΟΣ.

Εἴαρος, ὦ Μύρσων, ἢ χείματος, ἢ φθινοπώρω,
Ἢ θέρεος, τί τοι ἁδύ; τί δὲ πλέον εὔχεαι ἐλθεῖν;
Ἢ θέρος, ἁνίκα πάντα τελείεται ὅσσα μογεῦμες;
Ἢ γλυκερὸν φθινόπωρον, ὅτ' ἀνδράσι λιμὸς ἐλαφρά;
Ἢ καὶ χεῖμα δύσεργον; ἐπεὶ καὶ χείματι πολλοὶ
Θαλπόμενοι θέλγονται ἀεργείῃ τε καὶ ὄκνῳ;
Ἢ τοι καλὸν ἔαρ πλέον εὔαδεν; εἰπὲ τί τοι φρὴν

Αἱ-

hibuit p. 18, & 19, velut ἐκ τῶν Βίωνος βουκολικῶν, prout in Codice *Sambuci* vitioſe ſcripti proſtabant: *Grotius* in Excerptis dedit p. 147, 149, partim ex MS. Pariſ. emendatos.

Ibid. Φθινοπωρου] Ed. *Br.* φθινοπώρω· &, vſ. 2, ἐνθῆν, pro ἐλθεῖν.

4. Ὅτ' ἀνδράσι λιμὸς ἐλαφρά] Cum *Cantero Grotius* edidit λιμὸς ἐλαφρός· ſed Dorice ἁ λιμὸς dicebatur, ut & in vulgari Dialecto. — ὅκ' ἀνδράσι, *Br.* Ed.

6. Θαλπόμενοι θέλγονται] Sic recte vulgavit *Vrſinus*: *Grotius* edidit, Θαλπόμενοι τέρπονται· ex coniectura corrigens vitioſa *Canteri*, θαλπόμενοι θάλποντας· huius Codex ſequentem vſ. ſui parte defectum exhibebat.

Ibid. Ἀεργείῃ] Vel ἀεργείᾳ ſcribendum; non ἀεργίῃ, vel ἀεργίᾳ. ἀεργείῃ dederunt *Canter.* & *Grotius.*

 8. Ἁ

Αἱρεῖται; λαλέειν γὰρ ἐπέτραπεν ἁ σχολὰ ἄμμιν.

ΜΥΡΣΩΝ.

Κρίνειν οὐκ ἐπέοικε θεήϊα ἔργα βροτοῖσι·
Πάντα γὰρ ἱερὰ ταῦτα καὶ ἁδέα· σεῦ δὲ ἕκατι
Ἐξερέω, Κλεόδαμε, τό μοι πέλεν ἅδιον ἄλλων.
Οὐκ ἐθέλω θέρος ἦμεν, ἐπεὶ τόκα μ' ἅλιος ὀπτῇ.
Οὐκ ἐθέλω φθινόπωρον, ἐπεὶ νόσον ὥρια τίκτει.
Οὖλον χεῖμα φέρειν, νιφετὸν κρυμώς τε φοβεῦμαι.
Εἴαρ ἐμοὶ τριπόθατον ὅλῳ λυκάβαντι παρείη,
Ἁνίκα μήτε κρύος, μήθ' ἅλιος ἄμμε βαρύνει.

Εἴαρι

8. Ἁ σχολὰ ἄμμιν] Pro ἀσχολὰν, vel, ut erat in MS. Pariſ. ἀσχολαὶ, ſic fuit emendatum ab *Vrſino*, & *Grotio*.— Pro ἡμῖν ſcripſi, more in his uſitato, ἄμμιν.

10. Ἱερὰ ταῦτα] *Lennepio* ſcribendum videbatur ὥρια ταῦτα.

Ibid. Σεῦ δὲ ἕκατι] Sic ex Codd. ediderunt *Vrſinus*, & *Grotius*, &, in vſ. 11, πέλεν ἅδιον. vitioſa dedit *Canterus*.

13. Νόσον]. Νόσος, ut edidit *Brunckius*, ſcribendum putabat *Hemſterhuſius*.

14. Νιφετὸν κρυμούς τε] Qui hoc in vſ. φέρην quoque ſcripſit, *Br.* edidit νιφετὸν (νιφετοὺς, *Vulcan.*) κρυμώς τε: ſed in notis ex Ed. *Canteri* repetitum praefert κρυμὸν. haec mihi forma videtur vitioſa.

17. Βλαστεῖ] *Brunckius* edidit βλαστῇ. quae Dorica erat in his contractis ſcribendi ratio: Βλάστῃ dederant *Canter.* & *Grotius.*

VII, 1. Ἀμφασία] Hoc etiam carminis fragm. primus edidit *Vrſinus* in *Virg.* p. 3. & paulo poſt Lyricorum fragmen-

Εἴαρι πάντα κύει, πάντ' εἴαρος ἁδέα βλαστεῖ,
Χ' ἁ νὺξ ἀνθρώποισιν ἴσα, κ' ὁμοίιος ἀώς.

ΕΙΣ ΥΑΚΙΝΘΟΝ.

ζ.

Ἀμφασία τὸν Φοῖβον ἕλεν τόσον ἄλγος ἔχοντα·
Δίζετο φάρμακα πάντα, σοφὰν δ' ἐπεμαίετο τέχναν·
Χρῖεν δ' ἀμβροσίῃ καὶ νέκταρι, χρῖεν ἅπασαν

Ὠτει-

mentis ſubiectum. melius vero ſcriptum *Canterus*, in *Stobaei* Ecl. p. 11. his ex Cod. adſcriptis: ἐκ τῶν Βίωνος βουκολίων (βουκολικῶν) εἰς Ὑάκινθον.

Ibid. Ἀμφασία τὸν Φοῖβον ἕλεν] *Gul. Canterus* & *Grotius* ſic ſcriptum in ſuis quisque Codd. invenerunt: ex *Farneſiano* dederat *Vrſinus*, Ἀμφασία τὸν βίον ἕλεν· cuius loco τὸν Φοῖβον ſcribendum monuit & *Theod. Canterus*. —— In ſua Ed. *Vulcanius* exhibuit: Ἀμφασία δὲ Βίων' ἕλε τοσσόν δ' ἄλγος ἔχοντα. unde non abſurde fecerat *Higtius*: Ἀμφασία Παιῶν' ἕλε. *ipſe Deus medicinae obſtupuit.* Vera Codicum lectio eſt, τον Φοῖβον.

2. Σοφὰν δ' ἐπεμαίετο τέχναν] Vitioſum verbum ἐπεβώετο dederunt *Canter.* & *Grotius*; quod in ἐπεμώετο mutandum cenſuit *Salmaſius*, qui tamen illud nusquam legerat. Ἐπεβαίνετο *F. Vrſinus* invenit in Cod. Flor. hoc recte *Vulcanius* in ἐπεμαίετο emendavit, a *Dan.* quoque *Heinſio*, aliisque probatum. —— In vſ. ſeq. formam ἀμβροσίῃ ne hic quidem mutandam arbitror in ἀμβροσίᾳ.

Ὠτειλάν· Μοίραισι δ᾽ ἀναλθέα φάρμακα πάντα.

ή.

Ὄλβιοι οἱ φιλέοντες, ἐπὴν ἴσον ἀντεράωνται.
Ὄλβιος ἦν Θασεὺς τῶ Πειριθόω παρεόντος,
Εἰ καὶ ἀμειλίκτοιο κατήλυθεν εἰς Ἀΐδαο.
Ὄλβιος ἦν χαλεποῖσιν ἐν ἀξείνοισιν Ὀρέστας
Οὕνεκα οἱ ξυνὰς Πυλάδας ἥρητο κελεύθως.
Ἦν μάκαρ Αἰακίδας ἑτάρω ζώοντος Ἀχιλλεὺς,
Ὄλβιος ἦν θνάσκων, ὅτι οἱ μόρον αἰνὸν ἄμυνεν.

ϑ'.

VIII, 1. Ὄλβιοι] Vt *Bionis* habet hos verſus *Stobaeus* in Floril. p. 389.

5. Ἥρητο] *Grotii* lectionem cum *Br.* recepi, qui ſic emendavit a *Geſnero* vulgatam ἄρκτο. ἄρητο, *Vulcanius*; ἅρητο dedit *Heinſius*: ἀροῖτο legitur in Codice *Stobaei* Pariſino. Poëta forte ſcripſerat, ἠρεῖτο.

7. Θνάσκων, ὅτι] Fruſtra *Geſnerus* legere tentabat, θνάσκοντ᾽, ὅτε — vulgata recte cepit *Grotius*.

IX. Οὐ καλὸν] Hi tres vſſ. una cum fragm. XI. leguntur, ut *Bionis Smyrnaei* in *Stobaeo Geſn.* p. 200. *Grotii* p. 132. In prima Ed. Veneta adſcriptum: Σμυρναίου βουκολικοῦ. in MS. Leid. ἐκ τῶν Βίωνος Σμυρναίου βουκολικῶν.

2. Μηδέ τι πάντ᾽ ἄλλον] Ἄλλο, quod eſt & in Cod. Leid.

θʹ.

Οὐ καλὸν ὦ φίλε, πάντα λόγον ποτὶ τέκτονα Φοιτῆν,
Μηδέ τι πάντ' ἄλλω χρέος ἰσχέμεν, ἀλλὰ καὶ αὐτὸς
Τεχνᾶσθαι σύριγγα· πέλει δέ τοι εὐμαρὲς ἔργον.

ιʹ.

Μοίσας Ἔρως καλέοι, Μοῖσαι τὸν Ἔρωτα φέροιεν·
Μολπὰν ταὶ Μοῖσαι μοὶ ἀεὶ ποθέοντι διδοῖεν,
Τὰν γλυκερὰν μολπὰν, τᾶς φάρμακον ἅδιον οὐδέν.

ιαʹ.

Leid. dederunt *Trincavellus* & *Geſnerus*; e coniectura *Grotius*: Μηδ' εἰ παντελέως χρέος ἰσχέμεν, ἀλλὰ καὶ αὐτὸν Τεχνᾶσθαι σ. *Salmaſius* corrigere tentabat, Μηδέτι πάντ' ἄλλω. Vna litera mutata veram, ut puto, lectionem reſtituet: Μηδ' ἐπὶ πάντ' ἄλλω χρέος ἰσχέμεν· *neque ad omnia alterius opera indigere.* —— Rediit in hunc vſ. αὐτὸς, a *Grotio* in αὐτὸν mutatum.

X. Μοίσας] Ex Cod. Farneſ. hoc carminis fragm. primus edidit *F. Vrſinus*; in Eclogis *Stobaei*, a *Cantero* poſtea editis legitur p. 22, ut ἐκ τῶν Βίωνος βουκολικῶν. Primus horum vſ. vitioſe ſcriptus in Ed. *Canteri*, in Excerptis *Grotii* prodiit, p. 149. ex Cod. Pariſ. emendatus.

ια.

Ἐκ θαμινῆς ῥαθάμιγγος, ὅκως λόγος, αἰὲν ἰοίσας,
Χ' ἁ λίθος ἐς ῥωγμὸν κοιλαίνεται.

ιβ'.

Αὐτὰρ ἐγὼν βασεῦμαι ἐμὰν ὁδὸν, ἐς τὸ κάταντες
Τῆνο, ποτὶ ψάμαθόν τε καὶ ἠϊόνα ψιθυρίσδω,
Λισσόμενος Γαλάτειαν ἀπηνέα· τὰς δὲ γλυκείας
Ἐλπίδας ὑστατίω μέχρι γήραος οὐκ ἀπολείψω.

ιγ.

XI. Ἐκ θαμινῆς] Vid. ad Fragm. IX. —— Vitioſa primi verſus ſcriptio in Ed. Veneta *Stobaei*, ὥ κ' ὡς λόγος αἰ ἀοιοίσας: praebet ſaltem formam rariorem, quam habet etiam Cod. Leid. αἰὲς ἰοίσας, a Grammaticis adnotatam. — In vſ. ſeq. pro ῥωγμὸν *Brunckius* edidit ῥωχμόν. utraque forma fuit uſitata.

XII. Αὐτὰρ ἐγὼν] Hoc, velut ἐκ τῶν τοῦ Βίωνος βουκολικῶν, dederat in ſua Ed. *Trincavellus*, legitur in *Stobaeo Gesn.* p. 580. *Grotii*, p. 463.

Ibid. Βασεῦμαι] Hoc verbum dederant Editores iſti, in tres voculas diſtractum, βᾶς εὖ καὶ, prout etiam legitur in Cod. Leid. Emendatum βασεῦμαι dudum praebuit ex *Stobaeo* MS. *Urſinus*; quod a *Vulcanio*, *Heinſio*, aliisque reſtitui etiam debuerat.

2. Ψιθ-

ιγ'.

Μηδὲ λίπῃς μ' ἀγέραστον, ἐπὴν χ' ὡ Φοῖβος ἀείδειν
Μισθὸν ἔδωκε. τιμὰ δὲ τὰ πράγματα κρέσσονα ποιεῖ.

ιδ'.

Μορφὰ θηλυτέρῃσι πέλει καλὸν, ἀνέρι δ' ἀλκά.

ιε'.

2. Ψιθυρίσδω] Scribi poterit ψιθυρίσδων ex MS. Leid. & ex Ed. *Trincav.*

4. Οὐκ ἀπολείψω] Οὐκ ἀπολείψει eſt in Ed. *Trinc.* ἀπολείψειν in Ed. *Geſn.* qui in margine corrigit, οὐκ ἀπολείψω, ut eſt in Cod. Leid.

XIII. Μηδὲ λίπῃς] Ἐκ Βίωνος βουκολικῶν dedit & hoc fragm. *Trincav.* a *Geſn.* vulgatum p. 239. *Grotio* p. 163.— In horum verſuum ſecundo, ut vitium tolleretur, *Brunckius* edidit formam rariſſime certe obviam: Μισθὸν ἔδω. τιμὰ — ſervata forma ſolemni, vox transponi poterit: Μισθὸν ἔδωκε· ποιεῖ δὲ τὰ πράγματα κρέσσονα τιμά.

XIV. Μορφὰ] Adſcriptum huic vſ. in Ed. *Stobaei* prima: ἐκ τῶν τοῦ Βίωνος βουκολικῶν. Eſt in *Stobaeo Geſn.* p. 407. Exc. *Grotii*, p. 269.

ιέ.

ΕΠΙΘΑΛΑΜΙΟΣ ΑΧΙΛΛΕΩΣ
κ̀ ΔΗΙΔΑΜΕΙΑΣ.

ΜΥΡΣΩΝ. ΛΥΚΙΔΑΣ.

ΜΥΡΣΩΝ.

Λῆς νύ τι μοὶ, Λυκίδα, Σικελὸν μέλος ἀδὺ λιγαίνειν,
Ἱμερόεν, γλυκύθυμον, ἐρωτικὸν, οἷον ὁ Κύκλωψ
Ἄεισεν Πολύφαμος ἐπ' ἠϊόνι Γαλατείᾳ;

ΛΥ-

XV. ΕΠΙΘΑΛΑΜΙΟΣ] Sic inſcriptum, hoc carminis fragmentum inter reliqua *Bionis* ex duobus Codd. primus edidit *F. Vrſinus*: emendatius ſcriptum exhibuerunt *Io. Dan. Lennepius* in Animadv. ad *Coluthum* III, c. X. & nuper in Analectis *Brunckius*.

vſ. 1. Λῆς νύ τι] Suſpicabatur *Io. Pierſon.* tres primos verſus ad aliud olim pertinuiſſe carmen; quo Lycidam *Bion* fecerat amores cantantem Polyphemi; huiusque carminis *Bionei* partes feciſſe fragm. XII, & XIV. idem de fragm. X. forte ſuſpicari liceret.

3. Ἠϊόνι] Ed. *Br.* ἀϊόνι. v. 4, Κῆμοί σ.

5. Σκύριον, ὦ Λυκίδα, ζαλῶ μ.] Pro vulgatis, Σκύριον, Λυκίδα, ζαλῶν. recte *Lennepius* correxit; atque id ſequuti ſunt *Toupius*, & *Brunckius*.

7. Ὅπως δ' ἐψεύσατο] Sic primus emendavit *G. Canterus*, pro ὅκως δὲ ἐγεύσατο. — Praeterea ſcriptum maluit *Len-*

ΛΥΚΙΔΑΣ.

Κῆν μοι συρίσδεν, Μύρσων, Φίλον, ἀλλὰ τί μέλψω;

ΜΥΡΣΩΝ.

Σκύριον, ὦ Λυκίδα, ζαλῶ μέλος, ἁδὺν Ἔρωτα,
Λάθρια Πηλείδαο Φιλάματα, λάθριον εὐνάν.
Πῶς παῖς ἕσσατο Φᾶρος, ὅπως δ' ἐψεύσατο μορφάν,
Χ' ὤπως ἐν κώραις Λυκομηδίσιν ἀπαλέγοισα
* Ἀηδήνη τ' ἀπαςὸν Ἀχιλλέα Δηϊδάμεια.

ΛΥΚΙΔΑΣ.

Ἅρπασε τὰν Ἑλέναν ποθ' ὁ βωκόλος. ἆγε δ' ἐς Ἴδαν,
Οἰ-

Lennepius: Πῶς παῖς ἕσσατο Φάρει. *Pierſono* venit in mentem: Πῶς παῖς ἕσσατο, Φωτὸς ὅπως δ' ἀψεύσατο μορφάν.

8, 9. Ἀπαλέγοισα Ἀηδήνη τ' ἄπαστον] Vitioſa, quae dedit ex Codd. *Vrſinus*, hic intacta reliqui, variis coniecturis tentata. *Scaliger* legi poſſe putabat: θάλπ' ἀλέγοισα Ἄχμηνον καὶ ἄπαστον Ἀχιλλέα Δηϊδάμεια. *Lennepius* emendare conabatur: ἄγ' ἀλέγιζεν Πηλείδην ἀγαπατὸν Ἀχιλλέα Δ. Quod *Toupius* in Epiſt. Crit. propoſuit, Χ' ὤπως — ἀμφαγαπάζοι Ἀειδῆ καὶ ἄπυστον Ἀ. Δ. in ſuam Edit. recepit *Brunckius*: conferatur *Heskini* lectio. His, opinor, multo melior videbitur *Ruhnkenii* coniectura legentis: Χ' ὤπως ἐν κώραις Λυκομηδίσιν ἀγκὰς ἔχοισα Πηλείδην ἀγάπαξεν Ἀχιλλέα Δηϊδάμεια.

10. Τὰν Ἑλέναν ποθ' ὁ β.] Ed. *Br.* τὰν Ἑ. πόχ' ὁ β. qui vſ. ſeq. cum *Heskino* recte literam δ' interiecit. Idem *Br.* vſ. 13. vulgavit Ἄλιδος.

14. Φέ-

Οἰνώνῃ κακὸν ἄλγος· ἐχώσατο δ' ἁ Λακεδαίμων,
Πάντα δὲ λαὸν ἄγειρεν Ἀχαϊκόν. οὐδέ τις Ἕλλην,
Οὔτε Μυκηναίων, οὔτ' Ἤλιδος, οὔτε Λακώνων
Μεῖνεν ἐὸν κατὰ δῶμα, * Φέρων δισσὶν ἀνὰν ἄρνα,
Λάνθανε δ' ἐν κώραις Λυκομηδίσι μοῦνος Ἀχιλλεύς,
Εἴρια δ' ἀνθ' ὅπλων ἐδιδάσκετο, κ̓ χερὶ λευκᾷ
Παρθενικὸν κόπον εἶχεν· ἐφαίνετο δ' ἠΰτε κώρα·
Καὶ γὰρ ἴσον τήναις θηλύνετο, κ̓ τόσον ἄνθος
Χιονέαις πόρφυρε παρειῆς· κ̓ τὸ βάδισμα

Παρ-

14. Φέρων δισσὶν ἀνὰν ἄρνα] Hic etiam *Urſini* vitioſa cum *Heinſio* & *Vulcanio* reliqui. *Scaliger* emendabat, Φέρων τίσιν αἰνὸν Ἄρηα. accentu retracto τίσιν, *vindictam*, maluit *Lennepius*: exhibuit iſta in ſua Ed. *Brunckius*. Ab hac multum diſtat elegans, &, ut puto, vera *Ruhnkenii* coniectura, qua legit, — Φέρων φθισήνορ' Ἄρηα.

15. Μοῦνος] Hic etiam a *Br.* in μῶνος fuit mutatum.

17. Παρθενικὸν κόπον εἶχεν] Sic cum *Scaligero* ſcripſi pro κόρον· quod alii tamen ſervandum cenſuerunt, & a *Br.* fuit relictum.

Ibid. Ἐφαίνετο] Haec & proxima mihi quidem ſincera videntur, quae ſic mutanda videbantur *Heskino*: ὑφαίνετο δ' ἠΰτε κώρα Κὰδδ' ἄρ' ἶσον τήναις θ. tum ſaltem ſcribi debuerat ὕφαινέ τε. ſed neque praepoſitio verbo θηλύνετο congruit.

18. Καὶ τόσον ἄνθος] Corrigere tentabat *Eldikius*: καί τ' ἶσον ἄνθος Χιονέαις πόρφυρε παρειῆς. ultimum illud in παρνίσι mutatum voluiſſe *Salmaſium*, *I. Voſſius* adnotauit, ut verſus eſſet numeroſior. παρειαῖς Ed. *Br.*

20. Παρθενικῆς] Qui παρθενικᾶς dedit, *Br.* & in hoc vſ. ἐπύκασδε καλύπτρᾳ· intactum tamen reliquit ἐβάδιζε.

21. Θυ-

Παρθενικῆς ἐξάδιζε, κόμας δ' ἐπύκαζε καλύπτρῃ·
Θυμὸν δ' Ἄρεος εἶχε, καὶ ἀνέρος εἶχεν ἔρωτα,
Ἐξ ἀοῦς δ' ἐπὶ νύκτα παρίζετο Δηϊδαμείᾳ·
Καὶ ποτὲ μὲν κείνας ἐφίλει χέρα, πολλάκι δ' αὐτᾶς
* Στόμ' ἀνὰ καλὸν ἄειρε, τὰ δ' ἀδέα δάκρυ' ἐπήνει.
*Ἤσθιε δ' οὐκ ἄλλᾳ σὺν ὁμάλικι· πάντα δ' ἐποίει
Σπεύδων κοινὸν ἐς ὕπνον. ἔλεξε νυ καὶ λόγον αὐτᾷ·
Ἄλλαι μὲν κνώσσουσι σὺν ἀλλήλαισιν ἀδελφαὶ,
Αὐτὰρ ἐγὼ μούνα μίμνω, σὺ δὲ νύμφα καθεύδεις,

Αἱ

21. Θυμὸν δ' Ἄρεος] Recte, me iudice, *Lennepius* emendavit: Θυμὸν δ' ἀνέρος εἶχε, καὶ ἀνέρος εἶχεν ἔρωτα. & hunc *Br*. recepit. — In vſ. ſequentem, pro μαρίζετο, *G. Canteri* correctionem, παρίζετο admiſi, a variis probatam: vera lectione inventa ſuam nollem *Heskinus* memoraſſet: παρίσδετο edidit *Brunckius*, &, in vſ. 23, καί ποκα μὲν τήνας. —

24. Στόμ' ἀνὰ] Mendoſa, ut erant in Codd. reliqui: *Vrſino*, corrigenti, Σῶμ' ἀνὰ καλὸν ἄειρε, *Heskinus* & *Brunckius* adſtipulantur. — Proxima hoc in vſ. τὰ δ' ἀδέα δάκρυ' ἐπήνει· merito inepta videbantur *Scaligero*, ſic autem haec quaeque praecedunt emendanda: Στόμονα καλὸν ἄειρε, τὰ δ' ἀδέα χαίρε' ἐπήνει. priore correctione, quae *Salmaſio* quoque venit in mentem, probata, ſequentia *Lennepius* legebat: τὰ δαίδαλα δ' ἄτρι' ἐπήνει. Ab his diverſum vulgato *Brunckius* ſubſtituit: τὰ δ' ἀδέα δάκρυ' ἐπέῤῥει.

28. Μούνα μίμνω] Eleganter corrigit *Lennepius*: Αὐτὰρ ἐγὼ μούνα, μούνα δὲ σὺ, νύμφα, καθεύδεις. Sic edidit e coniecturis h. v. *Brunckius*: Αὐτὰρ ἐγὼν μώνα, μώνα τὺ δὲ, νύμφα, καθεύδεις.

29. Αἱ

Αἱ δύο, παρθενικαὶ, συνομάλικες, αἱ δύο καλαί.
Ἀλλὰ μόναι κατὰ λέκτρα καθεύδομες· ἁ δὲ πονηρὰ
Νύσσα γὰρ δολία με κακῶς ἀπὸ σεῖο μερίσδει.
Οὐ γὰρ ἐγὼ σέο * * *

ιϛ'.

Ἕσπερε, τᾶς ἐρατᾶς χρύσεον φάος Ἀφρογενείας,
Ἕσπερε, κυανέας ἱερὸν, φίλε, νυκτὸς ἄγαλμα,
Τόσσον ἀφαυρότερος μήνας, ὅσον ἔξοχος ἄστρων,
Χαῖρε φίλος· καί μοι ποτὶ ποιμένα κῶμον ἄγοντι

Ἀντὶ

29. *Αἱ δύο, παρθενικαὶ*] Viderunt *Salmaſius*, & *Heskinus*, ſic emendandam vocem, non Graecam, *Αἱ δ' ὑποπαρθενικαί*. Forſan in voce *δύο* ter repetita quaeſiverat *Bion* elegantiam, dederatque adeo: *Αἱ δύο παρθενικαὶ, δύ' ὁμάλικες, αἱ δύο καλαί.*

30. *Κατὰ λέκτρα*] Pro vulgato *καὶ*, *κατὰ* poſui cum *Scaligero*, *Heskino*, *Brunckio*: *κάλλεκτρα* ut *Salmaſio*, placuit etiam *E. H. Eldikio*.

31. *Νύσσα γὰρ δολία*] In lectione *Scaligeri*, *Νύσσα γὰρ ἀργαλέα*· incommodus vocularum *δὲ* & *γαρ* concurſus evitabitur, ſi cum *Luzacio* legamus: *ἁ δὲ πονηρὰ Νύσσα καὶ ἀργαλέα με κακῶς ἀπὸ σεῖο μερίσδει.*

XVI. *Ἕσπερε*] Hos verſus, inter *Moſchi* carminum reliquias absque ulla auctoritate vulgatos, ut *Bionis* exhibet *Stobaeus Gesn.* p. 388. *Grotii* p. 246.

6, 7. Οὐκ

'Αντὶ σελαναίας τὺ δίδε Φάος· ὥνεκα τήνα,
Σάμερον ἀρχομένα, τάχιον δύεν. οὐκ ἐπὶ Φωρὰν
῎Ερχομαι, οὐδ' ἵνα νυκτὸς ὁδοιπορέοντ' ἐνοχλήσω·
'Αλλ' ἐράω· καλὸν δέ τ' ἐρασσαμένῳ συνεράσθαι.

ιζ'.

῞Αμερε Κυπρογένεια Διὸς τέκος ἠδὲ θαλάσσας,
Τίπτε τόσον θνατοῖσι καὶ ἀθανάτοισι χαλέπτεις;
Τυτθὸν ἔφαν, τί νυ τόσσον ἀπέχθεο, καὶ τί νυ αὐτὰ
Ταλίκον ὡς πάντεσσι κακὸν τὸν ῎Ερωτα τίκηαι,
῎Αγριον,

6, 7. Οὐκ ἐπὶ Φωρὰν ῎Ερχομαι,] Sic recte ſcripta iam dederat in Theſ. L. G. *Henr Stephanus*. In Ed. prima *Stobaei* Φωρῶν *Trincavellus* exhibuit; Φωρᾶν, *Gesnerus*, & *Grotius*; quod etiam in Cod. eſt Leidenſi & in *Vrſini* Bioneis.

7. ῞Ινα νυκτὸς ὁδοιπορέοντ' ἐνοχλήσω] Vere corrigit, ut equidem puto, *D. Ruhnkenius*: ὁδοιπορέοντα λοχήσω. Noti ſunt ὁδολόχοι, & νυκτιλόχοι.

XVII. ῞Αμερε Κυπριγένεια] Hoc etiam *Bionis* fragm. debemus *Stobaeo*, cuius illud praebet Florileg. in Ed. *Gesn.* p. 401. *Grotii* p. 267. — In his nihil novatum niſi vſ. 3, quo τί νυ αὐτὰ a *Scaligero* poſitum, pro τίνα αὐτα. &, vſ. 6, ἄμμιν ſcriptum, pro ἡμῖν. —— In ultimo verſu τῆνον in πτηνὸν, vel πτανὸν, mutandum ſuſpicatur *Villoiſonus*.

ιέ.

ΕΠΙΘΑΛΑΜΙΟΣ ΑΧΙΛΛΕΩΣ
ϗ ΔΗΙΔΑΜΕΙΑΣ.

ΜΥΡΣΩΝ. ΛΥΚΙΔΑΣ.

ΜΥΡΣΩΝ.

Λῆς νύ τι μοὶ, Λυκίδα, Σικελὸν μέλος ἁδὺ λιγαίνειν,
Ἱμερόεν, γλυκύθυμον, ἐρωτικὸν, οἷον ὁ Κύκλωψ
Ἄεισεν Πολύφαμος ἐπ' ἠϊόνι Γαλατείᾳ;

ΛΥ-

XV. ΕΠΙΘΑΛΑΜΙΟΣ] Sic inſcriptum, hoc carminis fragmentum inter reliqua *Bionis* ex duobus Codd. primus edidit *F. Vrſinus*: emendatius ſcriptum exhibuerunt *Io. Dan. Lennepius* in Animadv. ad *Coluthum* III, c. X. & nuper in Analectis *Brunckius*.

vſ. 1. Λῆς νύ τι] Suſpicabatur *Io. Pierſon.* tres primos verſus ad aliud olim pertinuiſſe carmen; quo Lycidam *Bion* fecerat amores cantantem Polyphemi; huiusque carminis *Bionei* partes feciſſe fragm. XII, & XIV. idem de fragm. X. forte ſuſpicari liceret.

3. Ἠϊόνι] Ed. *Br.* ἀϊόνι. v. 4, Κἠμοὶ σ.

5. Σκύριον, ὦ Λυκίδα, ζαλῶ μ.] Pro vulgatis, Σκύριον, Λυκίδα, ζαλῶν. recte *Lennepius* correxit; atque id ſequuti ſunt *Toupius*, & *Brunckius*.

7. Ὅπως δ' ἐψεύσατο] Sic primus emendavit *G. Canterus*, pro ὅκως δὲ ἐγεύσατο. — Praeterea ſcriptum maluit *Len-*

ΛΥΚΙΔΑΣ.

Κῆν μοι συρίσδεν, Μύρσων, φίλον, ἀλλὰ τί μέλψω;

ΜΥΡΣΩΝ.

Σκύριον, ὦ Λυκίδα, ζαλῶ μέλος, ἀδὺν Ἔρωτα,
Λάθρια Πηλείδαο φιλάματα, λάθριον εὐνάν.
Πῶς παῖς ἔσσατο φᾶρος, ὅπως δ' ἐψεύσατο μορφὰν,
Χ' ὤπως ἐν κώραις Λυκομηδίσιν ἀπαλέγοισα
* Ἀηδήνη τ' ἄπαςον Ἀχιλλέα Δηϊδάμεια.

ΛΥΚΙΔΑΣ.

Ἅρπασε τὰν Ἑλέναν ποθ' ὁ βωκόλος. ἆγε δ' ἐς Ἴδαν,
Οἰ-

Lennepius: Πῶς παῖς ἔσσατο φάρει. *Pierſono* venit in mentem: Πῶς παῖς ἔσσατο, φωτὸς ὅπως δ' ἀψεύσατο μορφάν.

8, 9. Ἀπαλέγοισα Ἀηδήνη τ' ἄπαστον] Vitioſa, quae dedit ex Codd. *Vrſinus*, hic intacta reliqui, variis coniecturis tentata. *Scaliger* legi poſſe putabat: θάλπ' ἀλέγοισα Ἀκμηνον καὶ ἄπαστον Ἀχιλλέα Δηϊδάμεια. *Lennepius* emendare conabatur: ἄγ' ἀλέγιζεν Πηλείδην ἀγαπατὸν Ἀχιλλέα Δ. Quod *Toupius* in Epiſt. Crit. propoſuit, Χ' ὤπως — ἀμφαγαπάζοι Ἀειδῆ καὶ ἄπυστον Ἀ. Δ. in ſuam Edit. recepit *Brunckius*: conferatur *Heskini* lectio. His, opinor, multo melior videbitur *Ruhnkenii* coniectura legentis: Χ' ὤπως ἐν κώραις Λυκομηδίσιν ἀγκὰς ἔχοισα Πηλείδην ἀγάπαξεν Ἀχιλλέα Δηϊδάμεια.

10. Τὰν Ἑλέναν ποθ' ὁ β.] Ed. *Br.* τὰν Ἑ. πόχ' ὁ β. qui vſ. ſeq. cum *Heskino* recte literam δ' interiecit. Idem *Br.* vſ. 13. vulgavit Ἄλιδος.

14. Φέ-

Οἰνώνῃ κακὸν ἄλγος· ἐχώσατο δ' ἁ Λακεδαίμων,
Πάντα δὲ λαὸν ἄγειρεν 'Αχαϊκόν. οὐδέ τις Ἕλλην,
Οὔτε Μυκηναίων, οὔτ' Ἤλιδος, οὔτε Λακώνων
Μεῖνεν ἐὸν κατὰ δῶμα, * Φέρων δισσὶν ἀνὰν ἄρνα,
Λάνθανε δ' ἐν κώραις Λυκομηδίσι μοῦνος 'Αχιλλεύς,
Εἴρια δ' ἀνθ' ὅπλων ἐδιδάσκετο, καὶ χερὶ λευκᾷ
Παρθενικὸν κόπον εἶχεν· ἐφαίνετο δ' ἠΰτε κώρα·
Καὶ γὰρ ἴσον τήναις θηλύνετο, καὶ τόσον ἄνθος
Χιονέαις πόρφυρε παρειῆς· καὶ τὸ βάδισμα

Παρ-

14. *Φέρων δισσὶν ἀνὰν ἄρνα*] Hic etiam *Urſini* vitioſa cum *Heinſio* & *Vulcanio* reliqui. *Scaliger* emendabat, *Φέρων τίσιν αἰνὸν* "Αρηα. accentu retracto *τίσιν*, *vindictam*, maluit *Lennepius*: exhibuit iſta in ſua Ed. *Brunckius*. Ab hac multum diſtat elegans, &, ut puto, vera *Ruhnkenii* coniectura, qua legit, — *Φέρων φθισήνορ'* "Αρηα.

15. Μοῦνος] Hic etiam a *Br.* in *μῶνος* fuit mutatum.

17. Π*αρθενικὸν κόπον εἶχεν*] Sic cum *Scaligero* ſcripſi pro *κόρον*· quod alii tamen ſervandum cenſuerunt, & a *Br.* fuit relictum.

Ibid. 'Ε*φαίνετο*] Haec & proxima mihi quidem ſincera videntur, quae ſic mutanda videbantur *Heskino*: *ὑφαίνετο δ' ἠΰτε κώρα* Κάδδ' *ἄρ' ἴσον τήναις θ.* tum ſaltem ſcribi debuerat *ὕφαινέ τε.* ſed neque praepoſitio verbo *θηλύνετο* congruit.

18. Κ*αὶ τόσον ἄνθος*] Corrigere tentabat *Eldikius*: *καί τ' ἴσον ἄνθος* Χ*ιονέαις πόρφυρε παρειῆς*. ultimum illud in *παρῄσι* mutatum voluiſſe *Salmaſium*, *I. Voſſius* adnotauit, ut verſus eſſet numeroſior. *παρειαῖς* Ed. *Br.*

20. Π*αρθενικῆς*] Qui *παρθενικᾶς* dedit, *Br.* & in hoc vſ. *ἐπύκασδε καλύπτρᾳ*· intactum tamen reliquit *ἐβάδιζε*.

21. Θυ-

Παρθενικῆς ἐβάδιζε, κόμας δ' ἐπύκαζε καλύπτρῃ·
Θυμὸν δ' Ἄρεος εἶχε, καὶ ἀνέρος εἶχεν ἔρωτα,
Ἐξ ἀοῦς δ' ἐπὶ νύκτα παρίζετο Δηϊδαμείᾳ·
Καί ποτὲ μὲν κείνας ἐφίλει χέρα, πολλάκι δ' αὐτᾶς
* Στόμ' ἀνὰ καλὸν ἄειρε, τὰ δ' ἀδέα δάκρυ' ἐπήνει.
Ἤσθιε δ' οὐκ ἄλλᾳ σὺν ὁμάλικι· πάντα δ' ἐποίει
Σπεύδων κοινὸν ἐς ὕπνον. ἔλεξε νυ καὶ λόγον αὐτᾷ·
Ἄλλαι μὲν κνώσσουσι σὺν ἀλλήλαισιν ἀδελφαὶ,
Αὐτὰρ ἐγὼ μούνα μίμνω, σὺ δὲ νύμφα καθεύδεις,

Αἰ

21. Θυμὸν δ' Ἄρεος] Recte, me iudice, *Lennepius* emendavit: Θυμὸν δ' ἀνέρος εἶχε, καὶ ἀνέρος εἶχεν ἔρωτα. & hoc *Br.* recepit. — In vſ. ſequentem, pro μαρίζετο, *G. Canteri* correctionem, παρίζετο admiſi, a variis probatam: vera lectione inventa ſuam nollem *Heskinus* memoraſſet: παρίσδετο edidit *Brunckius*, &, in vſ. 23, καὶ πόκα μὲν τήνας. —

24. Στόμ' ἀνὰ] Mendoſa, ut erant in Codd. reliqui: *Vrſino*, corrigenti, Σῶμ' ἀνὰ καλὸν ἄειρε, *Heskinus* & *Brunckius* adſtipulantur. — Proxima hoc in vſ. τὰ δ' ἀδέα δάκρυ' ἐπήνει· merito inepta videbantur *Scaligero*, ſic autem haec quaeque praecedunt emendanda: Στάμονα καλὸν ἄειρε, τὰ δ' ἀδέα καίρε' ἐπήνει. priore correctione, quae *Salmaſio* quoque venit in mentem, probata, ſequentia *Lennepius* legebat: τὰ δαίδαλα δ' ἄτρι' ἐπήνει. Ab his diverſum vulgato *Brunckius* ſubſtituit: τὰ δ' ἀδέα δάκρυ' ἐπέῤῥει.

28. Μούνα μίμνω] Eleganter corrigit *Lennepius*: Αὐτὰρ ἐγὼ μούνα, μούνα δὲ σὺ, νύμφα, καθεύδεις. Sic edidit e coniecturis h. v. *Brunckius*: Αὐτὰρ ἐγὼν μώνα, μώνα τυ δὲ, νύμφα, καθεύδεις.

29. Αἰ

Αἱ δύο, παρθενικαὶ, συνομάλικες, αἱ δύο καλαί.
Ἀλλὰ μόναι κατὰ λέκτρα καθεύδομες· ἁ δὲ πονηρὰ
Νύσσα γὰρ δολία με κακῶς ἀπὸ σεῖο μερίσδει.
Οὐ γὰρ ἐγὼ σέο * * *

ιϛ'.

Ἕσπερε, τᾶς ἐρατᾶς χρύσεον φάος Ἀφρογενείας,
Ἕσπερε, κυανέας ἱερὸν, φίλε, νυκτὸς ἄγαλμα,
Τόσσον ἀφαυρότερος μήνας, ὅσον ἔξοχος ἄστρων,
Χαῖρε φίλος· καί μοι ποτὶ ποιμένα κῶμον ἄγοντι

Ἀντὶ

29. *Αἱ δύο, παρθενικαὶ*] Viderunt *Salmaſius*, & *Heskinus*, ſic emendandam vocem, non Graecam, *Αἱ δ' ὑποπαρθενικαί*. Forſan in voce *δύο* ter repetita quaeſiverat *Bion* elegantiam, dederatque adeo: *Αἱ δύο παρθενικαὶ, δύ' ὁμάλικες, αἱ δύο καλαί.*

30. *Κατὰ λέκτρα*] Pro vulgato *καὶ*, *κατὰ* poſui cum *Scaligero*, *Heskino*, *Brunckio*: *κάλλεκτρα* ut *Salmaſio*, placuit etiam *E. H. Eldikio*.

31. *Νύσσα γὰρ δολία*] In lectione *Scaligeri*, *Νύσσα γὰρ ἀργαλέα*· incommodus vocularum *δὲ* & *γὰρ* concurſus evitabitur, ſi cum *Luzacio* legamus: *ἁ δὲ πονηρὰ Νύσσα καὶ ἀργαλέα με κακῶς ἀπὸ σεῖο μερίσδει.*

XVI. *Ἕσπερε*] Hos verſus, inter *Moſchi* carminum reliquias abſque ulla auctoritate vulgatos, ut *Bionis* exhibet *Stobaeus Gesn.* p. 388. *Grotii* p. 246.

6, 7. Οὐκ

'Αντὶ σελαναίας τὺ δίδυ φάος· ὥνεκα τήνα,
Σάμερον ἀρχομένα, τάχιον δύεν. οὐκ ἐπὶ Φωρὰν
Ἔρχομαι, οὐδ' ἵνα νυκτὸς ὁδοιπορέοντ' ἐνοχλήσω·
'Αλλ' ἐράω· καλὸν δέ τ' ἐρασσαμένῳ συνερᾶσθαι.

ιζ'.

Ἄμερε Κυπρογένεια Διὸς τέκος ἠδὲ θαλάσσας,
Τίπτε τόσον θνατοῖσι καὶ ἀθανάτοισι χαλέπτεις;
Τυτθὸν ἔφαν, τί νυ τόσσον ἀπέχθεο, καὶ τί νυ αὐτὰ
Ταλίκον ὡς πάντεσσι κακὸν τὸν Ἔρωτα τίκηαι,

Ἄγριον,

6, 7. Οὐκ ἐπὶ Φωρὰν Ἔρχομαι,] Sic recte ſcripta iam dederat in Theſ. L. G. *Henr Stephanus.* In Ed. prima *Stobaei* Φωρῶν *Trincavellus* exhibuit; Φωρᾶν, *Gesnerus*, & *Grotius*; quod etiam in Cod. eſt Leidenſi & in *Urſini* Bioneis.

7. Ἵνα νυκτὸς ὁδοιπορέοντ' ἐνοχλήσω] Vere corrigit, ut equidem puto, *D. Ruhnkenius*: ὁδοιπορέοντα λοχήσω. Noti ſunt ὁδολόχοι, & νυκτιλόχοι.

XVII. Ἄμερε Κυπριγένεια] Hoc etiam *Bionis* fragm. debemus *Stobaeo*, cuius illud praebet Florileg. in Ed. *Gesn.* p. 401. *Grotii* p. 267. — In his nihil novatum niſi vſ. 3, quo τί νυ αὐτὰ a *Scaligero* poſitum, pro τίνυχυτα. &, vſ. 6, ἄμμιν ſcriptum, pro ἡμῖν. —— In ultimo verſu τῆνον in πτηνὸν, vel πταχὸν, mutandum ſuſpicatur *Villoiſonus.*

Ἄγριον, ἄστοργον, μορφᾷ νόον οὐδὲν ὅμοιον;
Ἐς τί δέ νιν πτανὸν ϗ ἑκαβόλον ὤπασας ἄμμιν,
Ὡς μὴ πικρὸν ἐόντα δυναίμεθα τῆνον ἀλύξαι;

ΜΟΣΧΟΥ

ΤΟΥ ΣΥΡΑΚΟΥΣΙΟΥ

ΕΙΔΥΛΛΙΑ.

Digitized by Google

ΜΟΣΧΟΥ ΕΙΔΥΛΛΙΑ.

ΕΡΩΣ ΔΡΑΠΕΤΗΣ.

Εἰδύλλιον α΄.

Ἁ Κύπρις, τὸν Ἔρωτα τὸν υἱέα, μακρὸν ἐβώστρει,
Εἴτις ἐνὶ τριόδοισι πλανώμενον εἶδεν Ἔρωτα,
Δραπετίδας ἐμός ἐστιν· ὁ μανύσας γέρας ἕξει.
Μισθός τοι τὸ φίλαμα τὸ Κύπριδος· ἢν δ᾽ ἀγάγῃς νιν,
Οὐ γυμνὸν τὸ φίλαμα, τὺ δ᾽ ὦ ξένε κ̓ πλέον ἕξεις.
Ἔστι δ᾽ ὁ παῖς περίσαμος· ἐν εἴκοσι πᾶσι μάθοις νιν·
Χρῶ-

ΕΡΩΣ ΔΡΑΠΕΤΗΣ.] Vt *Moſchi* legitur in *Stobaei* Flotil. *Geſn.* p. 391, 392. *Grotii* p. 255, 257.

vſ. 1. Τὸν Ἔρωτα τὸν υἱέα,] Has voces a ſeqq. ſeparavi, ut clamaſſe videretur Venus, *εἴτις ἐνὶ τριόδοισι πλανώμενον εἶδεν Ἔρωτα τὸν υἱέα.*

2. Εἴ τις] Αἴ τις Ed. *Brunckii.*

5. Τὺ δ᾽, ὦ ξένε,] Sic recté vulgarunt *Vulcanius* & *D. Heinſius*, pro vitioſo *τί δαὶ ξένε*, quod eſt in Ed. Ald. *Stobaeo Geſn.* & in Codd. Pariſinis; quos in meam gratiam contulit *Villoiſonus. τί δ᾽, ὦ ξένε*, dederunt *Grotius*, & *Brunckius.*

6. Ἔστι] Relictum v. 3, hic in Ἐντὶ mutavit *Brunckius.*

Ibid. Ἐν εἴκοσι πᾶσι] Miror cur veterem ſcribendi morem obliteratum hic voluerit *D. Heinſius*, corrigendo *παισὶ*, quod, amici iudicium ſequutus, *Grotius* repraeſentavit.

 7. Ὀμ-

Χρῶτα μὲν οὐ λευκὸς, πυρὶ δ' εἴκελος· ὄμματα δ' αὐτῶ
Δριμύλα καὶ φλογόεντα· κακαὶ φρένες, ἁδὺ λάλημα.
Οὐ γὰρ ἴσον νοέει καὶ φθέγγεται· ὡς μέλι φωνά·
Ἢν δὲ χολᾷ, νόος ἐστὶν ἀνάμερος, ἠπεροπευτὰς,
Οὐδὲν ἀλαθεύων, δόλιον βρέφος, ἄγρια παίσδει.
Εὐπλόκαμον τὸ κάρανον, ἔχει δ' ἰταμὸν τὸ πρόσωπον·
Μικκύλα μὲν τήνω τὰ χερύδρια, μακρὰ δὲ βάλλει,
Βάλλει κεἰς Ἀχέροντα, καὶ εἰς ἀίδεω βασιλῆα.
Γυμνὸς μὲν τόγε σῶμα, νόος δέ οἱ ἐμπεπύκασται.
Καὶ πτερόεις, ὡς ὄρνις, ἐφίπταται ἄλλοτ' ἐπ' ἄλλως

Ἀνέ-

7. Ὄμματα δ' αὐτῶ] Dorice ſic ſcribatur, an αὐτῷ, nihil intereſt.

10. Ἢν δὲ χολᾷ] Ex ſuo *Stobaei* Cod. diverſam lectionem *Vrſinus* enotavit, Ἐν δὲ χολᾷ· quae, ſi paululum adjuvetur, veram forte dabit: Ἐν δὲ χολᾷ, νόος ἐστὶν ἀνάμερος.

13. Τήνω] *Iſ. Voſſius*, quod in Cod. MS. reperit, praetuliſſe videtur τήνῳ.

16. Ὡς ὄρνις] Pro ὅσον ὄρνις, quatuor Codices praebuere, Florentinus *Vrſino*, Pariſinus *Grotio*, *Brunckio* Vindobon. Mosquenſis *Chriſt. Frid. Matthaeo.* —— Pro ἄλλοτ' ἐπ' ἄλλους in Cod. ſuo legit *Vrſin.* ἄλλον ἐπ' ἄλλῳ. idem in Mosq. *Matthaeus.* in alio *Iſ. Voſſius*: Poëta probabiliter dederat more ſuae gentis: ἄλλοκ' ἐπ' ἄλλως.

18. Ὑπὲρ τόξῳ] In duobus Codd. Reg. Pariſ. legitur ἐπὶ τόξῳ· qua etiam ratione ſcribi potuit.

19. Τυτθὸν ἐοῖ] Pro Τυτθὸν ἐνὶ τῷ β. quod eſt in Edd. *Stob.* ſic ediderunt *Vrſinus*, *Vulcanius*, *Heinſ.* aliique, ut inventum fuit in Codd.

21. Ἢν

Ἀνέρας ἠδὲ γυναῖκας, ἐπὶ σπλάγχνοις δὲ κάθηνται.
Τόξον ἔχει μάλα βαιὸν, ὑπὲρ τόξῳ δὲ βέλεμνον·
Τυτθὸν ἐοῖ τὸ βέλεμνον, ἐς αἰθέρα δ' ἄχρι φορεῖται.
Καὶ χρύσεον περὶ νῶτα φαρέτριον, ἔνδοθι δ' ἔντι
Τοὶ πικροὶ κάλαμοι, τοῖς πολλάκι κἠμὲ τιτρώσκει.
Πάντα μὲν ἄγρια, πάντα· πολὺ πλεῖον δέ οἱ αὐτῷ
Βαιὰ λαμπὰς ἐοῖσα, τὸν ἅλιον αὐτὸν ἀναίθει.
Ἤν τύ γ' ἕλῃς τῆνον, δάσας ἄγε, μηδ' ἐλεήσῃς.
Κἢν ποτ' ἴδῃς κλαίοντα, φυλάσσεο μή σε πλανήσῃ.
Κἢν γελάῃ, τύ νιν ἕλκε· καὶ, ἢν ἐθέλῃ σε φιλᾶσαι,
Φεῦ-

21. Κἠμὲ] Rectius in *Stob.* ſcribitur Floril. quam ab *Vrſino* κἀμέ.

22. Πάντα μὲν ἄγρια, πάντα] *Pierſonus* emendabat, Πάντα μὲν ἄγρια ταῦτα· *Io.* vero *Luzacius* haec & ſeqq. hac ratione: Ταῦτα μὲν ἄγρια πάντα· πολὺ πλεῖον δέ οἱ αὐτῷ Βαιὰ λαμπὰς ἐοῖσα, τᾷ ἅλιον αὐτὸν ἀναίθει. *Saeva quidem iſta ſunt omnia; ſed multo his ſaevior eſt ipſi parvula fax, qua ſolem ipſum accendit.* —— Has ex Cod. MS. lectiones *Iſ. Voſſius* enotavit: πολὺ πλεῖον δ' ἔνι αὐτῷ Βαιὰ λαμπὰς ἐνεῖτα τὸν ἅ. α. ἐγαίθει. In duobus Codd. Pariſ. *Villoiſonus* invenit ἀναίθει· in tribus ἀνέχει.

24. Δάσας ἄγε] In *Stobaeo Gesneri* deterior eſt lectio δαμάσας ἄγε· quae reperta quoque fuit in quatuor Pariſ. retinuit illam *Grotius*; Latina tamen dedit, *ſtrictum rape.*

25. Κἢν ποτ' ἴδῃς] Recte *Brunckius* edidit, κἢν πόκ' ἴδῃς.

26. Κἢν γελάῃ] In tribus Pariſin. hoc fuit inventum, pro γελᾷ a *Br.* quoque receptum.

Φεῦγε· κακὸν τὸ φίλαμα, τὰ χείλεα φάρμακον ἐντί·
Ἢν δὲ λέγῃ, λάζε ταῦτα, χαρίζομαι ὅσσα μοι ὅπλα,
Μή τι θίγῃς, πλάνα δῶρα· τὰ γὰρ πυρὶ πάντα βέβαπται.

ΕΥΡΩΠΗ.

Εἰδύλλιον β΄.

Εὐρώπῃ ποτὲ Κύπρις ἐπὶ γλυκὺν ἧκεν ὄνειρον,
Νυκτὸς ὅτε τρίτατον λάχος ἵσταται, ἐγγύθι δ᾽ ἠώς.
Ὕπνος ὅτε γλυκίων μέλιτος βλεφάροισιν ἐφίζων,
Λυσιμελὴς, πεδάᾳ μαλακῷ κατὰ φάεα δεσμῷ·
Εὖτε καὶ ἀτρεκέων ποιμαίνεται ἔθνος ὀνείρων.
Τῆμος ὑπωροφίοισιν ἐνικνώσσουσα δόμοισι

Φοί-

27. Φάρμακον ἐντί] Genuinum arbitror, quod *Iſ. Voſſ.* ex MS. Cod. adnotavit, τὰ χείλεα φαρμακόεντα.
28. Χαρίζομαι] Hic etiam *Br.* ſcribi mallet χαρίσδομαι.
29. Μή τι θίγῃς] Praeferrem cum *Br.* μή τυ θίγῃς· μητοθίγῃς in Cod. legit *Iſ. Voſſius.*
ΕΥΡΩΠΗ] Editum ab *H. Steph.* velut *Moſchi* carmen, huic adſcriptum invenit in duobus Codd. *Fulv. Urſinus*, altero Vaticano, altero Mediceo: in Pariſinis Codd. hoc carmen non fuit repertum.
vſ. 7. Εὐρωπείη] Cum aliquoties ſic nomen ſcribatur in

hoc

Φοίνικος θυγάτηρ, ἔτι παρθένος, Εὐρωπείη,
Ὠΐσατ' ἠπείρους δοιὰς περὶ εἷο μάχεσθαι,
Ἀσιάδ' ἀντιπέρην τε, φυὴν δ' ἔχον οἷα γυναῖκες.
Τῶν δ' ἡ μὲν ξείνης μορφὴν ἔχεν· ἡ δ' ἄρ' ἐῴκει
Ἐνδαπίῃ, καὶ μᾶλλον ἑῆς περιΐσχετο κούρης·
Φάσκεν δ' ὥς μιν ἔτικτε, καὶ ὡς ἀτίτηλε μιν αὐτή.
Ἡ δ' ἑτέρη, κρατερῇσι βιαζομένα παλάμῃσιν
Εἴρυεν οὐκ ἀέκουσαν· ἐπεὶ φάτο μόρσιμον εἶναι
Ἐκ Διὸς αἰγιόχου γέρας ἔμμεναι Εὐρωπείην.
Ἡ δ' ἀπὸ μὲν στρωτῶν λεχέων θόρε δειμαίνουσα,
Παλλομένη κραδίην· τὸ γὰρ ὡς ὕπαρ εἶδεν ὄνειρον·
Ἑζομένη δ' ἐπὶ δηρὸν ἀκὴν ἔχεν, ἀμφοτέρας δὲ
Εἰσέτι πεπταμένοισιν ἐν ὄμμασιν εἶχε γυναῖκας.
Ὀψὲ δὲ δειμαλέην ἀνενείκατο παρθένος αὐδὴν,
Τίς μοι τοιάδε φάσματ' ἐπουρανίων προΐηλε;

Ποῖοί

hoc carmine, hic illud recte dedit etiam *Br.* pro Εὐρώπεια, &, vſ. 15, Εὐρωπείην.

15. *Γέρας ἔμμεναι*] *Γέρας ἔμμεν οἱ*, ut legendum *Io. Pierſonus* in Veriſim. ſuſpicabatur, edidit ex illius coniectura *Brunckius*.

20. *Ὀψὲ δὲ δειμαλέην*] Cum *Brunckio Lennepii* coniecturam recepi, ſic corrigentis vulgata, *Ὀψὲ δὲ δὴ μάλ' ἔπειτ'* quia illam *D'Orvillius* ſcripti Codicis auctoritate confirmatam invenit.

Ποῖοί με στρωτῶν λεχέων ὕπερ ἐν θαλάμοισιν
Ἡδὺ μάλα κνώσσουσαν ἀνεπτοίησαν ὄνειροι;
Τίς δ' ἦν ἡ ξείνη, τὴν εἴσιδον ὑπνώουσα;
Ὥς μ' ἔβαλε κραδίην κείνης πόθος· ὥς με καὶ αὐτὴ
Ἀσπασίως ὑπέδεκτο, καὶ ὡς σφετέρην ἴδε παῖδα.
Ἀλλά μοι εἰς ἀγαθὸν μάκαρες κρίνειαν ὄνειρον.
Ὣς εἰποῦσ' ἀνόρουσε· φίλας δ' ἐπεδίζεθ' ἑταίρας
Ἥλικας, οἰέτεας, θυμήρεας, εὐπατερείας,
Τῇσιν ἀεὶ συνάθυρεν, ὅτ' ἐς χορὸν ἐντύναιτο,
Ἢ ὅτε φαιδρύνοιτο χρόα προχοαῖσιν Ἀναύρω,
Ἢ ὁπότ' ἐκ λειμῶνος εὔπνοα λείρια κέρσοι.
Ταὶ δέ οἱ αἶψα φάανθεν· ἔχον δ' ἐν χερσὶν ἑκάστη
Ἀνθοδόκον τάλαρον· ποτὶ δὲ λειμῶνας ἔβαινον
Ἀγχιάλους, ὅθι τ' αἰὲν ὁμιλαδὸν ἠγερέθοντο,
Τερπόμεναι ῥοδέῃ τε φυῇ, καὶ κύματος ἠχῇ.

Αὐ-

24. Τὴν] Ex Ed. Iunt. a me poſitum fuit pro ἦν.

26. Ὡς σφετέρην ἴδε παῖδα] Servandum eſt ἴδε, quamvis τίε, quod amico venit in mentem, primo adſpectu blandiri poſſit.

30. Ἐντύναιτο] In Ed. prima Ald. legitur ἐντύναιντο· & vſ. ſeq. φαιδρύνοιντο· quae, aliunde adfirmata, genuina potuerunt videri.

31. Ἀναύρω] Ἀναύρων eſt in Ed. Flor. Haeſit in Ἀναύρου nomine *Palmerius*: *Heskinus* ſequitur *Iac. Nicol. Loënſem*; hic Schol. *Apoll. Rhod.*

36. Κύματος ἠχῇ] Quod iam olim protuli necdum diſplicet, κύματος ἀγῇ· hoc *Brunckius* recepit.

41. Ἦτε

Αὐτὴ δὲ χρύσεον τάλαρον φέρεν Εὐρωπείη
Θηητὸν, μέγα θαῦμα, μέγαν πόνον Ἡφαίστοιο,
Ὃν Λιβύῃ πόρε δῶρον, ὅτ' ἐς λέχος Ἐννοσιγαίου
Ἤϊεν· ἡ δὲ πόρεν περικαλλέϊ Τηλεφαέσσῃ,
Ἦτέ οἱ αἵματος ἔσκεν· ἀνύμφῳ δ' Εὐρωπείῃ
Μήτηρ Τηλεφάεσσα περικλυτὸν ὤπασε δῶρον.
Ἐν τῷ δαίδαλα πολλὰ τετεύχατο μαρμαίροντα·
Ἐν μὲν ἔην χρυσοῖο τετυγμένη Ἰναχὶς Ἰὼ,
Εἰσέτι πόρτις ἐοῦσα, φυὴν δ' οὐκ εἶχε γυναικός.
Φοιταλέη δὲ πόδεσσιν ἐφ' ἁλμυρὰ βαῖνε κέλευθα,
Νηχομένῃ ἰκέλη· κυανῆ δ' ἐτέτυκτο θάλασσα.
Δοιοὶ δ' ἕστασαν ὑψοῦ ἐπ' ὀφρύος αἰγιαλοῖο
Φῶτες ἀολλήδην· θηεῦντο δὲ ποντοπόρον βοῦν.
Ἐν δ' ἦν Ζεὺς, ἐπαφώμενος ἠρέμα χειρὶ θεείῃ
Πόρτιος Ἰναχίης, τὴν ἑπταπόρῳ παρὰ Νείλῳ

41. Ἧτε οἱ αἵματος ἔσκε] *Casaubonum* miror, cur legi voluerit: Ἦγε οἱ ἐννυὸς ἔσκε· vel ἥγε ἑοῖ νυὸς ἔσκε. quorum prius *Brunckius* recepit: una tantum litera mutata legerem: Ἧγε οἱ αἵματος ἔσκε· *quae ipſi ſanguine erat iuncta.* Sic interdum loquuntur Poëtae.

44. Ἰναχὶς Ἰὼ] Ἰνάχου Ἰὼ eſt in Ed. prima *Aldi*, hinc in illa *Vrſini*.

51. Πόρτιος Ἰναχίης] Pro vulgata voce εἰναλίης, *Pierſoni* coniecturam cum *Brunckio* recepi: has ex Cod. MS. lectiones edidit *Vrſinus*: Πόρτιος· ἐς καλλίστην δ' ἑπταπόρῳ παρὰ Νείλῳ. Clara verae lectionis veſtigia ſunt in his Ed. Ald. Πόρτιος εἶναι ληϊστὴν δι' ἑπτ. π. Ν.

Ἐκ βοὸς εὐκεράοιο πάλιν μετάμειβε γυναῖκα.
Ἀργύρεος μὲν ἔην Νείλου ῥόος· ἡ δ' ἄρα πόρτις
Χαλκείη· χρυσοῦ δὲ τετυγμένος αὐτὸς ἔην Ζεύς.
Ἀμφὶ δὲ δινήεντος ὑπὸ στεφάνην ταλάροιο
Ἑρμείης ἤσκητο· πέλας δέ οἱ ἐκτετάνυστο
Ἄργος, ἀκοιμήτοισι κεκασμένος ὀφθαλμοῖσι.
Τοῖο δὲ φοινήεντος ἀφ' αἵματος ἐξανέτελλεν
Ὄρνις ἀγαλλόμενος πτερύγων πολυανθέϊ χροιῇ,
Ταρσὸν ἀναπλώσας, ὡσεί τέ τις ὠκύαλος νηῦς,
Χρυσείου ταλάροιο περίσχεπε χείλεα ταρσοῖς.
Τοῖος ἔην τάλαρος περικαλλέος Εὐρωπείης.
Αἱ δ', ἐπεὶ οὖν λειμῶνας ἐσήλυθον ἀνθεμόεντας,
Ἄλλαι ἐπ' ἀλλοίοισι τότ' ἄνθεσι θυμὸν ἔτερπον·
Τῶν ἡ μὲν νάρκισσον ἐΰπνοον, ἡ δ' ὑάκινθον,
Ἡ δ' ἴον, ἡ δ' ἕρπυλλον ἀπαίνυτο· πολλὰ δ' ἔραζε

Λει-

54. Χαλκείη] Sic recte ſcripſit *Br.* pro Χαλκεία.

60. Ταρσὸν ἀναπλώσας;] Hic diſtinguendum erat ; quo non animadverſo libri orae *Iſ. Voſſius* ἀναπλώσας' adſcripſerat.

61. Χρυσείου] Ex Ed. Flor. & optimo Cod. reſtitutum eſt pro vitioſo Χρυσοῦ. forte nato ex Dorico Χρυσείω· quod probabiliter *Moſchus* poſuerat: ex diverſis lectionibus Χρυσείου probarunt *D'Orvillius* & *Brunckius*.

67. Ἐαροτρεφέων] Vulgatae ſcriptioni, ἐαρστροφέων, legitimam praetuli, ex Cod. MS, ab *Urſino* oblatam.

Ibid.

Λειμώνων ἐαροτρεφέων πίπτεσκε πέτηλα.
Αἱ δ' αὖτε ξανθοῖο κρόκου θυόεσσαν ἐθείρην
Δρέπτον ἐριδμαίνουσαι· ἀτὰρ μέση ἔστη ἄνασσα,
Ἀγλαΐην πυρσοῖο ῥόδου χείρεσσι λέγουσα,
Οἷά περ ἐν Χαρίτεσσι διέπρεπεν Ἀφρογένεια.
Οὐ μὲν δηρὸν ἔμελλεν ἐπ' ἄνθεσι θυμὸν ἰαίνειν,
Οὐδ' ἄρα παρθενίην μίτρην ἄχραντον ἔρυσθαι.
Ἦ γὰρ δὴ Κρονίδης, ὥς μιν φράσαθ', ὡς ἐόλητο
Θυμὸν, ἀνωΐστοισιν ὑποδμηθεὶς βελέεσσι
Κύπριδος, ἣ μούνη δύναται καὶ Ζῆνα δαμάσσαι.
Δὴ γὰρ, ἀλευόμενός τε χόλον ζηλήμονος Ἥρης,
Παρθενικῆς τ' ἐθέλων ἀταλὸν νόον ἐξαπατῆσαι,
Κρύψε θεὸν, καὶ τρέψε δέμας, καὶ γίγνετο ταῦρος,
Οὐχ οἷος σταθμοῖς ἐνιφέρβεται, οὐδὲ μὲν οἷος
Ὦλκα διατμήσσει, σύρων εὐκαμπὲς ἄροτρον·

Οὐδ'

Ibid. Πίπτεσκε] Huius loco Edd. Ald. & Flor. praebent θαλέθεσκε. quod paene *Moſcho* reſtituiſſem.

73. Παρθενίην μίτρην] Sic recte ſcriptum legitur in Edd. *Ald. Iunt.* & *Vrſini.* non παρθενικὴν, quod hic minus erat commodum.

77. Δὴ γὰρ] Vſitatius Τοιγὰρ eſt in Edd. *Iunt.* & *Vrſini*: ſed & alterum hoc in carmine ſimiliter poſitum recurrit.

79. Κρύψε θεὸν] Primum ſuſpicatus *Caſaubonus*, legendum, Κρύψε θ' ἑὸν καὶ τρέψε δέμας· poſtea vidit nihil hic mutandum.

82. Οὐδ'

Οὐδ' οἷος ποίμνης ἐπιβόσκεται, οὐδὲ μὲν οἷος·
Ὅστις ὑποδμηθεὶς ἐρύει πολύφορτον ἀπήνην.
Τοῦ δ' ἤτοι τὸ μὲν ἄλλο δέμας ξανθόχροον ἔσκεν,
Κύκλος δ' ἀργύφεος μέσσῳ μάρμαιρε μετώπῳ,
Ὄσσε δ' ὑπογλαύσσεσκε δὶ ἵμερον ἀστράπτοντε·
Ἶσά τ' ἐπ' ἀλλήλοισι κέρα ἀνέτελλε καρήνου,
Ἄντυγος ἡμιτόμου κεραῆς ἅτε κύκλα σελήνης.
Ἤλυθε δ' ἐς λειμῶνα, καὶ οὐκ ἐφόβησε φανθεὶς
Παρθενικάς, πάσῃσι δ' ἔρως γένετ' ἐγγὺς ἱκέσθαι,
Ψαῦσαί θ' ἱμερτοῖο βοός, τοῦ δ' ἄμβροτος ὀδμὴ
Τηλόθι καὶ λειμῶνος ἐκαίνυτο λαρὸν ἀϋτμήν.
Στῆ δὲ ποδῶν προπάροιθεν ἀμύμονος Εὐρωπείης,
Καί οἱ λιχμάζεσκε δέρην, κατέθελγε δὲ κούρην.
Ἡ δέ μιν ἀμφαφάασκε, καὶ ἠρέμα χείρεσιν ἀφρὸν

Πολ-

82. Οὐδ' οἷος ποίμνης ἐπιβόσκεται] Hunc certe verſum, ſi abeſſet, nemo deſideraret; nam non bene cohaerent quae ſequuntur: οὐδὲ μὲν οἷος Ὅστις —— ablato verſu, vicini optime cohaerebunt.

86. Ὄσσε δ' ὑπογλαύσσεσκε] Vitioſum ὑπογλαύκεσκε *Caſaubonus* mutavit in ὑπογλαύσεσκε· quod *Brunckius* recepit: literam duplicatam malui.

91. Τοῦ δ' ἄμβροτος ὀδμὴ] Literam interiectam, quae vulgo omittitur, ex Ed. Iunt. recepi.

94. Καί οἱ λιχμάζεσκε δέρην] Pro δέρην legendum χέρας cenſebat *Pierſonus*: ſervare malim vulgatum.

95. Ἀμφαφάασκε] Omnino probandum eſt; vitioſum ἀμφαφάεσκε.

96. Ἀπε-

Πολλὸν ἀπὸ στομάτων ἀπεμόργνυτο, καὶ κύσε ταῦρον.
Αὐτὰρ ὁ μειλίχιον μυκάσατο· φαίης κ' αὐλοῦ
Μυγδονίου λιγὺν ἦχον ἀνηπύοντος ἀκούειν.
Ὤκλασε δὲ πρὸ ποδοῖιν· ἐδέρκετο δ' Εὐρωπείην,
Αὐχέν' ἐπιστρέψας, καί οἱ πλατὺ δείκνυε νῶτον.
Ἡ δὲ, βαθυπλοκάμοισι μετέννεπε παρθενικῇσι,
Δεῦτ' ἑτάραι φίλιαι καὶ ὁμήλικες, ὄφρ' ἐπὶ τῷδε
Ἑζόμεναι ταύρῳ τερπώμεθα· δὴ γὰρ ἁπάσας,
Νῶτον ὑποστορέσας, ἀναδέξεται, οἷά τε νηῦς.
Πρηῢς ὅδ' εἰσιδέειν καὶ μείλιχος, οὐδέ τι ταύροις
Ἄλλοισι προσέοικε· νόος δέ οἱ ἠΰτε φωτὸς
Αἴσιμος ἀμφιθέει, μούνης δ' ἐπιδεύεται αὐδῆς.
Ὣς φαμένη, νώτοισιν ἐφίζανε μειδιόωσα·
Αἱ δ' ἄλλαι μέλλεσκον. ἄφαρ δ' ἀνεπίλνατο ταῦρος,

Ἣν

96. Ἀπεμόργνυτο καὶ κύσε] Praebuit Ed. Iunt. pro ἀπομόργνυτο καὶ κύε· in Ald. etiam eſt κύσε.

98. Ἀνηπύοντος] Nusquam compoſitum illud reperitur; ſcribendum arbitror ἂν ἠπύοντος, uſitato more; ut ἂν cum φαίης iungatur.

104. Οἷά τε νηῦς] Οἷά τε νῆα eſt in Ed. prima Aldi: alibi commoda, hinc aliena mihi videtur iſta comparatio: Si legerentur haec in Codd. ἁπάσας, Νῶτον ὑποστορέσας, ἀναδέξεται οἷά τ' ἀπήνα· mihi quidem placerent.

109. Ἀνεπίλνατο] Hic non convenit: ἀνεπίδνατο eſt in Ed. Iunt. ἀνεπίλλατο in Ald. ἀνεπήλατο recte in ora libri ſui correxiſſe videtur *Iſ. Voſſius*; prout in notis ſubiectis *Brunckius* etiam legendum cenſuit.

115. Ἐστι-

Ἣν θέλεν ἁρπάξας· ὠκὺς δ' ἐπὶ πόντον ἵκανεν.
Ἡ δὲ μεταστρεφθεῖσα φίλας καλέεσκεν ἑταίρας,
Χεῖρας ὀρεγνυμένη. ταὶ δ' οὐκ ἐδύναντο κιχάνειν.
Ἀκτάων δ' ἐπιβὰς πρόσσω θέεν, ἠΰτε Δελφίς·
Νηρεΐδες δ' ἀνέδυσαν ὑπ' ἐξ ἁλὸς, αἱ δ' ἄρα πᾶσαι
Κητείοις νώτοισιν ἐφήμεναι ἐστιχόωντο.
Καὶ δ' αὐτὸς βαρύδουπος ὑπεὶρ ἁλὸς Ἐννοσίγαιος,
Κῦμα κατιθύνων, ἁλίης ἡγεῖτο κελεύθου
Αὐτοκασιγνήτῳ· τοὶ δ' ἀμφί μιν ἠγερέθοντο
Τρίτωνες, πόντοιο βαθυρρόου ἐνναετῆρες,
Κόχλοισιν ταναοῖς γάμιον μέλος ἠπύοντες.
Ἡ δ' ἄρ' ἐφεζομένη Ζηνὸς βοέοις ἐπὶ νώτοις,
Τῇ μὲν ἔχεν ταύρου δολιχὸν κέρας, ἐν χερὶ δ' ἄλλῃ
Εἶρυε πορφυρέας κόλπου πτύχας, ὄφρα κεν ᾠὴν
Δεύοι ἐφελκομένην πολιῆς ἁλὸς ἄσπετον ὕδωρ.

Κολ-

115. Ἐστιχόωντο] Sic *Scaliger* emendavit ab *Aldo* vulgatum ἀντεχόωντο.

119. Βαθυρρόου ἐνναετῆρες] Loco primae vocis βαθύθροοι legitur in Ald. Ed. pro ἐνναετῆρες, in Ed. Iunt. αὐλητῆρες.

120. Κόχλοισιν τ.] Κόχλοισι τ. legi mallet *Brunckius*.

123. Ὄφρα κεν ᾠὴν Δεύοι] *Aurati* coniecturam, a *Caſaubono* probatam, legentis, ὄφρα μὴ ᾠὴν Δεύοι ἐφελκομένην, recepit *Brunckius*. Requiri omnino videtur μὴ, ſed malim etiam Δεύῃ· quod in vitiatis legitur ab *Vrſino* editis ex Cod. MS. ὄφρα κε νηῶν ἐνδεύῃ. haec in Ald. ſunt Ed. ὄφρα κε νηῶν

Ἐν

Κολπώθη δ' ὤμοισι πέπλος βαθὺς Εὐρωπείης,
Ἱςίον οἷά τε νηὸς, ἐλαφρίζεσκε δὲ κούρην.
Ἡ δ' ὅτε δὴ γαίης ἀπὸ πατρίδος ἦεν ἄνευθεν,
Φαίνετο δ' οὔτ' ἀκτή τις ἁλίρροθος, οὔτ' ὄρος αἰπὺ,
Ἀλλ' ἀὴρ μὲν ὕπερθεν, ἔνερθε δὲ πόντος ἀπείρων,
Ἀμφί ἑ παπτήνασα, τοίην ἀνενείκατο φωνήν·
Πῆ με φέρεις θεόταυρε; τίς ἔπλεο; πῶς δὲ κέλευθον
Ἀργαλέοισι πόδεσσι διέρχεαι, οὐδὲ θάλασσαν
Δειμαίνεις; νηυσὶν γὰρ ἐπίδρομός ἐςι θάλασσα
Ὠκυάλοις, ταῦροι δ' ἁλίην τρομέουσιν ἀταρπόν.
Ποῖόν σοι ποτὸν ἡδύ; τίς ἐξ ἁλὸς ἔσσετ' ἐδωδή;
Ἦ ῥά τις ἐσσὶ θεός; τί θεοῖς ἀπεοικότα ῥέζεις;
Οὔθ' ἅλιοι δελφῖνες ἐπὶ χθονὸς, οὔτέ τι ταῦροι
Ἐν πόντῳ ςείχουσι· σὺ δὲ χθόνα καὶ κατὰ πόντον
Ἄτροχος ἀΐσσεις, χηλαὶ δέ τοι εἰσὶν ἐρετμά.

Ἡ

Ἐν δέ οἱ ἑλκόμενον· in Ed. Flor. κενηῶν & ἐφελκόμενον.

125. Κολπώθη δ' ὤμοισι πέπλος] *Lennepius* & *Pierſonus* emendarunt: Κολπώθη δ' ἀνέμοισι πέπλος· dudum ante idem placuit *Salmaſio*.

127. Ἄνευθεν] Ἄνευθε hic ſcribi maluit *Br.*

128. Ἁλίρροθος] Cum *Brunckius* meum illud iam admiſerit, pro ἁλίρροος recepi.

133. Νηυσὶν γὰρ] Νηυσὶ γὰρ legi mallet *Brunckius.*

138. Σὺ δὲ χθόνα καὶ κατὰ πόντον] Sic iſta mihi, inſtar ſimilium, eleganter ſcripta videntur; neque adeo mutanda in σὺ δ' ὡς χθόνα.

154. Ταῦ-

Ἦ τάχα καὶ, γλαυκῆς ὑπὲρ ἠέρος ὑψόσ' ἀερθεὶς,
Ἴκελος αἰψηροῖσι ποτήσεαι οἰωνοῖσιν.
Οἴμοι, ἐγὼ μέγα δή τι δυσάμμορος, ἥ ῥά τε δῶμα
Πατρὸς ἀποπρολιποῦσα, καὶ ἑσπομένη βοῒ τῷδε,
Ξείνην ναυτιλίην ἐφέπω, καὶ πλάζομαι οἴη.
Ἀλλὰ σύ μοι μεδέων πολιῆς ἁλὸς Ἐννοσίγαιε
Ἵλαος ἀντιάσειας· ἔελπομαι εἰσοράασθαι
Τόνδε κατιθύνοντα πλόον προκέλευθον ἐμεῖο.
Οὐκ ἀθεεὶ γὰρ ταῦτα διέρχομαι ὑγρὰ κέλευθα.
Ὣς φάτο. τὴν δ' ὧδε προσεφώνεεν εὐρύκερως βοῦς,
Θάρσει παρθενικὴ, μὴ δείδιθι πόντιον οἶδμα·
Αὐτός τοι Ζεὺς εἰμὶ, καὶ ἐγγύθεν εἴδομαι εἶναι
Ταῦρος· ἐπεὶ δύναμαί γε φανήμεναι ὅ, ττ' ἐθέλοιμι.
Σὸς δὲ πόθος μ' ἐνέηκε τόσην ἅλα μετρήσασθαι
Ταύρον ἐειδόμενον· Κρήτη δέ σε δέξεται ἤδη,

Ἠ

154. Ταῦρον ἐειδόμενον] Homerico more ſcripſerat, opinor, *Moſchus*: Ταύρῳ ἐειδόμενον.

156. Κλυτοὺς φιτύσεαι υἷας] Ex Cod. Vindobon. hanc lectionem Poëta a *Brunckio* recepit: in vulgatis erat Edd. κλυτοὺς μάλα φύσεαι υἷας· ſed vox μάλα aberat a Vett. Edd. Adſcripſerat *Iſ. Voſſ.* ,, Ed. Rom. κλεινοὺς, lege, κλεεν- ,, νοὺς φύσσεαι υἷας.

157. Ἅπαντες] A *Br.* iure probatum pro ἅπασιν, ex MS. Vindob. & ex Ed. Ald. recipere non dubitavi.

162. Καὶ Κρονίδῃ] Vltimus mihi carminis verſus fuiſſe vide-

Ἤ μ' ἔθρεψε καὶ αὐτόν· ὅπα νυμφήϊα σεῖο
Ἔσσεται· ἐξ ἐμέθεν δὲ κλυτοὺς φιτύσεαι υἷας,
Οἳ σκηπτοῦχοι ἅπαντες ἐπιχθονίοισιν ἔσονται.
Ὡς φάτο· καὶ τετέλεστο τάπερ φάτο. φαίνετο μὲν δὴ
Κρήτη, Ζεὺς δὲ πάλιν ἑτέρην ἀνελάζετο μορφήν·
Λῦσε δέ οἱ μίτρην, καί οἱ λέχος ἔντυνον Ὧραι.
Ἡ δὲ πάρος κούρη Ζηνὸς γένετ' αὐτίκα νύμφη.
[Καὶ Κρονίδῃ τέκνα τίκτε, καὶ αὐτίκα γίνετο μήτηρ.]

ⅩⅩⅩⅩⅩⅩⅩⅩⅩⅩⅩⅩⅩⅩⅩⅩⅩⅩⅩⅩⅩⅩⅩⅩⅩⅩⅩ

ΕΠΙΤΑΦΙΟΣ ΒΙΩΝΟΣ

ΒΟΥΚΟΛΟΥ ΕΡΩΤΙΚΟΥ.

Εἰδύλλιον γ'.

Αἴλινά μοι στοναχεῖτε νάπαι, καὶ Δώριον ὕδωρ,
Καὶ

videtur: Ἡ δὲ πάρος κούρη Ζηνὸς γένετ' αὐτίκα νύμφη· quique ſequitur verſus huius poëmatis conditore indignus.

ΕΠΙΤΑΦΙΟΣ] Hoc *Moſchi* carmen, prout *F. Vrſini Virgilio* cum Graecis Script. collato, ante hos annos triginta in Friſia renovato, fuit ſubiectum, hic repraeſentatur: quae mutata ſunt, *Brunckii*; Codicumque Regii Pariſ. & Caeſar. Vindob. memoratu dignae lectiones hic adnotabuntur.

Καὶ ποταμοὶ κλαίοντι τὸν ἱμερόεντα Βίωνα.
Νῦν φυτά μοι μύρεσθε, καὶ ἄλσεα νῦν γοάοισθε.
Ἄνθεα νῦν ϛυγνοῖσιν ἀποπνείοιτε κορύμβοις.
Νῦν ῥόδα φοινίσσεσθε τὰ πένθιμα, νῦν ἀνεμώνα·
Νῦν ὑάκινθε λάλει τὰ σὰ γράμματα, καὶ πλέον αἰ αἰ
Βάμβαλε σοῖς πετάλοισι· καλὸς τέθνακε μελικτάς.

Ἄρχετε Σικελικαὶ τῶ πένθεος, ἄρχετε Μοῖσαι.
Ἀδόνες, αἱ πυκινοῖσιν ὀδυρόμεναι ποτὶ φύλλοις,
Νάμασι τοῖς Σικελοῖς ἀγγείλατε τᾶς Ἀρεθοίσας,
Ὅττι Βίων τέθνακεν ὁ βωκόλος, ὅττι σὺν αὐτῷ
Καὶ τὸ μέλος τέθνακε, καὶ ὤλετο Δωρὶς ἀοιδά.

Ἄρχετε Σικελικαὶ τῶ πένθεος, ἄρχετε Μοῖσαι.
Στρυμόνιοι μύρεσθε παρ᾽ ὕδασιν αἴλινα κύκνοι,
Καὶ γοεροῖς ϛομάτεσσι μελίσδετε πένθιμον ὠδὰν,

Οἵαν

vſ. 3. Γοάοισθε] Sic legatur, an ex Ed. *Vrſ.* γοάοιτε, parum refert: hoc dedit *Brunckius*.

5. Νῦν ἀνεμώνα·] Scribi quoque potuit: νῦν ἀνεμῶναι.

7. Βάμβαλε] Hoc, iam olim a me reſtitutum, idoneis iudicibus multo aptius fuit viſum ante vulgato Λάμβανε.

10. Ἀρεθοίσας] Recte dedit *Br.* pro forma vulgari Ἀρεθούσης.

14. Στρυμόνιοι] Scribi malim: Στρυμονίοις μύρεσθε παρ᾽ ὕδασιν.

16. Οἵαν ὑμετέροις] Hunc verſum, qui ſpurius videbatur *Heskino*, ut adulterinum prorſus omiſit *Brunckius*: ego vero

Οἵαν ὑμετέροις πολὲ χείλεσι γῆρυν ἄειδεν.
Εἴπατε δ' αὖ κώραις Οἰαγρίσιν, εἴπατε πάσαις
Βιςονίαις Νύμφαισιν, ἀπώλετο Δώριος Ὀρφεύς.

Ἄρχετε Σικελικαὶ τῶ πένθεος, ἄρχετε Μοῖσαι.
Κεῖνος ὁ ταῖς ἀγέλαισιν ἐράσμιος οὐκ ἔτι μέλπει,
Οὐκ ἔτ' ἐρημαίῃσιν ὑπὸ δρυσὶν ἥμενος ᾄδει·
Ἀλλὰ παρὰ Πλϰτῆϊ μέλος λάθαιον ἀείδει.
Ὤρεα δ' ἐςὶν ἄφωνα, καὶ αἱ βόες, αἱ ποτὶ ταύροις
Πλασδόμεναι, γοάοντι, καὶ οὐκ ἐθέλοντι νέμεσθαι.

Ἄρχετε Σικελικαὶ τῶ πένθεος, ἄρχετε Μοῖσαι.
Σεῖο, Βίων, ἔκλαυσε ταχὺν μόρον αὐτὸς Ἀπόλλων,
Καὶ Σάτυροι μύροντο, μελάγχλαινοί τε Πρίηποι·
Καὶ Πᾶνες ςοναχεῦντι τὸ σὸν μέλος· αἵτε καθ' ὕλαν
Κρανίδες ὠδύραντο, καὶ ὕδατα δάκρυα γέντο.

Ἀχὼ

ro ſuſpicari malo, verſum nobis *Moſchi* periiſſe, qui ſextum hunc decimum olim ſequebatur, quo Orphei facta fuerit mentio.

20. Κεῖνος] Ed. *Br.* Τῆνος, &, vſ. 21, ἐρημαίαισιν. alibi quoque *Br.* & in hoc carmine hanc formam poſuit loco alterius.

24. Οὐκ ἐθέλοντι] *Heskini* coniecturam, e *Theocriteis* hic etiam legentis, οὐκ ἔτι λῶντι, lectoribus repraeſentavit *Brunckius*.

29. Ὕδατα δάκρυα γέντο] Quid velit Poëta ſatis liquet; ſed ſententiam ille ſuam, ut opinor, aliis verbis expreſſerat.

 34. Κάτ-

Ἀχὼ δ' ἐν πέτρῃσιν ὀδύρεται, ὅττι σιωπῇς,
Κοὐκ ἔτι μιμεῖται τὰ σὰ χείλεα. σῷ δ' ἐπ' ὀλέθρῳ
Δένδρεα καρπὸν ἔριψε, τὰ δ' ἄνθεα πάντ' ἐμαράνθη.
Μάλων οὐκ ἔῤῥευσε καλὸν γλάγος, οὐ μέλι σίμβλων·
Κάτθανε δ' ἐν καρῷ, λυπεύμενον· οὐκέτι γὰρ δεῖ,
Τῶ μέλιτος τῶ σῶ τεθνακότος, αὐτὸ τρυγᾶσθαι.

Ἄρχετε Σικελικαὶ τῶ πένθεος, ἄρχετε Μοῖσαι.
Οὐ τόσον εἰναλίαισι παρ' ᾀόσι μύρατο δελφὶν,
Οὐδὲ τόσον ποκ' ἄεισεν ἐνὶ σκοπέλοισιν ἀηδὼν,
Οὐδὲ τόσον θρήνησεν ἀν' ὤρεα μακρὰ χελιδὼν,
Ἀλκυόνος δ' οὐ τόσσον ἐπ' ἄλγεσιν ἴαχε Κήϋξ.

[Ἄρ-

34. Κάτθανε δ' ἐν καρῷ] Sic dudum emendavit *Io. Luzacius* vulgatum, Κάτθανεν ἐν κ. Illud in Cod. repertum Vindob. in ſuum nunc locum rediit.

35. Αὐτὸ τρυγᾶσθαι] In tribus quatuorve Codd. inventum, pro ἄλλο τρυγᾶσθαι, reſtitutum fuit.

40. Ἴαχε Κήϋξ] Sic legendum iam olim conieceram, pro ἴσχετο Κήϋξ. Ἴαχε *D'Orvillius* in duobus Codd. MSS. legit; in Pariſino *Villoiſonus*: idem exhibet altero ſaltem loco Ed. Ald. cum eadem alibi det ἴσχετο· quod priore illic eſt loco κήρυξ eſt & in Cod. Pariſ.

41. [Ἄρχετε] Verſum hic intercalarem omiſit *Brunckius*, recte, opinor.

43. Ἀῴοισιν ἐν ἄγκεσι] Vitioſa dat Cod. Pariſ. οἰωνοῖσι ἐν ἄλγεσι. eſt illud οἰωνοῖσι etiam in Ed. Ald. *Brunckius* legendum ſuſpicatur: Ἰδαίοισιν ἐν ἄγκεσι παῖδα τὸν Ἀοῦς· nam

&

[Ἄρχετε Σικελικαὶ τῶ πένθεος, ἄρχετε Μοῖσαι.]
Οὐδὲ τόσον γλαυκαῖς ἐνὶ κύμασι Κηρύλος ᾆδεν,
Οὐ τόσον ἀώοισιν ἐν ἄγκεσι παῖδα τὸν Ἀῶς,
Ἱπτάμενος περὶ σᾶμα, κινύρατο Μέμνονος ὄρνις,
Ὅσσον ἀποφθιμένοιο κατωδύραντο Βίωνος.
Ἄρχετε Σικελικαὶ τῶ πένθεος, ἄρχετε Μοῖσαι.
Ἀδονίδες, πᾶσαί τε χελιδόνες, ἅς ποκ' ἔτερπεν,
Ἃς λαλέειν ἐδίδασκε, καθεσδόμεναι ποτὶ πρέμνοις,
Ἀντίον ἀλλάλαισιν ἐκώκυον· αἱ δ' ὑποφώνευν
Ὄρνιθες. λυπεῖσθε πελειάδες, ἀλλὰ κ' ἡμεῖς.
Ἄρχετε Σικελικαὶ τῶ πένθεος, ἄρχετε Μοῖσαι.
Τίς ποτὶ σᾷ σύριγγι μελίξεται, ὦ τριπόθατε;

Τίς

& hoc, forte fortuna ſcriptum in Cod. Vindobon. genuinum putat.

48. Καθεσδόμεναι ποτὶ πρέμνοις] Genuinum hoc, ex Cod. Caeſ. oblatum a *Brunckio*, reſtitui pro vulgatis, καθ. δ' ἐπὶ πρέμνοις· quibus ſaltem δ' eiiciendum iam viderat *Heskinus*.

50. Ὄρνιθες. λ. π. ἀλλὰ καὶ ἡμεῖς] Quamvis ne ſic quidem ſcripta videantur iſta ſincera, pro ὑμεῖς poſui ἡμεῖς ex duobus Aldi Codd. Pariſino, & Vindob. In Cod. Pariſ. reperiuntur & vitioſa: λυπεῦσθαι πενθάδες· ἀ. κ, ἡμεῖς· in Caeſ. Cod. λυπεῖσθαι πενθάδες ἀλλὰ καὶ ἡμεῖς.

51. Ἄρχετε Σικελικαὶ] Ἄρχετε βωκολικαὶ hic, &, vſ. 120, legitur in Ed. Ald. & in Cod. Pariſ.

52. Μελίξεται] Pro μελίζεται, vel μελίσδεται, poſitum cum *Vrſino* & *Brunckio*, legitur in Cod. Caeſ. & in Ed. Ald. Ex alio Cod. μελίξετε enotavit *Iſ. Voſſius*.

Τίς δ' ἐπὶ σοῖς καλάμοις θησεῖ στόμα; τίς θρασὺς ὥτως;
Εἰσέτι γὰρ πνείει τὰ σὰ χείλεα, κ' τὸ σὸν ἄσθμα.
Ἀχὼ δ' ἐν δονάκεσσι τεᾶς ἐπιβόσκετ' ἀοιδᾶς.
Πανὶ φέρω τὸ μέλιγμα· τάχ' ἂν κἀκεῖνος ἐρεῖσαι
Τὸ στόμα δειμαίνοι, μὴ δεύτερα σεῖο φέρηται.
Ἄρχετε Σικελικαὶ τῶ πένθεος, ἄρχετε Μοῖσαι.
Κλαίει κ' Γαλάτεια τὸ σὸν μέλος, ἅν ποκ' ἔτερπες
Ἑσδομέναν περὶ σεῖο παρ' αἰόνεσσι θαλάσσας.
Οὐ γὰρ ἴσον Κύκλωπι μέλισδεο· τὸν μὲν ἔφευγεν
Ἁ καλὰ Γαλάτεια, σὲ δ' ἅδιον ἔβλεπεν ἅλμας.
Καὶ νῦν λασαμένα τῶ κύματος ἐν ψαμάθοισι

Ἑσ-

53. Θησεῖ] Recte ſcripſit *Brunck.* pro θάσει.

55. Τεᾶς ἐπιβόσκετ' ἀοιδᾶς.] In Ald. ſcribitur Ed. τεᾶς ἔπι βόσκετ' ἀοιδᾶς· *Higtio* placebat τεᾶς ἔτι βόσκετ' ἀοιδᾶς· *Brunckio*, τεᾶς ἔτι βόσκετ' ἀοιδάς. Ad horum mentem ſcribi etiam potuit τεαῖς ἔτι βόσκετ' ἀοιδαῖς.

56. Τὸ μέλιγμα] Ex Codd. hoc prodiit, pro μέλισμα· ut & vſ. 93. *Lennepio* nollem placuiſſet τὸ μέλημα· mirum tamen, *fiſtulam* dici potuiſſe μέλιγμα. —— Pro κἀκεῖνος, hoc in vſ. καὶ τῆνος edidit *Br.*

59. Ἄν ποκ' ἔτερπες] Male mutatum recte tuetur *D'Orvillius* ad *Charit.* Bene ſe habet Κλαίει καὶ Γαλάτεια τὸ σὸν μέλος.

60. Ἑσδομέναν περὶ σεῖο] In quinque Codicibus a ſe lectum παρὰ σεῖο merito reiicit *D'Orvillius*: non minus vitioſum eſt περὶ σεῖο. *Io. Luzacius* legendum putabat: Ἑσδομέναν παρὰ σοὶ ἐπὶ αἰόνεσσι θαλάσσας· quod mihi quidem non diſplicet: viro *D.* in περὶ σεῖο maris epitheton latere videtur. *Brunckius* legebat: περὶ σεῖο ποτ' αἰόνεσσι θ.

62. Σὲ

Ἔσδετ' ἐρημαίαισι, βόας δ' ἔτι σεῖο νομεύει.
Ἄρχετε Σικελικαὶ τῶ πένθεος, ἄρχετε Μοῖσαι.
Πάντα τοι, ὦ βῶτα, ξυγκάτθανε δῶρα τὰ Μοισᾶν,
Παρθενικᾶν ἐρόεντα φιλάματα, χείλεα παίδων·
Καὶ στυγνοὶ περὶ σᾶμα τεὸν κλαίουσιν Ἔρωτες.
Ἁ Κύπρις φιλέει σε πολὺ πλέον, ἢ τὸ φίλαμα,
Τῷ πρώαν τὸν Ἄδωνιν ἀποθνάσκοντα φίλασε.

Τοῦτο τοι, ὦ ποταμῶν λιγυρώτατε, δεύτερον ἄλγος,
Τοῦτο, Μέλη, νέον ἄλγος· ἀπώλετο πρὰν τοι Ὅμηρος,
Τῆνο τὸ Καλλιόπας γλυκερὸν στόμα, καὶ σὲ λέγοντι

Μύ-

62. Σὲ δ' ἅδιον ἔβλεπεν ἄλμας] Sic ſcriptum inveni in Edd. Ald. & Iuntae, pro vulgatis, σὲ δ' ἀδὺ ἀπέβλεπεν ἄλμας. alterum in duobus legit Codd. Pariſ. probavitque *Brunckius*.

64. Ἔσδετ' ἐ.] Ἵζετ' ἐ. eſt in Cod. Pariſ. quem *Villoiſonus* adhibuit.

68. Στυγνοὶ] *Vrſinus* ſic recte iam dederat ex Ald. Ed. non στυγνόν. atque ita repertum fuit in duobus Codd. Reg. Pariſ.

70. Τῷ] In omnibus hic haeſit Edd. Τὸ πρώαν. *Io. Brodaeus* iam emendaverat Τῷ π. quod, me iudice, tanquam dubio vacuum, recipi potuit. — Poſt hunc vſ. 70, veriſimiliter ſuſpicabatur *Higtius*, olim lectum fuiſſe intercalarem, Ἄρχετε Σ. τ. π. ἄ. Μ.

72. Τοῦτο, Μέλη, νέον ἄλγος] *Brodaeo* mirum eſt aliam placere potuiſſe lectionem, μέλει, *curae eſt*, repertam in Ed. Ald.

74. Πα-

Μύρεσθαι καλὸν ἦχα πολυκλαύστοισι ῥεέθροις,
Πᾶσαν δ᾽ ἔπλησας φωνᾶς ἅλα· νῦν πάλιν ἄλλον
Υἱέα δακρύεις, καινῷ δ᾽ ἐπὶ πένθεϊ τάκῃ.
Ἀμφότεροι παγαῖς πεφιλαμένοι· ὃς μὲν ἔπινε
Παγασίδος κράνας, ὁ δ᾽ ἔχεν πόμα τᾶς Ἀρεθοίσας.
Χ᾽ ὢ μὲν Τυνδαρέοιο καλὰν ἄεισε θύγατρα,
Καὶ Θέτιδος μέγαν υἷα, καὶ Ἀτρείδαν Μενέλαον·
Κεῖνος δ᾽ οὐ πολέμως, οὐ δάκρυα, Πᾶνα δ᾽ ἔμελπε,
Καὶ βώτας ἐλίγαινε, καὶ ἀείδων ἐνόμευε,
Καὶ σύριγγας ἔτευχε, καὶ ἁδέα πόρτιν ἄμελγε,
Καὶ παίδων ἐδίδασκε φιλάματα, καὶ τὸν Ἔρωτα

Ἔτρε-

74. Πολυκλαύστοισι] Scribatur, an πολυκλαύτοισι, nihil intereſt: quod mihi venit olim in mentem, πολυκλύστοισι, *Br*. recepit.

76. Καινῷ δ᾽ ἐπὶ πένθεϊ τάκῃ·] Pro αἰνῷ hic emendantis καινῷ, *Higtii* iam olim vera mihi videbatur coniectura; quam lectionem cum *Brunckio* recipere non dubitavi, firmatam duobus Codd. Pariſinis, & Ald. Ed. in qua ſcribitur καὶ νῷ.

78. Ὁ δ᾽ ἔχεν πόμα] Hic quoque vi caeſurae productum legi maluit *Brunckius*: ὁ δ᾽ ἔχε πόμα τᾶς Ἀρεθοίσας. hanc nominis formam ex Cod. cum eodem recepi. Nonnemini hic placebat ἔλεν πόμα.

85. Ἤρεθε τὰν Ἀφροδίταν] Hoc etiam cum *Br*. poſui, pro ἤρεσε, oblatum a tribus ſaltem Codd. collatis & ab Aldo, in cuius Ed. altero loco ἤρεθε legitur, altero ἠρέθιζε.

89. Βοιωτίδες Ὕλαι] Sic, pro ὕλαι, ſcribendum cenſuit *Palmerius*, ut oppidi nomen, quod *Pindaro* fuerit natale, deſignetur: *Palmerium* hic & *Brunckium* ſequutus ſum.

90. Λέσβος ἐραννά·] *Adrian*. emendavit *Heringa*, pro ἐρυμνά. Cum ἐρεννὰ legeretur in Codice Pariſ. & in Ed.

Ald.

Ἔτρεφεν ἐν κόλποισι, καὶ ἤρεθε τὰν Ἀφροδίταν.
Ἄρχετε Σικελικαὶ τῶ πένθεος, ἄρχετε Μοῖσαι.
Πᾶσα, Βίων, θρηνεῖ σε κλυτὴ πόλις, ἄστεα πάντα·
Ἄσκρα μὲν γοάει σε πολὺ πλέον Ἡσιόδοιο·
Πίνδαρον οὐ ποθέοντι τόσον Βοιωτίδες Ὗλαι·
Οὐ τόσον Ἀλκαίῳ πέρι μύρατο Λέσβος ἐραννά·
Οὐδὲ τόσον τὸν ἀοιδὸν ἐμύρατο Κήϊον ἄστυ.
Σὲ πλέον Ἀρχιλόχοιο ποθεῖ Πάρος. ἀντὶ δὲ Σαπφῶς
Εἰσέτι σεῦ τὸ μέλιγμα κινύρεται ἁ Μιτυλάνα.
Πάντες, ὅσοις καπυρὸν τελέθει στόμα, Βωκολιασταὶ
Ἐκ μοισᾶν, σέο πότμον ἀνακλαίοντι θανόντος·

Κλαίει

Ald. *Heringae* illud recte *Brunckius* admiſit.

91. Κήϊον ἄστυ] Sic ſcribendum eſſet, an Τήϊον, iam olim dubitatum, liquet ex Ed. Ald. quae altero loco utrumque, nempe κτήϊον ἄστυ, exhibet, altero Τήϊον. hoc vero, Τήϊον, exhibent Pariſini Codd. duo & Ed. Flor. quod mihi quoque genuinum videtur; ut intelligatur *Anacreon*: Κήϊον ἄστυ nobilitavit *Simonides*.

93. Μέλιγμα] Hic poſitum, ut vſ. 56, pro μέλισμα.

94. Πάντες, ὅσοις] Hic verſus & quinque ſequentes, ut abſunt a Cod. Pariſ. quem adhibuit *V‸lloiſonus*, aberant ab Ald. exemplaribus: cum ex aliis Codd. eſſent editi, *Fulv.* tamen *Vrſinus*, aliique crediderunt, a *Marco* fuiſſe *M‸ſuro* conditos ad explendam lacunam: ſed monuit *Ioſ. Scaliger*, a *Muſuro* hos verſus, & a *M. Ant. Mureto* repertos in vetuſtiſſimis fuiſſe Codicibus; deſignat ipſe *Scaliger* Cod. in quo *hos* ſex *verſus* genuinos *antecedebat alius non eadem moneta cuſus*: Πάντοσε κλαύσει σ' ἡ νῆσος Σικελή τ' Ἀρέθουσα.

Ibid. Βωκολιασταὶ] Doricam hic quoque formam dedit *Brunckius*, βωκολιάκται.

 99. Παρ'

Κλαίει Σικελίδας, τὸ Σάμου κλέος, ἐν δὲ Κύδωσιν,
Ὁ πρὶν μειδιόωντι σὺν ὄμματι φαιδρὸς ἰδέσθαι,
Δάκρυα νῦν Λυκίδας κλαίων χέει· ἔν τε πολίταις
Τριοπίδαις ποταμῷ θρηνεῖ παρ᾽ Ἄλεντι Φιλητᾶς·
Ἐν δὲ Συρακοσίοισι Θεόκριτος. αὐτὰρ ἐγώ τοι
Αὐσονικᾶς ὀδύνας μέλπω μέλος, οὐ ξένος ᾠδᾶς
Βουκολικᾶς, ἀλλ᾽, ἅν τ᾽ ἐδιδάξαο σεῖο μαθητὰς,
Κλαρονόμος, Μώσας τᾶς Δωρίδος· ἄμμε γεραίρων
Ἄλλοις μὲν τεὸν ὄλβον, ἐμοὶ δ᾽ ἀπέλειπες ἀοιδάν.
Ἄρχετε Σικελικαὶ τῶ πένθεος, ἄρχετε Μοῖσαι.
Αἶ, αἶ, ταὶ μαλάχαι μὲν ἐπὰν κατὰ κᾶπον ὄλωνται,
Ἠ

99. Παρ᾽ Ἄλεντι] Ex Theocriteis notum, fluminis nomen ſuſpectum eſſe non debuerat *Brodaeo.* — Vſ. ſeq. ἐγών τοι Ed. *Br.*

103. Κλαρονόμος] Vt legendum fueram ſuſpicatus, pro Κλαρονόμως, praebuerunt duo ſaltem Codd. & Ed. Ald. idque *Brunckius* recepit, quocum in ſequentem verſum ex Codd. eademque Ed. admiſi ἀπέλειπες, pro ἀπέλειψας. — Poſita diſtinctione poſt vocem Δωρίδος, ad mentem *Herm. Tollii*, hic verſus intellectu facilior evaſit.

107. Ἠ τὰ χλωρὰ σ.] Ex iisdem Codd. & Ed. Ald. ἠδὲ τὰ χλ. placuit *Brunckio*; mihi vulgatum Ἠ potius ſervandum videtur.

109. Οἱ μεγάλοι καὶ καρτεροὶ ἢ σοφοί] Καρτερικοὶ σοφοὶ ἄ. legitur in duobus Pariſ. in totidem Codd. quos Aldus adhibuit & in Ed. Flor. Vulgata retinenda cenſeo.

110. Ὁππότε πρᾶτα] Hoc Doricum nititur Codd. Pariſinis & Ald. Ed. Ὁππόκα hic etiam *Br.* recepit.

111. Νήγρετον ὕπνον] Videri quidem hic potuit νήγρετον mu-

Ἢ τὰ χλωρὰ σέλινα, τό, τ' εὐθαλὲς οὖλον ἄνηθον,
Ὕστερον αὖ ζώοντι, καὶ εἰς ἔτος ἄλλο φύοντι·
Ἄμμες δ', οἱ μεγάλοι καὶ καρτεροὶ ἢ σοφοὶ ἄνδρες,
Ὁππότε πρᾶτα θάνωμες, ἀνάκοοι ἐν χθονὶ κοίλᾳ
Εὕδομες εὖ μάλα μακρὸν ἀτέρμονα νήγρετον ὕπνον.
Καὶ σὺ μὲν ἐν σιγᾷ πεπυκασμένος ἔσσεαι ἐν γᾷ,
Ταῖς νύμφαισι δ' ἔδοξεν ἀεὶ τὸν βάτραχον ᾄδειν.
Τῷ δ' ἐγὼ οὐ φθονέοιμι· τὸ γὰρ μέλος οὐ καλὸν ᾄδει.
Ἄρχετε Σικελικαὶ τῶ πένθεος, ἄρχετε Μοῖσαι.
Φάρμακον ἦλθε, Βίων, ποτὶ σὸν στόμα, φάρμακον εἶδες.
Πῶς τευ τοῖς χείλεσσι ποτέδραμε, κοὐκ ἐγλυκάνθη;

Τίς

mutandum in νήγρετοι. ſed ſervandum potius cenſeo quod vulgatur.

112. Καὶ σὺ μὲν ἐν σιγᾷ] Hic verſus & duo ſeqq. mihi quidem huius carminis conditore prorſus videntur indigni, atque adulterini.

114. Τῷ δ' ἐγὼ οὐ φθ.] Editio Ald. uno dat loco, Τοῖς δ' ἐγὼ οὐ φθ. altero autem, Οὐδ' ἐγὼ οὐ φθ. quorum hoc eſt & in Cod. Pariſ.

116. Φάρμακον ἦλθε] Doricum probabiliter dederat ἦνθε· quod in ſua poſuit Ed. *Br.* Idem adſcripſerat *Iſ. Voſſ.* & mox ad εἶδες, εἶλες, quod & mihi venit in mentem.

117. Πῶς τευ τοῖς χείλεσσι π.] Videtur illud recte ſe habere. In Ed. Ald. & in Cod. Pariſ. legitur: Τοιούτοις χείλεσσι πόκ' ἔδραμε, οὐκ ἐγλυκάνθη. eadem ſunt in altero Pariſ. niſi quod praebet Τοιοῦτον· Alio loco Ed. Ald. idem eſt ac in Ed. *Vrſ.* Τίς τευ τοῖς χ. ποτέδραμε. *Brunckius* exhibuit Τοιούτοις.

118, 119.

Τίς δὲ βροτὸς τοσσοῦτον ἀνάμερος, ἢ κεράσαι τοι,
Ἢ δοῦναι λαλέοντι τὸ φάρμακον; ἔκφυγεν ᾠδάν.
Ἄρχετε Σικελικαὶ τῶ πένθεος, ἄρχετε Μοῖσαι.
Ἀλλὰ δίκα κίχε πάντας. ἐγὼ δ᾽ ἐπὶ πένθεϊ τῷδε
Δακρυχέων τεὸν οἶτον ὀδύρομαι. εἰ δυνάμαν δὲ,
Ὡς Ὀρφεὺς καταβὰς ποτὶ τάρταρον, ὥς ποκ᾽ Ὀδυσσεὺς,
Ὡς πάρος Ἀλκείδας, κἠγὼ τάχ᾽ ἂν ἐς δόμον ἦλθον
Πλουτέος, ὥς κεν ἴδοιμι, καὶ εἰ Πλουτῆϊ μελίσδεις,

Ὡς

118, 119. *Ἢ κεράσαι τοι Ἢ δοῦναι λαλέοντι τὸ φάρμακον*] Hanc ex duobus Codd. Pariſ. & altero loco Ed. Ald. edidit lectionem *Brunckius*; quam repraeſentavi, tametſi *λαλέοντι* vitioſum videatur, velut meliorem vulgatis: *ἢ κεράων τοι Ἢ δοῦναι καλέων τὸ φάρμακον.* In Ed. Ald. priore loco vulgatur *κεράοντι Ἢ δοῦναι καλέοντι·* poſteriore, *κεράσαιτο Ἢ δοῦναι λαλέοντι·* ex Cod. Pariſ. *κεράσαιτο* & *λαλέων* enotavit *Villoiſonus*.

119. *Ἔκφυγεν ᾠδάν.*] Sic commode dici potuit de eo qui caruit omni ſenſu elegantiae Muſicae: videturque mihi illud praeferendum lectioni, quam *Brunck.* recepit, *ἢ φύγεν ᾠδάν.*

121. *Ἐγὼ δ᾽ ἐπὶ πένθεϊ τῷδε*] In Ed. *Br.* eſt *ἐγὼν δ᾽ ἐπὶ π. τ.* Viro *D.* hic venit in mentem legendum: *ἐγὼ δ᾽ ὑπὸ δένδρεϊ τῷδε Δακρυχέων τεὸν οἶτον ὀδύρομαι.* Ed. dat Aldi loco poſteriore: *Δάκρυα καὶ τεὸν ὕδωρ οἶτον ὀδύρομαι.* Eſt & in Cod. Pariſ. *δάκρυα καὶ τεόν.*

122. *Εἰ δυνάμαν δὲ*] Ed. *Br.* *αἰ δ. δ.*

124. *Κἠγὼ τάχ᾽ ἂν ἐς δ. ἦλθον*] Ed. *Br.* *κἠγὼν τάχ᾽ ἂν ἐς δ. ἦνθον.*

125. *Εἰ Πλουτῆϊ μελίσδεις*] In Cod. Pariſ. Reg. ſcriptum *μελίσδῃς* hoc in vſ. poſuit *Brunckius*, & in vſ. ſeq. ex eodem *ἀκουσαίμαν.*

126. *Τί μελίσδεαι· ἀλλ᾽ ἐπὶ Κώρᾳ*] In Ed. eſt Ald. *τί με-*

λίσδεο

Ὡς ἂν ἀκυσαίμαν τὶ μελίσδεαι· ἀλλ' ἐπὶ Κώρᾳ
Σικελικόν τι λίγαινε, καὶ ἁδύ τι βωκολιάσδευ.
Σικελικὰ κἠκεῖνα ἐν Αἰτναίαισιν ἔπαιξεν
'Αιόσι, καὶ μέλος οἶδε τὸ Δώριον· ὐκ ἀγέραςος
Ἐσσεῖτ' ἁ μολπά. χ' ὡς 'Ορφεῖ πρόσθεν ἔδωκεν
'Αδέα Φορμίσδοντι παλίσσυτον Εὐρυδίκειαν,
Καὶ σὲ Βίων πεμψεῖ τοῖς ὤρεσιν. εἰ δέ τι κἠγὼ
Συρίσδων δυνάμαν, παρὰ Πλυτεῖ κἠὐτὸς ἄειδον.

M E-

λίσδεο καὶ παρὰ κώραν. idem eſt in Cod. Pariſ. & ſincerum eſſe illud, ſi ſcribatur παρὰ Κώρᾳ, putabat *Villoiſonus.*

128, 129. *Σικελικὰ κἠκεῖνα ἐν Αἰτναίαισιν ἔπαιξεν 'Αιόσι*] Emendatius ſcriptum verſum exhibui, qui ſic ferebatur in Edd. vulgatis: *Κἠκείνη Σικελαῖς καὶ Αἰτναίαισιν ἔπαιξεν* 'A. Dudum vero monuit *Vrſinus*, in vetuſtiſſimis illum Codd. ſic legi: *καὶ κεῖνος* (vel *καὶ κείνη*) *Σικελικὰ ἐν Αἰτναίαισιν* ἔ. In Ed. Ald. qua bis eadem diverſis locis exhibentur, priore quidem ſcriptum, *καὶ κείνη σικελικαῖσιν αἰτναίαισιν*· altero autem, *καὶ κεῖνα σικελικὰ ἐν αἰτναίαισιν*· quorum hoc eſt & in Cod. Pariſ. In Ed. Flor. *καὶ κείνη Σικελαῖς καὶ ἐν Αἰτναίαισιν* ἔ. Quam reſtitui, lectio debetur *Heskino* & *Pierſono*. In Cod. Vindob. quum legeretur *ἄγγεσι*, *Brunckius* emendandum cenſuit: *Καὶ τήνα Σικελὰ, καὶ ἐν Αἰτναίοισιν ἔπαιξεν* "Αγκεσι. Optime correxit *Ruhnkenius*: *ἐν 'Εvναίοισιν ἔπαιξεν* "Αγκεσι. *Enna* Proſerpinae congruit.

129. Μέλος οἶδε] Cum *Br.* ex Cod. Pariſ. & Ed. Ald. recepi pro ᾖδε.

132, 133. *Εἰ δέ τι κἠγὼν Συρίσδων δυνάμαν*] Pro Εἰ, Αἰ Ed. *Br.* qui *Συρίσδων* etiam recepit, pro *Συρίσδεν*. *Συρίσδων*, olim a me poſitum, nunc cenſebitur dubio vacare, quum in Codd. Pariſinis fuerit & in Ald. Ed. repertum.

ME-

ΜΕΓΑΡΑ

ΓΥΝΗ ΗΡΑΚΛΕΟΥΣ.

Εἰδύλλιον δ΄.

Μᾶτερ ἐμὰ, τίφθ' ὧδε φίλον κατὰ θυμὸν ἰάπτεις,
Ἐκπάγλως ἀχέοισα, τὸ πρὶν δέ τοι οὐκ ἔτ' ἔρευθος
Σώζετ', ἐπὶ ῥεθέεσσι; τί μοι τόσον ἠνίησαι;
Ἦ ῥ' ὅτι ἄλγεα πάσχει ἀπείριτα φαίδιμος υἱὸς
Ἀνδρὸς ὑπ' οὐτιδανοῖο, λέων ὡσεί θ' ὑπὸ νεβρȣ;
Ὤ μοι ἐγὼ, τί νυ μ' ὧδε θεοὶ τόσον ἠτίμασαν
Ἀθάνατοι; τί νυ μ' ὧδε κακῇ γονέες τέκον αἴσῃ;
Δύσμο-

ΜΕΓΑΡΑ] Hoc quoque carmen ſub *Moſchi* nomine ſcriptum invenerunt in Codd. *Michaël Sophianus*, *Henr. Stephanus*, & *Fulv. Vrſinus*. Quae praecedunt, ut *Moſchi* Poëmata, Ἔρως δραπέτης· Εὐρώπη· Ἐπιτάφιος Βίωνος· primum certe & tertium pervenuſta ſunt: Sed hoc carmen, Megarae continens & Alcmenae querelas, cum iſtis, me iudice, non aequiparandum, neque eiusdem eſſe videtur Poëtae, ſed illius potius, cuius inter Theocritea legitur (XXV.) Ἡρακλῆς λεοντοφόνος.

vſ. 1. Μᾶτερ ἐμὰ] Ed. *Br.* Μῆτερ ἐμή. &, vſ. 2, ἀχέουσα. Alios etiam Dorismos Idem hinc ſuſtulit.

3. Ἐπὶ ῥεθέεσσι] Vt pronunciabantur iſta, ſcribuntur in Edd. Aldi, Iuntae, *F. Vrſini*, ἐπιῤῥεθέεσσι.

6. Ἐπί-

Δύσμορος, ἤτ' ἐπεὶ ἀνδρὸς ἀμύμονος ἐς λέχος ἦλθον,
Τὸν μὲν ἐγὼ τίεσκον ἴσον φαέεσσιν ἐμοῖσιν,
Ἠδ' ἔτι νῦν σέβομαί τε καὶ αἰδέομαι κατὰ θυμόν.
Τοῦ δ' οὔτις γένετ' ἄλλος ἀποτμότερος ζωόντων,
Οὐδὲ τόσων σφετέρησιν ἐγεύσατο φροντίσι κηδέων·
Σχέτλιος, ὃς τόξοισιν, ἅ οἱ πόρεν αὐτὸς Ἀπόλλων,
Ἠέ τινος Κηρῶν, ἢ Ἐριννύος αἰνὰ βέλεμνα,
Παῖδας ἑοὺς κατέπεφνε, καὶ ἐκ φίλον εἵλετο θυμὸν,
Μαινόμενος κατὰ οἶκον. ὁ δ' ἔμπλεος ἔσκε φόνοιο.
Τοὺς μὲν ἐγὼ δύστηνος ἐμοῖς ἴδον ὀφθαλμοῖσι
Βαλλομένους ὑπὸ πατρί· (τὸ δ' οὐδ' ὄναρ ἤλυθεν ἄλλῳ)
Οὐδὲ σφιν δυνάμην ἀδινὸν καλέουσιν ἀρῆξαι
Μητέρ' ἐήν· ἐπεὶ ἐγγὺς ἀνίκητον κακὸν ἦεν.
Ὡς δέ τ' ὀδύρεται ὄρνις ἐπὶ σφετέροισι νεοσσοῖς

Ὀλ-

6. Ἐτίμασαν] Ed. *Br.* ἐτίμησαν.
9. Ἴσον φαέεσσιν] Codicis Caeſ. lectio, ἶσα φαέεσσιν elegantior *Brunckio* videtur.
12. Οὐ δὲ τόσων] Οὐδὲ τόσον male irrepſerat in Edd. recentiores: alterum dant veteres Edd. & Codices.
14. Καρῶν] Ed. *Br.* Κηρῶν.
15. Παῖδας ἑοὺς κατέπεφνε] In *Euripidis* dramate una cum liberis Megara ſagittis confixa iacuit: is *Steſichorum* in his videtur & *Panyaſin* ſequutus: in hoc carmine narratis fere concinunt *Plutarchus*, & *Pauſanias*.
20. Ἀνίκητον] Hic poni poterat pro ἀνίκατον ex Cod. Vindobon.

27. Φί-

Ὀλλυμένοις, ὅς τ' αἰνὸς ὄφις, ἔτι νηπιάχοντας,
Θάμνοις ἐν πυκινοῖσι κατεσθίει· ἡ δὲ κατ' αὐτȣ̀ς
Πωτᾶται κλάζȣσα μάλα λιγὺ πότνια μήτηρ·
Οὐδ' ἄρ' ἔχει τέκνοισιν ἐπαρκέσαι. ἦ γάρ οἱ αὐτῇ
Ἆσσον ἴμεν μέγα τάρβος ἀμειλίκτοιο πελώρȣ.
Ὣς ἐγὼ αἰνοτόκεια, φίλον τέκος αἰάζȣσα,
Μαινομένοισι πόδεσσι δόμον κάτα πολλὸν ἐφοίτων.
Ὥς γ' ὄφελον μετὰ παισὶν ἅμα θνήσκȣσα καὶ αὐτὴ
Κεῖσθαι, φαρμακόεντα δι' ἥπατος ἰὸν ἔχοισα,
Ἄρτεμι θηλυτέρῃσι μέγα κρείȣσα γυναιξί.
Τῷ χ' ἡμᾶς, κλαύσαντε, φίλαις ἐπὶ χερσὶ τοκῆες
Πολλοῖς σὺν κτερέεσσι πυρῆς ἐπέβησαν ὁμοίης·
Καί κεν ἕνα χρύσειον ἐς ὀςέα κρωσσὸν ἁπάντων
Λέξαντες κατέθαψαν ὅθι πρῶτον γενόμεσθα.
Νῦν δ' οἱ μὲν Θήβην ἱπποτρόφον ἐνναίȣσιν,

'Αονίȣ

27. Φίλον τέκος] *Φίλον γόνον* edidit *Br.* forte quia in Cod. Vindob. legitur *τόκον*.

28. Δόμον κατὰ πολλὸν] Domus *ampla* ſic recte dicta non debuerat eſſe viro *D.* ſuſpecta.

31. Ἄρτεμι] *Ruhnkenio* verſus alienus ab hoc loco videtur, & aliunde temere huc immiſſus.

36. Θήβην ἱπποτρόφον] *Θήβην κουροτρόφον* ex Cod. MS. in ſua Ed. praebet *F. Vrſinus*: utrumque Thebis congruit.

38. Ἥρας] In Ἥρης mutavit *Br.*

40. Οὐδ' ἴ' ἐρωή.] *Pierſono* ſcribendum potius videbatur,

Δα-

Ἀονίου πεδίοιο βαθεῖαν βῶλον ἀροῦντες.
Αὐτὰρ ἐγὼ Τίρυνθα κατὰ κραναὴν πόλιν Ἥρας
Πολλοῖσιν δύστηνος ἰάπτομαι ἄλγεσιν ἦτορ
Αἰὲν ὁμῶς· δακρύων δὲ πάρεστί μοι οὐδ' ἴ' ἐρωή.
Ἀλλὰ πόσιν μὲν ὁρῶ παῦρον χρόνον ὀφθαλμοῖσιν
Οἴκῳ ἐν ἡμετέρῳ· πολέων γάρ οἱ ἔργον ἑτοῖμον
Μόχθων, τοὺς ἐπὶ γαῖαν ἀλώμενος ἠδὲ θάλασσαν
Μοχθίζει, πέτρης ὅγ' ἔχων νόον ἠὲ σιδήρου
Καρτερὸν ἐν στήθεσσι. σὺ δ' ἠΰτε λείβεαι ὕδωρ,
Νύκτας τε κλαίουσα καὶ ἐκ Διὸς ἤμαθ' ὁπόσσα.
Ἄλλος μὰν οὐκ ἄν τις ἐϋφρῆναι με παραστὰς
Κηδεμόνων· οὐ γάρ σφε δόμων κατὰ τοῖχος ἐέργει.
Καὶ λίην πάντες γε πέρην πιτυώδεος Ἰσθμοῦ
Ναίουσ'· οὐδέ μοι ἐστὶ πρὸς ὅντινά κε βλέψασα,
Οἷα γυνὴ πανάποτμος, ἀναπτύξαιμι φίλον κῆρ.

Νόσ-

Δακρύων δὲ πάρεστί μοι οὐχὶ ἐρωή. mihi quidem haec lectio placet prae vulgata. In initium huius vſ. *Αἰὲν ὁμῶς* cum *Br.* recepi, pro *Αἰεὶ ὁμῶς.*

46. Ἦμαθ' ὁπόσσα] In Cod. MS. legi *ἤματα πάντα*, teſtatur *F. Vrſinus.* vſ.47, *μὴν* rectius ſcribitur a *Br.* quam in Edd. *μάν.*

51. Οἷα γυνὴ πανάποτμος] Miram hic lectionem, nec dignam memoratu, commentus *Vulcanius*, in Graecis expreſſit & in Latinis.

Ibid. Ἀναπτύξαιμι] Ex Cod. Pariſ. oblatum a *Brunckio*, reſtitui pro vulgato *ἀναψύξαιμι.*

58. Μνη-

Νόσφι γε δὴ Πύῤῥης συνομαίμονος· ἡ δὲ καὶ αὐτὴ
Ἀμφὶ πόσει σφετέρῳ πλέον ἄχθεται Ἰφικλῆϊ,
Σῷ υἱῷ. πάντων γὰρ ὀϊζυρώτατα τέκνα
Γείνασθαί σε θεῷ τε καὶ ἀνέρι θνητῷ ἔολπα.
Ὣς ἄρ᾽ ἔφη. τὰ δέ οἱ θαλερώτερα δάκρυα μήλων
Κόλπον ἐς ἱμερόεντα κατὰ βλεφάρων ἐχέοντο,
Μνησαμένη τέκνων τε καὶ ὧν μετέπειτα τοκήων.
Ὣς δ᾽ αὔτως δακρύοισι παρήϊα λεύκ᾽ ἐδίαινεν
Ἀλκμήνη· βαρὺ δ᾽ ἦγε καὶ ἐκ θυμοῦ στενάχουσα,
Μύθοισιν πυκινοῖσι φίλην νυὸν ὧδε μετηύδα,
Δαιμονίη παίδων, τί νύ τοι φρεσὶν ἔμπεσε τοῦτο
Πευκαλίμης; πῶς ἄμμ᾽ ἐθέλεις ὀροθυνέμεν ἄμφω,
Κήδε᾽ ἄλαστα λέγουσα; τὰ δ᾽ οὐ νῦν πρῶτα κέκλαυται.
Οὐχ ἅλις οἷς ἐχόμεσθα τὸ δεύτατον αἰὲν ἐπ᾽ ἦμαρ
Γιγνομένοις; μάλα μέν γε φιλοθρηνὴς κέ τις εἴη,
Ὅστις

58. Μνησαμένη τέκνων] Cum in hoc vſ. mentio fiat τοκήων· τεκέων, quod ex eodem Cod. fuit probatum, ſuo loco reliqui.

61. Μύθοισιν πυκινοῖσι] Syllabam hic etiam praetulit *Br.* vi caeſurae productam; ediditque adeo, Μύθοισι πυκινοῖσι.

65. Οὐχ ἅλις] Ex Cod. quoque Reg. ſcribi cum eodem poterit, Ἠ οὐχ ἅλις. —— ut αἰὲν ἐπ᾽ ἦμαρ ſcripſi, pro αἰεὶ ἐπ᾽ ἦμαρ.

66. Φιλοθρηνὴς κέ τις εἴη] In Flor. legitur Ed. Φιλοθρηνὴς κατ᾽ ἂν εἴη. Parum iuvat formam poſuiſſe uſitatam Φιλόθρηνος· cum haec & vicina obſcura ſint & videantur vitiata: neque

Ὅστις ἀριθμήσειεν ἐφ' ἡμετέροις ἀχέεσσι.
Θάρσει· οὐ τοιῆσδ' ἐκυρήσαμεν ἐκ θεοῦ αἴσης.
Καὶ δ' αὐτὴν ὁρόω σε φίλον τέκος ἀτρύτοισιν
Ἄλγεσι μοχθίζουσαν· ἐπιγνώμων δέ τοι εἰμὶ
Ἀσχαλάαν, ὅτε δή γε καὶ εὐφροσύνης κόρος ἐστί.
Καί σε μάλ' ἐκπάγλως ὀλοφύρομαι ἠδ' ἐλεαίρω,
Οὕνεκεν ἡμετέροιο λυγροῦ μετὰ δαίμονος ἔσχες,
Ὅς θ' ἡμῖν ἐφύπερθε κάρης βαρὺς αἰωρεῖται.
Ἴστω γὰρ Κούρη τε καὶ εὐέανος Δημήτηρ,
(Ἅς κε μέγα βλαφθείς τις ἑκὼν ἐπίορκον ὀμόσσαι
Δυσμένεων) μηδέν σε χερειότερον φρεσὶν ᾗσι
Στέργειν ἢ εἴπερ μοι ὑπ' ἐκ νηδυόφιν ἦλθες,
Καί μοι τηλυγέτη ἐνὶ δώμασι παρθένος ἦσθα·
Οὐδ' αὐτήν γέ νυ πάμπαν ἔολπά σε τοῦτό γε λήθειν.
Τῷ μηδ' ἐξείπῃς τόγ' ἐμὸν θάλος ὥς σευ ἀκηδέω,

Μηδ'

neque enim ἀριθμῆσαι ἐφ' — ἀχέεσσι Graece dicitur, nec, ſi vel ita diceretur, ſenſus his commodus ineſſet.

68. Θάρσει· οὐ τοιῆσδ' ἐ.] Corrigi forte poterit: Θάρσει γοῦν· τοιῆσδ' ἐκυρήσαμεν ἐκ θεοῦ αἴσης· *obdura itaque; tam triſte fatum divinitus fuimus ſortitae.*

76. Ὀμόσσαι] Pro ὀμόσσῃ reponere non dubitavi, prout legendum recte monuit *Brunckius.*

78. Ὑπ' ἐκ νηδυιόφιν ἦλθες] Vt ſyllaba vocis vulgatae, νηδυόφιν, produci poſſet, forma fuit Homerica repoſita.

81. Ἀκηδέω] Pro ἀκηδῶ editum fuit ex Ed. Flor. & ex Cod. Pariſ.

Μηδ᾽ εἴ κ᾽ ἠϋκόμου Νιόβης πυκινώτερα κλαίω.
Οὐθὲν γὰρ νεμεσητὸν ὑπὲρ τέκνου γοάασθαι
Μητέρι δυσπαθέοντος· ἐπεὶ δέκα μῆνας ἔκαμνον,
Πρίν καί πέρ τ᾽ ἰδέειν μιν, ἐμῷ ὑπὸ ἧπατ᾽ ἔχοισα,
Καί με πυλάρταο σχεδὸν ἤγαγεν Ἀϊδονῆος·
Ὧδέ ἑ δυστοκέουσα κακὰς ὠδῖνας ἀνέτλαν.
Νῦν δέ μοι οἴχεται υἱὸς ἐπ᾽ ἀλλοτρίης νέον ἆθλον
Ἐκτελέων· οὐδ᾽ οἶδα δυσάμμορος εἴτέ μιν αὖτις
Ἐνθάδε νοστήσαντ᾽ ὑποδέξομαι, εἴτε καὶ οὐκί.
Πρὸς δ᾽ ἔτι μ᾽ ἐπτοίησε διὰ γλυκὺν αἰνὸς ὄνειρος
Ὕπνον· δειμαίνω δὲ, παλίγκοτον ὄψιν ἰδοῦσα,
Ἐκπάγλως, μή μοι τὶ τέκνοις ἀποθύμιον ἔρδοι.
Εἴσατο γάρ μοι ἔχων μακέλην εὐεργέα χερσὶ
Παῖς ἐμὸς ἀμφοτέρῃσι βίη Ἡρακληείη.
Τῇ μεγάλην ἐλάχαινε (δεδεγμένος ὡς ἐπὶ μισθῷ)
Τάφρον, τηλεθάοντος ἐπ᾽ ἐσχατιῇ τινὸς ἀγροῦ,
Γυμνὸς, ἄτερ χλαίνης τε καὶ εὐμίτροιο χιτῶνος.

Αὐ-

83. Οὐθὲν] Ex eadem eſt Ed. Flor. & *Vrſini.*
85. Ἔχοισα] Ἔχουσα hic edidit *Br.*
87. Ἀνέτλαν] Ed. *Br.* ἀνέτλην.
88. Νῦν δέ μοι οἴχεται υἱὸς] Ex coniectura, quae dubio vacare videtur, pro οἶος, *ſolus*, edidi υἱος· mutata fere tantum pronuntiatione.

93. Ἀπο-

Αὐτὰρ ἐπειδὴ παντὸς ἀφίκετο πρὸς τέλος ἔργου,
Καρτερὸν οἰνοπέδοιο πονεύμενος ἕρκος ἀλωῆς,
Ἤτοι ὁ λίστρον ἔμελλεν ἐπὶ προὔχοντος ἐρείσας
Ἀνδήρου καταδῦναι ἃ καὶ πάρος εἵματα ἕστο.
Ἐξαπίνης δ' ἀνέλαμψεν ὑπὲρ καπέτοιο βαθείης
Πῦρ ἄμοτον· περὶ δ' αὐτὸν ἀθέσφατος εἱλεῖτο φλόξ.
Αὐτὰρ ὅγ' αἰὲν ὄπισθε θοοῖς ἀνεχάζετο ποσσὶν,
Ἐκφυγέειν μεμαὼς ὀλοὸν μένος Ἡφαίστοιο·
Αἰεὶ δὲ προπάροιθεν ἑοῦ χροὸς, ἠΰτε γέῤῥον,
Νώμασκεν μακέλην· περὶ δ' ὄμμασιν ἔνθα καὶ ἔνθα
Πάπταινεν, μὴ δή μιν ἐπιφλέξῃ δήϊον πῦρ.
Τῷ μὲν ἀοσσῆσαι λελιημένος (ὥς μοι ἔικτο)
Ἰφικλέης μεγάθυμος, ἐπ' οὔδεϊ κάππεσ' ὀλισθὼν,
Πρίν γ' ἐλθεῖν· οὐδ' ὀρθὸς ἀναστῆναι δύνατ' αὖτις,
Ἀλλ' ἀστεμφὲς ἔκειτο, γέρων ὡσεί τ' ἀμενηνὸς,
Ὅν τε καὶ οὐκ ἐθέλοντα βιήσατο γῆρας ἀτερπὲς
Καππεσέειν· κεῖται δ' ὅγ' ἐπὶ χθονὸς ἔμπεδον αὔτως,

Εἰσ-

93. Ἀποθύμιον ἔρδοι] Omnino non erat mutandum.

98. Ἄτερ χλαίνης] Cum ex Codd. pro ἄνευ χ. praeberet Ed. *Vrſini*, vocem quibusvis Poëtis uſitatam, ἄτερ, hanc reſtitui.

108. Νώμασκεν μακέλην] Hic quoque praetulit *Br.* Νώμασκε μακέλην· &, vſ. ſeq. Πάπταινε μὴ δή.

116. Ἀνει-

Εἰσόκε τις χειρός μιν ἀνειρύσῃ παριόντων,
Αἰδεσθεὶς ὄπιδα προτέρην πολιοῖο γενείου.
Ὡς ἐν γῇ λελίαστο σακέσπαλος Ἰφικλείης.
Αὐτὰρ ἐγὼ κλαίεσκον ἀμηχανέοντας ὁρῶσα
Παῖδας ἐμοὺς, μέχρι δή μοι ἀπέσσυτο νήδυμος ὕπνος
Ὀφθαλμῶν, ἠὼς δὲ παραυτίκα φαίδιμος ἦλθε.
Τοῖα φίλη μοι ὄνειρα διὰ φρένας ἐπτοίησαν
Παννυχίη· τὰ δὲ πάντα πρὸς Εὐρυσθῆα τρέποιτο,
Οἴκου ἀφ' ἡμετέροιο· γένοιτο δὲ μάντις ἐκείνῳ
Θυμὸς ἐμὸς, μηδ' ἄλλο παρεκτελέσσειέ τι δαίμων.

Εἰ-

116. Ἀνειρύσῃ παριόντων] Probabilis eſt coniectura *Brunckii* legentis, ἀνείρυσε τῶν παριόντων.

117. Αἰδεσθεὶς ὄπιδα προτέρην] Hoc certe vitioſum eſt: an forte dederat ὄπιδα στυγερήν;

V, 1. Τὰν ἅλα] Hos XIII verſus *Moſchi Stobaeus* nobis ſervavit; in cuius Floril. ed. *Gesn.* leguntur p. 377. *Grotii* p. 229. In Ed. *Stob.* Veneta & in MS. Leid. adſcriptum, ἐκ τῶν Μόσχου βουκολικῶν.

2. Οὐδ' ἔτι μοι γᾶ] Sic primus, pro Μοῖσα, emendavit *Simeon Boſius* apud *Lambin.* ad *Lucret.* atque ita *Salmaſium* etiam correxiſſe *Grotius* monuit, qui coniecturam in hunc vſ. recepit, ab aliis etiam probatam. —— Pro ἐρεθίζομαι hoc in vſ. Ed. *Br.* ἐρεθίσδομαι.

3. Ποτάγει δὲ πολὺ πλέον ἄμμε γαλάνα] In hac lectione tanquam ſincera omnes acquieverunt: debetur illa *Henr. Stephano*, qui in ſuis *Stobaei* exemplaribus invenit, ποθέει δὲ πολὺ πλέονα μεγάλαν ἅλα. ſic exhibent iſta Ed. prima Veneta, & recentiores; Codex etiam Leid. niſi quod in hoc

Cod.

Εἰδύλλ. έ.

Τὰν ἅλα τὰν γλαυκὰν ὅταν ὤνεμος ἀτρέμα βάλλῃ,
Τὰν φρένα τὰν δειλὰν ἐρεθίζομαι, ἐδ' ἔτι μοι γᾶ
Ἐντὶ φίλα, ποτάγει δὲ πολὺ πλέον ἅμμε γαλάνα.
Ἀλλ' ὅταν ἀχήσῃ πολιὸς βυθὸς, ἁ δὲ θάλασσα
Κυρτὸν ἐπαφρίζῃ, τὰ δὲ κύματα μακρὰ μεμήνῃ,
Ἐς χθόνα παπταίνω, κ̓ δένδρεα, τὰν δ' ἅλα φεύγω·

Cod. ſcribitur & in Ed. Trincav. ποθίη. ποθείη eſt in Cod. Mosquenſi. Προσάγειν, quo ſenſu hic eſſet capiendum, Graece non adhibetur: mihi ποθέει genuinum, & ſic iſta ſcripſiſſe videtur Poëta: Τὰν φρένα τὰν δειλὰν ἐρεθίζομαι, (οὐδ' ἔτι μοι γᾶ Ἐντὶ φίλα,) ποθέει δὲ πολὺ πλέον ἅδε γαλάναν· *deſiderat vero illa* (nempe ἁ φρὴν ἁ δειλὰ) *multo magis mitem undarum tranquillitatem.*

4. Ὅταν ἀχήσῃ] Formam uſitatam, ἠχήσῃ, edidit *Grotius*: ἦχος certe in hoc ipſo carminis fragm. recte legitur; quamvis enim Dorienſes ἀχῆσαι ſcriberent, *ſonus* tamen ab ipſis ἦχος dicebatur.

5. Ἐπαφρίζῃ] Ed. *Br.* ἐπαφρίσδῃ.

Ibid. Τὰ δὲ κύματα μακρὰ] Omiſſam in Edd. vocem μακρὰ vel ex Cod. MS. vel ex coniectura minime dubia recte *Grotius* inſeruit.

6. Παπταίνω] Παπταίνων eſt in Ed. *Trincav.* Veneta, ſcribique verſus potuit: Ἐς χθόνα παπταίνων, καὶ δένδρεα, τὰν ἅλα φεύγω.

Γᾶ δέ μοι ἀσπαςὰ, τάχα δάσκιος εὔαξεν ὕλα,
Ἔνθα ϗ, ἢν πνεύσῃ πολὺς ὤνεμος, ἁ πίτυς ᾄδει.
Ἦ κακὸν ὁ γριπεὺς ζώει βίον, ᾧ δόμος ἁ ναῦς,
Καὶ πόνος ἐντὶ θάλασσα, ϗ ἰχθῦς ἁ πλάνος ἄγρα.
Αὐτὰρ ἐμοὶ γλυκὺς ὕπνος ὑπὸ πλατάνῳ βαθυφύλλῳ,
Καὶ παγᾶς φιλέοιμι τὸν ἐγγύθεν ἦχον ἀκούειν,
Ἃ τέρπει ψοφέοισα τὸν ἄγριον, οὐχὶ ταράσσει.

7. Γᾶ δέ μοι ἀσπαστὰ,] Pro vulgatis, Γᾶ δέ μοι ἁ πιστὰ, illud e Cod. Pariſ. *Grotius* recepit; cumque in aliis eſſet Edd. τάχα δ' εὔσκιος, vel τάχα δ' ἄσκιος, recte dedit cum *Gesnero* τάχα δάσκιος· quod & in MS. eſt Leid. Sinceras lectiones edidit *Brunckius*, ut & Γᾶ δ' ἐμὶν, pro Γᾶ δέ μοι.

10. Ἁ πλάνος ἄγρα] Pro ἀπλανῶς ἄγρα, ut eſt in Edd. *Stobaei*, & Leid. Cod. recte ſic emendavit *Henr. Stephanus*, quem alii ſunt ſequuti. — In vſ. 12. nollem nuper ἄχον eſſet editum.

13. Ἃ τέρπει —— τὸν ἄγριον] Sic recte partim *Henr. Steph.* partim *Grotius* correxere vulgata: ἀτερπῆ ψοφέοισα τὸν ἀγροῖκ' (MS. ἀγροῖκον) οὐχὶ ταράσσει. In Cod. *F. Vrſinus* invenit ἃ τέρπει. ἄγρικον *Stephanus*, ἄγριον formam uſitatam dedit *Grotius*.

Εἰδύλλ. ϛʹ.

Ἤρα Πὰν Ἀχῶς τᾶς γείτονος, ἤρατο δ' Ἀχὼ
Σκιρτητᾶ Σατύρω, Σάτυρος δ' ἐπεμαίνετο Λύδᾳ·
Ὡς Ἀχὼ τὸν Πᾶνα, τόσον Σάτυρος φλέγεν Ἀχῶ,
Καὶ Λύδα Σατυρίσκον· ἔρως δ' ἐσμύχετ' ἀμοιβᾷ·
Ὅσσον γὰρ τήνων τὶς ἐμίσεε τὸν φιλέοντα,
Τόσσον ὁμῶς φιλέων ἐχθαίρετο, πάσχε δ' ἄποινα.
Ταῦτα λέγω πᾶσιν τὰ διδάγματα τοῖς ἀνεράστοις,
Στέργετε τὼς φιλέοντας, ἵν', ἢν φιλέητε, φιλῆσθε.

Εἰ-

VI. 1. Ἤρα Πὰν] Hi octo verſus in Floril. ſunt *Stob. Geſn.* p. 389. *Grot.* p. 247. In Ed. prima *Trincavelli* ut in Leid. Cod. adſcripta leguntur iſta: *ἐκ τῶν Μόσχου τοῦ Σικελοῦ βουκολικῶν.*

2. *Σάτυρος δ' ἐπεμαίνετο Λύδᾳ*] Apud *Stobaeum* etiam a *Grotio* vulgata, *ἐπεμήνατο Λύδαν*· ſic recte *H. Stephanus* emendavit, quem ſequuti ſunt alii.

6. *Πάσχε δ' ἄποινα*] In Cod. Leid. legitur *πάσχε δ' ἀποίει*· quod & in ſuo *F.* invenit *Vrſinus*, probavitque; cui alii adſtipulantur. Dat quidem illud ſenſum commodum, ſed eumdem praebet elegantior lectio vulgata: *πάσχε δ' ἄποινα*· *iuſtam poenam patiebatur. ἄποινον* aeque ac *ἀμοιβὴ* vox eſt *μέση*.

7. *Πᾶσιν τὰ διδ.*] *Πᾶσι τὰ διδ.* Ed. *Br.*

 VII, 1.

Εἰδύλλ. ζ.

Ἀλφειὸς, μετὰ Πῖσαν ἐπὴν κατὰ πόντον ὁδεύῃ,
Ἔρχεται εἰς Ἀρέθοισαν ἄγων κοτινηφόρον ὕδωρ,
Ἕδνα φέρων καλὰ φύλλα καὶ ἄνθεα, καὶ κόνιν ἱράν·
Καὶ βαθὺς ἐμβαίνει τοῖς κύμασι· τὰν δὲ θάλασσαν
Νέρθεν ὑποτροχάει, κοὐ μίγνυται ὕδασιν ὕδωρ.
Ἁ δ' οὐκ οἶδε θάλασσα διερχομένω ποταμοῖο.
Κῶρος δεινοθέτας, κακομάχανος, αἰνὰ διδάσκων,
Καὶ ποταμὸν διὰ φίλτρον Ἔρως ἐδίδαξε κολυμβῆν.

ΤΟΥ

VII, 1. Ἀλφειὸς] Vt *Moſchi* leguntur octo hi verſus in *Stob. Geſn.* p. 400. *Grot.* p. 265. Adſcriptum in Ed. Veneta *Trincavelli*: ἐκ τοῦ (τῶν) Μόσχου τοῦ Σικελικοῦ.

4. Καὶ βαθὺς ἐμβαίνει] Adſcriptum a viro *D.* ὑββαίνει: placeret ſi reperiretur ὑββαίνειν· ut in uſu fuere Poëtarum ὑββάλλειν· καββάλλειν· & pauca ſimilia.

7. Κῶρος δεινοθέτας] Hoc alibi nusquam fuit inventum, & aptiſſimum foret Κῶρος ἀγωνοθέτας, quod idem ille, cui ὑββάλλει placebat, voci adſcripſerat: dantur tamen in So-

ΤΟΥ ΑΥΤΟΥ
ΕΠΙΓΡΑΜΜΑ
εἰς Ἔρωτα ἀροτριῶντα.

Λαμπάδα θεὶς καὶ τόξα, βοηλάτιν εἵλετο ῥάβδον
  Οὖλος ἔρως, πήρην δ' εἶχε κατωμαδίην·
Καὶ ζεύξας ταλαεργὸν ὑπὸ ζυγὸν αὐχένα ταύρων,
  Ἔσπειρεν Δηοῦς αὔλακα πυροφόρον.
Εἶπε δ' ἄνω βλέψας αὐτῷ Διΐ, πλῆσον ἀρούρας,
  Μή σε τὸν Εὐρώπης βοῦν ὑπ' ἄροτρα βάλω.

Αἴθε

craticis, quibus vulgatum quis tueri poſſit.

ΕΠΙΓΡΑΜΜΑ] Velut *Moſchi* legitur in Anthol. IV, c. XII, 49. — In huius epigrammatis vſ. 5. vitioſum erat πρῆσον ἀρούρας· πλῆσον ἀρούρας eſt ex coniectura *Vulcanii*: Βρέξον ἀρούρας, quod mihi placuit, in hunc vſ. *Brunckius* recepit. — Leguntur in eadem Anthologia I, c. LXXX, 3, tanquam ἀδήλου, ſex verſus, duorum ut puto, carminum fragmina, quorum tres primi mihi quidem *Moſchi* videntur; ſunt autem hi:

Αἴ-

Αἴθε πατήρ μ' ἐδίδαξε δασύτριχα μῆλα νομεύειν·
Ὥσκεν, ὑπὸ πτελέῃσι καθήμενος, ἢ ὑπὸ πέτραις,
Συρίσδων καλάμοισιν ἐμὰς τέρπεσκον ἀνίας.

Verſus certe ſunt bucolici; quorum adeo ſimiles alii in Anthologia Graeca non reperientur.

THEOCRITI

SYRACVSANI

EIDYLLIA,

Latino carmine reddita

ab

EOBANO HESSO.

Digitized by Google

THEOCRITI
SYRACVSANI
EIDYLLIA,
ab EOBANO HESSO *Latina facta.*

EIDYLLION PRIMVM, THYRSIS.

THYRSIS ET AEPOLVS.

THYRSIS.

Aepole dulcis hic eſt vicinæ ſpiritus auræ,
Dulcis & hæc ſtrepitu fontes prope conſita pinus.
Et tu quod dulci modularis carmen avena,
Te facit eſſe loco dignum poſt Pana ſecundo.
Quem ſi cornigero iudex donaverit hirco,
Ipſe feres fœtam pulchro e certamine capram.
Quod ſi capra magis Pana oblectabit, habebis
Ipſe hornam teneramque enixa a matre capellam:
Et caro non alia eſt iucundior ullius eſu,
Quam, quæ mulctra recens non venit ad ulla, capellæ.

AEP. Thyrſi tuum noſtræ carmen iucundius auri,
Quam quæ præcipitans alta de rupe ſuävi
Murmurat unda ſono: quod ſi pro pignore Muſæ
Certantes mereantur ovem, tu pinguibus agnum
Viſceribus fultum accipies: quod ſi magis illæ
Prætulerint agnum, pecus ipſe tenebis ovillum.

TH. Vis age per Nymphas igitur, vis Aepole, mecum

Hic

Hic reſidens tenera tumuli proclivis in herba,
Has humiles ſubter calamos inflare myricas?
Interea paſcam has ego te cantante capellas.

AEP. Non licet, & medium iam ſol conſcendit ad axem,
Tempore quo nemus omne ſilet, nec carmina fas eſt
Vlla ſonare levi calamo, nam Pana veremur:
Corpora nunc ſiquidem venatu feſſa quieti
Projicit, haud quaquam facilis paſtoribus ullis,
Semper ut ingenio ferus eſt, & pronus in iram.
Daphnidis interea nobis cane Thyrſi dolores:
Et, quia bucolicæ dudum faſtigia muſæ
Summa tenes, ulmum hanc ſedeamus ſubter opacam,
Contra hunc Lampſacii quo ſunt ſimulacra Priapi,
Et poſitæ fontana loco ſtant numina Nymphæ,
Qua virides praebent enata ſedilia quercus.
Carmina ſi vero cantabis, qualia & olim
Cantabas Libycum contra Chromin, hanc tibi dono
Capram, quæ duplici partu fœcunda quotannis:
Et licet emulſo binos alat ubere fœtus,
Bis tamen uberibus mulctram lactentibus implet.
Præterea ex hedera calicem molli atque ſuävi
Collutum cera, duplici concinniter anſa
Munitum, pulchrum, atque novum, quod adhuc ſapit ipſum
Artificem, teretes qui circumfuderit oras,
Extantem foliis hederam, flavo helichryſo
Diſtinctam, quæ ſerpit helix lætiſſima circum
Effundens croceos rubicundo germine fructus.
Interiore ſedet mulier formoſa labello,
Artifici cælata manu, peploque venuſto
Reticuloque nitens exercita, quam prope compti
Tempora nuda viri, & promiſſo crine comantes
Certabant lenibus per mutua iurgia verbis;
Sed verbis, quibus haud animum movere puellæ.

Illa

Illa ſalax oculis, nunc hunc, nunc aſpicit illum,
Arridens, alii interdum blanditur: at illi,
Turgida ſollicito torquentes lumina motu;
Deſudant nimio vanos in amore labores.
Hos iuxta ſenior ſcopulo piſcator adhæret,
Lataque feſtinans in iactum retia pandit,
Iam vetulo referens iuveniles corpore vires:
Mireris validum per membra ſenilia robur,
Quo facile attractos piſces in retia cogat:
Tantum illi cano tumuere in corpore venæ,
Quodque queat viridem robur decuiſſe iuventam.
Nec procul ante plagas piſcantis in æquore cani
Prægravida expreſſa eſt maturis vinea botris,
Quam iuxta ſedet, & munitam ſepibus altis
Cuſtodit puer: at geminæ per proxima vulpes
Adrepunt loca: maturas hæc palmitis uvas
Prærodit, ſtruit illa dolos, peræque propinquat,
Haud puerum miſſura prius, quam munere caſſum
Deſtituat, vacuumque cibo ad ieiunia cogat.
Ille autem, inſidiis cupidus captare locuſtas,
Innectens iunco pulchras contexit ariſtas,
Huic uni curæ intentus: nec vinea tantum,
Nec pera eſt animo, quantum quas nectit ariſtæ.
Talia digeſſit circum cratera magiſtri
Ingenioſa manus, inter quæ mollis acanthus,
Vndique complectens pulcherrima pocula, circum
Funditur, agreſti præbens miracula turbæ.
Portitor hunc nobis Calydonius attulit olim
Venalem: tanta ſimam pro merce capellam,
Caſeolosque dedi nivei de munere lactis:
Necdum illi labra admovi, nec pocula, quamvis
Hæc mea ſint, tetigi, ſed tantum condita ſervo
Immaculata quidem, ſed quæ tibi prompta, volensque

Detulerim, ſi forte canas pro munere carmen,
Quale ſoles: neque enim invideo tibi. nunc age Thyrſi
Huc ades, haud equidem, quæ tu dulciſſima cantas,
Carmina ad infernæ duces oblivia Lethes.

TH. Dicite bucolicos mea carmina, dicite cantus.
Aetnigena hic Thyrſis, Siculi vox Thyrſidis hæc eſt:
Quæ nemora, aut qui vos ſaltus habuere puellæ
Naiades, indigno quum Daphnis amore periret?
Pulchrane vos tenuiſſe putem Peneïa Tempe?
Num iuga Theſſalici Phœbo gratiſſima Pindi?
Nam neque detinuit placidi vos flumen Anapi,
Non etiam ſcopuli flamma inſuperabilis Aetnæ,
Non ſacrum coluiſſe putem vos Acidis amnem.
Dicite bucolicos mea carmina, dicite cantus.
Illum omnes flevere feræ, flevere lupique,
Pantheræ, thoësque, nec illius impia flentes
Funera ſylveſtres ignoravere leones.
Dicite bucolicos mea carmina, dicite cantus.
Omnes hæc placidæque boves, tenerique iuvenci,
Et vituli, & fortes qui ſtant ad flumina tauri,
Daphnidis interitum & crudelia funera lugent.
Dicite bucolicos mea carmina, dicite cantus.
Venit Atlantiades primus de montibus altis,
Et, quis, ait, te Daphni furor conſumit, & aufert?
Dicite bucolicos mea carmina, dicite cantus.
Paſtores venere boum per paſcua cuncti,
Venerunt teneras ſoliti paviſſe capellas:
Omnes unde amor iſte rogant: ubi venit & ipſe
Impiger hortorum cuſtos, dixitque Priapus:
Daphni miſer, quonam tanto conſumeris æſtu,
Dum memor illa tui circum nemora omnia curſu
Fertur, & egelidos fontes, & nota peragrat
Flumina, & intonſos ſaltus, monteſque ſupinos?

Dici-

Dicite bucolicos mea carmina, dicite cantus,
Solius illa tui cupiens, te ſola requirens.
Te vero infelix & iniquo perditus æſtu,
Cui neque par, animo quid deficiente laboras?
At, qui te dixere boum per rura magiſtrum,
Nunc ſimilem ſterili paſcenti in rupe capellas
Conſpiciunt: namque hic ſalientem ſæpe capellas
Cum videt, eſſe volet ſeſe quem conſpicit hircum,
Et miſer interea limos tabeſcit ocellos.
Dicite bucolicos, mea carmina, dicite cantus.
Sic quoque tu, teneras ſpectans riſiſſe puellas,
Internas tacito conſumeris igne medullas,
Et tua ſollicito liquuntur lumina viſu,
Frivola quod blando moveant incendia ſaltu
Te ſine, nec ſociæ dignentur honore choreæ.
His nihil ille quidem quicquam reſpondit, at amens
In tam difficili tantum perſtabat amore,
Quantum quod reliquæ ſuperabant tempora vitæ.
Dicite bucolicos mea carmina, dicite cantus.
Venit & ipſa tamen ſuaviſſima mater amorum,
Ridens dulce Venus, ſed blando ſubdola vultu
Occuluit tacitum turbato in corde dolorem:
Tune, inquit, miſerande puer pugnabis amori?
Tune illum domuiſſe paras? & poſſe fereris?
An potius tete ille domat? num vincis amorem
Vrgentem infeſto tua nunc præcordia telo?
Dicite bucolicos mea carmina, dicite cantus.
Cui Daphnis: Dea ſaeva Venus, ſemperque nocendi
Prodiga, digna odio, Venus iracunda, minaxque:
Narrat enim Phœbus iamdudum hæc omnia nobis.
Deficit hic vero Daphnis, ferturque ſub umbras,
Opprobrium miſeri crimenque futurus amoris
Longe apud infernas Plutonia regna paludes.

Dicite bucolicos mea carmina, dicite cantus.
Quin potius pergis, Phrygiam quin pergis in Idam,
Qua Venus, ut perhibent, paſtorem eſt paſſa maritum.
Quin petis Anchiſen, quem circum plurima denſent
Vmbroſum querceta nemus, loca commoda furtis,
Hic tantum virgulta virent humilesque cyperi,
Dulciſonisque ſtrepunt apiaria mellea bombis.
Dicite bucolicos mea carmina, dicite cantus.
Eſt etiam tibi formoſus dum paſcit Adonis,
Et timidos iaculo lepores configit acuto,
Inſequiturque feras, per devia luſtra vagantes.
Dicite bucolicos mea carmina, dicite cantus,
Quin iterum accedis, Tydidæ cominus arma
Et iactas, Daphnin quia viceris ipſa relictum.
Verum age, nunc mecum iniuſto certamine pugna.
Dicite bucolicos mea carmina, dicite cantus.
O montana lupi quicunque hæc luſtra tenetis,
Thoës, & ô altis habitantes montibus urſi,
Non ego vos ultra per devia luſtra videbo,
Per nemora hæc Daphnin fatis eſt vixiſſe, valete.
Tuque vale, patriis Arethuſa celebrior undis,
Et fluvii quicunque ſacram ſub Thymbridis undam
Influitis, vos extrema nunc voce ſaluto.
Dicite bucolicos mea carmina, dicite cantus.
Ille ego ſum Daphnis, propriis qui paſcua bobus
Hæc teneo, atque idem longo iam tempore Daphnis
Hos tauros, atque has vitulas ad flumina duco.
Dicite bucolicos mea carmina, dicite cantus.
O Pan Pan, ſeu longa tenes dumeta Lycæi,
Seu tu Mænalias arces, tua regna, frequentas,
Linque Helices altum qui excurrit in æquora montem,
Linque Lycaonidæ tandem ſublime ſepulchrum,
Quod magnorum etiam mirentur numina divûm,

Op-

Oppoſitamque veni Siculæ telluris in oram.
Claudite bucolicos mea carmina, claudite cantus.
Pan ades, & calamos hos accipe dulce ſonantes,
Compactosque tibi, quos circum labra canentis
Illita complexu convolvit cera tenaci:
Quandoquidem pereo ſævo confectus ab æſtu,
Infernasque trahor non digna morte ſub umbras.
Claudite bucolicos mea carmina, claudite cantus.
Nunc violis frondete rubi, floreſcite ſpinæ:
Nunc etiam pulchro Narciſſi in flore comantes
Iuniperique breves pugnantia fœtibus edant
Omnia nativis: ferat hæc pyra mollia pinus:
Nunc timidæ catulos agitent in retia cervæ,
Stridula vocali philomelæ noctua certet,
Dum perit extinctus crudeli funere Daphnis.
Claudite bucolicos mea carmina, claudite cantus.
Hæc tunc ille canens, placido ſic fine quievit.
Quem tamen aſpiciens Venus, ut miſerata iacentem eſt,
Erectura fuit, ſed iam fatalia verſis
Omnia fila retro ceciderunt languida Parcis.
Ille quidem fluvium nautæ tranſivit avari,
Suſtulit unda virum Muſis vehementer amatum,
Omnibus & gratum præſtanti pectore nymphis.
Claudite bucolicos mea carmina, claudite cantus.
Tu nunc trade ſcyphum, teneram nunc trade capellam,
Vt Muſis de lacte mero libamina ponam
Illius emulſæ: nunc ô mea numina Muſæ
Aeternum ſalvete, quibus mea fiſtula debet
Omnia quæ reliquæ ſuperabunt tempora vitæ.

AEP. Mellibus Hyblæis totum tibi docte poëta
Os fluit, atque merum ſpirant tua guttura nectar,
Ipſe favos loqueris, ceu ficu paſtus opima,
Quam vel ab Atthidibus transmiſerit Aegilus oris,

Poſtquam ipſas ſuperas arguta voce cicadas.
Hunc igitur cape Thyrſi ſcyphum, quem ſuavia olentem
Formoſæ lavere ſuis in fontibus Horæ.
Huc ades o Ciſſætha, hanc mulge, huc ite capellæ,
Ne forte iſte ſalax in vos laſciviat hircus.

PHARMACEVTRIA,

Eidyllion II.

Has lauros, hæc miſta fer huc age, Theſtyli, philtra,
Atque hæc purpureæ tege pocula vellere lanæ:
Excantare virum magno mihi amore moleſtum
Aggredior, quem nunc bis ſex deſidero ſoles,
Qui nec utrum vivam, nec utrum ſim mortua novit,
Nam mea nequaquam iamdudum limina pulſat
Improbus, an ne alio placidos ille egerit ignes
Inconſtans amor, & facili mutabilis aura?
Timageti igitur cras fortis adire palæſtram
Conſtitui, ut calido ſudantem in pulvere viſum
Incuſem, quibus ille malis me ludat amantem,
Nunc tamen excantabo virum, mihi ſacra ferenti
Luna fave, claraque velis te in luce videri,
Sacra tibi taciturna feram, tibi carmina dicam,
O dea, tereſtrique Hecatae, quam luce carentem
Buſta per & nigro gaudentem ſanguine, ad auras
Surgentem patulis catuli timuere ſepulchris.
Tu nunc ſalve Hecate Eumenidum dea magna potentum,
In finemque adſiſte, nec inferiora paranti
Pharmaca Medeæve, aut flavicomæ Perimedæ,
Aut quibus uſa fuit ſtellati filia Solis,

Iynx

Iynx redde domum retrahens mihi redde maritum.
Farra tibi hæc primum ſacro comburimus igni.
Sparge ſed infelix age Theſtyli, quis tibi mentem
Eripuit furor? an derides improba? verum
Sparge ſimul dicens, hæc ſpargo Delphidis oſſa.
Iynx redde domum retrahens mihi redde maritum.
Delphis me malus urit, ego hanc in Delphide laurum.
Atque ut in igne crepans incenditur illa, nec ulli
Amplius apparent cineres uſtæve favillæ,
Sic uno in cineres abeat caro Delphidis igni.
Iynx redde domum retrahens mihi redde maritum.
Hæc ut, agente dea, flammis mihi cera liqueſcit,
Sic in amore meo liquefiat Delphis, ut autem
Aereus hic rhombus convertitur a Venere ipſa,
Ipſe volutetur ſic ad mea limina Delphis.
Iynx redde domum retrahens mihi redde maritum
Furfura nunc tibi ſacrifico, tu Ditis in aula
Confregiſſe adamanta, & ſi quid durius illo eſt,
Magna Diana potes, ſed in urbe latratibus edunt
Nunc mihi ſigna canes, certe dea venit, & errant
In triviis, reſonantque citis tinnitibus æra.
Iynx redde domum retrahens mihi redde maritum
Ecce ſilent taciti tranquilla volumina ponti,
Et nocturna graves poſuerunt flamina venti.
At non illa tacet, non pectoris illa quieſcit
Intima flamma mei, ſed tota peruror in illo,
Qui me legitima miſeram pro coniuge fecit
Eſſe malam triſtemque dolore pudoris adempti.
Iynx redde domum retrahens mihi redde maritum.
Nunc ego ter libo, ter & hæc bona carmina dico,
Sive levis mulier, ſeu quis puer accubat illi,
Illius impediant tam craſſa oblivia mentem,
Theſea quam memorant quondam tenuiſſe ſuperbum,
Deſerto quum pulchram Ariadnan in orbe reliquit.

Iynx redde domum retrahens mihi redde maritum,
Naſcitur Hippomanes in montibus Arcados oræ
Herba nocens, qua tota armenta moventur equorum
In furias, rabidique feruntur in avia pulli.
Sic ego te Delphim videam hæc in tecta reverti
Correptum furia pingues liquiſſe palæſtras.

Iynx redde domum retrahens mihi redde maritum.
Perfidus hanc Delphis de chlæna perdidit oram,
Hanc ego nunc vellens duro infero protinus igni,
Heu crudelis amor, quid inhærens oſſibus omnem
Sanguinis humorem bibis ut fluvialis hirudo?

Iynx redde domum retrahens mihi redde maritum.
Nunc ego viroſæ tero frigida membra lacertæ,
Pocula cras tibi præſentis miſſura veneni.
Verum age ſume venena hæc Theſtyli, & iſta ſubunge
Limina, quæ nunc me retinent ceu reſte ligatam,
Quandoquidem de me nil curat perfidus ille,
Et tacito dic murmure, ſpargo Delphidis oſſa.

Iynx redde domum retrahens mihi redde maritum.
Nunc certe nunc ſola manens, quibus utar amorem
Deplorans lachrymis? quæ prima exordia captem?
Noſtra quis immiſit deus hoc in corda venenum?
Plena caniſtra ferens Eubuli venit Anaxo
Filia, ad hæc triviæ nemoris loca ſacra Dianæ,
Tempore quo ſane variarum pulchra ferarum
Pompa parabatur, quas inter ſæva Leæna.

Vnde hic durus amor mihi venerit accipe Luna.
Et me Teucharile nutrix hæc Threſſa rogavit,
Hæc vicina meis foribus mulierque beata,
Vt pompam aſpicerem, quam protinus ipſa ſequebar,
Infelix pulchra circundata corpora byſſo,
Suſpenſamque gerens Cleariſtæ xyſtida collo.

Vnde hic durus amor mihi venerit accipe Luna.
Iam mediam permenſa viam, qua rura Lyconis

Sunt

Sunt ſita, Delphin ego hic atque Eudamippon euntes
Conſpexi ſimul, his coma flava æquans helichryſum,
Pectora ſplendidiora fuerunt lumine Lunæ,
Vt qui deſererent calidæ grave munus arenæ.
 Vnde hic durus amor mihi venerit accipe Luna,
Vt vidi, ut perii, ut me malus abſtulit error,
Vt miſeræ mens læſa, ut formæ protinus omnis
Dilapſus vigor effluxit, nec iam amplius ulli
Inſtabam pompæ, nec tum ſatis ipſa ſciebam,
Quove domum pacto poſt illa reverſa fuiſſem
Curabam, ſed enim morbo populabar acuto.
Noctibus ergo decem totis, totidemque diebus
Decubui, duro recubans moribunda cubili.
 Vnde hic durus amor mihi venerit accipe Luna,
Iam mihi corpus erat pallenti debile thapſo
Pallidius, prorſumque leves cecidere capilli,
Et cutis exanguis nudis vix oſſibus hæſit.
Quas ego non ſcrutabar anus, quas poſſe putarem
Carminibus miſero medicamina ſubdere morbo?
Sed nihil hoc leniora mali contagia ſenſi.
Interea curſu ceu præpete tempus abibat.
 Vnde hic durus amor mihi venerit accipe Luna.
Protinus hæc famulæ nimium quoque vera loquebar,
Heus agedum duri mea Theſtyli quære doloris
Curam aliquam, quia me totam nunc Myndius iſte
Poſſidet, & miſeram curis ingentibus urit.
Ad Timageti tu nunc digreſſa palæſtram
Obſerva, nam ſæpe illic verſatur oberrans.
 Vnde hic durus amor mihi venerit accipe Luna.
Illum ubi conſpicies abeuntem, & nota palæſtræ
Limina linquentem, tacite innue, & iſta memento
Dicere, te Simætha vocat, ſi adducere poſſis.
Hæc ubi dixiſſem, citius dicto illa profecta
Adduxit iuvenem formoſo corpore Delphim,

Quem ſimul aſpexi venientem præpete planta,
Vnde hic durus amor mihi venerit accipe Luna;
Obrigui nive frigidior, ſimilisque pruinis
Humidus ex tota ſudor mihi fronte fluebat.
Iam quoque lingua ſtetit, nec tantum vocis habebam,
Quantum chara vocans in ſomnis filia matrem,
Pallenti ſimilis bullæ iam tota colorem.
Vnde hic durus amor mihi venerit accipe Luna.
Hic me ille aſpiciens, in terram lumine fixo,
In lecto aſſedit blanda ſic voce profatus,
Præveniſſe quidem tu me Simætha videris,
Hæc in amica vocans tua nunc me limina, tantum,
Quantum ego formoſum curſu præverto Philinum.
Vnde hic durus amor mihi venerit accipe Luna,
Veniſſem namque ipſe, per ipſa Cupidinis arma,
Tertius, aut quartus veniſſem nocte futurus
Ipſe tibi qualem non dedigneris amicum,
Inque ſinu placido Bacchi ſacra mala tuliſſem,
In capite Herculea geſtans de fronde coronam
Populeam, cingens veſtiſſet purpura circum.
Vnde hic durus amor mihi venerit accipe Luna,
Quod ſi me admiſiſſetis, laudandum & amicum
Feciſſetis opus, quia dicor & ipſe probatæ
Et facilis iuvenes inter bonitatis athletas.
Atque ita concubitusve tuos, aut oſcula ſaltem
Sumpſiſſem formoſa, alio ſi forſan amantem
Me repuliſſetis, ſera ſi præfixa fuiſſet,
Lampadas huc adduxiſſem cunctasque bipennes.
Vnde hic durus amor mihi venerit accipe Luna.
Nunc bene quod Veneri prima hæc ego debeo, poſtquam
Tu me quo torrebar ab igne ſecunda levaſti,
O mulier tua grata vocans ad limina amantem
Semiuſtum miſere; nam Vulcano Liparæo
Sæpe ſuperbus amor graviora incendia miſcet.

Vn-

Vnde hic durus amor mihi venerit accipe Luna.
Et caſtas terret furiarum verbere Nymphas,
Linquentes thalamosque viri calidumque cubile.
Dixerat hactenus ille: ego dudum credula dextram
Illius attingens in mollia ſtrata reclino,
Mox calefiebat de corpore corpus, & ora
Fervebant ſolito vehementius, atque id agentes
Suaviter alterno confundimus ora ſuſurro.
Et ne chara diu nuger tibi Luna, peractum eſt
Quod ſumme placuit, cupidi quod inivimus ambo,
Hoc deſiderium conceptum fovit amorem,
Iurgia nec gravibus contraximus ulla querelis
Amplius, excepto quod heri turbavit amantem,
Venit enim mater nunc in mea tecta Philiſtæ
Illius illa meæ tibicinis, atque Melixûs,
Quando hodie auroram roſei traxere iugales
Oceano, cœli ad faſtigia prima relicto.
Quæ cum plura mihi, tum Delphida dixit amorem
Convertiſſe alio, ſed, ſeu puer ille fuiſſet,
Seu mulier, quam depereat, ſe ſcire negabat,
Sed tantum quod amet, nimioque offuſus amoris
Aeſtuet ille mero, tandemque ut abiſſet, & illi
Dixiſſet, ſe velle fores ornare coronis
Illius, hæc mihi vera hoſpes veriſſima dixit.
Et prius ipſe ad nos perſæpe venire ſolebat,
Nobiscumque olearia vaſa relinquere Delphis.
Hæc eſt nunc bis ſexta dies poſtquam ille receſſit,
Nec rediit, fruiturne alio ſecurus amore
Oblitus noſtri? cui nunc hæc philtra paramus.
Et certum excantare virum eſt, ſi perget, & iſtis
Amplius afficiet ouris, Plutonia quæret
Regna, domos pulſans Parcarum, & fata ſubibit,
Talia tamque potentia pharmaca ciſtula dives
Hæc tenet, Aſſyrio quod habemus ab hoſpite munus,

At tu nunc veneranda vale, niveasque quadrigas
Ad mare verte tuas, duros perferre labores
Sicut conſtitui, ipſa feram, nunc pulchra colorem
Salve Luna, aliæ ſalvete & vos mihi ſtellæ,
Poſt axem tacitæ ſubeuntia ſidera nocti.

AEPOLVS, SEV AMARYLLIS, QUI ET COMASTES.

Eidyllion III.

Formoſam aggrediar laſcivo Amaryllida cantu,
Dum prope paſcentes errant in monte capellæ,
Quas bonus impellit mihi Tityrus; heus age noſtras,
Chare mihi ante alios, mi Tityre, paſce capellas,
Vicinique ſatis paſtas age fontis ad undam.
Hunc Libycum tamen, & coleatum, & vellere toto
Albentem, quoniam cornu ferit ille, caveto.

O dilecta Amarylli, quid hoc tibi ſolus in antro
Deferor, & neque proſpiciens, ut nuper, amantem
Blanda voce vocas? num nos odiſſe voluptas
Eſt tibi? ſed facies laqueo ut mea guttura frangam.
An potius videor tibi ſimius eſſe ſupinis
Naribus? & prono mea pectora tangere mento?
En vero hæc tibi mala decem, tua munera, porto.
Arboribus decerpta illis quibus ipſa iubebas,
Altera cras dabimus: nunc tu tamen aſpice, quantis
Conficiar penitus triſti ſub pectore curis.
O utinam ſtridentis apis miſer induar alis:
Protinus involitem quæ tu colis antra per herbas.
Quæ te Nympha tegunt hederæ filicisque comantis,

Nunc

Nunc ſcio quid ſit amor, numen grave, ſcilicet illum
Nutriit in ſylvis mater, ſævæque leænæ
Præbuerunt mammas, qui me nunc urit, & intra
Viſcera flammarum virus iacit, intima paſcens.
O vultu formoſa, fero quæ pectore ſaxum
Tota refers, ô Nympha oculos frontemque decoris
Nigra ſuperciliis, age me complectere amantem,
Vt tibi quæ decuit dudum nunc oſcula figam.
Vana licet fuerint, ſuavis tamen ipſa voluptas
Oſcula conſequitur. quod ſi nihil ipſa moveris,
Quam tibi nunc ſervo pulchra de fronde coronam,
Intextam pulchris hederæ de floribus albis
Atque apii gratum procul effundentis odorem,
In minimas facies prope me conſcindere partes.
Hei mihi quid patior? cur tantum dura vocantem
Non audis? nunc ipſe meo de corpore veſtes
Abiiciens maria alta petam, fluctusque profundos
Inſiliam, qua parte leves in gurgite thynnos
Obſervat poſitis piſcator retibus Olpis.
Tunc ſiquidem, quum me violentæ iniecero morti,
Plena erit illa tibi dudum ſperata voluptas,
Iamdudum ſcio. ſæpe quidem me multa rogante,
Num mihi fida fores, num me crudelis amares,
Haud mihi Telephilon percuſſum molle crepabat
In digitis, verum moriente exaruit herba.
Talia & Agrœo quædam veriſſima dixit,
Quæ cribro divinat anus, dum tempore meſſis
Colligit elapſas ſpicas, quia totus atnem te,
Tu vero miſerum ſpernas crudelis amantem.
Nunc tamen hanc paſco bis fœtam albamque capellam,
Quam ſibi iam toties Mermnonis Erithacis ultro
Filia depoſcit, corpus pulcherrima nigrum:
Et certe feret, &, quod tantum quærit, habebit:
Quandoquidem tu me multum ſpe fallis inani,

Et

Et tibi delitiæ ſunt hæc ludibria noſtri.
Sed ſalit en oculus dexter mihi, nunquid adibo,
Aſpiciamque ſub hac cantans mea carmina pinu,
Reſpiciat ſi forte meos miſerata dolores?
Namque nec eſt, credo, totos adamantina ſenſus,
Et certe, Hippomenes Atalantæ captus amore,
Mala ferens manibus calida decurrit arena;
Quem virgo interea rapido prævertere curſu
Vt vidit, periitque, profundumque hauſit amorem.
Theſſalica ſed & ipſe gregem deduxit ab Othry
Antiquæ ſub grata Pyli conſepta Melampus,
Ipſaque tunc iacuit charum complexa Biantem
Quæ mater teneræ formoſa erat Alpheſibœæ.
Per montes ſic nunquid oves dum paſcit Adonis
Formoſam Venerem flammis peioribus uſſit,
Vsque adeo, ut neque iam crudeli morte peremptum
Deſinat iniectis amplecti diva lacertis?
Ipſe quidem felix multa mihi parte videtur
Endymion ſomno ſemper durante ſepultus.
Nunc etiam invideo quod poſſidet Iaſioni
Tantum Amarylli bonum, quantum non ipſe profanus
Credere poſſe putem, ſed me dolor urit, & atro
Conficit igne caput, nec tu mea vulnera curas:
Nec canit ulterius quicquam mea fiſtula. verum
Hic iam crudeli confectus morte iacebo,
Ingluvieque lupi rabida mea viſcera paſcent,
Hoc tua ut oblectes prædulci guttura melle.

NO.

NOMEIS.

Eidyllion IV.

BATTVS ET CORYDON.

BATTVS.

Dic precor, o Corydon, cuium pecus? anne Philondæ?

COR. Non, verum Aegonis, paſcendum tradidit Aegon.

BATT. Clamne gregem totum ſero ſub veſpere mulges?

COR. Non licet, obſervat ſenior me nempe, quod illo
Tempore lactentes ſummittit ad ubera pullos.

BATT. Ipſe autem non apparens quo ſe abſtulit Aegon?
Quamne petit, cui iusve abiit regionis in oram?

COR. Hunc Milo hinc abiens abduxit ad Elidis amnem.

BATT. Ecquando ille oleo vidit certare perunctos?

COR. Viribus, & pulchra ſpecioſo in corpore forma
Amphitryoniadæ dicunt contendere magno.

BATT. Et me mater ait magno Polluce priorem.

COR. Nunc tamen ille abiens bis denos extulit agnos,
Nodoſumque manu portans victrice ligonem.

BATT. Ergo lupis etiam Milo perſuadeat ipſis
Vt rabiant, mox in rabiem coniecerit omnes.

COR. Nunc tamen hæ illum procul hinc abiiſſe iuvencæ
Teſtantur mugitibus, abſentemque requirunt.

BATT.

BATT. O miſeras, quæſiſſe malum potuere magiſtrum.

COR. Nempe ſatis miſeras, deſiderio illius ægræ,
Gramina non carpunt, nec pabula nota requirunt.

BATT. Illius ipſa quidem ſuperant vix oſſa iuvencæ.
Nunquid ut æſtivæ rorem ſub Sole cicadæ
Aëreum gelidas depaſcitur illa per herbas?

COR. Non equidem, nam ſæpe virentis ad Aeſaron altum
Graminis in campum duco, atque e mollibus herbis
Faſciculum obiicio, nunc alto iuncta Latymno
Prata colit, teneraque ſalax laſcivit in herba.

BATT. Fulvus & hic macer eſt taurus, popularibus illum
Optem Lampriadæ contingere ſacra daturis
Fercula Iunoni, populo ſine fruge & inerti.

COR. Atqui nunc gelido ſequitur vicina Malimno
Paſcua, & intonſi fruticoſa cacumina Phyſci,
Herbidaque undoſi Neæthi littora ſervat,
Pulchra ubi prata novo pubeſcunt omnia cultu.
Aegipyrumque ferunt, & odoriferam meliteam,
Et dulcem viridi florentem germine cnyzam.

BATT. Infelix Aegon, tibi nunc victoria cordi eſt
Improba: at hæ ſterili vaccæ morientur in herba,
Atque hæc in cariem ſolvetur fiſtula, quam nos
Non ita vulgari quondam compegimus arte.

COR. Non, ita nos Muſæ bene ament, non illa putreſcet
Annoſa carie: pulchra ad certamina Piſæ
Namque profecturus dono dedit optimus Aegon
Hanc mihi, quod multa præſtarem laude canendi:
Hac ego nunc doctæ decanto carmina Glaucæ,
Hac quicquid Pyrrhus cecinit, claramque Crotonem,
Laudibus & pulchram celebro veteremque Zacynthum,
Lit-

Littoraque Eoum protenſa Lacinia in Eurum,
Littora quæ iuxta nuper fortiſſimus Aegon
Bis quater evaluit denos commandere panes,
Solus & ingentem rapuit de monte iuvencum
Aërio, traxitque manu, pedibusque prehenſum
Donum Amarylli tibi tulit; hunc videre puellæ,
Ingentemque altæ clamorem voce dederunt.
Ille autem ridens, animo lætatus abibat.

BATT. O formoſa Amarylli, animæ pars maxima noſtræ,
Nulla tui noſtrum poſſunt oblivia pectus
Ne poſt fata quidem ſubitæ capere ultima mortis,
Quam mihi ſunt gratæ, mea gaudia ſola, capellæ,
Tam dolet illa mihi quæ te mors triſtis ademit.
Eheu quam triſti genio me fata tulerunt!

COR. Batte malis etiam confidere rebus oportet.
Cras meliora dabunt ſuperi fortaſſe benigni.
Omnibus in rebus vivis ſperare relictum eſt:
Lumine nam vitæ functis ſpes nulla medetur.
Nubibus obſcuris nunc Iuppiter aëra turbat,
Nunc iterum claro cœlum ſplendore ſerenat.

BATT. Fido equidem, ſed tu vitulos age reiice ab iſtis
Quas avide carpunt oleis, & germina lædunt,
Huc age cultorum populator perge Leparge.

COR. Huc Cymætha veni, collem pete, numquid obaudis?
Iam propere veniam, tibi præmia iuſta daturus,
Si minus inde abeas, retro tamen ecce receſſit.
Si mihi nunc nodoſa pedi ſint robora duri,
Vt tua multiplici caſtigem verbere terga.

BATT. Aſpice me Corydon, proh Iuppiter, acta ſub imum
Spina pedem duro traiecit vulnere talum.
Ipſa igitur pereat, quam, dum ſequor ipſe iuvencam,

Incauto miſerum pede ſpina offenſa momordit.

COR. En tibi, nempe ipſa eſt, quæ te iſthac cuſpide læſit.
Vnguibus hanc teneo, ſpina eſt hæc ipſa profecto.

BATT. Quantus ego vir ab exiguo nunc vulnere vincor.

COR. Montes ergo petens iterum, ne Batte relinquas,
Defendiſſe pedem nudum quæ poſſit, alutam:
Plura etenim creſcunt ſpineta in montibus altis,
Et niveo aſpalathi virides in flore comantes.

BATT. Dic Corydon, an adhuc ſenior molit ille puellam,
Illam palpebras graciles & lumina nigram,
Illam quam nimio quondam male pruriit æſtu?

COR. Nempe ita: namque ſuperveniens ego nuper anhelum
Incumbentem operi ſalebroſi in fornice ſaxi
Conſpexi, & tacito deprehendi furta ſub antro.

BATT. O ætate hominem tam decreſcente ſalacem,
Aut tua progenies Satyrorum a gente profecta eſt,
Aut crura exigui mittunt tua ſemina Panes.

H O D OE P O R I.

Eidyllion V.

LACON ET COMATAS.

C O M A T A S.

Ite procul, fugite hunc furem Lacona capellæ
Paſtorem Sybaritanum, namque is mihi pellem
Suſtulit inſidiis heſterna luce caprinam.

LAC.

LAC. Non a fonte meæ fugitis, quem nunc tenet, agnæ,
Furatus noſtram nuper ſyringa Comatas?

COM. Quam ſyringa mihi memoras, dic ſerve Sybartæ,
An tibi qua caneres fuit unquam fiſtula? verum
Cur tibi, quum calamo ſit fiſtula facta paluſtri,
Non ſatis eſt miſero Corydona laceſſere cantu?

LAC. Hanc nobis dedit ipſe Lycon, liberrime, verum
Dic mihi quove ierit, quave eſt a parte profectus
Lacon, quando tulit tua vellera pulchra Comata?
Namque nec Eumaras tantum poſſedit, ut eſſet
In quo vel placidam poſſet cepiſſe quietem
Ille tui dominus gregis, & quæ vellera iactas?

COM. Quod Crocylus dedit ipſe mihi variantibus album
Inſperſum maculis, Muſis quum ſacra capellam
Poneret, hoc ubi conſpiceres perverſe dolebas,
Nunc linquis placido ſpoliatum tegmine pellis.

LAC. Non, per arenoſo verſantem in littore Pana,
Non ego te placidæ ſpoliavi tegmine veſtis,
Lacon filius ille Calæthidis, aut ego præceps
De rupe inſiliam ſubiectum in Crathidis amnem.

COM. Non equidem, non per Nymphas ſacra ſtagna colentes,
Non, ita me ſervent ipſæ videantque vocantem,
Non illam tibi ſubtraxit ſyringa Comatas.

LAC. Si tibi credidero, flammis crudelibus urar
Daphnidis, interea ne detrectaveris hœdum
Ponere, & alternis tecum certabo camœnis,
Ingenium donec conſumas omne canendo.

COM. Immundo doctam ſus provocat ore Minervam:
Ecce tamen neque detrecto, tibi ponitur hœdus.
Verum age tu pinguem pone, & certabimus, agnum.

 LAC.

LAC. Qua ratione, precor, poterunt hæc æqua videri
Improbe, quisve pilos pro lana carpſerit unquam?
Aut quis, primiparæ quum poſſit lactea capræ
Vbera, degenerem cupiat mulſiſſe catellam?

COM. Qui ſe poſſe putat vicinum vincere, ut ipſe
Argutam ſtridens contra mala veſpa cicadam.
Sed tibi nec poſito pro pignore ſufficit hœdus,
Ecce bonum, iam nunc certa, tibi ponimus hircum.

LAC. Ne nimium propera, non ureris igne Comata,
Hic meliora canes oleaſtrum ſubter amaram,
Hæc iuxta nemora, irriguis ubi frigida rivis
Vnda fluit, creſcuntque toris in mollibus herbæ,
Vocibus & querulæ vernant in flore locuſtæ.

COM. Nil equidem propero, quem tu ſi lumine recto
Conſpicere audebis mirabor, eritque moleſtum,
Plurima quem docui quondam puerilibus annis,
En memor illius quo ſerpit gratia facti?
I nunc ergo canum catulos nutri atque luporum,
Vt quum nutrieris comedant tua viſcera adulci.

LAC. Quando ego te didici, quæ ſit meminiſſe, magiſtro,
Seu bona, ſeu mala, quæ nobis tu plurima iactas,
Invide ſic, minimeque decens & homuncule prave?

COM. Quando ego pulſabam duro tua terga flagello,
Ipſe dolore tenebaris, iuxtaque capellæ
Balabant, ipſasque hircus terebrabat adulter.

LAC. Sic tua quam mea membra profundius oſſa tegantur,
Vt mea quo iactas tetigiſti terga flagello.
Huc tamen, huc age ſerpe, ad me concede Comata,
Vltima bucolico fundes hic carmina verſu.

COM.

COM. Non veniam, ſunt hic patulæ bona robora quercus,
Hic dulces fecere ſedilia grata cyperi.
Dulcibus hic reſonant apiaria mellea bombis,
Hic ubi frigentis fontes duo grandibus undæ
Erumpunt venis, denſaque ſub arbore cantu
Dulce loquuntur aves vario, nec gratior umbra eſt
Illius iſta loci: ſed & hæc mihi proxima pinus
Deſuper aërea nucleos e vertice mittit.

LAC. Atqui ſi venies, depexi in mollibus agni
Pellibus accumbes, ſomno & plus mollia lanæ
Vellera calcabis, te peius olentibus ipſo,
Pellibus hircorum tua pulchra ſedilia ſternis.
Ipſe novem ſtatuam magnum cratera Camœnis
Lacte redundantem niveo, iuxtaque reponam
Mox alium prædulci olei liquamine plenum.

COM. Huc tu ſi venias teneram lanugine multa
Calcabis filicem, multumque virentis odoros
Pulegii flores, ſubſternam denique pelles
Caprarum bis terque magis, quibus ipſe ſuperbis,
Pellibus agnorum molles, bis quatuor inde
Conſtituam ſitulas magno libamina Pani,
Lacte mero plenas, totidem plenos redolenti
Melle ſcyphos, plenumque favorum nectar habentes.

LAC. Illinc ergo canas, illinc age carmine certes
Bucolico, pelleſque tuas quercuſque teneto.
Sed quis erit qui nos diiudicet? huc mihi tandem
O utinam veniat paſtor de monte Lycopas.

COM. Illius haud quaquam indigeo, ſed, ſi libet, iſtum
Non procul hinc convecta ſecantem ligna vocemus,
Findendas qui de ſylva comportat ericas:
Et certe vir is eſt, forma eſt mihi cognita, Morſon.

LAC. Clamemus.

COM. Quin ipſe voces.

LAC. Huc hoſpes adeſto,
Huc veniens nos certantes audi optime Morſon,
Bucolico ſit uter præſtans in carmine cantor:
Nec mihi tu quicquam ceu gratificeris amico,
Nec tua profuerit cenſura benignior iſti.

COM. Certe per Muſas, Morſon, nec tu mihi quicquam
Plus opis adtuleris, nec gratificeris amico,
Grex vero hic ovium Thurini eſt iſte Sybartæ,
Hæ ſunt Eumaræ quas cernis amice capellas.

LAC. De grege nunc iſto verbum te nemo rogavit,
Sive meum fuerit, ſive illud ovile Sybartæ,
Neglecto mihi ſine loquacior eſſe videris.

COM. Heus bone tu quid ais? ſiquidem vera omnia narro,
Et neque glorior, ipſe quidem mordacior æquo es.

LAC. Eia age ſi quid habes, vivum dimitte rogamus
Ad cives Morſona ſuos, effare Comata,
Multa es io Pæan ſine pondere verba loquutus.

COM. Ipſæ me cantore probant plus Daphnide Muſæ,
His ego iam tenera mactavi a matre gemellas.

LAC. Et me Phœbus amat multum, cui nunc mihi pinguis
Paſcitur hic aries, dum Carnea ſacra propinquant.

COM. Hæ geminos pariunt, præter duo corpora capræ,
Omnes virgo videns, inquit, miſer ipſene mulges?

LAC. Bis denos Lacon calathos prope mollibus implet
Caſeolis, puerumque impubem in gramine verſat.

COM.

COM. Malis me Clearifta petit, dum forte capellas
Propello, & dulci ſuaves canit ore ſuſurros.

LAC. Et me levis amat Cratides, facit ille furentem
Obvius, ut tenero mota eſt coma pendula collo.

COM. Sed neque contuleris ſpinas cum flore roſarum,
Qui prope fertilibus ſepes naſcuntur in hortis.

LAC. Sed neque deciduæ glandes orimalidas æquant,
Illis nam fragilis teſta eſt, hæ mellicomantes.

COM. Ipſe meæ dominæ mittam ſua dona palumbum,
Ex hac iunipero capiens, namque inſidet illi.

LAC. In chlænam Cratidi vellus dabo molle parandam,
Huic ſimul abſtulero pecudi nigrantia terga.

COM. Hinc diſcedite ab hoc oleaſtro, huc ite capellæ.
Paſcite ad acclivem tumulum facilesque myricas.

LAC. Numquid abis?quercum fuge Conare,perge Cynætha,
Paſcite ad has partes orientis ut ille Phalerus.

COM. Eſt ingens crater, ſitula eſt cypariſſina nobis,
Praxiteles fecit, noſtræ hæc dabo dona puellæ.

LAC. Eſt mihi fida ovium cuſtos canis, atque luporum
Devictrix, puer hac agitabit luſtra ferarum.

COM. Quæ mea rorilegæ tranſitis ſepta locuſtæ,
Ne mihi maturas corrodite morſibus uvas.

LAC. Vos ô vocales ut ego hunc irrito cicadæ,
Sic vos nunc calamos cantu irritate legentes.

COM. Odi caudatas vulpes, quæ cuncta Myconis
Semper oberrantes populantur veſpere ſero.

LAC. Ipſe malos odi ſcarabeos, namque Philondæ
Arrodunt ficus, ventoque ferente recedunt.

COM. Num memor es, quo te pulſarim verbere? ridens
Lene movebaris, quercumque hanc ipſe tenebas.

LAC. Haud equidem memini, ſed quo te verbere vinctum
Contudit Eumaras, hoc nempe Comata recordor.

COM. Sentiſne ô Morſon? hic atra bile movetur.
Squillas a vetulæ vadens mox velle ſepulchro.

LAC. Ipſe quoque his verbis quendam nunc vellico Morſon.
Infode nunc rapidum cyclaminum in Alenta profectus.

COM. Himera lacte fluat, non unda, tu quoque Crathi
Vino omnis rubeas, fructum ſia mollia portent.

LAC. Melle fluas Sybariti mihi, quo mane puella
Vrceolos urnasque favis, non flumine tingat.

COM. Aegilon & cytiſum carpunt, mea cura, capellæ,
Lentiſcumque terunt per mollia fraga iacentes.

LAC. At noſtris ovibus melitææ paſcitur herba,
Et multæ florent hederæ ceu texta roſarum.

COM. Non amo ego Alcippen, quoniam dedit oſcula nulla,
Quando dedi placidum, ſed vellicat aure, palumbum.

LAC. Verum ego amo Eumeden, cui quum ſyringa ſonoram
Porrigerem, cupido dedit oſcula multa viciſſim.

COM. Non fas luſciniæ picas contendere contra,
Nec cygnis epopas, ſed tu mala iurgia quæris.

LAC. Hunc igitur iubeo a cantu ceſſare Comata,
Hunc tibi contribuens agnam, quam munera Nymphis
Quando feres mactans, mactatæ mittere partem

Mor-

Morſoni cures ſapidæ de munere carnis.

COM. Transmittam per Pana, fremat nunc vocibus omnis
Hircorum grex, ecce autem ridebimus ipſi
Paſtorem Lacona, quod hoc certamine tandem
Carminibus noſtris quæſitus ceſſerit agnus.
Nunc ego ſublimi contingam vertice cœlum,
Cornigeræ nunc ergo meæ ſperate capellæ,
Cras ego vos omnes Sybaritidos amne lavabo
Rupis: at ô ſi quam conſcenderis albe capellam
Qui cornu petis, ante feram quam munera Nymphis,
Hunc agnum, plagis onerabere, ſed ſalit illam
Ecce iterum. quod ſi non te nunc improbe multis
Fuſtibus accipiam miſere, nihil ipſe recuſo
Demens pro cantore Melanthius eſſe Comata.

BVCOLIASTAE.

Eidyllion VI.

DAMOETAS ET DAPHNIS.

Paſtores duo Damœtas & Daphnis, Arate,
Compulerant armenta ſimul, iuvenilibus ambo
Florentes annis, tenera hic lanugine rufus,
Ille genas primo veſtitus flore iuventæ.
Iamque dies medias æſtiva reduxerat horas,
Conſedere alacrem iucundi fontis ad undam,
Inſtructi pariles in mutua carmina avenas:
Primus ab hoc orſus ſic cœpit carmine Daphnis.

DAPH. En tua coniectis attingit ovilia pomis,
Difficilem Galatea vocans Polypheme in amore,

Quiſquis agit teneras per frondea luſtra capellas,
Nec tamen interea hanc miſer, heu miſer aſpicis, atque
Dulce ſedens tremula modularis arundine carmen.
Rurſus at illa canem crebro diverberat ictu,
Quæ te paſcentem ſequitur, cuſtodiet ipſas
Quas tu paſcis oves, ſed enim latrat ipſa propinquum
In mare proſpectans, & reddit imaginis umbram
Illius extrema currentis in æquoris ora,
Fluctibus unda tumens paulatim lenibus, at tu
Proſpice, ne frendens in eburnea crura puellæ
Irruat aſſueta maris egredientis ab unda,
Dilanietque cutis pulchrum & ſine labe colorem,
Nunc tamen illa in te ſic deliciatur, ut olim
Spina comis, quum pulchra novis incanduit æſtas
Solibus, & cupidum fugiens te ſpernit amantem,
Averſum petit & fugientem ſæpe moratur,
Eque ſacra lapidem tabula movet, ultimaque audet
Omnia moliri, ſed ſcilicet, ô Polypheme,
Quæ minime ſunt pulchra, ea pulchra videntur amori.
Reddidit huic ſuavi Damœtas talia cantu.

DAM. Vidi equidem noſtro quum poma iniecit ovili,
Et neque me latuit, per Pana, per hunc tibi iuro
Vnum in fronte oculum, qui nunc videt omnia, deinceps
Omnia viſurus, nam quæ mihi peſſima dicit
Telemus, illa domum vates ferat omina ſecum,
Conſervetque ſuis veniant ut talia natis.
Sed tamen hanc etiam ſtimulis ago, namque nec ipſam
Aſpicio, atque aliam fingo mihi adeſſe puellam.
Hoc ubi fama illi levis attulit, ardet, & amens
Quam furit, ô Pæan, quantum tabeſcit ab imo
Aequore proſpectans, oculosque ad ovilia flectens,
Luſtrat & aſſuetis ſecreta cubilibus antra.
Ergo canem revocans hanc allatrare vetabam:

Nam-

Namque illi, toto quum pectore nuper amarem,
Blanda fuit, roſtrumque ſinus immerſit in altos,
Alluſitque meæ canis officioſa puellæ.
Hæc igitur quum me facientem ſæpe videbit,
Forſitan illa preces & verba rogantia mittet.
Sed fruſtra, namque ipſe fores & limina claudam,
Donec ſe noſtro iurarit amore teneri,
Straturamque mei iucunda cubilia lecti,
Hic brevis æquoreo qua tunditur inſula fluctu.
Et neque deformis tam ſum quam dicor: in unda
Nuper enim vidi ipſe meos e littore vultus.
Quum nulli flarent tranquilla per æquora venti;
Formoſæque genæ fuerant, formoſus & ipſe
Vnicus hic oculus, me iudice, deinde venuſti
Et nivei Pario certabant marmore dentes.
Tunc ego ne caperer propriæ ſub imagine formæ,
Ter ſecreta ſinus tetigi ſputamine noſtri:
Sicut anus docuit nos iſta Cotyttaris olim,
Quæ claris cecinit meſſoribus Hippocoontis.

Talia Damœtas ubi concinuiſſet, ad ipſum
Converſus Daphnin libavit ut oſcula, utrinque
Vocales calamos hic, ille ſyringa, dederunt.
Vt vero modulis cecinerunt ſuavibus ambo,
Damœtas calamis, ſyringa Daphnis acuta,
Armenta in molli ſaltabant protinus herba:
Tam pulchro tamen hoc neuter certamine vicit,
Muſarum arte pares, invicti namque fuerunt.

THA-

THALYSIA,
VEL HODOEPORICON VERNVM.

Eidyllion VII.

Tempus erat, curis quum nuper & urbe relicta
Tecta petebamus vicino proxima Alenti
Eucritus, & mecum qui tertius ibat Amyntas,
Annua quum Cereri Phraſidemus ſacra pararet
Et ſimul Antigenes, fratres duo, patre Lycopeo,
Et genere illuſtres, & ab ipſis denique, ſi quid
Res habet iſta boni, Clytia & Chalconte profecti,
Ipſo qui fontem Burrhinam evexit ab imo
Difficili enixus faſtigia ad iſta labore:
Quem iuxta teneræ aſſuetæque paludibus alni,
Atque ulmi graciles foliis ceu crine comantes
Formoſum nemus intexunt frigentibus umbris.
Necdum forte viam mediam perfecimus, & nec
Apparebat adhuc Braſilæ ſublime ſepulchrum,
Ecce virum nacti convenimus inter eundum,
Quem Muſæ docuere, Cydon dedit inclyta mater,
Nomen erat Lycidæ: patrio de more ſolebat
Paſcere ſcandentes ſemper iuga ſumma capellas,
Quem nemo inſpiciens queat ignoraſſe, quod eſſet
Omnia paſcenti ſimilis. nam corpora totus
Tectus erat rufis villoſi pellibus hirci,
Prima novi dicas redolere coagula lactis,
Pectora ſed veteri diſtrictus fortia peplo,
Coſtarum latam ſubduxit ad infima zonam:
At gravis in dextra nodoſæ robur olivæ

Clava fuit, tum ſic placido ridentia vultu
Lumina demittens, tamen intra labra decorum
Aſtringens riſum: quo te nunc proripis, inquit,
Simichida? quo te ducit via tempore, quo nunc
Sol medium cœli curru ferit igneus orbem,
Et virides recubant ſubter conſepta lacerti,
Nec ſua luctificis caſſitæ funera plangunt
Vocibus? an forſan preciosæ ad fercula cœnæ
Feſtinas? an calcandum ad torcular anhelas?
Saxa quidem celeri ſic proteris omnia curſu,
Vt gemitu reſonent crebro pedibusque reſultent.
Huic ego, quandoquidem Lycida chariſſime fama eſt,
Vincere paſtores omnes te poſſe canendo,
Perque agros paſſim flaventia farra metentes,
Quæ fama eſt animo longe gratiſſima noſtro:
Quanquam ſpero equidem tibi me fecere Camœnæ
Aequalem, niſi me falſum ſententia ludit.
Hæc vero ipſa via eſt, hæc ipſa Thalyſias, ergo
Hoc ſolenne viri curabunt munus amici
Iuſtaque honoratæ Cereri convivia ponent,
Primitiasque dabunt opulenter, & omnia ſolvent:
Namque referta dedit Deus ipſis horrea plenis
Meſſibus, & pinguem penſavit frugibus annum.
Verum age quandoquidem via nos communis euntes
Accipit, & lux eſt eadem nobisque tibique,
Bucolicum cantemus, habent & carmina multum
Quod iuvet, hinc nobis aliqua eſt ventura voluptas,
Et mihi blandiloquum dedit os in carmina Muſa,
Et me paſtores cuncti dixere poëtam,
Optima qui cantem, ſed ego non credulus illis,
Iudice me, nec enim Siculum devicero vatem,
Qui Samon incoluit, neque Coi pulchra Philetæ
Carmina, ſed vere mea carmina talia dicas,
Qualia ranarum fuerint collata locuſtis.

Hæc

Hæc ubi dixiſſem, Lycidas ſubriſit, & inquit,
Muneris ergo loco, quo dignus es, accipe clavam
Hanc tibi, nam certe es natum Iove germen ab ipſo,
Et mihi non unquam placuit faber, Oromedonti
Aequalem ſtruxiſſe domum qui forte laboret,
Odi & Muſarum volucres, mala nomina, quasdam,
Qui Chium ſtudeant vatem ſuperare canendo,
Dum contra ſtrepitent vano coccytides auſu.
Verum age bucolicos repetamus carmine cantus
Simichida. cognoſce igitur, ſi forte placebunt
Carmina quæ patrio iamdudum in monte coëgi,
Navibus Ageanacta ferentibus in Mytilenen
Curſus erit bonus & venti proſperrima flantes,
Occiduis etiam tumidas ſi forſan ab oris
Impulerit niger Auſter aquas, licet altus Orion
Extiterit pedibus ſuper æquora ſumma levatis,
O utinam Ageanax me liberet ipſius ægrum
Quem Venus ardentem coquit ignibus, ô mea ſaltem
Vulnera conſpiciens duro medeatur amori,
Fluctibus Halcyones ſternent cedentibus æquor,
Atque Notum atque Eurum, extremas qui commovet algas:
Dilectæ Halcyones Nymphis Thetidique marinæ
Præ reliquis, quæcunque aliquas ex æquore prædas
Conſectantur aves, portantes in Mytilenen
Ageanacta meum naves, atque omnia eunti
Tempeſtiva ferant, placidumque attingere portum.
Luce illa nova ſerta geram, vel olentis anethi
Liliave alba roſis contexta rubentibus addam,
Atque meo viridem faciam capiti inde coronam.
Inde hæc vina bibam pateris Pteleatica plenis,
Ante focum reſidens: aliquis mihi grata fabarum
Segmina de ſociis calido torrebit in igne:
Lectus erit vero variis denſiſſimus herbis,
Cnyſaque aſphodeloque reflexibilique ſelino:

Sua-

Suaviter ipſe bibam chari memor Ageanactis,
Evacuans plenis toto crateras Iaccho,
Donec in illapſis immergam fecibus ora:
Paſtores duo cantabunt, quorum hic ſit Acharnan,
Ille Lycopites ſed & hic mihi Tityrus ipſe
Cantabit, Daphnis quibus ignibus arſerit olim,
Quando peregrinæ flagravit amore puellæ,
Vt miſer errarit monteſque & inhoſpita circum
Culmina, ut aëreæ quercus ſtridoribus illum
Deflerint querulis, remorantibus Himera curſum
Nymphis, quæque vagum ripis naſcuntur ad amnem,
Quando miſer nimio totus contabuit æſtu,
Vt nix qui ſummi de vertice liquitur Hæmi,
Sive comantis Atho, Rhodopesve nivoſa fluentis
Culmina, Caucaſeas vel agentibus imbribus arces.
His addet quibus ille latentem regis ob iram
Artibus indiderit furtivis Aepolon arcis,
Dulcia ut intulerint cedrinæ ientacula ciſtæ
Simæ nuper apes e florum mollibus herbis.
Illius idcirco nectar fundebat ab ore
Muſa canens, ô felicem te dive Comata,
Tam iucunda quidem tibi contigit iſta voluptas,
Paſtus apum ſtudio cedrina concluſus in arca
Perficis aëriis totum nutricibus annum.
O utinam tua vita meos veniſſet in annos,
Per iuga paviſſem pulchras tibi ſumma capellas,
Pinibus interea iacuiſſes ſæpe ſub altis,
Aut gratas pecori facturis quercubus umbras
Carmina grata canens Muſis divine Comata.
Hæc ubi concinuit, facto tum fine quievit.
Cui tum rurſus ego, Lycida bone, me quoque Muſæ
Multa quidem docuere, alti iam cognita fama
Ante thronum Iovis, e quibus hoc tu nobile pronis
Auribus auſcultato, tuo damus illud honori.

Simi-

Simichidæ infauſtum læva de nare Cupido
Sternuit, ille quidem Myrtus miſer ardet amore;
Quantum veris amant ſimæ nova pabula capræ.
Verum illi interea multum dilectus Aratus
Ardentes tacito depaſcitur igne medullas,
Formoſique miſer pueri tabeſcit amore.
Optimus hunc ignem iamdudum novit Ariſtis,
Carmina quem citharæ cantu iucunda ſonantem
Ad ſacros tripodas non dedignetur Apollo,
Vt miſer in puero vivens moriatur Aratus.
Verum age Pan Homolæe ſolum ſortite beatum,
Effice ſponte ſua veniat puer aureus illi,
Sive quis eſt alius, ſive eſt tener ille Philinus.
Hæc ſi præſtiteris Pan optime, nec tua duris
Arcades adfligent pueri ſemoralia ſquillis,
Aut humeros ſi quando parum de munere carnis
Appoſitum eſt, votumque puſilla ferina feſellit.
Sin minus hæc dederis, laniatus corpore toto
Nudus in urticis iaceas, in montibus altis
Edonum verſere gravis ſub frigore brumæ,
Culmina qua gelidus Rhodopeia præterit Hebrus,
Fronte pruinoſa gelidam converſus in arcton.
Quum vero medios ſol ardentiſſimus æſtus
Excitat, Aethiopum per prata calentia paſcas,
Rupe ſub infauſta Blemyarum fonte carentum,
Qua vagus in calidas Nilus ſe condit arenas.
At vos ô pueri qui ſuave rubetis amores,
Purpureis ſimiles malis, nunc linquite gratam
Hyetidos dulcemque habitatæ Biblidos undam,
Altaque flavicomæ Veneris delubra tenentes
Formoſum iaculis configite & igne Philinum.
Hoſpitis ille mei quia non miſeretur Arati.
Mollior ille apii tenera lanugine pomi,
Atque illi teneræ clamant perſæpe puellæ,

O

O formoſe Philine, quid hic tibi inutilis ævi
Flos cadit, & primo tantum tibi deſit ab ortu?
Amplius excubias nec nos peragamus, Arate,
Nec toties pedibus noſtris via trita nocebit,
Ne lædat crocitans Phœbi prænuncius ales,
Quin alium potius quam te mœrore moleſto
Afficiat, ſed in hac unus deſudet arena
Ipſe Molon, placitisque ſibi affligatur in armis,
Nos tranquilla quies maneat, tremulumque ſuſurrans
Adſit anus, mala quæ procul arceat omnia rauco
Murmure. tantum effatus eram, quum protinus ille
Arridens dat habere pedum, ceu munus ab ipſo
Muſarum hoſpitio magna cum laude profectum.
Ille viam ſecat abſcedens a parte ſiniſtra,
Aſpera per virides qua ducit ſemita buxos
Eucritus, & mecum qui tertius ibat Amyntas.
Nota petebamus Phraſidemi tecta beati,
Mollibus accepti ſecura per otia lectis,
Lentiſci virides, & adhuc nova pampinus aptos
Conſtravere toros, criſpantes deſuper alni
Vmbrabant, placidis & plurima frondibus ulmus.
Nec procul hinc ſacro Nympharum fontis ab antro
Fluxerat allabens iucundo murmure rivus:
Aeſtivæ tenera fruticum ſub fronde cicadæ
Rumpebant reſono ſtridentia guttura cantu,
At procul in denſis ſpineta per aſpera dumis
Dulci quæque ſuas iterabant voce querelas,
Ante alias quæ paſſa nefas eſt ulta tyrannum,
Et querulum caſſita ſonans, & carmine turtur
Lugubri, fontes hinc atque hinc, dulcia circum
Adſtrepuiſtis apes paſſim ſitientibus æſtu
Floribus atque arvis, nihilo minus omnia nobis
Divitis autumni ſuperabant munera, namque
Innumera ante pedes pyra volvebantur, abunde

D d Ad

Ad latera, in terram depreſſi pondere rami
Prunorum Syriæ quæ mittunt rura Damaſci.
At vinum e doliis deprompſerat ille vetuſtum
Quattuor annorum fracta pice frontis opertæ.
Scilicet ô Nymphæ Parnaſia templa tenentes,
Tale fuit quod ad antra Pholi ſaxoſa dicavit
Phyllirides magno Alcidæ cratere ſuperbo,
Tale fuit quod quum biberet ſaltare coëgit
Nobile ad undoſum paſtorem nectar Anapum,
Maxima prævalidum Polyphemum ſaxa rotantem,
Qualia Pierides nobis tunc vina dediſtis
Sacra apud omnigenæ Cereris celebrantibus aram,
Illius ô iterum liceat defigere acervis
Ruſtica ſigna mihi, quo rideat illa feratque,
Faſciculos molles & rubra papavera quaſſans.

BVCOLIASTAE.

Eidyllion VIII.

DAPHNIS, MENALCAS ET AEPOLVS.

Daphnida formoſum gelida convenit in umbra,
Aëreo qui pavit oves in monte, Menalcas,
Ambo ætate pares tenera, flaventibus ambo
Crinibus, & pulchro docti contendere cantu.
Daphnin ibi inſpiciens cœpit prior iſta Menalcas.

MEN. Optime bucolici cuſtos gregis, huc age Daphni,
Num libet alterno mecum contendere cantu?
Poſſe meo vinci arbitrio te protinus aio.

Huic

Huic igitur tali reſpondit carmine Daphnis.

DAPH. Lanigerarum ovium cuſtos argute Menalca,
Non tu certe aliqua me viceris arte canendi,
Non ſi perpetuo rumpas tua guttura cantu.

MEN. Vis igitur certamen obire, & ponere pignus?

DAPH. Et libet hoc certamen obire, & ponere pignus.

MEN. Pignora digna ſatis quæ ponimus ergo canentes?

DAPH. Hunc ego depono vitulum, tu mollibus agnum
Velleribus pulchræ ſimilem depone parenti.

MEN. De grege non auſim quicquam deponere tecum,
Nam mihi difficilis pater eſt, & provida mater,
Solis ad occaſum numero pecus omne recenſent.

DAPH. Ergo quid in medium ponis? quid victor habebit?

MEN. Eſt mihi pulchra novem referens diſcrimina vocum
Fiſtula, quam molles æqualibus undique ceræ
Connectunt nodis, & adhuc nova, fecimus illam
Iampridem his manibus, nunc ſi libet hanc tibi ponam.
Res ego non auſim ſorti obieciſſe paternas.

DAPH. Eſt etiam nobis tot vocum fiſtula ab omni
Parte ſibi æqualis, cera compacta tenaci,
A me facta etiam paulo prius, & mihi nuper
Hunc male diſſultans digitum confregit arundo,
Quem doleo, ſed quis certaminis arbiter huius?
Ecquis erit ſub quo victoria iudice conſtet?

MEN. Quid ſi vicina ſervantem in rupe capellas
Aepolon, an partes volet has obiiſſe, rogemus,
Albus ubi canis has agnas prope latrat & hœdos?
Tum, pueri quem vicina de rupe vocarunt,

Aepolus advenit, iudex de lite futurus.
Poſtquam ſorte data ſortitus prima Menalcas
Munera cantandi, ſuſcepit mutua Daphnis,
Tum prior arguta ſic cœpit voce Menalcas.

MEN. Valles & fluvii divûm genus, ante Menalcas
Si cecinit vobis quod placuiſſe queat,
Has placide paſcatis oves, ſi venerit autem
Daphnis habens vitulas, ne minus inde ferat.

DAPH. Fontes & vegetæ, plantatio nobilis, herbæ,
Si reddit Daphnis quod philomela canit,
Hoc facite armentum pingueſcere, forte Menalcas
Venerit, inveniat paſcua plena ſibi.

MEN. Omnia tunc vernant, tunc omnia paſcua florent,
Omnia plena boves ubera lactis habent,
Quum virgo huc formoſa venit, poſtquam illa receſſit,
Flacceſcunt herbæ, paſtor, & omne pecus.

DAPH. Tunc geminos pariunt ovis & capra, dulcia mella
Stipat apis, ramos altius arbor agit,
Quum venit huc Milon formoſus, ut ille receſſit,
Paſtor & ipſe aret, marcet & omne pecus.

MEN. Vir gregis ô hirti caper, ô luſtra invia ſylvæ,
O ſimæ, ô hœdi, huc agite ite ad aquam.
Hic ille, i Cole Miloni dic, paſcere phocas
Protea deformes non puduiſſe Deum.

DAPH. Non mihi ſit regnum Pelopis, non fulva talenta,
Non poſſim celeres antevolare notos,
Sed tecum canere, ac hœdos de rupe vagantes
Proſpicere, & Siculi cœrula regna maris.

MEN. Arboribus mala peſtis hyems, ſitis arida terræ,
Squalor aquis, cervis retia, ſiſcus avi.

Pœ-

Pœna viro muliebris amor, proh Iuppiter, ô rex,
Solus ego haud patior, tu quoque amare ſoles.
Talibus hi pueri decertavere viciſſim.
Queis iterum incipiens ſuperaddidit iſta Menalcas.

MEN. Parce hœdis lupe, parce etiam lupe matribus horum,
Ne rogo me lædas ideo quia corpore parvus
Tam multas ſequor, & per devia paſcua duco.
O Lampure canis, quam te nunc iſta profundo
Stertentem ſomno requies tenet, haud ita fas eſt
Obdormiſſe canem cui credat ovilia paſtor.
At vos gramen oves & molli paſcite in herba,
Neve laboretis quando illa repubeat olim,
Paſcite paſcite oves, & ut ubera plena ferentes
Lacte fovere agnos non deficiente queatis,
Et ſit quod calatho poſſit durante reponi.
Huic iterum tali reſpondit carmine Daphnis.

DAPH. Hos tauros atque has vitulas me præter agentem
Ex antro conſpexit heri formoſa puella,
Et veniant vobis fœliciter omnia, dixit.
Huic ego nulla quidem reſpondi verba, ſed ibam
Defixis in terram oculis, greſſumque tenebam.
Dulcis vox vitulæ, dulcis quoque ſpiritus ipſe eſt,
Dulce quidem vitulus canit hic, & dulce canit bos,
Dulce etiam, ſuaves ſub divo carpere ſomnos.
Aeſtivo ſub Sole fluentem fontis ad undam,
Ilicibus glandes, pomo ſunt poma decori,
Vaccarum vituli, paſtorum gloria vaccæ.
Sic pueri cecinere: ſed & de rupe propinqua
Aepolus hac ipſos certantes voce diremit.

AEP. Os tibi dulce Deæ, vocemque dedere canoram
Pierides, ô Daphni, mihi te audire canentem
Multo præſtiterit, quam dulcia lingere mella.

Has igitur ſyringas habe, quas ipſe canendo
Victor es emeritus, merito & nunc ſolus habebis.
Quod ſi non fuerit tibi me docuiſſe moleſtum,
Et ſi forte voles, quæ tam bona carmina cantas,
Hanc mutilam tibi Daphni dabo, non vile, capellam,
Doctrinæ precium, quæ ſemper & omnia mammis
Lacte redundanti diſtendit lacte profuſis.

Daphnis ad hæc, velut in viridi tener hinnulus herba
Ad matrem ſalit, atque illo gaviſus abibat
Indicio, ſed mentis inops & mœſtior alter
Lugebat ceu Nympha novo data nupta marito.
Inter ab hoc igitur paſtores tempore Daphnis
Primus habebatur, gratoque potitus amore
Inſtituit Nympha iuveniles coniuge lectos.

NOMEVS vel BVBVLCI.

Eidyllion IX.

DAPHNIS et MENALCAS.

Bucolicum cane Daphni, ſed & prior incipe cantum,
Incipe carmina prima, ſequatur deinde Menalcas.
Ipſis interea vitulos ſubmittite bobus,
Et vaccis nondum parientibus addite tauros:
Vt ſimul hi paſcantur, & in criſpantibus errent
Herbarum foliis, nec de grege prorſus aberrent.
Carmina tu vero cane paſtoralia Daphni
Hic coram, reſpondeat ipſe aliunde Menalcas.

DAPH. Dulce ſonat vitulus, bovis eſt vox grata canentis,
Fiſtula dulcis & hæc, & paſtor dulcis, & ipſe

Dulce canens tereti modulor ſub arundine carmen,
Propter aquam gelidam viridi mihi lectus in herba eſt,
Albarum pelles quem conſtravere iuvencûm,
Quas notus e ſcopulo deiecit mollia ſævus
Arbuta rodentes, vultuque afflavit amaro.
Torrida ego æſtatis tam curo tempora ſiccæ,
Quantum verba iuvat natos audire parentum.
Sic Daphnis cecinit, ſic reddidit inde Menalcas.

MEN. Aetna parens, & nos viridi recubamus in antro,
Hic ubi ſunt pulchri per concava ſaxa receſſus.
Tot bona poſſideo, quot vel per ſomnia cuiquam
Apparere queant, mihi maximus eſt ovium grex,
Alta mihi innumeræ rodunt dumeta capellæ,
Ad caput atque pedes pelles ponuntur ovinæ,
Pinguia ad aëriis congeſtum e quercubus ignem
Exta coquo, quem fagineis tunc nutrio lignis,
Quum mala venit hyems, qui ſic brumalia curo
Tempora, ut eſſe nuces duras edentulus, adſit
Dummodo decocti gratiſſima copia pultis.
His applaudebam mox ipſe, & debita utrique
Dona dedi, tibi Daphni bonam de robore clavam,
Quam patris ab radice mei produxit agellus
Sponte ſua, quam nemo faber reprehendere poſſit.
At teſta haud fragili conchylia pulchra Menalcæ,
Cuius in Icarii captæ maris æquore carnes
Ipſe ego paſtus eram, partes in quinque reſectas
Convivis totidem: tum protinus ille recepta
Argutum reſona cecinit teſtudine carmen.

MEN. Vos ô bucolicæ ſalvete ante omnia Muſæ,
Et mihi nunc faciles carmen concedite, quale
Ipſe prius cecini præſens paſtoribus illis,
Ne gravis in ſumma ſurgat mihi puſtula lingua.
Formicæ formica placere, cicada cicadæ,

Accipitri ſolet accipiter, mihi carmen, & ipſæ
Pierides, quibus optarim mihi ſemper abundet
Plena domus: nec enim mihi ſomnus dulcior ullus
Obrepat qui ſponte ſua, nec tam mihi gratum eſt,
Si neque ſperati ſubita extent gaudia veris,
Non apibus tam picta placent per gramina flores,
Quam mihi ſunt Muſæ ſuper omnia gaudia charæ:
Nam quos aſpiciunt illæ exhilarantque videntes,
Lædere nulla queant hos diræ pocula Circes.

ERGATINAE, VEL THERISTAE.

Eidyllion X.

BATTVS ET MILON.

Quid nunc ærumnoſe tibi Bucæe ſiniſtri
Contigit ô meſſor? quia non, velut ante ſolebas,
Ordine deducis recto nova farra metentes,
Nec ſimul incidis ſegetem tibi falce propinquam,
Sed longe ſequeris velut agnus ovilia, cuius
Cuſpide ſpina pedem pungens diſcidit acuta.
Qualis eris mediæ quum venerit hora diei,
Aut fugiens revehet quum ſera crepuſcula veſper,
Qui nunc incipiens ſulco nil deteris ulli?

BATT. Sero farra metens Milon duriſſime, numquid
Vllius abſentum tangunt tua pectora curæ?

MIL. Haud quaquam: quid enim cereali operantis in agro
Vllius abſentum contingant pectora curæ?

BATT. Numquid amor vigiles adigit te ducere noctes?

MIL.

MIL. Nolim equidem, haud guſtant tuto inteſtina catellæ.

BATT. Vndecimum nunc ipſe diem miſer ardeo, Milon.

MIL. Tu velut e dolio quantum tibi ſufficit hauris,
Parvula quum vilis mihi copia deſit aceti.

BATT. Scilicet idcirco ſunt inculta omnia nobis,
Quæ mihi pro foribus quondam cultiſſima ſtabant.

MIL. Cuius amore Venus cruciat tua corda puellæ?

BATT. Pulchra meam cruciat Polybutæ filia mentem,
Quæ canit egregii meſſoribus Hippocyonis.

MIL. Invenit Deus iniuſtum: nunc ergo, quod olim
Optabas conſtanter, habes, nunc garrula vates
Tecum multa nocte locuſta cubabit agreſtis.

BATT. Incipis inſectari igitur, ſed lumine Plutus
Non ſolus caret, imprudens etiam ipſe Cupido
Non videt, & cæco ſua ſpicula dirigit ictu:
Tu modo in iratum ne magna loquaris Amorem.

MIL. Non loquar, oppoſitam tantum ne deiice meſſem,
Atque aliquod charæ carmen cane dulce puellæ,
Sic levior gravis iſte labor tibi fiet, opinor,
Iamdudum ſiquidem præſtabas arte canendi.

BATT. Muſæ Pierides tenuem cantate puellam.
Nam quæ vos canitis facitis pulchra omnia divæ:
Bombyce formoſa Syram te Sole peruſtam
Corpore prætenuem dicunt vulgariter omnes,
Vultu ſolus ego ſpecioſo mellicolorem:
Sunt etiam violæ florum pars maxima nigræ,
Decolor & rubros hyacinthos littera ſignat,
Præcipue tamen hæc in florida ſerta leguntur.
Capra ſalax viridem cytiſum, lupus ipſe capellam,

Incurvum ſequitur grus errabundus aratrum,
Te ſequor, in te præcipuo feror ipſe furore.
O utinam mihi ſint, opulentum qualia Crœſum
Poſſediſſe ferunt, flaventis dona metalli,
Protinus amborum ſtatuas ego ponere vellem
Reginæ Veneri, calamos tu, & poma teneres,
Sive roſas, verum ipſe pedem ſoleatus utrumque,
Adſtarem cultu veteres imitatus Amyclas,
Bombyce dilecta tuæ candoribus æquant
Aſtragalos plantæ, ſtrychno vox mollior omni:
Quos habeas mores non eſt mihi dicere promptum.

MIL. Quam iucunda canens latuit nos carmina Bucus,
Vt belle expreſſit numeros ipſumque colorem.
Væ tibi quam ſtolido nutriſti pectore barbam.
Tu nunc dicta vide Lytierſæ carmina divo.
Et ſpicis redimita Ceres, & frugibus almum
Cincta caput, da frugifero ſeges iſta labori
Cedat, ut optatos ferat ipſo in tempore fructus,
At vos qui legitis meſſarum ſegmina frugum
Cogite diſperſos conſtrata per arva maniplos,
Ne qui prætereunt impenſam dicere poſſint
Mercedem periiſſe, & inutilis eſſe laboris
Sumptam operam: cumuli Boreæ frigentis ad ortus
Aut Zephyri ſpectent fuerint qua parte reciſi,
Sic quia pingueſcunt retinentes ſemina ſpicæ.
Qui gravibus plenas ferulis quaſſatis ariſtas,
Tempora ne mediæ ſomno captate diei.
Præcipue tunc e ſtipulis flaventia grana
Coguntur, gravidasque calens terit area fruges.
Incipere eſt vero tempus meſſoribus aptum,
Quum ſua caſſitæ nocturna cubilia linquunt,
Quum ſomno rurſus dulci tentantur eædem,
Deſere meſſor opus placidamque capeſſe quietem,
Præterea tolerare æſtum durosque calores

Eſt

Eſt operæ precium, quo pulchro tempore ranis
Vivitur ô pueri, nec te gravia effundentem
Pocula tunc curant, quia multa ſuperfluit illis
Copia, tunc etiam nimium curator avare
Lenticulam coquere inſtructum tibi præſtat ad ignem,
Ne digitos fodias cupiens ſecuiſſe cuminum.
Iſta laborantes ceciniſſe decebat in æſtu.
At tu peſtiferum matri narrabis amorem,
Ante reverſuræ vigilanti tempora lucis.

CYCLOPS.

Eidyllion XI.

Arte pharetrato factum grave vulnus amori
Si medica curare voles, ſeu pulvere ſicco,
Nicia, conſpergis, ſeu pollice collinis udo,
Haud quaquam prodeſſe queas, niſi pharmaca, Muſæ
Quæ læſis adhibere ſolent, apponere cures.
Iucunda illa quidem mortalibus eſſe videntur
Vulnereque affectis attactu lenia molli:
Qua tamen inveniant multi ratione laborant,
Et paucis ea noſſe datur, ſed enim tua Muſæ
Pectora quum foveant ſtudii cœleſtis amore,
Et Phœbi medicas tractes feliciter artes,
Haud ignota tibi Muſarum ea dona putarim.
His igitur magno Galateæ captus amore
Commodius potuit nobiſcum vivere Cyclops,
Ille vetus Cyclops, Sicula Polyphemus in ora.
Vix dum prima genas illi quum barba notaret,
Vernarentque leves iuvenili in fronte capilli.

Sed

Sed nec amor levis ille fuit, quem poma roſæve
Oblectent, viſæve levetur imagine forma,
Intima lætifico ſed pectora ſaucius ictu
Omnia poſthabuit ceu frivola, ſæpe ſine ullo
Paſcebantur oves virides cuſtode per herbas,
Sæpe domum ſera redeuntes nocte, ſubibant
Limina caularum, miſer ille canens Galateam
Fundebat triſtes algoſo in littore queſtus.
Perdius auroræ primo ſurgentis ab ortu
Tabuit infixo ſub mollia pectora telo
A magna Venere, & victore Cupidinis arcu.
Sed tamen hoc contra plus quam letale venenum
Reperit antidotum, Siculæ nam Doridos undam
Proſpiciens, ſcopulo ſic eſt auditus ab alto.

Formoſa ô Galatea quid averſaris amantem?
Candida caſeolo magis, omni mollior agno,
In molli vitulo erranti laſcivior herba,
Triſtibus omphacinæ ſuccis mihi acerbior uvæ,
Nam, mea quum placidæ demiſi membra quieti,
Huc formoſa venis, quum dulcis lumina ſomnus
Deſerit, haud aliter, quam quæ conſpexerit altis
Agna lupum fugiens in montibus, effugis ultro.
Verum ego te ô virgo quo primum tempore vidi
Montibus in noſtris dulci cum matre legentem
Purpureos flores, & odoriferos hyacinthos,
Hauſtis incautum flammis in pectus amavi,
Et tua præcedens mea per veſtigia duxi,
Ex illo nequeo requieſcere tempore, vultus
Inſpiciens formoſa tuos, ſed totus amore
Tempore ab hoc pereo, nec tu miſerata dolentem
Reſpicis, aut noſtrum curas proh Iuppiter ignem.
Sed ſcio cur fugias, cur me chariſſima ſpernas.
Denſa ſupercilio quia frons eſt plurima longo,
Idque aurem flexu contingat utramque ſuperbo:

Vnus

Vnus ineſt oculus, ſupraque capacia naſus
Vaſta mole iacet mea labra, atque imminet ori.
Verum talis ego, & forma non optimus iſta,
Mille meas paſco Siculis in montibus agnas,
Dulcia quas mulgens nivei bibo pocula lactis:
Caſeus haud ullo deſit mihi tempore, non quum
Aut æſtas venit, autumnusve, aut bruma nivalis,
Cuius ſtant calathi ſemper mihi pondere preſſi:
Nec me carminibus quisquam præſtantior uno
Cyclopum qui paſcat oves hæc culmina circum,
In quibus aſſidue dum te, mea ſola voluptas,
Et de me tibi multa cano, te nomine vero
Malum dulce vocans, iamdudum fallere noctes
Inſomnes didici. Sed nunc tibi nutrio cervas
Ter tres atque duas, fœcundas fœtibus omnes,
Quattuor urſorum catulos, quin utere mecum
Huc ad me veniens, nihilo minus ipſa tenebis,
Quam tibi qui luſtris ea ſum venatus in altis.
Interea glauci feriant ſine littora fluctus,
Et potes hoc viridi mecum requieſcere in antro,
Et melius, vacuam curis, traducere noctem.
Hic lauri virides, hic ſunt graciles cypariſſi,
Nigrantes umbrant hederæ, nec bacchica vitis,
Nec gelidum ſpirantis aquæ gratiſſima deſunt
Flumina: de ſummis nemoroſæ rupibus Aetnæ
Liquatæ iucunda nives mihi pocula præbent,
Pro quibus oceanum quis amet coluiſſe profundum?
Quod ſi ruſticitas tibi diſplicet hæc mea forſan
Hirſutumque ſupercilium, ſunt robora nobis,
Sunt quercus, fomenta futuro protinus igni,
Qui nunc ſub cinere irrequietus vivit aduſto.
Subiice me flammis, crepitantibus ure caminis
Hanc animam, hunc oculum, quo, quum tantum unicus extet,
Charius eſſe nihil potuit mihi, fortiter iſtud

Per-

Perpetiar, tantosque volens tolerabo dolores.
Heu mihi quod piſcem me non genuere parentes,
Protinus, expaſſis tranans liquida æquora pinnis,
Ad te virgo abeam, dulciſſimaque oſcula ferrem.
Ah ſaltem manibus, ſi nolis cetera tangi,
Impleremque ſinum foliis, & lilia plenis
Alba darem manibus, rubroque in flore papaver,
Quo crepero miſeri conſuerunt ludere amantes.
Nec tibi forte dari poſſent ſimul omnia, namque
Horum quædam æſtas, quædam fert bruma nivalis.
Nunc tamen ô virgo liquido dare brachia ponto
Condiſcam, ſi forte quis huc advenerit hoſpes
Qui doceat, certam tali ratione per artem
Experiar, quænam vobis ſit tanta voluptas
Aequoreos habitare ſinus fluctusque profundos.
O utinam maris informes egreſſa lacunas
Retro oblivifcare domum Galatea reverti,
Sicut ego hac in rupe ſedens, quin paſcere mecum
Ipſa velis potius, mulgere ex ubere lactes
Fœcundo niveos, & ferre coagula plenis
In calathis graviter redolentia, denique molles
Caſeolos manibus componere. ſola tamen me
Dura parens offendit, ut autem conqueror illi
Vulnera quæ patior, ſemper tacet, & nihil unquam
Dulce tibi de me loquitur, ſed ut illa viciſſim
Indoleat, dum me ſine ſucco & ſanguine toto
Corpore defectum videt, hic mendacia texens
Atque ægrum doleo caput, & pede labor utroque,
His ea torquetur, namque & male torqueor ipſe.
O Cyclops Cyclops quæ te dementia cepit?
Quam fuerat melius calathos contexere, & altos
Lanigeris ovibus in pabula ſternere ramos.
Hanc mulge interea, quid enim fugientia captas
Gaudia? forte aliam quæ ſit formoſior illa

In-

Invenies Galateam, amarunt me quoque multæ,
Et mecum longa cupierunt nocte puellæ
Ludere, dulce omnes & ſuavi voce canentes,
Ridentesque effuſe omnes, poſtquam obſequor illis
Non adeo paſſim contemnor, & ipſe aliquis ſum.
Sic bonus ille canens rexit Polyphemus amorem,
Ipſe ſuum curans meliori nomine vulnus,
Quam ſi divitias atque aurea dona dediſſet.

A I T A S.

Eidyllion XII.

Veniſti dilecte puer, iam tertia nox eſt,
Tertia iam revehit croceos aurora iugales,
Quum tamen una dies cupidis afferre ſenectam
Poſſit, & aſſidui depreſſis pondere voti.
Quantum hyemi præſtant genitivi gaudia veris,
Vt gravibus malis ſuperantur pruna Damaſci,
Lanigero eſt ut ovis tenero villoſior agno,
Ter nuptæ quantum vetulæ molliſſima virgo
Præferri poterat, quantum levis hinnulus omni
Concedit vitulo, quantum dulciſſima cantu
Perpetuo cunctas vincit philomela volucres,
Tantum inter reliquos mihi tu chariſſimus omnes,
Tantum tu oblectas mea pectora, ſcilicet ergo
Non aliter curſu te feſtinante petebam,
Quam properat ſudans calido ſub Sole viator
Egelidam ramos fagi pandentis in umbram.
Atque utinam ſpirent in utroque Cupidinis æſtus

Aequa-

Aequales, & mutua amor præcordia ſervet
Noſtra, nec ulla dies celebri nos eximat ævo,
Verum grata memor de nobis carmina dicat
Poſteritas, & ſic aliquis canat, una duorum
Mens fuit, atque duo flagrabant ignibus æquis,
Iſti olim iuvenes, quorum ille, quod eſſet amator,
Iſpnelas gravibus dici potuiſſet Amyclis,
Hunc, quod amaretur, merito dixiſſet Aitan
Theſſalus, hi ſiquidem prædura Cupidinis arma
Aequali traxere iugo, nam ſcilicet illo
Tempore progenies hominum fuit aurea, quando
Mens fuit una eademque, & mutuus ardor amantum,
Et redamabatur quisquis conſtanter amavit.
Hoc utinam pater ipſe velis Saturnie, vosque
Perpetuo iuvenes divi ſemperque virentes,
Vt mihi iam fatis Acheruſia templa tenenti
Nunciet hæc aliquis ſeclis poſt verba ducentis:
Nunc tuus ille amor, & formoſi nomen Aitæ
Cuncta per ora virum volitant, & fabula paſſim,
Præcipue iuvenum verbis celebrantur amantum.
  Iſta ſed ut feret ipſorum divina voluntas.
Curabunt ſuperi cœleſtia regna tenentes.
Verum ego te laudans formoſe haud mentiar unquam,
Nec tenui gravis innaſcetur puſtula nari.
Nam ſi forte aliqua me parte momorderis, ipſum
Ne poſſit nocuiſſe ſtatim facis, adficis autem
Lætitia duplici mea pectora, teque relinquens
Menſuram cumulis ſemper fero pluribus auctam.
  Niſæi Megaræ cives, qui vincitis omnes
Arte peragrandi gravibus vada cœrula remis,
Veſtra boni ſervent felicia mœnia divi,
Qui tam Cecropium celebratis honore Dioclem,
Illum quem iuvenum tenuerunt ſemper amores
Præcipuo, quam non aliquem qui veſtra ſubiſſet

Te-

Tecta peregrinus, ſub cuius buſta ſepulchri
Vere novo ſemper pueri florentibus annis
Conveniunt, certantque per oſcula mutua palmam
Accipere; ut, quicunque labris ad labra coactis
Baſia molliculo ſuaviſſima fixerit ori,
Ad matrem redeat meritis gravis ille coronis.
O fortunatum qui mollibus iſta puellis
Oſcula diſtribuit, multum namque ille precatur
Formoſum Ganymedea, ut ora ſimillima Lydo
Accipiat lapidi, quo verum ſcilicet aurum
Argenti artifices poſſunt diſcernere pravo.

H Y L A S.

Eidyllion XIII.

Non ſolis peperit nobis, ut opinor, amorem,
Nicia, amariferum, quiſquis fuit ille Deorum
Qui peperit, neque nos primi ſumus ordine ab omni;
Pulchra quibus pulchra eſſe etiam videantur, & ipſi
Mortales quum ſimus humum cras forte obituri,
Verum etiam hunc ſenſit præduro pectora fultus
Robore Thebano ſatus Amphitryone; ferocem
Qui prius obtinuit dextra victrice leonem,
Formoſum iam victus Hylam quum victor amaret;
Cui niveos flaventi humeros contexit amictu
Candida cæſaries, quem, quod chariſſimus eſſet
Omnibus haud aliter quam ſi pater eſſet, abunde
Artibus inſtruxit, docuit ſimul omnia, per quæ
Ipſe olim meritis factus celeberrimus eſſet.
Nunquam ſolus erat. non illum Phœbus ad axem

Igniferum mediæ permenſus tempora lucis,
Non roſeis aurora iugalibus alta reviſens
Templa Iovis, potuit ſolum vidiſſe: nec illo
Tempore ſolus erat, quo pulli nocte propinqua
Reſpiciunt dulcis conſueta cubilia ſomni,
A trabe fumoſa matrem quatientibus alis.
Sic ut non aliquis puer illo firmior eſſet,
Aut animo melior, ſed ad optima ſemper anhelans
Ipſe vir ad veras virtutum evaderet arces.
Sed poſtquam auricomum vellus petiturus Iaſon
Aeſonides parat inſuetis vada cœrula remis
Currere, delecti cunctis ex urbibus omnes
Convenere ſimul, quorum fuit uſus: in illis
Venit & exantlator iniquorum ille laborum,
Filius Alcmenæ Mideatidos heroines,
Divitis ingrediens Iaolci mœnia Pelei,
Cumque ipſo formoſus Hylas advenit, & Argo
Robuſtam conſcendit: ut autem cœrula nabat
Per freta, Cyaneas nihil ad Symplegadas uſquam
Impacta eſt, ſed perrupit, Phaſimque tenebat,
More aquilæ per magna vagi ſpatia æquoris: ex hoc
Tempore conſtiterunt Symplegades æquore fixæ,
Et iam Pleïadum ſtellis orientibus, & iam
Extremæ pavere novos quum ſcilicet agnos
Converſo iam vere, memor tunc tempus in altum
Divinus flos heroum deducere navim
Conſcendere cavam, primum hoc iter æquoris, Argo
Per tres inde dies vela impellentibus auſtris
Hellespontiaci venerunt littoris oram,
Inque ſinu portum tenuere Propontidos altæ,
Qua ſulcos duxere boves & aratra Cianum,
Hic vero digreſſi in littora proxima læti,
V[illegible] brevi ſtruxere ſedilia cœnæ,
[illegible] in numerum: pars plurima ſtratis

De-

Decubuere toris in humo: nam plurima circum
Planicies lætos extendit gramine campos:
Buto non hinc acidam reſecant, altamque cyperum.
Inde abiit formoſus Hylas, tum forte parandam
In cœnam laturus aquas, ut ferret & ipſi
Alcidæ magno, atque intrepido Telamoni,
Qui menſam ſocii convivabantur ad unam
Semper: at hic urnam manibus geſtabat ahenam
Flavus Hylas, propere conſpecto fonte ſub antro
Obſcuro nigroque loco, quem plurima iuxta
Ficubus umbrabant folia enaſcentia denſis,
Cœruleumque chelidonium viridansque adiantum,
Et ſerpens agroſtis, & utilis herba ſelini.
 At Nymphæ media quæſiti fontis in unda
Saltantes duxere choros, Nymphæ irrequietæ,
Agricolisque graves divæ, ſemperque moleſtæ,
Eunice, Malisque & veris amica Nychia.
Iam puer admorat potandis hauſtibus urnam
Tingere feſtinans, Nymphæ quum protinus omnes
Iniiciunt manibusque manus & fortiter hærent.
Namque amor eripuit mentem ſimul omnibus idem
Argivo in puero: nigram miſer ille ſub undam
Non aliter cecidit, quam ſtellæ flamma rubentis
In mare tota cadit, quum nautis arma parari
Imperat, & ventum dicit quis adeſſe ſecundum.
At Nymphæ in genibus lacrymantem multa tenentes
Solabantur Hylam blandis, ſua gaudia, verbis.
 At puero amiſſo turbatus pectore toto
Amphitryoniades, inflexos corripit arcus,
Et clavam, quam dextra manus geſtare ſolebat,
Quæſitumque abiens magna ter voce vocavit,
Quantum plena poteſt de gutture ducta profundo
Vox feciſſe ſonum, tanta ter voce petitum
Inclamavit Hylam: nigrante ter ille ſub unda

Audiit, & tenuis vox venit ad Herculis aures
Ex unda quæ proxima erat: procul ille vocanti
Eſſe videbatur, quum non procul eſſet: ut autem
Cruda leo comedens ſi quando in montibus altis
Cervinum audivit pullum male vociferantem,
Proripuit ſeſe e latebris, prædamque paratam
Expetit: haud aliter qua denſis ſemita ſpinis
Nulla fuit, quærens puerum per iniqua locorum
Luſtra ferebatur, miſeros ô ſemper amantes,
Quanta eſt emenſus magno ſpatia ille labore,
Montibus & ſylvis errans, & Iaſona totum
Poſthabuit, magnæ & ſublimia carbaſa navis.
Vela quidem iuvenes media ſub nocte ligabant,
Herculis adventum longa in ſtatione manentes.
Ille pedes quacunque viæ præfracta ferebat
Semita pergebat, multo furioſus amore,
Hepar enim morſu Deus intus edebat acuto.
Sic formoſus Hylas pars additus eſt quota divis.
Alcidæ proceres convicia multa ferebant
Deſertori operum cœptorum, namque moratus
Eſſe ferebatur præſtantem pluribus Argo
Remigiis, pedes ille autem pervenit ad ipſam
Colchida, & auriferi deſertam Phaſidos oram.

AMOR CYNISCAE, VEL THYONICHVS.

Eidyllion XIV.

AESCHINES ET THYONICHVS.

AESCHINES.

Chare vir, & multum dilecte Thyoniche ſalve.

TH. Tantundem totidemque tibi precor Aeſchina verbis.

AES. Cur tam ſerus ades: quæ tenam cauſa morata eſt?

TH. Forſan ſerus eram, ſed quæ te cura fatigat?

AES. Non agitur curſu ſors noſtra Thyoniche recto.

TH. Ergo tuum macies tenuavit pallida corpus,
Atque hæc barba gravi mento tibi multa pependit,
Neglectaque breves ſordent in fronte capilli.
Talis erat qui nuper in hæc loca Pythagoreus
Venerat informis, pallens, pede nudus utroque,
Palladiis natum quem fama ferebat Athenis:
Nempe videbatur quod & hic macilentus amaret,
Sed toſtum & pingui panem de farre coactum.

AES. Tu ſiquidem ludis, cura non anxius ulla,
Me vero excruciat formoſa Cyniſca: ſed ante
Quam ſenſiſſe queam, furor opprimet æger amantem,
Certe inter medium dicas non eſſe capillum.

TH. Talis es ipſe quidem ſemper, nunc mente quietus,

 Nunc

Nunc vehemens, qui cuncta tuis ſuccedere rebus
Opportuna cupis, ſed enim nova diſſere quæ ſint.

AES. Ipſe ego & Argivusque & Theſſalus Hippodioctes,
Apis, & æratis Cleonicus fortis in armis,
Namque ſubintrarunt mecum mea tecta, bibentes
Forte ſedebamus; geminos ego protinus illis
Mactabam pullos, lactentemque ubere porcum,
Quin & odoriferum perculſo vaſe relevi
Byblinon annorum iam quattuor, & tamen ipſum
Tanquam germen adhuc & torcularia ſpirans,
Sumebantur item crudi bona prandia bulbi,
Et cochleæ molles; prorſus fuit illa ſuavis
Sympoſii facies, quo procedente placebat
Fundere ſæpe merum cuius voluiſſet amicæ
Nomine quisque ſuæ, ſimul edere cuius honori
Nominis affundi vinum ſibi vellet amantum.
Ergo bibebamus noſtros per nomina amores,
Vt prius inter nos convenerat; illa tamen me
Quamvis præſentem ſimul & facere iſta videret,
Quum nihil omnino cupido loqueretur amanti,
Quos animos, quem tunc ſenſum mihi rere fuiſſe?
Dixerat hic aliquis, media inter pocula ludens,
Non loqueris, vidiſſe lupum puto, protinus illi
His tibi quam ſapiens verbis, ait, eſſe videris,
Et ſimul immodica fervens incanduit ira,
Vt facile extinctæ ſtuppam accendiſſe lucernæ
Illius a vultu potuiſſes. ſed lupus ille eſt,
Ille Labi lupus eſt vicini filius, ævo
Florenti tener, & procero corpore firmus,
Idem qui vulgo forma bonus eſſe videtur,
Ipſius hæc ſiquidem manifeſto tabuit igne.
Quæ licet ipſa meas olim fama attigit aures,
Non tamen alterius fuit hanc exquirere curæ.

Et

Et fruſtra vir eram, fruſtra barbatus habebar.
Iamque graves nimio, & repleti pectora vino,
Quattuor ut fuimus, quum Theſſalus Hippodioctes
Ipſe Lyci primus tenerum cantabat amorem
Carmine Theſſalico, quo, mens mala, mota Cyniſca
Flevit, & humentes demiſit lumine guttas,
Non aliter quam nata duos & quattuor annos
In gremio cupiens matris latuiſſe puella.
Hic ego, quem dudum tu me ipſe Thyoniche noſti,
Ipſius adducto candentia colla cecidi
Ingeminans pugno, tum veſtes illa recinctas
Colligit, atque foras ſe proripit ocyor Euro.
Heu amor infelix ſemper mihi, non ego certe,
Certe ego non placeo, ſed enim tibi gratior alter
Accubat, inque ſinu placido laſcivit amator.
Illum tu hinc digreſſa fove, quas fuderis illi
Poma fluant lacrymæ, tum vero qualis hirundo
Garrula ſæpe cibum pullis ſub tecta reponens
Exilit hinc, alium celeri latura volatu,
Talis & illa fuit plumoſa ſedilia linquens
Per bifores elapſa domos valvasque patentes.
Fertur & hoc olim, in ſylvam quoque taurus abivit.
Viginti fluxere dies octoque novemque,
Atque aliæ bis quinque, hodie & lux altera certe eſt
A decima, menſesque duos his adde duosque,
Tempore tam longo nunquam convenimus, ex quo
Thracum more comæ ſqualent impexaque barba eſt.
Interea illa Lyco fruitur noctesque diesque,
Illa Lyco patet, at neque nos ratione videmur,
Nec numero digni, velut infauſti Megarenſes
Sortis in extrema miſerandæ parte locati.
Quod ſi oblivifci longi poſſimus amoris,
Noſtra hæc nunc melior ſors atque decentior eſſet.
Nunc guſtaſſe picem ceu muri damna, quod aiunt,

Attulit iſta mihi, quod enim medeatur amori
Pharmacon invenio nullum, niſi quod modo pulchram
Aequalis meus ille Epichalco Simus amavit
Natam, ubi veliferum tranſmiſit navibus æquor
In patriam rediit depulſo ſanus amore.
Ipſe quoque inſidi verrens vada cœrula ponti
Tranſiliam remis, neque peſſimus, & neque primus
Qui mare tranſierint, tamen haud ſine nomine miles.

TH. O utinam ex animo cedant tibi cuncta volenti
Aeſchina. quod ſi forte placet peregrina videre
Regnaque militiamque ſequi, belloque merere,
Martia magnanimi Ptolemæi caſtra ſequaris,
Fortibus hic poterit ſolviſſe ſtipendia factis.

AES. Sed qualis vir is eſt?

TH. Qualem liberrima poſſit
Vita optare hominis, multa eſt virtute benignus,
Munificus, Muſas colit, haud ignarus amorum,
Præcipue ornatus comi dulcedine morum,
Inter amicitias diſcernere doctus, & inter
Fucatam veramque fidem, tum plurima multis
Diſtribuens, facilisque petentibus æqua, piumque
Vt regem decuit, nec enim petere omnia oportet
Aeſchina. quod ſi circa humerum tibi fibula dextrum
Summam connectat veſtem, & pede nixus utroque
Fortiter inſiſtens audebis ferre protervi
Militis inſultus, & agentis verbera ſcuti,
I celer Aegyptum pete. nam per tempora nobis
Paulatim veniens obrepit cana ſenectus,
Invaſura brevi niveo candore genarum.
Ergo aliquid faciendum operis, dum ſuſtinet ætas,
Dumque virente genu poſſis ſatis eſſe labori.

SYRA-

SYRACVSIAE, VEL ADONIAZVSAE.

Eidyllion XV.

GORGO, PRAXINOE, EVNOA, ANVS, HOSPES.

GORGO.

Nunquid Praxinoë manet intus in ædibus iſtis?

EVN. Intus iamdudum eſt, ſed quam tu lenta fuiſti?

PR. Quamvis ſera venis Gorgo, tamen hoc quoque miror
Quod tandem venias, ſed tu nunc protinus iſti
Eunoa porrecto cervical pone ſedili.

EVN. Recte hoc compoſitum eſt.

PR. Hic Gorgo chara ſedeto.

GO. Hou furor, ô fatui quanta eſt inſania vulgi!
Vix vobis ſervata, incommoda multa viarum
Evaſi; quæ lativagæ vis plurima turbæ,
Multa quadrigarum faciunt, crepidæque moleſtæ,
Et paſſim chlamydata cohors effuſa virorum,
Præterquam quod iniqua via eſt, & longior æquo.
Tu quoque quam vellem nunc longius ipſa moraris.

PR. Has meus extremas eſt ille profectus ad oras
Terrarum, & nido inſidet huic, non incolit ædes;
Scilicet ut ne nos vicinia commoda iungat.
Ille, malum, me diſcrucians, & ſemper iniquis
Litibus exercens, meritum quem taliter odi.

GO. Per Venerem, ne tanta tui malefacta mariti

 Dixe-

Dixeris, aut iſto culparis nomine coram
Hoc puero, viden? aſpiciat te ut parvulus ipſe?

PR. Zopyrion, confide animo, dulciſſime fili,
Non ut rere tuum ſignant mea verba parentem.

GO. Percipit ipſe infans: bonus eſt pater ille profecto,
Vt me magna iuvet coniunx Plutonis avari.

PR. Ille quidem pater ille forum quum nuper adiſſet,
Empturus nitrumque recens, fucumque marinum,
Rettulit inſipidi demortua grana ſalilli,
Hic vir inutilis ulnarum bis quinque triumque.

GO. Et talis meus eſt, argentum perdere natus,
Arte Dioclides ſimili; nam vellera quinque,
Emit heri penſo drachmarum munere ſeptem,
Vellera, quæ dixiſſe canum, frugiſque vetuſtæ
Fruſta queas, ſordeſque meras, opus ex opere ipſo.
I nunc, ſume tuos quos fibula nectit amictus
Plurima; regalem Ptolemæi divitis aulam
Ibimus, ut pulchro quæ pulchra paratur Adonidi
Adſimus pompæ, quam nunc formoſa paratu
Magnifico regina, ut fama fertur, adornat.

PR. Sponte beata ſua ſuccedunt cuncta beatis,
Quæ tu vidiſti, quia, qualia ſint ea, noſti,
Dixeris his etiam qui non videre.

GO. Sed inſtat
Tempus, & ire monet; ſunt otia ſemper inerti.

PR. Huc age profer aquam gravibus contrita flagellis
Eunoa, pone iterum, quam quærunt mollia feles
Otia! tolle moras, fer aquam cito, namque lavandum eſt
Ante viæ quam incamus opus durumque laborem.
Aſpice quam tulit officioſa!, ſed heus age ſemper

Eſu-

Eſuriens, & multa vorans, ne infuderis undæ
Plus nimio: infelix cur veſtem aſpergine fœdas
Hanc mihi? iam lavi, ſi diis placet; attamen arcæ
Clavis ubi eſt magnæ? defer mihi protinus ipſam.

GO. Praxinoë, quam multiplici ratione plicatum
Emperonama tibi eſt, quam te decet illud habentem!
Dic quanti a textore ad te pervenerit ipſo?

PR. Ne quæras, pondo uno emptum eſt, aut forte duobus,
Simplicis argenti, quo nec ſit purius ullum,
Præterea eſt tanto vita hæc appenſa labori.

GO. Sed tamen ex animo res hæc ceſſiſſe videtur.

PR. Hoc equidem pulchre, atque ut res habet ipſa loquuta es.
Affer palliolum, velumque decenter adapta.
Sed neque te ducam, fili; plena omnia larvis,
Et Mormo, mordent & equi, lacrymare licebit
Quantumcunque voles, fieri te denique claudum
Non volo, ſed quoniam tempus nos urget eamus.
Tu vero hunc Phrygia accipiens collude puello,
Atque intro catulum revoca, dudumque patentes
Claude fores. dii quantum hominum, quam plurima turba eſt!
Qua ratione malum ſuperabimus illud eundo?
Agmen enim formicarum eſt ſine lege modoque,
Immenſum numeroque carens, non turba virorum.
Multa tibi & præclara opera & bene facta deorum
Venerunt, Ptolemæe, ſecundo numine, poſtquam
Divorum numerum genitor tuus auxit, habetque
Cœlum cum ſuperis, nemo malefactor euntem
Lædit ab Aegypto veniens, ut, nuper iniqua
Fraude latrocinia urgentes, impune ferebant
Multa viri ſimiles inter ſe luſibus iſtis.
Quid nunc de nobis fiet dulciſſima Gorgo?
En celerum turmas Ptolemæi regis equorum.

Heus

Heus bone vir, ne conculces me; rectus in ambos
Se quatit ille pedes inſurgens corpore rufus.
Aſpice quam ferus eſt, audacia nempe canina eſt.
Eunoa an expectas? nec adhuc fugis? opprimet ipſum
Seſſorem: bene habet, quod adhuc mihi parvulus intus
Ipſe manet, bona cauſa meæ fuit illa ſalutis.

GO. Praxinoë, confide animo, iam venimus extra
Hos equites, ſeſe tuta in ſtatione tenentes.

PR. Iam mihi reddor & ipſa, animique recolligo vires;
Semper equum timui, & frigentem pellibus anguem,
A puero. ne cunctemur, properare neceſſe eſt.
Turba quidem nobis non contemnenda propinquat.

GO. Vnde ades ô mater, regali nunquid ab aula?

AN. Regali venio chariſſima filia ab aula.

GO. Num facilis datur acceſſus ſubeuntibus ædes?

AN. Venere ad Troiam penetrantes omnia Achivi.
Crede puellarum pulcherrima, quicquid agendum eſt
Perficit, & certum dabit experientia finem.

GO. Hæc anus oraclum divino ex ore loquuta eſt,
Atque abit ipſa. ſciunt muliebres plurima ſenſus,
Duxerit utque ipſam Iunonem Iuppiter olim.
Aſpice Praxinoë foribus quæ turba propinquat.

PR. Immenſa eſt hæc turba, manum chariſſima Gorgo
Da mihi ſuccedens, ſed & Eunoa te præeuntis
Eutychidos comprende manum, ne forſan oberres,
Tam ſtricte ſimul urgentes intrabimus omnes,
Nos curæ conſtanter habe, nos, Eunoa, ſpecta.
Heu miſeram ſemel atque iterum, mihi palla tumultu
Scinditur, ô Gorgo, ſic te, ô homo quiſquis es, ipſum

Iup-

Iuppiter auctet ope aſſidua, ſerva hanc mihi veſtem.

HOSP. Ad me res equidem nihil attinet iſta, ſed ipſam
Curabo tamen.

PR. Immodica hæc & plurima turba eſt,
Ceu fodiente ſues turbantes omnia roſtro.

HOSP. Eſto animo forti mulier, iam tuta tenemus.

PR. Tuta precor teneas & in hac, & in omnibus horis,
Chare vir, officio qui nos coniungis amico,
Vtiliterque iuvas, & opis miſeraris egentes.
Sed male comprimitur ſubeuntibus Eunoa turbis;
Infelix quam te violentis viribus urgent.
Sed bene ſucceſſit, ſunt omnes intus, ut olim
Dixit amans, capta claudens ſua limina ſponſa.

GO. Huc age Praxinoë, varia hæc circumſpice, primum
Quam parva artifici quam ſunt exacta labore.
Non opera hæc hominum, ſed dixeris eſſe Deorum.

PR. O veneranda Minerva, manus quam docta labores
Hos dedit, ô quales, quæ talis vellera lanæ
Tractarunt, qualeſque fuiſſe putabimus ipſos,
Talia qui pinxere novis animalia formis.
Quam ſtant vera locis, quam pene & vera moventur!
Quam poſſunt animata, & non intexta videri!
Res quædam ſapiens certe eſt homo; nunc tamen ipſe
Quam venerandus in argento igitur iacet ubere lecti
Floreſcens prima lanugine pulcher Adonis,
Qui ter amatus adhuc & in ipſo Acheronte adamatur.

HOSP. Deſinite ô miseræ, garritibus omnia vanis
Turturibus mos eſt implere loquacibus olim.

GO. Vnde homo? quidve tibi ſi nos iuvat eſſe loquaces?
Si

Si potes imperio nos obrue, nempe iubebis
Iſta Syracuſiis, ſed noveris hoc quoque, cives
Nos ſumus e clara pars non ſpernenda Corintho,
Sicut & ipſe fuit volucer pede Bellerophontes;
E Peloponneſo ſermo nos eſſe fatetur.
Dorica verba loqui, quum ſimus Dores, opinor
Poſſumus, & nobis, niſi fallunt omnia, fas eſt.

PR. Ne ſine cœliſuga umbrarum Regina ſilentum,
Vt quisquam imperitet nobis, niſi fortior unus.
Non metuo ne menſura tibi ludar inani.

GO. Iam taceas rogo, Praxinoë; cantabit Adonin
Plurima cognoſcens Argivæ hæc filia cantrix.
Vicit & hæc iam Sperchin Ialemon ante canendo,
Nunc quoque quicquid erit pulchrum, mihi crede, loquetur,
Et nunc geſtit ut incipiat præludia captans.

Quæ Golgon Cytherea colis Venus, Idaliumque
Excelſamque Erycen, Venus auro candida gaudens,
Qualem latiflui de ſede Acherontis Adonin
Menſe duodecimo tibi deduxere reverſum
Mollipedes ac tardigradæ plus omnibus Horæ
Cœlicolis, ſed gratæ etiam mortalibus Horæ:
Semper enim referunt venientes plurima ſecum.
O Cytherea Venus, tu reginam Berenicen
Ex mortalibus, ut dicunt, iam morte carentum
Iunxiſti numero divûm, formoſa puellæ
Pectora rore fovens, & ſucco nobilis herbæ,
Cuius membra Deûm ſunt immortalia paſtu.
Nunc tibi quæ tot habes cognomina, cuius honori
Templa tot exurgunt, nata auricomæ Berenices
Arſinoë, quæ forma Helenen æquaverit ipſam
Gratificans tibi dilectum iam rebus Adonin,
Omnibus eximiis colit invitatque colentes,
Quem iuxta arboribus quæ munera cumque beatis

Nas-

Naſcuntur cumulata iacent, & germine florum
Vernantes horti tenero, candentibus ære
Argenti calathis ſervati, molliter adſunt.
Aurea præterea ſatiata alabaſtra liquore
Vnguinis Aſſyrii: ſunt & pretioſa ciborum,
Qualia ſæpe bonæ coxerunt fercula matres,
Quum poſita flores alba ſartagine farri
Miſcuerunt varios, quos in dulciſſima mellis
Munera coniiciunt, olcique liquamina mollis.
Adſunt præterea volucrum ſublime volantum
Reptantumque ſolo tot millia: ſunt viridantes
Et foliis depreſſæ umbræ florentis anethi,
Quem ſuperinvolitant teneri petulanter Amores:
Quales luſciniæ ſub frondibus arboris altæ
Confidunt ſtrepitantque alis, ramoſque volantes
Nunc hos, nunc alios penetrant: ſuaviſſima fragrans
O ebene, ô radiis fulgens flaventibus aurum,
O aquilæ puerum miſcentem pocula eburnæ
Portantes ſuperûm regi, ſupraque tapetes
Purpurei, molli plus mollia ſtragula ſomno
Dixerit aut Samius, Mileti aut civis aquoſi.
Stratus adeſt autem formoſo lectus Adoni;
Atque hac parte iacet Venus, hac rubicundus Adonis,
Annorum ſponſus ter ſex, aut grandior uno,
Necdum etiam pungunt rubicundis oſcula labris.
Nunc amplexa tuum ſalve Venus alma maritum,
Nos ipſum primo ſimul omnes rore feremus
Littoris æquoreas extra ſpumantis ad undas,
Solventesque comam, finibusque ad pulchra ligatis
Pectora, dulciſona ſic illi voce canemus:
Dulcis Adoni venis nos ex Acheronte reviſens,
Atque illo remeas heroum ſolus, ut aiunt.
Namque nec hoc potuit, cunctis Agamemno Pelasgis
Prælatus gravitate, nec inſuperabilis Aiax,

Non

Non viginti Hecubes natorum maximus Hector;
Non etiam magno Patroclus charus Achilli;
Non capta referens Pyrrhus patria agmina Troia:
Sed neque qui Pyrrho Lapithæ vixere priores,
Nec gens diluvii ſuperatrix Deucaliones,
Non Pelopis genus, aut Argivûm fama Pelasgi.
Sis fœlix nunc, dulcis Adoni, & ad hæc tua lætus
Templa veni, & dexter quum veneris eſſe memento.

GO. Praxinoë quanta hæc ſapientia! certe ea magna eſt;
Plusquam felicem quæ tam bona carmina cantat.
Sed nos hora domum revocat: ſed enim Dioclides
Optimus haud quaquam meus eſt vir acutus & atrox,
Qui ſimul eſuriat non tuto occurreris illi.
Salve dulcis Adoni, & nobis dexter adeſto,
Quæ tua lætifico celebravimus orgia cantu.

CHARITES, SIVE HIERON.

Eidyllion XVI.

Semper habet Muſas ea cura, ea cura poëtas,
Illas facta Deûm canere, hos benefacta virorum.
Nam quum ſint divæ cœleſtia numina Muſæ,
Divinas poſſunt divorum dicere laudes:
Nos homines quid ni mortalia facta canamus,
Et laudes hominum, & meritum virtutis honorem?
Sed quis in hoc adeo mortalis munere vitæ,
Quis nunc tam bonus eſt ſub aperti lumine ſolis,
Qui noſtras aliquo Charitas dignetur honore,
Excipiatve domo gratas, & munere donet,
Quamlibet exiguo, nec forte remittat inanes?

Illas

Illæ autem, iratis plangentes pectora palmis,
Et pedibus redeant nudis, & acerba dolentes:
Sæpe mihi, quod fruſtra ierint, convicia dicant;
Sæpe revertantur nudæ inveſtesque puellæ;
Et miſeræ vacuas iterum referantur ad arcas,
Et genibus ſedeant gelidis capita ægra tenentes.
Hanc etenim ſedem, quoties ſpe luſit inani
Eventus, repetunt, atque hæc ſua limina ſervant.
Nulla quidem Muſis nunc eſt reverentia, linguæ
Nullus honor, docta quantumvis voce diſertæ:
Nec quisquam eſt hodie, qui per benefacta mereri
Vt quondam ſtudeat præclaræ nomina famæ.
Quin potius lucro inſiſtunt, & rebus inhærent
Augendis quocunque modo, quascunque per artes,
Nunc homines, &, ut eſt mos temporis hujus, avaras
Semper habent ſub veſte manus, dum creſcat & arcæ
Clauſuras gravidæ congeſta pecunia rumpat:
Vnde nec impendens tantum quis donet amico,
Quantum decedat deterſo æruginis æri.
Quod ſi forte aliquis quicquam petat, ocyus inquit:
Sura genu propior mihi ut eſt, ita ſemper habenda eſt.
Sed nihil ipſe moror verſus & carmina vatum,
Et potius divina requirunt numina vates.
Quis vero attentas aliis accommodet aures,
Quum ſit & efficiat ſatis omnibus unus Homerus?
Ille poëtarum mihi maximus eſſe videtur,
Qui nihil accipiens nihil hinc auferre laboret.
O miſeri, quo tanta lucri ſitis iſta? quid auri
Congeries miſeram tanta ſtrue degravat arcam?
Non ſic divitiis uti decet: utitur autem
His bene, qui neque ſe fraudans indulgeat ipſi
Quod ſatis eſt genio, vitæque accommoda ſervet,
Quædam diſtribuat, quos approbet ipſe, poëtis;
Multa quoque agnatis, & multa benignus amicis

Exhibeat reliquis, aras & ſacra deorum
Muneribus colat, hoſpitibus ſit largus habendis,
Accipiatque lubens alienæ ſortis egentem,
Et menſæ ſocium ſumat ſibi, deinde volentem
Ire ſinat placidis demulſum pectora verbis.
Ipſos præcipue Muſarum ſacra ferentes
Præcipuo vates colat & veneretur honore,
Vt ſecum Stygias laudem ferat ipſe ſub umbras,
Nec triſtes peragat luctus Acheronte ſub imo,
Sicut inops patrio duram qui plorat in agro
Pauperiem, rigidis verſato robore callum
Inducens manibus, deſeſſaque brachia iactans.
Maximus Antiochus regum, prædives Aleuas
Imperio fuit, his ſervorum multa tyrannis
Millia parebant, quorum ditiſſima luxu
Atria magnifico plures pavere miniſtros,
Quam numerare queas. Scopadum quoque Theſſala Penei
Paſcua lauriferi lætas armenta per herbas
Servabant, immenſa illis ad nota redibant
Limina caularum vitulorum millia multa,
Mille greges ovium, mugitibus omnia vaccæ
Cornutæ ſtabula implebant, & florida tempe
Errabat dumeta olim Cranonia circum,
Hoſpitioque bonis per pinguia culta Creondis
Delectos pavere greges oviumque boumque.
Non tamen hæc illis tantarum copia rerum
Profuit, aut veræ laudis decora ulla tuliſſet,
Poſtquam per Stygiam ſemel enavere paludem,
Et dulces ſuperi liquerunt luminis auras:
Deſertis quin his opibus ſub nocte iacerent
Perpetua triſtes inter ſine laudibus umbras,
Carmine venturis niſi Ceïus omnia vates
Prodiſſet populis, illorum plurima plectro
Aeolico bene facta ſonans. per carmina vatum

Victo-

Victores celebrantur equi, quibus inclyta parta eſt
Palma per Eleos ſacro certamine campos.
Quis Lycios heroas adhuc, quis noſſe comatos
Priamidas queat, & muliebria tempora Cygnum
Canentem, veterum niſi fortia facta virorum
Bellaque divini ceciniſſent carmine vates?
Inclyta multivagi nec fama maneret Vlyſſis,
Errantis duo luſtra viri maria omnia circum,
Circum omnes populos, tandem & ſubeuntis avari
Limina Plutonis, quod vivo contigit illi:
Nec notum populis ulla ratione fuiſſet;
Speluncam fugiſſe feri Cyclopis eundem.
Ipſe quoque Eumæus tacito latuiſſet in agro
Inter haras interque ſues. te nemo Philœti
Pinguibus audiſſet ſervantem paſcua bobus.
Retro lapſa pii Laërtis fama periſſet,
Si non iuviſſent divini carmina vatis.
Nomina viventes mortalibus optima Muſæ
Atque æterna ferunt, & nulli obnoxia fato.
Verum res pereunt, & qualescunque reliquit,
Quantascunque etiam dives poſt fata reliquit
Divitias, heres rapit & conſumit avarus.
Sed labor eſt idem numero comprendere velle
Quot vento rapidi veniant ad littora fluctus,
Aut laterem liquido lutulentum fonte lavare,
Et viciſſe virum lucri dulcedine captum.
Sed valeant quos talis amor ſine fine fatigat,
Et nullum miſeri inveniant finemve modumve
Triſtis avaritiæ, quin ſemper plura repertis
Accumulent, & ſollicito crucientur amore
Argenti atque auri, cæcaque cupidine triſtes
Intereant. me famam hominum populique favorem
Emeruiſſe iuvat plus quam ſi dentur equorum
Millia multa mihi, & mulorum quicquid ubique eſt.

Quis tamen exhibeat, quem quæro, cui mea poſſint
Scripta placere viro? noſtræ cui carmina Muſæ
Sint cordi, atque animum moveant virtutis amantem?
Difficiles ſunt namque viæ durique labores
Muſarum, placido niſi Iuppiter ipſe Camenis
Aſpiret vultu. ſed necdum definit annos
Et celeres menſes feſſum producere cœlum;
Quin & adhuc multi curruſque rotaſque movebunt
Aeripedes, erit ille meo qui carmine dici
Se volet, & magnum factis imitetur Achillem,
Et meritis illi cedat Telamonius Aiax,
Qualibus hos circum Phrygium Simoënta potentes
Dardanii videre viri, quo littore quondam
Excelſum veteris monumentum conſtitit Ili.
Iam Phœniſſa tremit Carthago Libyſſidos oræ
Vltima, conatu metuenda parantibus omni
Bella Syracuſiis, medias ſubeuntibus haſtas,
Et clypeis paſſim quatientibus arma ſalignis.
Quos inter veteres Hieron heroas, & ipſos
Semideos vultu referens animoque, decenter
Cingitur & criſtis galeam quatit acer equinis.
Iuppiter illuſtris regnator maxime Olympi,
Tuque Meduſæa venerabilis ægide Pallas,
Tu quoque quæ magnam ſortita es & incolis urbem,
Quam præclara Ephyra profugi poſuere coloni,
Hic ubi Lyſimelæa vagis ſonat icta procellis,
Magna Ceres, Cereriſque Proſerpina filia magnæ,
Pellite devictos Siculis regionibus hoſtes,
Vt trepidare fuga vis ultima cogat inermes,
Lataque Sardoi tranantes æquora ponti
Acceptas narrent clades & funera natis
Coniugibuſque ſuis, quos hauſerit enſis amicos
Doricus, & Siculo proſtratas Marte cohortes,
Iam tunc noſcendas numero tot cladibus actis.

Tunc

Tunc propriæ ſalvis habitentur civibus urbes,
Deiectæque arces iterum, quas perfidus hoſtis
Demolitus erat. tunc nudi cultibus agri,
Et neglecta novo reparentur prata labore.
Mille greges ovium viridantia gramina rurſum
Paſcant, & ſaturæ balent in pinguibus herbis.
Veſpertina mero portantes ubera lacte
Plena boves, iterum repetant ſua tecta gregatim.
Meſſe ſua longis viduata novalia bellis
Incipiant reparata novas producere fruges,
Quum ſua vocales repetunt arbuſta cicadæ,
Inſidiasque cavent ſervantum paſcua, quando
Solibus æſtivis media eſt lux plena diei,
Arma ſibi ſua quum fragiles net aranea telas.
Tunc & in arma tubæ ſileant funeſta vocantes,
Et bellum ne voce quidem quis nominet ullum.
At laudum celebres Hieroni ſumma poëtæ
Conſtituant decora, æterno quæ prodita cantu
Tranſcendant Scythici ſpatioſa volumina ponti;
Quaque tenaci altum vinxiſſe bitumino murum
Dicitur, & latæ regnaſſe Semiramis urbi.
E multis tamen unus ego, quibus eſſe poëtis
Muſa dedit, qui facta ſuis Arethuſia plectris
Et fortem celebrant bellis Hierona gerendis,
O Eteocle ſatæ Charites, Minyeïa quondam
Inviſa Orchomeni Cadmeis mœnia Thebis
Quæ colitis, ſi nemo petat mea carmina, nulli
Invito obtrudam quos non mereatur honores.
Sin aliquis petat, & laudari quærat, ad ipſum
Cum Muſis veniam noſtris, & gaudia noſtra
Muſarum comitante choro ſequar ipſe, nec unquam
A vobis patiar divelli. nam quid ubique eſt
Munere quod Charitum dempto ſit amabile cuiquam?
Vobiscum ô utinam liceat mihi vivere totum

Quod ſupereſt vitæ, & reliquum finire laboris.

ENCOMION PTOLEMAEI.

Eidyllion XVII.

Ab Iove principium Muſæ, Iovis ultima Muſæ
Sit ratio, cantu quum maximus ille deorum
Dictus erit veſtro, merita tum laude feremus
De mortalibus extremum, primumque virorum,
Et medium, Ptolemæon; in his namque optimus ille eſt.
Clari olim virtute viri quicunque fuerunt
Diis geniti, & noti primis heroës ab annis,
Quum nihil abiectum, nihil ulla ex parte pudendum,
Omnia ſed gererent patrio digniſſima cœlo,
Invenere ſuos opera immortalia vates
Qui canerent, famæque darent memoranda futuræ.
Verum ego, quem faciles Muſæ fecere poëtam,
Illuſtrem pulchro Ptolemæum carmine dicam:
Nam bona laudatos decorant quoque carmina divos.
Arboribus denſam veniens lignator in Idam,
Anxius ingentis circumſpicit omnia ſylvæ
Vnde opus incipiat, quæ primo iuſta labori
Cauſa ſit, haud alia mentem ratione fatigat.
Nunc mihi materiæ pondus grave fine carentis
Quæ prima expediam, de tanto tamque bonorum
Immenſo numero, quibus immortalia tanti
Dii non difficiles decorarunt nomina regis,
Vsque ab divina maiorum gente ſuorum,
Qualis & ipſe fuit Lagides, qui maxima poſſet
Perficere, ingenio meditari talia quiſquam

Haud

Haud alius qui poſſet erat, ſic ſcilicet illum
Diis pater æqualem provexit honoribus auctum.
Divinis etenim Iovis in penetralibus illi
Ex auro ſtat facta domus, quem proxima iuxta
Magnus Alexander conſtrata ſedilia ſervat,
Perſarum gravis in populum Deus, immortali
Subdita cuius adhuc ſapientia pectore regnat.
Quos contra ſedem ſolido ex adamante paratam
Amphitryoniades ſtatuit Iove natus, & orbis
Monſtrorum domitor, clava metuendus & arcu,
Cum reliquis celebrans convivia ſplendida divis,
Ipſe ſuis gaudens ſpectare nepotibus ortos,
Atque ſui generis dignos virtute nepotes.
Quod Deus illorum viridem per membra iuventam
Fuderit, & procul invifam triſtemque ſenectam
Iuppiter arcuerit, quod & ipſi morte carentes
Dicantur divi, nullo iam corporis uſu,
Et nec opus pedibus, ceu qui naſcantur, habentes.
Nam fuit amborum proavus ſatus Hercule forti,
Et genus amborum totum numeratur ab ipſo
Hercule, per proavosque atavosque ab origine prima,
Donec in ipſorum deducas tempora gentis
Divinæ ſeriem, qui, quum ſaturatur odoro
Nectare, convivas ſuperos menſasque reliquit
Ambroſias Iove natus, amatæ in coniugis ædes
Ingrediens, raptum ex humeris huic protinus arcum
Cum pharetra dedit, illi autem Cyclopea ferri
Robora & exſculptam nodoſo ſtipite clavam;
Atque illi in thalamum, divino nectare odorum,
Deducunt Hebes albentis crura parentem
Prognatum Iove, & arma ſimul, iam qualibus ipſa
Laudibus evicit parientes clara puellas
Pignora, matronas inter ſapiens Berenice.
Huius enim regina Cypri veneranda Diones

Filia, molliculos digitos complexa manusque
In fragrante ſinu fovit, quia ſcilicet unquam
Nulla puella viro tantum placuiſſe putatur,
Vxorem quantum ipſe ſuam Ptolemæus amavit.
Et redamabatur certe, & plus uxor amabat.
Ex tam legitimo, tam firmo ab amore creatis
Committunt pueris tuto omnia, remque domumque,
Si quando vir amans in lectum vadit amantis.
At mulier fido quæ non reſpondet amori,
Illa viri lectos alieni in pectore verſat
Semper, & hinc faciles naſcenda in pignora fœtus,
Sed nunquam ſimilis natorum forma paternæ.
Divarum veneranda Venus, pulcherrima vultu,
Ipſa tibi curæ fuit excellens Berenice.
Per te Cocyti mœſtam non tranſiit undam,
Sed prius obſcuræ quam littora prima paludis
Attigit, & triſtem morientibus undique nautam,
Hanc rapiens Venus in tua templaque ſacra locaſti,
Foviſtique tuos ceu natæ mater honores.
Omnibus illa favens mortalibus eſt dea, quorum
Pectoribus vacuis molles aſpirat amores,
Atque leves fido dat amanti ducere curas.
Nigra ſuperciliis Argea amplexa toroſum
Tydea, ſternentem Diomeden fortia partu
Enixa es clarum terra Calydonide regem.
Alta ſinus undoſa Thetis tibi Theſſale Peleu
Hectorei peperit domitorem Martis Achillem.
Te generoſe dedit partu Ptolemæe beato
Diva parens Berenice indevicto Ptolemæo.
Nutriit alta Coos puerum te a matre receptum
Tempore quo primum vidiſti lumen, & auras
Vitales teneris hauſiſti flatibus infans.
Namque ibi ſolventem gravido de corpore zonam
Ilithyian parturiens in vota vocavit.

Nam-

Namque laborabat graviter tum filia pulchræ
Antigones, illi partus tum diva levatrix
Adfuit, atque omnem pepulit per membra dolorem.
Editus ergo patri ſimiliſque & amabilis ipſi
Eſt puer; hunc ſpectans medio Cos inſita ponto,
Contrectans manibusque & amica in brachia ſumens,
Talibus eſt tenerum verbis affata puellum:
Euge beate puer, felix age fulgeat ortus
Hic tuus. ah tu me tanto digneris honore,
Quanto cœruleam Delon manifeſtus Apollo
Et Triopon cultu collem venereris eodem,
Quo rex æqualem Rhenæan amavit Apollo.
Hæc ubi dixiſſet, maternis inſula verbis
Protinus inſonuit clara ter voce ſub altis
Nubibus, augurio firmans Iovis ales aperto
Omnia. at hoc magno ſignum de rege ſecundet
Qui dedit ipſe deus. nam certe eſt maximus ille
Atque vir egregius, quem mox ut prodit in auras
Sic amat, & primo confirmat Iuppiter ortu.
Illum ſponte ſua felicia cuncta ſequuntur.
Divitiæ veniunt illi, nunc poſſidet ergo
Et maris & terræ ſpatia infinita, tenetque
Innumeras gentes, quas feſta pace quietæ
Frugifero pingues exercent vomere campos,
Continuiſque colunt creſcentes imbribus agros.
Sed non ulla magis facili ſe prodiga partu
Terra aperit, quam plana ſuis Aegyptia tellus
Frugibus exſuperat reliquas; quum Nilus inundans
Fructifero putres emollit flumine glebas.
Tot nemo populos, nemo tot poſſidet urbes
Plenas artificum, plenas opera omnia agentum;
Illi tercentum celſis ſtant mœnibus urbes,
Inde ſupra tres myriadas tria millia, porro
Adde duas triadas, pone inſuper hendecadas tres,

Tot populis dat iura, tot urbibus imperat ille
Gloria magnorum Ptolemæus maxima regum.
Præterea partemque tenet Phœnicidos oræ,
Atque Arabum partem felicia thura legentum,
Divitis & Syriæ Libyæque propinqua tenentis,
Quicquid & Aethiopum, vicino ſole calentum,
Poſſidet a populis, nihilominus imperat omni
Pamphyliæ, Caribus levibus, Lyciisque protervis,
Et Cilicum quicunque habitant felicibus arvis,
Cycladibusque vago diſperſis orbe per æquor.
Navibus ille quidem præſtat, claſſesque per omnem
Mittit & innumero conſternit milite pontum,
Et maris imperium late tenet: illius omnes
Mandatis parent terræ, fluviique ſonantes.
Plurima ſunt equitum claudentes agmina turmæ,
Sunt clypeis denſi pedites, nitidòque cohortes
Aere refulgentes, aciebus in ordine pulchro
Denſatis, ſtrepitu ferientibus aſtra ſonoro.
Divitiis & opum faſtu magnoque paratu,
Omnes terrarum reges premit, omnia fundit,
Aſſidue felix fœcundo copia cornu.
Tempore non aliquo dives vacat aula beatis
Muneribus, toto ac diverſo ex orbe profectis.
Incumbunt operis populi, durosque labores
Tranquilla exercent in pace & ab hoſte quieti:
Nemo pedes ſiquidem piſcoſi littora Nili
Transgreditur, manibusque aliena invadit iniquis,
Aut bellum movet, aut ullo Ptolemeïa regna
Miſcet agens ſubitos arrepta per arma tumultus.
Nemo etiam quamvis celeri de nave propinquum
Exilit in littus prædatum oviumque boumque
Armenta, & ſpolians Aegyptia regna colentes.
Talis habet regem ſervandi cura paterni
Imperii, talis populo rex præſidet ipſi

Fla-

Flavicomus Ptolemæus, in omnia maxima natus:
Præcipue vir in arma potens, cui cura parentum
Omnia conſervare laboribus aucta, viciſſim
Parta labore ſuo patrias augere per artes.
Sed nec inutilibus tam regia dives abundat
Divitiis, quibus in capſas & avita repoſtis
Scrinia parcatur, nullum admittentibus uſum,
Ceu formicarum congeſtis nuper acervis:
Sed quorum bona pars divorum cedat honori,
Vel quum templa novo reparat pereuntia cultu,
Vel nova conſtituit, vel ſplendida munera ſolvit
Primitias, cumulatque ſuis altaria donis
Rex pius in ſuperos: quin plurima regibus idem
Dona aliis tribuit: ſed & urbibus inclyta multis
Munera transmittit: ſocios quoque larga fideles
Dextera proſequitur: ſacra ad certamina Bacchi
Nemo unquam veniens cantor diſceſſit inanis:
Quin potius docta præſtantibus arte canendi
Munera contribuit ſe digna, nec arte minora.
At laudes Ptolemæe tuas ſacra carmina vatum
Pro meritis celebrant, quoniam bona multa poëtis
Tu facis, & veros Muſis impendis honores.
Nam quid amabilius, quid pulchrius eſſe per orbem
Integrum poterit, quam pulchræ nomina famæ
Accipere, atque homines inter virtute mereri
Illuſtrem æternos quæ gloria duret in annos?
Hæc manet Atridis etiam nunc: illa profecto
Infinita domus Priami bona divitis altæ,
Etſi legitima belli ratione tulerunt,
Haud tamen illa manent, ſed in atri partibus orbis
Clauſa latent, reditum duris adimentibus umbris.
Solus hic extinguens veſtigia priſca parentum
Adſcriptos numero divûm facit eſſe videri.
Ergo patri divo, divæque inſignia matri,

Thu-

Thureque odorifero fumantia templa dicavit.
In quibus ipſorum ſtatuas dum collocat, auro
Addens nobile ebur, divos facit eſſe vocandos
Omnibus, & toto laturos orbe ſalutem.
Atque illis dum ſacra facit, præpinguia adurit
Viſcera multa boum, taurosque rubentibus aris
Imponit mactans totius menſibus anni
Ipſe & amans coniux, qua non felicior unquam eſt
Vlla puella virum cupidis complexa lacertis;
Nulla boni meliora tulit connubia ſponſi.
Ergo amat ex animo coniux fratremque virumque.
Taliter in thalamum quondam coiere iugalem
Quos Rheam genuiſſe ferunt, quibus omnia parent,
Sic ſe complexi fratrem ſoror, ille ſororem,
Iuppiter & Iuno lectum venere in eundem,
Quem ſtraviſſe ferunt redolentibus Irida palmis.
Salve rex Ptolemæe, tuos ego ſemper honores,
Sicut & heroum laudes & facta aliorum
Carmine non humili, nec quod contemnere poſſit
Poſteritas ventura, canam: tibi Iuppiter æquus
Virtutem dabit, & faciet virtute beatum.

EPITHALAMION HELENES.

Eidyllion XVIII.

Ad veteres clara quondam Lacedæmonis arces
Conſtitit igniferis Hymenæus tempora ramis
Evinctus, qua regia flavicomi Menelai
Stat vetus: huc viridi bis ſex in veſte puellæ
Delectæ numero ex omni, quas illa tenebant

Mœ-

Mœnia, progreſſæ feſtas duxere choreas
Ante recens pictum thalamum, quum filius Atrei
E geminis natu minor, & florentior annis,
Tyndaridam ſibi dilectam deſpondit, & intra
Duxit legitimi ſecreta cubilia lecti.
Ergo omnes una plaudebant voce canentes,
Complexuque pedum quatiebant præpete terram;
Ipſa domus feſto reſonabat tota Hymenæo.
Ergone te placidæ ſic indulſiſſe quieti
Optime ſponſe iuvat? celereſque ita carpere ſomnos,
Ceu tremebunda genu tibi ſura vacillet acuto?
Nunquid amans ſomni nimium es? num vina bibiſti
Plurima, quæ tibi membra gravent? quia pectore toto
Irruis, & placidi petis alta cubilia lecti.
Ipſum te ſiquidem decuit dormire per horas
Quas velles longæ quo tempore cunque diei;
At dulcem ſineres circa ſua gaudia matrem
Ipſam virginibus miſtam luſiſſe puellis
Quæ tibi nupta data eſt in multæ tempora lucis.
Quandoquidem quæ nupta tibi eſt, tua nupta futura eſt
Perpetuo, ſive oceani ſe condat in unda,
Sive novo Phœbus terras illuſtret Eoo.
Præterea non illa tibi ſubeuntibus annis
Deerit, & in longi ſpatium deſerviet ævi.
Felix ô Menelaë, noviſque beate Hymenæis,
Felici auſpicio Spartæ præclara petiſti
Mœnia, mille aliis primis quæſita virorum:
Nunc quia te faciunt voti pia fata potentem,
Semideos inter tu ſolus habebere magni
Et gener ipſe Iovis, ſocer & tibi Iuppiter ipſe,
Et tecum thalamos Iove nata ſubibit eoſdem,
Qualis Achaïadum non eſt alia ulla per urbes,
Tam non mortalis divino munere formæ,
Quæ fatis eximiam dederit tibi candida prolem,

Si

Si matrem ſimilem fœcundo effuderit alvo,
Nos igitur quibus una ætas, quas unus ad undam
Eurotæ labor exercet iuveniliter unctas,
Lauriferoque ſacræ currentes margine ripæ,
Sexaginta quater numero ſumus, omnibus idem eſt
Virginitatis amor, muliebris & apta iuventus.
Non tamen e nobis tam forma eſt ulla beata,
Quæ caruiſſe nota poſſit collata venuſtæ
Tyndaridi, nam ſicut ubi nox alma receſſit
Os croceum cœlo profert aurora renaſcens;
Sicut & inviſæ quum cedunt tempora brumæ
Ver placidum terras aperit candore nivali,
Sic Helenæ formoſa chori decora omnia noſtri
Exſuperat, tali nos inter lumine fulget
Illa decens & magna, ut in arvis plana novelli
Exſuperant ſulci; velut hortum pulchra cupreſſus.
Sicut equus currum velocem Theſſalus ornat,
Sic roſeas formoſa genas Lacedæmona claram
Ornamento Helenæ decorat, tam pulchra profecto
Nemo opera in calatho diſtinxerit omnibus ullo
Floribus, aut radio texens tam ſtamen acuto
Neverit in variam per longa volumina telam:
Tam docte citharam nemo percuſſit eburnam,
Sive canens latum clypeatam Pallada pectus,
Sive tuam radiis nitidiſſime Phœbe ſororem,
Quam formoſa Helene, cuius de lumine utroque
Spirant omnigeni deſideria inter amores.
O formoſa puella, ô dotibus inclyta gratis,
Tu ſiquidem nunc tecta domus petis alta maritæ,
Nos curſum ſolitum, & campeſtria prata petentes
Inter odoriferas foliis criſpantibus herbas
Dulcia ſpirantes vario de flore corollas
Texemus tibi, noſque tui meminiſſe iuvabit;
Vbera ceu lactens deſiderat agna parentis.

Sic

Sic memores nos diva tui de fronde coronam
Nectemus per humum loti creſcentis, & ipſam
Vmbroſa platani ponemus in arbore: poſt hæc
Promentes oleum, quod vaſą argentea ſervant,
Latívagæ gelida platani fundemus in umbra,
Scribemusque levi molles in cortice verſus,
Vt legat hoc aliquis, ſed ſcriptum Doride Muſa:
Planta Helenæ ſum ſacra, hoſpes venerare ſacratam.
Salve ſponſa, tu ô ſalveto ſponſe beate
Et felix ſocero, Latona puerpera vobis,
Det vobis Latona puerpera pignora fauſto
Succeſſu parere, & plures ſupereſſe per annos.
Vobis alma Venus; vobis Venus ignibus æquis
Concedat flagrare extremos usque ſub annos.
Iuppiter auctet opes vobis, vos Iuppiter ipſe
Augeat, ut multa firmata propagine veſtri
Nobilitas generis longo extendatur in ævo,
Mutuaque ut pariles aſpirent pectora curæ;
Vt veſter quicquid deſiderat impleat ardor.
Nunc geniali operam lecto date, ſurgere neve
Excidat, Eoos quando conſpecta iugales
Diva pudoricolor croceo velabit amictu.
Atria nos certe redeuntes iſta videbunt;
Mane ubi purpureæ lucis prænuncius ales
Ediderit primam vocem, & concuſſerit alas.
Nunc ô nunc Hymenæe vale, nunc iſta ſecundo
Auſpicio, & læto celebra connubia vultu.

CVPIDO MELLILEGVS.

Eidyllion XIX.

Mella pharetrato furanti nuper Amori
Extremis manuum digitis mordentia figunt
Spicula mellificæ volucres: dolet ille, pedemque
Incutiens terræ, citus avolat, actaque matri
Vulnera commonſtrans queritur, quod parva volucris
Quum ſit apis, faciat tam grandia vulnera. at illi
Subridens dea, cur apibus non æquus es, inquit,
Tu quoque quum facias non vulnera parva puſillus?

IDEM ALITER.

Flava tener quondam petiturus mella Cupido,
 Ad loca parvarum cognita venit apum.
Iamque manus avidas redolentibus intulit antris,
 Et tenero gratas ungue petebat opes.
Mellificæ invadunt volucres, & ſpicula figunt,
 Membraque non uno vulnere prima notant.
Ille dolens terram pede pulſat, & evolat alis,
 Membraque dum matri ſaucia monſtrat, ait,
Quum ſit apis animal tam corpore parva puſillo,
 Qua ratione precor vulnera quanta facit?
Cui Venus arridens, apibus quid iniquus es, inquit,
 Tu quoque quum facias vulnera quanta puer?

IDEM.

Mella pharetratum furantem nuper Amorem
 In digitis manuum parva momordit apis.

Ille

Ille dolet terramque ferit pede, dumque dolorem
Conqueritur matri quem pateretur, ait,
Quùm ſit apis tam parvum animal, quibus artibus utens
Viribus exiguis vulnera tanta facit?
Cui Venus, haudquaquam mirabere, ſi tua ſpectes
Quæ puer exiguus vulnera tanta facis.

IDEM.

Spicula paſſus apum dum captat mella Cupido,
Dum queritur matri, quid patiatur, ait,
Vulnera quanta facit tam parvo corpore monſtrum?
Cui dea. & ipſe puer vulnera quanta facis?

BVCOLISCVS,

Eidyllion XX.

Eunice tumido deriſit me improba faſtu;
Oſcula formoſæ quum dulcia ferre pararem
Nuper, & a ſeſe repulit convicia iactans.
Vade malum procul hinc, nec me per inepta protervè
Oſcula contigeris. neque enim ſylveſtria promptis
Oſcula, ſed didici civilia ſtringere labris.
Os mihi non poteris tu tam tetigiſſe venuſtum;
Ne per viſa quidem tacitæ nocturna quietis.
Quales namque oculi? qualis tibi forma? quis autem
Iſte ferox luſus? quae mollia verba profaris?
Quam teneram barbam? quam molles fronte capillos
Demittis? ſed enim morbo tibi labra laborant:
Ipſe color manuum niger eſt tibi, ſpiritus ater
Sordet, & os fœdum putens exhalat odorem.

I procul attactu ne me fœdaveris ullo.
Hæc effata, ſinum ter conſpuit ore ſequaci
Ipſa ſuum, meque attente luſtravit ab ipſo
Vertice ad usque pedes, & totum lumine corpus
Ore loquens, oculis obliquis torva tuetur.
Mollior & forma fit luxuriante, ſuperbo
Me ridens vultu. mihi circum pectora bilis
Ferveſcit, trahit accitum cutis atra ruborem,
Et ſimul averſa eſt, & me digreſſa reliquit.
Ipſe iram tacito magnam ſub corde premebam,
Quod me ſic pulchrum forma, ſic ore venuſtum
Peſſima deriſit meretrix, & inutile ſcortum.
Dicite paſtores verum mihi, ſumne ego forma
Præditus, anne aliquis divûm mea corpora mutat?
Et certe decus hoc nuper mihi floruit ævi.
Sicut pulchra hederæ frondentes brachia ramos
Conſcendunt, ſic barba ſua lanugine noſtra
Vernabat, ſimilis viridi percompta ſelino:
Tempora crinis erat, frons ſplenduit addita nigris
Alta ſuperciliis, oculorum gratia talis,
Qualis cum glauca poſſit certare Minerva,
Dulcius os quocunque cibo, quod ab ore fluebat
Vocis opus, mel atque favos dixiſſe licebat,
Fiſtula ſive mihi, ſive edit tibia cantus,
Seu reſonum tenui modulor ſub arundine carmen,
Sive horum quodcunque cano, ſive omnibus iſtis
Dulcia verba loquor, dulciſſima carmina canto.
Et me formoſum dicunt in montibus omnes
Quæ modo cunque habitant Nymphæ, quæcunque puellæ
Et me ſuſpiciunt, & amant: hæc civica tantum
Non amat, & quia ſum paſtor, quod & exprobrat ipſa,
Non audit quæcunque loquor, neque curat amantem.
Per tamen ipſe cavas valles Dionyſus oberrans
Cum grege laſcivos ſequitur paſcente iuvencos.

Sci-

Scilicet ignoret volucrum quod mater amorum
Aegra aliquando Venus paſtoris amore fuiſſet
Irriguis Phrygiæ paſcens in vallibus Idæ,
Ipſa quoque in ſylvis formoſum ſervat Adonim,
Extinctum in ſylvis eadem deplorat Adonim.
Quis fuit Endymion? numquid non paſtor & ipſe?
Candida paſtorem tamen hunc Dea noctis amavit,
Siderei veniens alio de vertice Olympi
Latmia ſaxa petit, paſtorem amplexa iacentem eſt;
Et tu paſtorem ploras Rhea triſtis amatum.
Tu quoque num puerum paſcentem Iuppiter ardes,
Atque illum propter latis in vallibus erras?
Non amat Eunice paſtorem ſola proterva,
Quæ Venere eſt melior Lunaque altaque Cybele.
Amplius ergo tuum paſtorem candida Cypri
Iam nec amare velis, munitas ſive per urbes,
Sive per umbroſos montes; quin ipſa per omnes
In vacuo iaceas noctes & ſola cubili.

PISCATORES.

Eidyllion XXI.

Sola novas homini paupertas excitat artes,
Sola docet varios eadem, Diophante, labores.
Namque nec aſſuetis operum dormire moleſtæ
Permittunt curæ. quod ſi qua breviſſima ſomni
Tempora contigerint alicui, mox denique feſſa
Pectora turbantur ſurgentibus anxia curis.
Forte ſenes duo, ſquamoſos ex æquore piſces
Venan tes, ſiccam ſternebant littoris algam,

In texta foliis caſula de more iacentes,
Quos prope depoſiti manuum iacuere labores,
Flexibiles calathi, calamique, hamique tenaces,
Funiculi in ſpiras contorti, & retia ſpumis
Humida, fallaces e viminibus labyrinthi.
Et laquei teretes, & vellera, deinde vetuſtum
Navigium vinclis hærens, veſtesque ſub ipſis
Fulturis capitum conſtratæ, pileolique,
Exiguoque breves textæ de vimine ſportæ.
Hic labor omnis, opes hæ piſcatoribus omnes
Non illis brevis olla fuit, non una profecto,
Tota ea difficili de paupertate coacta
Præda videbatur: nec enim quiſquam accola iuxta,
Nec vicinus erat, caſulæ prope limen, in ipſo
Aequore paupertas ceu deliciata natabat.

Nondum nox medio volvebat ſidera lapſu,
Quum labor oſtriferum rediit ſcrutantibus æquor,
Et nocturna viris patefecit lumina ſomnus,
Illi hoc humentes cecinerunt carmen in auras.

Falluntur quicunque putant breviora quietis
Tempora nocturnæ quum torrida volvitur æſtas
Vlla dari, longos quum Iuppiter ipſe dierum
Adfert circuitus: iam ſomnia tempore noctis
Vidimus infinita, nec eſt dum ſidus obortum
Auroræ: ſed me num forſitan orta fefellit?
Inſolitæ quæ cauſa rei eſt? quæ tempora noctis
Iſta ſoporiferæ tam nobis longa fuerunt?

Falſo formoſi reprehendis tempora veris.
Nam neque ſponte ſuos feſtinant tempora curſus,
Cura ſed, optati quæ diſtrahit otia ſomni,
Sæpe breves noctes longas facit eſſe videri.
Verum age num tales doctus quandoque per artes
Somnia coniectas? etenim pulcherrima vidi,
Nec patiar te viſa meæ neſcire quietis:

Ac

Ac veluti prædam, ſic dividere omnia tecum
Iſta velim, quæ grata Deus mihi ſomnia miſit.
Haud etenim virtute animi devinceris ulla.
Optimus ille quidem eſt qui ſomnia iudicet, idem
Qui didicit, potuitque alios ſimul ipſe docere,
Ingenioque & mente valet: ſed & otia nobis
Commoda nunc adſunt, quæ fruſtra inſumere nolis.
Nam quid agat recubans aliquis ſomnumque capeſſens
In foliis teneras conſtrata fronde per herbas,
Propter aquas rapidi qua pulſant littora fluctus,
Nec facile admittens inter loca ſenta ſoporem,
Horridus enectas qua carduus opprimit herbas?
Lucet & in Prytanæo clara lucerna, quod aiunt,
Semper habere aliquid dulcis conſueſſe rapinæ.
Ergo age dic tandem turbatæ inſomnia noctis,
Omnia nempe tuo monſtra hæc recitabis amico.
Tempus erat prono ſtabat iam veſper Olympo,
Per mare deſumpti quum corpora feſſa laboris
Depoſui, & vacuos requies obrepſit in artus.
Tum neque corpus eram diſtentus mole ciborum,
Poſtquam ſpirantes vacui ieiunia ventris
Pertulimus, multam Phœbeæ lucis in horam,
Vt poteras meminiſſe, ſedens mihi forte videbar
Prærupto in ſcopulo toto conamine piſces
Obſervare vagos, calamis fallacibus eſcam
Concutiens. ibi tum de piſcibus unus opimus
Appetit hamato circumſita pabula ferro.
(Omnis ut optatos ſopita canicula panes
Somniat, ipſe vagos mea vota & gaudia piſces)
Ille quidem præſtans hamo & prægrandis adhæſit,
Et niger attracto ſanguis de piſce fluebat,
Et calamum præda curvum quatiente tenebam.
Capturam vero manibus dum prendere tento
Res fuit ingentis certaminis iſta profecto,

Quo tantum tenuiſſe queam conamine piſcem,
Vulneris in mentem venit mihi ſcilicet, inquam.
Vulnere nunc vires ad me tardante natabis.
Ac ſimul extendi, nec enim fugiebat, utrasque,
In piſcem aureolum & ſubtus mea lina retraxi.
Aurum totus erat, toto contectus ab auro.
At mihi ſollicitum ſubita formidine pectus
Diriguit, ne forte ſacer foret Ennoſigæo,
Et multum dilectus ita aureus undique piſcis,
Theſaurus vel cœruleæ ſuus Amphitrites.
Paulatim ergo ipſum ſolvi retinacibus hamis,
Ne quod ab hamatis teneatur retibus aurum
Amplius, atque illum ſubeunte rudentibus auro
In ſiccum traxi littus. tum frivola demum
Sacramenta dedi iurans, quia ſcilicet eſſem
Haud ultra placido facturus in æquore curſum,
Sed magis in terra ſemper manſurus, & auro
Regnaturus. at hæc monſtroſæ ſomnia noctis
Excuſſere mihi, ſed in hæc tu cuncta ſagacem
Intendas animum, ſimul ordine noveris hoſpes,
Ius quia iurandum metuo, nec lædere fas eſt.

Non eſt quod metuas quæ non iuraveris ipſe,
Non etiam aureolum piſcem conſpexeris usquam,
Nec ſis venatus per cœrula luſtra profundi.
Somnia nam vanis ſunt iſta ſimillima nugis.
Quod loca ſi vigilans excuſſeris iſta, fovebis
Spem ſomni de piſce magis qui carneus adſit,
Ne, tibi dum fallax Deus aurea ſomnia mittat,
Emoriare fame falſo delufus ab auro.

DIO-

DIOSCVRI. ENCOMIASTICON.

Eidyllion XXII.

Cantemus pueros Ledæ, & Iovis ægide clari,
Caſtora, Pollucemque manu clavaque timendum,
Taurinis media inſertantem brachia loris.
Cantemus bis terque viros, quos maſcula virtus
Extulit, e clara genitos Lacedæmone fratres,
Pignora Theſtiados cunctis veneranda puellæ,
Humano generi qui certam ferre ſalutem
Sæpe ſolent, quum iam res eſt in acumine ferri.
Quorum numinibus turmæ ſervantur equeſtres
Crudo ſanguinei perituræ fulmine Martis
Sæpius, & rapido iactatæ ex æquore naves,
Quando vel occiduis vel iam ſurgentibus aſtris
Incubuere graves vento quaſſante procellæ,
Evertuntque mare, & magno cum turbine fluctus
In puppim proramve ruunt, vel denique navis
In quamcunque furens partem tulit impetus illas,
Iamque adeo rumpunt miſeræ tabulata carinæ,
Vtroque a latere antennis iam carbaſa ruptis
Armaque confractis male pendent nautica malis.
Obduxit nox atra polum, iam grandine nimbi
Præcipitant, denſiſque ſtrepit niger imbribus aër,
Plangit & horriſonis mare flatibus omne remugit,
Omnia ſternit hiems, & inexuperabilis æſtus:
Vos tamen e medio demerſæ ſæpe profundo,
Naufraga membra ratis tranquillæ redditis auræ,
Pene metu mortis torpentibus undique nautis.
Tunc ſævi fugiunt pacata per æquora venti,

Rareſcunt nebulæ, pontum lux miſſa ſerenat,
Et iam Parrhaſides depulſis nubibus urſæ
Apparent, aſinosque inter præſepe reſulget
Obſcurum, factumque notat mare navibus aptum.
O propere qui fertis opem mortalibus ambo,
O equites gemini, cantores, & citharoedi,
Pollentesque feri certamine Martis athletæ,
A quo principium ſumam? quem carmine primum,
Caſtora Pollucemne canam? ſed utrumque canentes
Pollucem in noſtro dicemus carmine primum.
 Quum Pagaſæa ratis patria ſolviſſet ab ora,
Diis genitos claroſque ferens heroas, acutis
Cotibus horrentes Symplegadas evaſiſſet,
Oſtiaque exiſſet cani nive devia ponti,
Venit ad intonſos Bebrycas; tum denique feſſi
Heroës poſito tabulata per utraque ponte
Navis Iaſoniæ, multi per littus apertum
Egrediebantur, ſiccoque in margine lectos
Sternebant, manibusque focos ignemque parabant.
Hic ſobole inſignis variorum Caſtor equorum,
Et Pollux ſubfuſcus aberravere relictis
A ſociis, loca per deſerta & devia luſtra,
Obſita condenſæ peragrantes omnia ſylvæ,
Rupe ſub horriſona petram reperere fluentem
Fonte perennis aquæ, nec fœdæ ſordibus ullis.
Quem prope erant alii, quorum cryſtallina venis
Argento ſimilis turgentibus unda fluebat.
Stabant & piceæ nutantes vertice pinus,
Et platani latis facientes frondibus umbram,
Et circum Herculeæ variis ſacrata coronæ
Populus alba comis, & coniferæ cypariſſi.
Hinc, qui gratus apum labor eſt, nova mella legentes
Spirabant vario fragrantes germine flores,
Quales vere ſuo viridem tot millia campum

Diſtin-

Diſtinguunt, pinguntque novi nova prata colores.
Hæc loca vir multa præſtans virtute colebat
Armorum viſu horrendus, contendere doctus
Ceſtibus, & duris confractus tempora pugnis.
Huic pectus fuit excelſo thorace rotundum,
Durus robuſti latiſſima tergora dorſi:
Corpore firmus erat ceu ferreus: ultima vero
Magnos circa humeros extabant brachia, duris
Fulta toris, velut e ſaxis fabrefacta rotundis,
Qualia ſæpe rapax rotat aucto vortice torrens.
Videris, ingentem poſſis dixiſſe coloſſum.
Hirta tegens ſpolium truculenti terga leonis,
A ſumma cervice pedes pendebat ad imos.
Hunc prior eſt Pollux verbis affatus amicis.

POL. Salve hoſpes, quis? & unde genus? quæ ſunt loca? quinam
Hic habitant homines? quales? quæ nomina genti?

AM. Quid ſalvere iubes? quæ ſit mihi cauſa ſalutis,
Quando viros video quales non vidimus ante?

POL. Sed confide. nec iniuſtos te crede videre,
Quosque nec iniuſti tales genuere parentes.

AM. Confido, nec habet quisquam mea pectora terror.
Sed me voce tua nec oportuit iſta moveri.

POL. Moribus & ſævis, & agreſtibus eſſe videris,
Et qui difficili contemnas omnia faſtu.

AM. Quales eſſe vides, tales ſumus: at tua nunquam
Vidimus, aut cupido pede regna ſubivimus hoſpes.

POL. Si venias tamen eximiis cumulabere donis,
Et dextro hoſpitii ſuſceptus iure redibis.

AM. Sed neque muneribus tu me ſuſceperis ullis,
Et neque res credas noſtras tibi poſſe parari.

POL. Percite veſanam furioſo numine mentem,
Numne precor ſterilem bibere hanc permiſeris undam?

AM. Hoc noviſſe potes tunc quum cruciabere ſiccus,
Et tua labra ſiti pendebunt arida multa.

POL. Dic precor argentone velis aliave paciſci,
Qua poſſim meruiſſe tuum mercede favorem?

AM. Fige pedes, intende oculos, celer unus in unum
Tolle manus, adverſa viro veſtigia firmans,
Pugil ut es, veſtræ ne forte peperceris arti.

POL. Ergo quis eſt cui me iubeas concurrere ceſtu?

AM. Mene vides? hic pugil erit tibi proximus ipſi.

POL. Numne parata locas venturæ præmia pugnæ?

AM. Tu meus, ipſe tuus, ſi vicero, habebere victus.

POL. Criſtatarum avium ſunt iſta ſimillima pugnæ.

AM. Sive avium ſimiles igitur, ſeu forte leonum,
Haud alia extiterint noſtræ nunc præmia pugnæ.

Dixerat, & concham capiens immugit anhelo
Ore fremens Amycus: ſonitu teſtudinis autem
Bebryces audito promiſſo crine comantes
Subtus inumbrantes platanos coiere vocati.

Ipſe quoque armorum præſtans virtutibus, omnes
Convocat heroas Caſtor Magneſidos Argûs.
Qui poſtquam rigidis firmati pellibus artus
Armavere manus, & longis fortia loris
Membra tegebantur, tum duræ cædis avaros

In

In medium duxere viros: ibi plurimus ipſis
Exortus labor eſt, uter obvia lumina ſolis,
Aut uter a tergo acciperet; ſed tu inclyte Pollux
Tales ingentem viciſti heroa per artes.
Solis enim radiis Amyci frons tota patebat,
Et feriebantur Phœbæa lumina flamma.
Ergo furens, animo adverſum tendebat in hoſtem,
Protenſis longe manibus, plagasque virumque
Acriter obſervans, cui ſummi robora menti
Oſſea Tyndarides illato contudit ictu,
Quamque prius cum collecta commotior ira
Aeſtuat, & ceſtum quatiens vehementius urget
Adverſum, iam iamque magis premit. ille, trementi
Membra genu nixus, vaſto ſtat pondere nutans.
Quo viſu horribili fremitu magnoque tumultu
Bebryces inclamant. alia de parte faventes
Magnanimi heroës vires clamoribus addunt
Forti Tyndaridæ, ne forſan in arcta coactum
Prævalidis loca viribus opprimat ille vir, ipſi
Terrigenæ ſimilis Tityo; ſed & ipſe reſiſtens
Fortiter ambabus terrens cohibebat ab acri
Impete, pennigero natus Iove, fratre creatum
Ipſius æquoreo, quamvis immanior eſſet.
Qui quum, iam gravibus plagis velut ebrius, atri
Sanguinis evomeret venis manantibus undam,
Rurſus ibi ut videre oculos ſub fronte tumentes,
Maxillasque gravi fœdatas ulcere, & oris
Vulnera contuſi, magno clamore ſequuntur
Vincentem chorus heroum. tunc undique Pollux
Intentans, plagasque minans agitabat inanes,
Eluſitque virum, donec iam corpore feſſum
Senſit, & hic demum ceſtu ferit inter utrumque
Lumen, ubi mediæ coëunt diſcrimina naris,
Et cute detracta nudavit ad intima frontem

Oſſa

Oſſa viri. iam ſtratus humi, terramque ſupinus
Contigit, & virides extenditur ille per herbas.
Nec mora conſurgens poſtquam ſe in crura levavit,
Acrior incumbens pugnæ vis mutua miſcet
Vulnera, ſic duris feriebant corpora loris.
Ipſe ſed incuſſo Bebrycum dux pectora ceſtu
Neglecta cervice ferit, ſed tempora plagis
Vtraque bellipotens Pollux immitibus urget
Adverſi, & totos defœdat ſanguine vultus.
Iamque fluens toto calidus de corpore ſudor
Manabat, iamque ex magno & de corpore tanto
Exiguus fuit, & tantis vir inutilis armis.
Ipſe animo praeſtans, & viribus alta ferebat
Pectora Tyndarides, & membra valentia Pollux,
Et color huic melior fulgebat corpore toto.

Qua ratione virum deviceri: omnivoracem,
Nunc age Muſa refer, nam tu Dea ſingula noſti.
Ipſe aliis ex te poſſum percepta referre,
Quæque placent tibi, quæque tibi memoranda videntur
Eloquor: ipſe igitur magnum & memorabile factum
Edere percupiens Amycus, lævaque prehenſam
Lævam Pollucis tenuit, ſed corporis artus
Ingentes latere a dextro ferus extulit, & ſe
Obliquum obiiciens validos ſurgebat in ictus.
At Pollux caput elabens ſubtraxit, & inter
Luctandum ceſtus in lævum tempus adegit,
Afflixitque gravi percuſſum vulnere, donec
Contuſo niger effluerct de corpore ſanguis.
Verbera dehinc repetita Amyci clamantis in ora
Ingeſſit, malis dentes ſonuere revulſi.
Nec modus oppreſſæ faciei infligere plagas,
Donec luxatæ fracta compagine malæ
Conciderant: iam quantus erat, quantusque ſupino
Corpore planxit humum pene exanimatus, utraſque

Ex-

Extendens cum voce manus renuente laborem
Amplius, & ſubito victum certamine faſſa.
Nam prope erat duræ confinia pallida mortis,
Nec tamen indignum quicquam, nec labe notandum
(Quamvis victor) in hunc patraſti maxime Pollux.
Ipſe ſed æquorei per cœrula regna parentis
Iuravit, ſacro Neptunia numina voto
Teſtatus, ſeſe hoſpitibus non amplius ullis
Iniuſtum fore, non ullis in rebus iniquum.
  Hactenus hæc igitur de te, rex inclyte Pollux,
Deque tuis cecini laudes virtutibus iſtas.
Nunc te magne canam ſimul & tua prælia Caſtor
Tyndarida, qui flectis equos, qui dirigis haſtam
Quolibet, ærato pectus thorace coruſcans.
  Tyndaridæ gemini geminas rapuere puellas,
Leucippo genitas geniti Iove, quos duo curſu
Pone ſequebantur fratres Aphareïa proles,
Leucippus quibus has deſponderat ante puellas,
Acre tuens Lynceus, & bello fortior Idas,
Qui poſtquam ad tumulum vitali lumine caſſi
Concurrere Apharei, rapidis de curribus ambo
Deſiliunt, clypeiſque cavis, & grandibus haſtis
Membra graves, acuunt in mutua prælia vires.
  Hic nitida Caſtor galea cava tempora tectus
Alloquitur fratres magno clamore coævos,
  Quis furor, ô veſani, animis & pectore cæci,
Impia crudeles armare in prælia dextras:
Cur aliena novo petitis connubia raptu?
Cur tam difficiles? cur tam ſine moribus eſtis
Humanis? cur infertis fera bella? quid enſes
In manibus nudi? nobis Leucippus habendas
Tradidit ipſe ſuas æterna in fœdera natas,
Quas nuptas nobis prius omnibus eſſe futuras,
Iure ratum fecit iurando, turpiter ipſi

Et

Et præter ius fasque alieni fœdera lecti
Turbantes mulisque virum bubusque paratis;
Atque aliis rebus male corrupiſtis amicum,
Atque hæc furati connubia frivola habetis
Muneribus: quoties vero hæc præſentibus ipſis
Ipſe egomet dixi vobis, non vana & inepta
Garrulitate loquax? non hoc heroës amici
Vos decet, iſta viris non ſunt accommoda magnis
Munera, deſpondere ſibi, & vi ducere nuptas
Quæ ſponſos habeant ſibi iam cum dote paratos.
Et Sparte populoſa, & equis memorabilis Elis;
Et præſtans ovibus regio plena Arcados oræ
Meſſeneque potens, & Achaïa dives, & Argi,
Et quæ Siſyphiæ ſunt littora iuncta Corintho,
Innumerabilibus ſunt hæc loca plena puellis,
Nec naturæ opibus, nec nobilitatis egenis,
Nec virtute animi, quarum ſit copia vobis
Ducere quas libeat, vobis quo nomine plures
Eſſe velint ſoceri, vos & veſtrique parentes;
Et patrius longo proavorum ex ordine ſanguis;
Aequatis meritis heroas laudibus omnes
Præcipuo decore inſignes, nunc illud amici
Definite, & noſtris precibus permittite iuſtum
Coniugium, vobis aliud nos inveniemus.
Talia multa quidem vobis, & plura loquebar;
In mare ſed celeres rapuerunt omnia venti,
Nullaque inutilibus parta eſt mihi gratia verbis.
Vobis namque ferum eſt & inexorabile pectus.
Sed vel adhuc monitis parete ſalubribus ambo,
Præcipue nobis patrueles ſanguine iuncti.
Quod ſi forte magis bellum lacrymabile cordi eſt;
Et diſcernentes odium crudele neceſſe eſt
Tingere manantes defluxu ſanguinis haſtas,
Fraterno Pollux iunctus mihi ſanguine, & Idas

Innocuas belli dextras a clade tenebunt.
Nos duo, tu Lynceus, ego Caſtor, nempe minores
Qui natu ſumus, aſſumptis pugnabimus armis,
Ne nimio doleant noſtri mœrore parentes:
Ex una fatis eſſe domo ſi concidat unus
Quis dubitet? reliqui ſociis iucunda parabunt
Gaudia, proque neci miſſis optata tenebunt
Connubia, & dulces celebrabunt inde Hymenæos.
Nos decet exiguo magnum diſcrimine bellum
Effugere. his dictis tacuit: quæ dixerat autem
Non paſſurus erat Deus irrita dicta futura.
Illi igitur natu maiores arma reponunt
Ex humeris in humum iacientes, inde minores
Proſiliunt: primum proles Aphareïa Lynceus,
Oblongum quatiens clypei ſub tegmine telum.
Nec minus ingentem generoſis viribus haſtam
Impiger arripuit Caſtor: tum vertice ſummo
Ambobus capitum criſtæ micuere comantes.
Principio utentes haſtis gravioribus omni
Arte laborabant, obſervabantque notantes,
Si qua parte cutem poſſent contingere nudam.
Sed prius, inflicto quam quisquam vulnere læſus
Ingemeret, ſummo extremi ſub acumine ferri
Confractæ cecidere haſtæ, durisque refixæ
In clypeis hæſere: truces tum protinus enſes
Vaginis rapuere, iterum per mutua cædem
Vulnera tentantes: pugnæ mora nulla petitæ
Fiebat, ſed adeſt ſævi iam libera Martis
Copia, ſæpe ferox Apharidæ afflixit equina
Tyndarides galeam criſta a cervice comantem.
Contudit & multo ſpatioſum verbere ſcutum.
Multa quoque & Lynceus oculis inſignis acutis
Cominus enſe petens in Caſtora torſit, & illi
Perſtrinxit rigido conum mucrone rubentem.

Illius

Illius afflixit ſummam tum denique palmam
Caſtor, & e manibus gladium portantis acutum
Excuſſit, lævumque pedem ſubduxit. at ille
Protinus elabique fuga atque evadere tentat
Ad patris alta ſul monumenta, ubi belliger Idas
Adſiſtens conſanguineis ſpectabat in armis
Inter ſe certare viros. ſed protinus illum
Adſequitur, ferroque ruens transfigit acuto
Per medium latus, & medii per lubrica ventris
Viſcera. at ille cadens nutanti poplite terram
Contigit, atque ipſi circum cana tempora ſomnus
Ferreus incubuit, Lethæam lumina noctem
Clauſa trahunt. ſed & haud alium fuit amplius illum
Ad patrios viſura focos dulceſque penates
Laocooſſa parens Hymenæia ſacra parantem.
Nam patris e tumulo extantem Meſſenius Idas
Corripiens ſtatuam fuit emiſſurus in hoſtem
Autorem necis, atque ulturus funera Lyncei.
Sed tulit auxilium correpto Iuppiter illi
Marmore decuſſo e manibus. tum fulminis ipſum
Ignibus exuſtum violentis perdidit Idam.
  Pectora ſic bello fortiſſima Tyndaridarum
Impetere haud facile eſt, fortes e fortibus ipſos
Victoreſque ſatos. vos ô clariſſima Ledæ
Progenies ſalvete, meiſque ante omnia laudem
Verſibus aſpirate bonam, quicunque poëtæ
Muſica ſacra colunt, iſto ſunt nomine chari
Tyndaridis Helenæque aliiſque heroibus, altum
Quicunque evertere potentibus Ilion armis,
Auxiliumque tibi iuſtum Menelaë tulerunt.
Aeternum decus ô reges & nomina vobis
Immortalia perfecit divinus Homerus,
Dum canit atque urbem Priami naveſque Pelaſgas;
Iliacas ſimul pugnas, dum laudat Achillem

In-

Infractam belli turrim; ſed & haec ego vobis
Carmina, Muſarum blandiſſima munera, canto.
Qualia & hae praeſtant, & fert mea parva facultas,
Talia ſponte fero, pulcherrima munera magnis
Carmina ſunt, nec honor diis carmine gratior ullus.

ERASTES.

Eidyllion XXIII.

Vir fuit in durum quidam reſolutus amorem
Totus, & inſano flammae Cythereidos aeſtu
Perditus. Hic puerum formae praeſtantis amabat;
Verum difficilem, nec ſaevo in pectore formae
Reſpondente animo; miſerum namque odit amantem;
Et neque curabat, ſaevum neque novit amorem,
Quis ſit, quamque potens Deus, & quae vulnera quantis
Viribus infligat, quam ſpicula figat acerba
In pueros. ſic indomitus fuit ille puellus
Omnibus in verbis, atque in congreſſibus, & nec
Vlla aderant miſero nimiae ſolatia flammae,
Non qui formoſo nitor effulgebat ab ore,
Non iubar ex oculis niveaque a fronte renidens,
Mellea non roſeum referentia mala colorem,
Sermo refrigerium nullus, non grata ferebant
Oſcula, quin diro ſic contabeſceret aeſtu.
Sicut enim fera ſylveſtris, quam cura ſagacis
Venatoris agit, ſuſpectum praecavet hoſtem.
Sic puer ille virum fugiebat, & odit amantem,
Ac velut indignum patiens quid, percitus atra
Bile ferebatur, facieſque ſimillima bili

Palluit, attenuabantur labra, floridus ipſo
Fugit ab ore color, torvumque tuentia quandam
Lumina vim prae ſe turbata mente ferebant.
Corporis illa tamen ſpecies indigna ſuperbi
Sic quoque contemptum magis exacuebat amorem.
Tandem non ut amans lacrymas emiſit inanes,
Sed pueri veniens ad limina flebat amati,
Veſtibuloque iacens dedit oſcula poſtibus atris,
Extrema miſerum teſtatus voce dolorem.

Dure puer, quem crudeles peperere leaenae,
Saxeë ſaeve puer, nec amari digne, tibi iſthaec
Vltima dona ferens veni, quo guttura frangam
Feralem laqueum, non amplius inde videbis
Triſtibus iratum fatis puer improbe apud te.
Sed vadam funeſta petens loca protinus, in quae
Tu me condemnas, qua fertur amantibus eſſe
Communis via, qua Lethe fluit alta furori
Inducens oblivia. ſed licet hanc ego totam
Epotem, non haec deſideria extinguantur,
Et nunc extrema tua limina voce ſaluto.
Non equidem ignarus quid ſit poſt iſta futurum.
Et roſa formoſa eſt, ſed tempore marcet & aret.
Formoſae & violae verni ſub ſidere ſolis,
Sed cito conteritur flos, & nitor ille ſeneſcit.
Candida ſunt etiam per amoenas lilia valles,
Sed cito marceſcunt, &, quae modo candida nix eſt,
Tabeſcit, moriturque brevi liquefacta ſub aeſtu.
Et puer eſt primis formoſus & utilis annis,
Sed manet exigui vivens breve temporis aevum.
Tempus & hoc veniet quondam, quo tu quoque amabis
Dura Cupidineo praecordia ſaucius igni,
Et miſer ingratos heu multum flebis amores.
Nunc tamen extremum hoc miſero da munus amanti
Dulce precor, quando egrediens haec limina, celſa

De

De trabe ſuſpenſum me videris ultima paſſum,
Te propter, ne praetereas, ſed ſiſte parumper,
Et fleto modicum lacrymas e lumine fundens,
A laqueo me ſolve, tuoque e corpore veſtes
Iniice, & abſcondens tege me, ſed & oſcula demum
Grata fer exanimi, & quae vivo ſaepe negaras
Gratificare mori per te formoſe coacto.
Sed neque me timeas, non poſſum vivere, non ſi
Conciliatus ames me totus, & oſcula iungas.
At tumulum mihi conde meum qui condat amorem.
Quem ſi forte adeas, ter ab imo pectore clama.
Dulcis amice iaces. quod ſi non forte graveris,
Hoc quoque ſucclama, bonus eſt mihi raptus amicus.
Et breve conciſis inſcribe epigramma figuris,
Verſibus exactum tibi quod ſignabo duobus,
Hunc amor extinxit, ne transgrediare viator,
Siſte pedes, & dic, durum eſt ſorticus amicum.
Haec fatus, lapidem capiens in limine fixit
Terribilem medio, tum funem triſtia clamans
Nexuit, & collo laqueum circumdedit atrum.
Atque ita devolvit ſellam qua conſtitit aptans
Colla truci laqueo morientia, iamque pependit
Mortuus. at foribus poſtquam puer exit apertis,
Et videt ante ſuum limen pendere necatum
Sponte virum, nihil eſt fato commotus acerbo,
Nec flevit miſeranda novae ſpectacula mortis,
Sed miſero veſtes in funere polluit ipſas,
Quas habuit, deinde ad certamina gymnica tendens,
Et magis his etiam iucunda lavacra petebat.
Venit & ad divum, cujus modo numina facto
Laeſerat audaci, ſtabat pede factus ab imo
Marmoreus iuvenum ſuper uda lavacra Cupido.
Continuo ſtatuam Deus impulit. illa ſuperbi
In caput incubuit iuvenis, preſſitque iacentem

Ille brevem rubro vitam cum ſanguine fundens,
Verba dedit, lingua vix haec moriente loquutus,
Aequanimi periit oſor amoris, vivite amantes,
Et ſocios adamate, Deus videt omnia iudex.

HERCVLISCVS.

Eidyllion XXIV.

Quinque bis Alciden menſes aetatis habentem
Alcmene Mideatis, & una nocte minorem
Iphiclum, quandoque lavans ac lactibus implens
Ambos impoſuit clypeo, quem fortis ahenum
Amphitryon Pterelae, ſcutum haud ignobile quondam
Eripuit caeſo, capita hinc puerilia tangens,
Sic pueros affata ſuos eſt provida mater:
Claudite nunc oculos, dulcemque capeſſite ſomnum
Infantes, animaeque meae, dormite beati,
Evigilate iterum venturae lucis ad ortum.
Haec ubi dixiſſet, velut incunabula leni
Verſabat motu clypeum, tunc mollior illis
Obrepſit ſomnus. Sed adacto tempore poſtquam
Frigida iam mediam volvebant ſidera noctem,
Humentemque poli ſtabat Borealis ad arcton
Enſifer, & magnos humeros monſtrabat Orion,
Tunc meditata dolos furiis exercita Iuno,
Horrentes ſquammis duo peſſima monſtra dracones
Coeruleis immiſit, at illi limine ab ipſo
Plana pavimenti verrunt loca, nigra trahentes
Corpora, ſanguineos oculis ſpirantibus ignes,
Membra voraturi ceu protinus Herculis ibant,

Triſte

Triſte minabundo ſpargentes rore venenum.
Iamque propinquabant pueris, vibrantibus ora
Sibila lambentes linguis, Iove cuncta vidente.
Excutiebantur ſomno Mideatide nati
Alcmena: tum lux viſa eſt inſueta per omnem
Effulgere domum: poſtquam tunc vidit in ipſo
Serpentes clypeo, dentesque horrore tremendos
Aſpexit, mox Iphiclus puerilia multo
Frigidus oſſa metu vagitus edidit, altis
Diſiiciens pedibus villoſae tegmina veſtis,
Tanquam qui cuperet fugere atque evadere ab hoſte,
At puer Alcides nihilo conterritus, ambas
Extenditque manus, anguesque prehendit, & urgens
Pugnisque & gravibus connectit guttura vinclis,
Plurima qua tetri ſunt ſemina parte veneni,
Quos etiam ſuperi oderunt, ſerpentibus atris.
Illi autem crebro repetita volumina circum
Nectebant puerum, paulo ante in luminis auras
Progenitum ſuperas, & adhuc lactentia labris
Vbera ſugentem, neque ſub nutrice gementem.
Mox iterum paſſo diſſolvunt corpore gyros:
Namque, fatigati ſpinas, evadere quaerunt
Vincula, quae nimio iam dura labore ferebant.
Audiit Alcmene clamorem ac territa primum
Conſurgit, talique virum ſermone fatigans:
Surge, ait, Amphitryon, nam me timor anxius urget,
Surge age, nec pedibus circumdare ſandala cures.
Numne audis pueros? quam clamat iunior autem.
Nonne vides intempeſta quia nocte refulgent
Luce nova claraque haec tota cubilia, nondum
Quum tamen ulla dies croceos detexerit ortus.
In noſtram nova monſtra domum venere: quod adſit
Eſt aliquid mihi crede novum. Sic dixit. at illi
Moriger Amphitryon conſueta cubilia liquit,

Artificique manu factum prorupit ad enſem
Appenſum clavo, quem cedrina ſponda tenebat.
Tunc primum zonæ pulcherrima cingula nuper
Contextæ petit, inde manu properante prehendit
Vaginam nigræ grave opus de ſtipite loti.
Tunc ingens thalamus caligine rurſus opaca,
Et multum tenebris oppletus inhorruit atris.
Hic multum famulos efflantes pectore ſomnum
Ipſe vocans, afferre focis iubet ocyus ignem.
Surgite, ferte citi, foribusque repagula apertis
Deiicite, ô operum patientes. hactenus ille
Clamabat: propere lychnis ardentibus illi
Accurrunt: iam parte domus properantibus omni
Plena fuit ſervis, iam clara in luce videntes
Exiguis manibus duo frigida monſtra tenentem
Alciden puerum, tum læta voce ſonabant,
Ille autem dextra ſerpentia monſtra prehendens
Extulit, atque manu verſabat in Amphitryonem
Altius exultans, ridens, & morte gravatos
Ante pedes patris abiecit quos vicerat angues.
Ipſa ſinu rapit Iphiclum fidiſſima mater,
Exſanguem ſiccumque metu: nec ſecius aufert
Amphitryon alium ſub tegmine veſtis ovillæ
Involvens puerum, ſolitique cubilia lecti
Tum repetens, placidi reminiſcitur otia ſomni.
Et iam tempus erat, dilucula proxima galli
Concinuere alacres, terna vice vera loquentem
Omnia Tireſiam vatem vocat anxia mater,
Exponensque novi caſus miracla, iubebat
Dicere, quid tali portendant numina monſtro:
Dic, ait, o vates, nec ſit pudor edere, quicquid,
Vel ſi triſte etiam, denunciat ira deorum.
Nec tege quicquid erit: nec enim ex mortalibus ulli
Effugere eſt quæcunque Deæ fatalia nerunt

Fila

Fila ſuum certo carpentes ſtamine fuſum.
Nunc tamen hæc vates doceo te cuncta ſcientem.
Hactenus Alcmene, cui talia reddidit ille:
  Felix prole bona ſanguis clariſſime Perſei
Fide animo mulier: per enim mihi dulcia quondam
Lumina, nunc cæca caligine perdita, iuro,
Inter Achaïadas vivet tua fama puellas.
E quibus innumeræ quondam, data penſa trahentes,
Per totos tua facta dies laudesque ſonabunt.
Ipſa eris Argivæ decus & reverentia famæ.
Talis in aſtriferum quondam aſcenſurus Olympum
Eſt tuus iſte puer, talis vir in orbe futurus
Heros magnanimus robuſto pectore fortis,
Cui totum cedent animalia cuncta per orbem,
Omnes atque viri tanta virtute minores.
Huic fato bis ſex reſtat ſuperare labores,
Inde domos Iovis ingrediens habitabit Olympum.
Quicquid erit mortale feret Trachinius ignis.
Ille etiam ſuperûm fiet gener: hic erit infans,
Quem nunc hi rabido morſu petiere dracones;
Hic erit illuſtris totum virtute per orbem.
Illa dies aderit quando lupus acer in altis
Conſpiciens cervam recubare cubilibus olim
Non volet appetere, aut atroci lædere morſu.
Verum age nunc curato, intus tibi lucidus ignis
Ardeat aſpalathi de lignis, aut paliuri,
Aut ſpinoſa rubi concidite ligna virentis,
Aut etiam ſicci quod ventus movit acherdi.
His dein ſubiectos lignis incende dracones
Tempore quo noctis puerum venere volentes
Occidere: hinc cineres ſub primum ſideris ortum
Colligat, & fluvii ferat ad vada proxima rivi
Vna miniſtrarum, ventique ad flabra ſecundi
Spargat arenoſis petris, non ipſa retrorſum

 Reſpi-

Reſpiciens propere redeat: tum ſulphure puro
Hanc primum luſtrate domum, ramoque virenti
Rite coronatam & miſtam ſale ſpargite lympham,
Et facitote Iovi porco mare ſacra ſupremo.
Sic veſtris proprios vincetis viribus hoſtes.
Dixit, converſusque in ſella adſedit eburna
Tireſias, multis gravis & iam debilis annis.
At puer Argivi qui filius Amphitryonis
Creditus eſt, ut planta recens adoleſcit in agro
Vbere, & aërias creſcendo ſurgit in auras,
Creſcebat ſub matre ſuos nutritus in annos.
Litterulas puerum docuit Linus, inclyta Phœbi
Progenies, vigil & curis, atque impiger heros
Robuſtum nervis intendere fortibus arcum
Eurytus ex magnae genitus patre divite terræ.
Sed canere & manibus citharam pulſare canoram
Dicitur oſtendiſſe Philammonides Eumolpus.
At quæ divitibus certamina cunque ſub Argis
Commovere viri plantis pernicibus acres,
Quasque palæſtritæ luctatoresque tenaces,
Et ſua qui crudo committunt robora caeſtu,
Invenere artes, apud Harpalycum Phanopea
Mercurio genitum didicit, quem nemo ferebat,
Ne per longa quidem procul intervalla locorum
Aſpiciens, duro in certamine, tam fuit hirto
Denſa ſupercilio metuendæ frontis imago.
Sed coniungere equos curru vertente rotarum
Ad metam radios & campi tuta tenente
Amphitryon puerum ſapiens, & ad omnia promptus
Ipſemet edocuit: namque ipſi plurima palmæ
Multiplicis ſervata domi ſtant præmia, currus
Olim victorem magna cum laude ſequuti.
Tunc quoque qui ſtabant infractis axibus illi
Mœnia ad æripedum gregibus præſtantis equorum

Ar-

Argeos, abſque ullis longo iam tempore loris.
At longas torquere haſtas robuſtaque latis
Terga tegi clypeis, gladiorum ferre labores,
Concertare viris, aciem diſponere, cautas
Occulere inſidias, turmas educere in hoſtem,
Hortari poſſe, edocuit fortiſſimus armis
Caſtor eques, qui venit equeſtribus exul ab Argis,
Mœnia quum Tydeus iam tunc Argiva teneret,
Adraſto cedente locum ſortemque paternam,
Viniferumque ſolum: quo tempore non fuit alter
Tot claros inter virtute heroas & armis
Huic profugo ſimilis, donec tulit integer illum
Sanguis, & ætatem non carperet ægra ſenectus.
At ſic inſtituit puerum fidiſſima mater,
Illius ut ſemper coniuncta cubilia patris
Hærerent thalamis, cui multum grata leonis
Pellis erat lectus: conſuetæ fercula cœnæ,
Ignibus aſſa caro, atque ingenti pondere panis
Doricus, appoſiti depromptus ab ore caniſtri,
Qui ſaturare etiam poſſit foſſoris inanem
Ingluviem; crudisque diurnæ tempore lucis,
Et paucis contentus erat, nec prorſus ab ulla
Arte laboratas veſtes, talesque ferebat
Quales vix genuum media internodia tangant.

HERCVLES LEONICIDA.

Eidyllion XXV.

. . . .
. . . .

Huic ſenior, quod agebat opus cœptumque laborem
Omittens, paſtor placido ſic reddidit ore:
Omnia liberius quæcunque rogaveris hoſpes
Expediam, ſua Mercurio qui compita ſervat
Munera gratificans: namque hunc ex omnibus unum
Iraſci facile & multum cœleſtibus aiunt.
Si quis forte viatorem contemnat, eundo
Cui ſit opus durum pedibus ſuperare laborem.
  Non eadem veniunt Augeæ in paſcua regis
Præpingues nitidique greges, diverſaque ſervant
Inter ſe loca: namque alii naſcentia ripis
Gramina latiflui tondent Eliſuntis ad amnem:
Stant alii ad ſacras Alphei fluminis undas.
Hi iuga Bupraſii circum pecoroſa vagantur,
Hi vero, quos ipſe vides, hæc pabula carpunt.
Non omnes eadem veniunt in ſepta, ſeorſum
Quilibet e gregibus ſtabulant: & plurima quamvis
Sint armenta gregum, ſua ſunt tamen omnibus illis
Paſcua, ſunt etiam ſemper florentia circum
Depreſſas quas Menius efficit ipſe paludes.
Præterea dulces ultro paſcentibus herbas
Roſcida prata ferunt, riguisque uberrima pratis,
Vnde ſuum bobus robur ſuccreſcit & auget

Cor-

Corpora cornutis, quibus hic a limite dextro
Eſt ſtabulum, quod & ipſe vides nullius egenum
Structuræ, trans ulteriorem fluminis oram,
Qua ſtant perpetua platani ſci fronde comantes,
Et viridis ramos foliis oleaſter inumbrat.
Hic ubi templa tenet ſua paſtoralis Apollo,
Maximus ille deûm: ne tu ignoraveris hospes,
Illic ampla ſatis ſunt diverſoria nobis
Agricolis, qui iuſtitia & probitate tuemur
Divitias regi immenſas, qui ſemen in agros
Mittimus, & certos per aranda novalia fructus
Quæque reverſuro quater everruntur aratro.
Qui loca ruricula fodimus montana ligone,
Et premimus gravibus nova torcularia prælis,
Quum matura graves vindemia rettulit æſtas.
Tota quidem regio hæc, quam cernis, & omnia circum
Iugera fructifera ditantia meſſe colonos,
Omnes hi nemorum ſaltus, hæc plana vireta
Divitis Augeæ bona ſunt, hæc omnia prudens
Poſſidet Augeas, usque ad iuga montis aquoſi,
Vsque ſub extremas manantes fontibus arces.
Omnia quæ totis nunquam ceſſanda diebus,
Nos opera exercemus, & arva agrosque colentes
Eſt æquum facere agricolas dominoque fideles.
Verum age dic, namque hinc aliquid tibi forſitan hospes
Vtilitatis erit, quibus huc iam rebus egenus
Veniſti? numne Augean? an forte requiris
Illius e famulis aliquem? quicunque ſit ille,
Ipſe tibi haud dubie quo nomine, qua facie ſit
Dixero: namque hominum te de genere eſſe malorum
Haud puto, quive malos inter ſis natus, ut iſthæc
Forma decens & honeſta ſatis teſtatur, & ipſum
Haud ſcio an hoc recte dubitem, talesne deorum
Sunt pueri, ſi ſint pueris hominum collati.

Huic

Huic ita reſpondens natus Iove reddidit heros:
Augean certe, ô ſenior, qui regnat Epeis,
Cauſa viæ fuit, ut videam: mihi namque neceſſe eſt
Conveniſſe virum: quod ſi nunc civibus ille
Præſidet & populum curans æqualia iura
Tractat in urbe manens, tu me deducere manda
E ſervis aliquem, qui de ſenioribus agros
Hos colat atque opera ſit non fallente miniſter,
Qui queat atque audire loqui opportuna volentem,
Atque ſimul iucunda & cognoſcenda referre,
Namque alias alii norunt res munere divûm,
Huic ſenior tali reſpondens voce profatur:
Non ſine conſilio, non huc ſine numine divûm
Veniſti, tam cuncta tibi ſunt protinus hoſpes
Queis opus eſt, perfecta: equidem Phœbeia proles
Augeas comitante ſuo pater huc quoque Phileo
Venit heri, cauſisque aliis atque urbe relicta
Inſpecturus opes, quas ex tot pinguibus agris
Poſſidet innumeras, ut regibus eſſe videtur
Sanior & ſervata domus curantibus ipſis.
Sed nunc tempus adeſt, ut nos properemus ad ipſum.
Ipſe ego praecedens te ad noſtra bovilia ducam,
Haud dubie regem nos inveniemus in illis.
Hæc fatus præcedebat, duxitque ſequentem.
Multa animo ſecum ipſe movens, quum fulva leonis
Tergora conſpiceret, grandisque inſueta pharetræ
Pondera, veniſſet quibus hic novus hoſpes ab oris.
Iamque rogaturus quæ mirabatur ab ipſo,
Continuit vocem, conceptaque verba repreſſit.
Hoc quoque formidans properantem vocibus ipſum
Compellare virum, non apto tempore dictis.
Non etenim facile eſt alienæ noſcere mentis
Conſilia, & tacito quid pectore ſentiat alter.
Ergo propinquantes ſtabulis, ad ſepta locati

Cogno-

Cognovere canes, quod odorem nare ſagaci,
Aure pedum ſtrepitus ſenſere, utriusque ſubinde
Vaſtos horriſona latratus voce dederunt.
Hinc aliunde alius magno incurrere tumultu
In Iove progenitum, coram ſene procumbentes
In primos iacuere pedes, caudasque movebant
Sicut adulantes blandi: tum denique ſaxis
Arreptis ab humo retro fugere ipſe coëgit,
Adiiciensque minas terrebat voce manuque,
Atque ita latrantum veſana coërcuit ora.
Lætus ob hoc animo ſtabuli quod ſepta tenerent
Seſe non præſente, ſimul, proh Iuppiter, inquit,
Quale hoc eſſe animal ſuperi voluere, ſimulque
Vivere cum miſeris mortalibus? ut ſapit autem?
Quod ſi plus etiam forte hoc rationis haberet,
Vt ſciret quibus iraſci, quibus eſſe benignum
Conveniat, non quisquam adeo contendat honori
Quadrupedum: nunc iracundum hoc, & nimis acri
Bile tumet, facilique eſt irritabile motu.
Dixit, & ad ſtabulum pariter venere profecti.
Flexerat ignivomos prono temone iugales
Phœbus, Atlantiaci ſubituros æquoris undas,
Tempora deciduæ ducens extrema diei:
Protinus herboſi linquentes gramina campi,
Innumeri venere greges ſtabula illa petentes,
Lanigerarum ovium, & magnorum plena iuvencûm
Corpora, quæ numero nequeas comprendere, poſtquam
Poſt alios alii ſubiere, nec agminis ullus
Finis erat, denſusque oculis apparuit ordo.
Non ſecus ac nubes gravidæ cœleſtibus undis,
Sæpe alias aliæ pellunt, primisque ſequentes
Succedunt, quas ſive Noti, ſive impetus urget
Threïcii Boreæ, quarum numerumve modumve
Haudquaquam expedias, tam nubila plurima venti

Con-

Convolvunt, aliiſque alia impedientibus arcent.
Talis agens armenta fuit præpinguia paſtor,
Innumeroſque greges, quibus omnis campus, & omnis
Implebatur ager, nec erant loca nuda viarum
Præ turba veniente boum: mugitibus arva
Lata reſultabant, ſpatioſas grandia caulas
Implerunt armenta, ſuis in ovilibus agnæ
Stabant incluſæ: ſed erat labor improbus intus,
Nec quiſquam ceſſabat, opus qui poſſet agendo
Exercere aliquod: funes & vincula vaccæ
Iniiciens alius pedibus mulgebat adhærens,
Matribus ille ſuis lactentes ſubiicit agnas.
Aut vitulos avide dulci de lacte bibentes.
Hic mulctram calido fumantem lacte tenebat,
Ille novi preſſit coitura coagula lactis.
A vaccis alius tauros abduxit, & intro
Compulit: Augeas vero bubilia tota
Circumiens opulentum admirabatur honorem.
Cum nato ſimul & multa virtute beato
Amphitryoniade, regi teſtante ſuperbas
Divitias, verum inſuperabile pectus habente,
Infractumque animum, & ſemper ſe digna gerentem.
Miratus tamen eſt hic innumerabile vulgus
Cornuti populi: nec enim quis dixerit uni
Eſſe viro tot opes, nec tantas poſſediſſe
Vel bis quinque alios, quicunque ex regibus unquam
Forſan abundarint gregibus: nam maximus olim
Sol dedit hoc nato, quo non præſtantius ullum
Munus, honore viris ut ditior omnibus eſſet
Quadrupedum, cuique ipſe greges armentaque tota
Auxit, & eximii dedit incrementa peculi,
Iſta quidem nulli repſere in ovilia morbi,
Nulla per armentum contagia, plena laborum
Paſcua ſunt vacuis, cornutæ plenæ iuvencæ

Cor-

Corpora ſemper habent, & ab anno ſemper in annum
Accreſcit melius robur, cunctæque fuerunt
Fœcundæ nimis, & vitali robore fultos
Edebant fœtus, quorum pars maxima vaccas
Enixæ iacuere, ſimul per amœna trecenti
Errabant ſaliceta boves, prægrandibus omnes
Cruribus & nigri quidam, iuxtaque ducenti
Phœniceo picti villos & membra colore.
Omnes hi poterant teneras iam inſcendere vaccas.
Bis ſex inde alii ſimiles candentia cygnis
Corpora, quos Phœbo ſacraverat ipſe parenti,
Errabant aliis præſtantes robore multo:
Nec tam forma decens fuit ullis de grege toto
Curvipedum, ſiquidem a reliquis ſeiuncta tenebant
Paſcua, & errabant ſoli in viridantibus herbis,
Præ cunctis aliis propria virtute ſuperbi.
Quod ſi progreſſi denſis e ſaltibus ipſi
Nonnunquam in campum petituri armenta ruebant,
Bella laceſſiti primi pugnamque ſubibant
Corporibus vaſtis & magno robore fulti,
Et fremitu horriſono cædemque & vulnera torva
Fronte minabantur, quos inter maximus omnes
Viribus & ſolido præſtabat robore multæ
Virtutis Phaëthon, quem ſtellæ ſæpe ſolebant
Dicere paſtores ſimilem, quia lucidus ibat
Incedens alios inter, claroque nitebat
Corpore conſpicuus: qui flavi pelle leonis
Conſpecta, mox incurſu ſublatus in ipſum
Irruit Alciden, robuſtaque cornua, frontemque
In latus inclinans: cuius tunc ille prehendens
Cornua læva manu robuſta, & pondere quamvis
Cervicem validam, terræ proſtravit & ipſum
Reppulit innitens humero: ferus ille valentes
Intendens nervos, ſumma de parte toroſi

Pectoris

Pectoris erectus robuſtis conſtitit armis.
Res vero tantas admirabantur agentem
Tam rex Augeas quam forti pectore Phyleus;
Et qui bobus erant cuſtodes fortibus, iſtam
Virtutem tantam & tam fortia facta videntes
Herculis: at Phyleus, & multo robore præſtans
Amphitryoniades agros & pinguia linquunt
Paſcua, vicinæ tendentes alta ſub urbis
Mœnia, iamque viæ popularis prima tenebant.
Exiguum celeri callem pede conficientes,
Qui per amœna ferens loca vitibus obſita duxit
A ſtabulo, viridi in ſylva, via cognita paucis,
Hic ſatus Augea formoſo corpore Phyleus
In dextrum vertens humerum caput, atque ſequentem
Reſpiciens ſummo natum Iove, ſic prior infit:
  Certe equidem de te iamdudum audivimus hoſpes,
Quod memori ſubit hic animo, quodque ipſe recordor:
Namque vir Inachiis ad nos huc venit ab Argis,
Flore nitens ætatis adhuc, & gentis Achææ
Littorea ex Helice, qui multos inter Epeos
Dixit ut Argivorum aliquis ſe prætereunte
Perdiderit magna ſævum virtute leonem,
Prodigium & peſtem cultos habitantibus agros,
Cui ſtabulum fuerit ſub adeſo monte cavatum,
Qua lucus Iovis & Nemeæi eſt ſylva Tonantis.
Non tamen hoc meminiſſe, ſacrisne advenerit Argis,
An claram Tiryntha colens, ditesne Mycenas.
Sic tunc ille quidem: ſed & huic genus eſſe ferebat,
Si recte memini, claro de ſanguine Perſei,
Spero non alium niſi te perferre laborem
Tam durum potuiſſe, ex attingentibus æquor
Vrbibus: & pellis quæ te tegit iſta leonis
Teſtatur manifeſte opus hoc manuum eſſe tuarum.
Nunc age dic primum hoc heros fortiſſime nobis,

Prof-

Prorſus ut hoc animo capiam, rectene ſecusne
Augurer, illene ſis de quo narraverit hoſpes
Ille olim nobis Helicenſis, & omnia recte
De te credidero: ſimul hoc narraveris hoſpes;
Quanam terribilem confeceris arte leonem,
Vtque leo Nemees regionem acceſſerit, undis
Irriguæ: nec enim ſpatium per Achaïdos oræ
Talem te reperire feram potuiſſe putarim.
Et ſi præcipue cupias vidiſſe, quod illa
Nunquam monſtra fere producat talia, verum
Horribiles urſas, & aduncis dentibus apros,
Et genus armentis ſævorum triſte luporum.
Quapropter, quicunque hæc audivere loquentem,
Miratos nimium memini, tum dicere quoſdam;
Iſta viatorem mentiri, gratificantem
Immodicæ linguæ nimio præſentibus uſu.
Hæc dicens medio ceſſiſti tramite Phyleu,
Vt via ſufficiens brevis eſſet euntibus una.
Talia dicentem natus Iove Phylea fortem
Pone ſequens; ipſa ſic eſt quoque voce ſequutus:
  Augeada Phyleu, ſuper his quod & haec prima requiris
Factus es ad ſtabulum iamdudum certus; opinor.
Nunc ſuper hoc monſtro, quod & hæc audire voluptas
Eſt tibi, quo ſint geſta modo tibi ſingula dicam.
Non tamen unde profecta loco tam noxia peſtis
Venerit, hoc etenim nemo tibi dicere poſſit
Ex tot Abanteis quicunque morantur in Argis.
Nos tamen e ſuperis aliquem neglecta volentem
Vlciſci ſacra, conceptum effudiſſe furorem
Conjiciebamus, ſuper arva Phoronidis oræ:
Omnes Piſææ ſiquidem regionis alumnos
Infeſtabat atrox raptu leo, Bembinæos
Præcipue, velut exundans atque obice rupto
Omnia qui ſternit torrens: hi namque propinqui

Ii Da-

Damna novæ patiebantur lugubria cladis.
Hoc igitur mihi principium iubet eſſe laborum
Euryſtheus certamen, & hæc me maxima prima
Sternere monſtra manu tumido ferus imperat ore.
Ipſe manu capiens properanti flexile cornu,
Et vacuam pharetram, quam telis inde replevi
Digrediens, longamque ſuo cum robore clavam,
Et bene compactam, viridi truncum ex oleaſtro,
Ipſe ego, quam ſacro divis Helicone repertum
Cum denſis totum radicibus inde revulſi.
Iamque ubi contigeram diri fera luſtra leonis,
Corripiens arcus ad nervum torta reduxi
Cornua, & impoſui ſævo lita tela veneno,
Circumquaque tuens oculis, ſi forte leonem
Aſpicerem prius horrendum, quam me ille videret.
Et iam tempus erat ſummi quo partibus æquum
Solis erat ſpacium curſus ab utriſque relictum.
Nulla videbantur veſtigia ducere in antrum,
Rugitus vox nulla meas pervenit ad aures,
Nulli homines uſquam, nec qui grege paſcua ſervent,
Nec qui rura colant, duroſque laboribus agros
Intrarent verſis mandantes ſemina ſulcis,
Qui poſſunt aliquid mihi reſpondere roganti.
Sed procul eſſe timor caulaſque tenere coëgit
Pallidus agricolas, & alentes paſcua bubus.
At non ante ego frondoſum perquirere montem
Ceſſavi, quam de propria virtute periclum
Feciſſem: quando ecce ſuum ſubiturus in antrum
Inceſſit leo, crudus carne & ſanguine, & ora
Squalidus, horrendum variarum cæde ferarum
Pectus habens, faciemque informe cruoris avara
Lambebat lingua mentum: tunc ipſe latebam
Sylvarum denſis ſub opaca frondibus umbra,
Obſervans humili frondoſi e vertice collis

Dum

Dum prætergrederetur; ut autem venit, euntis
In latus emiſi iaculum, ſed inane, ſiniſtrum.
Nullo etenim duram tranſegit vulnere carnem,
Converſa at viridem cecidit male cuſpis in herbam.
Ille caput fulvum & multa iam cæde cruentum
Suſtulit a terra ſtupefactus, & omnia circum
Intentis oculis luſtrat loca: rugiit autem
Vociferans, dentesque ſimul denudat aperto
Prægrandes rictu: ſed in hunc ego miſſile telum
Mox conieci aliud, quod inique mente ferebam
Fruſtratum prius, atque manu quod inerte fuiſſem,
Et medium certo confixi vulnere pectus,
Qua ſua pulmoni ſedes ſita fertur anhelo.
Sed neque ſic penetrans pervenit ad intima telum
Oſſa dolorificum, ſed & illud inutile pronos
Ante pedes cecidit: quum tertia tela pararem
Frendens atque dolens animo miſſurus, & arcum
Fortius attraherem, vidit me bellua torvis
Inſpectans oculis, & longæ verbera caudæ
Convolvens circumque movens, animoque parato
Extemplo ruit in pugnam: micat ardua cervix
Plena furore gravi, ſimiles quatit horrida flammis
Ira iubas, curvæ velut adductiſſimus arcus
Extabant ſcapulæ compreſſius undique tortæ
Sub latera & lumbos; nec enim ſecus ac ubi multis
Artibus excellens vir carpentarius, igni
Admovet exſiccans caprifici ſciſſile lignum,
Idque ubi prævalidum conatur flectere in orbem,
Et demum axiferis circumdare curribus, illi
Diſſilit e manibus: ſic me leo ſævus anhelo
Aggreſſus ſaltu petiit, mea membra cruento
Ore voraturus, læva mox ipſe ſagittas,
Direptamque humero duplicem, mea tegmina, veſtem
Prætendi, at ſicco nodoſam robore clavam

Suſtollens dextra, validoque interritus ictu
In caput impegi, atque oleaſtri ex germine truncum
Immanis fregi dura in cervice leonis.
Corpore deficiens tactam mox ille momordit
Pronus humum, tremuloque ſtetit pede nixus, & ægro
Nutabat capite, atque oculos iam lumine caſſos
Obruerant tenebræ, fracti vis tota cerebri
Concuſſa eſt: ego iam nimiis cruciatibus ægrum,
Ante dato ſpatio quam reſpiraret, adurgens
Totus in exanimem inſilui preſſique iacentem,
Proiiciens arcumque manu pharetramque capacem,
Aegra premens manibus feſſi ſpiramina colli.
A tergo tenui, ne forſitan unguibus artus
Dilaniare meos poſſet: tum crura premebam
Poſteriora feræ pedibus validiſſima figens
In terram, laterum tota vi fortiter ambas
Comprendens coxas, donec protenta reduxi
Brachia ad ora feræ & vitæ ſpiracula clauſi.
Illi anima in tenuem fugiens evanuit auram,
Plutoniſque domos inamabilis umbra petivit.
Mox animum mihi cura ſubit, quibus artibus utens
Detraherem denſa pellem cervice tenacem,
Mortuaque exanimi nudarem membra leonis.
Magnam ſane operam, non ſpernendumque laborem,
Poſtquam nec ferro, nec acuti cuſpide ſaxi,
Nec ligno ſcindi poterat, mihi talibus autem
Sollicito curis, divûm quis in anxia miſit
Pectora, ut in corio reſcindendo uterer ipſis
Vnguibus, his igitur detracta pelle leoni
Ipſe ego ſum deinceps pro tegmine corporis uſus
Adverſus duri ſubeunda pericula Martis.
Hactenus hæc homines populantis & arva gregeſque
Diximus, o Phyleu, Nemeæi fata leonis.
Illius hic finis fuit, hic tulit exitus illum.

LENÆ-

LENAE SEV BACCHAE.

Eidyllion XXVI.

Inoque Autonoëque ſororque duabus Agave
Pomicolor, tres in montem de more ferebant
Pampineos viridi thyrſos velante corymbo.
Tum folia e denſa carpentes aſpera quercu,
Vivacisque hederæ ramos, terraque iacentem
Aſphodelum, viridi in campo, qui purus ab omni
Arbore erat, poſuere ſimul ter quattuor aras:
Tres harum Semelæ, ter tres tibi Bacche ſacrarunt.
Sacra dein manibus ciſta deprompta tenentes,
Quo ritu docuit Bacchus Semeleïa proles,
Has ſibi concilians, poſuere recentibus aris.
Quæ procul aëria dum conſpicit omnia Pentheus
E ſpecula, ramos in eodem vertice natæ
Lentiſci irrepens, prima hunc matertera vidit
Autonoë, miſerumque feris clamoribus urget,
Et ſimul inſiliens furioſi concita Bacchi
Orgia conturbat pedibus, quæ ſcilicet ulli
Haudquaquam licitum eſt ſacra conſpexiſſe profano.
Illa quidem præceps furiata mente ruebat,
Nec minus hac alias inſana urgebat Erinnys
In ſcelus: ac totis fugientem Penthea campis
Turba ſequebatur Baccharum infeſta ſororum
Crure tenus longas veſtes a ventre recinctæ.
Tum Pentheus, cur ſic agitis? vel cuius egetis?
Quid petitis matres? citius cognoveris, inquit
Autonoë, quam audiſſe queas. Ibi mater Agave
Abſtulit arreptum miſero caput impia nato,

Tantum ululans quantum vacuo rugire ſub antro
Fœta leæna ſolet: crudi trabe roboris Ino
Contudit ingentes humeros, rapidiſque ſupinum
Calcibus inſiliit ventrem, nec diſcrepat illi
Autonoë: carnes aliæ & reſtantia Bacchæ
Membra truces laniant: tum cæde & ſanguine fœdæ
Funeſtæque omnes Cadmeida curſibus arcem
Inſanis repetunt, luctum, non Penthea ab alto
Monte reportantes; quæ qualiacunque fuerunt
Facta, nihil moror, & neque curet talia quiſquam,
In quibus offendat contempti numina Bacchi.
Non ſi vel graviora malis patraverit iſtis,
Ipſe ego ſeu nono, ſeu Bacchica ſacra ſub anno
Bis quino redeant, nunquam Bacchantibus ulla
Deſuero ratione, choroque interſitus illi
Muſica thyrſigeris decantem carmina Bacchis.
Hoc namque augurium ſupremo eſt ex Iove verum,
Cuncta piis meliora dari, peiora profanis.
Tu ſalve Dionyſe pater, quem Iupiter olim
Ex utero ſolvens femori appoſuiſſe fovendum
Dicitur ipſe ſuo Dracani prope rura nivoſi.
Formoſa o Semele ſalve, valeantque ſorores
Cadmo progenitæ, quæ multis anteferentur
Ex heroidibus, quæ inſtinctæ numine Bacchi
Tale peregerunt, nec vituperabile factum.
Nemo etenim debet reprehendere facta deorum.

COL.

COLLOQVIVM

DAPHNIDIS ET PVELLAE.

Eidyllion XXVII.

DAPHNIS.

Fertur amans Helenam Paris abduxiſſe Lacænam
Paſtor & ipſe boum, ſed me formoſior illa
Plus amat hæc Helene, qui ſum formoſior illo.

PVELL. Ne vero Satyriſce tume, quia pauca tuliſti,
Quæ nihil ad votum iactantibus oſcula proſunt.

DAPHN. Vana licet fuerint, dulcis tamen ipſa voluptas
Oſcula conſequitur, cupidosque oblectat amantes.

PVELL. Quid? niſi quod liquido ſimul os in fonte lavaro
Deſpuo ab invitis quæ tu rapis oſcula labris.

DAPHN. Perge lava, dum quo magis os formoſa lavabis,
Hoc magis ipſe mihi ſuaviſſima baſia ſumam.

PVELL. Oſcula quin melius noſtris dabis improbe vaccis
Quam mihi virginei vernanti in flore pudoris.

DAPHN. Ne vero, ne virgo tume, ne ſtulta ſuperbi,
Quam cito diſcuſſa vaga ſomnia nocte feruntur,
Quam cito demittit, quo floruit, uva vigorem,
Quam roſa ſicca perit, tam flos cadit ille iuventæ,

Quin magis huc, gratis ubi nos oleaſter inumbrat
Frondibus, huc concede, tibi ut nova dulcia narrem.

PV. Non ſequar ipſa, voces licet improbe, namque recordor
Ante quoque eluſam fallacis carmine linguæ.

DAPHN. Sed tamen has virides mecum concede ſub ulmos,
Vt tibi virgineas mea fiſtula mulceat aures.

PVELL. Quin potius propriam oblectet tibi fiſtula mentem:
Nam me nulla iuvat quæ ſit dolitura voluptas.

DAPHN. Eheu quin Venerem metuis, ſolet illa ſuperbas
Vlciſci, ingrata nec virginitate movetur.

PVELL. Nil tecum mihi blanda Venus, Cytherea valeto,
Dum mihi caſta ſuum ſervet Diana favorem.

DAPHN. Talibus adde modum verbis, ne diva furorem
In te acuat, laqueoque premat tua colla ſuperbo.

PVELL. Vt volet iniiciat laqueos mihi, dummodo ſalvam
Me volet, & caſtum mihi Cynthia ſervet honorem.
Ne continge manu quam non decet improbe, ne, dum
Vim facis, ungue comas vellam tibi, & ora cruentem.

DAPHN. Quo fugis? optandumne etiam averſaris amorem,
Iamdudum quem non aliquæ fugere puellæ.

PVELL. Pana per & Nymphas, fugio, nam ruſticus ipſe es
Curvaque depreſſi verſas iuga ſemper aratri.

DAPHN. Atqui non modicus timor eſt, ne forte Cupido
Peiori te indigna viro per fœdera iungat.

PVELL. Multi ſæpe meos iuvenum petiere Hymenæos.
Nullius ipſa tamen precibus praecipue movebar.

DAPHN.

DAPHN. Ipſe quoque e multis & non indignus amari
Te mihi legitimi ſociam peto iungere lecti.

PVELL. Vt faciam quæ vis, dolor hæc mea vota ſequetur.
Quando aliæ multos nuptæ ſenſere dolores.

DAPHN. Nunquam felices Hymenæos ulla ſequuta eſt
Triſtitia, aut veniens per gaudia multa voluptas.

PVELL. Sed nuptæ timuere viros, ſemperque, quod aiunt,
Coguntur miſeræ dominis ſervire maritis.

DA. Quin potius (quid nam vel quos metuiſſe putandum eſt?)
Multo iure viris dominantur amantibus ipſæ.

PVELL. At partum metuo, nimios habet ille dolores,
Partus lucifugæ telo gravis Ilithyiæ.

DAPHN. At regina tua eſt nemorum Latonia cuſtos,
Quæ placata ſuo parientes numine ſervat.

PVELL. Sed metuo, quia quæ pariunt, ut ſæpe videmus,
Vivacem ſucco perdunt fugiente colorem.

DAPHN. Sed ſi quæ paries chariſſima pignora fient,
Luce nova bonus ille color tua lumina paſcet.

PVELL. Forſan ut annuero, qua nuptam dote rependes,
Quæ noſtros æquet digna mercede Hymenæos?

DAPHN. Paſcua tota feres, tota hæc armenta tenebis,
Quæ circum tota regione errantia paſcunt.

PVELL. Nunc igitur iura, ne poſt nova fœdera lecti
Deſeruiſſe velis, te, non tua dona ſequutam.

DAPHN. Vt pia ſylvicolæ faveant mihi numina Panos,
Non etiam ſi me tota iam mente ſequaris.

PVELL. Ergo mihi gratamque domum gratumque cubile,
Claudendisque paras noſtris ſtabula alta capellis?

DAPHN. Te dignos thalamos, gratumque cubile parabo,
Quasque vides pulchræ, mea ſunt hæc omnia, caulæ.

PVELL. Sed pater eſt longis ævo confectus ab annis,
Huic ego quid dicam? quo factum nomine purgem?

DAPHN. Ne dubita, factum tota ratione probabit,
Nomen ubi audierit noſtrum ſpecimenque paternum.

PV. Ede igitur quod nomen habes? genus unde paternum
Sit tibi, nam quædam eſt in nomine ſæpe voluptas.

DA. Daphnis ego, Lycidas pater eſt mihi, matre Nomæa
Haudquaquam obſcuris natalibus editus, ipſa
Indole te generis ſupero, quæ patre Menalca
Prodita, non adeo virtute excellis avita.

PVELL. Quas numeroſa tibi paſcunt armenta per herbas?
Qua ſylvæ regione tenes in montibus agnas?

DAPHN. Huc ades, en florent denſa ſub fronde cupreſſi,
Læta hæc interea depaſcite gramina tauri,
Rodite nunc frondoſa meæ dumeta capellæ,
Dum loca demonſtro nemorum ſecreta puellae.

PVELL. Quid facis, o Satyriſce? quid has inſane papillas
Contrectas, caſto quas cogit fibula nexu?

DAPHN. Prima hæc vere ſuo ceu pubeſcentia mala,
Hic animus miro cognoſcere geſtit amore.

PV. Obſtupeo, atque omnes gelidus timor occupat artus.
Teſtor Pana, manus procul hoc a corpore tolle.

DAPHN. Sume animos, cur ſic metuis? ceu mente labores.
Non eſt cur fugias tibi gaudia blanda ferentem.

PVELL.

PVELL. Verum age ne, dum me loca ſordida in iſta reclinas,
Commacules pulchras immundo in pulvere veſtes.

DAPHN. Hoc tua ſubſternam tenerum ſub corpora vellus
Ne tua ſub tergo maculentur pepla ſupino.

PVELL. Eheu hanc etiam quo parvam Daphni relegas?
Cur abiit? quo me trahis improbe? quidve reſolvis?

DAPHN. Has ego primitias Veneri gratiſſima ſolvo
Munera, & hoc illi debemus munus amantes.

PVELL. Daphni mane, niſi vana meas vox fertur ad aures,
Iam veniet qui nos deprendat & omnia turbet.

DAPH. Oſcula concubitusque tuos virides cypariſſi
Alternante vicem ſonitu ceu voce loquuntur.

PVELL. Quin reficis, quam rupiſti mihi perfide veſtem,
Quippe domum nudam pudet, & ſine veſte reverti.

DAPHN. Quam tibi direptam quereris, meliore rependam
Veſte tuam, cultuque volens ornabo decenti.

PVELL. Omnia promittis prompta mihi munera lingua,
Poſt paulo fragili non dignature ſalillo.

DAPHN. Imo etiam, ſi largiri tibi talia poſſim,
Hanc animam grato cupiens pro munere ſolvam.

PVELL. Parce precor dea, ne ſaevi Latonia virgo.

DAPHN. Mitte deam, nuptæ tibi non ſavet amplius illa.

PVELL. Nunc vitula faciam qui me ſibi ſubdit amari.
Eximiumque bovem Veneri mactabo maritæ,
Quando huc perveni thalami ſine crimine virgo,
Hinc abeo caſti violato flore pudoris.
Sic illi membris ætate virentibus ibant,

Blan-

Blandaque fundebant alterno verba ſuſurro,
Linquentes placidi furtiva cubilia lecti.
Hæc placide paſcebat oves, iam grata ſub imo
Gaudia corde premens, vultu ſimulante pudorem:
Taurinum ille gregem, furtivo Cypridos uſu,
Paſcua proſpiciens pecori, lætatus abibat.

COLVS,

Eidyllion XXVIII.

Donum Cecropiæ lanificans o Cole Palladis,
Matronis labor & cura domos ſemper amantibus,
Tu nunc fide animo, & nos ſequere in Neleos inclytam
Vrbem, qua nemus eſt in viridi littore conſitum
Sacratum Veneri; ventus eo nos feret a Iove
Obtentus precibus: navigium namque rogabimus,
Quod non flatibus ullis egeat proſperioribus.
Illic hoſpitis ut chara mei pectora Niciæ
Oblectem aſpiciens, & ſimul oblecter ab illius
Aſpectu, Charitum nam vir hic eſt germen amabile,
Te nos ex elephanti validis oſſibus editum,
Vxori dabimus munera non optima Niciæ,
Cui tu continuis efficies multa laboribus
Veſtimenta viris, quasque ferant & mulierculæ
Pallas cœruleas fœminei tegmina corporis.
Nam tondent bis oves lanigeras, temporis annui
In quovis ſpatio, Theugenidem propter amabilem.
Sic eſt & celer & fructiferis nata laboribus
Rerum ſemper amans, quæ deceant non niſi præditam
Caſto pectore, nequaquam igitur te Cole mittimus

Ignavæ

Ignavæ domui, non adamanti male ferias
In noſtris adeo progenitum te regionibus.
Nam certe patria eſt clara tibi, quam vetus Archias
Olim conſtituens ex Ephyra condidit inclyta,
Præſtans Trinacriæ civibus urbs fortibus inſulæ.
At nunc ſacra coles tecta domus famigeræ, viri
Qui multam didicit, quam tenet & nunc ſapientiam,
Morbos pharmaciis eiiciens utilibus graves,
Mileti ſiquidem clara coles mœnia nobilis,
Cum Græcis habitans ſcilicet Ionibus, ut nurus
Per gentilitias emineat filia Theugenis
Te præſtante Colo, te memorem poſſideat notam
Muſas hoſpitis & ſemper amantis bona carmina.
Nam te forte aliquis conſpiciens dixerit hoſpitum:
O quam muneris eſt magna ſatis gratia parvuli.
Nam quæ dona ab amicis veniunt cuncta probanda ſunt.

AMORES.

Eidyllion XXIX.

In vino puer eſt ſita candida veritas,
Vt verbum vetus eſt, nec habet dubiam fidem.
Verum dicere nos quoqne convenit ebrios,
Ergo nunc animi tibi ſenſa ego detegam.
Toto me puer improbe pectore non amas.
Namque hoc dimidium ſupereſt animæ mihi,
Formæ munera rara adeo reputans tuæ.
Iamque id quod reliquum eſt animæ ſimul occidit.
Quod ſi forte voles, ego munere vixero
Tuo cum ſuperis: ſed ubi nihil annuis,

Cogis

Cogis in tenebris male triſtibus emori,
Sicut convenit, & miſeris in amantibus
Semper triſtitiæ locus eſt, tamen ò puer
Si vis te ſenioris & utilibus tibi
Vti conſiliis, melius tibi ceſſerit,
Et laudans mea pectora ſana probaveris.
Fac nidum tibi in arbore qualibet unicum,
Quo non reptile ſerpere poſſit agreſtium
Vllum, nunc alia tibi fronde hodie places,
Atque cras alia, nec ab altero in alterum
Inſanire pudet, ſiquidem tua contuens
Si quis corpora laudet, & omnia dixerit
Formoſum, huic bonus incipis eſſe triennio
At te qui prius arſerit, hic triduanus eſt.
Cordi forſitan alta ſuperbaque ſunt tibi,
Et ſpirare videre niſi eximios viros.
Sed tu, ſi ſapies, ſimilem tibi deliges,
Quem conſtanter ames, utinamque ita feceris.
A cunctis etenim bene civibus audies,
Et nec durus amor tibi fiet & impius,
Qui mentes hominum domat, & facile allicit,
Me, qui ferreus ante, nec edomitus fui,
Mollem fecit, & hactenus edomuit probe,
Sed nunc me miſerum tua forma decens rapit,
Et captum tua labra tenerrima detinent.

IN

IN MORTUUM ADONIN.

Eidyllion XXX.

Adoniden Cytherea
Vt vidit interemptum,
Nuperque purpurantes
Genas colore fœdum,
Et illitum cruore
Nigerrimo capillum,
Cupidines vocavit,
Et iuſſit ut vocati
Suem ferum ſibi ipſi
Adducerent prehenſum.
Qui iuſſa proſequentes
Mox luſtra pervolarunt
Horrentis alta ſylvæ,
Triſtemque & imbecillem
Suem gravi ligarunt
Rigore vinculorum.
Alius trahebat autem
Laqueo truci revinctum;
Hic terga verberabat,
Et arcubusque & ipſum
Vrentibus ſagittis.
Et ibat ille triſtis,
Veneris quidem timebat
Superba iuſſa duræ.
Cui dixit ipſa poſtquam

Con-

Conſpexit eſſe captum:
Quid peſſima o ferarum,
Tune hoc femur decorum;
Meumne tu puellum
Inſana vulneraſti?
Cui ſic recepit ille,
Te diva Cypris, ipſum
Per & tuum puellum,
Per hæc & ipſa iuro,
Quæ vincla me coarctant;
Item per hos amores
Qui me tulere captum,
Læſiſſe non volebam
Quem nunc doles puellum;
Iniqua fata paſſum.
Sed ut decora vidi
Labra & vultus honeſti
Pulcherrimum nitorem,
Statuam ratus deorum
Fuiſſe perpolitam,
Flammæ nocentis hauſi
Quo ſubruebar ignem:
Quem non ferens, ut illi
Nudum femur volebam
Inſanus oſculari,
Illi ſed innocenti
Miſer & mihi nocebam.
Hos nunc Venus profanos
Puni, recide dentes
Superfluos: quid autem
Fero amplius? ſed hæc ſi
Satis ampla pœna non eſt,
Et ipſa labra puni
Hæc: illius querentis

Venus

Venus miſerta iuſſit
Amoribus protervis
Vt vincla dura ſolvant,
Et liberent ligatum.
Qui mitis inde ſylvam
Nunquam ſubivit altam,
Sed ignibus propinquans
Suum nocentem amorem
Incendit & peruſſit.

EPIGRAMMATA
THEOCRITI
LATINE CONVERSA

A

DAN. HEINSIO, ET HVGONE GROTIO.

[*Litterae praeſixae ſingulorum interpretem indicant.*]

EPIGRAMMA I. [H. G.]

Serpillum denſis foliis praeſigne, roſasque
 Florantes divis pono Novenſilibus.
Alticomam laurum, celebrat quam Delphica rupes,
 Accipe ſacratam Pythie Phoebe tibi.
At caper hic, qui nunc terebinthi brachia mordet
 Vltima, mox aras imbuet ille tuas.

EPIGRAMMA II. [D. H.]

Candidus haec Daphnis, molli qui luſit avena
 Bucolicos hymnos, Pan, tibi depoſuit:
Hos ternos calamos, iaculum, hinnuleamque, pedumque,
 Et peram, qua tot dulcia mala tulit.

EPIGRAMMA III. [H. G.]

Dum vari in ſummis ſtant montibus, aequore campi
 Frondibus inſtrato te ſopor altus habet,

Daphni

Daphni pater, Faunus te captat, & ipſe Priapus,
Tempora ſub crocea cui titubant hedera,
Et iam ſuccedunt antro ſimul: effuge Daphni,
Effuge, nec ſomno mergere, ſed vigila.

EPIGRAMMA IV. [H. G.]

Quo via per quercus, paſtor, te ducet, imago eſt
Lignea, nuper adhuc, ut puto, ficus erat.
Monſtrum informe, tripes, cum cortice, & auribus orbum:
In Venerem foetum quod tamen inguen habet.
Simplice quod cingit ſtructum pietate ſacellum,
Et viret e ſaxo lapſa perennis aqua.
Lauribus & myrtis, & odorifera cupreſſu,
Quas circumplecti palmite vitis amat.
Illic & tremulis mulcentes vocibus aures
Congeminant merulae murmura, veris aves.
Flava nec adverſum ramis Philomela dolores
Dulciſono ceſſat molliter ore queri.
Illic ergo ſede ſupplex, facilemque Priapum
Exora, ne me Daphnidis urat amor.
Si datur hoc, praeſens hoedi cruor imbuet aras;
Daphnide ſin potiar, victima terna cadet.
Tunc capro faciemus, ovisque ſub ubere foetae,
Et vitula: placeant ſic mea vota Deo.

EPIGRAMMA V. [D. H.]

Vis age per Nymphas gemina cantare cicuta
Dulce aliquid? blandos arripiens calamos
Incipiam ſimul ipſe: ſimulque bubulcus & ipſe
Daphnis ceratis ludit arundinibus.
Heic age poſt antrum quercus lateamus opacae:
Qui iacet hic, ſomno Pan viduandus erit.

EPIGRAMMA VI. [D. H.]

Ah ah, Thyrſi miſer, quid prodeſt lumina bina
Humidulis fruſtra tingere lachrymulis?
Capra abiit, pulcher tibi foetus; abivit ad orcum:
Nam lupus hanc duris unguibus impediit.
Vana canes reſonant; quid prodeſt? illius oſſa
Vix ſuperant raptae, vix ſuperant cineres.

EPIGRAMMA VII. [D. H.]

Venit & excelſam Mileton Paeone natus,
Cum medio cupidus vivere poſſe viro
Niciade: hunc ſacris ſemper colit ille & odoram
Protinus e cedro condidit effigiem.
Maximaque, Eëtion, artis tibi praemia ſolvit:
Teque ferunt totas applicuiſſe manus.

EPIGRAMMA VIII. [D. H.]

Epitaphium Orthonis.

Praecipit hoc Orthon Siculus: ne forte viator
Ebrius hybernae tempore noctis eas:
Namque ego ſic iaceo, pro pulvere nempe paterno
Externa peregre contumulatus humo.

EPIGRAMMA IX. [D. H.]

Vitae parce tuae, tempeſtivusque, viator,
Nauta, ſcias vitae tempora pauca tuae.

EPIGRAMMA X. [D. H.]

In effigiem Muſarum.

Effigiem hanc vobis Xenocles, pia numina, Muſae,
Effigiem ſtatuit eſſe Novenſilibus,

Mu-

Muſicus: haud aliter quis dixerit. hinc ſibi nomen
Qui peperit, veſtri quam memor ille fuit!

EPIGRAMMA XI. [D. H.]

Epitaphium Euſthenis Phyſiognomonis.

Euſthenei hic tumulus: mores dignoſcere ab ore,
Eque oculis mentem cernere doctus erat.
Nunc pulchre a ſociis peregre eſt peregrinus humatus:
Gratus ibi cunctis vatibus ille fuit.
Omnia quae decuit peregre tulit ipſe ſophiſta:
Cui procul a patria turba propinqua fuit.

EPIGRAMMA XII. [D. H.]

In tripodem Baccho dedicatum nomine Demotelis.

Demoteles dux ille chori, tripodem tibi, Bacche,
Te quoque qui divûm delicias poſuit,
In cunctis medium tenuit: victorque chororum,
Qui modicum, qui fas cerneret, unus erat.

EPIGRAMMA XIII. [D. H.]

In effigiem Vraniæ Veneris.

Publica non iſthaec Venus eſt: placare memento
Vranien, caſtae munere Chryſogonae.
In thalamo Amphicli, ſocii prolisque larisque,
His facilis quovis tempore vita fuit,
A te principium ducentibus, o Dea: nam, qui
Dulcia cumque colit numina, laetus agit.

EPIGRAMMA XIV. [D. H.]

Epitaphium Eurymedontis.

Filiolum parvum liquiſti: raptus & ipſe
Vix iuvenis, nunc hic conderis Eurymedon.

Et tibi nunc ſedes Herouṁ in ſedibus: illum
Virtutis patriae nomine turba colet.

EPIGRAMMA XV. [D. H.]

In eundem.

Cognoſcaṁ an pretium ponas virtutibus ulluṁ,
An referat laudes improba turba pares.
Huic tumulo, dices, bene ſit: namque Eurymedontis
Tam leviter ſacrum contegit ille caput.

EPIGRAMMA XVI. [D. H.]

In Anacreontis ſtatuam.

Imaginem, viator, illam conſpice,
Et dicas ſimul ac domum redibis,
Anacreontis Teii vidi caput,
Si quis, dulce decus lyrae prioris.
Addensque, pueris gratus omnibus fuit,
Sic totum fueris virum locutus.

EPIGRAMMA XVII. [D. H.]

In Epicharmum.

Linguaque ipſa haec Dorica eſt, vatesque qui Comoediae
Dux eſt Epicharmus.
Ex aereque ipſum, Bacche, pro vero hic tibi
Cives poſuerunt.
Quem Syracuſis locarunt in ter amplis moenibus:
Vt civibus aequum eſt.
Opum ille acervuṁ poſſidebat, diligens
Perſolvere cuique.
Multa certe quae forent pueris docebat uſui.
Laus ampla ſit illi.

EPI-

EPIGRAMMA XVIII. [D. H.]

Epitaphium Clitae, nutricis Medei.

Hunc parvus tibi condidit Threïſſa
Medeius tumulum, qua fert via, dedicatque Clitae:
Illud fert pretium beata nutrix,
Quod puerum nutrivit: adhuc etenim utilis vocatur.

EPIGRAMMA XIX. [D. H.]

In ſtatuam Archilochi.

Archilochum ut cernas, ſiſtas age, priſtinum poëtam,
Autorem Iambi, cuius alta gloria,
Domosque noctis tangit atque lucis.
Scilicet hunc Muſaeque & Delius ipſe amavit augur:
Hinc arte dexter ille & exactus fuit,
Eposque dicere, ad lyramque cantum.

EPIGRAMMA XX. [H. G.]

In ſtatuam Piſandri.

Æterni ſobolem Tonantis illum,
Et dextra & domito leone notum,
Vatum quotquot erant ubique, primus
Piſander celebravit ex Camiro.
Cuius ſunt labor Herculis labores.
Hunc ipſum pia cura civitatis
Hic, ut noveris, aereum locavit
Multis poſtea menſibusque & annis.

EPIGRAMMA XXI. [D. H.]

In Hipponactem.

Hic hic poëta magnus Hipponax dormit:
Si ſis ſceleſtus, pergere ad tumulum noli;

Sin ſis probusque, & e probis viris natus,
Tutus ſedeto, ſi libebit, & dormi.

EPIGRAMMA XXII. [D. H.]

Auctoris in opus ſuum.

Alter erat Chius: verum ipſe Theocritus autor,
E media fueram plebe Syracoſia.
Natus Praxagorae, celebrisque in gente Philinae,
Carminis externi non mihi cura fuit.

BIONIS
EPITAPHION ADONIDIS,
ET
MOSCHI
QVATVOR EIDYLLIA,
LATINO CARMINE REDDITA

A B

EOBANO HESSO.

BIONIS
EPITAPHION ADONIDIS,
ET
MOSCHI
QVATVOR EIDYLLIA,
LATINO CARMINE REDDITA

AB

EOBANO HESSO.

BIONIS EPITAPHION ADONIDIS.

Lamentamur Adonin, obit formoſus Adonis,
Pulcher Adonis obit, teneri allacrymantur amores.
Iam non purpureis Venus amplius aurea pallis
Indormi, quin ſurge ſtola circumdata nigra,
O miſera, & gravibus tua pectora plange lacertis,
Et dic omnibus, interiit formoſus Adonis.
Flemus Adonin, Acidalii ploretis amores,
Saucius albo dente iacet formoſus Adonis,
Dente femur percuſſus apri, Veneremque dolore
Afficit exſpirans paulatim, cuius ab albo
Corpore deſtillat ſanguis niger, ipſa ſub altis
Bina ſuperciliis flaveſcunt lumina, & oris
Purpurei roſa dulcis abit, ſimul oſcula ſecum
Illa rapit moriens, quæ tempore non tamen ullo

De-

Deferet alma Venus ; ſiquidemque & lumine caſſi
Oſcula ſumpta placent Veneri ; ſed neſcit Adonis
Vltima quis dederit morientibus oſcula labris.
  Flemus Adonin, flentibus allacrymantur amores.
Lugubre lugubre vulnus habet percuſſus Adonis
In femore, at multo gravius ſub pectore Cypris
Vulnus habet. nam turba canum fidiſſima circum
Adſiſtens puerum lugent. hæc funera Nymphæ
Lamentantur Oreades : ipſa ſoluta capillos,
Et ſine ſandaliis, incinctaque corpus honeſtum,
Et luctu confuſa Venus, per ſaxa, per altos
Fertur iniquarum ſylvarum culmina montes.
Corpore quam nudo per devia luſtra vagantem
Hirſutique rubi lacerant ſentesque moleſti,
Et ſacer exprimitur laniato e corpore ſanguis.
Illa querens alta per valles voce profundas
Fertur, & Aſſyrium clamat ſine fine maritum,
Et puerum ſibi dilectum, cui ſanguine nigro
Iam quoque molliculi fœdantur tubera ventris,
Pectoraque effuſo contacta cruore rubeſcunt
De femore, & niveæ quondam ſub pectore mammæ
Purpurea iam tabe rubent ſanieque cruenta.
  Eheu heu Venerem teneri allacrymantur amores.
Formoſum illa virum primis amiſit in annis,
Cumque viro formam divinam perdidit, ipſi
Namque decens Veneri donec ſupereſſet Adonis
Forma fuit, cum quo vitali munere functo,
Forma ſimul Veneris ceu vitæ munere functa eſt.
  Heu heu ingeminant lacrymoſo murmure montes,
Arboreæque trabes, & ſylvis inſonat heu heu,
Plorant & fluvii Veneris grave vulnus Adonim,
Alba prius florum capita icta dolore rubeſcunt.
Per colles Venus ipſa omnes, per rura, per urbes
Conqueritur, carmenque canit miſerabile queſtu.

Eheu

Eheu heu Venerem periit formoſus Adonis.
Ipſa Echo reſonat, periit formoſus Adonis.
Quis magnum Veneris non deploravit amorem?
Vt vidit durum, ut cognovit Adonidis ulcus,
Vt femur aſpexit rubicundo ſanguine fœdum,
Molliculas proiecta manus, mane, inquit, Adoni,
Vt loquar extremum, & complectar, & oſcula ſumam.
Surge parum mi dulcis Adoni, atque oſcula ſume hæc
Vltima, tuque dato: ſed quantum vivida poſſunt
Oſcula perdurare, anima dum prorſus ab ipſa
Per mea labra means, iecoriſque ſub intima noſtri
Spiritus ille tui dulciſſimus influit oris,
Ipſa ego dulce tuo mulgebo ex corpore philtrum,
E totoque bibam manſurum pectore amorem.
Suaviolum tamen hoc in Adonin dulce reponam,
Quandoquidem tu me fugis, & me linquis Adoni,
Et longum fugis infelix Acheronta ſub atrum,
Crudelemque petis regem Plutona, ſed ipſa
In vita hac invita moror, dea nempe, velimque
Præpetibus tua poſſe ſequi veſtigia plantis.
Accipe nunc inferna meum Proſerpina Adonin,
Me ſiquidem es melior; te namque tuumque maritum
Omnia pulchra petunt, ad vos pulchra omnia tendunt,
Et nimis infelix ego ſum, quia triſtor & ipſum
Quod doleo nulla ſanabile vulnus ab arte eſt.
Et ploro extinctum qui me oblectabat Adonin,
Teque ſimul metuo: verum optatiſſime rerum
Tu moreris, mihi dulcis amor ceu ſomnia vana
Effugit, in vacuo iaceo vidua ipſa cubili,
Cunctaque iam vacui per tecta vagantur amores,
Et ſimul ipſe tibi mea maxima munera ceſtus
Deperiit. quid enim, puer audaciſſime, fortes
Exagitare feras quum formoſiſſimus eſſes
Tam libuit? num tanta tuam veſania mentem

Cepit,

Cepit, ut usque adeo velles luctator haberi?
Sic eſt queſta Venus, ſic allacrymantur amores.
Ehe! heu Venerem periit formoſus Adonis.
Tantum diva putres lacrymarum fundit in herbas,
Quantum Myrrhigeno de corpore ſanguinis exit.
Quæ ſimul ad terram pulchri labentia flores
Fiunt, namque roſam ſanguis parit ipſe rubentem,
De lacryma Veneris procera papavera ſurgunt.
Lamentamur Adonin, obit formoſus Adonis.
Deſere iam ſylvas, iam deſine flere maritum
Diva tuum, iam lectus habet bene ſtratus Adonin,
Illum lectus habet Cypri iam tuus, ille peremptus
Eſt etiam formoſus adhuc ceu dormiat ille.
Mortuus eſt formoſus Adonis, age accipe, & illum
Mollibus impoſitum facito requieſcere ſtratis,
Qualibus ille cubans locum tot noctibus olim
Carpebat dulces ſomnos, quum lectulus aurum
Totus erat qui nos capiebat. nunc tamen ipſum
Triſtis adhuc triſtem ſuſpira mater Adonin,
Alma Venus iam pone ſuis in floribus ipſum,
Cumque ipſo omnia florigeris impone coronis,
Namque ipſo moriente vigorque & gratia florum
Marcuit, & poſita defloruit omnis in herba,
Nunc aſperge oleo, pretioſis unge venenis.
Ah pereant nunc unguenta omnia, quando unguentum
Dulcis Adoni tuum periit. nunc ipſe recumbit,
Veſtibus infectis oſtro formoſus Adonis.
Circumſtant teneri, & multum lacrymantur amores,
Flavicomos pulchro detonſi a vertice crines.
Ille manu teretes tractat mœrente ſagittas,
Hic arcum tenet, extremam trahit ille pharetram,
Alter parva pedum tibi vincula ſolvit Adoni,
Alter aquam properat fudiſſe lebetibus aureis,
Ille femur lavat, hic a tergo concutit alas,

Vt iuvenem relevet motaque refrigeret aura;
Ipſi omnes lugent Veneris grave vulnus amores:
Lampadas extinxit cunctas Hymenæus in ipſo
Limine, & excuſſit genialem a fronte coronam,
Dulce melos quondam non amplius inſonat Hymen,
Amplius haud Hymen canitur, placet hoc magis, heu, heu!
Eheu heu & Adonin, & amplius heu Hymenæum:
Lugent & niveæ Charites Cynareïde natum.
Interiit formoſus Adonis, id alternantes
Alta voce canunt, & te Venus alma querendo
Exuperant. lugent etiam fatalia Parcæ
Numina Adonidis, & cantu lacrymantur Adonin,
Quas, & ſi cupiat, Stygia non audit ab umbra.
Namque ipſum duro cohibet Proſerpina vinclo.
Deſine mœſta Venus, nimios iam deſine luctus,
Pone modum lacrymis hodie. nam flere neceſſe eſt
Sæpius atque alium lacrymabere rurſus in annum.

M O S C H I

A M O R F V G I T I V V S.

Eidyllion I.

Quærebat profugum quondam per devia natum
Cypris, & inclamans clara ſic voce locuta eſt.
Nonne quis in triviis errantem vidit Amorem?
Ille meus puer eſt, qui nunc fugitivus aberrat.
Mercedem tali feret index munere dignam,
Suaviolum Veneris. ſi vero adduxerit illum,

Non

Non iam ſuaviolum tantum, plus hoſpes habebis,
Plurima ſigna inſunt puero, ſi videris inter
Forte quater quinos alios, cognoſcere promptum eſt,
Non eſt alba cutis, color inficit igneus, acres
Flammantesque oculi, mens improba, mellea lingua
Gratia, quod loquitur non ſentit, atrocibus iræ
Si quando ſtimulis agitur mens aſpera ſævit,
Fraude doliſque puer fallax, mendacia miſcens,
Crudeles ludos agit, aurea vernat in ipſa
Vertice cæſaries, fronti non eſt pudor ullus,
Parva manus verum longe iaculatur, in ipſum
Sæpe Acheronta iacit, Plutonia regna laceſſens,
Nudum corpus habet, mentem fallacia velat,
More avium quatit excutiens per brachia pennas,
Nunc hos, nunc alios petit, atque in viſcera ſerpit
Saucia ſæpe viri, percuſſæ ſæpe puellæ.
Parvulus eſt illi quem contrahit omnibus arcus,
Impoſitum nervo telum breve, quo tamen ipſe
Sidera ſumma ferit; tergo tenus aurea pendet
Plena venenatis, calamis & parva pharetra.
Me quoque ſæpe ipſam calamis ferientibus, & ſunt
Omnia ſæva iſthæc, ſed multo ſævior illa
Parva manu fax eſt, qua Solem ſæpe perurit.
Quod ſi ceperis hunc, ſtrictum preme, ne qua videto
Te capiat flentis miſeratio. riſerit autem,
Fortius ipſe liga; conſurget in oſcula, noli
Conſentire, mala hæc ſunt oſcula, labra veneno
Tota tument, atque ipſa malum ſunt labra venenum.
Dixerit, hoſpes habe, noſtra hæc tibi tradimus arma,
Et ſimul obtulerit, nihil accipe. talibus armis
Fallit, & ignitum derivat in oſſa venenum.
Omnia namque ferunt certum dona illius ignem.

EVROPA.

Eidyllion II.

Europæ placidum quondam per membra ſoporem
Immiſit Venus, & nocturno dulcia viſu
Somnia non vanis dedit apparere figuris.
Tempus erat, iam ſidereæ pars tertia noctis
Tranſierat, prope erat roſeis aurora quadrigis;
Tempore quo mollis gratiſſima munera ſomni
Irrepunt vinclisque ligant prædulcibus artus,
Veraque per cunctas paſcuntur ſomnia terras.
Excelſa placidam carpebat in arce quietem
Virginitatis adhuc vernans in flore pudicæ
Filia Phœnicis formoſa Europa ſuperbi,
Talia quum tacita ſub nocte inſomnia vidit.
Forte duas terras, Aſiam, quæque obtinet oram
Littoris oppoſiti, pro ſe certare putabat.
Vtraque fœminei præſtabat imagine cultus,
Ex his plus Aſiæ contendere viſa, puellam
Eſſe ſuam, ſe vitales ediſſe ſub auras,
Se genitam ſibi præſentes aluiſſe ſub annos:
Altera prævalidis manibus tractabat, &, ipſam
Non tamen invitam rapiens, fatalia dixit
Iſta dari Iovis arbitrio ſibi præmia magni
Europen, placida quum mox excuſſa quiete eſt;
Deſiluit thalamis, ut erat conterrita, pulchris,
Et, ſtupefacta novis animum per talia monſtris
Viſa, diu tacite ſedit, manibusque quietis
Sicut adhuc oculis geminas adſiſtere coram

Matronas cupido contendere cerneret auſu,
Tandem hæc attonita, ſibi reddita, voce loquuta eſt:
Quis ſuperûm nova monſtra, quis hæc mihi ſomnia miſit?
Corpora quæ grata requie defeſſa foventi
Mollibus in lectis, thalamique cubilibus alti,
Tam certis vacuum venere per aëra pennis;
Quænam viſa mihi dulcis ſub imagine ſomni
Hoſpes erat mulier? quam me ſuccendit amore
Illa ſui? quam me vultu ſuſcepit amico,
Agnovitque ſuam ceu quæ peperiſſet & ipſam?
Sed tamen iſta bono faciles mihi ſomnia divos
Teſtor ut eveniant. hæc illa loquuta requirit
Protinus æquales genere atque ætate puellas,
Dilectasque ſibi ſocias, quibus ipſa ſolebat
Colluſiſſe, choros ſi quando, aut feſta parabat
Gaudia, ſive undis liquidi laveretur Anauri,
Aut varios legeret per prata nitentia flores:
Atque illi ſociæ mox apparere puellæ
Incipiunt, calathos implendos floribus omnes
Geſtantes manibus niveis, & prata petentes
Proxima littoribus, quo ſæpe venire ſuetæ
Quærebant roſeis grata oblectamina campis,
Curvaque ſpectabant ferientes littora fluctus:
Quas inter calathum de vimine textilis auri
Ipſa tulit pulchrum Vulcania dona laborem,
Quem Libyæ dedit ignipotens, quo tempore primum
Neptuni intravit thalamos, hæc Telephaëſſæ
Sanguine coniunctæ ſibi. Telephaëſſa pudicæ
Mater Agenoridi tantum dedit inclyta donum,
Munera Dædaliam multum ſpectanda per artem.
Illic artifici deſculpta erat Inachis auro,
Ipſa bovem referens & adhuc mugitibus Io
Apta, ſed ingenium retinens animumque puellæ,
Triſte videbatur rapido pede nare per æquor

Cœru-

Cœruleum; namque ignipotens deſculpſerat æquor;
E regione viri ſtabant duo littore in alto,
Mirantes liquida-arva bovem tranſire natantem:
Verum illic inerat quoque Iuppiter, ille iuvencam
Leniter attrectans manibus cœleſtibus, illi
Blandus erat, tandemque exutam cornibus Io
Ad vaga delatam ſeptemplicis oſtia Nili
Priſtina reſtituit formoſæ in membra puellæ.
Stabat enim referens argentea cornua Nilus;
Aerea vacca fuit, cælatum Iuppiter aurum
Extrema circum calathi rutilantis in ora
Sculpſerat, idem opifex Iove natum & Pleiade Maia,
Quem prope ſicut erat virga confectus & harpe,
Lumina perpetuo, quondam intentiſſima, ſomno
Fractus in æquorea iacuit vigil Argus arena;
Cuius ab effuſo quæ ſanguine prodiit ales
Florigeris varios pennis imitata colores
Stabat, & amplexu caudæ ceu nave tegebat
Extremas calathi pennis umbrantibus oras.
Talem tum calathum ſpecioſa Europa ferebat:
Vt ſimul in campum variis venere virentem
Floribus, hic alias aliæ cepere parato
Vere voluptates: hyacinthum hæc legit odorum;
Iſta verecundo narciſſum flore comantem:
Hæc brevibus foliis ſerpilla virentia carpſit,
Multaque declivi naſcentia proxima terræ
Germina, molle crocum carpentes floris odori;
Gramina contundunt, quas inter regia virgo
It media incedens, & lilia ſumma roſarum
Demetit. ignito veluti fulgore micantum
Qualis cincta choro Charitum Venus, omnibus una
Plus decet, illa quidem nec virginitatis honorem
Servatura diu, nec lilia pulchra legendo
Indultura animo. nam viſa Iuppiter illa

Vulnera Cypriaca nova fixus arundine ſenſit,
Sola quidem Cytherea Iovem domat ipſa ſuperbum,
Qui nunc zelotypæ metuens Iunonis ab ira,
Et teneram captare volens in virgine mentem,
Eſſe deum celat, ſolitæque inſignia formæ
Ponit, & induitur ſpecioſi corpore tauri:
Non tamen aut qualis ſtabulis nutritur in altis,
Aut qualis domito trahit eſſeda grandia collo.
Hunc formæ melioris honor commendat: in omni eſt
Parte color flavus formoſi corporis: albam
Aequali ſpatio diſtantia cornua frontem
Ornabant: non magna quidem, ſed qualia lunæ
Dixeris, in medium quum ſe vaga contrahit orbem.
Talis, ubi in prati viridantia paſcua venit,
Non torva timidas terrebat fronte puellas,
Sed magis allectos vultus probitate trahebat,
Nullaque non fieri propior cupiebat, & ipſum
Contrectare manu, cuius de corpore ſpirans
Immortalis odor fragrantia lilia prati
Vincebat, ſtetit ante pedes ab Agenore natæ;
Lambebatque manus & eburnea colla puellæ,
Decepitque animum non duræ virginis: ipſum
Illa tenens manibus ſenſim contrectat, & albam
Abſtergens labris ſpumam, ſimul oſcula iungit:
Ille ſonans blanda ſummugit voce, putaris
Mygdonis audiri quos reddit tibia cantus.
Iam vero ante pedes ſeſe inclinatus amator
Proiicit Europæ, ſimul hanc cervice reflexa
Aſpicit, oſtentans lati molliſſima dorſi
Tergora, longicomas quum ſic affata puellas
Dicitur ipſa: agite ô ſociæ, confidere mecum
Quid prohibet tergo bovis huius amabilis? & iam
Non ſecus ac navem placidiſſima terga reclinans
Omnes accipiet vultu manſuetus, & ipſo

Blan-

Blandus ab aſpectu, non iam ſimulantia tauris
Ora gerens aliis, & certe vivus in ipſo
Eſt animus, tantumque humanæ vocis egebat.
Hæc effata bovem ridens conſcendit, & alto
Inſiliit tergo, reliquas cunctatio præſens
Detinuit. prædam raptor mox taurus amatam
Conſtringebat agens, & proxima littora ſaltu
Contingens, rapido curſu pervenit in æquor,
At converſa retro ſocias vocat ipſa puellas
Europe, tenditque manus, timor impedit illas,
Nec potuere ſequi iam marmora ſalſa tenentem.
Tum vero ex ima Nereïdes æquoris unda
Grandia progreſſæ cetëia terga tenebant
Innantes; mare Neptunus tranquillat, ab undis
Grandiſonum caput attollens, fratrique marinum
Sternit iter. circum hunc madidi Tritones euntes,
Cœrulei maris indigenæ, conchisque ſonantes
Oblongis, Pæana Hymenæaque ſacra canebant.
Ipſa ſedens Iovis in tergo bovis, hac tenet uncum
Cornu, læva manus veſtes legit, uda plicatas
Ne riget unda maris. nam quæ per longa pependit
Ex humeris tremulo ſinuata eſt flamine veſtis,
Non ſecus ac levibus volitantia vela carinis.
Sic ut & Europen quadam tenus ipſa levaret.
Quæ poſtquam patriæ de littore longius oræ
Abfuit, & neque iam littus montesve videntur,
Iamque nihil vacuum niſi deſuper aëra cernit,
Præter aquas infra vaſta feritate patentes,
Circum proſpiciens timido ſic ore loquuta eſt,

Quo me taure rapis? quis eras? quibus artibus uſus
Has potes ire vias, nullis hominumve ferarumve
Emenſas pedibus? neque te mare terret euntem,
Quum tantum rapidæ ſuperent vada cœrula naves,
Et tauros ſit fama vias metuiſſe marinas?

 Vnde

Vnde tibi dulcem potu mare proferet undam?
Vnde cibum dabit? anne aliquis tu taure deorum?
Quod ſi es, cur indigna deis facis? at neque ſicci
Per terram delphines eunt, neque per mare tauri.
Tu vero & terra vadis neque mergeris unda
Aequoris, officium remorum ſuſtinet anceps
Vngula, quam vereor ne mox & in aëra ſummum
Sublatus volites, aviumque ſimillimus alas
Aërias moveas. miſeram me ſcilicet, ecquid
Ipſa domum linquens patriam, taurumque ſequuta
Nave peregrinas tauro feror exul in oras?
At tu magne vagæ Neptune tridentifer undæ
Sis placidus, quem luminibus iam cernere veris
Ipſa mihi videor, ſternentem paſſibus undas
Lenibus æquoreas, curſumque tridente regentem.
Non hæc abſque deo peragro freta cœrula ponti,
Humentesque vias pelagi. ſic illa loquuta
Conticuit quam ſic affatus corniger eſt bos,
  Fide animo, ne virgo time quas aſpicis undas
Aequoreas, ego ſum magni moderator Olympi,
Quem nunc adſimilem tauro ſub imagine falſa
Ire vides; quoniam poſſum apparere figura
Qua volui, quandoque libet tuus ardor amantem
Me trahit, & taurum tanti maris æquora iuſſit
Metiri; iam te Crete, quæ me quoque parvum
Nutriit, excipiet ſponſam Iovis ipſa iugales
Creta tibi thalamos, & ſacra Hymenæa parabit.
Ipſa ex me paries clariſſima pignora, natos
Sceptrigeros, reges in maxima regna futuros.
  Dixit, & evenit quod dixerat. inclyta namque
Iam Creta apparet, quem poſtquam Iuppiter orbem
Attigit, hic falſi deponit cornua tauri,
Fitque quod eſſe decet, ſolventem virginis oram,
Atque pudicitiæ primum libantis honorem.

Huic

Huic lectum celeres ſternebant pluribus Horæ
Floribus. ipſa prius virgo, Iove ſponſa marito
Prodiit, & facta eſt non uno pignore mater,

EPITAPHIVM BIONIS.

Eidyllion III.

Triſtia lugentes ſuſpiria ducite ſylvæ,
Nunc mihi Sicelides, & amaræ Doridos undæ
Flumina, nunc deflete peremptum morte Biona,
Nunc triſtes plantæ lacrymarum fundite guttas,
Nunc nemora & ſaltus miſeris ululate querelis,
Triſtibus ô mœſti flores ſpirate corymbis,
Nunc lugubre roſæ rubeant, nunc triſte papaver,
Nunc hyacinthe ſonet tua littera, ſcilicet ai ai.
Non tamen hoc ſatis eſt ai ai, plus ergo loquatur,
Litterulasque velis foliis inſcribere plures.
Occidit indigna confectus morte poëta.
Dicite Sicelides lugentes, dicite Muſæ,
Luſciniæ denſa foliorum in fronde querentes
Fluminibus Siculis Arethuſæ dicite, fato
Interiiſſe Biona, mala quo morte perempto
Mortuus eſt & cantus & omnis Dorica Muſa.
Dicite Sicelides lugentes, dicite Muſæ,
Strymonii nunc flete ad aquas lugubria cygni,
Clangite flebilibus funebria carmina collis,
Qualem de veſtris labris dedit ipſe canorem,
Quale melos cecinit per ſtagna Oeagria Nymphis.
Dicite, Biſtoniisque palam narrate puellis.

Interiit fato crudeli Doricus Orpheus.
Dicite Sicelides lugentes, dicite Muſæ.
Quem pecus omne cupit, quem grex deſiderat omnis,
Non canit amplius ille ſub arboribus deſertis
Non ſedet amplius ille canens, ſed Ditis in aula
Immemores hymnos, & longa oblivia cantat.
Nunc omnes muti ſcopuloſa cacumina montes,
Omnia nunc armenta tacent, taurique bovesque
Errantes ululant, nec dulcia gramina carpunt.
Dicite Sicelides lugentes, dicite Muſæ.
Ipſe tuam mortem flavus deflevit Apollo,
Ante diem ſublate Bion, te lumine caſſum
Et Satyri lugent, & nigra in veſte Priapi,
Longaque capripedes ducunt ſuſpiria Panes,
Per ſylvas etiam lugent te Naiades udæ,
Omnis & in lacrymas converſa eſt unda profuſas.
Ipſa, vagans tacitis petroſa per avia luſtris,
Mœſta dolet, quoniam tibi non reſpondeat, Echo,
Quod ſileat, quod non imitetur labra canentis
Amplius, ad cuius mortem ſunt protinus omnes
Arboribus fructus deiecti, floribus omnis
Interiit vigor, ipſe ovibus defecerat humor
Lactis, & alvea non aliquo iam melle fluebant,
Sed cera moriebantur lugubre ſub ipſa,
Extincto nec melle tuo, divine poëta,
Promere mel aliud nobis vel habere neceſſe eſt.
Dicite Sicelides lugentes, dicite Muſæ.
Non tantum æquoreis Delphin lugebat in undis,
Nec tantum in ſcopulis queſta eſt Philomela remotis,
Nec tantum aërios per montes flevit hirundo,
Nec tantum Alcyone potuit ſenſiſſe dolorem,
Amiſſum Ceyca ſuum quo tempore flebat.
Dicite Sicelides lugentes, dicite Muſæ.
Nec vero tantum glaucis in fluctibus olim

Cery-

Cerylus ingemuit, nec tantum in vallibus Euri
Memnona deflerunt volucres ad buſta volantes,
Quantum omnes lugent extincti fata Bionis.
 Dicite Sicelides lugentes, dicite Muſæ,
Luſciniæ cantu ſuaves, atque omnis hirundo,
Ille canens olim quas oblectare ſolebat,
Quasque loqui docuit denſa ſub fronde ſedentes,
Mutua flebilibus diffundunt carmina linguis,
Et quibus ipſæ olim recinebant ſæpe columbæ
Triſtia lugubri recinunt ſua murmura cantu,
Nos quoque triſte levi modulamur carmen avena.
 Dicite Sicelides lugentes, dicite Muſæ,
Quis nunc, quis calamosque leves ſyringaque dulcem
Inflabit, ter & amplius o adamate poëta?
Ore quis audebit tales contingere cannas?
Namque tuum ſpirant & adhuc os guttura flatum,
Ipſa tuis denſa ſub arundine vocibus Echo
Paſcitur, & cupidis mandit tua carmina labris:
Quæ nunc ipſe fero Pani, qui forſan & ipſe
Carminibus certare tuis vereatur & ori,
Ne tecum cantando ferat fortaſſe ſecundas.
Nunc etiam, quo te quondam oblectare ſolebat,
Spectantem fluctus, in littoribusque ſedentem
Flet Galatea melos, nec enim tu qualia Cyclops
(Hunc fugiebat enim) cantabas carmina, ſed te
Aſpiciens formoſa choros Galatea movebat,
Nunc oblita maris deſerto in littore vaccas
Paſcit adhuc, quas tu quondam ſervare ſolebas.
 Dicite Sicelides lugentes, dicite Muſæ.
Omnia Muſarum demortua munera paſtor
Sunt tecum, periere tenerrima baſia tecum
Cuncta puellarum latam per Doridos oram.
Impia nunc mœſti tua fata queruntur amores
Ante ſepulchralem tumulum. te Cypris amavit

Plus quam quæ charo dedit oſcula nuper Adoni,
Illo quo iuvenem morientem contigit ore.
Hic tibi nunc fluviorum o vocaliſſime mœror,
Hic alter dolor ille tuos depaſcitur artus;
Interiit ſiquidem quondam divinus Homerus,
Ipſius hoc os Calliopes tam dulce ſonansque,
Quem tu flebilibus lacrymis & voce ſequutus,
Impia tam dulcis deploras funera nati
Littora, & indigno impleſti maria omnia planctu.
Filius en alter tibi nunc defletur, & aegro
Illius ob mortem conſumeris oſſa dolore.
Muſarum ſiquidem biberant de fontibus ambo,
Pegaſidum latices de fontibus ille bibebat;
Sicelis huic cupidas fauces Arethuſa rigabat.
Ille malum cecinit Troiæ fatale Lacænam,
Et magnum Thetidis lacrymoſa ad Pergama natum,
Et cum forti Agamemnone flavicomum Menelaum.
Hic vero non bella, aut triſtia facta canebat,
Sylveſtrem ſed Pana, boves in paſcua ducens,
Oblectabat amœno carmine, pavit & ipſos,
Componens tenui dulces ſyringas avena.
Formoſis docuit dare baſia grata puellis,
Inque ſinu Venerem & dulces nutribat amores.
  Dicite Sicelides lugentes, dicite Muſæ.
Omnes præclaris orbatæ civibus urbes
Illuſtres flevere ſuos ceu numina cives.
Te luget brevis ipſa ſuo plus Aſcra poëta,
Carmina nec tantum Bœotides aurea ſylvæ
Pindaricæ flevere lyræ, quantum tua lugent.
Alcæo plus ipſa ſuo te Lesbos ademptum
Luget, & ipſa ſuo plus Ceia mœnia vate,
Te plus Archilocho Paros ingemit, inclyta Sapphus
Carminibus poſitis tua cantat adhuc Mitylene.
Carminibus quicunque valent & voce poëtæ

De-

Deplorant tua fata Bion, te funere merſum
Sicelides, decus ille Sami, deplorat, at inter
Conſuevit quibus ille prius ridere Cydonas
Luminibus lacrymas Lycidas nunc fundit inanes;
Triopidum vero te deflet in urbe Philetas,
Teſtaturque ſuos lugens ad Alenta dolores.
Ipſa Syracuſiæ tua fata Theocritus urbi
Conqueritur monſtratque, ſed & hæc ego mœſta doloris
Auſonici ſero officio tibi carmina ſolvo;
Qui non hoſpes in hæc paſtoria carmina veni,
Sed quæ diſcipulus didici tuus, atque Camœnas
Adſero ceu proprias Siculæ per Doridos oram.
Divitias aliis, mihi carmina ſola relinquens.
 Dicite Sicelides lugentes, dicite Muſæ.
Heu mihi quod malvæ virides & adhuc redolentes,
Atque apium viride, & quod totum floret anethum
Sæpe reviviſcunt, & in annum deinde reverſo
Sole renaſcuntur. nos magni, nosque potentes,
Quum ſemel occidimus, quam primum fata ſubimus,
Condimur in terram, atque intra cava buſta recluſi
Perpetuo durum dormimus tempore ſomnum.
Et tua clare Bion nunc molliter oſſa quieſcunt,
Perpetuoque tacens, terra ſepeliris in alta.
Batrachon at Nymphis placuit ſupereſſe poëtam,
Et ſemper cantare aliquid, quod ſcilicet illi
Haudquaquam invideo, nam peſſima carmina cantat.
 Dicite Sicelides lugentes, dicite Muſæ.
Noxia crudeli tibi ſunt data pharmaca dextra,
Clare Bion, certe tu dira venena bibiſti.
Quis tamen acceſſit quem non tua labra ſonoro
Moverunt cantu? quis tam ferus ille? quis autem
Tam crudelis erat? qui vel tibi miſcuit? aut qui
Miſta dari iuſſit tibi pharmaca, nec ſit captus

Car-

Carminibus, miraque tui dulcedine cantus?
Dicite Sicelides lugentes, dicite Muſæ.
Iuſtitiam ſed nemo poteſt evadere quisquam.
Verum ego nunc luctu afficior te propter acerbo,
Et lacrymas fundo. quod ſi deſcendere poſſem
Vivus ad inferni Phlegethontia tartara Ditis,
Sicut & Ismarius cithara venerabilis Orpheus,
Et Laërtiades Troiæ populator Vlyſſes,
Sicut & Alcides quondam deſcendit, & ipſa
Limina, ut inſpicerem numquid pallentibus umbris,
Et magno caneres & qualia carmina Diti
Audirem; ſed tu dominæ nova carmina Ditis
Bucolicum Siculumque melos cane, quod iuvet illam.
Illa quidem Siculis etiam conſueverat olim
Ludere littoribus, patriæque in vallibus Aetnæ
Dorica virginea modulari carmina lingua.
Non ſine honore canes, non præmia nulla dabuntur,
Vt blandis citharæ modulanti cantibus Orphei
Reddidit Eurydicen, ſic te quoque forte remittet
Montibus his, divine Bion. quod ſi mihi Muſæ
Sint faciles, nihil addubitem quin protinus ipſam
Accedam, & blando Plutonem carmine tentem.

MEGARA VXOR HERCVLIS.

Eidyllion IV.

Quid curis adeo te nunc mea mater acerbis
Affligis? magnoque animum mœrore dolentem
Conficis? & tua non ullus iam tempore longo
Inficit ora rubor, ſed vultu marcida palles.
Nempe malis premitur clariſſimus ille tuorum
Filius, & requiem non invenit ærumnarum
Rege ſub ignavo, tanquam ſi forte leonis
Serviat imbelli generoſa ferocia cervo.
Heu cur me tantis cœleſtia numina divûm
Affecere malis? cur me genuere parentes
In tam vivacem crudelia fata futuram?
O ego non felix, quando non illa merentis
Invenere viri thalamum mala, cuius honorem
Tam colui, quanti chariſſima lumina feci.
Quem quoque nunc animo venerorque coloque fideli,
Quo neque viventum quisquam contemptior umquam
Extiterit, neque qui tantos perferre labores,
Aut poterit tales invicto pectore curas.
Infelix qui, quas vel ei dedit autor Apollo,
Vel mala Parcarum vel Erinnyos impia turba,
Occidit gravibus ſua pignora chara ſagittis:
Perditus atque furens animo per tota vagatus
Limina, cæde replens, & cæſis omnia natis,
Quos oculis vidi ipſa meis a patre peremptos
Infelix, nam quisquam alius non talia vidit,

Ne per viſa quidem tacitæ nocturna quietis.
Nec tamen auxilio me ſæpe vocantibus ipſis
Mater eram, nec erant vires mihi tale potentes.
Namque aderat fatale malum, vincique negatum.
Parvula ceu vero volucris triſtatur, ubi illi
Implumes pereunt pulli, quos improbus anguis
Vepribus in denſis rapiens vorat ore cruento,
Quos ſupra querulum ſtridens volat anxia mater,
Nec tamen auxilii quicquam pereuntibus affert,
Nam pavet, & ſævum propius timet ire draconem;
Sic ego, quæ pariens ſum facta miſerrima mater,
Dilectos lugens quondam mea pignora natos,
Per mea non ſano currens pede tecta vagabar.
Atque utinam triſti confixa ſub hepate dirum
Ipſa experta forem telum, natisque peremptis
Mortua ſim ſimul ex illo confecta veneno.

Cynthia fœmineis numen venerabile turbis,
Sic poterant chari tibi nos fleviſſe parentes,
Plurimaque in manibus funebria dona ferentes,
Impoſuiſſe pyris æqualibus, oſſaque eodem
Mandaſſent tumulo, quacunque in parte ſepultis.
Nunc pueris fœcunda colunt hi mœnia Thebas.
Poſſeſſa Aonii perarantes pinguia campi,
Verum ego Tiryntho ſterili Iunonis in urbe
Pluribus infelix cor fracta laboribus angor,
Nec variat fortuna modum mihi ſæva malorum,
Nec lacrymis requies numquam ceſſantibus ulla eſt.
Quoque virum videam vix temporis hora puſilli eſt.
Aedibus in noſtris etenim numeroſa laborum
Otia vertentes, terraque marique ſuperbis
Viribus affligit ſaxo vehementior omni,
Durior & ferro pectusque animumque ferocem.
Ac tu non aliter, quam ſi de flumine pleno

Stil-

Stillet aquæ rivus, noctesque dieſque profuſis
Fletibus indulges. ſed enim nec qui mea præſens
Vulnera ſoletur quiſquam eſt affinis amicus:
Non etenim mecum nunc tecta domeſtica ſervant;
Verum omnes nemoroſa ultra prædivitis Iſthmi
Regna colunt, nec adeſt quiſquam mihi cui mea curæ
Sint mala, qui placida ſoletur voce relictam.
Sola ego cunctarum ſum facta miſerrima matrum.
Sed quæ ſola meos potuit lenire dolores,
Et quadam tenus eſt animo levis aura iacenti
Pyrrha ſoror, ſed & ipſa ſui nunc ægra mariti
Flet ſuper Iphiclo nato tibi & hoc quoque, nam te
Mortalique deoque viris peperiſſe putarim,
Natos per totum miſeros magis omnibus orbem.
 Hactenus illa quidem querulo ſermone profata eſt,
Et ſimul undanti demiſit lumine guttas,
Plus pomis viridi lectis de fronde recentes,
Dum memor infelix natorum eſt atque parentum.
Haud aliter lacrymis humectans ora genasque,
Conſtitit Alcmene, & ſuſpiria triſtia ducens,
Sic affata nurum verbis prudentibus infit.
 O nimis infelix adverſo filia fato,
Quid venit in mentem res hæc tibi? triſtibus ambas
Quidve mones lacrymis, miſeros dum mente labores
Enumeras memori, quos iam deflevimus olim?
Num ſatis hæc toleraſſe fuit, ſi ſola fuiſſent?
Nunc mala continuo creſcunt, nunc nulla dierum
Non aliquid noſtris lugubre doloribus addit,
Et luctus vehementer amans queat ille videri,
Qui noſtri ſtudeat titulos numerare doloris.
Fide animo, non hæc ſumus ex Iove fata ſupremo
Sortitæ: ſed enim te ſine carente laborum
Involvi cumulo video mea filia. verum

Ipſa

Ipſa tuo poſſum facile ignoviſſe dolori,
Quum nulla invitent ſatiatam gaudia mentem
Amplius, & nunc te ſupra quam credere poſſis
Lugeo, & ex animo miſeror, quia te quoque noſtri
Participem fieri voluit fors improba fati;
Et quæ triſte gravant noſtrum caput ærumnarum
Numina Perſephones Acheruſia teſtor, & ipſam
Spiciferis Cererem redimitam tempora ſertis,
(Quas prudens aliquis noſtris ex hoſtibus optem
Peieret, ut magno luat hæc periuria damno)
Non minus eſſe mihi charam, nec peius amari
Quam ſi te proprio peperiſſem ſanguine, quam ſi
Sola domi ſuperes, atque unica filia noſtræ.
Quod te non dubie meminiſſe fatebere. quare
Nec te deliciæ noſtræ, dulcisque voluptas,
Hac mihi neglectam tam dura ſorte queraris;
Non ſi vel graviora fleam, vel largius atris
Pulchricomæ Niobes lacrymis, nec plurima lugens
In mala deiectum genitrix, ut nos quoque nurum
Ex ulla penitus reprehendi parte meretur.
Ipſa quidem longos menſes bis quinque peregi,
Grande laboranti pondus ſub pectore geſtans,
Ipſum qui Stygii me pene ſubire coëgit
Prævalidas portas, & ferrea limina Ditis,
Talia tamque gravis tolerantem incommoda partus.
Nunc tamen externo mihi perditus ille ſub orbe,
Forſitan ad ſævi pergens certamina Martis
In nova bella ruit, nec adhuc rationibus ullis
Auguror infelix num ſit rediturus, & ipſum
Exceptura ego ſim, vel an hoc quoque fata negarint:
Nunc quoque me terrent quæ triſtia ſomnia vidi,
Nuper quum placidæ demiſi membra quieti,
Quam metuo, ne triſte aliquid portendere nobis

Viſa

Viſa horrenda velint. mihi enim ſub nocte ſilenti
Adſtitit, attritum retinens utraque ligonem,
Herculis invicti virtus illa inclyta, tanquam
Agricola, aut magno conductus munere foſſor;
Ingentem viridi foſſam facturus in agro,
Nudus & inveſtis, nec amictus, ut ante, virili
Corpus erat tunica, neque craſſæ tegmine lenæ.
Poſtquam ceu valido cui cincta eſt vinea vallo
Impoſito totum confecit fine laborem;
Ferrato innitens excelſo pectore telo
Iam ſumpturus erat, quos ante ſolebat, amictus;
Quum ſubito emicuit rapidæ vis ignea flammæ
Pro magnæ tumulo cæcaque voragine foſſæ;
Iamque furens immenſus & inſedabilis ignis
Ante ipſum iuxtaque & in ipſius ora ruebat:
Ille quidem pedibus ſemper velocibus uſus
Dirum Vulcani prompta virtute furorem
Vitabat, cedensque retro ſua membra ligone
Non ſecus ac ſcuto defenſans: denique circum
Omnia luſtrabat, huc illuc lumina verſans,
Impia pugnantem ne flamma prehenderet ipſum;
Cui dum ſubſidio, niſi vana inſomnia vidi,
Magnanimus venit Iphiclus, procumbere terræ
Viſus erat labens, nec poſſe reſurgere rectus;
Sed miſer immotus iacuit ceu debilis ævo
Decreſcente ſenex, quem viribus invida magnis
Invitum populatur & opprimit ægra ſenectus;
Stratus humi iaceat, donec quis prætereuntum
Sublevet exhibeatque manum; ſic ipſe iacebat
Scutifer Iphiclus, latera ægre ignavia verſans:
Ipſa videns natos caſſos ope denique flebam;
Donec noſtra levis diſſolvit lumina ſomnus,
Et rubicunda diem veniens aurora reduxit:

Talia per tacitæ quæ vidi inſomnia noctis
Excubias: quæ cuncta, precor, vertantur in ipſum
Euryſtheum genere a noſtro, ſed fiet & illi
Maximus hic vates animus meus, omnia divi
Sic, & non alia ducant ratione faventes.

BIONIS
CARMINA,

ET

MOSCHI
EPITAPHIVM BIONIS,

VERSV TROCHAICO LATINE REDDITA

AB

ERNESTO GVLIELMO HIGTIO.

BIONIS

EPITAPHIVM ADONIDIS.

Ite fletus, ite largi, Mors Adonin abſtulit!
Saeva blandum, tetra pulchrum Mors Adonin abſtulit!
Nos queremur, & querelas iunget Aligerûm chorus.
Quid, Venus, vidui quietam purpuram lecti premis?
Sola quid miſella dormis? ſurge; abeſt ſocius tori.
Pone cultum, pone amictus aureo pictos croco:
Indue atra membra veſte: nuda caede pectora:
Rumpe queſtus: dic, venuſtum Mors Adonin abſtulit.
Nos queremur, & querelas iunget Aligerûm chorus.
Tesqua luſtrans, ac relictae coniugis parum memor,
Pulcher, heu! venator ipſe praeda nunc iacet feris,
Candidum percuſſus apri dente candido femur.
Heu! iacet, tenuemque verſans ore laſſo ſpiritum,
Cypriae parit dolores, ah! dolores maximos.
Sanguis artus puriores ater inquinat nive.
Perque labentes ocellos noctis umbra funditur:
Et roſae marcent labelli, ſuave marcet oſculum.
Marcidum tamen Dione non abhorrens oſculum,

 Fer-

Fervidis preſſiſſe labris labra geſtit frigida.
Oſculatur, at oſculantem neſcit ille Cypriam.
Nos queremur, & querelas iunget Aligerûm chorus.
Triſte vulnus, vulnus atrox fert Adonidis femur:
Maius imis fert Dione vulnus in praecordiis.
Cura quondam dulcis adſtant, & ululant dominum canes;
Montium plorant Puellae, cum Puellis fontium:
Attamen maiore plorat iure, per ſaltus vagans,
Paſſa crines, ſciſſa pallam, nuda plantas Cypria,
Dum rubi pungunt vagantem, & ſanguinem libant ſacrum;
Quaque, ſurdas voce valles ac nemus tacitum replens,
Currit, Aſſyrium maritum clamat, & puerum vocat.
Huius alta de iacentis emicans plaga cruor
Inguen & ventrem ſupinum foedat, ac niveum latus,
Perque leniter tumentis it mamillas pectoris.
Vea Dionae! Vae Dionae! cantat Aligerûm chorus.
Perdidit virum Dione, perdidit formam ſimul.
Hoc erat vivente ſummus oris in Diva nitor;
Mortuum nunc poſt Adonin pulchritudo mortua.
Saxa flent rupesque Adonin, flent Adonin ilices:
Flent vagi fontes, gementique adgementes Cypriae,
Decidiva lacrymarum e colle volvunt pondera;
Flaccidumque in prata flores nigra deponunt caput:
Dum per agros, dum per urbes flebilis fertur Dea.
Vae Dionae! Vae Dionae! Mors Adonin abſtulit.

Que-

Queſtibus reſpondet Echo, Mors Adonin abſtulit.
Heu! amores quis Dionae tam cruentos non fleat?
Vidit ut letale vulnus horruitque Cypria,
Vidit ut ſanie fluente pallidum tingi femur,
Queſta multum, ulnasque pandens, ah! Adoni mi, mane,
Ah! malo ſervate, dixit, ah! Adoni mi, mane:
Vel morare verba ſaltem dum loquar noviſſima,
Dumque te complexa noſtris labra labris miſceam.
Tolle paullum, tolle ocellos, tolle languidum caput,
Ac ſuprema, care Adoni, da petenti baſia:
Da; calor motusque labris donec omnis exeant,
In meumque e baſiantis ore ſpiritus fluat.
Ebibemus, extrahemus quidquid in te amoris eſt:
Intimas quod in medullas & calens penetrans iecur,
Heic repoſtum permanebit, ipſe tu quando fugis.
Heu! fugis, dilecte Adoni, nigra viſis Tartara;
Noctis arbitrum profundae viſis, & vivit Venus?
Vivit, ah! eſt Diva coniux, teque non poteſt ſequi.
Accipe atri ſponſa Ditis (quippe vincis Cypriam;
Quippe cara, quippe pulchra, torva, raptas omnia)
Accipe o meum maritum, fata quem tradunt tibi.
Me tuas vires trementem longus abſumet dolor,
Semper & querulis vocabo non reverſurum ſonis.
Ergo abis, tecumque, Adoni, me voluptas deſerit,
Avolans, ut ſomnianti blandus avolat ſopor?

Ergo Cypris orba, & orba tot Cupidinum cohors?
Ergo fallax ille vires ceſtus omnes perdidit?
Quique duxit, quique traxit cuncta, te non retrahet?
Quae feras vexare ſuaſit horridas dementia,
Nate bello mitiori, non cruentis ſtragibus?

Queſta ſic Dea eſt, querelas iunxit Aligerûm chorus.
Vae Dionae! Vae Dionae! Mors Adonin abſtulit.
Interim flentes ocelli tot dederunt guttulas,
Guttulae quot e iacentis effluebant vulnere.
Sorbſit omnes terra, laetos tot remittens floſculos:
Procreant roſas cruores, & anemonas lacrymae.

Ite fletus, ite; pulchrum Mors Adonin abſtulit.
Siſte iam vagas querelas, linque devium nemus,
Linque Cypri; eſt hic paratus, ecce, Adonidi torus,
Mollicella e fronde, molli, roſcidoque gramine.
Haec ſuper beatus ille, Diva, lectulus tuus,
Saepe vivum qui tenebat, nunc recepit mortuum.
Quanta mortuo venuſtas! dormientem dixeris.
Subiice aureae nitentem purpuram ſpondae viro,
Nocte qua tecum cubantem mulſit ambroſius ſopor:
Subiice & ſic triſte corpus, ceu prius, ſinu fove.
Adde flores & corollas; iſta poſcit munera;
Sunt eo moriente flores cum corollis mortui.
Sparge myrto, tinge nardo, tinge pingui aromate:
Myrtus omnis, nardus omnis, omne aroma ſordeant;

Sor-

Sordet unus cum Dionae qui fuit fragrans odor,
Proque myrto, proque nardo, proque pingui aromate.
Nunc in oſtro, in veſte Adonis nunc recumbit divite.
Eiulantes ante lectum parvuli Cupidines
Luteos ponunt capillos, triſte donum mortuo.
Hic leves arcus, pharetram calcat ille eburneam:
Ille inutiles ſagittas frangit obnixo genu:
Solvit iſte pallidoque vincla detrahit pede:
Aureo fert hic lebete flumen: hic femur lavat:
Pectus hic focillat alis frigidum tepentibus.
Interim totus Dionen plorat Aligerûm chorus.
Nuptialem nunc coronam ſpargit irata manu,
Proiicitque Hymen maritas limen ad thalami faces.
Non Hymen, Hymenaee, feſtae per domum voces vocant:
Flebile ah! ah! flebile heu! heu! ora replet omnia.
Laete ſemper, nunc acerbum funus; ah! luges, Hymen;
At magis lugent acerbum terna funus Gratia;
Pulcher, heu! Cinyrae gementes, pulcher, heu! iaces, puer!
Pulcher, heu! iaces, Adoni! pulcher, heu! iaces, puer!
Sic gemunt, & altiore voce, quam gemit Venus.
Nec minus novem Sorores flebilem cient ſonum,
Dulcibusque orco ſodalem cantilenis evocant;
Heus Adoni! ah! heus Adoni! ſurdus aſt Adonis eſt;
Nec redire etiam volentem ſolveret Proſerpina.

Pone nunc, Venus, querelis, pone finem planctibus;
Feſta, flendus eſt Adonis, cum redibunt annua.

IDYLLIVM II.

Forte Amorem parvus auceps, frondeum luſtrans nemus,
Triſte, ramo vidit, omen, inſidentem buxeo:
Alitumque e gente plumas qui gerebat, ſuſpicans,
Tamque grandi de volucri, magna ſperans praemia,
Illitas fallace viſco mox arundines ſimul
Quas habebat iunxit omnes, & dolum admovit Deo.
Huc & illuc iſte mutans usque ſedem tranſilit,
Irrito labore ſtultum defatigans aucupem.
Spemque praedae inutilesque tandem arundines puer
Abiicit, glebasque aratro forte vertentem ſuae
Vidit artis ut magiſtrum, protinus fert huc pedem,
Remque narrat, tamque miram monſtrat alitem ſeni.
Riſit ille, movensque cana, nate, dixit tempora,
Parce viſco, parce virgis, hunc volucrem linquito:
Quin fugis procul nocentem, nulla peior eſt avis.
Vsque eris beatus, iſta quamdiu praeda cares.
Sed tibi ſimulac iuventas venerit maturior,
Ille, qui nunc terga vertit, teque captantem fugit,
Ipſe te captabit ultro, & advolans penna levi
Non opini calce preſſum tundet impoſita caput.

IDYL-

IDYLLIVM III.

Alma Cypris dormienti nuper adſtitit mihi,
Et tener tardis Cupido paſſibus matrem ſequens,
Luminaque velut pudore tacta non levans humo.
Suave ridens tunc Dione, & labra ſolvens blandula,
Care paſtor, ſume, dixit, ſume diſcipulum Deum;
Quaque polles arte pectus ſic petentis imbue.
Haec locuta ſe tenebris Diva noctis miſcuit;
Et, novo tumens honore, parvulo mox numini
Canto ſtultus, ante pubi quae ſolebam ruſticae:
Primus ut cera tenace Pan avenas iunxerit;
Ut lyrae nepos Atlantis, ut Minerva tibiae,
Ipſe Phoebus ut ſtrepentis molle ſit citharae parens.
Ille, ſylveſtris Camenae negligens tenues modos,
Tam rudem ſprevit magiſtrum; &, doctior digitos movens,
Ex eadem molliorem fiſtula traxit ſonum,
Coelitumque hominumque amores, quaeque cunctis imperat,
Magna Matris geſta cantans, & ſuam potentiam.
Inde buxus priſtinorum eſt immemor modulaminum;
Quaeque Amor me tunc docebat, blandiora cantica,
Sole nunc veniente ſemper, & abeunte, perſonat.

DYL-

IDYLLIVM IV.

Virgines Deae protervum non timent Cupidinem,
Dulcibus ſed ille dulcis usque Muſis it comes.
Si quis ergo amore nullo tactus invocet Deas,
Invocantis aure ſurda reſpuunt fatuas preces.
At agitatum ſi tenellis motibus praecordia
Audiunt Divae poëtam, molle tentantem melos,
Huc cito, necdum vocatae, convolant omnes pede.
Vera narro; veritatem firmat exemplum meum.
Sive enim quemquam Deorum tollere aut hominum volo,
Lingua balba eſt, & canendi me facultas deſerit.
Aſt volucrem ſi Puellum cogito, aut Lycidam meum,
Fluminis ritu venuſtum carmen ore profluit.

IDYLLIVM V.

Noſtra canna delicatis ſi probetur auribus,
Laudis adferent abunde quae canebas Pieri:
Sin minus probetur illa delicatis auribus,
Quid labore infructuoſo te fatiges Pieri?
Si Deûm Pater dediſſet bina vitae tempora,
Duplicesque larga nobis Parca verſaret colos,
Inde nigra fila ducens, inde vellus candidum;
Poſt moleſtias liceret otio frui bono.

Sin-

Singuli at cum ſempiterna lege naſcamur ſemel,
Et fugace utamur aevo, praeque ceteris brevi,
Cur dolores nos miſellos, cur labores atterunt?
Occupatum cur lucroſis & operoſis artibus,
Indies maiora avarum vota pectus concipit.
Neſcit, ah, homo creatum ſtirpe ſe mortalium!
Neſcit, ah, poſuiſſe parvos Fata vitae terminos!

VI.

CLEODEMVS ET MYRSON.

CLEODEMVS.

Dic mihi, dilecte Myrſon, quid magis tibi placet,
Tempus autumnale, bruma, ver, an aeſtas? dic mihi.
Laetane Aeſtas praeferenda, ruſticum abſolvens opus?
Aut ferax, qui, cuncta donans, pellit Autumnus famem?
Aut vacans labore Bruma, cum, tegente agros nive,
Et foris bacchante vento, cingimus pigri focum
Garrientes, & terentes otio molli diem?
Aut amoenum Ver, & anni dulcis adventus novi?
Dic amice, fabulantes nullus urget nunc labor.

MYR.

Myrson.

Coelitum non iudicanda facta ſunt mortalibus;
Cuncta ſed laudanda, cuncta, quae Dei dant, ſuavia.
Te tamen iubente dicam quid putem ſuaviſſimum.
Diſplicet, Cleodeme, torrens ſolis aeſtivi vapor:
Pomiferque Autumnus unâ febrium fert ſemina:
Horreoque Hyemis furores, & pruinas non fero.
Ver amo, nam dulce Ver eſt, cum calores non nocent,
Nec gravi torpor ligatos tardat artus frigore;
Quam velim totius anni tempus unum Ver foret!
Vere noctis aequa currunt, aequa lucis tempora.
Vere partum Terra ſolvit, vere florent omnia.

VII.

IN HYACINTHVM.

[Pondus Oebalidae cadentis fregit ut diſci caput,]
Ipſe, plaga non minore corda, Pæon, ſaucius,
Horruit, doctaque in arte, ceu prius, quaerens opem,
Vnxit ambroſia cruentum vulnus, unxit nectare:
Cuncta ſed vetante Parca nil valent medicamina.

VIII.

VIII.

O beatos, quos amoris vincla nectunt mutui!
Quis neget, etiam beatum tunc fuiſſe Theſea,
Cum per umbras regna furvae viveret Proſerpinae?
Nempe Pirithous fidele iunxerat lateri latus,
Vltimo felix Oreſtes manſit in diſcrimine,
Barbarasque inhoſpitalis Tauricae riſit minas:
Nempe erat periculoſae particeps Pylades viae.
Quemque felicem Patroclo dixerant ſuperſtite,
Mortuo felix vocandus; & ipſe felix mortuus:
Alter ulta caede amici, vindicisque alter manu.

IX.

Semper artifices vocando prodis ignorantiam.
De levi quacumque cauſſa ne roges alios opem:
Ipſe cannas iunge: parvi, crede, res moliminis.

X.

Tu benignas blande Muſas ſemper advoces Amor;
Vos Amorem audite Muſae, verſibusque tollite.
Haec mihi dulces amanti dent Camenae gaudia,
Molli ut usque cantilena cordis aeſtus ſublevem.
Leniora nempe cantu nulla ſunt medicamina.

XI.

X I.

Gutta, dicunt, ſaepe, quamvis orbe parvo, decidens,
Saxa crebro mollit ictu, & temporis tractu cavat.

X I I.

Sed ego pergam adusque nota, quo ſolebam, litora;
Fiſtulaque canam, recumbens rupis in crepidine,
Si tuum, Galatea, pectus forte cantu molliam.
Dura quamvis, ſaeva quamvis, me tamen dulces fovent
Spes, ſuprema quae ſenectae non relinquent tempora.

X I I I.

Dignus eſt mercede cantor; dona cur neges mihi?
Eruditis Phoebus ipſe vatibus dat praemia,
Et potentum largus artes provocat cunctas favor.

X I V.

Feminarum forma dos eſt, fortitudo dos virûm.

X V I I.

O Deorum nata patre, nata ponto, Cypria,
Cur noces, tam grata, divis, cur noces mortalibus?
Parva dico: tanta cunctos ira cur vexat tua,
Vt mali cauſſam ac dolorum pepereris Cupidinem,
Efferum, vafrum, protervum, ſubdolum Cupidinem?
Cur ei pennas dediſti, cur acuta ſpicula?
Ne volucrem, ne iacientem tela vitet quiſpiam.

MOSCHI

M O S C H I

EPITAPHIVM BIONIS.

Saltuoſi flete colles; flete lymphae Doricae;
Flete amabilem Biona, nota vivo, flumina:
Lacrymis rorate plantae; triſte mugiat nemus:
Marcidos florum corymbos linquat effluens odor:
Palleat anemona, pictam nigror inficiat roſam:
Literas, Hyacinthe, Phoebi quas tibi luctus dedit,
Clariore, quam ſolebas, efferas, ai ai, ſono,
Et gementum moeſta crebris verba reddas motibus:
Veſtra fugit, heu! Voluptas! Cantor optimus tacet!
Funde nunc lugubre carmen, funde, Muſa Siceli.
Dulce quae luges, aëdon, ſubter umbras arborum,
Diſce nunc novas querelas, & Arethuſae fontibus
Nuncia mortem Bionis; inque alumni funere
Dic melos, cunctasque Muſas dic periſſe Doricas.
Funde nunc lugubre carmen, funde, Muſa Siceli.
Quique ſuavi perſonatis ore ripam Strymonis,
In modos nunc ite molles, ite, cycni, flebiles;
Veſtra qualibus fluenta ſaepe demulſit Bion:

Thraciis narrate Vatis fata Nymphis triſtia;
Dicite Oeagri Puellis, Vixit Orpheus Doricus.
Funde nunc lugubre carmen, funde, Muſa Siceli.
Non gregi dilectus ille cantor amplius canit;
Non avenas tractat ampla tectus ilicis coma:
Cantat umbris, longa cantat mortuis oblivia.
Regnat horror, regnat altum per nemus ſilentium.
Luctuoſis vacca torvo cum viro mugitibus
Ingemit, nec ante grata tangit ore pabula.
Funde nunc lugubre carmen, funde, Muſa Siceli.
Tam repentem Phoebus ipſe Vatis exitum ſui
Luxit, & luxere Panes; inque pullis veſtibus,
Ruris incolae, Priapi; quodque cantus diligit,
Cantibus nunc omne raptis Capripedum luget genus,
Turbulentas cuncta fletu Nais undas reddidit,
Eque dulci fonte ſalſas iuſſit ire lacrymas.
Garrulis quae verba labris rettulit quondam tua,
Muta nunc eſt, inque ſolis degit Echo rupibus.
Flos caret nitore: foetus perdiderunt arbores:
Flaccidum eſt uber capellis: mella non ſtipant apes,
Cereisque gnavus ante ceſſat in tectis labor:
Quis favos, quis mella curet? fluxit, heu! heu! mel tuum.
Funde nunc lugubre carmen, funde, Muſa Siceli.
Non magis delphinus umquam flevit udo in litore:
Non magis ſub rupe Progne, non magis Prognes ſoror

In

In virenti diva colle fata ploravit domûs:
Altiori nec vocavit voce Ceyx coniugem:
Funde nunc lugubre carmen, funde, Muſa Siceli.
Ceryli non ſic per alta ſtridor ivit aequora:
Non Eois in viretis orta Memnonio rogo
Sic novis cognata pennis planxit ales pectora;
Singulis ut triſte letum nunc Bionis plangitur.
Funde nunc lugubre carmen, funde, Muſa Siceli.
Hunc aëdon, hunc chelidon, quas tenebat cantibus,
Quasque motus, quasque flexus edocebat gutturis,
Mortuum luxere, ramis pendulae frondentibus.
Illa cantat, haec canenti reddit alternos ſonos;
Dum querentium volucrum totus accinit chorus,
Praeque cunctis longa ducunt turtures ſuſpiria.
Ducite, o, nos iuncta veſtris ducimus ſuſpiria.
Funde nunc lugubre carmen, funde, Muſa Siceli.
Vnde avenae dignus haeres? Quis ſibi tantum placet,
Vt tua, perite cantor, fiſtula labrum terat?
Illa adhuc ſuavem canori ſpirat oris halitum,
Blanda ſervans priſtinorum murmura modulaminum.
Pana poſcunt, Pana cannae. deferam cannas Deo;
Ni recuſet & ille munus, & ore nolit tangere;
Audiat ne forte, Paſtor Pana vicit Doricus.
Funde nunc lugubre carmen, funde, Muſa Siceli.
Saepe ſcabro quae ſedenti iunxit in ſcopulo latus,

Te dolet Galatea raptum; quem Cyclopi praetulit.
Hoc canente imum profundi fugit in ſinum maris:
Te canente emerſa cano dulce riſit gurgite.
Vaſta nunc undis relictis pervagatur litora,
Et, bubulci ducta amore, curat errantes boves.
Funde nunc lugubre carmen, funde, Muſa Siceli.
Quidquid eſt Muſis leporum, quidquid illis gratiae,
Fugit, & ſordet Poëtis dos canendi maxima,
Os puelli baſiantis, & labella virginum.
Imbre parvi lacrymarum buſta Amores irrigant;
Et iacentem te Dione ſuaviatur dulcius,
Quam Dione olim iacentem ſuaviata Adonin eſt.
Funde nunc lugubre carmen, funde, Muſa Siceli,
Hic tibi, leni ſuſurro prata qui tranſis, Meles,
Amnibus praelate cunctis, hic tibi novus dolor:
Clauſa tu quondam videbas labra Smyrnaei ſenis;
Labra, Calliopea ſacra tinxerat quae nectare:
Diceriſque altum gemente, fata nati, tunc aqua,
Et tuum luctum marinis nunciaſſe fluctibus.
Nunc novo moerore tabes, alterum natum gemis.
Ambo cantibus celebres; ambo cari fontibus.
Hippocrenes rore puro lavit alter pectora;
Et tuis, Arethuſa, lymphis alter extinxit ſitim.
Bellicoſos ille Atridas Martia cecinit tuba,
Et ferocis cor Achillis, & puellam Tyndari.

Hic

Hic nec arma, nec nocentes dixit iras Principum;
Sed protervum Pana dixit, & bubulcos ſimplices:
Et iuvencas ipſe mulſit, bucerum ac pavit pecus:
Et perita ſaepe cannas iunxit inpares manu:
Et puellos virginesque blanda docuit oſcula:
Et Cupidinem, Dionae, fovit, acceptus, ſinu.
Funde nunc lugubre carmen, funde, Muſa Siceli.
Vrbs, Bion, te cuncta plorat, plorat omnis civitas.
Te ſuo magis Aſcra luget Vate nudis vallibus:
Te magis tonante ſaltus Pindaro Boeotii.
Non amabilis tacentem Lesbos Alcaei fidem,
Rapta non Simonideae Cea munera naeniae
Flevit, ut tuae repreſſum fiſtulae flevit ſonum.
Maſculam Mitylena Sappho, candida Archilochum Paros
Reſpuit, tuisque tantum cantilenis paſcitur.
Quisque, cui novem Sorores ora ſolvunt muſica,
Lacrymabili Bionis mulcet umbram carmine.
Dulce Siceliden gementem pulcra miratur Samos.
Quique ridenti Cydonas lumine & calamo levi
Traxerat, nunc eruditis queſtibus Lycidas trahit,
Et tepenti mollicellas irrigat rivo genas.
Nec minus fletu, Phileta, Triopidas tangis tuos
Naiadasque, Halentis udo quae premunt ripam pede.
Tu, Syracoſiae per urbis ampla Amici moenia
Nuncias obitum politis verſibus, Theocrite:

 Noſtra-

Noſtraque Auſonici doloris Muſa concipit melos.
Eſt mihi quoque parva cannae ruſticae peritia,
Vſus ante qui magiſtro, molle pectus, te, Bion,
Dorico lepore pavi; dictus haeres nunc tuus;
Non bonorum, (haec raptet alter) ſed venuſti carminis.
Funde nunc lugubre carmen, funde Muſa Siceli.
Tortuoſi flos anethi, malva mollis occidit,
Et virens apium ſeneſcit: raptus aſt hortis honor
Redditur, defuncta vere cum renaſcuntur novo.
Nos ſagaces, nos ſtupenda praediti prudentia,
Nos, vigore qui tenellis praevalemus floſculis,
Mortui terrae tenemur non reverſuri ſinu,
Ac profundi vincla ſomni nos in aeternum ligant.
Tu iaces, & os canorum nigra tellus obruit:
Rana vivit, rana Nymphis non vetantibus canit.
Sed quid huic rictum patentis invidemus gutturis?
Funde nunc lugubre carmen, funde Muſa Siceli.
Tene vis tam dira leti, tene virus ſuſtulit?
Labra virus & iſta tangens dulce non eſt redditum?
Ferreus quis ille & atrox, qui venenum miſcuit,
Aut tibi miſcere iuſſit, voce non fractus tua?
[*Funde nunc lugubre carmen, funde, Muſa Siceli.*]
Sed Deûm vindicta cunctos preſſit: hi luunt ſcelus,
Turpe me nefas gementem conficit magnus dolor.
Scire vellem, ſi liceret nigra adire Tartara;

Thra-

Thracius quo Cantor olim, quoque Telemachi pater
Ivit, & cervice celſum quì tulit celſa polum;
Scire vellem, num receptus Regis inferni domo
Cantites, quibusque vulgus pallidum ducas modis.
Nunc venuſtum de venuſtis funde paſtoralibus
Carmen, & Sicula querela tange Ditis coniugem.
Ludere illam ſaepe ad undas vidit Aetna patrias,
Audiitque cantilenas iactitantem Doricas.
Non carebit honore buxus; &, ut remiſit Orphea,
Grataque, Eurydicen, ſonantis addidit pretium lyrae,
Sic, Bion, fortaſſe noſtris te remittet montibus.
Ipſe ab orco iam reductum redderem vitae novae,
Flectere infernum valerent ſi mei cantus Iovem.

F I N I S.

Digitized by Google

Scilicet ignoret volucrum quod mater amorum
Aegra aliquando Venus paſtoris amore fuiſſet
Irriguis Phrygiæ paſcens in vallibus Idæ,
Ipſa quoque in ſylvis formoſum ſervat Adonim,
Extinctum in ſylvis eadem deplorat Adonim.
Quis fuit Endymion? numquid non paſtor & ipſe?
Candida paſtorem tamen hunc Dea noctis amavit,
Siderei veniens alio de vertice Olympi
Latmia ſaxa petit, paſtorem amplexa iacentem eſt;
Et tu paſtorem ploras Rhea triſtis amatum.
Tu quoque num puerum paſcentem Iuppiter ardes,
Atque illum propter latis in vallibus erras?
Non amat Eunice paſtorem ſola proterva,
Quæ Venere eſt melior Lunaque altaque Cybele.
Amplius ergo tuum paſtorem candida Cypri
Iam nec amare velis, munitas ſive per urbes,
Sive per umbroſos montes; quin ipſa per omnes
In vacuo iaceas noctes & ſola cubili.

P I S C A T O R E S.

Eidyllion XXI.

Sola novas homini paupertas excitat artes,
Sola docet varios eadem, Diophante, labores.
Namque nec aſſuetis operum dormire moleſtæ
Permittunt curæ. quod ſi qua breviſſima ſomni
Tempora contigerint alicui, mox denique feſſa
Pectora turbantur ſurgentibus anxia curis.
Forte ſenes duo, ſquamoſos ex æquore piſces
Venantes, ſiccam ſternebant littoris algam,

In texta foliis caſula de more iacentes,
Quos prope depoſiti manuum iacuere labores,
Flexibiles calathi, calamique, hamique tenaces,
Funiculi in ſpiras contorti, & retia ſpumis
Humida, fallaces e viminibus labyrinthi.
Et laquei teretes, & vellera, deinde vetuſtum
Navigium vinclis hærens, veſtesque ſub ipſis
Fulturis capitum conſtratæ, pileolique,
Exiguoque breves textæ de vimine ſportæ.
Hic labor omnis, opes hæ piſcatoribus omnes
Non illis brevis olla fuit, non una profecto,
Tota ea difficili de paupertate coacta
Præda videbatur: nec enim quiſquam accola iuxta,
Nec vicinus erat, caſulæ prope limen, in ipſo
Aequore paupertas ceu deliciata natabat.

Nondum nox medio volvebat ſidera lapſu,
Quum labor oſtriferum rediit ſcrutantibus æquor,
Et nocturna viris patefecit lumina ſomnus,
Illi hoc humentes cecinerunt carmen in auras.

Falluntur quicunque putant breviora quietis
Tempora nocturnæ quum torrida volvitur æſtas
Vlla dari, longos quum Iuppiter ipſe dierum
Adfert circuitus: iam ſomnia tempore noctis
Vidimus infinita, nec eſt dum ſidus obortum
Auroræ: ſed me num forſitan orta fefellit?
Inſolitæ quæ cauſa rei eſt? quæ tempora noctis
Iſta ſoporiferæ tam nobis longa fuerunt?

Falſo formoſi reprehendis tempora veris.
Nam neque ſponte ſuos feſtinant tempora curſus,
Cura ſed, optati quæ diſtrahit otia ſomni,
Sæpe breves noctes longas facit eſſe videri.
Verum age num tales doctus quandoque per artes
Somnia coniectas? etenim pulcherrima vidi,
Nec patiar te viſa meæ neſcire quietis:

Ac veluti prædam, ſic dividere omnia tecum
Iſta velim, quæ grata Deus mihi ſomnia miſit.
Haud etenim virtute animi devinceris ulla.
Optimus ille quidem eſt qui ſomnia iudicet, idem
Qui didicit, potuitque alios ſimul ipſe docere,
Ingenioque & mente valet: ſed & otia nobis
Commoda nunc adſunt, quæ fruſtra inſumere nolis.
Nam quid agat recubans aliquis ſomnumque capeſſens
In foliis teneras conſtrata fronde per herbas,
Propter aquas rapidi qua pulſant littora fluctus,
Nec facile admittens inter loca ſenta ſoporem,
Horridus enectas qua carduus opprimit herbas?
Lucet & in Prytanæo clara lucerna, quod aiunt,
Semper habere aliquid dulcis conſueſſe rapinæ.
Ergo age dic tandem turbatæ inſomnia noctis,
Omnia nempe tuo monſtra hæc recitabis amico.
Tempus erat prono ſtabat iam veſper Olympo,
Per mare deſumpti quum corpora feſſa laboris
Depoſui, & vacuos requies obrepſit in artus.
Tum neque corpus eram diſtentus mole ciborum,
Poſtquam ſpirantes vacui ieiunia ventris
Pertulimus, multam Phœbeæ lucis in horam,
Vt poteras meminiſſe, ſedens mihi forte videbar
Prærupto in ſcopulo toto conamine piſces
Obſervare vagos, calamis fallacibus eſcam
Concutiens. ibi tum de piſcibus unus opimus
Appetit hamato circumſita pabula ferro.
(Omnis ut optatos ſopita canicula panes
Somniat, ipſe vagos mea vota & gaudia piſces)
Ille quidem præſtans hamo & prægrandis adhæſit,
Et niger attracto ſanguis de piſce fluebat,
Et calamum præda curvum quatiente tenebam.
Capturam vero manibus dum prendere tento
Res fuit ingentis certaminis iſta profecto,

 Quo

Quo tantum tenuiſſe queam conamine piſcem,
Vulneris in mentem venit mihi ſcilicet, inquam.
Vulnere nunc vires ad me tardante natabis.
Ac ſimul extendi, nec enim fugiebat, utraſque,
In piſcem aureolum & ſubtus mea lina retraxi.
Aurum totus erat, toto contectus ab auro.
At mihi ſollicitum ſubita formidine pectus
Diriguit, ne forte ſacer foret Ennoſigæo,
Et multum dilectus ita aureus undique piſcis,
Theſaurus vel cœruleæ ſuus Amphitrites.
Paulatim ergo ipſum ſolvi retinacibus hamis,
Ne quod ab hamatis teneatur retibus aurum
Amplius, atque illum ſubeunte rudentibus auro
In ſiccum traxi littus. tum frivola demum
Sacramenta dedi iurans, quia ſcilicet eſſem
Haud ultra placido facturus in æquore curſum,
Sed magis in terra ſemper manſurus, & auro
Regnaturus. at hæc monſtroſæ ſomnia noctis
Excuſſere mihi, ſed in hæc tu cuncta ſagacem
Intendas animum, ſimul ordine noveris hoſpes,
Ius quia iurandum metuo, nec lædere fas eſt.
Non eſt quod metuas quæ non iuraveris ipſe.
Non etiam aureolum piſcem conſpexeris uſquam,
Nec ſis venatus per cœrula luſtra profundi.
Somnia nam vanis ſunt iſta ſimillima nugis.
Quod loca ſi vigilans excuſſeris iſta, fovebis
Spem ſomni de piſce magis qui carneus adſit,
Ne, tibi dum fallax Deus aurea ſomnia mittat,
Emoriare fame falſo deluſus ab auro.

DIO-

DIOSCVRI. ENCOMIASTICON.

Eidyllion XXII.

Cantemus pueros Ledæ, & Iovis ægide clari,
Caſtora, Pollucemque manu clavaque timendum,
Taurinis media inſertantem brachia loris.
Cantemus bis terque viros, quos maſcula virtus
Extulit, e clara genitos Lacedæmone fratres,
Pignora Theſtiados cunctis veneranda puellæ,
Humano generi qui certam ferre ſalutem
Sæpe ſolent, quum iam res eſt in acumine ferri.
Quorum numinibus turmæ ſervantur equeſtres
Crudo ſanguinei perituræ fulmine Martis
Sæpius, & rapido iactatæ ex æquore naves,
Quando vel occiduis vel iam ſurgentibus aſtris
Incubuere graves vento quaſſante procellæ,
Evertuntque mare, & magno cum turbine fluctus
In puppim proramve ruunt, vel denique navis
In quamcunque furens partem tulit impetus illas,
Iamque adeo rumpunt miſeræ tabulata carinæ,
Vtroque a latere antennis iam carbaſa ruptis
Armaque confractis male pendent nautica malis.
Obduxit nox atra polum, iam grandine nimbi
Præcipitant, denſisque ſtrepit niger imbribus aër,
Plangit & horriſonis mare flatibus omne remugit,
Omnia ſternit hiems, & inexuperabilis æſtus:
Vos tamen e medio demerſæ ſæpe profundo,
Naufraga membra ratis tranquillæ redditis auræ,
Pene metu mortis torpentibus undique nautis.
Tunc ſævi fugiunt pacata per æquora venti,

Rareſcunt nebulæ, pontum lux miſſa ſerenat,
Et iam Parrhaſides depulſis nubibus urſæ
Apparent, aſinosque inter præſepe refulget
Obſcurum, factumque notat mare navibus aptum.
O propere qui fertis opem mortalibus ambo,
O equites gemini, cantores, & citharoedi,
Pollentesque feri certamine Martis athletæ,
A quo principium ſumam? quem carmine primum,
Caſtora Pollucemne canam? ſed utrumque canentes
Pollucem in noſtro dicemus carmine primum.
Quum Pagaſæa ratis patria ſolviſſet ab ora,
Diis genitos clarosque ferens heroas, acutis
Cotibus horrentes Symplegadas evaſiſſet,
Oſtiaque exiſſet cani nive devia ponti,
Venit ad intonſos Bebrycas; tum denique feſſi
Heroës poſito tabulata per utraque ponte
Navis Iaſoniæ, multi per littus apertum
Egrediebantur, ſiccoque in margine lectos
Sternebant, manibusque focos ignemque parabant.
Hic ſobole inſignis variorum Caſtor equorum,
Et Pollux ſubfuſcus aberravere relictis
A ſociis, loca per deſerta & devia luſtra,
Obſita condenſæ peragrantes omnia ſylvæ,
Rupe ſub horriſona petram reperere fluentem
Fonte perennis aquæ, nec fœdæ ſordibus ullis.
Quem prope erant alii, quorum cryſtallina venis
Argento ſimilis turgentibus unda fluebat.
Stabant & piceæ nutantes vertice pinus,
Et platani latis facientes frondibus umbram,
Et circum Herculeæ variis ſacrata coronæ
Populus alba comis, & coniferæ cypariſſi.
Hinc, qui gratus apum labor eſt, nova mella legentes
Spirabant vario fragrantes germine flores,
Quales vere ſuo viridem tot millia campum

Diſtin-

Diſtinguunt, pinguntque novi nova prata colores.
Hæc loca vir multa præſtans virtute colebat
Armorum viſu horrendus, contendere doctus
Ceſtibus, & duris confractus tempora pugnis.
Huic pectus fuit excelſo thorace rotundum,
Durus robuſti latiſſima tergora dorſi:
Corpore firmus erat ceu ferreus: ultima vero
Magnos circa humeros extabant brachia, duris
Fulta toris, velut e ſaxis fabrefacta rotundis,
Qualia ſæpe rapax rotat aucto vortice torrens.
Videris, ingentem poſſis dixiſſe coloſſum.
Hirta tegens ſpolium truculenti terga leonis,
A ſumma cervice pedes pendebat ad imos.
Hunc prior eſt Pollux verbis affatus amicis.

POL. Salve hoſpes, quis? & unde genus? quæ ſunt loca? quinam
Hic habitant homines? quales? quæ nomina genti?

AM. Quid ſalvere iubes? quæ ſit mihi cauſa ſalutis,
Quando viros video quales non vidimus ante?

POL. Sed confide. nec iniuſtos te crede videre,
Quoſque nec iniuſti tales genuere parentes.

AM. Confido, nec habet quiſquam mea pectora terror.
Sed me voce tua nec oportuit iſta moveri.

POL. Moribus & ſævis, & agreſtibus eſſe videris,
Et qui difficili contemnas omnia faſtu.

AM. Quales eſſe vides, tales ſumus: at tua nunquam
Vidimus, aut cupido pede regna ſubivimus hoſpes.

POL. Si venias tamen eximiis cumulabere donis,
Et dextro hoſpitii ſuſceptus iure redibis.

AM. Sed neque muneribus tu me ſuſceperis ullis,
Et neque res credas noſtras tibi poſſe parari.

POL. Percite veſanam furioſo numine mentem,
Numne precor ſterilem bibere hanc permiſeris undam?

AM. Hoc noviſſe potes tunc quum cruciabere ſiccus,
Et tua labra ſiti pendebunt arida multa.

POL. Dic precor argentene velis aliave paciſci,
Qua poſſim meruiſſe tuum mercede favorem?

AM. Fige pedes, intende oculos, celer unus in unum
Tolle manus, adverſa viro veſtigia firmans,
Pugil ut es, veſtræ ne forte peperceris arti.

POL. Ergo quis eſt cui me iubeas concurrere ceſtu?

AM. Mene vides? hic pugil erit tibi proximus ipſi.

POL. Numne parata locas venturæ præmia pugnæ?

AM. Tu meus, ipſe tuus, ſi vicero, habebere victus.

POL. Criſtatarum avium ſunt iſta ſimillima pugnæ.

AM. Sive avium ſimiles igitur, ſeu forte leonum,
Haud alia extiterint noſtræ nunc præmia pugnæ.

Dixerat, & concham capiens immugit anhelo
Ore fremens Amycus: ſonitu teſtudinis autem
Bebryces audito promiſſo crine comantes
Subtus inumbrantes platanos coiere vocati.

Ipſe quoque armorum præſtans virtutibus, omnes
Convocat heroas Caſtor Magneſidos Argûs.
Qui poſtquam rigidis firmati pellibus artus
Armavere manus, & longis fortia loris
Membra tegebantur, tum duræ cædis avaros

In

In medium duxere viros: ibi plurimus ipſis
Exortus labor eſt, uter obvia lumina ſolis,
Aut uter a tergo acciperet; ſed tu inclyte Pollux
Tales ingentem viciſti heroa per artes.
Solis enim radiis Amyci frons tota patebat,
Et feriebantur Phœbæa lumina flamma.
Ergo furens, animo adverſum tendebat in hoſtem,
Protenſis longe manibus, plagasque virumque
Acriter obſervans, cui ſummi robora menti
Oſſea Tyndarides illato contudit ictu,
Quamque prius cum collecta commotior ira
Aeſtuat, & ceſtum quatiens vehementius urget
Adverſum, iam iamque magis premit. ille, trementi
Membra genu nixus, vaſto ſtat pondere nutans.
Quo viſu horribili fremitu magnoque tumultu
Bebryces inclamant. alia de parte faventes
Magnanimi heroës vires clamoribus addunt
Forti Tyndaridæ, ne forſan in arcta coactum
Prævalidis loca viribus opprimat ille vir, ipſi
Terrigenæ ſimilis Tityo; ſed & ipſe reſiſtens
Fortiter ambabus terrens cohibebat ab acri
Impete, pennigero natus Iove, fratre creatum
Ipſius æquoreo, quamvis immanior eſſet.
Qui quum, iam gravibus plagis velut ebrius, atri
Sanguinis evomeret venis manantibus undam,
Rurſus ibi ut videre oculos ſub fronte tumentes,
Maxillasque gravi fœdatas ulcere, & oris
Vulnera contuſi, magno clamore ſequuntur
Vincentem chorus heroum. tunc undique Pollux
Intentans, plagasque minans agitabat inanes,
Eluſitque virum, donec iam corpore feſſum
Senſit, & hic demum ceſtu ferit inter utrumque
Lumen, ubi mediæ coëunt diſcrimina naris,
Et cute detracta nudavit ad intima frontem

Oſſa

Oſſa viri. iam ſtratus humi, terramque ſupinus
Contigit, & virides extenditur ille per herbas.
Nec mora conſurgens poſtquam ſe in crura levavit,
Acrior incumbens pugnæ vis mutua miſcet
Vulnera, ſic duris feriebant corpora loris.
Ipſe ſed incuſſo Bebrycum dux pectora ceſtu
Neglecta cervice ferit, ſed tempora plagis
Vtraque bellipotens Pollux immitibus urget
Adverſi, & totos defœdat ſanguine vultus.
Iamque fluens toto calidus de corpore ſudor
Manabat, iamque ex magno & de corpore tanto
Exiguus fuit, & tantis vir inutilis armis.
Ipſe animo praeſtans, & viribus alta ferebat
Pectora Tyndarides, & membra valentia Pollux,
Et color huic melior fulgebat corpore toto.
Qua ratione virum deviceric omnivoracem,
Nunc age Muſa refer, nam tu Dea ſingula noſti.
Ipſe aliis ex te poſſum percepta referre,
Quæque placent tibi, quæque tibi memoranda videntur
Eloquor: ipſe igitur magnum & memorabile factum
Edere percupiens Amycus, lævaque prehenſam
Lævam Pollucis tenuit, ſed corporis artus
Ingentes latere a dextro ferus extulit, & ſe
Obliquum obiiciens validos ſurgebat in ictus.
At Pollux caput elabens ſubtraxit, & inter
Luctandum ceſtus in lævum tempus adegit,
Afflixitque gravi percuſſum vulnere, donec
Contuſo niger effluerct de corpore ſanguis.
Verbera dehinc repetita Amyci clamantis in ora
Ingeſſit, malis dentes ſonuere revulſi.
Nec modus oppreſſæ faciei infligere plagas,
Donec luxatæ fracta compagine malæ
Conciderant: iam quantus erat, quantusque ſupino
Corpore planxit humum pene exanimatus, utraſque

Ex-

Extendens cum voce manus renuente laborem
Amplius, & ſubito victum certamine faſſi.
Nam prope erat duræ confinia pallida mortis,
Nec tamen indignum quicquam, nec labe notandum
(Quamvis victor) in hunc patraſti maxime Pollux.
Ipſe ſed æquorei per cœrula regna parentis
Iuravit, ſacro Neptunia numina voto
Teſtatus, ſeſe hoſpitibus non amplius ullis
Iniuſtum fore, non ullis in rebus iniquum.
Hactenus hæc igitur de te, rex inclyte Pollux,
Deque tuis cecini laudes virtutibus iſtas.
Nunc te magne canam ſimul & tua prælia Caſtor
Tyndarida, qui flectis equos, qui dirigis haſtam
Quolibet, ærato pectus thorace coruſcans.
Tyndaridæ gemini geminas rapuere puellas,
Leucippo genitas geniti Iove, quos duo curſu
Pone ſequebantur fratres Aphareïa proles,
Leucippus quibus has deſponderat ante puellas,
Acre tuens Lynceus, & bello fortior Idas,
Qui poſtquam ad tumulum vitali lumine caſſi
Concurrere Apharei, rapidis de curribus ambo
Deſiliunt, clypeiſque cavis, & grandibus haſtis
Membra graves, acuunt in mutua prælia vires.
Hic nitida Caſtor galea cava tempora tectus
Alloquitur fratres magno clamore coævos,
Quis furor, ô veſani, animis & pectore cæci,
Impia crudeles armare in prælia dextras:
Cur aliena novo petitis connubia raptu?
Cur tam difficiles? cur tam ſine moribus eſtis
Humanis? cur infertis fera bella? quid enſes
In manibus nudi? nobis Leucippus habendas
Tradidit ipſe ſuas æterna in fœdera natas,
Quas nuptas nobis prius omnibus eſſe futuras,
Iure ratum fecit iurando, turpiter ipſi

Et præter ius fasque alieni fœdera lecti
Turbantes mulisque virum bubusque paratis;
Atque aliis rebus male corrupiſtis amicum,
Atque hæc furati connubia frivola habetis
Muneribus: quoties vero hæc præſentibus ipſis
Ipſe egomet dixi vobis, non vana & inepta
Garrulitate loquax? non hoc heroës amici
Vos decet, iſta viris non ſunt accommoda magnis
Munera, deſpondere ſibi, & vi ducere nuptas
Quæ ſponſos habeant ſibi iam cum dote paratos.
Et Sparte populoſa, & equis memorabilis Elis;
Et præſtans ovibus regio plena Arcados oræ
Meſſeneque potens, & Achaïa dives, & Argi,
Et quæ Siſyphiæ ſunt littora iuncta Corintho;
Innumerabilibus ſunt hæc loca plena puellis,
Nec naturæ opibus, nec nobilitatis egenis,
Nec virtute animi, quarum ſit copia vobis
Ducere quas libeat, vobis quo nomine plures
Eſſe velint ſoceri, vos & veſtrique parentes;
Et patrius longo proavorum ex ordine ſanguis;
Aequatis meritis heroas laudibus omnes
Præcipuo decore inſignes, nunc illud amici
Deſinite, & noſtris precibus permittite iuſtum
Coniugium, vobis aliud nos inveniemus.
Talia multa quidem vobis, & plura loquebar;
In mare ſed celeres rapuerunt omnia venti,
Nullaque inutilibus parta eſt mihi gratia verbis.
Vobis namque ferum eſt & inexorabile pectus.
Sed vel adhuc monitis parete ſalubribus ambo,
Præcipue nobis patrueles ſanguine iuncti.
Quod ſi forte magis bellum lacrymabile cordi eſt;
Et diſcernentes odium crudele neceſſe eſt
Tingere manantes defluxu ſanguinis haſtas,
Fraterno Pollux iunctus mihi ſanguine, & Idas

Inde-

Innocuas belli dextras a clade tenebunt.
Nos duo, tu Lynceus, ego Caſtor, nempe minores
Qui natu ſumus, aſſumptis pugnabimus armis,
Ne nimio doleant noſtri mœróre parentes:
Ex una fatis eſſe domo ſi concidat unus
Quis dubitet? reliqui ſociis iucunda parabunt
Gaudia, proque neci miſſis optata tenebunt
Connubia, & dulces celebrabunt inde Hymenæos.
Nos decet exiguo magnum diſcrimine bellum
Effugere. his dictis tacuit: quæ dixerat autem
Non paſſurus erat Deus irrita dicta futura.
Illi igitur natu maiores arma reponunt
Ex humeris in humum iacientes, inde minores
Proſiliunt: primum proles Aphareïa Lynceus,
Oblongum quatiens clypei ſub tegmine telum.
Nec minus ingentem generoſis viribus haſtam
Impiger arripuit Caſtor: tum vertice ſummo
Ambobus capitum criſtæ micuere comantes.
Principio utentes haſtis gravioribus omni
Arte laborabant, obſervabantque notantes,
Si qua parte cutem poſſent contingere nudam.
Sed prius, inflicto quam quiſquam vulnere læſus
Ingemeret, ſummo extremi ſub acumine ferri
Confractæ cecidere haſtæ, duriſque refixæ
In clypeis hæſere: truces tum protinus enſes
Vaginis rapuere, iterum per mutua cædem
Vulnera tentantes: pugnæ mora nulla petitæ
Fiebat, ſed adeſt ſævi iam libera Martis
Copia, ſæpe ferox Apharidæ afflixit equina
Tyndarides galeam criſta a cervice comantem.
Contudit & multo ſpatioſum verbere ſcutum.
Multa quoque & Lynceus oculis inſignis acutis
Cominus enſe petens in Caſtora torſit, & illi
Perſtrinxit rigido conum mucrone rubentem.

Illius

Illius afflixit ſummam tum denique palmam
Caſtor, & e manibus gladium portantis acutum
Excuſſit, lævumque pedem ſubduxit. at ille
Protinus elabique fuga atque evadere tentat
Ad patris alta ſui monumenta, ubi belliger Idas
Adſiſtens conſanguineis ſpectabat in armis
Inter ſe certare viros. ſed protinus illum
Adſequitur, ferroque ruens transfigit acuto
Per medium latus, & medii per lubrica ventris
Viſcera. at ille cadens nutanti poplite terram
Contigit, atque ipſi circum cana tempora ſomnus
Ferreus incubuit, Lethæam lumina noctem
Clauſa trahunt. ſed & haud alium fuit amplius illum
Ad patrios viſura focos dulcesque penates
Laocooſſa parens Hymenæia ſacra parantem.
Nam patris e tumulo extantem Meſſenius Idas
Corripiens ſtatuam fuit emiſſurus in hoſtem
Autorem necis, atque ulturus funera Lyncei.
Sed tulit auxilium correpto Iuppiter illi
Marmore decuſſo e manibus. tum fulminis ipſum
Ignibus exuſtum violentis perdidit Idam.
  Pectora ſic bello fortiſſima Tyndaridarum
Impetere haud facile eſt, fortes e fortibus ipſos
Victoresque ſatos. vos ô clariſſima Ledæ
Progenies ſalvete, meisque ante omnia laudem
Verſibus aſpirate bonam, quicunque poëtæ
Muſica ſacra colunt, iſto ſunt nomine chari
Tyndaridis Helenæque aliisque heroibus, altum
Quicunque evertere potentibus Ilion armis,
Auxiliumque tibi iuſtum Menelaë tulerunt.
Aeternum decus ô reges & nomina vobis
Immortalia perfecit divinus Homerus,
Dum canit atque urbem Priami navesque Pelasgas;
Iliacas ſimul pugnas, dum laudat Achillem

Infractam belli turrim; ſed & haec ego vobis
Carmina, Muſarum blandiſſima munera, canto.
Qualia & hae praeſtant, & fert mea parva facultas,
Talia ſponte fero, pulcherrima munera magnis
Carmina ſunt, nec honor diis carmine gratior ullus.

ERASTES.

Eidyllion XXIII.

Vir fuit in durum quidam reſolutus amorem
Totus, & inſano flammae Cythereidos aeſtu
Perditus. Hic puerum formae praeſtantis amabat;
Verum difficilem, nec ſaevo in pectore formae
Reſpondente animo; miſerum namque odit amantem;
Et neque curabat, ſaevum neque novit amorem,
Quis ſit, quamque potens Deus, & quae vulnera quantis
Viribus infligat, quam ſpicula figat acerba
In pueros. ſic indomitus fuit ille puellus
Omnibus in verbis, atque in congreſſibus, & nec
Vlla aderant miſero nimiae ſolatia flammae,
Non qui formoſo nitor effulgebat ab ore,
Non iubar ex oculis niveaque a fronte renidens,
Mellea non roſeum referentia mala colorem,
Sermo refrigerium nullus, non grata ferebant
Oſcula, quin diro ſic contabeſceret aeſtu.
Sicut enim fera ſylveſtris, quam cura ſagacis
Venatoris agit, ſuſpectum praecavet hoſtem.
Sic puer ille virum fugiebat, & odit amantem,
Ac velut indignum patiens quid, percitus atra
Bile ferebatur, facieſque ſimillima bili

Hh Pal-

Palluit, attenuabantur labra, floridus ipſo
Fugit ab ore color, torvumque tuentia quandam
Lumina vim prae ſe turbata mente ferebant.
Corporis illa tamen ſpecies indigna ſuperbi
Sic quoque contemptum magis exacuebat amorem.
Tandem non ut amans lacrymas emiſit inanes,
Sed pueri veniens ad limina flebat amati,
Veſtibuloque iacens dedit oſcula poſtibus atris,
Extrema miſerum teſtatus voce dolorem.

Dure puer, quem crudeles peperere leaenae,
Saxeë ſaeve puer, nec amari digne, tibi iſthaec
Vltima dona ferens veni, quo guttura frangam
Feralem laqueum, non amplius inde videbis
Triſtibus iratum fatis puer improbe apud te.
Sed vadam funeſta petens loca protinus, in quae
Tu me condemnas, qua fertur amantibus eſſe
Communis via, qua Lethe fluit alta furori
Inducens oblivia. ſed licet hanc ego totam
Epotem, non haec deſideria extinguantur,
Et nunc extrema tua limina voce ſaluto.
Non equidem ignarus quid ſit poſt iſta futurum.
Et roſa formoſa eſt, ſed tempore marcet & aret.
Formoſae & violae verni ſub ſidere ſolis,
Sed cito conteritur flos, & nitor ille ſeneſcit.
Candida ſunt etiam per amoenas lilia valles,
Sed cito marceſcunt, &, quae modo candida nix eſt,
Tabeſcit, moriturque brevi liquefacta ſub aeſtu.
Et puer eſt primis formoſus & utilis annis,
Sed manet exigui vivens breve temporis aevum.
Tempus & hoc veniet quondam, quo tu quoque amabis
Dura Cupidineo praecordia ſaucius igni,
Et miſer ingratos heu multum flebis amores.
Nunc tamen extremum hoc miſero da munus amanti
Dulce precor, quando egrediens haec limina, celſa

De

De trabe ſuſpenſum me videris ultima paſſum,
Te propter, ne praetereas, ſed ſiſte parumper,
Et fleto modicum lacrymas e lumine fundens,
A laqueo me ſolve, tuoque e corpore veſtes
Iniice, & abſcondens tege me, ſed & oſcula demum
Grata fer exanimi, & quae vivo ſaepe negaras
Gratificare mori per te formoſe coacto.
Sed neque me timeas, non poſſum vivere, non ſi
Conciliatus ames me totus, & oſcula iungas.
At tumulum mihi conde meum qui condat amorem.
Quem ſi forte adeas, ter ab imo pectore clama.
Dulcis amice iaces. quod ſi non forte graveris,
Hoc quoque ſucclama, bonus eſt mihi raptus amicus.
Et breve conciſis inſcribe epigramma figuris,
Verſibus exactum tibi quod ſignabo duobus,
  Hunc amor extinxit, ne transgrediare viator,
  Siſte pedes, & dic, durum eſt ſortitus amicum.
Haec fatus, lapidem capiens in limine fixit
Terribilem medio, tum funem triſtia clamans
Nexuit, & collo laqueum circumdedit atrum.
Atque ita devolvit ſellam qua conſtitit aptans
Colla truci laqueo morientia, iamque pependit
Mortuus. at foribus poſtquam puer exit apertis,
Et videt ante ſuum limen pendere necatum
Sponte virum, nihil eſt fato commotus acerbo,
Nec flevit miſeranda novae ſpectacula mortis,
Sed miſero veſtes in funere polluit ipſas,
Quas habuit, deinde ad certamina gymnica tendens,
Et magis his etiam iucunda lavacra petebat.
Venit & ad divum, cujus modo numina facto
Laeſerat audaci, ſtabat pede factus ab imo
Marmoreus iuvenum ſuper uda lavacra Cupido.
Continuo ſtatuam Deus impulit. illa ſuperbi
In caput incubuit iuvenis, presſitque iacentem

Ille brevem rubro vitam cum ſanguine fundens,
Verba dedit, lingua vix haec moriente loquutus,
Aequanimi periit oſor amoris, vivite amantes,
Et ſocios adamate, Deus videt omnia Iudex.

HERCVLISCVS.

Eidyllion XXIV.

Quinque bis Alciden menſes aetatis habentem
Alcmene Mideatis, & una nocte minorem
Iphiclum, quandoque lavans ac lactibus implens
Ambos impoſuit clypeo, quem fortis ahenum
Amphitryon Pterelae, ſcutum haud ignobile quondam
Eripuit caeſo, capita hinc puerilia tangens,
Sic pueros affata ſuos eſt provida mater:
Claudite nunc oculos, dulcemque capeſſite ſomnum
Infantes, animaeque meae, dormite beati,
Evigilate iterum venturae lucis ad ortum.
Haec ubi dixiſſet, velut incunabula leni
Verſabat motu clypeum, tunc mollior illis
Obrepſit ſomnus. Sed adacto tempore poſtquam
Frigida iam mediam volvebant ſidera noctem,
Humentemque poli ſtabat Borealis ad arcton
Enſifer, & magnos humeros monſtrabat Orion,
Tunc meditata dolos furiis exercita Iuno,
Horrentes ſquammis duo peſſima monſtra dracones
Cœruleis immiſit, at illi limine ab ipſo
Plana pavimenti verrunt loca, nigra trahentes
Corpora, ſanguineos oculis ſpirantibus ignes,
Membra voraturi ceu protinus Herculis ibant,

Triſte

Triſte minabundo ſpargentes rore venenum.
Iamque propinquabant pueris, vibrantibus ora
Sibila lambentes linguis, Iove cuncta vidente.
Excutiebantur ſomno Mideatide nati
Alcmena: tum lux viſa eſt inſueta per omnem
Effulgere domum: poſtquam tunc vidit in ipſo
Serpentes clypeo, dentesque horrore tremendos
Aſpexit, mox Iphiclus puerilia multo
Frigidus oſſa metu vagitus edidit, altis
Diſiiciens pedibus villoſae tegmina veſtis,
Tanquam qui cuperet fugere atque evadere ab hoſte,
At puer Alcides nihilo conterritus, ambas
Extenditque manus, anguesque prehendit, & urgens
Pugnisque & gravibus connectit guttura vinclis,
Plurima qua tetri ſunt ſemina parte veneni,
Quos etiam ſuperi oderunt, ſerpentibus atris.
Illi autem crebro repetita volumina circum
Nectebant puerum, paulo ante in luminis auras
Progenitum ſuperas, & adhuc lactentia labris
Vbera ſugentem, neque ſub nutrice gementem.
Mox iterum paſſo diſſolvunt corpore gyros:
Namque, fatigati ſpinas, evadere quaerunt
Vincula, quae nimio iam dura labore ferebant.
Audiit Alcmene clamorem ac territa primum
Conſurgit, talique virum ſermone fatigans:
Surge, ait, Amphitryon, nam me timor anxius urget,
Surge age, nec pedibus circumdare ſandala cures.
Numne audis pueros? quam clamat iunior autem.
Nonne vides intempeſta quia nocte refulgent
Luce nova claraque haec tota cubilia, nondum
Quum tamen ulla dies croceos detexerit ortus.
In noſtram nova monſtra domum venere: quod adſit
Eſt aliquid mihi crede novum. Sic dixit. at illi
Moriger Amphitryon conſueta cubilia liquit,

Artificique manu factum prorupit ad enſem
Appenſum clavo, quem cedrina ſponda tenebat.
Tunc primum zonæ pulcherrima cingula nuper
Contextæ petit, inde manu properante prehendit
Vaginam nigræ grave opus de ſtipite loti.
Tunc ingens thalamus caligine rurſus opaca,
Et multum tenebris oppletus inhorruit atris.
Hic multum famulos efflantes pectore ſomnum
Ipſe vocans, afferre focis iubet ocyus ignem.
Surgite, ferte citi, foribusque repagula apertis
Deiicite, ó operum patientes. hactenus ille
Clamabat: propere lychnis ardentibus illi
Accurrunt: iam parte domus properantibus omni
Plena fuit ſervis, iam clara in luce videntes
Exiguis manibus duo frigida monſtra tenentem
Alciden puerum, tum læta voce ſonabant,
Ille autem dextra ſerpentia monſtra prehendens
Extulit, atque manu verſabat in Amphitryonem
Altius exultans, ridens, & morte gravatos
Ante pedes patris abiecit quos vicerat angues.
Ipſa ſinu rapit Iphiclum fidiſſima mater,
Exſanguem ſiccumque metu: nec ſecius aufert
Amphitryon alium ſub tegmine veſtis ovillæ
Involvens puerum, ſolitique cubilia lecti
Tum repetens, placidi reminiſcitur otia ſomni.
Et iam tempus erat, dilucula proxima galli
Concinuere alacres, terna vice vera loquentem
Omnia Tireſiam vatem vocat anxia mater,
Exponensque novi caſus miracla, iubebat
Dicere, quid tali portendant numina monſtro:
Dic, ait, o vates, nec ſit pudor edere, quicquid,
Vel ſi triſte etiam, denunciat ira deorum.
Nec tege quicquid erit: nec enim ex mortalibus ulli
Effugere eſt quæcunque Deæ fatalia nerunt

Fila

Fila ſuum certo carpentes ſtamine fuſum.
Nunc tamen hæc vates doceo te cuncta ſcientem.
Hactenus Alcmene, cui talia reddidit ille:
Felix prole bona ſanguis clariſſime Perſei
Fide animo mulier: per enim mihi dulcia quondam
Lumina, nunc cæca caligine perdita, iuro,
Inter Achaïadas vivet tua fama puellas.
E quibus innumeræ quondam, data penſa trahentes,
Per totos tua facta dies laudesque ſonabunt.
Ipſa eris Argivæ decus & reverentia famæ.
Talis in aſtriferum quondam aſcenſurus Olympum
Eſt tuus iſte puer, talis vir in orbe futurus
Heros magnanimus robuſto pectore fortis,
Cui totum cedent animalia cuncta per orbem,
Omnes atque viri tanta virtute minores.
Huic fato bis ſex reſtat ſuperare labores,
Inde domos Iovis ingrediens habitabit Olympum.
Quicquid erit mortale feret Trachinius ignis.
Ille etiam ſuperûm fiet gener: hic erit infans,
Quem nunc hi rabido morſu petiere dracones;
Hic erit illuſtris totum virtute per orbem.
Illa dies aderit quando lupus acer in altis
Conſpiciens cervam recubare cubilibus olim
Non volet appetere, aut atroci lædere morſu.
Verum age nunc curato, intus tibi lucidus ignis
Ardeat aſpalathi de lignis, aut paliuri,
Aut ſpinoſa rubi concidite ligna virentis,
Aut etiam ſicci quod ventus movit acherdi.
His dein ſubiectos lignis incende dracones
Tempore quo noctis puerum venere volentes
Occidere: hinc cineres ſub primum ſideris ortum
Colligat, & fluvii ferat ad vada proxima rivi
Vna miniſtrarum, ventique ad flabra ſecundi
Spargat arenoſis petris, non ipſa retrorſum

Reſpiciens propere redeat: tum ſulphure puro
Hanc primum luſtrate domum, ramoque virenti
Rite coronatam & miſtam ſale ſpargite lympham,
Et facitote Iovi porco mare ſacra ſupremo.
Sic veſtris proprios vincetis viribus hoſtes.
Dixit, converſusque in ſella adſedit eburna
Tireſias, multis gravis & iam debilis annis.
At puer Argivi qui filius Amphitryonis
Creditus eſt, ut planta recens adoleſcit in agro
Vbere, & aërias creſcendo ſurgit in auras,
Creſcebat ſub matre ſuos nutritus in annos.
Litterulas puerum docuit Linus, inclyta Phœbi
Progenies, vigil & curis, atque impiger heros
Robuſtum nervis intendere fortibus arcum
Eurytus ex magnae genitus patre divite terræ.
Sed canere & manibus citharam pulſare canoram
Dicitur oſtendiſſe Philammonides Eumolpus.
At quæ divitibus certamina cunque ſub Argis
Commovere viri plantis pernicibus acres,
Quasque palæſtritæ luctatoresque tenaces,
Et ſua qui crudo committunt robora caeſtu,
Invenere artes, apud Harpalycum Phanopea
Mercurio genitum didicit, quem nemo ferebat,
Ne per longa quidem procul intervalla locorum
Aſpiciens, duro in certamine, tam fuit hirto
Denſa ſupercilio metuendæ frontis imago.
Sed coniungere equos curru vertente rotarum
Ad metam radios & campi tuta tenente
Amphitryon puerum ſapiens, & ad omnia promptus
Ipſemet edocuit: namque ipſi plurima palmæ
Multiplicis ſervata domi ſtant præmia, currus
Olim victorem magna cum laude ſequuti.
Tunc quoque qui ſtabant infractis axibus illi
Mœnia ad æripedum gregibus præſtantis equorum

Ar-

Argeos, absque ullis longo iam tempore loris.
At longas torquere haſtas robuſtaque latis
Terga tegi clypeis, gladiorum ferre labores,
Concertare viris, aciem diſponere, cautas
Occulere inſidias, turmas educere in hoſtem,
Hortari poſſe, edocuit fortiſſimus armis
Caſtor eques, qui venit equeſtribus exul ab Argis,
Mœnia quum Tydeus iam tunc Argiva teneret,
Adraſto cedente locum ſortemque paternam.
Viniferumque ſolum: quo tempore non fuit alter
Tot claros inter virtute heroas & armis
Huic profugo ſimilis, donec tulit integer illum
Sanguis, & ætatem non carperet ægra ſenectus.
At ſic inſtituit puerum fidiſſima mater,
Illius ut ſemper coniuncta cubilia patris
Hærerent thalamis, cui multum grata leonis
Pellis erat lectus: conſuetæ fercula cœnæ,
Ignibus aſſa caro, atque ingenti pondere panis
Doricus, appoſiti depromptus ab ore caniſtri,
Qui ſaturare etiam poſſit foſſoris inanem
Ingluviem; crudisque diurnæ tempore lucis,
Et paucis contentus erat, nec prorſus ab ulla
Arte laboratas veſtes, talesque ferebat
Quales vix genuum media internodia tangant.

HERCVLES LEONICIDA.

Eidyllion XXV.

. . . .
. . . .

Huic ſenior, quod agebat opus cœptumque laborem
Omittens, paſtor placido ſic reddidit ore:
Omnia liberius quæcunque rogaveris hoſpes
Expediam, ſua Mercurio qui compita ſervat
Munera gratificans: namque hunc ex omnibus unum
Iraſci facile & multum cœleſtibus aiunt.
Si quis forte viatorem contemnat, eundo
Cui ſit opus durum pedibus ſuperare laborem.
Non eadem veniunt Augeæ in paſcua regis
Præpingues nitidique greges, diverſaque ſervant
Inter ſe loca: namque alii naſcentia ripis
Gramina latiflui tondent Eliſuntis ad amnem:
Stant alii ad ſacras Alphei fluminis undas.
Hi iuga Bupraſii circum pecoroſa vagantur,
Hi vero, quos ipſe vides, hæc pabula carpunt.
Non omnes eadem veniunt in ſepta, ſeorſum
Quilibet e gregibus ſtabulant: & plurima quamvis
Sint armenta gregum, ſua ſunt tamen omnibus illis
Paſcua, ſunt etiam ſemper florentia circum
Depreſſas quas Menius efficit ipſe paludes.
Præterea dulces ultro paſcentibus herbas
Roſcida prata ferunt, riguisque uberrima pratis,
Vnde ſuum bobus robur ſuccreſcit & auget

Cor-

Corpora cornutis, quibus hic a limite dextro
Eſt ſtabulum, quod & ipſe vides nullius egenum
Structuræ, trans ulteriorem fluminis oram,
Qua ſtant perpetua plataniſci fronde comantes,
Et viridis ramos foliis oleaſter inumbrat.
Hic ubi templa tenet ſua paſtoralis Apollo,
Maximus ille deûm: ne tu ignoraveris hospes,
Illic ampla ſatis ſunt diverſoria nobis
Agricolis, qui iuſtitia & probitate tuemur
Divitias regi immenſas, qui ſemen in agros
Mittimus, & certos per aranda novalia fructus
Quæque reverſuro quater everruntur aratro.
Qui loca ruricula fodimus montana ligone,
Et premimus gravibus nova torcularia prælis,
Quum matura graves vindemia rettulit æſtas.
Tota quidem regio hæc, quam cernis, & omnia circum
Iugera fructifera ditantia meſſe colonos,
Omnes hi nemorum ſaltus, hæc plana vireta
Divitis Augeæ bona ſunt, hæc omnia prudens
Poſſidet Augeas, usque ad iuga montis aquoſi,
Vsque ſub extremas manantes fontibus arces.
Omnia quæ totis nunquam ceſſanda diebus,
Nos opera exercemus, & arva agrosque colentes
Eſt æquum facere agricolas dominoque fideles.
Verum age dic, namque hinc aliquid tibi forſitan hospes
Vtilitatis erit, quibus huc iam rebus egenus
Veniſti? numne Augean? an forte requiris
Illius e famulis aliquem? quicunque ſit ille,
Ipſe tibi haud dubie quo nomine, qua facie ſit
Dixero: namque hominum te de genere eſſe malorum
Haud puto, quive malos inter ſis natus, ut iſthæc
Forma decens & honeſta ſatis teſtatur, & ipſum
Haud ſcio an hoc recte dubitem, talesne deorum
Sunt pueri, ſi ſint pueris hominum collati.

Huic

Huic ita reſpondens natus Iove reddidit heros:
Augean certe, ô ſenior, qui regnat Epeis,
Cauſa viæ fuit, ut videam: mihi namque neceſſe eſt
Conveniſſe virum: quod ſi nunc civibus ille
Præſidet & populum curans æqualia iura
Tractat in urbe manens, tu me deducere manda
E ſervis aliquem, qui de ſenioribus agros
Hos colat atque opera ſit non fallente miniſter,
Qui queat atque audire loqui opportuna volentem,
Atque ſimul iucunda & cognoſcenda referre,
Namque alias alii norunt res munere divûm,
Huic ſenior tali reſpondens voce profatur:
Non ſine conſilio, non huc ſine numine divûm
Veniſti, tam cuncta tibi ſunt protinus hoſpes
Queis opus eſt, perfecta: equidem Phœbeia proles
Augeas comitante ſuo pater huc quoque Phileo
Venit heri, cauſiſque aliis atque urbe relicta
Inſpecturus opes, quas ex tot pinguibus agris
Poſſidet innumeras, ut regibus eſſe videtur
Sanior & ſervata domus curantibus ipſis.
Sed nunc tempus adeſt, ut nos properemus ad ipſum.
Ipſe ego praecedens te ad noſtra bovilia ducam,
Haud dubie regem nos inveniemus in illis.
Hæc fatus præcedebat, duxitque ſequentem.
Multa animo ſecum ipſe movens, quum fulva leonis
Tergora conſpiceret, grandiſque inſueta pharetræ
Pondera, veniſſet quibus hic novus hoſpes ab oris.
Iamque rogaturus quæ mirabatur ab ipſo,
Continuit vocem, conceptaque verba repreſſit.
Hoc quoque formidans properantem vocibus ipſum
Compellare virum, non apto tempore dictis.
Non etenim facile eſt alienæ noſcere mentis
Conſilia, & tacito quid pectore ſentiat alter.
Ergo propinquantes ſtabulis, ad ſepta locati

Cogno-

Cognovere canes, quod odorem nare ſagaci,
Aure pedum ſtrepitus ſenſere, utriusque ſubinde
Vaſtos horriſona latratus voce dederunt.
Hinc aliunde alius magno incurrere tumultu
In Iove progenitum, coram ſene procumbentes
In primos iacuere pedes, caudasque movebant
Sicut adulantes blandi: tum denique ſaxis
Arreptis ab humo retro fugere ipſe coëgit,
Adiiciensque minas terrebat voce manuque,
Atque ita latrantum veſana coërcuit ora.
Lætus ob hoc animo ſtabuli quod ſepta tenerent
Seſe non præſente, ſimul, proh Iuppiter, inquit,
Quale hoc eſſe animal ſuperi voluere, ſimulque
Vivere cum miſeris mortalibus? ut ſapit autem?
Quod ſi plus etiam forte hoc rationis haberet,
Vt ſciret quibus iraſci, quibus eſſe benignum
Conveniat, non quisquam adeo contendat honori
Quadrupedum: nunc iracnudum hoc, & nimis acri
Bile tumet, facilique eſt irritabile motu.
Dixit, & ad ſtabulum pariter venere profecti.
  Flexerat ignivomos prono temone iugales
Phœbus, Atlantiaci ſubituros æquoris undas,
Tempora deciduæ ducens extrema diei:
Protinus herboſi linquentes gramina campi,
Innumeri venere greges ſtabula illa petentes,
Lanigerarum ovium, & magnorum plena iuvencûm
Corpora, quæ numero nequeas comprendere, poſtquam
Poſt alios alii ſubiere, nec agminis ullus
Finis erat, denſusque oculis apparuit ordo.
Non ſecus ac nubes gravidæ cœleſtibus undis,
Sæpe alias aliæ pellunt, primisque ſequentes
Succedunt, quas ſive Noti, ſive impetus urget
Threïcii Boreæ, quarum numerumve modumve
Haudquaquam expedias, tam nubila plurima venti

Con-

Convolvunt, aliisque alia impedientibus arcent.
Talis agens armenta fuit præpinguia paſtor,
Innumerosque greges, quibus omnis campus, & omnis
Implebatur ager, nec erant loca nuda viarum
Præ turba veniente boum: mugitibus arva
Lata reſultabant, ſpatioſas grandia caulas
Implerunt armenta, ſuis in ovilibus agnæ
Stabant incluſæ: ſed erat labor improbus intus,
Nec quisquam ceſſabat, opus qui poſſet agendo
Exercere aliquod: funes & vincula vaccæ
Iniiciens alius pedibus mulgebat adhærens,
Matribus ille ſuis lactentes ſubiicit agnas.
Aut vitulos avide dulci de lacte bibentes.
Hic mulctram calido fumantem lacte tenebat,
Ille novi preſſit coitura coagula lactis.
A vaccis alius tauros abduxit, & intro
Compulit: Augeas vero bubilia tota
Circumiens opulentum admirabatur honorem.
Cum nato ſimul & multa virtute beato
Amphitryoniade, regi teſtante ſuperbas
Divitias, verum inſuperabile pectus habente,
Infractumque animum, & ſemper ſe digna gerentem.
Miratus tamen eſt hic innumerabile vulgus
Cornuti populi: nec enim quis dixerit uni
Eſſe viro tot opes, nec tantas poſſediſſe
Vel bis quinque alios, quicunque ex regibus unquam
Forſan abundarint gregibus: nam maximus olim
Sol dedit hoc nato, quo non præſtantius ullum
Munus, honore viris ut ditior omnibus eſſet
Quadrupedum, cuique ipſe greges armentaque tota
Auxit, & eximii dedit incrementa peculi,
Iſta quidem nulli repſere in ovilia morbi,
Nulla per armentum contagia, plena laborum
Paſcua ſunt vacuis, cornutæ plenæ iuvencæ

Cor-

Corpora ſemper habent, & ab anno ſemper in annum
Accreſcit melius robur, cunctæque fuerunt
Fœcundæ nimis, & vitali robore fultos
Edebant fœtus, quorum pars maxima vaccas
Enixæ iacuere, ſimul per amœna trecenti
Errabant ſalicceta boves, prægrandibus omnes
Cruribus & nigri quidam, iuxtaque ducenti
Phœniceo picti villos & membra colore.
Omnes hi poterant teneras iam inſcendere vaccas.
Bis ſex inde alii ſimiles candentia cygnis
Corpora, quos Phœbo ſacraverat ipſe parenti,
Errabant aliis præſtantes robore multo:
Nec tam forma decens fuit ullis de grege toto
Curvipedum, ſiquidem a reliquis ſeiuncta tenebant
Paſcua, & errabant ſoli in viridantibus herbis,
Præ cunctis aliis propria virtute ſuperbi.
Quod ſi progreſſi denſis e ſaltibus ipſi
Nonnunquam in campum petituri armenta ruebant,
Bella laceſſiti primi pugnamque ſubibant
Corporibus vaſtis & magno robore fulti,
Et fremitu horriſono cædemque & vulnera torva
Fronte minabantur, quos inter maximus omnes
Viribus & ſolido præſtabat robore multæ
Virtutis Phaëthon, quem ſtellæ ſæpe ſolebant
Dicere paſtores ſimilem, quia lucidus ibat
Incedens alios inter, claroque nitebat
Corpore conſpicuus: qui flavi pelle leonis
Conſpecta, mox incurſu ſublatus in ipſum
Irruit Alciden, robuſtaque cornua, frontemque
In latus inclinans: cuius tunc ille prehendens
Cornua læva manu robuſta, & pondere quamvis
Cervicem validam, terræ proſtravit & ipſum
Reppulit innitens humero: ferus ille valentes
Intendens nervos, ſumma de parte toroſi

Pectoris

Pectoris erectus robuſtis conſtitit armis.
Res vero tantas admirabantur agentem
Tam rex Augeas quam forti pectore Phyleus,
Et qui bobus erant cuſtodes fortibus, iſtam
Virtutem tantam & tam fortia facta videntes
Herculis: at Phyleus, & multo robore præſtans
Amphitryoniades agros & pinguia linquunt
Paſcua, vicinæ tendentes alta ſub urbis
Mœnia, iamque viæ popularis prima tenebant.
Exiguum celeri callem pede conficientes,
Qui per amœna ferens loca vitibus obſita duxit
A ſtabulo, viridi in ſylva, via cognita paucis,
Hic ſatus Augea formoſo corpore Phyleus
In dextrum vertens humerum caput, atque ſequentem
Reſpiciens ſummo natum Iove, ſic prior infit:
Certe equidem de te iamdudum audivimus hoſpes,
Quod memori ſubit hic animo, quodque ipſe recordor:
Namque vir Inachiis ad nos huc venit ab Argis,
Flore nitens ætatis adhuc, & gentis Achææ
Littorea ex Helice, qui multos inter Epeos
Dixit ut Argivorum aliquis ſe prætereunte
Perdiderit magna ſævum virtute leonem,
Prodigium & peſtem cultos habitantibus agros,
Cui ſtabulum fuerit ſub adeſo monte cavatum,
Qua lucus Iovis & Nemeæi eſt ſylva Tonantis.
Non tamen hoc meminiſſe, ſacrisne advenerit Argis,
An claram Tiryntha colens, ditesne Mycenas.
Sic tunc ille quidem: ſed & huic genus eſſe ferebat,
Si recte memini, claro de ſanguine Perſei,
Spero non alium niſi te perferre laborem
Tam durum potuiſſe, ex attingentibus æquor
Vrbibus: & pellis quæ te tegit iſta leonis
Teſtatur manifeſte opus hoc manuum eſſe tuarum.
Nunc age dic primum hoc heros fortiſſime nobis,

Pror-

Prorſus ut hoc animo capiam, rectene ſecusne
Augurer, illene ſis de quo narraverit hoſpes
Ille olim nobis Helicenſis, & omnia recte
De te credidero: ſimul hoc narraveris hoſpes,
Quanam terribilem confeceris arte leonem,
Vtque leo Nemees regionem acceſſerit, undis
Irriguæ: nec enim ſpatium per Achaïdos oræ
Talem te reperire feram potuiſſe putarim.
Et ſi præcipue cupias vidiſſe, quod illa
Nunquam monſtra fere producat talia, verum
Horribiles urſas, & aduncis dentibus apros,
Et genus armentis ſævorum triſte luporum.
Quapropter, quicunque hæc audivere loquentem,
Miratos nimium memini, tum dicere quoſdam;
Iſta viatorem mentiri, gratificantem
Immodicæ linguæ nimio præſentibus uſu.
Hæc dicens medio ceſſiſti tramite Phyleu,
Vt via ſufficiens brevis eſſet euntibus una.
Talia dicentem natus Iove Phylea fortem
Pone ſequens, ipſa ſic eſt quoque voce ſequutus:
  Augeada Phyleu, ſuper his quod & haec prima requiris
Factus es ad ſtabulum iamdudum certus, opinor.
Nunc ſuper hoc monſtro, quod & hæc audire voluptas
Eſt tibi, quo ſint geſta modo tibi ſingula dicam.
Non tamen unde profecta loco tam noxia peſtis
Venerit, hoc etenim nemo tibi dicere poſſit
Ex tot Abanteis quicunque morantur in Argis.
Nos tamen e ſuperis aliquem neglecta volentem
Vlciſci ſacra, conceptum effudiſſe furorem
Conjiciebamus, ſuper arva Phoronidis oræ:
Omnes Piſææ ſiquidem regionis alumnos
Infeſtabat atrox raptu leo, Bembinæos
Præcipue, velut exundans atque obice rupto
Omnia qui ſternit torrens: hi namque propinqui

Damna novæ patiebantur lugubria cladis.
Hoc igitur mihi principium iubet eſſe laborum
Euryſtheus certamen, & hæc me maxima prima
Sternere monſtra manu tumido ferus imperat ore.
Ipſe manu capiens properanti flexile cornu,
Et vacuam pharetram, quam telis inde replevi
Digrediens, longamque ſuo cum robore clavam,
Et bene compactam, viridi truncum ex oleaſtro,
Ipſe ego, quam ſacro divis Helicone repertum
Cum denſis totum radicibus inde revulſi.
Iamque ubi contigeram diri fera luſtra leonis,
Corripiens arcus ad nervum torta reduxi
Cornua, & impoſui ſævo lita tela veneno,
Circumquaque tuens oculis, ſi forte leonem
Aſpicerem prius horrendum, quam me ille videret.
Et iam tempus erat ſummi quo partibus æquum
Solis erat ſpacium curſus ab utrisque relictum.
Nulla videbantur veſtigia ducere in antrum,
Rugitus vox nulla meas pervenit ad aures,
Nulli homines usquam, nec qui grege paſcua ſervent,
Nec qui rura colant, durosque laboribus agros
Intrarent verſis mandantes ſemina ſulcis,
Qui poſſunt aliquid mihi reſpondere roganti.
Sed procul eſſe timor caulasque tenere coëgit
Pallidus agricolas, & alentes paſcua bubus.
At non ante ego frondoſum perquirere montem
Ceſſavi, quam de propria virtute periclum
Feciſſem: quando ecce ſuum ſubiturus in antrum
Inceſſit leo, crudus carne & ſanguine, & ora
Squalidus, horrendum variarum cæde ferarum
Pectus habens, faciemque informe cruoris avara
Lambebat lingua mentum: tunc ipſe latebam
Sylvarum denſis ſub opaca frondibus umbra,
Obſervans humili frondoſi e vertice collis

Dum

Dum prætergrederetur; ut autem venit, euntis
In latus emiſi iaculum, ſed inane, ſiniſtrum.
Nullo etenim duram tranſegit vulnere carnem,
Converſa at viridem cecidit male cuſpis in herbam.
Ille caput fulvum & multa iam cæde cruentum
Suſtulit a terra ſtupefactus, & omnia circum
Intentis oculis luſtrat loca: rugiit autem
Vociferans, dentesque ſimul denudat aperto
Prægrandes rictu: ſed in hunc ego miſſile telum
Mox conieci aliud, quod iniqua mente ferebam
Fruſtratum prius, atque manu quod inerte fuiſſem,
Et medium certo confixi vulnere pectus,
Qua ſua pulmoni ſedes ſita fertur anhelo.
Sed neque ſic penetrans pervenit ad intima telum
Oſſa dolorificum, ſed & illud inutile pronos
Ante pedes cecidit: quum tertia tela pararem
Frendens atque dolens animo miſſurus, & arcum
Fortius attraherem, vidit me bellua torvis
Inſpectans oculis, & longæ verbera caudæ
Convolvens circumque movens, animoque parato
Extemplo ruit in pugnam: micat ardua cervix
Plena furore gravi, ſimiles quatit horrida flammis
Ira iubas, curvæ velut adductiſſimus arcus
Extabant ſcapulæ compreſſius undique tortæ
Sub latera & lumbos; nec enim ſecus ac ubi multis
Artibus excellens vir carpentarius, igni
Admovet exſiccans caprifici ſciſſile lignum,
Idque ubi prævalidum conatur flectere in orbem,
Et demum axiferis circumdare curribus, illi
Diſſilit e manibus: ſic me leo ſævus anhelo
Aggreſſus ſaltu petiit, mea membra cruento
Ore voraturus, læva mox ipſe ſagittas,
Direptamque humero duplicem, mea tegmina, veſtem
Prætendi, at ſicco nodoſam robore clavam

Convolvunt, aliiſque alia impedientibus arcent.
Talis agens armenta fuit præpinguia paſtor,
Innumeroſque greges, quibus omnis campus, & omnis
Implebatur ager, nec erant loca nuda viarum
Præ turba veniente boum: mugitibus arva
Lata reſultabant, ſpatioſas grandia caulas
Implerunt armenta, ſuis in ovilibus agnæ
Stabant incluſæ: ſed erat labor improbus intus,
Nec quiſquam ceſſabat, opus qui poſſet agendo
Exercere aliquod: funes & vincula vaccæ
Iniiciens alius pedibus mulgebat adhærens,
Matribus ille ſuis lactentes ſubiicit agnas.
Aut vitulos avide dulci de lacte bibentes.
Hic mulctram calido fumantem lacte tenebat,
Ille novi preſſit coitura coagula lactis.
A vaccis alius tauros abduxit, & intro
Compulit: Augeas vero bubilia tota
Circumiens opulentum admirabatur honorem.
Cum nato ſimul & multa virtute beato
Amphitryoniade, regi teſtante ſuperbas
Divitias, verum inſuperabile pectus habente,
Infractumque animum, & ſemper ſe digna gerentem.
Miratus tamen eſt hic innumerabile vulgus
Cornuti populi: nec enim quis dixerit uni
Eſſe viro tot opes, nec tantas poſſediſſe
Vel bis quinque alios, quicunque ex regibus unquam
Forſan abundarint gregibus: nam maximus olim
Sol dedit hoc nato, quo non præſtantius ullum
Munus, honore viris ut ditior omnibus eſſet
Quadrupedum, cuique ipſe greges armentaque tota
Auxit, & eximii dedit incrementa peculi,
Iſta quidem nulli repſere in ovilia morbi,
Nulla per armentum contagia, plena laborum
Paſcua ſunt vacuis, cornutæ plenæ iuvencæ

Cor-

Corpora ſemper habent, & ab anno ſemper in annum
Accreſcit melius robur, cunctæque fuerunt
Fœcundæ nimis, & vitali robore fultos
Edebant fœtus, quorum pars maxima vaccas
Enixæ iacuere, ſimul per amœna trecenti
Errabant ſaliceta boves, prægrandibus omnes
Cruribus & nigri quidam, iuxtaque ducenti
Phœniceo picti villos & membra colore.
Omnes hi poterant teneras iam inſcendere vaccas.
Bis ſex inde alii ſimiles candentia cygnis
Corpora, quos Phœbo ſacraverat ipſe parenti,
Errabant aliis præſtantes robore multo:
Nec tam forma decens fuit ullis de grege toto
Curvipedum, ſiquidem a reliquis ſeiuncta tenebant
Paſcua, & errabant ſoli in viridantibus herbis,
Præ cunctis aliis propria virtute ſuperbi.
Quod ſi progreſſi denſis e ſaltibus ipſi
Nonnunquam in campum petituri armenta ruebant,
Bella laceſſiti primi pugnamque ſubibant
Corporibus vaſtis & magno robore fulti,
Et fremitu horriſono cædemque & vulnera torva
Fronte minabantur, quos inter maximus omnes
Viribus & ſolido præſtabat robore multæ
Virtutis Phaëthon, quem ſtellæ ſæpe ſolebant
Dicere paſtores ſimilem, quia lucidus ibat
Incedens alios inter, claroque nitebat
Corpore conſpicuus: qui flavi pelle leonis
Conſpecta, mox incurſu ſublatus in ipſum
Irruit Alciden, robuſtaque cornua, frontemque
In latus inclinans: cuius tunc ille prehendens
Cornua læva manu robuſta, & pondere quamvis
Cervicem validam, terræ proſtravit & ipſum
Reppulit innitens humero: ferus ille valentes
Intendens nervos, ſumma de parte toroſi

Pectoris

Pectoris erectus robuſtis conſtitit armis.
Res vero tantas admirabantur agentem
Tam rex Augeas quam forti pectore Phyleus;
Et qui bobus erant cuſtodes fortibus, iſtam
Virtutem tantam & tam fortia facta videntes
Herculis: at Phyleus, & multo robore præſtans
Amphitryoniades agros & pinguia linquunt
Paſcua, vicinæ tendentes alta ſub urbis
Mœnia, iamque viæ popularis prima tenebant.
Exiguum celeri callem pede conficientes,
Qui per amœna ferens loca vitibus obſita duxit
A ſtabulo, viridi in ſylva, via cognita paucis,
Hic ſatus Augea formoſo corpore Phyleus
In dextrum vertens humerum caput, atque ſequentem
Reſpiciens ſummo natum Iove, ſic prior infit:
Certe equidem de te iamdudum audivimus hoſpes,
Quod memori ſubit hic animo, quodque ipſe recordor.
Namque vir Inachiis ad nos huc venit ab Argis,
Flore nitens ætatis adhuc, & gentis Achææ
Littorea ex Helice, qui multos inter Epeos
Dixit ut Argivorum aliquis ſe prætereunte
Perdiderit magna ſævum virtute leonem,
Prodigium & peſtem cultos habitantibus agros,
Cui ſtabulum fuerit ſub adeſo monte cavatum,
Qua lucus Iovis & Nemeæi eſt ſylva Tonantis.
Non tamen hoc meminiſſe, ſacrisne advenerit Argis,
An claram Tiryntha colens, ditesne Mycenas.
Sic tunc ille quidem: ſed & huic genus eſſe ferebat,
Si recte memini, claro de ſanguine Perſei,
Spero non alium niſi te perferre laborem
Tam durum potuiſſe, ex attingentibus æquor
Vrbibus: & pellis quæ te tegit iſta leonis
Teſtatur manifeſte opus hoc manuum eſſe tuarum.
Nunc age dic primum hoc heros fortiſſime nobis,

Pror-

Prorſus ut hoc animo capiam, rectene ſecusne
Augurer, illene ſis de quo narraverit hoſpes
Ille olim nobis Helicenſis, & omnia recte
De te credidero: ſimul hoc narraveris hoſpes,
Quanam terribilem confeceris arte leonem,
Vtque leo Nemees regionem acceſſerit, undis
Irriguæ: nec enim ſpatium per Achaïdos oræ
Talem te reperire feram potuiſſe putarim.
Et ſi præcipue cupias vidiſſe, quod illa
Nunquam monſtra fere producat talia, verum
Horribiles urſas, & aduncis dentibus apros,
Et genus armentis ſævorum triſte luporum.
Quapropter, quicunque hæc audivere loquentem,
Miratos nimium memini, tum dicere quosdam,
Iſta viatorem mentiri, gratificantem
Immodicæ linguæ nimio præſentibus uſu.
Hæc dicens medio ceſſiſti tramite Phyleu,
Vt via ſufficiens brevis eſſet euntibus una.
Talia dicentem natus Iove Phylea fortem
Pone ſequens; ipſa ſic eſt quoque voce ſequutus:
Augeada Phyleu, ſuper his quod & haec prima requiris
Factus es ad ſtabulum iamdudum certus, opinor.
Nunc ſuper hoc monſtro, quod & hæc audire voluptas
Eſt tibi, quo ſint geſta modo tibi ſingula dicam.
Non tamen unde profecta loco tam noxia peſtis
Venerit, hoc etenim nemo tibi dicere poſſit
Ex tot Abanteis quicunque morantur in Argis.
Nos tamen e ſuperis aliquem neglecta volentem
Vlciſci ſacra, conceptum effudiſſe furorem
Conjiciebamus, ſuper arva Phoronidis oræ:
Omnes Piſææ ſiquidem regionis alumnos
Infeſtabat atrox raptu leo, Bembinæos
Præcipue, velut exundans atque obice rupto
Omnia qui ſternit torrens: hi namque propinqui

Reſpiciens propere redeat: tum ſulphure puro
Hanc primum luſtrate domum, ramoque virenti
Rite coronatam & miſtam ſale ſpargite lympham,
Et facitote Iovi porco mare ſacra ſupremo.
Sic veſtris proprios vincetis viribus hoſtes.
Dixit, converſusque in ſella adſedit eburna
Tireſias, multis gravis & iam debilis annis.
At puer Argivi qui filius Amphitryonis
Creditus eſt, ut planta recens adoleſcit in agro
Vbere, & aërias creſcendo ſurgit in auras,
Creſcebat ſub matre ſuos nutritus in annos.
Litterulas puerum docuit Linus, inclyta Phœbi
Progenies, vigil & curis, atque impiger heros
Robuſtum nervis intendere fortibus arcum
Eurytus ex magnae genitus patre divite terræ.
Sed canere & manibus citharam pulſare canoram
Dicitur oſtendiſſe Philammonides Eumolpus.
At quæ divitibus certamina cunque ſub Argis
Commovere viri plantis pernicibus acres,
Quasque palæſtritæ luctatoresque tenaces,
Et ſua qui crudo committunt robora caeſtu,
Invenere artes, apud Harpalycum Phanopea
Mercurio genitum didicit, quem nemo ferebat,
Ne per longa quidem procul intervalla locorum
Aſpiciens, duro in certamine, tam fuit hirto
Denſa ſupercilio metuendæ frontis imago.
Sed coniungere equos curru vertente rotarum
Ad metam radios & campi tuta tenente
Amphitryon puerum ſapiens, & ad omnia promptus
Ipſemet edocuit: namque ipſi plurima palmæ
Multiplicis ſervata domi ſtant præmia, currus
Olim victorem magna cum laude ſequuti.
Tunc quoque qui ſtabant infractis axibus illi
Mœnia ad æripedum gregibus præſtantis equorum

Ar-

Argeos, absque ullis longo iam tempore loris.
At longas torquere haſtas robuſtaque latis
Terga tegi clypeis, gladiorum ferre labores,
Concertare viris, aciem diſponere, captas
Occulere inſidias, turmas educere in hoſtem,
Hortari poſſe, edocuit fortiſſimus armis
Caſtor eques, qui venit equeſtribus exul ab Argis,
Mœnia quum Tydeus iam tunc Argiva teneret,
Adraſto cedente locum ſortemque paternam.
Viniferumque ſolum: quo tempore non fuit alter
Tot claros inter virtute heroas & armis
Huic profugo ſimilis, donec tulit integer illum
Sanguis, & ætatem non carperet ægra ſenectus.
At ſic inſtituit puerum fidiſſima mater,
Illius ut ſemper coniuncta cubilia patris
Hærerent thalamis, cui multum grata leonis
Pellis erat lectus: conſuetæ fercula cœnæ,
Ignibus aſſa caro, atque ingenti pondere panis
Doricus, appoſiti depromptus ab ore caniſtri,
Qui ſaturare etiam poſſit foſſoris inanem
Ingluviem; crudisque diurnæ tempore lucis,
Et paucis contentus erat, nec prorſus ab ulla
Arte laboratas veſtes, talesque ferebat
Quales vix genuum media internodia tangant.

HERCVLES LEONICIDA.

Eidyllion XXV.

. . . .

Huic ſenior, quod agebat opus cœptumque laborem
Omittens, paſtor placido ſic reddidit ore:
Omnia liberius quæcunque rogaveris hoſpes
Expediam, ſua Mercurio qui compita ſervat
Munera gratificans: namque hunc ex omnibus unum
Iraſci facile & multum cœleſtibus aiunt.
Si quis forte viatorem contemnat, eundo
Cui ſit opus durum pedibus ſuperare laborem.
Non eadem veniunt Augeæ in paſcua regis
Præpingues nitidique greges, diverſaque ſervant
Inter ſe loca: namque alii naſcentia ripis
Gramina latiflui tondent Eliſuntis ad amnem:
Stant alii ad ſacras Alphei fluminis undas.
Hi iuga Buprafii circum pecoroſa vagantur,
Hi vero, quos ipſe vides, hæc pabula carpunt.
Non omnes eadem veniunt in ſepta, ſeorſum
Quilibet e gregibus ſtabulant: & plurima quamvis
Sint armenta gregum, ſua ſunt tamen omnibus illis
Paſcua, ſunt etiam ſemper florentia circum
Depreſſas quas Menius efficit ipſe paludes.
Præterea dulces ultro paſcentibus herbas
Roſcida prata ferunt, riguisque uberrima pratis.
Vnde ſuum bobus robur ſuccreſcit & auget

Cor-

Corpora cornutis, quibus hic a limite dextro
Eſt ſtabulum, quod & ipſe vides nullius egenum
Structuræ, trans ulteriorem fluminis oram,
Qua ſtant perpetua plataniſci fronde comantes,
Et viridis ramos foliis oleaſter inumbrat.
Hic ubi templa tenet ſua paſtoralis Apollo,
Maximus ille deûm: ne tu ignoraveris hospes,
Illic ampla ſatis ſunt diverſoria nobis
Agricolis, qui iuſtitia & probitate tuemur
Divitias regi immenſas, qui ſemen in agros
Mittimus, & certos per aranda novalia fructus
Quæque reverſuro quater everruntur aratro.
Qui loca ruricula fodimus montana ligone,
Et premimus gravibus nova torcularia prælis,
Quum matura graves vindemia rettulit æſtas.
Tota quidem regio hæc, quam cernis, & omnia circum
Iugera fructifera ditantia meſſe colonos,
Omnes hi nemorum ſaltus, hæc plana vireta
Divitis Augeæ bona ſunt, hæc omnia prudens
Poſſidet Augeas, usque ad iuga montis aquoſi,
Vsque ſub extremas manantes fontibus arces.
Omnia quæ totis nunquam ceſſanda diebus,
Nos opera exercemus, & arva agrosque colentes
Eſt æquum facere agricolas dominoque fideles.
Verum age dic, namque hinc aliquid tibi forſitan hospes
Vtilitatis erit, quibus huc iam rebus egenus
Veniſti? numne Augean? an forte requiris
Illius e famulis aliquem? quicunque ſit ille,
Ipſe tibi haud dubie quo nomine, qua facie ſit
Dixero: namque hominum te de genere eſſe malorum
Haud puto, quive malos inter ſis natus, ut iſthæc
Forma decens & honeſta ſatis teſtatur, & ipſum
Haud ſcio an hoc recte dubitem, talesne deorum
Sunt pueri, ſi ſint pueris hominum collati.

Huic

Huic ita reſpondens natus Iove reddidit heros:
  Augean certe, ô ſenior, qui regnat Epeis,
Cauſa viæ fuit, ut videam: mihi namque neceſſe eſt
Conveniſſe virum: quod ſi nunc civibus ille
Præſidet & populum curans æqualia iura
Tractat in urbe manens, tu me deducere manda
E ſervis aliquem, qui de ſenioribus agros
Hos colat atque opera ſit non fallente miniſter,
Qui queat atque audire loqui opportuna volentem,
Atque ſimul iucunda & cognoſcenda referre.
Namque alias alii norunt res munere divûm.
Huic ſenior tali reſpondens voce profatur:
  Non ſine conſilio, non huc ſine numine divûm
Veniſti, tam cuncta tibi ſunt protinus hoſpes
Queis opus eſt, perfecta: equidem Phœbeia proles
Augeas comitante ſuo pater huc quoque Phileo
Venit heri, cauſisque aliis atque urbe relicta
Inſpecturus opes, quas ex tot pinguibus agris
Poſſidet innumeras, ut regibus eſſe videtur
Sanior & ſervata domus curantibus ipſis.
Sed nunc tempus adeſt, ut nos properemus ad ipſum.
Ipſe ego praecedens te ad noſtra bovilia ducam,
Haud dubie regem nos inveniemus in illis.
Hæc fatus præcedebat, duxitque ſequentem.
Multa animo ſecum ipſe movens, quum fulva leonis
Tergora conſpiceret, grandisque inſueta pharetræ
Pondera, veniſſet quibus hic novus hoſpes ab oris.
Iamque rogaturus quæ mirabatur ab ipſo,
Continuit vocem, conceptaque verba repreſſit.
Hoc quoque formidans properantem vocibus ipſum
Compellare virum, non apto tempore dictis.
Non etenim facile eſt alienæ noſcere mentis
Conſilia, & tacito quid pectore ſentiat alter.
Ergo propinquantes ſtabulis, ad ſepta locati

Cogno-

Cognovere canes, quod odorem nare ſagaci,
Aure pedum ſtrepitus ſenſere, utriusque ſubinde
Vaſtos horriſona latratus voce dederunt.
Hinc aliunde alius magno incurrere tumultu
In Iove progenitum, coram ſene procumbentes
In primos iacuere pedes, caudasque movebant
Sicut adulantes blandi: tum denique ſaxis
Arreptis ab humo retro fugere ipſe coëgit,
Adiiciensque minas terrebat voce manuque,
Atque ita latrantum veſana coërcuit ora.
Lætus ob hoc animo ſtabuli quod ſepta tenerent
Seſe non præſente, ſimul, proh Iuppiter, inquit,
Quale hoc eſſe animal ſuperi voluere, ſimulque
Vivere cum miſeris mortalibus? ut ſapit autem?
Quod ſi plus etiam forte hoc rationis haberet,
Vt ſciret quibus iraſci, quibus eſſe benignum
Conveniat, non quisquam adeo contendat honori
Quadrupedum: nunc iracnudum hoc, & nimis acri
Bile tumet, facilique eſt irritabile motu.
Dixit, & ad ſtabulum pariter venere profecti.
Flexerat ignivomos prono temone iugales
Phœbus, Atlantiaci ſubituros æquoris undas,
Tempora deciduæ ducens extrema diei:
Protinus herboſi linquentes gramina campi,
Innumeri venere greges ſtabula illa petentes,
Lanigerarum ovium, & magnorum plena iuvencûm
Corpora, quæ numero nequeas comprendere, poſtquam
Poſt alios alii ſubiere, nec agminis ullus
Finis erat, denſusque oculis apparuit ordo.
Non ſecus ac nubes gravidæ cœleſtibus undis,
Sæpe alias aliæ pellunt, primisque ſequentes
Succedunt, quas ſive Noti, ſive impetus urget
Threïcii Boreæ, quarum numerumve modumve
Haudquaquam expedias, tam nubila plurima venti

Con-

Convolvunt, aliisque alia impedientibus arcent.
Talis agens armenta fuit præpinguia paſtor,
Innumerosque greges, quibus omnis campus, & omnis
Implebatur ager, nec erant loca nuda viarum
Præ turba veniente boum: mugitibus arva
Lata reſultabant, ſpatioſas grandia caulas
Implerunt armenta, ſuis in ovilibus agnæ
Stabant incluſæ: ſed erat labor improbus intus,
Nec quisquam ceſſabat, opus qui poſſet agendo
Exercere aliquod: funes & vincula vaccæ
Iniiciens alius pedibus mulgebat adhærens,
Matribus ille ſuis lactentes ſubiicit agnas.
Aut vitulos avide dulci de lacte bibentes.
Hic mulctram calido fumantem lacte tenebat,
Ille novi preſſit coitura coagula lactis.
A vaccis alius tauros abduxit, & intro
Compulit: Augeas vero bubilia tota
Circumiens opulentum admirabatur honorem.
Cum nato ſimul & multa virtute beato
Amphitryoniade, regi teſtante ſuperbas
Divitias, verum inſuperabile pectus habente,
Infractumque animum, & ſemper ſe digna gerentem.
Miratus tamen eſt hic innumerabile vulgus
Cornuti populi: nec enim quis dixerit uni
Eſſe viro tot opes, nec tantas poſſediſſe
Vel bis quinque alios, quicunque ex regibus unquam
Forſan abundarint gregibus: nam maximus olim
Sol dedit hoc nato, quo non præſtantius ullum
Munus, honore viris ut ditior omnibus eſſet
Quadrupedum, cuique ipſe greges armentaque tota
Auxit, & eximii dedit incrementa peculi,
Iſta quidem nulli repſere in ovilia morbi,
Nulla per armentum contagia, plena laborum
Paſcua ſunt vacuis, cornutæ plenæ iuvencæ

Cor-

Corpora ſemper habent, & ab anno ſemper in annum
Accreſcit melius robur, cunctæque fuerunt
Fœcundæ nimis, & vitali robore fultos
Edebant fœtus, quorum pars maxima vaccas
Enixæ iacuere, ſimul per amœna trecenti
Errabant ſalicceta boves, prægrandibus omnes
Cruribus & nigri quidam, iuxtaque ducenti
Phœniceo picti villos & membra colore.
Omnes hi poterant teneras iam inſcendere vaccas.
Bis ſex inde alii ſimiles candentia cygnis
Corpora, quos Phœbo ſacraverat ipſe parenti,
Errabant aliis præſtantes robore multo:
Nec tam forma decens fuit ullis de grege toto
Curvipedum, ſiquidem a reliquis ſeiuncta tenebant
Paſcua, & errabant ſoli in viridantibus herbis,
Præ cunctis aliis propria virtute ſuperbi.
Quod ſi progreſſi denſis e ſaltibus ipſi
Nonnunquam in campum petituri armenta ruebant,
Bella laceſſiti primi pugnamque ſubibant
Corporibus vaſtis & magno robore fulti,
Et fremitu horriſono cædemque & vulnera torva
Fronte minabantur, quos inter maximus omnes
Viribus & ſolido præſtabat robore multæ
Virtutis Phaëthon, quem ſtellæ ſæpe ſolebant
Dicere paſtores ſimilem, quia lucidus ibat
Incedens alios inter, claroque nitebat
Corpore conſpicuus: qui flavi pelle leonis
Conſpecta, mox incurſu ſublatus in ipſum
Irruit Alciden, robuſtaque cornua, frontemque
In latus inclinans: cuius tunc ille prehendens
Cornua læva manu robuſta, & pondere quamvis
Cervicem validam, terræ proſtravit & ipſum
Reppulit innitens humero: ferus ille valentes
Intendens nervos, ſumma de parte toroſi

Pectoris

Pectoris erectus robuſtis conſtitit armis.
Res vero tantas admirabantur agentem
Tam rex Augeas quam forti pectore Phyleus;
Et qui bobus erant cuſtodes fortibus, iſtam
Virtutem tantam & tam fortia facta videntes
Herculis: at Phyleus, & multo robore præſtans
Amphitryoniades agros & pinguia linquunt
Paſcua, vicinæ tendentes alta ſub urbis
Mœnia, iamque viæ popularis prima tenebant.
Exiguum celeri callem pede conficientes,
Qui per amœna ferens loca vitibus obſita duxit
A ſtabulo, viridi in ſylva, via cognita paucis,
Hic fatus Augea formoſo corpore Phyleus
In dextrum vertens humerum caput, atque ſequentem
Reſpiciens ſummo natum Iove, ſic prior infit:
Certe equidem de te iamdudum audivimus hoſpes,
Quod memori ſubit hic animo, quodque ipſe recordor:
Namque vir Inachiis ad nos huc venit ab Argis,
Flore nitens ætatis adhuc, & gentis Achææ
Littorea ex Helice, qui multos inter Epeos
Dixit ut Argivorum aliquis ſe prætereunte
Perdiderit magna ſævum virtute leonem,
Prodigium & peſtem cultos habitantibus agros,
Cui ſtabulum fuerit ſub adeſo monte cavatum,
Qua lucus Iovis & Nemeæi eſt ſylva Tonantis.
Non tamen hoc meminiſſe, ſacrisne advenerit Argis,
An claram Tiryntha colens, ditesne Mycenas.
Sic tunc ille quidem: ſed & huic genus eſſe ferebat,
Si recte memini, claro de ſanguine Perſei,
Spero non alium niſi te perferre laborem
Tam durum potuiſſe, ex attingentibus æquor
Vrbibus: & pellis quæ te tegit iſta leonis
Teſtatur manifeſte opus hoc manuum eſſe tuarum.
Nunc age dic primum hoc heros fortiſſime nobis,

Pror-

Prorſus ut hoc animo capiam, rectene ſecusne
Augurer, illene ſis de quo narraverit hoſpes
Ille olim nobis Helicenſis, & omnia recte
De te credidero: ſimul hoc narraveris hoſpes;
Quanam terribilem confeceris arte leonem,
Vtque leo Nemees regionem acceſſerit, undis
Irriguæ: nec enim ſpatium per Achaïdos oræ
Talem te reperire feram potuiſſe putarim.
Et ſi præcipue cupias vidiſſe, quod illa
Nunquam monſtra fere producat talia, verum
Horribiles urſas, & aduncis dentibus apros,
Et genus armentis ſævorum triſte luporum.
Quapropter, quicunque hæc audivere loquentem,
Miratos nimium memini, tum dicere quoſdam;
Iſta viatorem mentiri, gratificantem
Immodicæ linguæ nimio præſentibus uſu.
Hæc dicens medio ceſſiſti tramite Phyleu,
Vt via ſufficiens brevis eſſet euntibus una.
Talia dicentem natus Iove Phylea fortem
Pone ſequens; ipſa ſic eſt quoque voce ſequutus:
 Augeada Phyleu, ſuper his quod & hæc prima requiris
Factus es ad ſtabulum iamdudum certus, opinor.
Nunc ſuper hoc monſtro, quod & hæc audire voluptas
Eſt tibi, quo ſint geſta modo tibi ſingula dicam.
Non tamen unde profecta loco tam noxia peſtis
Venerit, hoc etenim nemo tibi dicere poſſit
Ex tot Abanteis quicunque morantur in Argis.
Nos tamen e ſuperis aliquem neglecta volentem
Vlciſci ſacra, conceptum effudiſſe furorem
Conjiciebamus, ſuper arva Phoronidis oræ:
Omnes Piſææ ſiquidem regionis alumnos
Infeſtabat atrox raptu leo, Bembinæos
Præcipue, velut exundans atque obice rupto
Omnia qui ſternit torrens: hi namque propinqui

Damna novæ patiebantur lugubria cladis.
Hoc igitur mihi principium iubet eſſe laborum
Euryſtheus certamen, & hæc me maxima prima
Sternere monſtra manu tumido ferus imperat ore.
Ipſe manu capiens properanti flexile cornu,
Et vacuam pharetram, quam telis inde replevi
Digrediens, longamque ſuo cum robore clavam,
Et bene compactam, viridi truncum ex oleaſtro,
Ipſe ego, quam ſacro divis Helicone repertum
Cum denſis totum radicibus inde revulſi.
Iamque ubi contigeram diri fera luſtra leonis,
Corripiens arcus ad nervum torta reduxi
Cornua, & impoſui ſævo lita tela veneno,
Circumquaque tuens oculis, ſi forte leonem
Aſpicerem prius horrendum, quam me ille videret.
Et iam tempus erat ſummi quo partibus æquum
Solis erat ſpacium curſus ab utrisque relictum.
Nulla videbantur veſtigia ducere in antrum,
Rugitus vox nulla meas pervenit ad aures,
Nulli homines usquam, nec qui grege paſcua ſervent,
Nec qui rura colant, duroſque laboribus agros
Intrarent verſis mandantes ſemina ſulcis,
Qui poſſunt aliquid mihi reſpondere roganti.
Sed procul eſſe timor caulasque tenere coëgit
Pallidus agricolas, & alentes paſcua bubus.
At non ante ego frondoſum perquirere montem
Ceſſavi, quam de propria virtute periclum
Feciſſem: quando ecce ſuum ſubiturus in antrum
Inceſſit leo, crudus carne & ſanguine, & ora
Squalidus, horrendum variarum cæde ferarum
Pectus habens, faciemque informe cruoris avara
Lambebat lingua mentum: tunc ipſe latebam
Sylvarum denſis ſub opaca frondibus umbra,
Obſervans humili frondoſi e vertice collis

Dum

Dum prætergrederetur; ut autem venit, euntis
In latus emiſi iaculum, ſed inane, ſiniſtrum.
Nullo etenim duram tranſegit vulnere carnem,
Converſa at viridem cecidit male cuſpis in herbam.
Ille caput fulvum & multa iam cæde cruentum
Suſtulit a terra ſtupefactus, & omnia circum
Intentis oculis luſtrat loca: rugiit autem
Vociferans, dentesque ſimul denudat aperto
Prægrandes rictu: ſed in hunc ego miſſile telum
Mox conieci aliud, quod iniqua mente ferebam
Fruſtratum prius, atque manu quod inerte fuiſſem,
Et medium certo confixi vulnere pectus,
Qua ſua pulmoni ſedes ſita fertur anhelo.
Sed neque ſic penetrans pervenit ad intima telum
Oſſa dolorificum, ſed & illud inutile pronos
Ante pedes cecidit: quum tertia tela pararem
Frendens atque dolens animo miſſurus, & arcum
Fortius attraherem, vidit me bellua torvis
Inſpectans oculis, & longæ verbera caudæ
Convolvens circumque movens, animoque parato
Extemplo ruit in pugnam: micat ardua cervix
Plena furore gravi, ſimiles quatit horrida flammis
Ira iubas, curvæ velut adductiſſimus arcus
Extabant ſcapulæ compreſſius undique tortæ
Sub latera & lumbos; nec enim ſecus ac ubi multis
Artibus excellens vir carpentarius, igni
Admovet exſiccans caprifici ſciſſile lignum,
Idque ubi prævalidum conatur flectere in orbem,
Et demum axiferis circumdare curribus, illi
Diſſilit e manibus: ſic me leo ſævus anhelo
Aggreſſus ſaltu petiit, mea membra cruento
Ore voraturus, læva mox ipſe ſagittas,
Direptamque humero duplicem, mea tegmina, veſtem
Prætendi, at ſicco nodoſam robore clavam

Suſtollens dextra, validoque interritus ictu
In caput impegi, atque oleaſtri ex germine truncum
Immanis fregi dura in cervice leonis.
Corpore deficiens tactam mox ille momordit
Pronus humum, tremuloque ſtetit pede nixus, & ægro
Nutabat capite, atque oculos iam lumine caſſos
Obruerant tenebræ, fracti vis tota cerebri
Concuſſa eſt: ego iam nimiis cruciatibus ægrum,
Ante dato ſpatio quam reſpiraret, adurgens
Totus in exanimem inſilui preſſique iacentem,
Proiiciens arcumque manu pharetramque capacem,
Aegra premens manibus feſſi ſpiramina colli.
A tergo tenui, ne forſitan unguibus artus
Dilaniare meos poſſet: tum crura premebam
Poſteriora feræ pedibus validiſſima figens
In terram, laterum tota vi fortiter ambas
Comprendens coxas, donec protenta reduxi
Brachia ad ora feræ & vitæ ſpiracula clauſi.
Illi anima in tenuem fugiens evanuit auram,
Plutonisque domos inamabilis umbra petivit.
Mox animum mihi cura ſubit, quibus artibus utens
Detraherem denſa pellem cervice tenacem,
Mortuaque exanimi nudarem membra leonis.
Magnam ſane operam, non ſpernendumque laborem,
Poſtquam nec ferro, nec acuti cuſpide ſaxi,
Nec ligno ſcindi poterat, mihi talibus autem
Sollicito curis, divûm quis in anxia miſit
Pectora, ut in corio reſcindendo uterer ipſis
Vnguibus, his igitur detracta pelle leoni
Ipſe ego ſum deinceps pro tegmine corporis uſus
Adverſus duri ſubeunda pericula Martis.

Hactenus hæc homines populantis & arva gregesque
Diximus, o Phyleu, Nemeæi fata leonis.
Illius hic finis fuit, hic tulit exitus illum.

LENÆ-

LENAE SEV BACCHAE.

Eidyllion XXVI.

Inoque Autonoëque ſororque duabus Agave
Pomicolor, tres in montem de more ferebant
Pampineos viridi thyrſos velante corymbo.
Tum folia e denſa carpentes aſpera quercu,
Vivaciſque hederæ ramos, terraque iacentem
Aſphodelum, viridi in campo, qui purus ab omni
Arbore erat, poſuere ſimul ter quattuor aras:
Tres harum Semelæ, ter tres tibi Bacche ſacrarunt.
Sacra dein manibus ciſta depromta tenentes,
Quo ritu docuit Bacchus Semeleïa proles,
Has ſibi concilians, poſuere recentibus aris.
Quæ procul aëria dum conſpicit omnia Pentheus
E ſpecula, ramos in eodem vertice natæ
Lentiſci irrepens, prima hunc matertera vidit
Autonoë, miſerumque feris clamoribus urget,
Et ſimul inſiliens furioſi concita Bacchi
Orgia conturbat pedibus, quæ ſcilicet ulli
Haudquaquam licitum eſt ſacra conſpexiſſe profano.
Illa quidem præceps furiata mente ruebat,
Nec minus hac alias inſana urgebat Erinnys
In ſcelus: ac totis fugientem Penthea campis
Turba ſequebatur Baccharum infeſta ſororum
Crure tenus longas veſtes a ventre recinctæ.
Tum Pentheus, cur ſic agitis? vel cuius egetis?
Quid petitis matres? citius cognoveris, inquit
Autonoë, quam audiſſe queas. Ibi mater Agave
Abſtulit arreptum miſero caput impia nato,

Tantum ululans quantum vacuo rugire ſub antro
Fœta leæna ſolet: crudi trabe roboris Ino
Contudit ingentes humeros, rapidiſque ſupinum
Calcibus inſiliit ventrem, nec diſcrepat illi
Autonoë: carnes aliæ & reſtantia Bacchæ
Membra truces laniant: tum cæde & ſanguine fœdæ
Funeſtæque omnes Cadmeida curſibus arcem
Inſanis repetunt, luctum, non Penthea ab alto
Monte reportantes: quæ qualiacunque fuerunt
Facta, nihil moror, & neque curet talia quiſquam,
In quibus offendat contempti numina Bacchi.
Non ſi vel graviora malis patraverit iſtis,
Ipſe ego ſeu nono, ſeu Bacchica ſacra ſub anno
Bis quino redeant, nunquam Bacchantibus ulla
Deſuero ratione, choroque interſitus illi
Muſica thyrſigeris decantem carmina Bacchis.
Hoc namque augurium ſupremo eſt ex Iove verum,
Cuncta piis meliora dari, peiora profanis.
Tu ſalve Dionyſe pater, quem Iupiter olim
Ex utero ſolvens femori appoſuiſſe fovendum
Dicitur ipſe ſuo Dracani prope rura nivoſi.
Formoſa o Semele ſalve, valeantque ſorores
Cadmo progenitæ, quæ multis anteferentur
Ex heroidibus, quæ inſtinctæ numine Bacchi
Tale peregerunt, nec vituperabile factum.
Nemo etenim debet reprehendere facta deorum.

COLLOQVIVM

DAPHNIDIS ET PVELLAE.

Eidyllion XXVII.

DAPHNIS.

Fertur amans Helenam Paris abduxiſſe Lacænam
Paſtor & ipſe boum, ſed me formoſior illa
Plus amat hæc Helene, qui ſum formoſior illo.

PVELL. Ne vero Satyriſce tume, quia pauca tuliſti,
Quæ nihil ad votum iactantibus oſcula proſunt.

DAPHN. Vana licet fuerint, dulcis tamen ipſa voluptas
Oſcula conſequitur, cupidosque oblectat amantes.

PVELL. Quid? niſi quod liquido ſimul os in fonte lavaro
Deſpuo ab invitis quæ tu rapis oſcula labris.

DAPHN. Perge lava, dum quo magis os formoſa lavabis,
Hoc magis ipſe mihi ſuaviſſima baſia ſumam.

PVELL. Oſcula quin melius noſtris dabis improbe vaccis
Quam mihi virginei vernanti in flore pudoris.

DAPHN. Ne vero, ne virgo tume, ne ſtulta ſuperbi,
Quam cito diſcuſſa vaga ſomnia nocte feruntur,
Quam cito demittit, quo floruit, uva vigorem,
Quam roſa ſicca perit, tam flos cadit ille iuventæ,

Quin magis huc, gratis ubi nos oleaſter inumbrat
Frondibus, huc concede, tibi ut nova dulcia narrem.

PV. Non ſequar ipſa, voces licet improbe, namque recordor
Ante quoque eluſam fallacis carmine linguæ.

DAPHN. Sed tamen has virides mecum concede ſub ulmos,
Vt tibi virgineas mea fiſtula mulceat aures.

PVELL. Quin potius propriam oblectet tibi fiſtula mentem:
Nam me nulla iuvat quæ ſit dolitura voluptas.

DAPHN. Eheu quin Venerem metuis, ſolet illa ſuperbas
Vlciſci, ingrata nec virginitate movetur.

PVELL. Nil tecum mihi blanda Venus, Cytherea valeto,
Dum mihi caſta ſuum ſervet Diana favorem.

DAPHN. Talibus adde modum verbis, ne diva furorem
In te acuat, laqueoque premat tua colla ſuperbo.

PVELL. Vt volet iniiciat laqueos mihi, dummodo ſalvam
Me volet, & caſtum mihi Cynthia ſervet honorem.
Ne continge manu quam non decet improbe, ne, dum
Vim facis, ungue comas vellam tibi, & ora cruentem.

DAPHN. Quo fugis? optandumne etiam averſaris amorem,
Iamdudum quem non aliquæ fugere puellæ.

PVELL. Pana per & Nymphas, fugio, nam ruſticus ipſe es
Curvaque depreſſi verſas iuga ſemper aratri.

DAPHN. Atqui non modicus timor eſt, ne forte Cupido
Peiori te indigna viro per fœdera iungat.

PVELL. Multi ſæpe meos iuvenum petiere Hymenæos,
Nullius ipſa tamen precibus praecipue movebar.

DAPHN.

DAPHN. Ipſe quoque e multis & non indignus amari
Te mihi legitimi ſociam peto iungere lecti.

PVELL. Vt faciam quæ vis, dolor hæc mea vota ſequetur,
Quando aliæ multos nuptæ ſenſere dolores.

DAPHN. Nunquam felices Hymenæos ulla ſequuta eſt
Triſtitia, aut veniens per gaudia multa voluptas.

PVELL. Sed nuptæ timuere viros, ſemperque, quod aiunt,
Coguntur miſeræ dominis ſervire maritis.

DA. Quin potius (quid nam vel quos metuiſſe putandum eſt?)
Multo iure viris dominantur amantibus ipſæ.

PVELL. At partum metuo, nimios habet ille dolores,
Partus lucifugæ telo gravis Ilithyiæ.

DAPHN. At regina tua eſt nemorum Latonia cuſtos,
Quæ placata ſuo parientes numine ſervat.

PVELL. Sed metuo, quia quæ pariunt, ut ſæpe videmus,
Vivacem ſucco perdunt fugiente colorem.

DAPHN. Sed ſi quæ paries chariſſima pignora fient,
Luce nova bonus ille color tua lumina paſcet.

PVELL. Forſan ut annuero, qua nuptam dote rependes,
Quæ noſtros æquet digna mercede Hymenæos?

DAPHN. Paſcua tota feres, tota hæc armenta tenebis,
Quæ circum tota regione errantia paſcunt.

PVELL. Nunc igitur iura, ne poſt nova fœdera lecti
Deſeruiſſe velis, te, non tua dona ſequutam.

DAPHN. Vt pia ſylvicolæ faveant mihi numina Panos,
Non etiam ſi me tota iam mente ſequaris.

PVELL. Ergo mihi gratamque domum gratumque cubile,
Claudendiſque paras noſtris ſtabula alta capellis?

DAPHN. Te dignos thalamos, gratumque cubile parabo,
Quasque vides pulchræ, mea ſunt hæc omnia, caulæ.

PVELL. Sed pater eſt longis ævo confectus ab annis,
Huic ego quid dicam? quo factum nomine purgem?

DAPHN. Ne dubita, factum tota ratione probabit,
Nomen ubi audierit noſtrum ſpecimenque paternum.

PV. Ede igitur quod nomen habes? genus unde paternum
Sit tibi, nam quædam eſt in nomine ſæpe voluptas.

DA. Daphnis ego, Lycidas pater eſt mihi, matre Nomæa
Haudquaquam obſcuris natalibus editus, ipſa
Indole te generis ſupero, quæ patre Menalca
Prodita, non adeo virtute excellis avita.

PVELL. Quas numeroſa tibi paſcunt armenta per herbas?
Qua ſylvæ regione tenes in montibus agnas?

DAPHN. Huc ades, en florent denſa ſub fronde cupreſſi,
Læta hæc interea depaſcite gramina tauri,
Rodite nunc frondoſa meæ dumeta capellæ,
Dum loca demonſtro nemorum ſecreta puellae.

PVELL. Quid facis, o Satyriſce? quid has inſane papillas
Contrectas, caſto quas cogit fibula nexu?

DAPHN. Prima hæc vere ſuo ceu pubeſcentia mala,
Hic animus miro cognoſcere geſtit amore.

PV. Obſtupeo, atque omnes gelidus timor occupat artus,
Teſtor Pana, manus procul hoc a corpore tolle.

DAPHN. Sume animos, cur ſic metuis? ceu mente labores,
Non eſt cur fugias tibi gaudia blanda ferentem.

PVELL.

PVELL. Verum age ne, dum me loca ſordida in iſta reclinas,
Commacules pulchras immundo in pulvere veſtes.

DAPHN. Hoc tua ſubſternam tenerum ſub corpora vellus
Ne tua ſub tergo maculentur pepla ſupino.

PVELL. Eheu hanc etiam quo parvam Daphni relegas?
Cur abiit? quo me trahis improbe? quidve reſolvis?

DAPHN. Has ego primitias Veneri gratiſſima ſolvo
Munera, & hoc illi debemus munus amantes.

PVELL. Daphni mane, niſi vana meas vox fertur ad aures,
Iam veniet qui nos deprendat & omnia turbet.

DAPH. Oſcula concubitusque tuos virides cypariſſi
Alternante vicem ſonitu ceu voce loquuntur.

PVELL. Quin reficis, quam rupiſti mihi perfide veſtem,
Quippe domum nudam pudet, & ſine veſte reverti.

DAPHN. Quam tibi direptam quereris, meliore rependam
Veſte tuam, cultuque volens ornabo decenti.

PVELL. Omnia promittis prompta mihi munera lingua,
Poſt paulo fragili non dignature ſalillo.

DAPHN. Imo etiam, ſi largiri tibi talia poſſim,
Hanc animam grato cupiens pro munere ſolvam.

PVELL. Parce precor dea, ne ſaevi Latonia virgo.

DAPHN. Mitte deam, nuptæ tibi non favet amplius illa.

PVELL. Nunc vitula faciam qui me ſibi ſubdit amari.
Eximiumque bovem Veneri mactabo maritæ,
Quando huc perveni thalami ſine crimine virgo,
Hinc abeo caſti violato flore pudoris.
Sic illi membris ætate virentibus ibant,

Blan-

Blandaque fundebant alterno verba ſuſurro,
Linquentes placidi furtiva cubilia lecti.
Hæc placide paſcebat oves, iam grata ſub imo
Gaudia corde premens, vultu ſimulante pudorem:
Taurinum ille gregem, furtivo Cypridos uſu,
Paſcua proſpiciens pecori, lætatus abibat.

C O L V S.

Eidyllion XXVIII.

Donum Cecropiæ lanificans o Cole Palladis,
Matronis labor & cura domos ſemper amantibus,
Tu nunc fide animo, & nos ſequere in Neleos inclytam
Vrbem, qua nemus eſt in viridi littore conſitum
Sacratum Veneri; ventus eo nos feret a Iove
Obtentus precibus: navigium namque rogabimus,
Quod non flatibus ullis egeat proſperioribus.
Illic hoſpitis ut chara mei pectora Niciæ
Oblectem aſpiciens, & ſimul oblecter ab illius
Aſpectu, Charitum nam vir hic eſt germen amabile.
Te nos ex elephanti validis oſſibus editum,
Vxori dabimus munera non optima Niciæ,
Cui tu continuis efficies multa laboribus
Veſtimenta viris, quaſque ferant & mulierculæ
Pallas cœruleas fœminei tegmina corporis.
Nam tondent bis oves lanigeras, temporis annui
In quovis ſpatio, Theugenidem propter amabilem.
Sic eſt & celer & fractiferis nata laboribus
Rerum ſemper amans, quæ deceant non niſi præditam
Caſto pectore, nequaquam igitur te Cole mittimus

Ignavæ

Ignavæ domui, non adamanti male ferias
In noſtris adeo progenitum te regionibus.
Nam certe patria eſt clara tibi, quam vetus Archias
Olim conſtituens ex Ephyra condidit inclyta,
Præſtans Trinacriæ civibus urbs fortibus inſulæ.
At nunc ſacra coles tecta domus famigeræ, viri
Qui multam didicit, quam tenet & nunc ſapientiam,
Morbos pharmaciis eiiciens utilibus graves,
Mileti ſiquidem clara coles mœnia nobilis,
Cum Græcis habitans ſcilicet Ionibus, ut nurus
Per gentilitias emineat filia Theugenis
Te præſtante Colo, te memorem poſſideat notam
Muſas hoſpitis & ſemper amantis bona carmina.
Nam te forte aliquis conſpiciens dixerit hoſpitum:
O quam muneris eſt magna ſatis gratia parvuli.
Nam quæ dona ab amicis veniunt cuncta probanda ſunt.

A M O R E S.

Eidyllion XXIX.

In vino puer eſt ſita candida veritas,
Vt verbum vetus eſt, nec habet dubiam fidem.
Verum dicere nos quoque convenit ebrios,
Ergo nunc animi tibi ſenſa ego detegam.
Toto me puer improbe pectore non amas.
Namque hoc dimidium ſupereſt animæ mihi,
Formæ munera rara adeo reputans tuæ.
Iamque id quod reliquum eſt animæ ſimul occidit.
Quod ſi forte voles, ego munere vixero
Tuo cum ſuperis: ſed ubi nihil annuis,

Cogis

Cogis in tenebris male triſtibus emori,
Sicut convenit, & miſeris in amantibus
Semper triſtitiæ locus eſt, tamen ò puer
Si vis te ſenioris & utilibus tibi
Vti conſiliis, melius tibi ceſſerit,
Et laudans mea pectora ſana probaveris.
Fac nidum tibi in arbore qualibet unicum,
Quo non reptile ſerpere poſſit agreſtium
Vllum, nunc alia tibi fronde hodie places,
Atque cras alia, nec ab altero in alterum
Inſanire pudet, ſiquidem tua contuens
Si quis corpora laudet, & omnia dixerit
Formoſum, huic bonus incipis eſſe triennio
At te qui prius arſerit, hic triduanus eſt.
Cordi forſitan alta ſuperbaque ſunt tibi,
Et ſpirare videre niſi eximios viros.
Sed tu, ſi ſapies, ſimilem tibi deliges,
Quem conſtanter ames, utinamque ita feceris.
A cunctis etenim bene civibus audies,
Et nec durus amor tibi fiet & impius,
Qui mentes hominum domat, & facile allicit,
Me, qui ferreus ante, nec edomitus fui,
Mollem fecit, & hactenus edomuit probe,
Sed nunc me miſerum tua forma decens rapit,
Et captum tua labra tenerrima detinent.

IN

IN MORTUUM ADONIN.

Eidyllion XXX.

Adoniden Cytherea
Vt vidit interemptum,
Nuperque purpurantes
Genas colore fœdum,
Et illitum cruore
Nigerrimo capillum,
Cupidines vocavit,
Et iuſſit ut vocati
Suem ferum ſibi ipſi
Adducerent prehenſum.
Qui iuſſa proſequentes
Mox luſtra pervolarunt
Horrentis alta ſylvæ,
Triſtemque & imbecillem
Suem gravi ligarunt
Rigore vinculorum.
Alius trahebat autem
Laqueo truci revinctum;
Hic terga verberabat,
Et arcubusque & ipſum
Vrentibus ſagittis.
Et ibat ille triſtis,
Veneris quidem timebat
Superba iuſſa duræ.
Cui dixit ipſa poſtquam

Con-

Conſpexit eſſe captum:
Quid peſſima o ferarum,
Tune hoc femur decorum;
Meumne tu puellum
Inſana vulneraſti?
Cui ſic recepit ille,
Te diva Cypris, ipſum
Per & tuum puellum,
Per hæc & ipſa iuro,
Quæ vincla me coarctant;
Item per hos amores
Qui me tulere captum,
Læſiſſe non volebam
Quem nunc doles puellum;
Iniqua fata paſſum.
Sed ut decora vidi
Labra & vultus honeſti
Pulcherrimum nitorem,
Statuam ratus deorum
Fuiſſe perpolitam,
Flammæ nocentis hauſi
Quo ſubruebar ignem.
Quem non ferens, ut illi
Nudum femur volebam
Inſanus oſculari,
Illi ſed innocenti
Miſer & mihi nocebam.
Hos nunc Venus profanos
Puni, recide dentes
Superfluos: quid autem
Fero amplius? ſed hæc ſi
Satis ampla pœna non eſt,
Et ipſa labra puni
Hæc: illius querentis

Venus

Venus miſerta iuſſit
Amoribus protervis
Vt vincla dura ſolvant,
Et liberent ligatum.
Qui mitis inde ſylvam
Nunquam ſubivit altam,
Sed ignibus propinquans
Suum nocentem amorem
Incendit & peruſſit.

EPIGRAMMATA
THEOCRITI
LATINE CONVERSA

A

DAN. HEINSIO, ET HVGONE GROTIO.

[*Litterae praefixae ſingulorum interpretem indicant.*]

EPIGRAMMA I. [H. G.]

Serpillum denſis foliis praeſigne, roſasque
    Rorantes divis pono Novenſilibus.
Alticomam laurum, celebrat quam Delphica rupes,
    Accipe ſacratam Pythie Phoebe tibi.
At caper hic, qui nunc terebinthi brachia mordet
    Vltima, mox aras imbuet ille tuas.

EPIGRAMMA II. [D. H.]

Candidus haec Daphnis, molli qui luſit avena
    Bucolicos hymnos, Pan, tibi depoſuit:
Hos ternos calamos, iaculum, hinnuleamque, pedumque,
    Et peram, qua tot dulcia mala tulit.

EPIGRAMMA III. [H. G.]

Dum vari in ſummis ſtant montibus, aequore campi
    Frondibus inſtrato te ſopor altus habet,

Daphni

Daphni pater, Faunus te captat, & ipſe Priapus,
Tempora ſub crocea cui titubant hedera,
Et iam ſuccedunt antro ſimul: effuge Daphni,
Effuge, nec ſomno mergere, ſed vigila.

EPIGRAMMA IV. [H. G.]

Quo via per quercus, paſtor, te ducet, imago eſt
Lignea, nuper adhuc, ut puto, ficus erat.
Monſtrum informe, tripes, cum cortice, & auribus orbum:
In Venerem foetum quod tamen inguen habet.
Simplice quod cingit ſtructum pietate ſacellum,
Et viret e ſaxo lapſa perennis aqua.
Lauribus & myrtis, & odorifera cupreſſu,
Quas circumplecti palmite vitis amat.
Illic & tremulis mulcentes vocibus aures
Congeminant merulae murmura, veris aves.
Flava nec adverſum ramis Philomela dolores
Dulciſono ceſſat molliter ore queri.
Illic ergo ſede ſupplex, facilemque Priapum
Exora, ne me Daphnidis urat amor.
Si datur hoc, praeſens hoedi cruor imbuet aras;
Daphnide ſin potiar, victima terna cadet.
Tunc capro faciemus, ovisque ſub ubere foetae,
Et vitula: placeant ſic mea vota Deo.

EPIGRAMMA V. [D. H.]

Vis age per Nymphas gemina cantare cicuta
Dulce aliquid? blandos arripiens calamos
Incipiam ſimul ipſe: ſimulque bubulcus & ipſe
Daphnis ceratis ludit arundinibus.
Hcic age poſt antrum quercus lateamus opacae:
Qui iacet hic, ſomno Pan viduandus erit.

EPIGRAMMA VI. [D. H.]

Ah ah, Thyrſi miſer, quid prodeſt lumina bina
Humidulis fruſtra tingere lachrymulis?
Capra abiit, pulcher tibi foetus; abivit ad orcum:
Nam lupus hanc duris unguibus impediit.
Vana canes reſonant; quid prodeſt? illius oſſa
Vix ſuperant raptae, vix ſuperant cineres.

EPIGRAMMA VII. [D. H.]

Venit & excelſam Mileton Paeone natus,
Cum medio cupidus vivere poſſe viro
Niciade: hunc ſacris ſemper colit ille & odoram
Protinus e cedro condidit effigiem.
Maximaque, Eëtion, artis tibi praemia ſolvit:
Teque ferunt totas applicuiſſe manus.

EPIGRAMMA VIII. [D. H.]

Epitaphium Orthonis.

Praecipit hoc Orthon Siculus: ne forte viator
Ebrius hybernae tempore noctis eas:
Namque ego ſic iaceo, pro pulvere nempe paterno
Externa peregre contumulatus humo.

EPIGRAMMA IX. [D. H.]

Vitae parce tuae, tempeſtivusque, viator,
Nauta, ſcias vitae tempora pauca tuae.

EPIGRAMMA X. [D. H.]

In effigiem Muſarum.

Effigiem hanc vobis Xenocles, pia numina, Muſae,
Effigiem ſtatuit eſſe Novenſilibus,

Mu-

Muſicus: haud aliter quis dixerit. hinc ſibi nomen
Qui peperit, veſtri quam memor ille fuit!

EPIGRAMMA XI. [D. H.]

Epitaphium Euſthenis Phyſiognomonis.

Euſthenei hic tumulus: mores dignoſcere ab ore,
Eque oculis mentem cernere doctus erat.
Nunc pulchre a ſociis peregre eſt peregrinus humatus:
Gratus ibi cunctis vatibus ille fuit.
Omnia quae decuit peregre tulit ipſe ſophiſta:
Cui procul a patria turba propinqua fuit.

EPIGRAMMA XII. [D. H.]

In tripodem Baccho dedicatum nomine Demotelis.

Demoteles dux ille chori, tripodem tibi, Bacche,
Te quoque qui divûm delicias poſuit,
In cunctis medium tenuit: victorque chororum,
Qui modicum, qui fas cerneret, unus erat.

EPIGRAMMA XIII. [D. H.]

In effigiem Vraniæ Veneris.

Publica non iſthaec Venus eſt: placare memento
Vranien, caſtae munere Chryſogonae.
In thalamo Amphicli, ſocii prolisque larisque,
His facilis quovis tempore vita fuit,
A te principium ducentibus, o Dea: nam, qui
Dulcia cumque colit numina, laetus agit.

EPIGRAMMA XIV. [D. H.]

Epitaphium Eurymedontis.

Filiolum parvum liquiſti: raptus & ipſe
Vix iuvenis, nunc hic conderis Eurymedon.

Et tibi nunc ſedes Heroum in ſedibus: illum
Virtutis patriae nomine turba colet.

EPIGRAMMA XV. [D. H.]

In eundem.

Cognoſcam an pretium ponas virtutibus ullum,
An referat laudes improba turba pares.
Huic tumulo, dices, bene ſit: namque Eurymedontis
Tam leviter ſacrum contegit ille caput.

EPIGRAMMA XVI. [D. H.]

In Anacreontis ſtatuam.

Imaginem, viator, illam conſpice,
Et dicas ſimul ac domum redibis,
Anacreontis Teii vidi caput,
Si quis, dulce decus lyrae prioris.
Addensque, pueris gratus omnibus fuit,
Sic totum fueris virum locutus.

EPIGRAMMA XVII. [D. H.]

In Epicharmum.

Linguaque ipſa haec Dorica eſt, vatesque qui Comoediae
Dux eſt Epicharmus.
Ex aereque ipſum, Bacche, pro vero hic tibi
Cives poſuerunt.
Quem Syracuſis locarunt in ter amplis moenibus:
Vt civibus aequum eſt,
Opum ille acervum poſſidebat, diligens
Perſolvere cuique.
Multa certe quae forent pueris docebat uſui,
Laus ampla ſit illi,

EPI-

EPIGRAMMA XVIII. [D. H.]

Epitaphium Clitae, nutricis Medei.

Hunc parvus tibi condidit Threïſſa
Medeius tumulum, qua fert via, dedicatque Clitae:
Illud fert pretium beata nutrix,
Quod puerum nutrivit: adhuc etenim utilis vocatur.

EPIGRAMMA XIX. [D. H.]

In ſtatuam Archilochi.

Archilochum ut cernas, ſiſtas age, priſtinum poëtam,
Autorem Iambi, cuius alta gloria,
Domosque noctis tangit atque lucis.
Scilicet hunc Muſaeque & Delius ipſe amavit augur:
Hinc arte dexter ille & exactus fuit,
Eposque dicere, ad lyramque cantum.

EPIGRAMMA XX. [H. G.]

In ſtatuam Piſandri.

Æterni ſobolem Tonantis illum,
Et dextra & domito leone notum,
Vatum quotquot erant ubique, primus
Piſander celebravit ex Camiro.
Cuius ſunt labor Herculis labores.
Hunc ipſum pia cura civitatis
Hic, ut noveris, aereum locavit
Multis poſtea menſibusque & annis.

EPIGRAMMA XXI. [D. H.]

In Hipponactem.

Hic hic poëta magnus Hipponax dormit:
Si ſis ſceleſtus, pergere ad tumulum noli;

Sin ſis probusque, & e probis viris natus,
Tutus ſedeto, ſi libebit, & dormi.

EPIGRAMMA XXII. [D. H.]

Auctoris in opus ſuum.

Alter erat Chius: verum ipſe Theocritus autor,
E media fueram plebe Syracoſia.
Natus Praxagorae, celebrisque in gente Philinae,
Carminis externi non mihi cura fuit.

BIONIS
EPITAPHION ADONIDIS,
ET
MOSCHI
QVATVOR EIDYLLIA,
LATINO CARMINE REDDITA

AB

EOBANO HESSO.

BIONIS
EPITAPHION ADONIDIS,
E T
MOSCHI
QVATVOR EIDYLLIA,
LATINO CARMINE REDDITA

A B

EOBANO HESSO.

BIONIS EPITAPHION ADONIDIS.

Lamentamur Adonin, obit formoſus Adonis,
Pulcher Adonis obit, teneri allacrymantur amores.
Iam non purpureis Venus amplius aurea pallis
Indormi, quin ſurge ſtola circumdata nigra,
O miſera, & gravibus tua pectora plange lacertis,
Et dic omnibus, interiit formoſus Adonis.
Flemus Adonin, Acidalii ploretis amores,
Saucius albo dente iacet formoſus Adonis,
Dente femur percuſſus apri, Veneremque dolore
Afficit exſpirans paulatim, cuius ab albo
Corpore deſtillat ſanguis niger, ipſa ſub altis
Bina ſuperciliis flaveſcunt lumina, & oris
Purpurei roſa dulcis abit, ſimul oſcula ſecum
Illa rapit moriens, quæ tempore non tamen ullo

De-

Deſeret alma Venus ; ſiquidemque & lumine caſſi
Oſcula ſumpta placent Veneri ; ſed neſcit Adonis
Vltima quis dederit morientibus oſcula labris.

Flemus Adonin, flentibus allacrymantur amores.
Lugubre lugubre vulnus habet percuſſus Adonis
In femore, at multo gravius ſub pectore Cypris
Vulnus habet. nam turba canum fidiſſima circum
Adſiſtens puerum lugent. hæc funera Nymphæ
Lamentantur Oreades : ipſa ſoluta capillos,
Et ſine ſandaliis, incinctaque corpus honeſtum,
Et luctu confuſa Venus, per ſaxa, per altos
Fertur iniquarum ſylvarum culmina montes.
Corpore quam nudo per devia luſtra vagantem
Hirſutique rubi lacerant ſentesque moleſti,
Et ſacer exprimitur laniato e corpore ſanguis.
Illa querens alta per valles voce profundas
Fertur, & Aſſyrium clamat ſine fine maritum,
Et puerum ſibi dilectum, cui ſanguine nigro
Iam quoque molliculi fœdantur tubera ventris,
Pectoraque effuſo contacta cruore rubeſcunt
De femore, & niveæ quondam ſub pectore mammæ
Purpurea iam tabe rubent ſanieque cruenta.

Eheu heu Venerem teneri allacrymantur amores.
Formoſum illa virum primis amiſit in annis,
Cumque viro formam divinam perdidit, ipſi
Namque decens Veneri donec ſupereſſet Adonis
Forma fuit, cum quo vitali munere functo,
Forma ſimul Veneris ceu vitæ munere functa eſt.

Heu heu ingeminant lacrymoſo murmure montes,
Arboreæque trabes, & ſylvis inſonat heu heu,
Plorant & fluvii Veneris grave vulnus Adonim,
Alba prius florum capita icta dolore rubeſcunt,
Per colles Venus ipſa omnes, per rura, per urbes
Conqueritur, carmenque canit miſerabile queſtu.

Eheu

Eheu heu Venerem periit formoſus Adonis.
Ipſa Echo reſonat, periit formoſus Adonis.
Quis magnum Veneris non deploravit amorem?
Vt vidit durum, ut cognovit Adonidis ulcus,
Vt femur aſpexit rubicundo ſanguine fœdum,
Molliculas proiecta manus, mane, inquit, Adoni,
Vt loquar extremum, & complectar, & oſcula ſumam.
Surge parum mi dulcis Adoni, atque oſcula ſume hæc
Vltima, tuque dato: ſed quantum vivida poſſunt
Oſcula perdurare, anima dum prorſus ab ipſa
Per mea labra means, iecoriſque ſub intima noſtri
Spiritus ille tui dulciſſimus influit oris,
Ipſa ego dulce tuo mulgebo ex corpore philtrum,
E totoque bibam manſurum pectore amorem.
Suaviolum tamen hoc in Adonin dulce reponam,
Quandoquidem tu me fugis, & me linquis Adoni,
Et longum fugis infelix Acheronta ſub atrum,
Crudelemque petis regem Plutona, ſed ipſa
In vita hac invita moror, dea nempe, velimque
Præpetibus tua poſſe ſequi veſtigia plantis.
Accipe nunc inferna meum Proſerpina Adonin,
Me ſiquidem es melior; te namque tuumque maritum
Omnia pulchra petunt, ad vos pulchra omnia tendunt,
Et nimis infelix ego ſum, quia triſtor & ipſum
Quod doleo nulla ſanabile vulnus ab arte eſt.
Et ploro extinctum qui me oblectabat Adonin,
Teque ſimul metuo: verum optatiſſime rerum
Tu moreris, mihi dulcis amor ceu ſomnia vana
Effugit, in vacuo iaceo vidua ipſa cubili,
Cunctaque iam vacui per tecta vagantur amores,
Et ſimul ipſe tibi mea maxima munera ceſtus
Deperiit. quid enim, puer audaciſſime, fortes
Exagitare feras quum formoſiſſimus eſſes
Tam libuit? num tanta tuam veſania mentem

Cepit,

Cepit, ut usque adeo velles luctator haberi?
Sic eſt queſta Venus, ſic allacrymantur amores.
Eheu heu Venerem periit formoſus Adonis.
Tantum diva putres lacrymarum fundit in herbas,
Quantum Myrrhigeno de corpore ſanguinis exit.
Quæ ſimul ad terram pulchri labentia flores
Fiunt, namque roſam ſanguis parit ipſe rubentem,
De lacryma Veneris procera papavera ſurgunt.
Lamentamur Adonin, obit formoſus Adonis.
Deſere iam ſylvas, iam deſine flere maritum
Diva tuum, iam lectus habet bene ſtratus Adonin,
Illum lectus habet Cypri iam tuus, ille peremptus
Eſt etiam formoſus adhuc ceu dormiat ille.
Mortuus eſt formoſus Adonis, age accipe, & illum
Mollibus impoſitum facito requieſcere ſtratis,
Qualibus ille cubans locum tot noctibus olim
Carpebat dulces ſomnos, quum lectulus aurum
Totus erat qui nos capiebat. nunc tamen ipſum
Triſtis adhuc triſtem ſuſpira mater Adonin,
Alma Venus iam pone ſuis in floribus ipſum,
Cumque ipſo omnia florigeris impone coronis,
Namque ipſo moriente vigorque & gratia florum
Marcuit, & poſita defloruit omnis in herba,
Nunc aſperge oleo, pretioſis unge venenis.
Ah pereant nunc unguenta omnia, quando unguentum
Dulcis Adoni tuum periit. nunc ipſe recumbit,
Veſtibus infectis oſtro formoſus Adonis.
Circumſtant teneri, & multum lacrymantur amores,
Flavicomos pulchro detonſi a vertice crines.
Ille manu teretes tractat mœrente ſagittas,
Hic arcum tenet, extremam trahit ille pharetram,
Alter parva pedum tibi vincula ſolvit Adoni,
Alter aquam properat fudiſſe lebetibus aureis,
Ille femur lavat, hic a tergo concutit alas,

Vt iuvenem relevet motaque refrigeret aura;
Ipſi omnes lugent Veneris grave vulnus amores:
Lampadas extinxit cunctas Hymenæus in ipſo
Limine, & excuſſit genialem a fronte coronam,
Dulce melos quondam non amplius inſonat Hymen,
Amplius haud Hymen canitur, placet hoc magis, heu, heu!
Eheu heu & Adonin, & amplius heu Hymenæum:
Lugent & niveæ Charites Cynareïde natum.
Interiit formoſus Adonis, id alternantes
Alta voce canunt, & te Venus alma querendo
Exuperant. lugent etiam fatalia Parcæ
Numina Adonidis, & cantu lacrymantur Adonin,
Quas, & ſi cupiat, Stygia non audit ab umbra.
Namque ipſum duro cohibet Proſerpina vinclo.
Deſine mœſta Venus, nimios iam deſine luctus,
Pone modum lacrymis hodie. nam flere neceſſe eſt
Sæpius atque alium lacrymabere rurſus in annum.

MOSCHI

AMOR FVGITIVVS.

Eidyllion I.

QVærebat profugum quondam per devia natum
Cypris, & inclamans clara ſic voce locuta eſt.
Nonne quis in triviis errantem vidit Amorem?
Ille meus puer eſt, qui nunc fugitivus aberrat.
Mercedem tali feret index munere dignam,
Suaviolum Veneris. ſi vero adduxerit illum,

Non iam ſuaviolum tantum, plus hoſpes habebis,
Plurima ſigna inſunt puero, ſi videris inter
Forte quater quinos alios, cognoſcere promptum eſt,
Non eſt alba cutis, color inficit igneus, acres
Flammantesque oculi, mens improba, mellea lingua
Gratia, quod loquitur non ſentit, atrocibus iræ
Si quando ſtimulis agitur mens aſpera ſævit,
Fraude doliſque puer fallax, mendacia miſcens,
Crudeles ludos agit, aurea vernat in ipſa
Vertice cæſaries, fronti non eſt pudor ullus,
Parva manus verum longe iaculatur, in ipſum
Sæpe Acheronta iacit, Plutonia regna laceſſens,
Nudum corpus habet, mentem fallacia velat,
More avium quatit excutiens per brachia pennas,
Nunc hos, nunc alios petit, atque in viſcera ſerpit
Saucia ſæpe viri, percuſſæ ſæpe puellæ.
Parvulus eſt illi quem contrahit omnibus arcus,
Impoſitum nervo telum breve, quo tamen ipſe
Sidera ſumma ferit; tergo tenus aurea pendet
Plena venenatis, calamis & parva pharetra.
Me quoque ſæpe ipſam calamis ferientibus, & ſunt
Omnia ſæva iſthæc, ſed multo ſævior illa
Parva manu fax eſt, qua Solem ſæpe perurit.
Quod ſi ceperis hunc, ſtrictum preme, ne qua videto
Te capiat flentis miſeratio. riſerit autem,
Fortius ipſe liga; conſurget in oſcula, noli
Conſentire, mala hæc ſunt oſcula, labra veneno
Tota tument, atque ipſa malum ſunt labra venenum.
Dixerit, hoſpes habe, noſtra hæc tibi tradimus arma,
Et ſimul obtulerit, nihil accipe. talibus armis
Fallit, & ignitum derivat in oſſa venenum.
Omnia namque ferunt certum dona illius ignem.

E V-

EVROPA.

Eidyllion II.

Europæ placidum quondam per membra ſoporem
Immiſit Venus, & nocturno dulcia viſu
Somnia non vanis dedit apparere figuris.
Tempus erat, iam ſidereæ pars tertia noctis
Tranſierat, prope erat roſeis aurora quadrigis;
Tempore quo mollis gratiſſima munera ſomni
Irrepunt vinclisque ligant prædulcibus artus,
Veraque per cunctas paſcuntur ſomnia terras.
Excelſa placidam carpebat in arce quietem
Virginitatis adhuc vernans in flore pudicæ
Filia Phœnicis formoſa Europa ſuperbi,
Talia quum tacita ſub nocte inſomnia vidit.
Forte duas terras, Aſiam, quæque obtinet oram
Littoris oppoſiti, pro ſe certare putabat.
Vtraque fœminei præſtabat imagine cultus,
Ex his plus Aſiæ contendere viſa, puellam
Eſſe ſuam, ſe vitales ediſſe ſub auras,
Se genitam ſibi præſentes aluiſſe ſub annos:
Altera prævalidis manibus tractabat, &, ipſam
Non tamen invitam rapiens, fatalia dixit
Iſta dari Iovis arbitrio ſibi præmia magni
Europen, placida quum mox excuſſa quiete eſt;
Deſiluit thalamis, ut erat conterrita, pulchris,
Et, ſtupefacta novis animum per talia monſtris
Viſa, diu tacite ſedit, manibusque quietis
Sicut adhuc oculis geminas adſiſtere coram

Matronas cupido contendere cerneret auſu,
Tandem hæc attonita, ſibi reddita, voce loquuta eſt:
Quis ſuperûm nova monſtra, quis hæc mihi ſomnia miſit?
Corpora quæ grata requie defeſſa foventi
Mollibus in lectis, thalamique cubilibus alti,
Tam certis vacuum venere per aëra pennis;
Quænam viſa mihi dulcis ſub imagine ſomni
Hoſpes erat mulier? quam me. ſuccendit amore
Illa ſui? quam me vultu ſuſcepit amico,
Agnovitque ſuam ceu quæ peperiſſet & ipſam?
Sed tamen iſta bono faciles mihi ſomnia divos
Teſtor ut eveniant. hæc illa loquuta requirit
Protinus æquales genere atque ætate puellas,
Dilectasque ſibi ſocias, quibus ipſa ſolebat
Colluſiſſe, choros ſi quando, aut feſta parabat
Gaudia, ſive undis liquidi laveretur Anauri,
Aut varios legeret per prata nitentia flores:
Atque illi ſociæ mox apparere puellæ
Incipiunt, calathos implendos floribus omnes
Geſtantes manibus niveis, & prata petentes
Proxima littoribus, quo ſæpe venire ſuetæ
Quærebant roſeis grata oblectamina campis,
Curvaque ſpectabant ferientes littora fluctus:
Quas inter calathum de vimine textilis auri
Ipſa tulit pulchrum Vulcania dona laborem,
Quem Libyæ dedit ignipotens, quo tempore primum
Neptuni intravit thalamos, hæc Telephaëſſæ
Sanguine coniunctæ ſibi. Telephaëſſa pudicæ
Mater Agenoridi tantum dedit inclyta donum,
Munera Dædaliam multum ſpectanda per artem.
Illic artifici deſculpta erat Inachis auro,
Ipſa bovem referens & adhuc mugitibus Io
Apta, ſed ingenium retinens animumque puellæ,
Triſte videbatur rapido pede nare per æquor

Cœru-

Cœruleum; namque ignipotens deſculpſerat æquor;
E regione viri ſtabant duo littore in alto,
Mirantes liquida-arva bovem tranſire natantem:
Verum illic inerat quoque Iuppiter, ille iuvencam
Leniter attrectans manibus cœleſtibus, illi
Blandus erat, tandemque exutam cornibus Io
Ad vaga delatam ſeptemplicis oſtia Nili
Priſtina reſtituit formoſæ in membra puellæ.
Stabat enim referens argentea cornua Nilus;
Aerea vacca fuit, cælatum Iuppiter aurum
Extrema circum calathi rutilantis in ora
Sculpſerat, idem opifex Iove natum & Pleiade Maia,
Quem prope ſicut erat virga confectus & harpe,
Lumina perpetuo, quondam intentiſſima, ſomno
Fractus in æquorea iacuit vigil Argus arena;
Cuius ab effuſo quæ ſanguine prodiit ales
Florigeris varios pennis imitata colores
Stabat, & amplexu caudæ ceu nave tegebat
Extremas calathi pennis umbrantibus oras.
Talem tum calathum ſpecioſa Europa ferebat.
Vt ſimul in campum variis venere virentem
Floribus, hic alias aliæ cepere parato
Vere voluptates: hyacinthum hæc legit odorum;
Iſta verecundo narciſſum flore comantem:
Hæc brevibus foliis ſerpilla virentia carpſit,
Multaque declivi naſcentia proxima terræ
Germina, molle crocum carpentes floris odori;
Gramina contundunt, quas inter regia virgo
It media incedens, & lilia ſumma roſarum
Demetit. ignito veluti fulgore micantum
Qualis cincta choro Charitum Venus, omnibus una
Plus decet, illa quidem nec virginitatis honorem
Servatura diu, nec lilia pulchra legendo
Indultura animo. nam viſa Iuppiter illa

 Vul-

Vulnera Cypriaca nova fixus arundine ſenſit,
Sola quidem Cytherea Iovem domat ipſa ſuperbum,
Qui nunc zelotypæ metuens Iunonis ab ira,
Et teneram captare volens in virgine mentem,
Eſſe deum celat, ſolitæque inſignia formæ
Ponit, & induitur ſpecioſi corpore tauri:
Non tamen aut qualis ſtabulis nutritur in altis,
Aut qualis domito trahit eſſeda grandia collo.
Hunc formæ melioris honor commendat: in omni eſt
Parte color flavus formoſi corporis: albam
Aequali ſpatio diſtantia cornua frontem
Ornabant: non magna quidem, ſed qualia lunæ
Dixeris, in medium quum ſe vaga contrahit orbem.
Talis, ubi in prati viridantia paſcua venit,
Non torva timidas terrebat fronte puellas,
Sed magis allectos vultus probitate trahebat,
Nullaque non fieri propior cupiebat, & ipſum
Contrectare manu, cuius de corpore ſpirans
Immortalis odor fragrantia lilia prati
Vincebat, ſtetit ante pedes ab Agenore natæ;
Lambebatque manus & eburnea colla puellæ,
Decepitque animum non duræ virginis: ipſum
Illa tenens manibus ſenſim contrectat, & albam
Abſtergens labris ſpumam, ſimul oſcula iungit:
Ille ſonans blanda ſummugit voce, putaris
Mygdonis audiri quos reddit tibia cantus.
Iam vero ante pedes ſeſe inclinatus amator
Proiicit Europæ, ſimul hanc cervice reflexa
Aſpicit, oſtentans lati molliſſima dorſi
Tergora, longicomas quum ſic affata puellas
Dicitur ipſa: agite ô ſociæ, conſidere mecum
Quid prohibet tergo bovis huius amabilis? & iam
Non ſecus ac navem placidiſſima terga reclinans
Omnes accipiet vultu manſuetus, & ipſo

Blan-

Blandus ab aſpectu, non iam ſimulantia tauris
Ora gerens aliis, & certe vivus in ipſo
Eſt animus, tantumque humanæ vocis egebat.
Hæc effata bovem ridens conſcendit, & alto
Inſiliit tergo, reliquas cunctatio præſens
Detinuit. prædam raptor mox taurus amatam
Conſtringebat agens, & proxima littora ſaltu
Contingens, rapido curſu pervenit in æquor,
At converſa retro ſocias vocat ipſa puellas
Europe, tenditque manus, timor impedit illas,
Nec potuere ſequi iam marmora ſalſa tenentem.
Tum vero ex ima Nerëides æquoris unda
Grandia progreſſæ cetëia terga tenebant
Innantes; mare Neptunus tranquillat, ab undis
Grandiſonum caput attollens, fratrique marinum
Sternit iter. circum hunc madidi Tritones euntes,
Cœrulei maris indigenæ, conchisque ſonantes
Oblongis, Pæana Hymenæaque ſacra canebant.
Ipſa ſedens Iovis in tergo bovis, hac tenet uncum
Cornu, læva manus veſtes legit, uda plicatas
Ne riget unda maris. nam quæ per longa pependit
Ex humeris tremulo ſinuata eſt flamine veſtis,
Non ſecus ac levibus volitantia vela carinis.
Sic ut & Europen quadam tenus ipſa levaret.
Quæ poſtquam patriæ de littore longius oræ
Abfuit, & neque iam littus monteſve videntur,
Iamque nihil vacuum niſi deſuper aëra cernit,
Præter aquas infra vaſta feritate patentes,
Circum proſpiciens timido ſic ore loquuta eſt,

Quo me taure rapis? quis eras? quibus artibus uſus
Has potes ire vias, nullis hominumve ferarumve
Emenſas pedibus? neque te mare terret euntem,
Quum tantum rapidæ ſuperent vada cœrula naves,
Et tauros ſit fama vias metuiſſe marinas?

Vnde tibi dulcem potu mare proferet undam?
Vnde cibum dabit? anne aliquis tu taure deorum?
Quod ſi es, cur indigna deis facis? at neque ſicci
Per terram delphines eunt, neque per mare tauri.
Tu vero & terra vadis neque mergeris unda
Aequoris, officium remorum ſuſtinet anceps
Vngula, quam vereor ne mox & in aëra ſummum
Sublatus volites, aviumque ſimillimus alas
Aërias moveas. miſeram me ſcilicet, ecquid
Ipſa domum linquens patriam, taurumque ſequuta
Nave peregrinas tauro feror exul in oras?
At tu magne vagæ Neptune tridentifer undæ
Sis placidus, quem luminibus iam cernere veris
Ipſa mihi videor, ſternentem paſſibus undas
Lenibus æquoreas, curſumque tridente regentem.
Non hæc abſque deo peragro freta cœrula ponti,
Humentesque vias pelagi. ſic illa loquuta
Conticuit quam ſic affatus corniger eſt bos,
Fide animo, ne virgo time quas aſpicis undas
Aequoreas, ego ſum magni moderator Olympi,
Quem nunc adſimilem tauro ſub imagine falſa
Ire vides; quoniam poſſum apparere figura
Qua volui, quandoque libet tuus ardor amantem
Me trahit, & taurum tanti maris æquora iuſſit
Metiri; iam te Crete, quæ me quoque parvum
Nutriit, excipiet ſponſam Iovis ipſa iugales
Creta tibi thalamos, & ſacra Hymenæa parabit.
Ipſa ex me paries clariſſima pignora, natos
Sceptrigeros, reges in maxima regna futuros.
Dixit, & evenit quod dixerat. inclyta namque
Iam Creta apparet, quem poſtquam Iuppiter orbem
Attigit, hic falſi deponit cornua tauri,
Fitque quod eſſe decet, ſolventem virginis oram,
Atque pudicitiæ primum libantis honorem.

Huic

Huic lectum celeres ſternebant pluribus Horæ
Floribus. ipſa prius virgo, Iove ſponſa marito
Prodiit, & facta eſt non uno pignore mater,

EPITAPHIVM BIONIS.

Eidyllion III.

Triſtia lugentes ſuſpiria ducite ſylvæ,
Nunc mihi Sicelides, & amaræ Doridos undæ
Flumina, nunc deflete peremptum morte Biona,
Nunc triſtes plantæ lacrymarum fundite guttas,
Nunc nemora & ſaltus miſeris ululate querelis,
Triſtibus ô mœſti flores ſpirate corymbis,
Nunc lugubre roſæ rubeant, nunc triſte papaver,
Nunc hyacinthe ſonet tua littera, ſcilicet ai ai.
Non tamen hoc ſatis eſt ai ai, plus ergo loquatur,
Litterulasque velis foliis inſcribere plures.
Occidit indigna confectus morte poëta.
Dicite Sicelides lugentes, dicite Muſæ,
Luſciniæ denſa foliorum in fronde querentes
Fluminibus Siculis Arethuſæ dicite, fato
Interiiſſe Biona, mala quo morte perempto
Mortuus eſt & cantus & omnis Dorica Muſa.
Dicite Sicelides lugentes, dicite Muſæ,
Strymonii nunc flete ad aquas lugubria cygni,
Clangite flebilibus funebria carmina collis,
Qualem de veſtris labris dedit ipſe canorem,
Quale melos cecinit per ſtagna Oeagria Nymphis.
Dicite, Biſtoniisque palam narrate puellis.

Interiit fato crudeli Doricus Orpheus.
Dicite Sicelides lugentes, dicite Muſæ.
Quem pecus omne cupit, quem grex deſiderat omnis,
Non canit amplius ille ſub arboribus deſertis
Non ſedet amplius ille canens, ſed Ditis in aula
Immemores hymnos, & longa oblivia cantat.
Nunc omnes muti ſcopuloſa cacumina montes,
Omnia nunc armenta tacent, taurique boveſque
Errantes ululant, nec dulcia gramina carpunt.
Dicite Sicelides lugentes, dicite Muſæ.
Ipſe tuam mortem flavus deflevit Apollo,
Ante diem ſublate Bion, te lumine caſſum
Et Satyri lugent, & nigra in veſte Priapi,
Longaque capripedes ducunt ſuſpiria Panes,
Per ſylvas etiam lugent te Naiades udæ,
Omnis & in lacrymas converſa eſt unda profuſas.
Ipſa, vagans tacitis petroſa per avia luſtris,
Mœſta dolet, quoniam tibi non reſpondeat, Echo,
Quod ſileat, quod non imitetur labra canentis
Amplius, ad cuius mortem ſunt protinus omnes
Arboribus fructus deiecti, floribus omnis
Interiit vigor, ipſe ovibus defecerat humor
Lactis, & alvea non aliquo iam melle fluebant,
Sed cera moriebantur lugubre ſub ipſa,
Extincto nec melle tuo, divine poëta,
Promere mel aliud nobis vel habere neceſſe eſt.
Dicite Sicelides lugentes, dicite Muſæ.
Non tantum æquoreis Delphin lugebat in undis,
Nec tantum in ſcopulis queſta eſt Philomela remotis,
Nec tantum aërios per montes flevit hirundo,
Nec tantum Alcyone potuit ſenſiſſe dolorem,
Amiſſum Ceyca ſuum quo tempore flebat.
Dicite Sicelides lugentes, dicite Muſæ.
Nec vero tantum glaucis in fluctibus olim

Cery-

Cerylus ingemuit, nec tantum in vallibus Euri
Memnona deflerunt volucres ad buſta volantes,
Quantum omnes lugent extincti fata Bionis.
Dicite Sicelides lugentes, dicite Muſæ,
Luſciniæ cantu ſuaves, atque omnis hirundo,
Ille canens olim quas oblectare ſolebat,
Quaſque loqui docuit denſa ſub fronde ſedentes,
Mutua flebilibus diffundunt carmina linguis,
Et quibus ipſæ olim recinebant ſæpe columbæ
Triſtia lugubri recinunt ſua murmura cantu,
Nos quoque triſte levi modulamur carmen avena.
Dicite Sicelides lugentes, dicite Muſæ,
Quis nunc, quis calamoſque leves ſyringaque dulcem
Inflabit, ter & amplius o adamate poëta?
Ore quis audebit tales contingere cannas?
Namque tuum ſpirant & adhuc os guttura flatum,
Ipſa tuis denſa ſub arundine vocibus Echo
Paſcitur, & cupidis mandit tua carmina labris:
Quæ nunc ipſe fero Pani, qui forſan & ipſe
Carminibus certare tuis vereatur & ori,
Ne tecum cantando ferat fortaſſe ſecundas.
Nunc etiam, quo te quondam oblectare ſolebat,
Spectantem fluctus, in littoribuſque ſedentem
Flet Galatea melos, nec enim tu qualia Cyclops
(Hunc fugiebat enim) cantabas carmina, ſed te
Aſpiciens formoſa choros Galatea movebat,
Nunc oblita maris deſerto in littore vaccas
Paſcit adhuc, quas tu quondam ſervare ſolebas.
Dicite Sicelides lugentes, dicite Muſæ.
Omnia Muſarum demortua munera paſtor
Sunt tecum, periere tenerrima baſia tecum
Cuncta puellarum latam per Doridos oram.
Impia nunc mœſti tua fata queruntur amores
Ante ſepulchralem tumulum. te Cypris amavit

Plus quam quæ charo dedit oſcula nuper Adoni,
Illo quo iuvenem morientem contigit ore.
Hic tibi nunc fluviorum o vocaliſſime mœror,
Hic alter dolor ille tuos depaſcitur artus;
Interiit ſiquidem quondam divinus Homerus,
Ipſius hoc os Calliopes tam dulce ſonansque,
Quem tu flebilibus lacrymis & voce ſequutus,
Impia tam dulcis deploras funera nati
Littora, & indigno impleſti maria omnia planctu.
Filius en alter tibi nunc defletur, & aegro
Illius ob mortem conſumeris oſſa dolore.
Muſarum ſiquidem biberant de fontibus ambo,
Pegaſidum latices de fontibus ille bibebat;
Sicelis huic cupidas fauces Arethuſa rigabat.
Ille malum cecinit Troiæ fatale Lacænam,
Et magnum Thetidis lacrymoſa ad Pergama natum,
Et cum forti Agamemnone flavicomum Menelaum.
Hic vero non bella, aut triſtia facta canebat,
Sylveſtrem ſed Pana, boves in paſcua ducens,
Oblectabat amœno carmine, pavit & ipſos,
Componens tenui dulces ſyringas avena.
Formoſis docuit dare baſia grata puellis,
Inque ſinu Venerem & dulces nutribat amores.
Dicite Sicelides lugentes, dicite Muſæ.
Omnes præclaris orbatæ civibus urbes
Illuſtres flevere ſuos ceu numina cives.
Te luget brevis ipſa ſuo plus Aſcra poëta,
Carmina nec tantum Bœotides aurea ſylvæ
Pindaricæ flevere lyræ, quantum tua lugent.
Alcæo plus ipſa ſuo te Lesbos ademptum
Luget, & ipſa ſuo plus Ceia mœnia vate,
Te plus Archilocho Paros ingemit, inclyta Sapphus
Carminibus poſitis tua cantat adhuc Mitylene.
Carminibus quicunque valent & voce poëtæ

De-

Deplorant tua fata Bion, te funere merſum
Sicelides, decus ille Sami, deplorat, at inter
Conſuevit quibus ille prius ridere Cydonas
Luminibus lacrymas Lycidas nunc fundit inanes;
Triopidum vero te deflet in urbe Philetas,
Teſta urque ſuos lugens ad Alenta dolores.
Ipſa Syracuſiæ tua fata Theocritus urbi
Conqueritur monſtratque, ſed & hæc ego mœſta doloris
Auſonici ſero officio tibi carmina ſolvo;
Qui non hoſpes in hæc paſtoria carmina veni,
Sed quæ diſcipulus didici tuus, atque Camœnas
Adſero ceu proprias Siculæ per Doridos oram.
Divitias aliis, mihi carmina ſola relinquens.
  Dicite Sicelides lugentes, dicite Muſæ.
Heu mihi quod malvæ virides & adhuc redolentes,
Atque apium viride, & quod totum floret anethum
Sæpe reviviſcunt, & in annum deinde reverſo
Sole renaſcuntur. nos magni, nosque potentes,
Quum ſemel occidimus, quam primum fata ſubimus,
Condimur in terram, atque intra cava buſta recluſi
Perpetuo durum dormimus tempore ſomnum.
Et tua clare Bion nunc molliter oſſa quieſcunt,
Perpetuoque tacens, terra ſepeliris in alta.
Batrachon at Nymphis placuit ſupereſſe poëtam,
Et ſemper cantare aliquid, quod ſcilicet illi
Haudquaquam invideo. nam peſſima carmina cantat.
  Dicite Sicelides lugentes, dicite Muſæ.
Noxia crudeli tibi ſunt data pharmaca dextra,
Clare Bion, certe tu dira venena bibiſti.
Quis tamen acceſſit quem non tua labra ſonoro
Moverunt cantu? quis tam ferus ille? quis autem
Tam crudelis erat? qui vel tibi miſcuit? aut qui
Miſta dari iuſſit tibi pharmaca, nec ſit captus

Car-

Plus quam quæ charo dedit oſcula nuper Adoni,
Illo quo iuvenem morientem contigit ore.
Hic tibi nunc fluviorum o vocaliſſime mœror,
Hic alter dolor ille tuos depaſcitur artus;
Interiit ſiquidem quondam divinus Homerus,
Ipſius hoc os Calliopes tam dulce ſonansque,
Quem tu flebilibus lacrymis & voce ſequutus,
Impia tam dulcis deploras funera nati
Littora, & indigno impleſti maria omnia planctu.
Filius en alter tibi nunc defletur, & aegro
Illius ob mortem conſumeris oſſa dolore.
Muſarum ſiquidem biberant de fontibus ambo,
Pegaſidum latices de fontibus ille bibebat;
Sicelis huic cupidas fauces Arethuſa rigabat.
Ille malum cecinit Troiæ fatale Lacænam,
Et magnum Thetidis lacrymoſa ad Pergama natum,
Et cum forti Agamemnone flavicomum Menelaum.
Hic vero non bella, aut triſtia facta canebat,
Sylveſtrem ſed Pana, boves in paſcua ducens,
Oblectabat amœno carmine, pavit & ipſos,
Componens tenui dulces ſyringas avena.
Formoſis docuit dare baſia grata puellis,
Inque ſinu Venerem & dulces nutribat amores.
Dicite Sicelides lugentes, dicite Muſæ.
Omnes præclaris orbatæ civibus urbes
Illuſtres flevere ſuos ceu numina cives.
Te luget brevis ipſa ſuo plus Aſcra poëta,
Carmina nec tantum Bœotides aurea ſylvæ
Pindaricæ flevere lyræ, quantum tua lugent.
Alcæo plus ipſa ſuo te Lesbos ademptum
Luget, & ipſa ſuo plus Ceia mœnia vate,
Te plus Archilocho Paros ingemit, inclyta Sapphus
Carminibus poſitis tua cantat adhuc Mitylene.
Carminibus quicunque valent & voce poëtæ

De-

Deplorant tua fata Bion, te funere merſum
Sicelides, decus ille Sami, deplorat, at inter
Conſuevit quibus ille prius ridere Cydonas
Luminibus lacrymas Lycidas nunc fundit inanes;
Triopidum vero te deflet in urbe Philetas,
Teſtaturque ſuos lugens ad Alenta dolores.
Ipſa Syracuſiæ tua fata Theocritus urbi
Conqueritur monſtratque, ſed & hæc ego mœſta doloris
Auſonici ſero officio tibi carmina ſolvo;
Qui non hoſpes in hæc paſtoria carmina veni,
Sed quæ diſcipulus didici tuus, atque Camœnas
Adſero ceu proprias Siculæ per Doridos oram.
Divitias aliis, mihi carmina ſola relinquens.
Dicite Sicelides lugentes, dicite Muſæ.
Heu mihi quod malvæ virides & adhuc redolentes,
Atque apium viride, & quod totum floret anethum
Sæpe reviviſcunt, & in annum deinde reverſo
Sole renaſcuntur. nos magni, noſque potentes,
Quum ſemel occidimus, quam primum fata ſubimus,
Condimur in terram, atque intra cava buſta recluſi
Perpetuo durum dormimus tempore ſomnum.
Et tua clare Bion nunc molliter oſſa quieſcunt,
Perpetuoque tacens, terra ſepeliris in alta.
Batrachon at Nymphis placuit ſupereſſe poëtam,
Et ſemper cantare aliquid, quod ſcilicet illi
Haudquaquam invideo, nam peſſima carmina cantat.
Dicite Sicelides lugentes, dicite Muſæ.
Noxia crudeli tibi ſunt data pharmaca dextra,
Clare Bion, certe tu dira venena bibiſti.
Quis tamen acceſſit quem non tua labra ſonoro
Moverunt cantu? quis tam ferus ille? quis autem
Tam crudelis erat? qui vel tibi miſcuit? aut qui
Miſta dari iuſſit tibi pharmaca, nec ſit captus

Car-

Vulnera Cypriaca nova fixus arundine ſenſit,
Sola quidem Cytherea Iovem domat ipſa ſuperbum,
Qui nunc zelotypæ metuens Iunonis ab ira,
Et teneram captare volens in virgine mentem,
Eſſe deum celat, ſolitæque inſignia formæ
Ponit, & induitur ſpecioſi corpore tauri:
Non tamen aut qualis ſtabulis nutritur in altis,
Aut qualis domito trahit eſſeda grandia collo.
Hunc formæ melioris honor commendat: in omni eſt
Parte color flavus formoſi corporis: albam
Aequali ſpatio diſtantia cornua frontem
Ornabant: non magna quidem, ſed qualia lunæ
Dixeris, in medium quum ſe vaga contrahit orbem.
Talis, ubi in prati viridantia paſcua venit,
Non torva timidas terrebat fronte puellas,
Sed magis allectos vultus probitate trahebat,
Nullaque non fieri propior cupiebat, & ipſum
Contrectare manu, cuius de corpore ſpirans
Immortalis odor fragrantia lilia prati
Vincebat, ſtetit ante pedes ab Agenore natæ;
Lambebatque manus & eburnea colla puellæ,
Decepitque animum non duræ virginis: ipſum
Illa tenens manibus ſenſim contrectat, & albam
Abſtergens labris ſpumam, ſimul oſcula iungit:
Ille ſonans blanda ſummugit voce, putaris
Mygdonis audiri quos reddit tibia cantus.
Iam vero ante pedes ſeſe inclinatus amator
Proiicit Europæ, ſimul hanc cervice reflexa
Aſpicit, oſtentans lati molliſſima dorſi
Tergora, longicomas quum ſic affata puellas
Dicitur ipſa: agite ô ſociæ, conſidere mecum
Quid prohibet tergo bovis huius amabilis? & iam
Non ſecus ac navem placidiſſima terga reclinans
Omnes accipiet vultu manſuetus, & ipſo

Blan-

Blandus ab aſpectu, non iam ſimulantia tauris
Ora gerens aliis, & certe vivus in ipſo
Eſt animus, tantumque humanæ vocis egebat.
Hæc eſtata bovem ridens conſcendit, & alto
Inſiliit tergo, reliquas cunctatio præſens
Detinuit. prædam raptor mox taurus amatam
Conſtringebat agens, & proxima littora ſaltu
Contingens, rapido curſu pervenit in æquor,
At converſa retro ſocias vocat ipſa puellas
Europe, tenditque manus, timor impedit illas,
Nec potuere ſequi iam marmora ſalſa tenentem.
Tum vero ex ima Nereïdes æquoris unda
Grandia progreſſæ cetëia terga tenebant
Innantes; mare Neptunus tranquillat, ab undis
Grandiſonum caput attollens, fratrique marinum
Sternit iter. circum hunc madidi Tritones euntes,
Cœrulei maris indigenæ, conchisque ſonantes
Oblongis, Pæana Hymenæaque ſacra canebant.
Ipſa ſedens Iovis in tergo bovis, hac tenet uncum
Cornu, læva manus veſtes legit, uda plicatas
Ne riget unda maris. nam quæ per longa pependit
Ex humeris tremulo ſinuata eſt flamine veſtis,
Non ſecus ac levibus volitantia vela carinis.
Sic ut & Europen quadam tenus ipſa levaret.
Quæ poſtquam patriæ de littore longius oræ
Abfuit, & neque iam littus monteſve videntur,
Iamque nihil vacuum niſi deſuper aëra cernit,
Præter aquas infra vaſta feritate patentes,
Circum proſpiciens timido ſic ore loquuta eſt,

Quo me taure rapis? quis eras? quibus artibus uſus
Has potes ire vias, nullis hominumve ferarumve
Emenſas pedibus? neque te mare terret euntem,
Quum tantum rapidæ ſuperent vada cœrula naves,
Et tauros ſit fama vias metuiſſe marinas?

Vnde tibi dulcem potu mare proferet undam?
Vnde cibum dabit? anne aliquis tu taure deorum?
Quod ſi es, cur indigna deis facis? at neque ſicci
Per terram delphines eunt, neque per mare tauri.
Tu vero & terra vadis neque mergeris unda
Aequoris, officium remorum ſuſtinet anceps
Vngula, quam vereor ne mox & in aëra ſummum
Sublatus volites, aviumque ſimillimus alas
Aërias moveas. miſeram me ſcilicet, ecquid
Ipſa domum linquens patriam, taurumque ſequuta
Nave peregrinas tauro feror exul in oras?
At tu magne vagæ Neptune tridentifer undæ
Sis placidus, quem luminibus iam cernere veris
Ipſa mihi videor, ſternentem paſſibus undas
Lenibus æquoreas, curſumque tridente regentem.
Non hæc abſque deo peragro freta cœrula ponti,
Humentesque vias pelagi. ſic illa loquuta
Conticuit quam ſic affatus corniger eſt bos,
  Fide animo, ne virgo time quas aſpicis undas
Aequoreas, ego ſum magni moderator Olympi,
Quem nunc adſimilem tauro ſub imagine falſa
Ire vides; quoniam poſſum apparere figura
Qua volui, quandoque libet tuus ardor amantem
Me trahit, & taurum tanti maris æquora iuſſit
Metiri; iam te Crete, quæ me quoque parvum
Nutriit, excipiet ſponſam Iovis ipſa iugales
Creta tibi thalamos, & ſacra Hymenæa parabit.
Ipſa ex me paries clariſſima pignora, natos
Sceptrigeros, reges in maxima regna futuros.
  Dixit, & evenit quod dixerat. inclyta namque
Iam Creta apparet, quem poſtquam Iuppiter orbem
Attigit, hic falſi deponit cornua tauri,
Fitque quod eſſe decet, ſolventem virginis oram,
Atque pudicitiæ primum libantis honorem.

Huic

Huic lectum celeres ſternebant pluribus Horæ
Floribus. ipſa prius virgo, Iove ſponſa marito
Prodiit, & facta eſt non uno pignore mater,

EPITAPHIVM BIONIS.

Eidyllion III.

Triſtia lugentes ſuſpiria ducite ſylvæ,
Nunc mihi Sicelides, & amaræ Doridos undæ
Flumina, nunc deflete peremptum morte Biona,
Nunc triſtes plantæ lacrymarum fundite guttas,
Nunc nemora & ſaltus miſeris ululate querelis,
Triſtibus ô mœſti flores ſpirate corymbis,
Nunc lugubre roſæ rubeant, nunc triſte papaver,
Nunc hyacinthe ſonet tua littera, ſcilicet ai ai.
Non tamen hoc ſatis eſt ai ai, plus ergo loquatur,
Litterulasque velis foliis inſcribere plures.
Occidit indigna confectus morte poëta.
Dicite Sicelides lugentes, dicite Muſæ,
Luſciniæ denſa foliorum in fronde querentes
Fluminibus Siculis Arethuſæ dicite, fato
Interiiſſe Biona, mala quo morte perempto
Mortuus eſt & cantus & omnis Dorica Muſa.
Dicite Sicelides lugentes, dicite Muſæ,
Strymonii nunc flete ad aquas lugubria cygni,
Clangite flebilibus funebria carmina collis,
Qualem de veſtris labris dedit ipſe canorem,
Quale melos cecinit per ſtagna Oeagria Nymphis.
Dicite, Biſtoniisque palam narrate puellis.

Interiit fato crudeli Doricus Orpheus.
Dicite Sicelides lugentes, dicite Muſæ.
Quem pecus omne cupit, quem grex deſiderat omnis,
Non canit amplius ille ſub arboribus deſertis
Non ſedet amplius ille canens, ſed Ditis in aula
Immemores hymnos, & longa oblivia cantat.
Nunc omnes muti ſcopuloſa cacumina montes,
Omnia nunc armenta tacent, tauriquc boveſque
Errantes ululant, nec dulcia gramina carpunt.
Dicite Sicelides lugentes, dicite Muſæ.
Ipſe tuam mortem flavus deflevit Apollo,
Ante diem ſublate Bion, te lumine caſſum
Et Satyri lugent, & nigra in veſte Priapi,
Longaque capripedes ducunt ſuſpiria Panes,
Per ſylvas etiam lugent te Naiades udæ,
Omnis & in lacrymas converſa eſt unda profuſas.
Ipſa, vagans tacitis petroſa per avia luſtris,
Mœſta dolet, quoniam tibi non reſpondeat, Echo,
Quod ſileat, quod non imitetur labra canentis
Amplius, ad cuius mortem ſunt protinus omnes
Arboribus fructus deiecti, floribus omnis
Interiit vigor, ipſe ovibus deſecerat humor
Lactis, & alvea non aliquo iam melle fluebant,
Sed cera moriebantur lugubre ſub ipſa,
Extincto nec melle tuo, divine poëta,
Promere mel aliud nobis vel habere neceſſe eſt.
Dicite Sicelides lugentes, dicite Muſæ.
Non tantum æquoreis Delphin lugebat in undis,
Nec tantum in ſcopulis queſta eſt Philomela remotis,
Nec tantum aërios per montes flevit hirundo,
Nec tantum Alcyone potuit ſenſiſſe dolorem,
Amiſſum Ceyca ſuum quo tempore flebat.
Dicite Sicelides lugentes, dicite Muſæ.
Nec vero tantum glaucis in fluctibus olim

Cery-

Cerylus ingemuit, nec tantum in vallibus Euri
Memnona deflerunt volucres ad buſta volantes,
Quantum omnes lugent extincti fata Bionis.
Dicite Sicelides lugentes, dicite Muſæ,
Luſciniæ cantu ſuaves, atque omnis hirundo,
Ille canens olim quas oblectare ſolebat,
Quasque loqui docuit denſa ſub fronde ſedentes,
Mutua flebilibus diffundunt carmina linguis,
Et quibus ipſæ olim recinebant ſæpe columbæ
Triſtia lugubri recinunt ſua murmura cantu,
Nos quoque triſte levi modulamur carmen avena.
Dicite Sicelides lugentes, dicite Muſæ,
Quis nunc, quis calamosque leves ſyringaque dulcem
Inflabit, ter & amplius o adamate poëta?
Ore quis audebit tales contingere cannas?
Namque tuum ſpirant & adhuc os guttura flatum,
Ipſa tuis denſa ſub arundine vocibus Echo
Paſcitur, & cupidis mandit tua carmina labris:
Quæ nunc ipſe fero Pani, qui forſan & ipſe
Carminibus certare tuis vereatur & ori,
Ne tecum cantando ferat fortaſſe ſecundas.
Nunc etiam, quo te quondam oblectare ſolebat,
Spectantem fluctus, in littoribusque ſedentem
Flet Galatea melos, nec enim tu qualia Cyclops
(Hunc fugiebat enim) cantabas carmina, ſed te
Aſpiciens formoſa choros Galatea movebat,
Nunc oblita maris deſerto in littore vaccas
Paſcit adhuc, quas tu quondam ſervare ſolebas.
Dicite Sicelides lugentes, dicite Muſæ.
Omnia Muſarum demortua munera paſtor
Sunt tecum, periere tenerrima baſia tecum
Cuncta puellarum latam per Doridos oram.
Impia nunc mœſti tua fata queruntur amores
Ante ſepulchralem tumulum. te Cypris amavit

Ll 5 Plus

Plus quam quæ charo dedit oſcula nuper Adoni,
Illo quo iuvenem morientem contigit ore.
Hic tibi nunc fluviorum o vocaliſſime mœror,
Hic alter dolor ille tuos depaſcitur artus;
Interiit ſiquidem quondam divinus Homerus,
Ipſius hoc os Calliopes tam dulce ſonansque,
Quem tu flebilibus lacrymis & voce ſequutus,
Impia tam dulcis deploras funera nati
Littora, & indigno impleſti maria omnia planctu.
Filius en alter tibi nunc defletur, & aegro
Illius ob mortem conſumeris oſſa dolore.
Muſarum ſiquidem biberant de fontibus ambo,
Pegaſidum latices de fontibus ille bibebat;
Sicelis huic cupidas fauces Arethuſa rigabat.
Ille malum cecinit Troiæ fatale Lacænam,
Et magnum Thetidis lacrymoſa ad Pergama natum,
Et cum forti Agamemnone flavicomum Menelaum.
Hic vero non bella, aut triſtia facta canebat,
Sylveſtrem ſed Pana, boves in paſcua ducens,
Oblectabat amœno carmine, pavit & ipſos,
Componens tenui dulces ſyringas avena.
Formoſis docuit dare baſia grata puellis,
Inque ſinu Venerem & dulces nutribat amores.
Dicite Sicelides lugentes, dicite Muſæ.
Omnes præclaris orbatæ civibus urbes
Illuſtres flevere ſuos ceu numina cives.
Te luget brevis ipſa ſuo plus Aſcra poëta,
Carmina nec tantum Bœotides aurea ſylvæ
Pindaricæ flevere lyræ, quantum tua lugent.
Alcæo plus ipſa ſuo te Lesbos ademptum
Luget, & ipſa ſuo plus Ceia mœnia vate,
Te plus Archilocho Paros ingemit, inclyta Sapphus
Carminibus poſitis tua cantat adhuc Mitylene.
Carminibus quicunque valent & voce poëtæ

De-

Deplorant tua fata Bion, te funere merſum
Sicelides, decus ille Sami, deplorat, at inter
Conſuevit quibus ille prius ridere Cydonas
Luminibus lacrymas Lycidas nunc fundit inanes;
Triopidum vero te deflet in urbe Philetas,
Teſtaturque ſuos lugens ad Alenta dolores.
Ipſa Syracuſiæ tua fata Theocritus urbi
Conqueritur monſtratque, ſed & hæc ego mœſta doloris
Auſonici ſero officio tibi carmina ſolvo;
Qui non hoſpes in hæc paſtoria carmina veni,
Sed quæ diſcipulus didici tuus, atque Camœnas
Adſero ceu proprias Siculæ per Doridos oram.
Divitias aliis, mihi carmina ſola relinquens.
 Dicite Sicelides lugentes, dicite Muſæ.
Heu mihi quod malvæ virides & adhuc redolentes,
Atque apium viride, & quod totum floret anethum
Sæpe reviviſcunt, & in annum deinde reverſo
Sole renaſcuntur. nos magni, nosque potentes,
Quum ſemel occidimus, quam primum fata ſubimus,
Condimur in terram, atque intra cava buſta recluſi
Perpetuo durum dormimus tempore ſomnum.
Et tua clare Bion nunc molliter oſſa quieſcunt,
Perpetuoque tacens, terra ſepeliris in alta.
Batrachon at Nymphis placuit ſupereſſe poëtam,
Et ſemper cantare aliquid, quod ſcilicet illi
Haudquaquam invideo, nam peſſima carmina cantat.
 Dicite Sicelides lugentes, dicite Muſæ.
Noxia crudeli tibi ſunt data pharmaca dextra,
Clare Bion, certe tu dira venena bibiſti.
Quis tamen acceſſit quem non tua labra ſonoro
Moverunt cantu? quis tam ferus ille? quis autem
Tam crudelis erat? qui vel tibi miſcuit? aut qui
Miſta dari iuſſit tibi pharmaca, nec ſit captus

Car-

Carminibus, miraque tui dulcedine cantus?
 Dicite Sicelides lugentes, dicite Muſæ.
Iuſtitiam ſed nemo poteſt evadere quisquam.
Verum ego nunc luctu afficior te propter acerbo,
Et lacrymas fundo. quod ſi deſcendere poſſem
Vivus ad inferni Phlegethontia tartara Ditis,
Sicut & Ismarius cithara venerabilis Orpheus,
Et Laërtiades Troiæ populator Vlyſſes,
Sicut & Alcides quondam deſcendit, & ipſa
Limina, ut inſpicerem numquid pallentibus umbris,
Et magno caneres & qualia carmina Diti
Audirem; ſed tu dominæ nova carmina Ditis
Bucolicum Siculumque melos cane, quod iuvet illam.
Illa quidem Siculis etiam conſueverat olim
Ludere littoribus, patriæque in vallibus Aetnæ
Dorica virginea modulari carmina lingua.
Non ſine honore canes, non præmia nulla dabuntur,
Vt blandis citharæ modulanti cantibus Orphei
Reddidit Eurydicen, ſic te quoque forte remittet
Montibus his, divine Bion. quod ſi mihi Muſæ
Sint faciles, nihil addubitem quin protinus ipſam
Accedam, & blando Plutonem carmine tentem.

ME·

MEGARA VXOR HERCVLIS.

Eidyllion IV.

Quid curis adeo te nunc mea mater acerbis
Affligis? magnoque animum mœrore dolentem
Conficis? & tua non ullus iam tempore longo
Inficit ora rubor, ſed vultu marcida palles.
Nempe malis premitur clariſſimus ille tuorum
Filius, & requiem non invenit ærumnarum
Rege ſub ignavo, tanquam ſi forte leonis
Serviat imbelli generoſa ferocia cervo.
Heu cur me tantis cœleſtia numina divûm
Affecere malis? cur me genuere parentes
In tam vivacem crudelia fata futuram?
O ego non felix, quando non illa merentis
Invenere viri thalamum mala, cuius honorem
Tam colui, quanti chariſſima lumina feci.
Quem quoque nunc animo venerorque coloque fideli,
Quo neque viventum quiſquam contemptior umquam
Extiterit, neque qui tantos perferre labores,
Aut poterit tales invicto pectore curas.
Infelix qui, quas vel ei dedit autor Apollo,
Vel mala Parcarum vel Erinnyos impia turba,
Occidit gravibus ſua pignora chara ſagittis:
Perditus atque furens animo per tota vagatus
Limina, cæde replens, & cæſis omnia natis,
Quos oculis vidi ipſa meis a patre peremptos
Infelix, nam quiſquam alius non talia vidit,

Ne

Ne per viſa quidem tacitæ nocturna quietis.
Nec tamen auxilio me ſæpe vocantibus ipſis
Mater eram, nec erant vires mihi tale potentes.
Namque aderat fatale malum, vincique negatum.
Parvula ceu vero volucris triſtatur, ubi illi
Implumes pereunt pulli, quos improbus anguis
Vepribus in denſis rapiens vorat ore cruento,
Quos ſupra querulum ſtridens volat anxia mater,
Nec tamen auxilii quicquam pereuntibus affert,
Nam pavet, & ſævum propius timet ire draconem;
Sic ego, quæ pariens ſum facta miſerrima mater,
Dilectos lugens quondam mea pignora natos,
Per mea non ſano currens pede tecta vagabar.
Atque utinam triſti confixa ſub hepate dirum
Ipſa experta forem telum, natisque peremptis
Mortua ſim ſimul ex illo confecta veneno.
Cynthia fœmineis numen venerabile turbis,
Sic poterant chari tibi nos fleviſſe parentes,
Plurimaque in manibus funebria dona ferentes,
Impoſuiſſe pyris æqualibus, oſſaque eodem
Mandaſſent tumulo, quacunque in parte ſepultis.
Nunc pueris fœcunda colunt hi mœnia Thebas.
Poſſeſſa Aonii perarantes pinguia campi,
Verum ego Tiryntho ſterili Iunonis in urbe
Pluribus infelix cor fracta laboribus angor,
Nec variat fortuna modum mihi ſæva malorum,
Nec lacrymis requies numquam ceſſantibus ulla eſt.
Quoque virum videam vix temporis hora puſilli eſt.
Aedibus in noſtris etenim numeroſa laborum
Otia vertentes, terraque marique ſuperbis
Viribus affligit ſaxo vehementior omni,
Durior & ferro pectusque animumque ferocem.
Ac tu non aliter, quam ſi de flumine pleno

Stil-

Stillet aquæ rivus, noctesque diesque profuſis
Fletibus indulges. ſed enim nec qui mea præſens
Vulnera ſoletur quisquam eſt affinis amicus:
Non etenim mecum nunc tecta domeſtica ſervant;
Verum omnes nemoroſa ultra prædivitis Iſthmi
Regna colunt, nec adeſt quisquam mihi cui mea curæ
Sint mala, qui placida ſoletur voce relictam.
Sola ego cunctarum ſum facta miſerrima matrum.
Sed quæ ſola meos potuit lenire dolores,
Et quadam tenus eſt animo levis aura iacenti
Pyrrha ſoror, ſed & ipſa ſui nunc ægra mariti
Flet ſuper Iphiclo nato tibi & hoc quoque, nam te
Mortalique deoque viris peperiſſe putarim,
Natos per totum miſeros magis omnibus orbem.
  Hactenus illa quidem querulo ſermone profata eſt,
Et ſimul undanti demiſit lumine guttas,
Plus pomis viridi lectis de fronde recentes,
Dum memor infelix natorum eſt atque parentum.
Haud aliter lacrymis humectans ora genasque,
Conſtitit Alcmene, & ſuſpiria triſtia ducens,
Sic affata nurum verbis prudentibus infit.
  O nimis infelix adverſo filia fato,
Quid venit in mentem res hæc tibi? triſtibus ambas
Quidve mones lacrymis, miſeros dum mente labores
Enumeras memori, quos iam deflevimus olim?
Num ſatis hæc toleraſſe fuit, ſi ſola fuiſſent?
Nunc mala continuo creſcunt, nunc nulla dierum
Non aliquid noſtris lugubre doloribus addit,
Et luctus vehementer amans queat ille videri,
Qui noſtri ſtudeat titulos numerare doloris.
Fide animo, non hæc ſumus ex Iove fata ſupremo
Sortitæ: ſed enim te ſine carente laborum
Involvi cumulo video mea filia. verum

Ipſa

Ipſa tuo poſſum facile ignoviſſe dolori,
Quum nulla invitent ſatiatam gaudia mentem
Amplius, & nunc te ſupra quam credere poſſis
Lugeo, & ex animo miſeror, quia te quoque noſtri
Participem fieri voluit ſors improba fati;
Et quæ triſte gravant noſtrum caput ærumnarum
Numina Perſephones Acheruſia teſtor, & ipſam
Spiciferis Cererem redimitam tempora ſertis,
(Quas prudens aliquis noſtris ex hoſtibus optem
Peieret, ut magno luat hæc periuria damno)
Non minus eſſe mihi charam, nec peius amari
Quam ſi te proprio peperiſſem ſanguine, quam ſi
Sola domi ſuperes, atque unica filia noſtræ.
Quod te non dubie meminiſſe fatebere. quare
Nec te deliciæ noſtræ, dulciſque voluptas,
Hac mihi neglectam tam dura ſorte queraris;
Non ſi vel graviora fleam, vel largius atris
Pulchricomæ Niobes lacrymis, nec plurima lugens
In mala deiectum genitrix, ut nos quoque nurum
Ex ulla penitus reprehendi parte meretur.
Ipſa quidem longos menſes bis quinque peregi,
Grande laboranti pondus ſub pectore geſtans,
Ipſum qui Stygii me pene ſubire coëgit
Prævalidas portas, & ferrea limina Ditis,
Talia tamque gravis tolerantem incommoda partus.
Nunc tamen externo mihi perditus ille ſub orbe,
Forſitan ad ſævi pergens certamina Martis
In nova bella ruit, nec adhuc rationibus ullis
Auguror infelix num ſit rediturus, & ipſum
Exceptura ego ſim, vel an hoc quoque fata negarint:
Nunc quoque me terrent quæ triſtia ſomnia vidi,
Nuper quum placidæ demiſi membra quieti,
Quam metuo, ne triſtè aliquid portendere nobis

Viſa

Viſa horrenda velint. mihi enim ſub nocte ſilenti
Adſtitit, attritum retinens utraque ligonem,
Herculis invicti virtus illa inclyta, tanquam
Agricola, aut magno conductus munere foſſor;
Ingentem viridi foſſam facturus in agro,
Nudus & inveſtis, nec amictus, ut ante, virili
Corpus erat tunica, neque craſſæ tegmine lenæ.
Poſtquam ceu valido cui cincta eſt vinea vallo
Impoſito totum confecit fine laborem,
Ferrato innitens excelſo pectore telo
Iam ſumpturus erat, quos ante ſolebat, amictus;
Quum ſubito emicuit rapidæ vis ignea flammæ
Pro magnæ tumulo cæcaque voragine foſſæ;
Iamque furens immenſus & inſedabilis ignis
Ante ipſum iuxtaque & in ipſius ora ruebat.
Ille quidem pedibus ſemper velocibus uſus
Dirum Vulcani prompta virtute furorem
Vitabat, cedenſque retro ſua membra ligone
Non ſecus ac ſcuto defenſans: denique circum
Omnia luſtrabat, huc illuc lumina verſans,
Impia pugnantem ne flamma prehenderet ipſum:
Cui dum ſubſidio, niſi vana inſomnia vidi,
Magnanimus venit Iphiclus, procumbere terræ
Viſus erat labens, nec poſſe reſurgere rectus;
Sed miſer immotus iacuit ceu debilis ævo
Decreſcente ſenex, quem viribus invida magnis
Invitum populatur & opprimit ægra ſenectus;
Stratus humi iaceat, donec quis prætereuntum
Sublevet exhibeatque manum; ſic ipſe iacebat
Scutifer Iphiclus, latera ægre ignavia verſans:
Ipſa videns natos caſſos ope denique flebam;
Donec noſtra levis diſſolvit lumina ſomnus,
Et rubicunda diem veniens aurora reduxit.

Talia per tacitæ quæ vidi inſomnia noctis
Excubias: quæ cuncta, precor, vertantur in ipſum
Euryſtheum genere a noſtro, ſed fiet & illi
Maximus hic vates animus meus, omnia divi
Sic, & non alia ducant ratione faventes.

BIONIS
CARMINA,

ET

MOSCHI
EPITAPHIVM BIONIS,

VERSV TROCHAICO LATINE REDDITA

A B

ERNESTO GVLIELMO HIGTIO.

BIONIS

EPITAPHIVM ADONIDIS.

Ite fletus, ite largi, Mors Adonin abſtulit!
Saeva blandum, tetra pulchrum Mors Adonin abſtulit!
Nos queremur, & querelas iunget Aligerûm chorus.
Quid, Venus, vidui quietam purpuram lecti premis?
Sola quid miſella dormis? ſurge; abeſt ſocius tori.
Pone cultum, pone amictus aureo pictos croco:
Indue atra membra veſte: nuda caede pectora:
Rumpe queſtus: dic, venuſtum Mors Adonin abſtulit.
Nos queremur, & querelas iunget Aligerûm chorus.
Teſqua luſtrans, ac relictae coniugis parum memor,
Pulcher, heu! venator ipſe praeda nunc iacet feris,
Candidum percuſſus apri dente candido femur.
Heu! iacet, tenuemque verſans ore laſſo ſpiritum,
Cypriae parit dolores, ah! dolores maximos.
Sanguis artus puriores ater inquinat nive.
Perque labentes ocellos noctis umbra funditur:
Et roſae marcent labelli, ſuave marcet oſculum.
Marcidum tamen Dione non abhorrens oſculum,

Fervidis preſſiſſe labris labra geſtit frigida.
Oſculatur, at oſculantem neſcit ille Cypriam.
Nos queremur, & querelas iunget Aligerûm chorus.
Triſte vulnus, vulnus atrox fert Adonidis femur:
Maius imis fert Dione vulnus in praecordiis.
Cura quondam dulcis adſtant, & ululant dominum canes;
Montium plorant Puellae, cum Puellis fontium:
Attamen maiore plorat iure, per ſaltus vagans,
Paſſa crines, ſciſſa pallam, nuda plantas Cypria,
Dum rubi pungunt vagantem, & ſanguinem libant ſacrum;
Quaque, ſurdas voce valles ac nemus tacitum replens,
Currit, Aſſyrium maritum clamat, & puerum vocat.
Huius alta de iacentis emicans plaga cruor
Inguen & ventrem ſupinum foedat, ac niveum latus,
Perque leniter tumentis it mamillas pectoris.
Vea Dionae! Vae Dionae! cantat Aligerûm chorus.
Perdidit virum Dione, perdidit formam ſimul.
Hoc erat vivente ſummus oris in Diva nitor;
Mortuum nunc poſt Adonin pulchritudo mortua.
Saxa flent rupesque Adonin, flent Adonin ilices:
Flent vagi fontes, gementique adgementes Cypriae,
Decidiva lacrymarum e colle volvunt pondera;
Flaccidumque in prata flores nigra deponunt caput:
Dum per agros, dum per urbes flebilis fertur Dea.
Vae Dionae! Vae Dionae! Mors Adonin abſtulit.

Que-

Queſtibus reſpondet Echo, Mors Adonin abſtulit.
Heu! amores quis Dionae tam cruentos non fleat?
Vidit ut letale vulnus horruitque Cypria,
Vidit ut ſanie fluente pallidum tingi femur,
Queſta multum, ulnasque pandens, ah! Adoni mi, mane,
Ah! malo ſervate, dixit, ah! Adoni mi, mane:
Vel morare verba ſaltem dum loquar noviſſima,
Dumque te complexa noſtris labra labris miſceam.
Tolle paullum, tolle ocellos, tolle languidum caput,
Ac ſuprema, care Adoni, da petenti baſia:
Da; calor motusque labris donec omnis exeant,
In meumque e baſiantis ore ſpiritus fluat.
Ebibemus, extrahemus quidquid in te amoris eſt:
Intimas quod in medullas & calens penetrans iecur,
Heic repoſtum permanebit, ipſe tu quando fugis.
Heu! fugis, dilecte Adoni, nigra viſis Tartara;
Noctis arbitrum profundae viſis, & vivit Venus?
Vivit, ah! eſt Diva coniux, teque non poteſt ſequi.
Accipe atri ſponſa Ditis (quippe vincis Cypriam;
Quippe cara, quippe pulchra, torva, raptas omnia)
Accipe o meum maritum, fata quem tradunt tibi.
Me tuas vires trementem longus abſumet dolor,
Semper & querulis vocabo non reverſurum ſonis.
Ergo abis, tecumque, Adoni, me voluptas deſerit,
Avolans, ut ſomnianti blandus avolat ſopor?

Ergo Cypris orba, & orba tot Cupidinum cohors?
Ergo fallax ille vires ceſtus omnes perdidit?
Quique duxit, quique traxit cuncta, te non retrahet?
Quae feras vexare ſuaſit horridas dementia,
Nate bello mitiori, non cruentis ſtragibus?

Queſta ſic Dea eſt, querelas iunxit Aligerûm chorus.
Vae Dionae! Vae Dionae! Mors Adonin abſtulit.
Interim flentes ocelli tot dederunt guttulas,
Guttulae quot e iacentis effluebant vulnere.
Sorbſit omnes terra, laetos tot remittens floſculos:
Procreant roſas cruores, & anemonas lacrymae.

Ite fletus, ite; pulchrum Mors Adonin abſtulit.
Siſte iam vagas querelas, linque devium nemus,
Linque Cypri; eſt hic paratus, ecce, Adonidi torus,
Mollicella e fronde, molli, roſcidoque gramine.
Haec ſuper beatus ille, Diva, lectulus tuus,
Saepe vivum qui tenebat, nunc recepit mortuum.
Quanta mortuo venuſtas! dormientem dixeris.
Subiice aureae nitentem purpuram ſpondae viro,
Nocte qua tecum cubantem mulſit ambroſius ſopor:
Subiice & ſic triſte corpus, ceu prius, ſinu fove.
Adde flores & corollas; iſta poſcit munera;
Sunt eo moriente flores cum corollis mortui.
Sparge myrto, tinge nardo, tinge pingui aromate:
Myrtus omnis, nardus omnis, omne aroma ſordeant;

Sor-

Sordet unus cum Dionae qui fuit fragrans odor,
Proque myrto, proque nardo, proque pingui aromate.
Nunc in oſtro, in veſte Adonis nunc recumbit divite.
Eiulantes ante lectum parvuli Cupidines
Luteos ponunt capillos, triſte donum mortuo.
Hic leves arcus, pharetram calcat ille eburneam:
Ille inutiles ſagittas frangit obnixo genu:
Solvit iſte pallidoque vincla detrahit pede:
Aureo fert hic lebete flumen: hic femur lavat:
Pectus hic focillat alis frigidum tepentibus.
Interim totus Dionen plorat Aligerûm chorus.
Nuptialem nunc coronam ſpargit irata manu,
Proiicitque Hymen maritas limen ad thalami faces.
Non Hymen, Hymenaee, feſtae per domum voces vocant:
Flebile ah! ah! flebile heu! heu! ora replet omnia.
Laete ſemper, nunc acerbum funus; ah! luges, Hymen;
At magis lugent acerbum terna funus Gratia;
Pulcher, heu! Cinyrae gementes, pulcher, heu! iaces, puer!
Pulcher, heu: iaces, Adoni! pulcher, heu! iaces, puer!
Sic gemunt, & altiore voce, quam gemit Venus.
Nec minus novem Sorores flebilem cient ſonum,
Dulcibusque orco ſodalem cantilenis evocant;
Heus Adoni! ah! heus Adoni! ſurdus aſt Adonis eſt;
Nec redire etiam volentem ſolveret Proſerpina.

Pone nunc, Venus, querelis, pone finem planctibus;
Feſta, flendus eſt Adonis, cum redibunt annua.

IDYLLIVM II.

Forte Amorem parvus auceps, frondeum luſtrans nemus,
Triſte, ramo vidit, omen, inſidentem buxeo:
Alitumque e gente plumas qui gerebat, ſuſpicans,
Tamque grandi de volucri, magna ſperans praemia,
Illitas fallace viſco mox arundines ſimul
Quas habebat iunxit omnes, & dolum admovit Deo.
Huc & illuc iſte mutans usque ſedem tranſilit,
Irrito labore ſtultum defatigans aucupem.
Spemque praedae inutilesque tandem arundines puer
Abiicit, glebasque aratro forte vertentem ſuae
Vidit artis ut magiſtrum, protinus fert huc pedem,
Remque narrat, tamque miram monſtrat alitem ſeni.
Riſit ille, movensque cana, nate, dixit tempora,
Parce viſco, parce virgis, hunc volucrem linquito:
Quin fugis procul nocentem, nulla peior eſt avis.
Vsque eris beatus, iſta quamdiu praeda cares.
Sed tibi ſimulac iuventas venerit maturior,
Ille, qui nunc terga vertit, teque captantem fugit,
Ipſe te captabit ultro, & advolans penna levi
Non opini calce preſſum tundet impoſita caput.

IDYL-

IDYLLIVM III.

Alma Cypris dormienti nuper adſtitit mihi,
Et tener tardis Cupido paſſibus matrem ſequens,
Luminaque velut pudore tacta non levans humo.
Suave ridens tunc Dione, & labra ſolvens blandula,
Care paſtor, ſume, dixit, ſume diſcipulum Deum;
Quaque polles arte pectus ſic petentis imbue.
Haec locuta ſe tenebris Diva noctis miſcuit;
Et, novo tumens honore, parvulo mox numini
Canto ſtultus, ante pubi quae ſolebam ruſticae:
Primus ut cera tenace Pan avenas iunxerit;
Ut lyrae nepos Atlantis, ut Minerva tibiae,
Ipſe Phoebus ut ſtrepentis molle ſit citharae parens,
Ille, ſylveſtris Camenae negligens tenues modos,
Tam rudem ſprevit magiſtrum; &, doctior digitos movens,
Ex eadem molliorem fiſtula traxit ſonum,
Coelitumque hominumque amores, quaeque cunctis imperat,
Magna Matris geſta cantans, & ſuam potentiam.
Inde buxus priſtinorum eſt immemor modulaminum;
Quaeque Amor me tunc docebat, blandiora cantica,
Sole nunc veniente ſemper, & abeunte, perſonat.

DYL-

IDYLLIVM IV.

Virgines Deae protervum non timent Cupidinem,
Dulcibus ſed ille dulcis usque Muſis it comes.
Si quis ergo amore nullo tactus invocet Deas,
Invocantis aure ſurda reſpuunt fatuas preces.
At agitatum ſi tenellis motibus praecordia
Audiunt Divae poëtam, molle tentantem melos,
Huc cito, necdum vocatae, convolant omnes pede.
Vera narro, veritatem firmat exemplum meum.
Sive enim quemquam Deorum tollere aut hominum volo,
Lingua balba eſt, & canendi me facultas deſerit.
Aſt volucrem ſi Puellum cogito, aut Lycidam meum,
Fluminis ritu venuſtum carmen ore profluit.

IDYLLIVM V.

Noſtra canna delicatis ſi probetur auribus,
Laudis adferent abunde quae canebas Pieri:
Sin minus probetur illa delicatis auribus,
Quid labore infructuoſo te fatiges Pieri?
Si Deûm Pater dediſſet bina vitae tempora,
Duplicesque larga nobis Parca verſaret colos,
Inde nigra fila ducens, inde vellus candidum;
Poſt moleſtias liceret otio frui bono.

Sin-

Singuli at cum ſempiterna lege naſcamur ſemel,
Et fugace utamur aevo, praeque ceteris brevi,
Cur dolores nos miſellos, cur labores atterunt?
Occupatum cur lucroſis & operoſis artibus,
Indies maiora avarum vota pectus concipit.
Neſcit, ah, homo creatum ſtirpe ſe mortalium!
Neſcit, ah, poſuiſſe parvos Fata vitae terminos!

VI.

CLEODEMVS ET MYRSON.

CLEODEMVS.

Dic mihi, dilecte Myrſon, quid magis tibi placet,
Tempus autumnale, bruma, ver, an aeſtas? dic mihi.
Laetane Aeſtas praeferenda, ruſticum abſolvens opus?
Aut ferax, qui, cuncta donans, pellit Autumnus famem?
Aut vacans labore Bruma, cum, tegente agros nive,
Et foris bacchante vento, cingimus pigri focum
Garrientes, & terentes otio molli diem?
Aut amoenum Ver, & anni dulcis adventus novi?
Dic amice, fabulantes nullus urget nunc labor.

MYR-

MYRSON.

Coelitum non iudicanda facta ſunt mortalibus;
Cuncta ſed laudanda, cuncta, quae Dei dant, ſuavia.
Te tamen iubente dicam quid putem ſuaviſſimum.
Diſplicet, Cleodeme, torrens ſolis aeſtivi vapor:
Pomiferque Autumnus unâ febrium fert ſemina:
Horreoque Hyemis furores, & pruinas non fero.
Ver amo, nam dulce Ver eſt, cum calores non nocent,
Nec gravi torpor ligatos tardat artus frigore;
Quam velim totius anni tempus unum Ver foret!
Vere noctis aequa currunt, aequa lucis tempora.
Vere partum Terra ſolvit, vere florent omnia.

VII.

IN HYACINTHVM.

[Pondus Oebalidae cadentis fregit ut diſci caput,]
Ipſe, plaga non minore corda, Pæon, ſaucius,
Horruit, doctaque in arte, ceu prius, quaerens opem,
Vnxit ambroſia cruentum vulnus, unxit nectare:
Cuncta ſed vetante Parca nil valent medicamina.

VIII.

VIII.

O beatos, quos amoris vincla nectunt mutui!
Quis neget, etiam beatum tunc fuiſſe Theſea,
Cum per umbras regna furvae viveret Proſerpinae?
Nempe Pirithous fidele iunxerat lateri latus,
Vltimo felix Oreſtes manſit in diſcrimine,
Barbarasque inhospitalis Tauricae riſit minas:
Nempe erat periculoſae particeps Pylades viae.
Quemque felicem Patroclo dixerant ſuperſtite,
Mortuo felix vocandus; & ipſe felix mortuus:
Alter ulta caede amici, vindicisque alter manu.

IX.

Semper artifices vocando prodis ignorantiam.
De levi quacumque cauſſa ne roges alios opem:
Ipſe cannas iunge: parvi, crede, res moliminis.

X.

Tu benignas blande Muſas ſemper advoces Amor;
Vos Amorem audite Muſae, verſibusque tollite.
Haec mihi dulces amanti dent Camenae gaudia,
Molli ut usque cantilena cordis aeſtus ſublevem.
Leniora nempe cantu nulla ſunt medicamina.

XI.

X I.

Gutta, dicunt, ſaepe, quamvis orbe parvo, decidens,
Saxa crebro mollit ictu, & temporis tractu cavat.

X I I.

Sed ego pergam adusque nota, quo ſolebam, litora;
Fiſtulaque canam, recumbens rupis in crepidine,
Si tuum, Galatea, pectus forte cantu molliam.
Dura quamvis, ſaeva quamvis, me tamen dulces fovent
Spes, ſuprema quae ſenectae non relinquent tempora.

X I I I.

Dignus eſt mercede cantor; dona cur neges mihi?
Eruditis Phoebus ipſe vatibus dat praemia,
Et potentum largus artes provocat cunctas favor.

X I V.

Feminarum forma dos eſt, fortitudo dos virûm.

X V I I.

O Deorum nata patre, nata ponto, Cypria,
Cur noces, tam grata, divis, cur noces mortalibus?
Parva dico: tanta cunctos ira cur vexat tua,
Vt mali cauſſam ac dolorum pepereris Cupidinem,
Efferum, vafrum, protervum, ſubdolum Cupidinem?
Cur ei pennas dediſti, cur acuta ſpicula?
Ne volucrem, ne iacientem tela vitet quiſpiam.

MOSCHI

M O S C H I

EPITAPHIVM BIONIS.

Saltuoſi flete colles; flete lymphae Doricae;
Flete amabilem Biona, nota vivo, flumina:
Lacrymis rorate plantae; triſte mugiat nemus:
Marcidos florum corymbos linquat effluens odor:
Palleat anemona, pictam nigror inficiat roſam:
Literas, Hyacinthe, Phoebi quas tibi luctus dedit,
Clariore, quam ſolebas, efferas, ai ai, ſono,
Et gementum moeſta crebris verba reddas motibus:
Veſtra fugit, heu! Voluptas! Cantor optimus tacet!
Funde nunc lugubre carmen, funde, Muſa Siceli.
Dulce quae luges, aëdon, ſubter umbras arborum,
Diſce nunc novas querelas, & Arethuſae fontibus
Nuncia mortem Bionis; inque alumni funere
Dic melos, cunctasque Muſas dic periſſe Doricas.
Funde nunc lugubre carmen, funde, Muſa Siceli.
Quique ſuavi perſonatis ore ripam Strymonis,
In modos nunc ite molles, ite, cycni, flebiles;
Veſtra qualibus fluenta ſaepe demulſit Bion:

Thraciis narrate Vatis fata Nymphis triſtia;
Dicite Oeagri Puellis, Vixit Orpheus Doricus.
  Funde nunc lugubre carmen, funde, Muſa Siceli.
Non gregi dilectus ille cantor amplius canit;
Non avenas tractat ampla tectus ilicis coma:
Cantat umbris, longa cantat mortuis oblivia.
Regnat horror, regnat altum per nemus ſilentium.
Luctuoſis vacca torvo cum viro mugitibus
Ingemit, nec ante grata tangit ore pabula.
  Funde nunc lugubre carmen, funde, Muſa Siceli.
Tam repentem Phoebus ipſe Vatis exitum ſui
Luxit, & luxere Panes; inque pullis veſtibus,
Ruris incolae, Priapi; quodque cantus diligit,
Cantibus nunc omne raptis Capripedum luget genus,
Turbulentas cuncta fletu Nais undas reddidit,
Eque dulci fonte falſas iuſſit ire lacrymas.
Garrulis quae verba labris rettulit quondam tua,
Muta nunc eſt, inque ſolis degit Echo rupibus.
Flos caret nitore: foetus perdiderunt arbores:
Flaccidum eſt uber capellis: mella non ſtipant apes,
Cereisque gnavus ante ceſſat in tectis labor:
Quis favos, quis mella curet? fluxit, heu! heu! mel tuum.
  Funde nunc lugubre carmen, funde, Muſa Siceli.
Non magis delphinus umquam flevit udo in litore:
Non magis ſub rupe Progne, non magis Prognes ſoror

In

In virenti diva colle fata ploravit domûs:
Altiori nec vocavit voce Ceyx coniugem:
Funde nunc lugubre carmen, funde, Muſa Siceli.
Ceryli non ſic per alta ſtridor ivit aequora:
Non Eois in viretis orta Memnonio rogo
Sic novis cognata pennis planxit ales pectora;
Singulis ut triſte letum nunc Bionis plangitur.
Funde nunc lugubre carmen, funde, Muſa Siceli.
Hunc aëdon, hunc chelidon, quas tenebat cantibus,
Quasque motus, quasque flexus edocebat gutturis,
Mortuum luxere, ramis pendulae frondentibus.
Illa cantat, haec canenti reddit alternos ſonos;
Dum querentium volucrum totus accinit chorus,
Praeque cunctis longa ducunt turtures ſuſpiria.
Ducite, o, nos iuncta veſtris ducimus ſuſpiria.
Funde nunc lugubre carmen, funde, Muſa Siceli.
Vnde avenae dignus haeres? Quis ſibi tantum placet,
Vt tua, perite cantor, fiſtula labrum terat?
Illa adhuc ſuavem canori ſpirat oris halitum,
Blanda ſervans priſtinorum murmura modulaminum.
Pana poſcunt, Pana cannae. deferam cannas Deo;
Ni recuſet & ille munus, & ore nolit tangere;
Audiat ne forte, Paſtor Pana vicit Doricus.
Funde nunc lugubre carmen, funde, Muſa Siceli.
Saepe ſcabro quae ſedenti iunxit in ſcopulo latus,

Te dolet Galatea raptum; quem Cyclopi praetulit.
Hoc canente imum profundi fugit in ſinum maris:
Te canente emerſa cano dulce riſit gurgite.
Vaſta nunc undis relictis pervagatur litora,
Et, bubulci ducta amore, curat errantes boves.

Funde nunc lugubre carmen, funde, Muſa Siceli.
Quidquid eſt Muſis leporum, quidquid illis gratiae,
Fugit, & ſordet Poëtis dos canendi maxima,
Os puelli baſiantis, & labella virginum.
Imbre parvi lacrymarum buſta Amores irrigant;
Et iacentem te Dione ſuaviatur dulcius,
Quam Dione olim iacentem ſuaviata Adonin eſt.

Funde nunc lugubre carmen, funde, Muſa Siceli.
Hic tibi, leni ſuſurro prata qui tranſis, Meles,
Amnibus praelate cunctis, hic tibi novus dolor:
Clauſa tu quondam videbas labra Smyrnaei ſenis;
Labra, Calliopea ſacra tinxerat quae nectare:
Dicerisque altum gemente, fata nati, tunc aqua,
Et tuum luctum marinis nunciaſſe fluctibus.
Nunc novo moerore tabes, alterum natum gemis.
Ambo cantibus celebres; ambo cari fontibus.
Hippocrenes rore puro lavit alter pectora;
Et tuis, Arethuſa, lymphis alter extinxit ſitim.
Bellicoſos ille Atridas Martia cecinit tuba,
Et ferocis cor Achillis, & puellam Tyndari.

Hic

Hic nec arma, nec nocentes dixit iras Principum;
Sed protervum Pana dixit, & bubulcos ſimplices:
Et iuvencas ipſe mulſit, bucerum ac pavit pecus:
Et perita ſaepe cannas iunxit inpares manu:
Et puellos virginesque blanda docuit oſcula:
Et Cupidinem, Dionae, fovit, acceptus, ſinu.
Funde nunc lugubre carmen, funde, Muſa Siceli.
Vrbs, Bion, te cuncta plorat, plorat omnis civitas.
Te ſuo magis Aſcra luget Vate nudis vallibus:
Te magis tonante ſaltus Pindaro Boeotii.
Non amabilis tacentem Lesbos Alcaei fidem,
Rapta non Simonideae Cea munera naeniae
Flevit, ut tuae repreſſum fiſtulae flevit ſonum.
Maſculam Mitylena Sappho, candida Archilochum Paros
Reſpuit, tuisque tantum cantilenis paſcitur.
Quisque, cui novem Sorores ora ſolvunt muſica,
Lacrymabili Bionis mulcet umbram carmine.
Dulce Sicelidcn gementem pulcra miratur Samos.
Quique ridenti Cydonas lumine & calamo levi
Traxerat, nunc eruditis queſtibus Lycidas trahit,
Et tepenti mollicellas irrigat rivo genas.
Nec minus fletu, Phileta, Triopidas tangis tuos
Naiadasque, Halentis udo quae premunt ripam pede.
Tu, Syracoſiae per urbis ampla Amici moenia
Nuncias obitum politis verſibus, Theocrite:

 Noſtra-

X I.

Gutta, dicunt, ſaepe, quamvis orbe parvo, decidens,
Saxa crebro mollit ictu, & temporis tractu cavat.

X I I.

Sed ego pergam adusque nota, quo ſolebam, litora;
Fiſtulaque canam, recumbens rupis in crepidine,
Si tuum, Galatea, pectus forte cantu molliam.
Dura quamvis, ſaeva quamvis, me tamen dulces fovent
Spes, ſuprema quae ſenectae non relinquent tempora.

X I I I.

Dignus eſt mercede cantor; dona cur neges mihi?
Eruditis Phoebus ipſe vatibus dat praemia,
Et potentum largus artes provocat cunctas favor.

X I V.

Feminarum forma dos eſt, fortitudo dos virûm.

X V I I.

O Deorum nata patre, nata ponto, Cypria,
Cur noces, tam grata, divis, cur noces mortalibus?
Parva dico: tanta cunctos ira cur vexat tua,
Vt mali cauſſam ac dolorum pepereris Cupidinem,
Efferum, vafrum, proteryum, ſubdolum Cupidinem?
Cur ei pennas dediſti, cur acuta ſpicula?
Ne volucrem, ne iacientem tela vitet quiſpiam.

MOSCHI

M O S C H I
EPITAPHIVM BIONIS.

Saltuoſi flete colles; flete lymphae Doricae;
Flete amabilem Biona, nota vivo, flumina:
Lacrymis rorate plantae; triſte mugiat nemus:
Marcidos florum corymbos linquat effluens odor:
Palleat anemona, pictam nigror inficiat roſam:
Literas, Hyacinthe, Phoebi quas tibi luctus dedit,
Clariore, quam ſolebas, efferas, ai ai, ſono,
Et gementum moeſta crebris verba reddas motibus:
Veſtra fugit, heu! Voluptas! Cantor optimus tacet!
Funde nunc lugubre carmen, funde, Muſa Siceli.
Dulce quae luges, aëdon, ſubter umbras arborum,
Diſce nunc novas querelas, & Arethuſae fontibus
Nuncia mortem Bionis; inque alumni funere
Dic melos, cunctasque Muſas dic periſſe Doricas.
Funde nunc lugubre carmen, funde, Muſa Siceli.
Quique ſuavi perſonatis ore ripam Strymonis,
In modos nunc ite molles, ite, cycni, flebiles;
Veſtra qualibus fluenta ſaepe demulſit Bion:

Thraciis narrate Vatis fata Nymphis triſtia;
Dicite Oeagri Puellis, Vixit Orpheus Doricus.
Funde nunc lugubre carmen, funde, Muſa Siceli.
Non gregi dilectus ille cantor amplius canit;
Non avenas tractat ampla tectus ilicis coma:
Cantat umbris, longa cantat mortuis oblivia.
Regnat horror, regnat altum per nemus ſilentium.
Luctuoſis vacca torvo cum viro mugitibus
Ingemit, nec ante grata tangit ore pabula.
Funde nunc lugubre carmen, funde, Muſa Siceli.
Tam repentem Phoebus ipſe Vatis exitum ſui
Luxit, & luxere Panes; inque pullis veſtibus,
Ruris incolae, Priapi; quodque cantus diligit,
Cantibus nunc omne raptis Capripedum luget genus,
Turbulentas cuncta fletu Nais undas reddidit,
Eque dulci fonte ſalſas iuſſit ire lacrymas.
Garrulis quae verba labris rettulit quondam tua,
Muta nunc eſt, inque ſolis degit Echo rupibus.
Flos caret nitore: foetus perdiderunt arbores:
Flaccidum eſt uber capellis: mella non ſtipant apes,
Cereisque gnavus ante ceſſat in tectis labor:
Quis favos, quis mella curet? fluxit, heu! heu! mel tuum.
Funde nunc lugubre carmen, funde, Muſa Siceli.
Non magis delphinus umquam flevit udo in litore:
Non magis ſub rupe Progne, non magis Prognes ſoror

In

In virenti diva colle fata ploravit domûs:
Altiori nec vocavit voce Ceyx coniugem:
Funde nunc lugubre carmen, funde, Muſa Siceli.
Ceryli non ſic per alta ſtridor ivit aequora:
Non Eois in viretis orta Memnonió rogo
Sic novis cognata pennis planxit ales pectora;
Singulis ut triſte letum nunc Bionis plangitur.
Funde nunc lugubre carmen, funde, Muſa Siceli.
Hunc aëdon, hunc chelidon, quas tenebat cantibus,
Quasque motus, quasque flexus edocebat gutturis,
Mortuum luxere, ramis pendulae frondentibus.
Illa cantat, haec canenti reddit alternos ſonos;
Dum querentium volucrum totus accinit chorus,
Praeque cunctis longa ducunt turtures ſuſpiria.
Ducite, o, nos iuncta veſtris ducimus ſuſpiria.
Funde nunc lugubre carmen, funde, Muſa Siceli.
Vnde avenae dignus haeres? Quis ſibi tantum placet,
Vt tua, perite cantor, fiſtula labrum terat?
Illa adhuc ſuavem canori ſpirat oris halitum,
Blanda ſervans priſtinorum murmura modulaminum.
Pana poſcunt, Pana cannae. deferam cannas Deo;
Ni recuſet & ille munus, & ore nolit tangere;
Audiat ne forte, Paſtor Pana vicit Doricus.
Funde nunc lugubre carmen, funde, Muſa Siceli.
Saepe ſcabro quae ſedenti iunxit in ſcopulo latus,

Te dolet Galatea raptum; quem Cyclopi praetulit.
Hoc canente imum profundi fugit in ſinum maris:
Te canente emerſa cano dulce riſit gurgite.
Vaſta nunc undis relictis pervagatur litora,
Et, bubulci ducta amore, curat errantes boves.
Funde nunc lugubre carmen, funde, Muſa Siceli.
Quidquid eſt Muſis leporum, quidquid illis gratiae,
Fugit, & ſordet Poëtis dos canendi maxima,
Os puelli baſiantis, & labella virginum.
Imbre parvi lacrymarum buſta Amores irrigant;
Et iacentem te Dione ſuaviatur dulcius,
Quam Dione olim iacentem ſuaviata Adonin eſt.
Funde nunc lugubre carmen, funde, Muſa Siceli.
Hic tibi, leni ſuſurro prata qui tranſis, Meles,
Amnibus praelate cunctis, hic tibi novus dolor:
Clauſa tu quondam videbas labra Smyrnaei ſenis;
Labra, Calliopea ſacra tinxerat quae nectare:
Diceriſque altum gemente, fata nati, tunc aqua,
Et tuum luctum marinis nunciaſſe fluctibus.
Nunc novo moerore tabes, alterum natum gemis.
Ambo cantibus celebres; ambo cari fontibus.
Hippocrenes rore puro lavit alter pectora;
Et tuis, Arethuſa, lymphis alter extinxit ſitim.
Bellicoſos ille Atridas Martia cecinit tuba,
Et ferocis cor Achillis, & puellam Tyndari.

Hic

Hic nec arma, nec nocentes dixit iras Principum;
Sed protervum Pana dixit, & bubulcos ſimplices:
Et iuvencas ipſe mulſit, bucerum ac pavit pecus:
Et perita ſaepe cannas iunxit inpares manu:
Et puellos virginesque blanda docuit oſcula:
Et Cupidinem, Dionae, fovit, acceptus, ſinu.
Funde nunc lugubre carmen, funde, Muſa Siceli.
Vrbs, Bion, te cuncta plorat, plorat omnis civitas.
Te ſuo magis Aſcra luget Vate nudis vallibus:
Te magis tonante ſaltus Pindaro Boeotii.
Non amabilis tacentem Lesbos Alcaei fidem,
Rapta non Simonideae Cea munera naeniae
Flevit, ut tuae repreſſum fiſtulae flevit ſonum.
Maſculam Mitylena Sappho, candida Archilochum Paros
Reſpuit, tuisque tantum cantilenis paſcitur.
Quisque, cui novem Sorores ora ſolvunt muſica,
Lacrymabili Bionis mulcet umbram carmine.
Dulce Siceliden gementem pulcra miratur Samos.
Quique ridenti Cydonas lumine & calamo levi
Traxerat, nunc eruditis queſtibus Lycidas trahit,
Et tepenti mollicellas irrigat rivo genas.
Nec minus fletu, Phileta, Triopidas tangis tuos
Naiadasque, Halentis udo quae premunt ripam pede.
Tu, Syracoſiae per urbis ampla Amici moenia
Nuncias obitum politis verſibus, Theocrite:

 Noſtra-

MYRSON.

Coelitum non iudicanda facta ſunt mortalibus;
Cuncta ſed laudanda, cuncta, quae Dei dant, ſuavia.
Te tamen iubente dicam quid putem ſuaviſſimum.
Diſplicet, Cleodeme, torrens ſolis aeſtivi vapor:
Pomiferque Autumnus unâ febrium fert ſemina:
Horreoque Hyemis furores, & pruinas non fero.
Ver amo, nam dulce Ver eſt, cum calores non nocent,
Nec gravi torpor ligatos tardat artus frigore;
Quam velim totius anni tempus unum Ver foret!
Vere noctis aequa currunt, aequa lucis tempora.
Vere partum Terra ſolvit, vere florent omnia.

VII.

IN HYACINTHVM.

[Pondus Oebalidae cadentis fregit ut diſci caput,]
Ipſe, plaga non minore corda, Pæon, ſaucius,
Horruit, doctaque in arte, ceu prius, quaerens opem,
Vnxit ambroſia cruentum vulnus, unxit nectare:
Cuncta ſed vetante Parca nil valent medicamina.

VIII.

VIII.

O beatos, quos amoris vincla nectunt mutui!
Quis neget, etiam beatum tunc fuiſſe Theſea,
Cum per umbras regna furvae viveret Proſerpinae?
Nempe Pirithous fidele iunxerat lateri latus,
Vltimo felix Oreſtes manſit in diſcrimine,
Barbarasque inhospitalis Tauricae riſit minas:
Nempe erat periculoſae particeps Pylades viae.
Quemque felicem Patroclo dixerant ſuperſtite,
Mortuo felix vocandus; & ipſe felix mortuus:
Alter ulta caede amici, vindicisque alter manu.

IX.

Semper artifices vocando prodis ignorantiam.
De levi quacumque cauſſa ne roges alios opem:
Ipſe cannas iunge: parvi, crede, res moliminis.

X.

Tu benignas blande Muſas ſemper advoces Amor;
Vos Amorem audite Muſae, verſibusque tollite.
Haec mihi dulces amanti dent Camenae gaudia,
Molli ut usque cantilena cordis aeſtus ſublevem.
Leniora nempe cantu nulla ſunt medicamina.

XI.

X I.

Gutta, dicunt, ſaepe, quamvis orbe parvo, decidens,
Saxa crebro mollit ictu, & temporis tractu cavat.

X I I.

Sed ego pergam adusque nota, quo ſolebam, litora;
Fiſtulaque canam, recumbens rupis in crepidine,
Si tuum, Galatea, pectus forte cantu molliam.
Dura quamvis, ſaeva quamvis, me tamen dulces fovent
Spes, ſuprema quae ſenectae non relinquent tempora.

X I I I.

Dignus eſt mercede cantor; dona cur neges mihi?
Eruditis Phoebus ipſe vatibus dat praemia,
Et potentum largus artes provocat cunctas favor.

X I V.

Feminarum forma dos eſt, fortitudo dos virûm.

X V I I.

O Deorum nata patre, nata ponto, Cypria,
Cur noces, tam grata, divis, cur noces mortalibus?
Parva dico: tanta cunctos ira cur vexat tua,
Vt mali cauſſam ac dolorum pepereris Cupidinem,
Efferum, vafrum, protervum, ſubdolum Cupidinem?
Cur ei pennas dediſti, cur acuta ſpicula?
Ne volucrem, ne iacientem tela vitet quispiam.

MOSCHI

M O S C H I

EPITAPHIVM BIONIS.

Saltuoſi flete colles; flete lymphae Doricae;
Flete amabilem Biona, nota vivo, flumina:
Lacrymis rorate plantae; triſte mugiat nemus:
Marcidos florum corymbos linquat effluens odor:
Palleat anemona, pictam nigror inficiat roſam:
Literas, Hyacinthe, Phoebi quas tibi luctus dedit,
Clariore, quam ſolebas, efferas, ai ai, ſono,*
Et gementum moeſta crebris verba reddas motibus:
Veſtra fugit, heu! Voluptas! Cantor optimus tacet!
Funde nunc lugubre carmen, funde, Muſa Siceli.
Dulce quae luges, aëdon, ſubter umbras arborum,
Diſce nunc novas querelas, & Arethuſae fontibus
Nuncia mortem Bionis; inque alumni funere
Dic melos, cunctasque Muſas dic periſſe Doricas.
Funde nunc lugubre carmen, funde, Muſa Siceli.
Quique ſuavi perſonatis ore ripam Strymonis,
In modos nunc ite molles, ite, cycni, flebiles;
Veſtra qualibus fluenta ſaepe demulſit Bion:

Thraciis narrate Vatis fata Nymphis triſtia;
Dicite Oeagri Puellis, Vixit Orpheus Doricus.
Funde nunc lugubre carmen, funde, Muſa Siceli.
Non gregi dilectus ille cantor amplius canit;
Non avenas tractat ampla tectus ilicis coma:
Cantat umbris, longa cantat mortuis oblivia.
Regnat horror, regnat altum per nemus ſilentium.
Luctuoſis vacca torvo cum viro mugitibus
Ingemit, nec ante grata tangit ore pabula.
Funde nunc lugubre carmen, funde, Muſa Siceli.
Tam repentem Phoebus ipſe Vatis exitum ſui
Luxit, & luxere Panes; inque pullis veſtibus,
Ruris incolae, Priapi; quodque cantus diligit,
Cantibus nunc omne raptis Capripedum luget genus,
Turbulentas cuncta fletu Nais undas reddidit,
Eque dulci fonte ſalſas iuſſit ire lacrymas.
Garrulis quae verba labris rettulit quondam tua,
Muta nunc eſt, inque ſolis degit Echo rupibus.
Flos caret nitore: foetus perdiderunt arbores:
Flaccidum eſt uber capellis: mella non ſtipant apes,
Cereisque gnavus ante ceſſat in tectis labor:
Quis favos, quis mella curet? fluxit, heu! heu! mel tuum.
Funde nunc lugubre carmen, funde, Muſa Siceli.
Non magis delphinus umquam flevit udo in litore:
Non magis ſub rupe Progne, non magis Prognes ſoror

In

In virenti diva colle fata ploravit domûs:
Altiori nec vocavit voce Ceyx coniugem:
Funde nunc lugubre carmen, funde, Muſa Siceli.
Ceryli non ſic per alta ſtridor ivit aequora:
Non Eois in viretis orta Memnonio rogo
Sic novis cognata pennis planxit ales pectora;
Singulis ut triſte letum nunc Bionis plangitur.
Funde nunc lugubre carmen, funde, Muſa Siceli.
Hunc aëdon, hunc chelidon, quas tenebat cantibus,
Quasque motus, quasque flexus edocebat gutturis,
Mortuum luxere, ramis pendulae frondentibus.
Illa cantat, haec canenti reddit alternos ſonos;
Dum querentium volucrum totus accinit chorus,
Praeque cunctis longa ducunt turtures ſuſpiria.
Ducite, o, nos iuncta veſtris ducimus ſuſpiria.
Funde nunc lugubre carmen, funde, Muſa Siceli.
Vnde avenae dignus haeres? Quis ſibi tantum placet,
Vt tua, perite cantor, fiſtula labrum terat?
Illa adhuc ſuavem canori ſpirat oris halitum,
Blanda ſervans priſtinorum murmura modulaminum.
Pana poſcunt, Pana cannae. deferam cannas Deo;
Ni recuſet & ille munus, & ore nolit tangere;
Audiat ne forte, Paſtor Pana vicit Doricus.
Funde nunc lugubre carmen, funde, Muſa Siceli.
Saepe ſcabro quae ſedenti iunxit in ſcopulo latus,

 Te

Te dolet Galatea raptum; quem Cyclopi praetulit.
Hoc canente imum profundi fugit in ſinum maris:
Te canente emerſa cano dulce riſit gurgite.
Vaſta nunc undis relictis pervagatur litora,
Et, bubulci ducta amore, curat errantes boves.
Funde nunc lugubre carmen, funde, Muſa Siceli.
Quidquid eſt Muſis leporum, quidquid illis gratiae,
Fugit, & ſordet Poëtis dos canendi maxima,
Os puelli baſiantis, & labella virginum.
Imbre parvi lacrymarum buſta Amores irrigant;
Et iacentem te Dione ſuaviatur dulcius,
Quam Dione olim iacentem ſuaviata Adonin eſt.
Funde nunc lugubre carmen, funde, Muſa Siceli.
Hic tibi, leni ſuſurro prata qui tranſis, Meles,
Amnibus praelate cunctis, hic tibi novus dolor:
Clauſa tu quondam videbas labra Smyrnaei ſenis;
Labra, Calliopea ſacra tinxerat quae nectare:
Diceriſque altum gemente, fata nati, tunc aqua,
Et tuum luctum marinis nunciaſſe fluctibus.
Nunc novo moerore tabes, alterum natum gemis.
Ambo cantibus celebres; ambo cari fontibus.
Hippocrenes rore puro lavit alter pectora;
Et tuis, Arethuſa, lymphis alter extinxit ſitim.
Bellicoſos ille Atridas Martia cecinit tuba,
Et ferocis cor Achillis, & puellam Tyndari.

Hic

Hic nec arma, nec nocentes dixit iras Principum;
Sed protervum Pana dixit, & bubulcos ſimplices:
Et iuvencas ipſe mulſit, bucerum ac pavit pecus:
Et perita ſaepe cannas iunxit inpares manu:
Et puellos virginesque blanda docuit oſcula:
Et Cupidinem, Dionae, fovit, acceptus, ſinu.
Funde nunc lugubre carmen, funde, Muſa Siceli.
Vrbs, Bion, te cuncta plorat, plorat omnis civitas.
Te ſuo magis Aſcra luget Vate nudis vallibus:
Te magis tonante ſaltus Pindaro Boeotii.
Non amabilis tacentem Lesbos Alcaei fidem,
Rapta non Simonideae Cea munera naeniae
Flevit, ut tuae repreſſum fiſtulae flevit ſonum.
Maſculam Mitylena Sappho, candida Archilochum Paros
Reſpuit, tuisque tantum cantilenis paſcitur.
Quisque, cui novem Sorores ora ſolvunt muſica,
Lacrymabili Bionis mulcet umbram carmine.
Dulce Sicelidcn gementem pulcra miratur Samos.
Quique ridenti Cydonas lumine & calamo levi
Traxerat, nunc eruditis queſtibus Lycidas trahit,
Et tepenti mollicellas irrigat rivo genas.
Nec minus fletu, Phileta, Triopidas tangis tuos
Naiadasque, Halentis udo quae premunt ripam pede.
Tu, Syracoſiae per urbis ampla Amici moenia
Nuncias obitum politis verſibus, Theocrite:

 Noſtra-

Noſtraque Auſonici doloris Muſa concipit melos.
Eſt mihi quoque parva cannae ruſticae peritia,
Vſus ante qui magiſtro, molle pectus, te, Bion,
Dorico lepore pavi, dictus haeres nunc tuus;
Non bonorum, (haec raptet alter) ſed venuſti carminis.
Funde nunc lugubre carmen, funde Muſa Siceli.
Tortuoſi flos anethi, malva mollis occidit,
Et virens apium ſeneſcit: raptus aſt hortis honor
Redditur, defuncta vere cum renaſcuntur novo.
Nos ſagaces, nos ſtupenda praediti prudentia,
Nos, vigore qui tenellis praevalemus floſculis,
Mortui terrae tenemur non reverſuri ſinu,
Ac profundi vincla ſomni nos in aeternum ligant.
Tu iaces, & os canorum nigra tellus obruit:
Rana vivit, rana Nymphis non vetantibus canit.
Sed quid huic rictum patentis invidemus gutturis?
Funde nunc lugubre carmen, funde Muſa Siceli.
Tene vis tam dira leti, tene virus ſuſtulit?
Labra virus & iſta tangens dulce non eſt redditum?
Ferreus quis ille & atrox, qui venenum miſcuit,
Aut tibi miſcere iuſſit, voce non fractus tua?
[*Funde nunc lugubre carmen, funde, Muſa Siceli.*]
Sed Deûm vindicta cunctos preſſit: hi luunt ſcelus,
Turpe me nefas gementem conficit magnus dolor.
Scire vellem, ſi liceret nigra adire Tartara;

Thra-

Thracius quo Cantor olim, quoque Telemachi pater
Ivit, & cervice celſum qui tulit celſa polum;
Scire vellem, num receptus Regis inferni domo
Cantites, quibusque vulgus pallidum ducas modis.
Nunc venuſtum de venuſtis funde paſtoralibus
Carmen, & Sicula querela tange Ditis coniugem.
Ludere illam ſaepe ad undas vidit Aetna patrias,
Audiitque cantilenas iactitantem Doricas.
Non carebit honore buxus; &, ut remiſit Orphea,
Grataque, Eurydicen, ſonantis addidit pretium lyrae,
Sic, Bion, fortaſſe noſtris te remittet montibus.
Ipſe ab orco iam reductum redderem vitae novae,
Flectere infernum valerent ſi mei cantus Iovem.

F I N I S.